

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

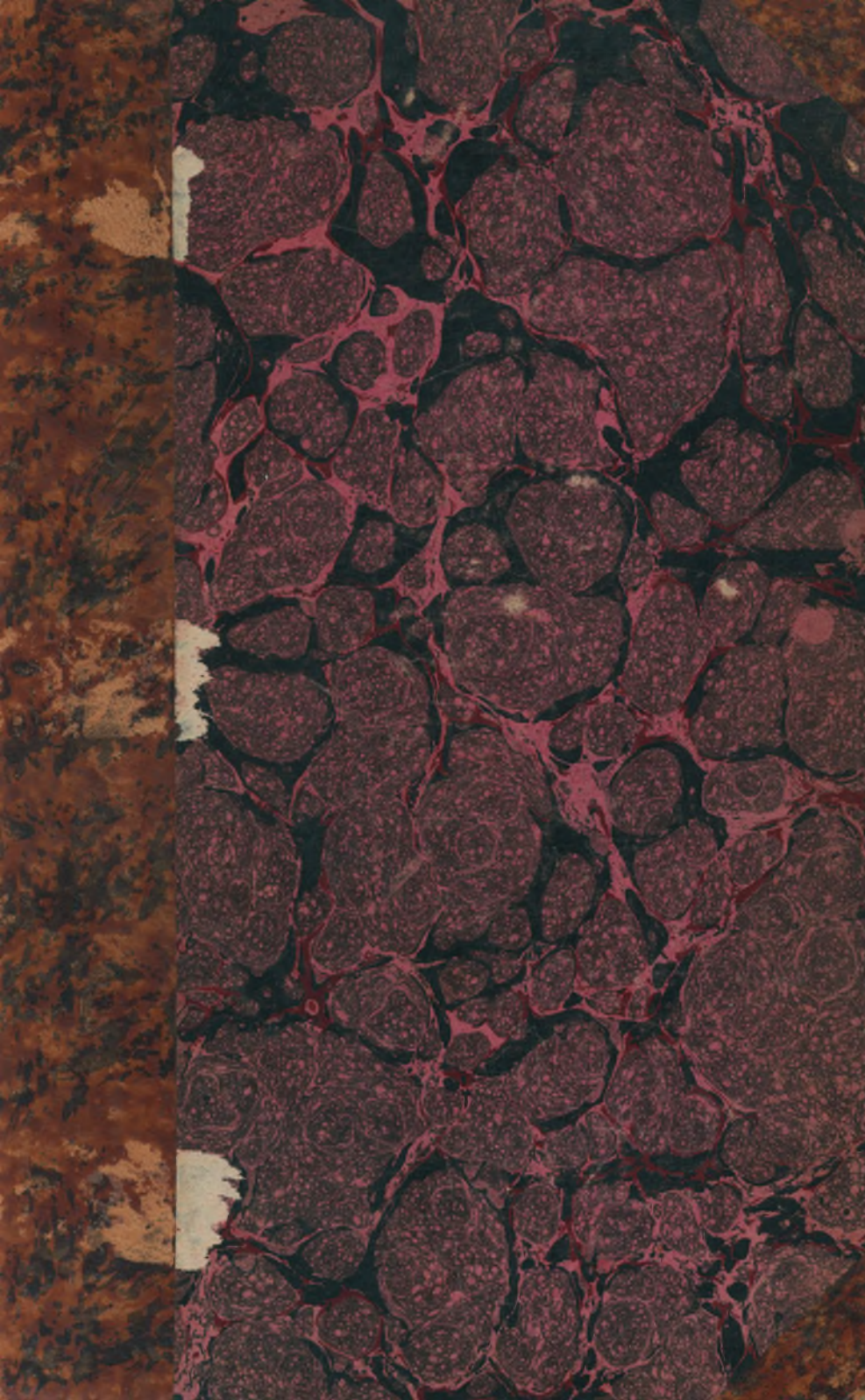
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Høiesteretsaaret 1880—81.

(Ny Række, 4de Aargang.)

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Høgel & Søn).

Ford. Ejoldsmøes Bogtrykkeri, Kjøbenhavn

Navneregister.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Aarhus Kathedralskole . . .	776	Bygningsnedkornes Fag-	
Aarhus-Ryomgaard Jernba-		forening	815
neselskab	476		
Alliance, Fabriken	149	Carstens, Justitsraad	495
Andersen, A., Snekermester	690	Christensen, C., Journalist .	133
Andersen, Søren	776	— , Jens, Gaardeier	563
		— , J. J. & Co.	235
Bandholtz, V. C. A., Han-		— , N.P., Kollektor	124
delsbogholder	417	— , P., Entreprenør	184
Bell, Pymann & Co.	414	Christiansen, Jens Peter,	
Berggreen, G., Overretspro-		Opvarter	264
kurator	683	Christiansen, Mads.	732
Bertelsen, V., Politifuld-		— , Margrethe, født	
mægtig	423, 767	Larsen	264
Brandforsikringsselskab, Nye			
danske	699	Danielsen, Overretssagfører	245
Braumüller, Klombies & Co.	760	— , F., Murerimester	739
Bregentved Gisselfeldt Birks			
Skifteret	730	Eggers, Godsforvalter . . .	221
Brun, Amtmand	279	Ehnhuus, Proprietair . . .	770
Brøndsted, C., Læge .	696, 791		
Bettern, Agent	323	Finantaministeriet . .	218, 804

	Pag.		Pag.
Fonnesbech, Geheimekon-		Holstein, Lieutenant	770
ferentsraad	530	Holtze, Gaardeier	323
Foss, Holger T., Grosserer.	685	Hundslund Sogneraad	581
Fønss, F. W., Grosserer . .	727		
Garlin, W. F., Detailhandler	609	Ingversen, Enkefru	218
Gedalia's Konkursbo	530	Island, Ministeriet for 178, 198	
Generaldirektoratet for		Jacobsen, Kirstine Marie . . .	723
Skattovaset 288, 355, 393		—, Peder	426
Goltz, R.,	21	—, Reinholdt Julius	113
Gudme, A. H., Vognfabri-		Jensen, Toldassistent	227
kant	48	Jetsmark Sogneraad	301
Haarslev Sogneraad	732, 739	Juel, H. N., Gaardeier	245
Hansen, Anders, Møller . .	804	Jönisson eller Jensen, Ane	680
—, Christen, Murer-		—, Peter	680
mester	683	Kirchhoff, Sadelmager	690
—, & Martins, Gros-		Kjeldsen, Jens Olsen	476
serere	760	Knudtzon & Søn, P. C.	178
—, F. W., Detailhand-		Konerding, C., Fabrikant . . .	417
ler	468	Konge, Mikkel Eriksen	227
—, H., Brolægnings-		Kroyer, Jacob, Kjøbmand . . .	650
intreprenør	243	Kyhl, L. N., Stenhugger	338
—, H. R., Kjøbmand	710		
—, Karen Marie, Tje-		Lamb, James D.	696, 791
nestepige	346	Landsover- samt Hof- og	
—, Knud, Parcellist	426	Stadsrettens Skiftekom-	
—, O., Hoiesteretssag-		mission	124
fører	261	Lange, Julius, Bogbinder	650
—, Peder, Husmand	426	Lanzky, fhv. Inspektør	195
Harck, Sagfører	235	Larsen, Anders, Møller	447
Henriksen, Anders, Gaard-		—, & Co., Brødrene	727
mand	426	—, Hans, Gaardmand	426
Hentzen, I. W. eller S. W.	710	—, Morten, Gaard-	
Herskind, C. L. S.	195	mand	739
Hindenburg, A., Grosserer	739	Lassen, I. L., Overretspro-	
Holch-Hardenberg Revent-		kurator	158
low, Lehnsgreve	652		

	Pag.		Pag.
Løvsøhn, Adolph C., Gros- serer	21	Pacht, Vilhelm, Maler og Fotograf	213
Lindbæk, Jens Hansen . . .	799	Pedersdatter, Sidsel	677
Lise, Lars, Gaardeier . . .	284	Pedersen, Anders Chr., Par- cellist	315
Lunn, Villars, Ingenieur . .	158	Pedersen, Jons Peder, Gaard- mand	346
Lyugby Sogneraad	261	Pedersen, Jorgen, Jord- bruger	423, 767
Løvenskjold, H. F., Lehns- baron, Exekutorerne i Dødsboot efter	206	Pedersen, Mads, Gaardeier .	581
		— , Ed. B., Grosserer .	414
Madsen, I., Entreprenør . .	338	Petræus, V. M.	40
— , Niels Gaardeier . . .	279	— , Westy, Grosserer . . .	40
— , — —	563	Philipsen, Detailhandler . .	482
Maribo Amsraad	652		
Meyer, C. G. & Co.	730	Qvist, C. H. H., Vogn- fabrikant	48
Morgenstjerne, Munthe de, Kammerjunker	206		
Mortensen, Hans Jørgen, Gaardier	315	Rasmussen, Simon, Sned- kersvend	815
Mortensen, Hansine	683	Rée, Immanuel, Forlags- boghandler	213
Morck, Dyr læge	243	Rehder, L., Entreprenør . .	184
		Rennebarth, W., Possement- mager	609
Nielsen, Birthe, født Jens- datter	755	Renovationskompagni, Kjø- benhavns	288
Nielsen, Jørgen, Partikulier	683	Rosengaard, Sagfører	799
— , Niels, Gaardbe- styrer	755	Rosenorn, E. E., Over- præsident	355
Nielsen, Ole, Aftægtsmand	447	Roskilde Byraad	133
— , Rasmus, Høker	482		
Nygaard, Anders Jepsen . .	723		
		Scavenius, Kammerherre, Godseier	326
Olsen, Marie, Tjenestepige .	495	Scavenius, P. B., Godseier, Cand. jur.	355
Oxelberg, Snedkermester . .	683		
Oxenbøll, By- og Herreds- foged	284		

	Pag.		Pag.
Schmidt, C. P., Møllebygger	722	Sodring, Th., Skibsrheder .	149
Schmidt, Chr., Grosserer . .	243	Sorensen, Bødker	243
Schott, Knud Edvard . . .	461	— , C., Redaktør . .	326
Schøtts Legat, Bestyrelsen for	461	Tørndrup, Prokurator . . .	301
Simonsen, S., Detailhandler	468	Thomsen, A. H., Agent . .	685
Steenstrup, Overretsproku- rator	722	— , Jørgen, Vexellerer	393
Suder, Rasmus Pedersen, Gaardmand	221	Thorberg, Bergur, Amtmand	198
Svendborg Borgerstiftelse .	113	Thorup, Th., Kjøbmand og Farver	699
		Todbjerg-Meilby Sogneraad	677

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Abildgaard, Markus	788	Bruuse, Lars Kristensen . .	43
Adolfsen, Jes Ditlev	142	Bronnum, Johan Henrik . .	107
Adsersen, Anders Holm . .	92	Børgesen, Caroline Dorthea	697
Åkesson, Anders	664	Christensen, Balthazar . . .	375
Albertson, Niels	375	— , (Holt), Chr.	557
Andersen, Christiane Vil-		— , Jens Chr.	63
helmine	259	— , Mette Helvig	752
— , Hans	29	— , Niels Peter	340
— , Hans	350	— , (Krogsgaard),	
— , Jacob Andersen	51	Peder	633
— , Jens	486	, Vilhelm Au-	
— Mads	441	gust	524
— Ole	17	, Jens	395
— Sofie Larsdatter	165	— , Jens Peter	660
Andresen, Peter Valdemar .	123	— , Metthea	63
Balloun, Joseph	185	— , Niels Udaen	766
Bentsen, Soren Chr.	768	Christiansen, Andreas . . .	166
Bergcreutz, Gustav Adolf .	744	Christophersen, Chr. Julius	354
Berggren, Niels Åkesson . .	661	Clausager, Anders Jensen .	375
Berg, Christen	375	Cortsen, Fr. Ferdinand . .	145
Bjerg, (Thomsen), Niels . .	825	Danielsen, Niels Chr. . . .	373
Bjerre,(Bjerring), AnnaMaria	390	Dickhut, Carl Emil	484
Bojsen, Fr. E.	375	Dybdahl, Jens Chr.	32
Boldt, Vilhelmine	268	Døbler, Bernhard	269
Bruun, Mads Chr.	490		

	Pag.		Pag.
Eckardtsen (Eggertsen), Lars	747	Hansen, Jensine Anine . . .	789
Eistrup, Johan Vilhelm . . .	388	— , Jorgen Peter . . .	297
Elgaard, Anton Pedersen . . .	619	— , Rasmus Johan . . .	490
Enevoldsen, Mads	364	— , Soren	34
Enig, Andreas	137	— , Simon	367
		— , Stine	341
Fagerlund, Johan Bernhard	388	Helms, Carl Chr.	717
Frederiksen, Hans Chr. . . .	580	Hassing, Jensine Marie . . .	387
— , Michael	580	Henningsen, Albert W. . . .	108
— , Peter Hoy	493	Hermansen, Hans Martin . . .	759
Frederikson, Matthias	745	Hjort, Niels	641
Friis, Anton Jensen	540	— , Chr. Nielsen	641
Frost, Jens Jensen	271	Holstein, Greve af Ledrobog	375
		Holm, Villads Nielsen	375
Galster, Julius	553	Høgsbro, Sofus	375
Gedalia, Gottlieb Abrahamsen	597	Jacobsen, Chr. Fr.	68
Gerhard, Hans Nissen	319	Jacobsdatter, Ane Marie . . .	586
Grandt, Johan Hinrich	649	Jacobsen, Jens	674
Grønberg, Niels Hansen	334	— , Lars Peder	287
Hansen, Anders	360	Jenning, Albert	203
— , Andreas Østerby	406	Jensdatter, Ellen	386
— , Baltazar Matthias	92	Jensen, Ane	231
— , Bertel	331	— , Ane Sofie	244
— , (Smut), Chr.	303	— , Anders	305
— , Chr.	489	— , —	636
— , —	594	— , Christen	281
— , —	672	— , Chr. Vilhelm	551
— , Chr.	820	— , Espen	8
— , Jørgen, (Neder- gaard)	557	— , Henrik Chr.	460
— , Jacob	803	— , Hans Peter	589
— , Hans Peter	334	— , Jens	24
— , Henrik	61	— , — Larsen	58
— , (Pøl), Jens	295	— , —	108
— , Jøns	458	— , — Baltzer	169
— , Jens Peter	814	— , — Peter Lund	266
		— , (Frost), Jens	271
		— , Jens Pederson	294

	Pag.		Pag.
Jensen, - (Kjærsig) . . .	557	Kock, (Jacobsen), Anton	
— , -	625	Valdemar	543
— , Joppe	774	Kofoed, Jørgengine	119
— , Johanne	176	Kragh, Peter Chr.	118
— , Johan Peter	223	Krøyer, Jacob	432
— , Ludvig Ferdinand .	249		
— , Mads	89	Lange, Chr. August	592
— , Margrethe	321	Larsdatter, Bodil	215
— , Mathilde Varcko . .	302	— , Sofie Marie	165
— , Niels	106	Larsen, Hans	37
— , - (Murer)	415	— , Jeppe Jens	596
— , Rasmus	647	— , Lars	146
— , (Sloth), Søren . . .	110	— , Niels	442
Jeppesen, Jens	468	— , (Kjæmpo), Peder . .	263
Jespersen, Hans Peter . .	306	— , Vilhelm	334
Jessen, Adolfsen	142	Larsson, Niels	670
Johansen, Jens	628	Lind, Johanne	797
— , Mette Kirstine . .	17	Lindholm, Niels	344
Johannesen, Jens Chr. . .	256	Lohse, Oluf Georg	616
Johansdatter, Rasmine . .	194	Lund, Jens Peter Jensen . .	266
Jonsson, Sveinn	19	Lund, Hansine Birgithe . .	437
Juhl, Hans Jacob	370	Lundberg, Gesina Christiane	399
Iverson, Hans	460		
Jænsdotter, Kirstine . . .	321	Madsdatter, Ane	7
Jønsson, Morten	400	Madsen, Jacob	375
Jørgensen, Birthe	330	— , Jens Chr.	86
— , Chr.	92	— , (Sveigaard), Søren	486
— , Jens	334	Magnussen, Laur's Kok . .	571
		Maud, Chr. Jensen	467
Kabelmann, Ernst	645	Mandrupsen, Karen	752
Kellermann, Chr. Ludvig .	419	Marcher, Karon Kirstine . .	204
Kottnor, Georg Philip . . .	749	Marcussen, Ole Severin . .	630
Kjæmpe, Larsen Peter . . .	263	Mathiesen, Søren Jeremiasen	92
Knudsen, Jens Peter	270	Mathiesen, Wilhelm	519
— , Jørgen	168	Melms, Carl Edvard	27
— , Martin	623	Meyer, Christine Elisabeth .	138
— , Mathilde	83	Mikkelsen, Martinus	187
		Mohr, Claus Asmus	334

	Pag.		Pag.
Mortensen, Gotfred	25	Pedersen, (Moesgaard), Jens	
Munch, Johanne Cathrine .	140	Chr.	557
— , Margrethe	321	— , Inger Marie	820
Møller, Chr. Johan	751	— , Lars	154
— , Otto Emil	188	— , —	248
Nielsen, Anders	707	— , Niels	350
— , Chr.	708	— , —	444
— , Eduard Carl.	626	— , (Paarup), Niels	
— , Hans	421	Peder	557
— , — Peter	607	— , Niels (Skave) . . .	557
— , —	636	— , —	687
— , Jacob, (Gaardsvig) .	557	— , Ole	91
— , Jens Peter	577	— , Poul	334
— , (Nielsdatter), Karen		— , (Mørke), Rasmus .	510
Sie	797	— , Rasmus	578
— , Niels	213	— , Seier	55
— , — Chr.	543	Pehrson, (Petterson), Lars	
— , Peter Chr.	820	Abraham	535
— , Rasmus	350	Persson, Anders	703
Nielsdatter, Johanne	444	Petersen, Andreas	11
— , —	820	— , Lars Andreas	675
Obist eller Obilst, Peter . .	384	Pihl, Jacob Peter	497
Olsen, Ane Marie	373	Poulsen, Carl Vilhelm . . .	334
— , Peder	507	Poulsen, Niels Anton . . .	589
— , Vilhelmine	311	Quie, Jens Chr.	182
Pedersen, (Jensen), Ane		Rasmussen, Fr. Julius . . .	645
Kirstine	668	— , Jens Peter	293
— , Christen	57	— , Hans Salomon	174
— , Eske, (Bagges-		— , Hans Peter	362
gaard)	557	— , Peter Chr.	131
— , Hans Henrik	614	— , Rasmus Peter	666
— , Kristen	17	— , Sofie Marie	128
— , Jens	452	Salling, Mads Chr.	163
— , Jens Bjerslev	557	Samuelsen, ThomasJohannes	500
		Schophuus, Jens Chr. . . .	353

	Pag.		Pag.
Schjødt, Ingeborg	11	— , M., fhv. Skole-	
Simmonds, Albert	73	lærer	536
— , Gabriel	73	— , Isak	166
Sloth, Søren Jensen	110	Themsen, Rasmus	53
Storgaard, Niels	308	Thielsen, Jens Hansen	172
Strange, Lars Pedersen	490	Thomsen, Hans Peter	455
Stridbäck, Carl Johan	190	Torndal, Niels Chr.	83
Svendsen, Chr. Kaalund	63	Tennesen, Ludvig Gottfried	765
— , Jonas Peter	231	Varcke, Mathilde	302
— , Laurine	121	Vranum (Sneibjerg), Chr.	465
Svensdotter eller Svendsen, Mathilde	76	Weesch, F. C.	72
Søderstrøm, Carl Olaf	703	Winther, Amalie Marie	743
Sørensen, Johan	547	Woller, Jens Chr.	1, 572

Fortegnelse

over de i Sagregistret benyttede Rubrikker.

Aager.	Fiskeri.
Aktieselskab.	Fogedforretning.
Aktionsordre.	Forening.
Aftægt.	Forældremyndighed.
Afvisning.	Fremmede og Rejsende (Tilsyn inød)
Alimentation.	Guldarbejde.
Angivelse (falsk).	Helligbrøde.
Arv.	Hittegods (ulovlig Omgang med samt nogle dermed beslægtede Forbrydelser.
Assurance.	Hæleri.
Assurancesvig.	Hævd.
Bedrageri.	Indicier.
Botleri	Indirekte Tyvs- og Hælerbovis.
Blodskam.	Island.
Brandstiftelse.	Interessentskab.
Bygningsvæsen.	Kjøb og Salg.
Domstolene.	Kommunalvæsen.
Drab.	Konfiskation.
Ed.	Kontrakt
Embedsforhold (Forbrydelser i).	Kvaksalveri.
Embedsmænd.	Landboforhold.
Erstatning.	Lotterispil.
Fallit (svigagtig) samt Straf for Overtrædelse af Konkursloven.	Løsagtighed.
Falsk.	Løsgænger
Fattigvæsen.	

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.	Testament. Tilregnelighed. Tyveri.
Næringsbrug (ulovligt). Nødværge.	Kirkotyveri. Indbrudstyveri. Kvægtyveri paa Marken.
Omgængelse mod Naturen. Omkostninger, Salairer m. m.	Tyveri efter Straffelovens § 234. Tyveri efter Straffelovens § 235.
Pant. Pension. Polititilhold.	Uagtsomhed. Udeblivelsesdomme. Udvisning af Landet. Ulykker (større som forarsages). Utorligt Forhold.
Ran. Rettens Pleie. Røveri (Trudsler).	Vandløb og Veie. Veterinairvæsen. Vidneførsel. Vold. Mod Embedsmænd. Mod Private. Voldtægt.
Servitut. Sikkerhedsstillelse. Skatter og Afgifter. Skiftovæsen. Skilsmisse. Stadfæstelsesdomme. Stempelpapir. Straf. Stævning. Statsforbrydelser. Syn og Skjøn.	Ærefornærmelse.

Sagregister.

	Pag.
Ager.	
En for Ager Tiltalt, om hvem det var oplyst, at han i nogle Aar af Eieren af en Eiendom, i hvilken indestod Prioriteter, for hvilke der af den tidligere Eier var udstedt Panteobligationer, lydende paa 4 pCt. aarlig Rente. havde oppebaaret dels 5 dels 6 pCt. Rente af disse Prioriteter, ikke funden skyldig i Overtrædelse af Lov 6te April 1855, idet den senere Eier endnu ikke, overensstemmende med en truffen Aftale, havde overtaget Pante-gjælden ved Udstedelsen af ny Panteobligation, og erhvervet Bevilling til at svare højere Rente, hvilken med Foie kunde ventes ikke at ville blive nægtet	452
En for Ager Tiltalt, der havde laant en Kjobmand 2200 Kr., hvorfor denne havde udstedt en Panteobligation paa 2500 Kr., idet de 300 Kr. skulde være en Provision for Laanet, anset skyldig efter Lov 6te April 1855 § 4, forsaavidt han tillige havde oppebaaret Rente af Provisionen; samme Tiltalte paa samme Maade anset med Hensyn til sit Forhold overfor en Mand, hvem han havde laant en Sum Penge mod Pantesikkerhed i fast Eiendom, men kun udbetalt 90 pCt. af Obligationernes Paalydende, medens han havde beregnet Resten som Provision	452
Aktienselskab.	
De reiste Indsigelser mod at betale det for 2 Aktier i et Skib tegnede Beløb. paa Grund af at Skibet først længere Tid efter blev bygget af et, fra det paa Aktietegningens Tid bestaaende, forskjelligt Selskab, efter Omstændighederne forkastede	245
En Gaardeier, der havde tegnet sig for Aktier i en projekteret Jernbane, frifunden for at betale de forfaldne Dele af Aktiernes Paalydende, da det efter Omstændighederne fandtes, at den udforte Banelinie med tilhørende Stationer for Gaardeierens Vedkommende frembød væsentlig ringere Fordele end den, hvortil der var indbudt, og han isøvrigt ikke fandtes ved sit Forhold at have afskaaret sig fra at gjøre denne Indsigelse gjældende . . .	476

Aktionsordre.

Pag.

En for Overtrædelse af Straffelovens § 16 Tiltalt ikke anset efter denne § men efter Lov 15de Mai 1875 § 22	185
En for falsk Angivelse Tiltalt anset med Straf for falsk Forklaring for Retten	256
En for falsk Forklaring for Retten tiltalt Sognefoged anset saavel efter § 146 som efter § 144 sammenholdt med § 134	331
Aktion for Vold mod Politiet ikke skjonnet at være til Hinder for ogsaa at anvende § 108	580

Aftægt.

Et dekretet Udlæg til Betaling af Penge efter en Doms andet Alternativ ophævet, da den Afgiftspræstation, der skulde ydes og var ydet, efter samtlige Omstændigheder skjonnedes at have været forsvarlig; derimod ikke tillagt Erstatning for Spot og Skade bevirket ved Udlæget, da saadan under de forhaanden- værende Omstændigheder ikke skjonnedes at være tilføiet	447
---	-----

Afviasning.

En Justitsag, der var anlagt mod en for Tyveri Tiltalt, som forinden Aktionsordren udstedtes var mødt som Rekrut og ved Underretsdommens Afsigelse endnu var ved sin Afdeling, afvist, da Tiltalte horte under militair Ret	17
En Hoiesteretsstævning i en Sag, hvor Indstævnte ikke havde givet Møde, afvist i Medfør af Lovens 1—6—18 og Resk. 7de April 1784, da Citanten ikke havde fremlagt tvende i første Instante irettelagte Dokumenter	243
En den 25de Septbr. 1879 dateret, den 2den og 8die Oktbr. næstefter forkyndt Hoiesteretsstævning i en Gjesteretsag afvist, da Stævningen var ndtaget til Hoiesteretsaaet 1880, ligesom Overretsdommens Datum i Stævningen var feilagtigen anført, og Indstævntes Navn stavet urigtigt	423
En Sag, i hvilken Overretsdommen gik ud paa Sagens Afviasning, medens den fandtes rettest at burde være gaaet ud paa Indstævntes Frifindelse, ikke efter Citantens Paastand hjemvist til Paakjendelse i Realiteten, da denne allerede ved Dommen i Virkeligheden var afgjort, og Citanten ved Sagens Hjemvisning alene vilde kunne opnaa at faa Domskonklusionen forandret til at lyde paa de Indstævntes Frifindelse, hvori han ingen retlig Interesse kunde have	461
Udtalt, at der mangler Føie til ex officio at afvise en Sag fra Underretten, fordi Forligsklage og Stævning var udtaget imod et Sogneraads Formand, som Repræsentant for velkomnende	

	Pag.
Kommune, uagtet Raadet ikke havde bemyndiget Formanden til at modtage Indkaldelse m. m. paa dettes Vegne	581
En Sag afvist, da det af de Hoiestoret forelagte Oplysninger fremgik, at Citanten havde opfyldt den indankede Dom uden Forbehold, og derved afskaaret sig fra Appel	722
En Hoiesteretsstævning i en Sag, som i 1ste Instants havde været behandlet ved en Gjæsteret, afvist, da Stævningen var iværksat efter Udlobet af den i Frdn. 15de Januar 1817 § 4 foreskrevne Appelfrist	767
En Sag afvist fra Rettergang, idet et mellem Sagens Parter indgaaet Forlig om dennes Afgjørelse ved Voldgift efter Omstændighederne maatte anses vedblivende at staa ved Magt	791
Se iovrigt under •Island• og •Syn og Skjøn•.	

Alimentation.

En Ægtemand efter Omstændighederne tilpligtet at yde et af Øvrigheden nærmere fastsat Bidrag til sin Hustru, der i Henhold til Lovens 3—16—15—1 havde erhvervet Skilsmisse med Ret til at indgaa nyt Ægteskab, samt til deres fælles Barns Underhold	264
--	-----

Angivelse (falsk).

En for falsk Angivelse Tiltalt anset med Straf efter § 146	256
§ 225 anvendt paa en Tiltalt, der falskelig sigtede en Anden for at have stjaalet hans Værktoi	360
En Tiltalt, som i 3 til Justitsministeriet indsendte Andragender dels havde gjort sig skyldig i aabenbar falske Klagemaal dels benyttet sig af utilborlige og usømmelige Udtryk om en Amtmand og en Byfoged, anset efter § 226 og 227 jfr. § 39	432
En Tiltalt, der falskelig havde for Politiet anmeldt, at der var begaaet Indbrudstyveri i en af ham leiet Smedie og samtidig henledet Mistanken paa Eieren af nævnte Smedie, som han vidste, i ikke ulovligt Oiemed havde opdirket Smedien under Tiltaltes Fraverelse paa Grund af Sygdom, anset efter § 225 jfr. § 54. Samme §§ anvendte paa en Medtiltalt	543
§ 225 endvidere anvendt	319, 788

Arv.

En Ægtemands Paastand om, at der ikke i hans Hustrus Arv afkortedes et i et Testament som et Hustruens Moder ydet, ommeldt Forskud, i Henhold til Bestemmelsen i Frdn. 21de Mai 1845 § 10 3die Stykke taget til Folge, da Troværdigheden af paagjældende Testaments Anforsel angaaende Afkortningen efter samtlige tilveiebragte Oplysninger fandtes svækket	609
--	-----

Assurance.

En Forsikringskontrakt anset at omfatte ogsaa de Gjenstande, der efter Skik og Brug henlaa i en Gaard, saasom Tørr; at disse Gjenstande fandtes under et straatekt Dække, ikke antaget at bevirke, at de blive til Gjenstande i straatekt Bygning. Vedkommende Forsikringselskab tilpligtet at betale Erstatning for Kontraksbrud, da det ikke efter Forsikringsbetingelserne havde været berettiget til at opsige Kontrakten som sket . . . 699

Assurancesvig.

En Tiltalt, der efter en hans Eiendom overgaaet Ildebrand til Bestyreren af vedkommende Brandforsikringsforening indsendte en Fortegnelse over de for Branden tilstedeværende Varer m. m., hvis Værdi ansattes circa 3--400 Kroner høiere, end hans Tab var, og begjærede sig den ham herefter tilkommende Assurance, anset efter § 259 58
 § 259 anvendt 249, 406

Bedrageri.

En Kreaturhandler ikke anset med Straf for at have kjøbt Kreaturer paa Kredit, uagtet han maatte indse, at han vanskelig vilde kunne opfylde sine Forpligtelser, da han ikke skjønnedes at have indladt sig i Handel i alt for stort Omfang i Forhold til hans Omsætning i den umiddelbart foregaaende Tid 1

To for Bedrageri ved en Hestehandel tiltalte Gaardmænd frifundne, idet der maatte gaas ud fra, at de ikke udtrykkelig havde indestaaet for skjulte Feil, og ikke i bedragerisk Oiemed ladet en tilstedeværende Feil uomtalt 486

Tre for Bedrageri Tiltalte, som ved Overrettsdom vare ansete efter § 251 cfr. § 46 for deres Forhold ved at søge at bevæge en Person til at købe en en Trediemand tilhørende Beværtning, frifundne, idet de vel havde fremstillet Søgningen som bedre, end den virkelig var, men ikke brugt saadanne falske Foregiver om dens nærmere Beskaffenhed, som kunde paadrage Strafansvar 490

En for Vareforfalskning eller bedrageligt Forhold tiltalt feroisk Kjøbmand frifunden 500

En Vexellerer ikke anset skyldig i svigagtigt Forhold, idet der ikke fandtes Foie til at forkaste hans Anbringende om, at han mente sig berettiget til af det Firma, hvorunder han drev Forretningen, at uddrage et lignende Beløb, som det, han uden nogen Forpligtelse dertil i de indgaaede Interessentskabskontrakter havde indskudt i samme, idet nævnte Beløb var ydet af

	Pag.
hans Velyndere, der maatte antages ikkun at kunne og ville holde sig til ham personlig og ikke til Firmaet; samme Tiltalte ligeledes frifunden, forsaavidt han var sigtet for, for egen Regning under fingeret Navn at have gjort Forretninger med Firmaet til sammes Skade	597
Endvidere tillagt Frifindelse	92, 163, 437, 572
En Tiltalt, der havde solgt en Hest som feilfri, om hvilken han vidste, at den led af stærke Krampeanfald, anset efter § 251. Samme § anvendt paa to Tiltalte for lignende Forhold	641
§ 251 endvidere anvendt	53, 128, 297, 463, 524, 666
§ 253 anvendt	89, 187, 204, 259, 297, 468, 510, 524, 647, 766
En Tiltalt, der ved et Eiendomskjøb havde forpligtet sig til at overtage en Prioritet til en Kreditforening med Pant i Eiendommen med Inventarium m. m. og derefter solgt en Del af de af ham selv paa Eiendommen indførte Gjenstande, forinden han iøvrigt havde udstedt fornoden Obligation, og forbrugt de indkomne Beløb, anset efter Analogi af § 253	666
§ 256 jfr. § 253 efter de foreliggende Omstændigheder anvendt paa en Tiltalt, som havde givet en Kreditor 1ste Prioritets Panteret i en Del nærmere specificerede Gjenstande, uagtet han flere Aar iforveien havde givet en Anden Pant i alle sine Eiendele	1
§ 256 jfr. § 253 anvendt paa en Tiltalt, der havde solgt forskellige Gjenstande, som tilhorte et med ham samlevende Fruentimmer, medens hun var indlagt paa en Tvangsarbejdsanstalt	34
§ 256 sammenh. med § 253 anvendt paa en for bedragerligt Forhold tiltalt Gaardeier, som efter samtlige Omstændigheder fandtes skyldig i en strafbar Overskridelse af den ham tilkommende Raadighed ved, medens hans Eiendom var pantsat tilligemed Besætning, Inventarium, Sæd og Afgrode, at have udtærsket og afhændet saa godt som al den til Gaarden indavlede Sæd, og afhændet en Del af Besætningen og Inventariet, samt paa nogle mindre betydelige Beløb nær, anvendt Pengene til eget Brug	370
En Tiltalt, der, efterat en Kreditforening havde gjort Udlæg i hans med Besætning pantsatte Eiendom, havde slagtet til Fortæring 2 Faar, som han selv havde indbragt i Eiendommen, hvilken han havde kjøbt uden Besætning, medens han endnu ikke havde udstedt Obligation til bemeldte Kreditforening, anset efter § 256	774
§ 257 anvendt paa en Tiltalt, som i en Sag, hvorunder han var søgt til Betaling af resterende Gjæld, svingagtig panstod, at forskellige Beløb, som han havde betalt Sagsøgeren, der dermed efter Aftale betalte hans Husleie, vare givne denne som Laan.	

	Pag.
med Hensyn til hvilke Beløb han derfor havde anlagt Kontra- sogsmaal	43
En Tiltalt, der havde bevæget en Mindreaarig til at laane ham 600 Kr. under det urigtige Foregivende, at han havde hans Kura- tors Samtykke dertil, anset efter § 257, idet hans Forklaring om at han troede, at have stillet den Mindreaarige tilstrækkelig Sikkerhed ved en Obligation med Pant i fast Eiendom, ikke fandtes at kunne forkastes	421
§ 257 anvendt paa en tiltalt Tjenestepige, som hos en Kjøbmand og en Skomager havde faaet forskellige Gjenstande udleveret under det urigtige Foregivende, at hendes Husbond havde lovet at betale de modtagne Varer for hende af hendes Lon, idet hun paa den Tid, hun modtog Varerne, virkelig havde Lon tilgode hos Husbonden	437
§ 257 anvendt paa en Tiltalt blandt Andet for hans Forhold ved at faa en Person, hvem han overleverede en Kaskjet, som han urigtigen foregav at have havt i Kommission at kjøbe for en Trediehaand, til at betale hans Udlæg med 3 Kroner	468
§ 257 anvendt paa en Tiltalt, som under en Forligsprobe i An- ledning af en Vexelgjæld, for at slippe for at betale, havde be- nægtet at skyldte Beløbet, som han paastod at have betalt, skjøndt han vidste, at dette var usandt	489
§ 257 anvendt paa en Tiltalt, som havde forladt en Kro, hvor han havde havt Natteophold, i den Hensigt at unddrage sig Betalingen	572
§ 257 anvendt paa en Vexellerer, som havde paaklæbet udenland- ske offentlige Pengeeffekter Stempelmærker, der tidligere havde været brugte, og hvis paaskrevne Nummer han da forandrede	597
§ 257 anvendt paa en Tiltalt, som ved Salget af sin Eiendom havde fordulgt, at der paahvilede denne en thinglæst yderligere Prioritet, saaledes at han kom til at oppebære en større Del af Kjøbesummen, end der tilkom ham. Tiltalte fyldestgjorde imidtertid, medens kriminel Undersøgelse stod paa, ved 3die Mands Hjælp den nævnte Prioritet, saa at Kjøberen intet Tab led, ligesom Tiltalte forinden havde betalt Restafdrag i nogle Terminer af nævnte Prioritet	626

Betleri.

Straf for Betleri idomt	7, 61
89, 91, 106, 172, 269, 287, 293, 295, 354, 455, 594, 623, 747, 751, 768	

Blodskam.

En Tiltalt anset efter § 162, for at have pleiet legemlig Omgang med sin Svigerdatter	633
En Tiltalt anset efter § 161 jfr. § 173	744

Brandstiftelse.

En Tiltalt frifunden	249
En Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis	400, 406
§ 280 anvendt	455
En Tiltalt anset efter § 281 jfr. § 46	510, 717
§ 281 anvendt	271, 717
§ 282 anvendt	455
§ 284 anvendt	344

Bygningsvæsen.

En for Overtrædelse af L. 21de November 1871 §§ 35 og 77 tiltalt Huseier frifunden, da de paaklagede Foranstaltninger ikke skjønedes at have dannet nogen virkelig Hindring for Adgangen til Husets 2 Trapper	107
En, for ikke at have efterkommet et ham af Bygningsinspektionen givet Paalæg om uopholdelig at standse et Byggearbeide i Frederiksberg, Tiltalt frifunden, da han ikke skjønedes at have iværksat andre Arbeider end saadanne, der vare nødvendige som Sikkrings- og Afslutningsarbeider; samme Tiltalte anset efter L. 17de Marts 1856 § 99 jfr. L. 12te Januar 1858 for at have ladet opføre et Tag, om hvilket der ikke forinden var gjort Anmeldelse for Bygningsinspektøren, uanset at der var gjort Anmeldelse om og leveret Tegning til et Tag af en anden og lavere Konstruktion; samme Tiltalto anset pligtig inden en vis Frist at bringe det af ham paabegyndte Byggeforetagende i Overensstemmelse med Byggelovens Forskrifter i Henseende til Murtykkelsen og Antallet af Trapper	519
En for Overtrædelse af Bygningsreglement for Norresundby af 2den Mai 1872 Tiltalt, anset med Mulkt efter sammes § 36, samt tilpligtet under Dagmulkt at tilintetgjøre en af ham ndon Bygningskommissionens Tilladelse foretagen Sammenbygning af 2 Huse, mellem hvilke der tidligere var en Gyde, idet denne Forening fundtes at stride mod Reglementets § 9 3die Stykke sammenholdt med sidste Stykke	553

Domstolene.

(See •Rettens Pleie•).

Drab.

En, for at have forvoldt en Andens Død Tiltalt, frifunden, da der ikke fandtes tilstrækkelig Grund til at antage, at han, der havde bundet et Torklæde om Munden paa et, efter hans Mening besvimet, Fruentimmer for at hindre hende i at skribe, medens han udovede Tyveri, derved havde været tilregnelig Aarsag i hendes Død, der ifølge Lægeerklæring ikke usandsynlig var indtraadt, forinden han bandt Torklædet som ommeldt. 271

En for Meddelagtighed i Forsøg paa Mord tiltalt Tjenestepige efter Omstændighederne frifunden 668

§ 198 anvendt paa en Murerformand, der havde udvist Forsømmelighed ved Eftersyn af et Stillads, som det efter hans Stilling paahvilede ham at efterse, og som derfor antoges at være bleven Aarsag til en ved dettes Nedstyrtning tilskadekommen Mursvends Død. En medtiltalt Mursvend frifunden 645

Et for at have skilt sin Mand ved Livet tiltalt Fruentimmer anset efter § 188. 76

En Gaardmands Hustru, der i den Hensigt, at hendes Mand skulde drikke sig ihjel, stadig indtil hans Død af Delirium, havde forsynet ham med al den Brændeivin, han vilde drikke, dog ikke uden hans Vidende eller imod hans Villie, anset efter Analogien af §§ 196 og 197. En medtiltalt Tjenestekarls anset efter samme Bestemmelser. 231

§ 190 anvendt paa en Tiltalt, der havde afivet et af ham besvangret Fruentimmer 395

§ 190 anvendt for begaaet Mord paa to Personer 510

Ed.

En indklaget Gaardmand tilpligtet at betale Alimentationsbidrag til et nægte Barn, forsaavidt han ikke med Ed fralagde sig at have havt legemlig Omgang med Klagerinden til en saadan Tid, at han kunde være Fader til et af hende udenfor Ægteskab født Barn 346

Embedsforhold (Forbrydelser i).

En Sognefoged, der havde afgivet falsk Vidneforklaring, anset efter § 146 samt efter §§ 144 sammenholdt med 134, da det maatte antages, at det var i Bestillings Medfor, at han havde afgivet den paagjældende Forklaring 331

En Bestillingsmand under Kjøbenhavns Magistrat anset efter § 144 jfr. § 117 for at have modtaget Douceurer; samme anset efter § 144 jfr. § 134 for at have tilintetgjort et Brev, som han havde ladet sig udlevere til Besorgelse, samt endvidere efter

	S. 524
forskjellige Bestemmelser i Straffelovens 26de og 27de Kapitel tildels sammenholdte med § 141 jfr. § 141	524

Embedsmænd.

Antaget, at en Amtmand paa Island som personligt Tillæg maatte beholde det, hvormed det samlede Beløb af de ham ifølge tid- ligere Lønningsbestemmelser tilkommende Indtægter — Kontor- holdsvederlag derunder indbefattet — maatte overstige det samlede Beløb af de samme Indtægter, beregnede efter de ved Loven af 15de Oktober 1875 givne Bestemmelser	198
--	-----

Erstatning.

En efter § 203 anset Tiltalt tilpligtet at udrede i Erstatning for Næringstab, Lidelser og Ulempe 426 Kroner 50 Ore	364
Erstatning for Spot og Skade, der var paastaet tilkjendt i An- ledning af et gjort Udlæg ikke tilkjendt	447
En Person, der havde pleiet legemlig Omgang med en uberygtet Pige medens hun sov, tilpligtet i Medfør af § 203 at betale hende 500 Kroner i Godtgørelse	540
En efter § 198 anset Murerformand, tilpligtet at udrede Erstat- ning til Enken efter den Afdøde	645
En efter Analogi af § 253 anset Person under paagjeldende krimi- nelle Sag tilpligtet at yde en Kreditsforening, der havde lidt Tab ved hans ulovlige Dispositioner, Erstatning lig med det ulovligt tilegnede Beløb, medens Kreditsforeningen havde paa- staet sit fulde Tab erstattet	666

Fallit (svigagtig) samt Straf for Overtrædelse af Konkursloven.

En for Meddelagtighed i Bedrageri Tiltalt, som havde modtaget forskjellige Gjenstande i Bevaring af en Medtiltalt, der svigag- tig havde unddraget dem fra sit Fallitbo, frifunden, da der manglede tilstrækkelig Grund til at antage, at han havde vidst, at de modtagne Gjenstande vare undtagne Konkursboet, og han, efterat være kommet til Indsigt herom, af egen Drift om end efter nogen Tids Forløb anmeldte Sagen for Underdommeren	63
§ 260 anvendt paa en Tiltalt og hans Hustru for, omtrent sam- tidig med at Manden opgav sit Bo til Konkursbehandling, at have skjult nogle Boet tilhørende Gjenstande, for at unddrage dem fra Konkursen	63
§ 260 anvendt	83
§ 261 anvendt paa en Tiltalts Forhold ved paa en Tid, da han maatte indse, at hans Fallit var forestaaende, at lade Varer,	

	Pag.
som han købte paa Kredit, bringe hen til sin Fader til Sikkerhed for Penge, som han skyldte denne, fra hvem han da efterhaanden fik Varerne udleverede mod kontant Betaling.	83
En Tiltalt domt efter §§ 260 og 261.	619
En for Overtrædelse af §§ 260, 261 og 262 samt Concurslovens § 148 tiltalt Kjøbmand anset efter § 262 2det Led samh. tildels med ovennævnte § 148	182
Et indenfor det i Konkurslovens § 20 oimeldte Tidsrum udfærdiget Skadesløsbrev, kjendt ugyldigt i Henhold til Konkurslovens § 21 ogsaa fornavidt angik en derved tilsigtet Panteret i fast Eiendom	235
Et Firma, der havde tilstillet en Kjøbmand, med hvem det handlede et Parti Varer, hvilket det ca. 8 Dage efter fordrede og erholdt tilbageleveret, efterat have erfaret, at Kjøbmanden allerede forinden Varerne afsendtes, havde forladt sit Hjem, tilpligtet at tilbagelevere Kjøbmanden, hvis Bo i Henhold til Konkurslovens § 41 var taget under Behandling, Varerne eller deres Værdi, da Firmaet ikke skjonedes at have afkræftet Lovgivningens Formodning om at det, da Varerne tilbageleveredes, var vidende om Kjøbmandens Insolvents	790
Falsk.	
Tillagt Frifindelse.	92, 597
En for Falsk tiltalt Svensker anset efter §§ 268, 269 1ste Led, 270 samt 275 jfr. 269 1ste Led og 270	190
En 16-aarig Person, der for at skaffe sig Penge havde udfærdiget Regninger, som han forsynede dels med eksisterende Personers dels med opdigtede Navne, anset dels efter § 268 jfr. § 37 dels efter § 275 sammenholdt med de nævnte §§	223
§§ 268 og 269 anvendte	154, 248
En Tiltalt, der falskelig havde udgivet sig for at være sendt af en Anden og medbragt et af ham selv falskelig i dennes Navn skrevet og med dennes Navn underskrevet Brev, hvori Brevskriveren udtalte, at han var syg og bad om et Pengelaan, som kunde gives Overbringeren, anset efter § 268; samme Tiltalt endvidere anset efter § 275 sammenholdt med §§ 268 og 270	468
En Tiltalt, som havde forsynet et til Dronningen stilet Andragende om Understøttelse med en falsk Lægeattest, anset efter § 271 i Forbindelse med § 270	649
§ 274 jfr. § 268 anvendt paa et tiltalt Fruentimmer, som havde benyttet en af en Pantelaaner udfærdiget Laaneseddel, hvorunder hans Navn og Bopæl trykt var angivet, i hvilken Laanesummens Størrelse samt Angivelsen af de Gjenstande, hvorpaa var laant, hende vitterligt var forfalsket.	311

	Pag.
En Bestillingsmand under Kjobenhavns Magistrat anset efter § 270 og sammes Analogi saant efter § 274 jfr. § 268 sammenh. med § 46 tildels sammenh. med § 144 jfr. § 141	524
En Tiltalt, som falskelig havde udfyldt en Afsondelses-Telegram-Blanket og underskrevet denne med Navn, Stand og Bolig for en Mand, saaledes som han havde set trykt paa et Visitkort, uden at han vidste om Personen iøvrigt existerede, samt forevist denne Blanket som et modtaget Telegram om, at der vilde blive sendt ham Penge, for derved at bevæge en Person til at yde ham en Pengeforstrækning, anset efter § 275 jfr. § 270	297
En for Bedrageri og Falsk Tiltalt, der ved falskelig at udgive sig for Agent for en Forretning, som solgte Varer paa Afbetaling, havde formaaet Forskjellige til at give Forskud paa Betaling for de Varer, han lovede at skaffe, og samtidig leveret Kjoberne skriftlige Beviser for at Kjobet var sluttet, indeholdende opdigtet Angivelse af Udleveringssted og underskrevet med opdigtede Navne, ligesom han havde leveret Udleveringssedler med opdigtede Navne, anset efter § 275 jfr. § 268.	607
En Tiltalt, der havde forevist en Kjobmand, hos hvem hun vilde have Varer, et af hende selv forfærdiget Brev, der fremtraadte som efter Diktat skrevet og underskrevet af en navngiven Mand, der deri tilbød sig at indestaa for Betalingen af de Varer Tiltalte, der i Brevet udgaves for Mandens Datter, fik paa Kredit, anset efter §§ 268 og 271	789

Fattigvæsen.

En Tiltalt, der havde unddraget sig Fattigvæsenets Forsorg og derefter forvansket en Troie og et Par Benklæder, som vare leverede ham til Brug af Fattigvæsenet, anset efter Lov 3die Marts 1860 § 1, jfr. i Medfør af Plan af 1ste Juli 1799 § 157 cfr. Plakat 9de December 1832 og Plakat 9de Oktober 1833 § 2, samme Lovs § 5.	340
---	-----

Fiskeri.

En for Overtrædelse af Lovgivningens Bestemmelser om Maskestørrelsen Tiltalt, anset med Bøde til vedkommende Politikasse ifølge Analogien af Lov 29de December 1857 § 47 (om Fiskeri i Limfjorden)	131
--	-----

Fogedforretning.

Den af Rekvisitus paaberaabte Omstændighed, at han havde Modfordringer paa Rekvirenten, ikke i og for sig antaget, at betage denne Retten til i Medfør af Lov 29de Marts 1873 § 1 Nr. 10a at lade foretage Udpantning for det Beløb, som han efter Fra-	
---	--

	Pag.
drag af Modfordringerne fik tilgode. Da der derhos efter Omstændighederne ikke kunde anses at være opstaaet et saadant Mellemregningsforhold, at de gjensidige Fordringer uden videre gik op imod hinanden, og det Overskydende tabte sin oprindelige Karakter, blev Rekvisiti Protest mod den skete Udpantning ikke taget tilfølge	195
En Auktionsforretning, hvorunder en Eiendom ved 5te Auktion var bleven udlagt til nogle ufyldstgjorte Panthavere, kjendt ugyldig, da Auktionen var afholdt Kl. 3, medens den ved den paa Eiendommen opslaaede Plakat var berammet til Afholdelse Kl. 5 samme Dag	683
Forening.	
Et Medlem af en Forening, der havde udført Arbejder for denne ved et Byggeforetagende, og beregnet sig Betaling herfor, tilpligtet heraf at tilbagebetale en Del, idet hans Beregning for Arbejdet, 4 Kr. pr. Dag, efter Omstændighederne ikke skjønnedes for høi, hvorimod han dels ikke kunde antages til Arbejdet at have anvendt det af ham angivne Antal fulde Dage, dels for en Tid havde beregnet en høiere Betaling pr. Dag end den nævnte	815
Førelidremyndighed.	
En Hustru efter Omstændighederne frifunden for hendes Mand Paastand paa, at deres 9-aars Fællesbarn udleveredes til hans Forsorg, idet det skjønnedes, at det var Manden, der havde forladt det fælles Hjem, uden senere at have stiftet et nyt Hjem hvortil Hustruen efter hans Opfordring maatte være pligtig at flytte til ham	755
Fremmede og Reisende (Tilsyn med).	
Lov 15de Mai 1875 § 22 anvendt	185
Guldarbejde.	
En Guldsmed, som for en Forlagaboghandler heri Byen havde forfærdiget en til Præmie med et Heftekrift bestemt Fingerring af uædelt Metal, overtrukken med en tynd Guldbelægning, saakaldet Guldplet, og stemplet den med 14 K., men uden Navnestempel, anset efter Raadstueplakat 21de Februar 1781, derimod ikke anset for Bedrageri, da Ringen svarede til hans Kjøbers Ønske og den betalte Pris, og der intet var oplyst, som kunde gjøre Tiltalte ansvarlig for Kjøberens senere Dispositioner med Hensyn til Ringen	5
Helligbrøde.	
En Tiltalt, der uden Politiets Tilladelse havde holdt Dands mod	

	Pag.
Betaling en Lørdag Aften til Kl. 2 Søndag Morgen, anset efter Lov 7de April 1876 §§ 9 og 10.	814

Hittegods (ulovlig Omgang med) samt nogle dermed beslægtede Forbrydelser.

§ 247 2det Led anvendt paa et bornholmsk Fruentimmer, som paa en Mark, hvor der hverken var Vei eller Sti, havde fundet et Barneskjørt, hvilket hun derpaa forærede til et Barn som Erkjendtlighed, fordi det havde vogtet hendes Faar, med Tilføiende, at det maatte gives tilbage, hvis Eiermanden meldte sig. Barnets medtiltalte Moder, som uagtet hun var vidende om, at og hvorledes Skjørtet var fundet, dog havde tilladt Barnet at modtage dette paa nævnte Vilkaar, frifundet i Henhold til samme Lovbestemmelse jfr. § 55	321
Tvende Tiltalte ansete efter § 247, for den ene Tiltaltes Vedkommende sammenholdt med § 55 forat have tilegnet sig et i Skoven fundet skudt Raadyr, hvorover Raadigheden alene tilkom Forstvæsenet	166
§ 247 endvidere anvendt	118, 586
En Tiltalt, som i et til katolsk Gudstjeneste benyttet Lokale havde tilegnet sig en et Menighedsmedlem tilhørende Bennebog, der af denne var glemt paa en Bæk sammesteds, anset skyldig i Tyveri og ikke, som i forrige Instants antaget, i ulovlig Omgang med Hitegods	27

Hæleri.

Et tiltalt Fruentimmer, hvis 11-aarige Søn jevnlig hjembragte Kulstykker i større og mindre Mængde, som hun modtog og forbrugte trods den Mistanke, hun havde om, at de vare stjaalne, hvad ogsaa var Tilfældet, anset med Straf for Hæleri	330
Straf for Hæleri endvidere idømt 11, 51, 334, 350, 465, 820, 825	

Hævd.

En Gaardejer i Medfør af Grundsætningerne i Lovens 5—5—3 anset ubeføiet til at modsætte sig, at en anden Gaardeier i Forhold til ham kjendtes eiendomsberettiget til et under Førstnævntes Jorder matrikuleret Jordstykke, med Hensyn til hvilket han ikke ligeoverfor det af denne førte Besiddelsesbevis havde tilveiebragt noget Bevis for sin Eiendomsret, hvorhos han kjendtes pligtig at taale, at Jordstykket foranstaltedes fraskilt de Jorder, hvorunder det, som meldt, var matrikuleret	563
--	-----

Indicier.

En Tiltalt dømt for Tyveri efter Indicier	146
---	-----

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En Tiltalt dømt som Hæler	11, 137, 215 465, 594, 820
En Tiltalt dømt som Tyv	311, 616

Island.

En Sag angaaende Appel af en af Byfogden i Reykjavik afsagt Fængslingskjendelse, som ifølge den Fængsledes Begjæring af det Offentlige var indstævnet for Overretten paa den for kriminelle Sagers Appel fastsatte Maade, afvist fra Overretten, da Forfatningsloven for Island af 5te Januar 1.74 § 48 kun hjemler den Fængslede Ret til selv at paaanke en Fængslingskjendelse	19
Et Handelsfirmas Paastand om Tilbagebetaling af erlagt Brændevinsafgift i Reykjavik ikke taget tilfølge, idet Afgiften maatte antages rettelig at være afkrævet i Henhold til Lov af 11te Februar 1876, der paa Optrævningstiden var traadt i Kraft paa dette Sted	178
Spørgsmaal om Størrelsen af det Amtmanden over Islands sønder og vester Amt tilkommende Kontorholdsvederlag	198

Interessentskab.

Opgjærelse af et mellem tvende Parter i Anledning af et tidligere Interessentskab opstaaet Mellemværende	40
--	----

Kjøb og Salg. (Se Kontrakt).

Kommunalvæsen.

Antaget, at den Kommunalbestyrelserne i Kjøbstæderne ved Lov af 29de Marts 1867 § 4 tillagte Bemyndigelse til at nedsætte de normerede Lønninger for Lærerposter med $\frac{1}{3}$, naar Posterne besættes med Lærerinder, ikke alene omfatter den Del af Lønnen, der udredes i Penge, men ogsaa de øvrige Emolumenter, hvoraf Lønnen bestaar	133
En Eiendomsbesidder i Lyngby Sogn ikke anset pligtig at deltage i Snekastningsarbejde, da det var in confesso, at hans Eiendom i det Tidsrum, hvori Snekastning forefalder, staar ubeboet, og han saaledes ikke paa den Tid af Aaret kunde siges at bo i nævnte Sogn	261
Et Sogneraad tilpligtet at tilbagebetale et Aktieselskab den af dette for 3 Aar erlagte Formues- og Leilighedsskat, da dette kun havde betalt i den Tro, at det var pligtigt dertil, og Ansvar for den ved Paaligningen og Optrævningen af Skattebeløbene begaaede Urigtighed nærmest fandtes at maatte paa-hvile Sogne:aaedet	301
En Gaardmand kjendt pligtig til af sin Gaard at svare den i Ls.	

2—15—10 omhandlede Ydelse til Degnekaldet med den Størrelse, hvormed den fra gammel Tid var erlagt. Vedkommende Sogneraad, der af Kommunens Kasse for nogle Aar havde godtgjort Skolelæreren denne Afgift, idet det forment sig uberettiget til at afkræve den af Gaarden, der var henlagt under et andet Skoledistrikt, anset berettiget til at optræde som Sagsøger baade for Restancen og de fremtidig forfaldende Ydelser . . 732, 739

Konfiskation.

En Tiltalts Beholdning af Brændevin konfiskeret i Henhold til Næringslovens § 78 188

Kontrakt.

- En herværende Grosserer, som med en Kjøbmand i Danzig havde akkorderet om Levering af et Parti Hvedeklid, efter Omstændighederne kjendt pligtig at yde den stipulerede Betaling m. m. 21
- En Exportforretning, som maatte antages at have paataget sig en selvstændig Forpligtelse til at levere en Skibsrheder et Parti Øl, tilpligtet at betale denne Erstatning for Unkladelse af Øllets Levering, idet det ikke fandtes med Sikkerhed at kunne udledes af det imellem Skibsrhederen og Bryggerieieren Forefaldne, at hin havde opgivet sin ovennævnte, mod Forretningen erhvervede Ret 149
- Afgjørelse af Spørgsmaalet om, hvem der var berettiget til et, efter en mellem Kapitainen paa et grundstødt Skib og Stenberg Bjergere indgaaet Kontrakt, af Kapitainen udbetalt Beløb 227
- Afgjørelse af et Mellemværende mellem en Entreprenør og en Arbejder i Anledning af Bygningen af nogle Stenkister paa Frederikssunds-Banen 338
- En Principal frifundet for sin forhenværende Handelsbogholders Tiltale til Betaling af $\frac{1}{2}$ Aars Løn, da det var in confesso, at denne i de første Aar, han var i Tjenesten, kun var antagen maanedvis og kunde opsiges med $\frac{1}{2}$ Maanedes Varsel, og han ikke havde bevist, at han, som han paastod, nu ikkun kunde afskediges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel 417
- En Vexellerers Paastand paa yderligere Betaling for en Panteobligation end den oprindelig præsterede, ikke taget til Følge, da Obligationen efter det i Sagen Foreliggende ikke skjønnes at være udbragt til det større Beløb, paa hvis Betaling Vexellereren mente at have Krav 685
- Eieren af en Hovedparcel frifunden for en Parceleiers Tiltale til at foranstalte udskiftet og udstykket nogle Hedelodder, der ved en privat Udskiftning vare tillagte den samlede Eiendom, og i hvilke Parceleieren paastod at have Andel 723

	Pag.
En Grosserer i Kjøbenhavn, der havde kjøbt et Parti Rug, der ifølge Slutsæddel skulde leveres i Skib ved Bolværk, ifølge Forholdets specielle Omstændigheder kjendt pligtig at modtage Rugen, da den tilbødes ham fra Pakhus	727
Et kjøbenhavnsk Firma frifunden for et engelsk Firmas Paastand paa Betaling af Erstatning i Anledning af Tab, bevirket ved at tvende Partier amerikansk Flæsk, der vare solgte frit ombord i Liverpool, for en Del befandtes ukontraktmæssigt, idet det ved et her optaget Skjøn maatte anses godtgjort, at Flæsket allerede ved Afsendelsen fra Liverpool havde været ukontraktmæssigt	760
En Proprietair tillagt Ret til Afkortning i Kjøbesummen for en Eiendom, i Henhold til Kjøbekontrakten, hvorefter Godtgjørelse skulde gives, forsaavidt Eiendommens Areal ikke udgjorde et vist Antal Tdr. Land, idet han ikke, ved ikke strax efter Kontraktens Oprettelse at have ladet forneden Opmaaling foretage, skjønnes at have renonceret paa sin Ret til bemeldte Godtgjørelse	770
En Leier anset berettiget til at forblive boende i en Leilighed udover det ved Overenskomst til Fraflytning bestemte Tidspunkt, saalænge et i ommeldte Overenskomst Leieren som Vederlag for Ophævelsen af Leiekontrakten tilsagt Vederlag, ikke var betalt	799

Kvaksalveri.

En Tiltalt anset efter Frdn. 5te September 1797 § 5 jfr. Lov 3die Marts 1854	32, 675
--	---------

Landboforhold.

(Se •Kontrakt•).

Lotterispil.

En Tiltalt, der havde solgt Nummere til Deltagelse i Lotteri om et Spiel, anset efter Lov 6te Marts 1869 § 21	163
---	-----

Løsagtighed.

§ 178 anvendt paa en Mands- og en Kvindespersion, hvem der af Sogneraadet var anvist Leiligheder i et Fattighus — dog i modsatte Ender af dette, med særskilte Indgange — idet denne Omstændighed ikke kunde give dem Grund til at anse det for straffrit, imod den dem af Amtet givne Advarsel om at holde sig fra hinanden, at føre forargeligt Samkvem	373
To Fruentimmer ansete efter § 180 og 181 samt § 10 i L. 10de April 1874	752

	Pag.
Et Fruentimmer, der havde tilskyndet et andet hos hende boende Fruentimmer til at søge Erhverv ved Utugt og derefter engang havde modtaget Halvdelen af den oppebaarne Betaling, anset efter § 182 2det Membrum, idet det mod hendes Benægtelse antoges, at maatte have været hendes Mening ved Tilskyndelsen, at faa Andel i Betalingen	176
§ 182 2det Led anvendt paa en Værtshusholder, der holdt løsagtige Opmærksomheder	674

Løsgjænger.

En Tiltalt frifunden, da vedkommende Polititilhold ikke kunde ses at være givet til Politiprotokollen	154, 248
En for Løsgænger Tiltalt frifunden	437
Straf for Løsgænger idømt 7, 51, 61, 72, 106, 194, 215, 266, 269, 287, 297, 311, 340, 354, 386, 387, 535, 596, 607, 623, 751, 752, 755, 768	

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

Tre for at have afgivet urigtig Forklaring i Retten Tiltalte samt en for at have forledet til urigtige Vidneforklaringer tiltalt Gaardmand, frifundne	92
En for falsk Forklaring for Retten Tiltalt, som pro forma havde transporteret en Gjældsfordring paa en Trediemand til en Kommissionær, for at denne selv kunde møde i Retten, men som ved Sagens Foretagelse i Gjældskommissionen paa given Foranledning fra Kommissionærens Side til Justitsprotokollen vedkjendte sig Ægtheden og Rigtigheden af nævnte Transport, frifunden, idet hans Handling ikke skjønnes at kunne henføres under nogen af Straffelovens Bestemmelser. Den medtiltalte Kommissionær ligeledes frifunden	108
En for falsk Forklaring for Retten Tiltalt frifunden, da han fandtes at have havt Grund til at antage, at Sagen ialfald tildels gjaldt ham selv paa	507
En for falsk Angivelse Tiltalt, der efterat være afæsket Forklaring angaaende et Tyveri, først til en Politirapport og derefter under Forhøret falskelig havde givet en Fremstilling, hvorefter han havde været Øienvidne til at en navngiven Person havde begaaet Tyveri, anset efter § 146	256
§ 146 anvendt paa en Sognefoged, som havde afgivet falsk Vidneforklaring, hvorhos han tillige, da det maatte antages, at det var som Sognefoged, at han havde afgivet den paagjældende Forklaring, blev anset efter § 144 sammenholdt med § 134 . .	331
9 Tiltalte, der efter fælles Aftale havde hjulpet en til Fattigforsørgelse trængende Familie, saaledes at denne, uden at søge	

Pag.

Fattighjælp hos deres Hjemstedskommune, hvor Manden var forsørgelsesberettiget, kunde vinde Forsørgelsesret i en anden Kommune, ansete efter § 146 for deres Forhold ved under den Sag, der efter Udløbet af Femaaret reistes af denne sidste Kommune til Undersøgelse om Paagjældendes Forsørgelsessted, falskelig at have forklaret for Retten, at den af dem ydede Understøttelse, der var bleven fordelt paa Sognets Beboere, ikke var ydet for at fri Kommunen for Forsørgelsespligten	557
§ 146 endvidere anvendt	123
En Tiltalt, der havde afgivet en falsk edelig Forklaring, anset efter § 147 jfr. § 145 paa Grund af sit Forhold til den Politiretssag (Jagtforseelse), tilhvis Oplysning Forklaringen var afkrævet § 150 jfr. § 145 anvendt paa en Person, der havde aflagt falsk Partsed for Retten	68 630

Næringsbrug (ulovligt).

En Detaillist anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 jfr. 81 . . .	188
En Tiltalt, der havde drevet Restaurationsnæring i Kjøbenhavn som administrerende Direktør for et Aktieselskab, anset efter Næringslovens § 75 jfr. § 78, idet nævnte Selskab efter samtlige oplyste Omstændigheder ikke kunde antages rettelig at have bestaaet, da Borgerskabet udstededes, og den administrerende Direktør manglede Betingelserne for personlig at kunne erhverve Borgerskab	203
En Gaardeier, som havde taget Heste under Behandling for Sygdomme, dog ikke smitsomme, og adskillige Gange modtaget Betaling derfor, under Hensyn til at der ifølge Foundationen for Veterinærskolen af 22de Juli 1777 maa antages at tilkomme de examinerede Dyrslæger Eneret til at ernære sig ved Hestekure, anset i Medfor af Lovgivningens Grundsætninger med en Bøde til Politikassen	279
En for uberettiget Brændevinshandel Tiltalt, der havde aftappet et af ham hos en Kjøbmand indkjøbt Anker Brændevin og derefter for Betaling udleveret Flasker heraf, frifunden, da det hverken var godtgjort, at han ved Salget af Brændevinen havde haft nogen Fortjeneste eller at hans Forhold havde bestaaet i andet end i efter forudgaaet Bestilling fra Omboende at forskaaffe dem Brændevin til Indkjøbspris	458
En for uberettiget Næringsbrug tiltalt Karl paa Landet, der af en Kasse Cigarer, som han havde faaet i Foræring af en Kjøbmand, havde solgt nogle Stykker, ikke anset skyldig i saadan Overtrædelse	458
En Gjæstgiver i en Kjøbstad ikke anset med Straf for uberettiget	

	Pag.
Næringsbrug for at have beværtet mod Betaling Indvaanere i samme Kjøbstad	707
En Tiltalt, der uden Politiets Tilladelse havde ladet afholde Dands i et Telt for Betaling og skjænket bayersk Øl og Kaffe-punsch ligeledes for Betaling, anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 . . .	814
Nødværge.	
En Tiltalt, som af Overretten var anset efter § 203 jfr. § 40 sidste Stykke, anset efter § 203	614
To for Vold Tiltalte, der af Overretten vare frifundne i Medfør af § 40, ansete efter § 203	636
Omgængelse med Naturen.	
§§ 177 jfr. § 46 anvendt	271
Omkostninger, Salairer m. m.	
En Overretssagfører, der var optraadt som Mandatarius i en civil Sag, ikke tillagt et af ham paastaet Salair for som beskikket Sagfører at have givet Møde under et optaget Thingsvidne, da det var for ham selv som Citant for Høiesteret, at han havde optaget Thingsvidnet	722
Pant.	
Ihændehaven af en Bankrecipisse ikke tillagt forlods Dækning i et Konkursbo i det Beløb der blev tilovers, efterat Banken ved Realisation af de pantsatte Obligationer var dækket, idet han ikke ved Recipissens Overlevering ifølge dennes Indhold kunde anses at være indtraadt i et saadant Raadighedsforhold til Pengeeffekterne, som maatte være en Betingelse for Stiftelsen af Haandpant	f 30
Statskassen som Pantekreditor i en Eiendom efter uindfriet og i Pantebogen udslettet staaende Obligation, kjendt berettiget til for Gjælden, der var forfalden, at søge Fyldestgjørelse i Pantet, der eiedes af en Person, hvis Skjøde var thingløst uden Bemærkning om denne Gjæld	804
Pension.	
Enken efter en faa Dage efter stedfundet Kasseeftersyn under Forhold, der tydede paa Selvmord, død funden Intendant i Hæren, kjendt berettiget til Pension efter Lov 24de Februar 1858 § 10, da der ikke fandtes at være tilveiebragt fyldestgjørende Bevis for at han, der ved sin Død endnu stod i Statens Tjeneste som Kassebetjent, havde gjort sig skyldig i et Forhold, som ifølge Straffelovens § 135 maatte have medført Forbrydelse af Embedet	218

Polititilhold (Overtrædelse af).

En separeret Ægtemand, som imod et ham til Politiprotokollen givet Tilhold havde indfundet sig i Hustruens Leilighed, ikke, selv under Forudsætning af Tilholdets Gyldighed, anset skyldig i nogen strafbar Overtrædelse af samme, idet hans Hustru ved den paagjældende Leilighed selv havde tilladt ham at komme ind (Se ogsaa •Løsgænger•). 367

Ran.

§ 237 anvendt paa en Tiltalt, som havde indfundet sig paa sin separerede Hustrus Bopæl og der egenmægtig sat sig i Besiddelse af forskellige Gjenstande, som ved Boets Deling vare tilfaldne Hustruen, idet hans Anbringende om, at han betragtede Gjenstandene som kun overladte hans Hustru tillians, efter de foreliggende Oplysninger ikke fandtes at kunne komme i Betragtning 367

Retten's Pleie.

En Underdommer, der havde holdt en Tiltalt i Varetægtsfængsel under Sagens Drift, uden at have afsagt nogen Fængslingskjendelse, anset efter Straffelovens § 129 med en Bode af 20 Kr. . 76

En af en Underdommer over en Tiltalt afsagt Fængslingskjendelse ikke fundet tilstrækkeligt begrundet i de foreliggende Omstændigheder; misbilliget, at Underdommeren i samme Sag havde ladet tvende andre Tiltalte anholde, fordi deres Forklaringer ikke stemmede overens med en indgiven Klage, samt at Underdommeren uden yderligere Undersøgelse havde ladet tvende Tiltalte beedige deres efter deres Anholdelse noget modificerede Forklaringer 92

Misbilliget, at et for Overtrædelse af § 178 tiltalt Præntimmer var blevet holdt fængslet i 6 Dage og underkastet en Lægeundersøgelse paa sin Person, skjøndt denne Undersøgelser's Udfald ikke kunde være af nogen væsentlig Betydning med Hensyn til Sagens Oplysning; derimod ikke, som sket af Overretten, fundet Grund til at misbillige et over en medtiltalt Mandsperson afsagt Arrestdekret, navnlig da det for Høicsteret var oplyst, at denne Tiltalte tillige havde været mistænkt for Tyveri. 373

En Underdommer mulkteret i Medfør af Frdn. 3dio Juni 1796 § 35 samt tilpligtet at betale 3 Maaneders Arrestudgifter for ikke at have afholdt Forhor i en Arrestantsag for ca. 4 Maaneder efter Arrestdekretet, medens Arrestanten først ca. 5 Maaneder efter samme Dekret stilledes for Forhor 619

Overrettens Misbilligelse af at en Anholdelse ikke var hævet ved Tilførsel til Retsprotokollen, forsaavidt ikke fundet begrundet . 657

	Pag.
En Overretssagfører for Forhaling af en Sag anset med Mulkt efter Frdn. 16de Januar 1928 § 14	346
Roveri (Trudsel).	
Tvende for Overtrædelse af § 245 og for Delagtighed heri tiltalte Gaardmænd efter Omstændighederne frifundne	92
§ 243 2det Led sammenholdt med § 46 anvendt	271
Servitut.	
Et af en Gaardeier nedlagt Forbud mod Benyttelsen af en over hans Lod lobende Vei ophævet, da der efter Omstændighederne maatte antages at være vunden Hævd paa denne Brug, der maatte betragtes som en synbar Servitut, samt at dette var sket, forinden den herskende Eiendoms forrige Eier med Gaardeieren havde indgaaet Overenskomst om, at Brugen med hans Besiddelsestid skulde ophøre, om hvilken Overenskomst — der ikke var thinglæst, medens derimod Veien vedblev at bestaa — den nuværende Eier af den herskende Eiendom ikke vidstes at have erholdt Kundskab, forinden han erhvervede Eiendommen	315
En Grundeier tilpligtet at ryddeliggjøre en Jordstrimmel, forsaavidt der var opført en grundmuret Bygning ind paa denne i Modstrid med en den herskende Naboeiendom tilkommende thinglæst Servitutturrettighed til at benytte den nævnte Jordstrimmel til derfra at udføre Reparationsarbejder, uanset at en tidligere Eier af den herskende Eiendom ved en uthinglæst Deklaration, hvorom den nuværende Eier var uvidende, havde opgivet den paagjældende Servitutberettigelse. Derimod ikke tillagt Erstatning, da den forefundne Skade ikke var bevist i det Hele eller for en væsentlig Del at være bevirket ved den nævnte Bebyggelse	710
Sikkerhedsstillelse.	
En for Overtrædelse af § 299 Tiltalt efter Omstændighederne frifunden	110
Skatter og Afgifter.	
Antaget, at der rettelig var krævet Afgift i Reykjavik af et Parti Spirituosa, som var endelig bestemt til Havneford, medens Skibet midlertidig anløb Reykjavik, dog uden at løsse der. Beregningen af Afgiften antaget at maatte ske efter de paa Opkærningsstedet gjældende Regler	178
Tvende store dækkede Latrinbeholdere paa Kjobenhavns Grund efter deres hele Indretning og Beskaffenhed ikke ansætte med tilstrækkelig Foie at kunne henregnes til de i Frdn. 1ste Oktb. 1802 omhandlede Kjobstadbygninger, af hvis Nytte og Brug der ifølge dennes § 27 f. f. skal svares Afgift	288

	Pag.
Antaget, at der ved Salg af en Hovedgaard med Tiender vil være at svare den ved Frdn. 8de Februar 1810 anordnede $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift ogsaa for Tiendernes Vedkommende, idet disse maatte anses indbefattede under Udtrykkene alle faste saavel Kjobstad som Landeiendomme i nævnte Forordning	355
En Gaardmand kjendt pligtig til af sin Gaard at svare den i Ls. 2-15-10 omhandlede Ydelse til Degnekaldet med den Størrelse, hvormed den fra gammel Tid har været erlagt	732, 739
Aarhus Kathedralskole i hvert Fald ifølge Alderstidshævd anset berettiget til at oppebære en aarlig Afgift i Korn m. m., som fra gammel Tid var erlagt af Mørke Sogn til Konrektoren ved bemeldte Skole og senere til Skolens Kasse, idet Afgiften maatte antages ydet til Konrektoren som en Mørke Degnekald i Medfør af Lovens 2-15-10 m. fl. Bestemmelser tilkommende Indtægt, uden at Lov 23de April 1850 om Degnepensions Ophevelse kunde have medført Forandring heri	776

Skiftevesen.

En indstævnet Gaardeier frifunden for vedkommende Skifteforvalters Tiltale til at indbetale i Svigermoderens Bo en ham omtrent 10 Aar før hendes Dod af hende overleveret Kapital, da denne efter det foreliggende hverken kunde anses at være givet ham som Laan eller som Dodsgave	284
En Tjenestepiges Paastand paa Udlevering af et Dodsbos Effekter, fordi disse skulde være skjænkede hende i levende Live af den Afdode, efter Omstændighederne ikke taget tilfølge	495

Skilsmisse.

En Hustrus Paastand om Skilsmisse taget tilfølge i Henhold til Bestemmelsen i Lovens 3-16-15-1	261
En forladt Hustrus Paastand om Skilsmisse i Overensstemmelse med Reglerne i Frdn. 11te Septbr. 1839 taget til Følge samt hende tillagt Ret til at indgaa nyt Ægteskab	680

Stadfæstelsesdom	650, 739
-----------------------------------	----------

Stempelpapir.

En i Kjøbenhavn oprettet Kjøbekontrakt, hvorved Sælgeren athenkede en ham tilhørende, i Sverige beliggende, Ejendom. anset stempelpligtig efter Stempelovens § 31 jfr. § 89. En nedlagt Paastand om Fritagelse for Erlæggelse af Stempelbøde ikke taget til Følge	393
Antaget, at en af Generaldirektoratet for Skattevesenet afgiven	

Resolution, hvorefter en Kjøbekontrakt, der for det Beløb, hvortil en Hovedgaards Tiender var ansat, kun var stemplet efter 2den Klasses Taxt, ansaas for rigtig stemplet, ikke senere af Finantsministeriet kunde forandres, saaledes at der kunde fordres Stempel efter 1ste Klasses Taxt for dette Beløb.	355
--	-----

Straf.

En Tiltalt domt til at behandles efter en, de sædvanlige Vilkaar indeholdende, Benaadningsresolution	248, 266
En efter §§ 260 og 261 domt Persons Straf, nedsat under Hensyn til § 58.	619
En efter Lov 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 domt Persons Straf bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, da han var over 60 Aar gammel	623
Forbrydelse af Næringsadkomst idomt i Forbindelse med Straf efter § 182	674
Forbrydelse af Næringsadkomst idomt i Forbindelse med Straf efter § 238	334

Stævning.

En Justitsags endelige Paakjendelse gjort afhængig af ny Indstævning, efterat Oplysning om Indholdet af nogle i sin Tid ugaende en Fæstningsslaves Løsladelse afgivne Resolutioner vare erhvervede	154
En Underretsstævning efter den samme givne Forkyndelsespaategning anset lovligen forkyndt. (Se ogsaa •Afvising•).	536

Statsforbrydelser.

En Tiltalt anset efter § 90 jfr. § 39	493
---	-----

Syn og Skjon.

En udtagen Stævning til en Overskjonsforretning, til Brug under eventuel Appel til Hoiesteret af en Overretsdom, afvist fra Underretten som stridende saavel mod Lovens 1—13—27 som mod Proceslovgivningens Grundsætninger, hvorefter den ene Part ikke mod den andens Protest kunde være berettiget til, saalænge Appel af Dommen ikke var iværksat, at forlange den paagjældende Retshandling foretaget mod ham	48
---	----

Testament.

En ved Testament tillagt Rentenydelse anset at tilkomme Vedkommende fra Testators Dødsfald; og ikke først fra det Tidspunkt, da en særlig Kapital til dette Formaal var frugtharjort	113
--	-----

<p>at af en Person købt for hans Død affattet Dokument, som var underskrevet med paaholden Pen og af tvende Personer som Vitterlighedsvidner, uden at disse dog havde forsynet det med den i Frdn. 21de Mai 1845 § 24 foreskrevne Attestation, imod sket Indsigelse ikke tillagt Gyldighed som Testament, idet der ikke vod de af de 2 Vitterlighedsvidner afgivne edelige Forklaringer fandtes at være tilveiebragt et efter det nævnte Lovbud fyldestgjørende Bevis for, at den Afdode, da han underskrev Dokumentet, havde været istand til rigtigt at opfatte Indholdet af dette, der blev ham forelæst</p>	124
<p>Afgjorelse af Spørgsmaalet om, hvem en i et af Geheimestatsminister Kaas og Hustru oprettet Testament ommeldt Panteobligations Kapitalbeløb skulde tilfalde, naar Kapitalen blev opsagt og udbetalt</p>	206
<p>En Bestemmelse i et Testament, der lod paa, at nogle bestemte Personer skulde være fortrinsvis berettigede til „naar de forlange saadant, hver at nyde 1 à 2 Portioner aarligen“, ikke antaget at givo disse Personer Retskrav paa at nyde 2 Portioner af Legatet, idet Afgjorelsen af, om der maatte tilkomme nogen af dem mere end en Portion, maatte træffes af Legatbestyrelsen</p>	461
<p>En en Moder og efter hendes Død hendes 2 Dottre ved Testament tillagt Kapital, ifølge dettes Bestemmelser anset tillagt til Rentenydelse og ikke til Eiendom. Kapitalen derfor anset falden i Arv ved den længstlevende Datters Dod og kjendt udleveret fra Overformynderiet, hvor den stod til Rentenydelse, til den Person, der var Dottrenes eneste Slægtskabsarving . . .</p>	690
<p>Tilregnelighed.</p>	
<p>En Tiltalt anset efter § 202 jfr. tildels § 203 og § 39</p>	308
<p>Et ikke tidligere straffet 22-aarigt ugift Fruentimmer, som i den hendes Nedkomst forudgaaende Svangerskabstilstand havde begraet nogle og halvtredsindstyve Boutikstyverier, uden iøvrigt at have disponeret over de stjaalne Gjenstande, som hun lod ligge urorte i sit Hjem, efter samtlige Omstændigheder frifunden, idet der skjønnes at være fremkommet saa alvorlige Tvivlsmaal om hendes Tilregnelighed, at det fandtes betænkeligt at drage hende til Strafansvar</p>	390
<p>En Tiltalt anset efter §§ 226 og 227 jfr. § 39</p>	432
<p>Straffen for en efter §§ 100 og 101 anset Person bestemt til 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, da det var oplyst, at Tiltalte led af en chronisk Hjertesygdom, under hvilken en moderat Nydelse af Spiritus kunde fremkalde Circulationsforstyrrelser i Hjernens</p>	484
<p>En Tiltalt anset efter § 90 jfr. § 39</p>	493

Tyveri.

En Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis	34, 37, 245, 341
En Tiltalt, som havde bemægtiget sig en Raabuk, som maatte antages at være funden død paa en offentlig Bivei, ikke indenfor noget Jagtdistrikts Grændser, ikke anset at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold	174
En Tiltalt frifunden paa Grund af manglende Tilregnelighed . . .	390
En for Tyveri (af 53 Uhre) Tiltalt, domt som Hæler	11
En Tiltalt, som i et til katolsk Gudstjeneste benyttet Lokale i en Eiendom i Kjobenhavn havde stjaalet 2 Menigheden tilhørende Ringeapparater samt tilegnet sig en Bonnebog, der var glemt i Kapellet, anset efter § 228	27
Et tiltalt Fruentimmer, som efterat have aabnet et Vognskur, hvis Port kun var holdt lukket ved en forelagt Sten, og derfra ved Hjælp af en medbragt Stige var kroben op paa Husets Loft, hvor hun tilvandt sig noget Sæd m. m., anset med Straf for simpelt Tyveri	119
En Tiltalt, der havde skaffet sig Adgang til et Loft forat stjæle, ved at gaa ind i Husets nabne Forstue, træde op paa Dorlaasen og saaledes svinge sig ind ad en Lem, anset med Straf for simpelt Tyveri, da det var oplyst, at Tiltalte var bekendt med at Beboerne, naar de kom hjem om Aftenen, efterat Lofstadvangen var lukket, benyttede denne Maade til at komme ind paa, og det ikke var oplyst, at Lemmen var bestemt til andet Brug	752
Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt	91, 118, 121, 138, 145, 165, 168, 172, 194, 244, 266, 268, 270, 271, 294, 297, 302, 303, 305, 306, 311, 319, 334, 353, 384, 387, 399, 444, 467, 468, 497, 510, 535, 660, 661, 697, 743, 747, 749, 752, 797, 820.

Kirketyveri.

Spørgsmaal om et Tyveri var at anse som Kirketyveri	27
---	----

Indbrudstyveri.

En Tiltalt, der med en Nogle, som han tilfældig opdagede liggende under en Sten i et Hul i en Udhusstolpe, skaffede sig Indgang ad Gadedoren og begik Tyveri i Beboelsesleiligheden, anset efter § 229 Nr. 4	172
En Tiltalt, som forat stjæle havde banet sig Adgang til et aflaa-set Udhus ved at krybe gjennem et i Muren værende Hul, der var anbragt for at Stangen paa en Vogn, som stod i Udhuset, kunde føres ud derigjennem, og som der havde tilvendt sig nogle Fødemidler, anset med Straf for grovt Tyveri	263
En Tiltalt anset efter § 229 Nr. 4 jfr. § 46	745
Straf for Indbrudstyveri fremdeles anvendt 21, 187, 510, 661,	

Kvægtveri paa Marken.

Pag.

En Tiltalt anset efter § 229 Nr. 1 820

Tyveri efter Straffelovens § 231.

En Tiltalt anset efter § 230 jfr. § 234, en Medtiltalt anset efter § 238 jfr. § 234 17

§ 234 anvendt paa en Tiltalt, der i forskellige Skove havde afskaaret og solgt et stort Antal Tækkekjæppe 672

Tyveri efter Straffelovens § 235.

Tvende Tiltalte, som havde sat sig i Besiddelse af en Del i en Skov henliggende tørre Grøne og Kvas, herfor frifundne, da disse Gjenstande efter de tilveibragte Oplysninger ikke kunde antages paa Stedet at have haft nogen Pengeværdi 444

En Tiltalt, der havde tilegnet sig noget Grenbrænde, som af en Skovhugger var hugget, tilberedt og henlagt i en afsælet Bunke, anset med Straf for almindeligt Tyveri; Tiltaltes Moder, som havde deltaget i Tilegnelsen heraf, ikke funden strafskyldig, da det efter Omstændighederne fandtes betænkeligt at antage, at hun havde vidst, at Bunken ikke var samlet af hendes Son, men var fremmed Gods 444

§ 235 anvendt paa tvende Tiltalte, som havde tilegnet sig en til 35 Ore vurderet vindtor Gren, som de nedrev fra et Træ, og 20 à 24 Stykker Grenbrænde, der maatte antages at have en Værdi af 1 Kr. 460

§ 235 endvidere anvendt 305

Uagtsomhed.

En Bager, der havde ladet en stor Mængde tør Lyng ligge tæt op til Ovnen, hvori der blev fyret, og hvis Dør tilligemed en Loftslæm stod aaben, hvorved der opstod en Ildebrand, anset efter § 284 344

§ 198 anvendt 646

Udeblivelsesdomme 181, 213, 243, 414, 468, 696

Udvisning af Landet.

En for Overtrædelse af Straffelovens § 16 Tiltalt ikke anset efter denne §, da der ikke ved hans Udvisning af Landet var blevet meddelt ham Advarsel angaaende Ansvar ved at vende tilbage, derimod anset efter Lov 15de Mai 1875 § 22 185

Straffelovens § 16 anvendt 190

Ulykker, (saasom Skibbrud m. m.).

En Husmand, der kørte forinden et Jernbanetogs Ankomst havde

stodt til en ved en privat Overkjørsel henstaaende Trollie, saaledes at denne kom til at staa tvers over Skinnerne, hvorpaa hun begav sig hjem, anset efter § 288 2det Membrum 213

Uterligt Forhold.

En Tiltalt frifunden 1
 En Tiltalt for uterlig Behandling af tvende 7-aars Pigeborn anset efter § 176 jfr. § 173 61
 §§ 173 jfr. 46 anvendt paa en Tiltalt, som havde forsøgt at pleie legemlig Omgang med et 6-aars Pigeborn 271
 En Gaardmand og hans Tjenestekarl for deres imod en paa Gaarden tjenende Pige ndviste Forhold ansete, Forstnævnte efter § 176 jfr. §§ 47 og 52 samt § 185, Sidstnævnte efter § 176 jfr. § 168 589
 En Tiltalt anset efter § 176 jfr. § 161 og § 173 744
 § 176 jfr. §§ 168 og 173 anvendt imod en for Voldtegt mod et 8-aars Pigeborn Tiltalt 362
 En Tiltalt, der havde søgt sandselig Tilfredsstillelse ved at fremstille sig med nedknappede Benklæder og blottede Kjonsdele i en Gaard for at ses af Fruentimmer, anset efter § 185 571
 En tiltalt Gaardinand anset efter § 185 for sit Forhold mod sine Tjenestepiger

Vandløb og Vei.

En Gaardeier tilpligtet atter at anbringe en af ham borttaget Overkjørsel over en privat Vei 426
 En Gaardeier tillagt Erstatning i Henhold til § 1 i L. 20de August 1853 af en Kommune, der havde ladet en offentlig Bivei, som af Gaardeieren i sin Tid vilkaarlig var bleven forlagt, omlægge, saaledes at den væsentlig kom til at gaa paa samme Sted som oprindeligt, forsaavidt denne nemlig maatte antages at være onlagt med en større Bredde end den oprindelig havde. Denne Erstatning fastsat paa Grundlag af en afholdt Overtaxationsforretning. Udtalt, at Kommunen ikke ved at have ladet Taxationsforretning efter forøvnvnte Lov afholde til Fastsettelse af mulig Erstatning, havde afskaaret sig Ret til at gjøre Indsigelse mod Krav paa Erstatning 581
 Efterat et ved en Overlandvæsenkommissions Kjendelse paabudt Reguleringsarbeide ved et Hovedvandløb af Amtsradet i Henhold til en af Indenrigsministeriet afgiven Resolution var fuldfort, antaget, at en Lodsciers under Reguleringsarbeidet suspendede Vedligeholdelsespligt atter var indtraadt, uanset at en formelig Afloering af det regulerede Vandløb ikke var sket eller Underretning givet om Arbeidets Fuldførelse, Lodsoieren tilpligtet at udrede de af Amtsradet til Vandløbets Vedliged-

	Pag.
holdelse havde Udgifter, der ikke vare oplyste at være forarsagede ved Mangler ved det udførte Reguleringsarbejde	652
Antaget, at Vandsynsmænd i Anordning af 29de Juli 1846 § 50 havde tilstrækkelig Hjemmel til at paabyde en tidligere eksisterende Grofts Oprensning, hvorhos det paagældende Sogneraad, der havde ladet Arbeidet udføre paa den Oprensningspligtiges Vegne, var anset berettiget til ved Udpantning at inddrive det udgivne Beløb	677

Veterinairvæsen.

(Se «nlovligt Næringsbrug».)

Vidneførsel.

En fra Lovens 1-13-6 hentet Indsigelse imod et Tingøvidnes Gyldighed forkastet efter den Maade, hvorpaa de paagældende Vidner i det hele vare blevne afhorte	447
--	-----

Vold (mod Embedsmænd).

§ 98 anvendt for Vold imod en Sogneraadsformand	110
§ 98 2det Led anvendt mod en Tiltalt for at have lagt en Almueskolelærer Hindring iveien ved Udførelsen af hans Lærergjerning	143
En Tiltalt, som under nogle Optoier, der fandt Sted foran en jydsk Jernbanestation, havde, for at befrie en Kammerat, der var anholdt af Stationsforvalteren, tilføiet denne sidste med en Stok et stærkt Slag i Hovedet, hvorved der efterlodes en stor blodig Svulst, anset efter § 100 jfr. §§ 98 og 203	415
En Tiltalt anset efter § 100 for Vold mod en Politibetjent	442, 484
	580, 703, 765
§ 100 jfr. § 98 2det Stykke anvendt for at have lagt Jernbanefunktionairer paa Statsbanerne Hindringer iveien for Udførelsen af deres Embedsforretninger og derved bevirket en Forsinkelse af Jernbanetogets Afgang	572
En Tiltalt anset efter § 100 jfr. tildels § 203	745
§ 106 2det Stykke anvendt	580

Vold (mod Private).

En Kjøbmand, som paa en Valgdag i sin Boutik, hvor den skriftlige Afstemning foregik, havde taget en Person der uden Indsigelse blev udpeget som Fredsforstyrrer under en sammesteds opstaaet Trængsel, og uden nogen egentlig Modstand fra dennes Side ført ham ud af Boutiken, frifunden for dennes Tiltale til Straf efter Straffelovens § 200, da han ikke kunde antages ved at tilstede Valghandlingens Foretagelse i sin Boutik, at have opgivet sin Ret til at holde Orden sammesteds	323
--	-----

	Pag.
En Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis	400
§ 201 anvendt paa en Tiltalt for Vold mod hans Fader; samme Tiltalte dømt til at have sin Arveret forbrudt	687
§ 202 anvendt for Mishandling af Hustru	55, 628
§ 202 jfr. tildels § 203 og § 39 anvendt for Mishandling af sin Hustru	308
§ 203 jfr. § 202 anvendt mod en Tiltalt, som havde stukket sin Hustru i Underlivet med en Kniv	169
§ 203 anvendt paa en Tiltalt, som med en Oxe havde hugget en Skræder saaledes, at dennes hoire Haands tredie Finger blev stiv og kun meget indskrænket vilde kunne bruges til nogetsomhelst Arbejde, medens Overretten havde anset Tiltalte efter § 204	281
En Tiltalt anset efter § 203 jfr. § 52	507
En Tiltalt, som af Overretten var anset efter § 203 jfr. § 40 sidste Stykke, anset efter § 203	614
To Tiltalte ansete efter § 203 for at have tilføiet hñnanden Læsioner under et Slagsmaal	636
En Tiltalt anset efter § 203 jfr. 46	745
§ 203 endvidere anvendt . 25, 29, 57, 86, 364, 441, 577, 578, 625, 664, 670, 703.	
En Tjenestekarl, der havde ovet Vold imod sin Husbond, anset med Straf efter Lov 10de Mai 1854 § 26	419

Voldtægt.

En Tiltalt frifunden, da det ikke kunde anses godtgjort, at han havde anvendt Vold for at opnaa Samleiet	8
§ 176 jfr. §§ 168 og 173 anvendte imod en for Voldtægt mod et 8-aars Pigebarn Tiltalt	362
§ 168 sammenh. med § 47 1ste Led anvendt paa 2 Tiltalte, der, da en i forrige Instants Medtiltalt, med hvem de vare i Folgeskab, en Nat paa Alfarvei med Magt havde slæbt en Pige ind paa en Mark, for, som de forstode, at voldtage hende; ved at stille sig iveien for Pigeus Ledsagere og stode til dem, hindrede disse i at komme hende tilhjælp	388
En Tiltalt anset efter § 168 jfr. 46	540
En Tiltalt anset efter § 168 jfr. 46 for at have pleiet legemlig Omgang med et 15-aars vanfort Pigebarn	709
§ 170 anvendt paa en Tiltalt, som havde forskaffet sig legemlig Omgang med en uberygtet Pige, medens hun sov	540

Ærefornærmelse.

En indstævnet Overretsprokurator, der havde indrykket et for Citanten særdeles fornærmeligt Inserat i en Provindsavis, frifunden, idet han efter Omstændighederne skjønnedes at have været i sin Ret ved paa denne Maade at tilbagegive forskjellige af Citanten mod ham i en anden Provindsavis reiste Beskyldninger, selv om han maatte kunne have valgt en mindre skarp Form	158
En Person, der havde aabnet et ham overbragt, men til en Anden adresseret Brev, ikke anset efter § 222, da det maatte antages at være sket af en Feiltagelse; heller ikke anset efter denne §, fordi han havde leveret Overbringøren Brevet aabent tilbage eller fordi han senere havde omtalt Brevets Indhold til Andre	482
§ 101 anvendt for Fornærmelser mod en Byfoged under en Executionsforretning	140
§ 101 jfr. § 98 anvendt for Fornærmelser mod en Almueskolelærer	142
En Tiltalt anset efter § 101 for Fornærmelser mod en Politibetjent	142, 484, 765
§ 101 anvendt paa en Tiltalt for paa en Beværtning at have udskjældt en Politibetjent, som indfandt sig dersteds i Bestillings Medfør og ikke som Gjæst	551
§ 101 anvendt for Fornærmelser mod en Stationsforvalter og Togfører paa Statsbanerne under Udførelsen af deres Bestilling	572
En Redaktor anset efter §§ 215, 217 og 220 jfr. § 46, fordi han havde tilstillet forskjellige Redaktorer til Optagelse i deres Blade en Correspondance-Artikel, indeholdende forskjellige ærefornærmende Udladelser mod en Godseier og Folkethingsmand, af hvis Person der ikke kunde tages feil, skjøndt han ikke var navngiven, forsaavidt nemlig disse Artikler ikke bleve optagne i de paagjældende Blade; samt fordi han havde tilstillet en Redaktor et Brev under sit Navn til Optagelse i Bladet, hvori Sandheden af Korrespondancens Indhold med Gjentagelse af Fornærmelserne fastholdtes	326
Førerne for et politisk Parti, som i et i et Dagblad indrykket, af dem Alle underskrevet, saakaldet Manifest havde udtalt, at Ministeriet i en Forestilling til Kongen havde fortilt forskjellige efter deres Mening væsentlige Kjendsgjerninger, ansete efter § 216 jfr. § 215 med Bodestraf, idet de maatte antages at have sigtet Ministeriet for forsætlig at have foredraget vedkommende Sag for Kongen paa en vrang Maade. Derimod ikke ansete for at have overskredet de lovlige Grændser for den politiske Yttringsfrihed, forsaavidt de i samme Manifest havde udtalt om Ministeriet, at det havde vist grov Forsømmelighed.	

	Pag.
hvorved der ikke skjønnedes at kunne være sigtet til Pligtforsømmelse i Almindelighed, ligesom de ved deres Betegnelse af Udatædesen af den forelobige Lov af 12te April 1877 som et klart og utvetydigt Grundlovbrud, ikke antoges at have sigtet Ministeriet for mod bedre Vidende at have handlet grundlovsstridig	375
En forhenværende Skolelærer anset med Straf efter § 215 for i et Brev til Skoledirektionen at have brugt ærefornærmende Udladelser om en Provst, der tillige var Medlem af nævnte Direktion Straf for mundtlige Injurier idømte efter § 215; derimod ikke fundet Anledning til, som i Overretsdommen sket, at paalægge Tiltalte yderligere Ansvar for andre, ikke tilstrækkeligt beviste. Udladelser, saafremt han ikke enten helt eller delvis med Ed fralagde sig at have brugt disse	536 547

Rettelser.

Side 128 er udfaldet:

Høiesterets Dom.

Foraaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

Side 260 Linie 2 franedes § 52 skal være § 253.

— 335 — 17 — tilsvare skal være tilsvarer.

— 344 — 7 — Erstatningssummens skal være Erstatningssummernes.

— 530 Sag Nr. 58 anført som paakjendt Mandag den 6te December istedetfor Tirsdag den 7de s. M.

— 652 Linie 2 franedes kunne skal være kunde.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 1—2.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 5te Marts 1880.

Nr. 86.

Advokat Klubion

contra

Jens Christian Theodor Woller

(Defensor Hanson),

der tiltales for Bedrageri og utærligt Forhold.

Vinding Herreds Extrarets Dom af 15de Februar 1879: „Arrestanten, Slagter Jens Christian Theodor Woller, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Prokurator Hein 40 Kr. og til Prokurator Clausen 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Octbr. 1879: „Tiltalte, Jens Christian Theodor Woller af Odense, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. I Henseende til Udredelsen af Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor her ved Retten, Prokuratorerne Schack og H. F. Møller, betaler Tiltalte 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ligesom det i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa billiges, at der i de øvrige Henseender er tillagt Tiltalte Frifindelse, saaledes er det ogsaa i Dommen rettelig antaget, at han har gjort sig skyldig i et strafbart Forhold ved

under 8de Marts 1875 at give Gjæstgiver Jørgensen første Prioritets Panteret i endel nærmere specificerede Gjenstande, uagtet han alt under 20de December 1869 havde givet en anden Creditor Pant i alle sine Eiendele; men efter samtlige Omstændigheder, navnlig naar hensees til, at Obligationen til Jørgensen er udstedt flere Aar, efterat den Gjæld, som derved skulde sikkres, var stiftet, findes dette hans Forhold at maatte henføres under Straffelovens § 256, sammenholdt med § 253, og hans Straf at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jens Christian Theodor Woller bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Hansen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende fra Vinding Herreds Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Jens Christian Theodor Woller for Bedrageri og uteerlig Forhold.

Hvad Sigtelsen for Bedrageri angaaer, gaaer denne navnlig ud paa, at Tiltalte, der efterat have udstaaet en ham ved Høiesteretsdom af 11te Februar 1873 idømt Straf af 1 Aars Forbedringshusarbejde for Bedrageri, bestaaende bl. A. i, at han i en Række af Aar havde kjøbt Kreaturer m. v. paa Credit, som det ikke var hans Hensigt at betale, havde gjenoptaget sin tidligere Handel, i de senere Aar atter har kjøbt Kreaturer m. v. paa Credit under saadanne Forhold, at det maa antages, at han ikke har havt til Hensigt at betale. De Handeler af denne Beskaffenhed, om hvilke Oplysninger ere fremkomne under Sagen, ere følgende:

1) Den 30te Januar 1877 henvendte Tiltalte sig til forhenværende Adjunkt Haugsted i Hunderup og afkjøbte denne en Ko og en Tyr for en Sum af 260 Kr. Heraf betalte han contant 100 Kr. og fik Kreaturerne med sig. Resten af Kjøbesummen skulde betales den 1ste Marts s. A. Den 27de Februar 1877 kom Tiltalte atter til Haugsted for at betale et yderligere Atdrag paa 100 Kr. og han kjøbte da samtidig 2 Heste

for en Kjøbesum af 540 Kr., som han forpligtede sig til at betale den 1ste April s. A. Paa det Beløb af 600 Kr., Tiltalte herefter blev Adjunkt Haugsted skyldig, har han ikke senere betalt nogetsomhelst Afdrag, uagtet Creditor gjentagne Gange har mindet ham derom.

2) Den 28de Juni 1877 købte Tiltalte af Smedemester Christen Christensen i Nyborg, med hvem han tidligere gjentagne Gange havde handlet, en Vogn for 200 Kr. Tiltalte har paastaet, at Intet af Kjøbesummen skulde erlægges strax, men at han skulde betale den afdragsvis med 20 Kr. om Maaned. Smed Christensen har derimod under Ed forklaret, at Tiltalte paa Stedet skulde betale 100 Kr. og de andre 100 Kr. en Maaned derefter eller ialtfald 50 Kr. en Maaned efter og 50 Kr. 2 Maaneder efter, men at Tiltalte senere samme Dag, medens Christensen var fraværende fra sit Hjem, lod sig Vognen udlevere uden at betale det stipulerede contante Vederlag og kjørte bort med den. Tiltalte har ikke senere af egen Drift afbetalt noget paa Kjøbesummen. Derimod er det lykkedes Christensen ved Politiets Mellekomst fra Tiltalte at erholde Afdrag paa tilsammen 75 Kr., medens Resten 121 Kr. endnu skyldes. Vognen er senere af Tiltaltes Hustru bleven solgt for 75 Kr.

3) I Sommeren 1877 henvendte Tiltalte sig til Gaardmand Lars Caspersen af Brænderup og afkjøbte ham, efter hvad denne edelig har forklaret, en Kvie og en Ko, den førstnævnte for 36 Kr., den sidste for 60 a 64 Kr. Han fik Tilladelse til at tage Kvien med sig uden at betale Noget, mod at han senest 8 à 14 Dage efter skulde komme tilbage for at afhente Koen og betale begge Kjøbesummerne. Tiltalte har derimod benægtet at have afsluttet Handel om Andet end Kvien for en Kjøbesum af 36 Kr. Denne er ikke senere bleven betalt.

4) I Januar Maaned 1878 afsluttede Tiltalte en Handel med Gaardmand Niels Pedersen af Langaa Mark. Efter hvad denne edelig har forklaret, angik den en Vædder, en Kalv, tre Grise, en Tyr og 2 Skp. Havre, der skulde betales imod en samlet Sum af 240 Kr. Tiltalte gav 10 Kr. paa Haanden og fik da Lov til at tage Vædderen, Kalven, og 2 Skp. Havre med sig. Han skulde da komme næste Søndag for at betale det Hele og faae de andre Kreaturer udleverede. Tiltalte vil derimod ikke kunne erindre, at han købte andre Ting end de, han fik med sig, og for hvilke han skulde betale 56 Kr., eller at han skulde have lovet at betale inden nogen bestemt Frist. Over de købte Gjenstande har Tiltalte disponeret uden nogen-sinde at erlægge noget Afdrag paa sin Gjæld til Pedersen.

5) Den 9de August 1878 købte Tiltalte en Tyr og et Lam af Gaardmand Hans Jensens Enke i Ullerslev. Kjøbesummen bestemtes til 210 Kr., deraf for Tyren 190 Kr. og for

Lammet 20 Kr. Tiltalte betalte 10 Kr. paa Haanden og fik Tilladelse til at tage Lammet med sig. Den 12te næstefter kom Tiltalte igjen, betalte da yderligere et Afdrag paa 30 Kr. og opnaaede paa sin indstændige Anmodning og, efter hvad Jensens Enke under Ed har forklaret, under Foregivende af, at han var i Færd med at afsende et større Parti Tyre til England, hvilket Sidste Tiltalte dog har benægtet, at faae Tilladelse til at tage Tyren med sig, mod senest den 21de s. M. at betale Resten af Kjøbesummen tilligemed 10 Kr. i Tillæg for den indrømmede Credit. Tyren er kort efter bleven solgt, efter Tiltaltes Opgivende for 200 Kr., men, efter hvad der foreligger i Sagen, sandsynligvis for 160 Kr. Jensens Enke har ikke senere faaet noget af sit Tilgodehavende.

6) Den 19de August 1878 købte Tiltalte en Ko af Gaardmand Niels Jensen i Bobjerg for en Kjøbesum af 200 Kr. Deraf betalte han 80 Kr. contant; Resten skulde, efter hvad Jensen og Kone have opgivet, betales om 14 eller 16 Dage, medens Tiltalte paastaaer, at Jensen sagde, at Tiltalte kunde betale Resten, naar han igjen kom der paa Egnen. Koen, der ikke antages at have været mere end 180 Kr. værd, er senere bleven solgt, uden at Tiltalte har betalt noget af det skyldige Beløb.

7) Den 16de September 1878 købte Tiltalte 2 Køer af Gaardmand Hans Jensen Uth af Himmerigshuset for en Kjøbesum af 270 Kr. Han betalte 50 Kr. contant og fik da Lov til at medtage den mindst værdifulde af Køerne, for hvilken han efter sit Opgivende skulde betale 90 Kr., mod at han forpligtede sig til at betale Resten af Kjøbesummen den 30te s. M. Denne Ko, af hvilken Tiltalte ved sin Anholdelse Dagen efter fandtes i Besiddelse, er senere bleven solgt for 90 Kr., hvoraf 40 Kr. er bleven udbetalt til Gaardmand Hans Jensen Uth, der dermed har erklæret sig fyldestgjort.

Samtlige fornævnte Personer, med hvilke Tiltalte saaledes har indladt sig i Handeler uden at opfylde sine Forpligtelser ligeoverfor dem, have frafaldet Krav paa Erstatning under nærværende Sag.

Det maa nu vistnok efter de Oplysninger, der ere fremkomne, antages, at Tiltaltes Formuesforhold vare meget derangerede, og at det i ethvert Fald i den senere Tid var gaaet daarligt med hans Handel, saa at der kun er ringe Sandsynlighed for, at han vilde kunne fyldestgjøre de Forpligtelser, han havde paataget sig. Ligesom der imidlertid hverken af den Maade, hvorpaa de 2 førstnævnte Handeler ere komne i Stand, eller hvad der foreligger om Tiltaltes pecuniære Forhold paa den Tid, de afsluttedes, kan udledes Noget til Støtte for, at han skulde have indgaaet dem med den Hensigt ikke at betale, saaledes skjønnes der heller ikke at være tilstrækkelig Foie til mod Til-

taltes bestemte vedholdende Benægtelse at statuere dette for de øvrige Handels Vedkommende, navnlig naar Hensyn tages til, at det har været Tiltaltes Næringsvei at drive Handel med Kreaturer, og at der derfor ikke er noget Unaturligt i, at han har søgt at faae saadanne paa Credit, samt at han ikke synes at have gjort dette i et i Forhold til den Omsætning, han endnu i den hans Anholdelse umiddelbart forangaaende Tid maa antages at have havt, alt for stort Omfang. Som Følge heraf, og da det ikke i og for sig kan betragtes strafbart, at Tiltalte har kjøbt Kreaturer paa Credit, skjøndt han maatte kunne indsee, at han vanskelig vilde kunne opfylde de Forpligtelser, han paatog sig, vil der ikke kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar for hans foromhandlede Forhold.

Forsaavidt Tiltalte dernæst er sigtet for paa svingagtig Maade at have sat sig i Besiddelse af den ovenfor under Nr. 2 omhandlede Vogn, da er Rigtigheden af den af Smed Christensen afgivne Forklaring om, at Handelen afsluttedes paa Vilkaar, at en Del af Kjøbesummen skulde erlægges samtidig med Vognens Udlevering, og at Tiltalte, Christensen uafvidende, har sat sig i Besiddelse af den uden at opfylde dette Vilkaar, vel blevet noget bestyrket ved forskellige under Sagen afgivne Vidneforklaringer, men deres Troværdighed svækkes dog i høi Grad, naar hensees til Christensens tidligere Optræden i denne Anledning. Da Tiltalte nemlig ikke betalte Noget af den accorderede Kjøbesum, henvendte Christensen sig i October 1877 til Politiet, men gav da en anden Forklaring om Vilkaarene for Handelen, end den, der nu foreligger. Herefter skulde Vognen nemlig være solgt paa Vilkaar, at $\frac{1}{3}$ af Kjøbesummen skulde betales den 28de Juli, $\frac{1}{3}$ den 28de August og Resten den 28de September 1877, samt saaledes at Vognen først skulde blive Tiltaltes Eiendom, naar hele Beløbet var blevet betalt. Derimod fremkom der ikke nogensomhelst Antydning om, at Tiltalte ulovlig skulde have sat sig i Besiddelse af Vognen. Det er først et Aar senere, da nærværende Sag reistes, at Beskyldningen herom er fremkommen. Under disse Omstændigheder og da Tiltalte derhos, efter hvad der foreligger, maa antages at være gaaet ganske aabenlyst tilværks ved at sætte sig i Besiddelse af Vognen, skjønnes det ikke mod Tiltaltes Benægtelse at kunne statuere, at han ved at gøre dette har gjort sig skyldig i en Ulovlighed.

I Henhold til Foranstaaende kan det ikke billiges, at Tiltalte ved Underrettens Dom for det af ham ved de i det Foregaaende ommeldte Handeler udviste Forhold er bleven anset med Straf efter Straffelovens § 257.

Under Sagen har Tiltalte fremdeles været sigtet for bedrægligt Forhold i andre Henseender, nemlig for at have disponeret over pantsatte og arresterede Gjenstande og for at have skaffet sig Pengelaan paa en svingagtig Maade, men ved Underretsdom-

men er det antaget, at der hverken med Hensyn hertil, eller forsaavidt angaaer Sigtelsen for uteerligt Forhold er tilveiebragt tilstrækkelige Oplysninger til at dømme Tiltalte. Medens der nu iøvrigt maa gives Underdommeren Medhold heri, maa det dog ved de toldes efter Sagens Paadømmelse i 1ste Instants tilveiebragte Oplysninger ansees godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i strafbart Forhold ved under 8de Marts 1875 at give Gjæstgiver N. P. Jorgensen i Kolding 1ste Prioritets Pantoret i en Del nærmere specificerede Gjenstande, uden at Creditor blev gjort bekendt med, at Tiltalte allerede ved Panteobligation af 20de December 1869 til Knud Rasmussen havde givet denne Pant i Alt hvad han eiede og eiendes blev. Thi vel har Tiltalte villet gjøre gjældende, at han ikke har givet N. P. Jorgensen Pant i sit Losøre, førend Gjælden til Knud Rasmussen var afgjort, hvilket han paastaar er skeet derved, at han udbetalte 300 Kr. til Gaardmand M. P. Hansen, der da paatog sig at klare Gjælden; men, ligesom denne bestemt har benægtet Rigtigheden heraf, idet han har gjort gjældende, at han indfriede Obligationen for sine egne Penge, hvorhos han ogsaa har faaet sig den tiltransporteret, saaledes staaer Tiltaltes Forklaring om Tidspunktet for Afgjørelsen af Møllenværendet med Knud Rasmussen i bestemt Strid saavel med hans egne Forklaringer under tidligere Forhør som med, hvad der iøvrigt er fremkommet under Sagen. Det fremgaaer nemlig heraf, at Knud Rasmussen under 22de Februar 1876, altsaa længe efter Udsledelsen af Obligationen til N. P. Jørgensen, lod gjøre Arrest hos Tiltalte for Restgjælden efter Panteobligationen af 20de December 1869, og at der derefter under 11te Marts næstefter blev indgaaet Forlig mellem Parterne om Gjældens successive Afbetaling. Først derefter sees M. P. Hansen at være traadt ind i Forholdet, idet han under 14de Marts 1876 fik sig Knud Rasmussens Ret tiltransporteret.

For sit i den heromhandlede Henseende udviste Forhold, vil Tiltalte, der er født den 1ste Marts 1842 og tidligere har været straffet efter Roeskilde Kjøbstads Politiretsdom af 31te August 1860 for Botleri med 6 Dages simpelt Fængsel, efter Odense Kjøbstads Extraretsdom af 11te Marts 1862 for Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, efter nærværende Rets Dom af 5te Juni 1868 for Dyrplageri med en Mulkt af 15 Rd., samt ifølge Høiesteretsdom af 11te Februar 1873 efter Straffelovens §§ 251 og 253 cfr. § 252 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, nu være at ansee efter Straffelovens § 253, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Ovreensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte i Henhold til § 257 er anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

være at forandre, medens den med Hensyn til Udredelsen af Actionens Omkostninger bliver at stadfæste.»

Nr. 108.

Advokat Lovinsen

contra

Ane Madsdatter (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Vinding Herreds Politirets Dom af 17de December 1879: «Arrestantinden Ane Madsdatter bør straffes med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. Saa udreder hun og alle af nærværende Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrottens Dom af 30te Januar 1880: «Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Gottschalk og Sørensen, betaler Arrestantinden Ane Madsdatter 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiestoret betaler Tiltalte til Advokaterne Lovinsen og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: «Under nærværende mod Arrestantinden Ane Madsdatter for Løsgænger og Betleri ved Vinding Herreds Politiret anlagte og efter hendes Begjæring hertil indankede Sag, er Arrestantinden ved sin egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, overbevist at have fra Midten af November f. A., da hun forlod den Husmand i Hindholm Herred, hos hvem hun levede paa Aftægt, strejft arbejdsløs omkring i det nævnte og de tilstødende Herreder og ernæret sig ved Betleri, indtil hun den 30te November f. A. blev anholdt i Vinding Herred i Besiddelse af ca. 6 Kr. i tilbetlede Penge. Arrestantinden, der er sødt den 21de Febr. 1815 og tidligere straffet 2 Gange for Betleri og 6 Gange for Løsgænger og Betleri, de tre sidste Gange ved Høiesteretsdom

af 21de October 1869 og ved Sunds-Gudme Herreders Politiretsdom af 16de August 1871, hvor Gang med 180 Dages Tvangsarbeide, og ved Odense Herreds Politiretsdom af 27de August 1874 med 8 Dages simpelt Fængsel, vil for det hende nu overbeviste Forhold være at ansee efter Lov af 3die Marts 1860 § 1, jfr. med § 5, og da den ved den indankede Politiretsdom af 17de Decbr. f. A. valgte Straf af Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 90 Dage findes passendo, vil den nævnte Dom. hvorved Sagens Omkostninger derhos med Rette ere paalagte Arrestantinden, i det Hele være at stadfæste.“

Mandagen den 8de Marts.

Nr. 95. Advokat Hindenburg
contra

Espen Jensen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Voldtægt.

Voer-Nim Herreders Extrarets Dom af 14de Novbr. 1879: „Arrestanten Espen Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbeide i 4 Aar. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Kammerassessor Poulsen, og til Defensor, Prokurator Hviid, 12 Kr. til hver, bør Arrestanten udrede. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 22de December 1879: „Arrestanten Espen Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udredor Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiestoret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiestoret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Espen Jensen for Voldtægt.

Arbejdsmand Hans Laursens Hustru, Ane Nielsen af Gangsted Bjerge, har i et Forhør den 24de September d. A. forklaret, at Arrestanten — der efter i November Maaned f. A. at have taget Ophold hos sin Fader, som boer i umiddelbar Nærhed af Ane Nielsen og hendes Mand, oftere havde besøgt disse, uden at han ved disse Leiligheder enten i sin Tale eller ved sin Maade at være paa havde givet tilkjende, at han trængte efter at have legemlig Omgang med hende — har den 17de September d. A. faaet hende og hendes 2 $\frac{1}{2}$ Aar gamle Søn, hvem han tilfældigvis havde truffet i Nærheden af sin Faders Hus, til at følge med ham først ind i den til Huset hørende Have, hvor han forærede hende og hendes Søn nogle Æbler, og senere ind i Huset, hvor han viste hende et Køgeapparat m. m. samt forærede hende nogle gamle Klædningsstykker. Medens Arrestanten, der havde sendt hendes Søn bort for at hente en Pibe, et Øieblik var alene med hende i en af Husets Stuer, skød han hende, der stod med Ryggen op mod en i Stuen værende Seng, om, saaledes at hun kom til at ligge i Sengen paa Ryggen med Hovedet hen imod Væggen og Benene ud over Sengens Side. Derefter lagde han sig over hende, og skjøndt hun gav sig til at skrig og bad ham om at lade hende være, da hun ellers vilde sige det til sin Mand, samt vred og snoede sig for at hindre ham i at komme til, tog han, der ikke gav hende andet Svar, end at hun skulde være stille, hendes Skjorter op, og tiltvang sig, idet hun paa Grund af, at han laa ovenpaa hende, ikke kunde gjøre videre Modstand, Samleie med hende, hvorefter han reiste sig, og nu gik hun med sin Søn, der imidlertid var kommen ind i Stuen og havde staaet og grædt, strax bort, uden at der ved Bortgangen blev vexlet Ord mellem hende og Arrestanten. Det Høle stod paa i omtrent 5 Minutter og imidlertid var hun vedbleven at tale til Arrestanten og at skrig.

Efterat Arrestanten imidlertid i et derpaa over ham optaget Forhør havde benægtet at have skudt hende, medens hun stod paa Gulvet, om i Sengen, idet han derimod paastod, at han havde sat sig paa Sengestokken, og idet han tog hende om Livet, bragt hende til Sæde ved Siden af sig, samt derpaa lagt hende om paa Sengen, indrømmede Ane Nielsen, at det først var, efterat han havde sat sig ved Siden af hende paa Sengestokken, at han skød hende om i Sengen, ligesom hun ogsaa, med Hønsyn til, at Arrestanten havde benægtet, at hun havde skreget, nærmere forklarede, at hun, efterat han havde skudt hende om i Sengen, sagde til ham: „Aa. lad mig gaac, Espen, lad mig gaac“, idet hun tilføiede, at hun ellers vilde sige det til sin Mand, og at hun sagde det saa høit og saa

gjentagende, at det var Skrig, eller — som hun har udtrykt sig — at hun mener med Føie at kunne sige, at hun skreg ved at sige disse Ord, men iøvrigt fastholdt hun, der derefter beedigede sine Forklaringer, at hun vel paa Grund af den Stilling, hvori han havde bragt hende, ikke kunde gjøre nogen kraftig Modstand, men at hun gjorde, hvad hun kunde, for at han ikke skulde faae Samleie med hende, idet hun, foruden, som meldt, at snoe og dreie sig til Siderne, saa godt hun kunde søgte at holde Benene sammen.

Ane Nielsen havde ikke ved den ommeldte Leilighed faact Rifter enten paa sin Hud eller paa sine Klæder, og Arrestantens Forhold mod hende, der var hoit frugtsommelig og som den 2den October næstefter har født et Barn, har efter hendes Forklaring ikke efterladt nogen Svækkelse af hendes Befindende eller Smerte nogetsteds paa Legemet. Hun omtalte i de nærmest paafølgende Dage ikke den hende af Arrestanten overgaaede Behandling for Nogen; først den 19de September om Aftenen, da hendes Mand, der de foregaaende Dage havde været borte fra sit Hjem, kom tilbage dertil, fortalte hun det Passerede til ham, der derpaa den 22de næstefter gjorde Anmeldelse desangaaende for Politiet, og senere har hun ikke, forinden hun den 24de September kom i Forhør, omtalt Sagen for Andre end for en Nabokone. Iøvrigt maa Ane Nielsen, der er 27 Aar gammel, og som i ca. 2 Aar har været gift med sin ovennævnte Mand, med hvem hun forinden deres Ægteskab havde avlet sin ovennævnte Søn, efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, ansees som uberygtet.

Arrestanten har nu vel vedgaaet, at han, der ikke i Forveien havde overlagt at ville have Samleie med Ane Nielsen, ved den nævnte Dag at være sammen med hende i sin Faders Stue fik Lyst dertil, eller, som han har udtrykt sig, at den onde Lyst botog ham eller steg op i ham, og at han derfor, efter, som ovennævnt, at have lagt hende om i Sengen, tiltog sig Samleie med hende, uagtet hun, der ikke ved nogen Leilighed havde givet ham Anledning til at troe, at hun var letsærdig, eller at hun vilde indlade sig med Nogen, ikke under hans Færd mod hende talte eller foretog Noget, hvori han kunde finde et Samtykke, idet hun tvertimod sagde, at det ikke kunde gaae an, og at hendes Mand vilde blive vred; men han har vedholdende paastaet, at hun hverken skreg eller gjorde saadan Modstand, som han, der ikke har villet erkjende, at han læa haardt paa hende, idet han havde Fødderne paa Gulvet, synes. at hun kunde have gjort, og at han, der efter sin Forklaring ikke vilde have gjort hende noget, dersom hun havde skreget og stridt imod, efter hele den Maade, hvorpaa hun tog det, troede, at hun vilde lade det gaae, eller, som han ogsaa har udtrykt sig, at han syntes, at der ikke var rigtig Alvor i hen-

des saakaldte Modstand, og at det efter hans Mening vel ikke var med, men dog heller ikke mod hendes Villie, at han fik Samleie med hende, i hvilken Henseende han ogsaa har fremhævet, at hun — der, medens de sade sammen paa Sengestokken, havde sagt til ham, at han ikke maatte klemme hendes Mave for haardt, og som, da hendes Søn efter Samleiet sagde til hende: »Esen gjorde Noget ved Dig«, svarede: »Det er Sludder, fy, det maa Du ikke sige« — har ved sin Bortgang medtaget Arrestantens ovennævnte Gaver og derhos indbudt ham til næste Søndag at drikke Kaffe med hende og hendes Mand, hvorved dog bemærkes, at Ane Nielsen, der ikke har turdet benægte, at de to førstnævnte Udladelser kunne være faldne, hvad der dog efter hendes Forklaring ikke er hende bevidst, har anbragt, at det ikke var ved hendes Bortgang fra Huset, men derimod da de gik derind fra Haven, at hun, for at vise Arrestanten en Høflighed til Gjengjæld for de Æbler, han havde givet hende, indbød ham til at drikke Kaffe med hende og hendes Mand.

Idet nu Arrestantens Fremstilling af det mellem ham og Ane Nielsen ved den ommeldte Leilighed Passerede efter Omstændighederne findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, kan det ikke ansees godtgjort, at han har anvendt egentlig Vold for at opnaae Samleie med hende, eller overhovedet gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan betragtes som Voldtægt og Arrestanten — der er født i Aaret 1854, og som med Undtagelse af, at han, medens han var i Militairtjenesten, to Gange har været straffet for disciplinære Forseelser, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrode Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer.»

Onsdagen den 10de Marts.

Nr. 84. Hoiesteretssagfører Hansen
contra

1) **Andreas Petersen** og 2) hans Hustru **Ingeborg Margrethe Schjødt** (Defensor Levinson), der tiltales Nr. 1 for Tyveri og Nr. 2 for Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de September 1879:
»Arrestanten Andreas Petersen og Tiltalte Ingeborg Margrethe Schjødt, Arrestanten Petersens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbeide hver i 8 Maaneder. Saa bør de og En for Begge og Begge for En at betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Tvermøes

og Alberli, 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder, hvoraf det Væsentlige er fremstillet i den indankede Dom, maa det, forsaavidt angaaer de ved Tyveriet hos Uhrmager Lauritzen bortstjaalne Gjenstande, antages, at Tiltalte Andreas Petersen har gjort sig skyldig i Hæleri, ikke blot med Hensyn til det i Dommen fremhævede ene Uhr, men overhovedet med Hensyn til alle de 53 Uhre, af hvilke han efter det i Dommen Anførte i hvert Fald har været i Besiddelse. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de for begge de Tiltaltes Vedkommende i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Petersen findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Thi kjøndes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Andreas Petersen bestemmes til 1 Aar. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Bøgge for Een til Høiestoretssagfører Hansen og Advokat Levinsen 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: «Arrestanten Andreas Petersen og Tiltalte Ingeborg Margrethe Schjødt, Arrestanten Petersens Hustru, der ere langt over criminel Lavalder og senest ansete ved Rettens Dom af 12te Februar 1861, Arrestanten efter Forordningen 11te April 1840 § 14 jfr. § 12, 1ste Membrum, og § 80, samt efter Analogien af § 22 med Forbedringshusarbeide i 6 Aar. Tiltalte i Medfor af denne Forordnings § 79 efter § 14 jfr. § 12, 1ste Membrum, samt § 22 med lige Arbeide i 4 Aar, hvilke Straffe de havde udstaaet henholdsvis den 19de September 1864 og den 20de Februar 1865, tiltales under nærværende Sag, Arrestanten for Tyveri, Tiltalte for Hæleri.

Arrestanten sigtes for at have gjort sig skyldig i 5 heri staden og Omegn begaaede Tyverier, Tiltalte for at have gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed i Henseende til de ved samme stjaalne Gjenstande.

Disse Tyverier, der samtlige efter det i saa Henseende Oplyste maa antages at have været forbundne med Indbrud, ere følgende:

et, hvorved der i Begyndelsen af August Maaned 1877 i Eiendommen Nr. 45 paa Sortedams Dossering er stjaalet Herreklæder, Linned m. m. til Værdi over 200 Kr., tilhørende Kapitain Gustav Hansen,

et andet, hvorved der en af de første Dage af October Maaned samme Aar i Eiendommen Nr. 5 paa Amalievei er stjaalet endel afdøde Folkethingsmand I. A. Hansens Bo tilhørende til ca. 100 Kr. vurderede Effecter, saasom pletterede Sager, Dækketoi, Gardiner m. m.,

et tredje, hvorved der i de sidste Dage af November Maaned samme Aar i Eiendommen Nr. 101 paa Sortedams Dossering er frastjaalet dels Fabrikant Neubert og Hustru, dels deres Sønner Sengklæder, Lagener, Kkedningsstykker, hvoriblandt en Pels, Uldtøi m. m. til Værdi over 300 Kr.,

et fjerde, hvorved der den 16de Marts forrige Aar i Uhrmager Emil Lauritzens Boutik i Stueetagen i Eiendommen Nr. 2 i Kronprindsensgade er frastjaalet denne 67 Uhre til Værdi 2047 Kr., foruden Kjæder, Uhrnøgler m. m. til Værdi ca. 30 Kr. og Etuier til Værdi 10 Kr.,

et femte, hvorved der i Slutningen af Marts forrige Aar i Eiendommen Nr. 112 paa Vesterbrogade er stjaalet endel Sadelmager Stahls og Hustrues Dødsbo tilhørende Haandklæder, Dækketoi, Gardiner m. m. til en Værdi af over 100 Kr.

Medens Arrestanten har nægtet enhver Skyld eller Medskyld i disse Tyverier, gaaer den af Tiltalte i Sagen afgivne Forklaring ud paa, at Arrestanten, der efter endel Aars Ophold i Australien i Efteraaret 1875 vendte tilbage hertil Landet og strax flyttede sammen med hende og deres Adoptivdatter, til de nævnte Tider, paa hvilke disse Tyverier ere begaaede, har hjembragt de anførte ved samme stjaalne Gjenstande, og hver Gang fortalt hende, at han havde stjaalet dem, hvor han havde stjålet dem og at han kom lige fra Udførelsen af vedkommende Tyveri, hvorimod han aldrig omtalte, hvorledes han havde udført disse Tyverier. De af ham saaledes hjembragte Gjenstande, med Undtagelse af de Lauritzen frastjaalne, bleve da hver Gang, forsaavidt de ikke bleve tagne i Brug af dem selv eller i deres Hus, pantsatte til fælles Fordel, i Reglen ved hende og i den nærmeste Tid efterat de vare hjembragte. De Lauritzen frastjaalne Uhre, der saagodtsom alle vare nye, vovede Arrestanten derimod længe ikke at disponere over. Under Medvirkning fra hendes Side brændte han Etuierne og gjemte Uhrene og Resten i en med Seilgarn ombunden Papæske, der om Dagen stod i, om Natten under deres Seng, og arbejdede imidlertid paa at udskabe Bestjaalnes Mærker i Uhrene og indridse nye, samt paa at gnide Uhrkasserne med Blyant, for at de skulde faae Udseende af at være gamle, og først da han i Midten af Juni forrige Aar var ganske blottet for Penge, bestemte han sig til

at pantsætte disse Uhr. I Tidsrummet fra den 17de Juni til den 4de Juli næstefter bleve 19 af disse Uhr pantsatte, 17 ved hende, 2 ved ham. Et tyvende Uhr pantsatte Arrestanten den 3die Juli forrige Aar hos Pantelaaner Peter Chr. Hansen, boende i Ravnsborggade, men da han, advaret af hende, havde bemærket, at Pantelaaner Hansen efter Uhrets Pantsætning var fulgt efter ham til hans Hjem og herved mindedes nogle Ord, denne havde ladet falde ved Pantsætningen, og som tydede paa, at han havde fattet Mistanke om, at Uhret var stjaalet, blev Arrestanten i hoi Grad forskrækket, tog Uhrene ud af Æsken, hvor de hidtil havde ligget, og pakkede dem ind i 2 Lommetorklæder, samt bar dem ud af Huset, uden at sige hvorhen, og senere har Tiltalte ikke seet dem i Huset, førend Begge den 9de Juli næstefter. 1/2 Time efter at Arrestanten var kommen hjem fra en Tur, bleve anholdte i deres Hjem i Eiendommen Nr. 39 i Ryesgade. Det sidst omtalte hos Hansen pantsatte Uhr koste Arrestanten Dagen efter at have pantsat det. Forsaavidt denne Tiltaltes Forklaring angaaer hendes Medskyld i de omtalte 5 Tyverier, efterat disse vare begaaede, er den, tildels endog i de mindste Enkeltheder, bestyrket ved det iøvrigt Oplyste; hun har nægtet at have været delagtig i Udførelsen af disse Tyverier, eller forud været vidende om, at de vilde blive begaaede, og nogen Kjendsgjerning, der kunde tyde paa, at dette ikke destomindre skulde være Tilfældet, er ialtfald ikke bevist; hun har forklaret, at det kun er nødigt, at hun er gaaet ind paa at deltage i de anførte Ulovligheder, og til at forkaste Rigtigheden af denne Forklaring giver det Oplyste ikke Foie. Hendes Forklaring vil saaledes i det Hele være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for hendes Vedkommende.

I Modsætning til, hvad der saaledes er anført om Tiltaltes Forklaring, er den af Arrestanten i Sagen afgivne gennemgaaende ubestyrket og usandsynlig i Enkelthederne, særligt stridende mod, hvad der iøvrigt er oplyst, i et enkelt Punkt, hvorom nedenfor, bevislig lovnagtig. Allerede herved, i Forbindelse med hvad der foreligger om, hvor lidet Arrestanten har arbejdet i det sidste Aar inden hans Paagribelse, i hvilken Tid han dog boede for en maanedlig Husleie af 16 à 17 Kr., samt om Arrestantens Fortid, fremkaldes i og for sig en ikke ringe Formodning for, at Tiltaltes Forklaring ogsaa for Arrestantens Vedkommende er stemmende med Sandhed, og endnu mere for, at hans Forklaring om at være uden al Skyld i disse Tyverier er usand. Hvad imidlertid angaaer de 3 af Tyverierne, ved hvilke Kapitain Hansen, I. A. Hansens og Stahls og Hustrues Dødsboer ere bestjaalne, ere de anførte almindelige Grunde til at ansee Arrestanten skyldig eller paa en eller anden Maade medskyldig i disse, ikke saaledes særligt bestyrkede, at der foreligger et til at domme Arrestanten i saa Henseende tilstrækkeligt Bevis. Hvad

derimod angaaer det Tyveri, hvorved Fabrikant Neubert samt Hustru og Søn ere bestjaalne, har Arrestanten erkjendt at have af de i hans Hjem ved hans Anholdelse forefundne Gjenstande været i Besiddelse — foruden af andre og mindre betydelige Sager, med Hensyn til hvilke der er tilveiebragt stor Formodning for at de ere stjaalne ved samme Leilighed — af 2 Dynner, 3 Hovedpuder, samt et Tæppe, med Hensyn til hvilke Fabrikant Neuberts Hustru har aflagt Tilhjemlingsed og fort Bevis for egen og hendes Mands tidligere Besiddelse, samt af 2 Uldtrøier, med Hensyn til hvilke hendes Søn Forvalter Carl Neubert, hvem de tilhørte, har aflagt samme Ed ogført Bevis for sin tidligere Besiddelse, og da Arrestantens Forklaring om sin Hjemmel til disse Gjenstande, efter hvilken han vil have kjøbt dem paa Auctioner, er ganske ubestyrket og stridende mod, hvad der iøvrigt er oplyst i saa Henseende, vil han i Medfør af danske Lovs 6—17—10 og 11 jfr. Forordningen 8de September 1841 § 6 være at dømmes for ubjemlet Besiddelse af disse Gjenstande, af hvilke de Fabrikant Neubert og Hustru tilhørende ere vurderede til 50 Kr., de deres Søn tilhørende til 3 Kr. 33 Øre, efter Omstændighederne dog kun som Hælør, idet de foreliggende Omstændigheder ikke vise tilstrækkelig hen til ham som den, der har stjaalet dem.

Hvad endelig angaaer Tyveriet i Uhrmager Lauritzens Boutik, da fandtes der ved den ved Arrestantens og Tiltaltes Anholdelse i Sagen foretagne Husundersøgelse i deres Hjem to Pakker, hvori var indsvøbt 44 Uhre, 11 Uhrkjæder, 7 Uhrnogler og 3 Medaillous; foruden disse Pakker, der stode paa Gulvet i deres Dagligstue, fandtes sammesteds 4 Uhre, 1 Kjæde og 5 Assistentshussedler, hver lydende paa et pantsat Uhr. Tiltalte har erklæret, at samtlige disse 53 Uhre, foruden 14 andre, som ere indleverede af vedkommende Pantelaanere, hos hvem hun har paavist, at de have været pantsatte, ere de af hende omforklarede, som Arrestanten har hjembragt den 16de Marts forrige Aar om Aftenen og fortalt hende, at han havde stjaalet i Lauritzens Boutik. Samtlige 67 Uhre, af hvilke saa godt som alle bære Spor af den Behandling, der efter Tiltaltes Forklaring er overgaaet dem for at give dem Udseende af at være brugte, samt Kjæder m. m., ere derhos gjenkjendte af Lauritzen som de ham ved fornævnte Tyveri frastjaalne; han har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til disse Gjenstande; med Hensyn til et af de i Pakkerne fundne Uhre — det i Sagen under Nr. 17 betegnede — har han tilveiebragt Bevis for sin tidligere Besiddelse og for det Øvriges Vedkommende tilveiebragt større og mindre Formodning i saa Henseende. Arrestanten har erkjendt at have været i Besiddelse af de to omtalte Pakker; han har vel foregivet at have været uvidende om, hvad de indeholdt, men hertil vil saavel ofter Stedet, hvor Pakkerne ere fundne, som efter alt andet herom Foreliggende, intet Hensyn kunne

tages, saa at Arrestanten med Besiddelsen af Pakkerne maa statures ogsaa at have været i Besiddelse af deres Indhold, hvilket ved de Vidneforklaringer, der ere afgivne af Overpolitibetjent Nr. 23 Rudolf Petersen og Politibetjent Nr. 200 Carl Christensen, ved hvem Anholdelsen og Husundersøgelsen foretoges, er bevist at have været det ovennævnte Antal Uhre, Kjæder m. m. Hvad han har forklaret om sin Hjemmel til disse Pakker, nemlig at han 3 Dage forinden sin Anholdelse havde modtaget dem i Forvaring af en Person, der den Dag flyttede ind i Eiendommen, hvor han boede, samtidig med, at denne i Forening med en anden Person bragte ham et Skrivebord til Reparation, er bevist at være fuldstændig Usandhed. Arrestanten har fremdeles erkjendt at have været i Besiddelse af de ovennævnte 4 Uhre, saavel som af de efter Assistenthussedlerne pantsatte 5 Uhre; hans Forklaring om at have kjøbt 8 af disse Uhre paa Auktioner, er ubestyrket; hvad han har forklaret om, at det 9de, et Gulduhr, skulde have tilhørt Tiltalte allerede inden han kom fra Australien, men at han havde laant det af hende for at forære hende det paa hendes Fødselsdag, er modsagt af Tiltalte og blottet for al Sandsynlighed. Den ene Kjæde har han nægtet at have seet for, hvilket strider mod, hvad der iøvrigt er forklaret herom. Arrestanten har vel mod Slutningen af Forundersøgelsen afgivet en Forklaring om, at sam de omtalte Uhre skulde af Tiltalte være ombyttede med stjaalne; men denne usammenhængende, mod hans tidligere Forklaringer og Gjenkjendelse af de 8 Uhre, han vil have kjøbt paa Auction, stridende Forklaring er selvfølgelig uden al Betydning. Af de omtalte 14 Uhre, der ere udleverede af Pantelaanere, har Arrestanten nægtet nogensinde at have været i Besiddelse. Imidlertid fandtes ved Husundersøgelsen i hans Hjem gjemt bag Sofaen en Tegnebog, hvori et Pengebeløb af 122 Kr., om hvilket Arrestanten har afgivet den mod Alt, hvad der forsaavidt er oplyst, stridende Forklaring, at dette er sammensparet af, hvad han har tjent ved sit Arbejde, medens Tiltalte har forklaret, at det er Resten af, hvad der blev laant paa de 19 af de stjaalne Uhre, der bleve pantsatte af dem, hvilken Forklaring stemmer godt med, hvad der har vist sig at være Tilfældet, nemlig at Pantsætningen af dem foregik i Tidsrummet fra den 17de Juni til den 4de Juli forrige Aar og indbragte ialt 178 Kr.

Om nu end samtlige her anførte Omstændigheder i Forbindelse med de tidligere nævnte, der ere af mere almindelig Art, ikke ligefrem vise hen til Arrestanten som den, der er Gjerningsmand til det heromhandlede Tyveri, saa fremkalde de dog hver for sig og i deres Sammenhæng en meget høi Grad af Mistanke om, at Arrestanten med Hensyn til samtlige ved dette Tyveri stjaalne Gjenstande har udvist hælerisk Virksomhed. Et i Medfør af Forordningen Sde September 1841 §§ 1--5 tilstrækkeligt

Bovis til at domme ham saavidt tør imidlertid ikke statuere at være tilstede, og Arrestanten vil derfor kun i Henseende til det ovenomhandlede ene Uhr, med Hensyn til hvilket Bevis er præsteret for Bestjaalnes tidligere Besiddelse og Botingelserne for Anvendelsen af Bestemmelserne i Danske Lovs 6—17—10 og 11 jfr. Forordningen 8de September 1841 § 5 iøvrigt ere tilstede, være at domme som Hæler. Dette Uhr er vurderet til 55 Kr.

Som Følge af Ovenstaaende og idet de Arrestanten og Tiltalte tidligere overgaaede Straffedomme efter Straffelovens § 61, 2det Membrum, ikke kunne tillægges Gjentagelsesvirkning, ville Arrestanten og Tiltalte være at ansee efter nævnte Lovs § 238 for 1ste Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes for hver især til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.*

Nr. 94.

Høiesteretssagfører Hansen
contra

1) **Ole Andersen**, 2) **Kristen Pedersen** og
3) **Mette Kirstine Johansen** (Defensor Nellemann),
der tiltales Nr. 1 for Tyveri og Nr. 2 og 3 for Meddelagtighed heri.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 2den Juli 1879:
•De Tiltalte, Ole Anderson, Kristen Pedersen og Mette Kirstine Johansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage, Tiltalte Kristen Pedersen i 6 Dage og Sidstnævnte i 3 Dage, og bør de derhos En for Alle og Alle for En udrede Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Prokurator Petersen, og Defensor, Sagfører Schwensen, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de November 1879: •For Tiltalte Konstabelrekrut af 1ste Artilleribataillon Kristen Pedersens Vedkommende afvises Sagen fra Underretten. Forsaavidt angaaer de de Tiltalte Indsieder Ole Anderson af Tolstrup og Mette Kirstine Johansen, Pedersens Enke af Tolstrup idømte Straffe bør Underretsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen be-

stemte Salairer og Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Raasloff, 15 Kr. til hver, betaler Tiltalte Ole Andersen, dog at Tiltalte Mette Kirstine Johansen in solidum med ham udreder Omkostningerne for sit Vedkommende, derunder $\frac{1}{3}$ af Salairerne. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellesmann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, der udredes af Ole Andersen og Mette Kirstine Johansen paa den med Hensyn til de øvrige Salairer fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: *Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Indsieder Ole Andersen af Tolstrup, Konstabelrekrut af 1ste Artilleri-Bataillon Kristen Pedersen og Mette Kirstine Johansen, Pedersens Enke af Tolstrup, ifølge Præsto Amts Actionsordre af 7de Juni d. A., Førstnævnte for Tyveri og de to Sidstnævnte for Meddelagtighed heri, og ere de Tiltalte ved den indankede Dom fundne skyldige i de dem paasigtede Forhold.

For Tiltalte Kristen Pedersens Vedkommende vil Sagen imidlertid, da denne Tiltalte allerede den 31te Mai d. A. — altsaa forinden Actionsordren udstedtes — er modt som Konstabelrekrut ved 1ste Artilleri-Bataillon, ved hvilken Afdeling han endnu, da Sagen paakjendtes ved Underretten, gjorde Tjeneste og Sagen saaledes for hans Vedkommende horer under militair Ret, være at afvise fra Underretten.

Hvad de to andre Tiltalte angaaer, da er det ved deres egne af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser godtgjort, at Tiltalte Ole Andersen i Løbet af sidstafvigte Vinter har i flere forskjellige Gange omhugget eller afsauget og derefter tilegnet sig 6 Risbøge og 1 Riseg, tilsammen vurderede til c. 10 Kr., fra den Grev Knuth til Lilliendal tilhørende Skovhuse Fredskov, og at Tiltalte Mette Kirstine Johansen har modtaget Toppen af nogle af de stjaalne Risbøge, hvilket til 2 à 3 Kr. vurderede Brændsel hun modtog, uagtet hun, efter hvad de Tiltalte Ole

Andersen og Kristen Pedersen havde sagt hende, vidste, at de vare komne til Brændet paa ulovlig Maade.

For det af de Tiltalte Ole Anderson og Mette Kirstine Johansen saaledes udviste Forhold ere de ved den indankede Dom af 2den Juli d. A. rettelig ansete, Tiltalte Ole Andersen, der er født den 7de April 1854 og som ved nærværende Rets Dom af 22de December 1876 er anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4, sidste Stykke med Forbedringshusarbeide i 1 Aar, efter Straffelovens § 230 cfr. § 234, og Tiltalte Mette Kirstine Johansen, der er født den 10de December 1834 og ikke funden tidligere straffet, efter samme Lovs § 238 cfr. § 234, og da de valgte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5 Dage og i 3 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil Underrettsdommen, forsaavidt angaaer de disse Tiltalte idømte Straffe, være at stadfæste.*

Torsdagen den 11te Marts.

Nr. 93. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Sveinn Jonsson (Defensor Hindenburg)
angaaende Tiltaltes Indsættelse i Varetægtsfængsel.

Reykjavik Kjøbstads Politirets Kjendelse af 20de Januar 1879: „Sveinn Jonsson bør indsættes i Varetægtsarrest.“

Den islandske Landsoverrets Dom af 10de Marts 1879: „Den indankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Sveinn Jonsson bør udrede alle af Sagens Appel flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Sagførerne P. Melsted og Jon Jonsson, 10 Kroner til hver. Constitueret Sagfører Jon Jonsson bør erlægge en Bøde af 10 Kr. til Reykjavik Kjøbstads Fattigkasse og 10 Kroner til Landskassen (Justitskassen). Det Idømte at udredes inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Da den i Forfatningsloven for Island af 5te Januar 1874 § 48 indeholdte Bestemmelse om, at en Fængslingskjendelse strax særskilt af Vedkommende kan indankes for høiere Ret, efter de brugte Udtryk kun hjemler den Fængslede Ret til selv at paaanke Fængslingskjendelsen, men ikke til at fordre Paaanken

iværksat af det Offentlige, og der heller ikke i den øvrige Lovgivning haves nogen Hjemmel til en saadan særskilt Indankning af Fængslingskjendelser ved offentlig Foranstaltning, vil Sagen, der ifølge den Fængsledes Begjæring af det Offentlige er indstævnet til Overretten paa den for criminelle Sagers Appel fastsatte Maade, være at afvise fra bemeldte Ret. Sagens Omkostninger, derunder de Sagførerne for Overretten og Høiesteret tilkommende Salarier, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises fra Landsoverretten. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Sagførerne P. Melsted og Jon Jonsson for Overretten, 10 Kroner til hver, og til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg for Høiesteret, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Ved en af Byfogden i Reykjavik som vedkommende Dommer under 20de Januar d. A. afsagt Kjendelse er det bestemt, at Sveinn Jonsson bør belægges med Varetægtsarrest. Denne Kjendelse er ifølge Sveinn Jonssons Begjæring bleven indanket for Landsoverretten. Sveinn Jonsson var mistænkt for at have slaet istykker et ikke ringe Antal Gadelygter her i Byen, hvilken Mistanke var støttet paa betydelige Indicier. Da den Forbrydelse, som gav Anledning til at fængsle Sveinn, ifølge Straffelovens § 296 kan belægges med en høiere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel, findes ikke Anledning til at forandre den indankede Kjendelse, hvorfor den vil være at stadfæste. Ifølge dette Sagens Udfald vil Sveinn have at udrede alle af denne Sags Appel lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten 10 Kr. til hver. Sagens Behandling for Underretten har været forsvarlig. Med Hensyn til Sagførelsen for Overretten bemærkes, at Defensor i sin Duplik af 24de Februar d. A. har brugt en saa utilbørlig Skrivemaade, navnlig forsaavidt angaaer hans Yttringer om Reykjavik Kjøbstads Communalbestyrelse, at han ikke kan undgaas i Henhold til Lovens 1—12 og Fr. 23de Decembris 1735 § 2 at idømmes en Bøde, der findes passende bestemt til 10 Kr. til Reykjavik Kjøbstads Fattigkasse og 10 Kr. til Landskassen (Justitskassen).»

Nr. 1. Grosserer **Adolph C. Levysohn** (Selv)

contra

R. Goltz i Danzig (Ingen),

botræffende Parternes Mellemværende med Hensyn til et af Indstævnte til Citanten sendt Parti Hvedeklid.

So- og Handelsrettens Dom af 19de December 1878: »Contrasagsøgeren Grosserer Adolph C. Levysohn bør til Hovedsagsøgeren R. Goltz i Danzig betale 427 Rmk. 91 Pf. med Renter heraf 5 % p. A. fra 10de Juli d. A. indtil Betaling skeer; men iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Lovon.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankode Dom anførte Grunde — hvortil føies, at det heller ikke af den imellem Parterne efter den 8de Mai 1878 stedfundne Brevveksling kan udledes, at Indstævnte skulde have opgivet sin Ret til at fordre Handelen opfyldt — samt da de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: »Sagsøgeren, R. Goltz i Danzig, paastaaer under nærværende Sag Indstævnte, Grosserer Adolph C. Levysohn, tilpligtet at betale 499 Rmk. 61 Pf., som han skylder Sagsøgeren dels som Rest for en ham leveret Ladning Hvedeklid, nemlig 373 Rmk. 95 Pf., dels for forskjellige Udlæg i Anledning af denne Handel, med Renter heraf 5 p. c. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10de Juli d. A. indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger.

Indstævnte, der gjør gjældende, at Handelen paa Grund af det mellem Parterne Passerede maa betragtes som ophævet, og at han sidder inde med Partiet paa Sagsøgerens Vegne, har derimod paastaaet sig frifunden og kontrasagsøgt Hovedsagsøgeren til mod at erholde Partiet udleveret at betale det erlagte Forskud samt Fragt, Lagerleie og forskjellige Udlæg med 8927 Kr.

16 Øre og Renter af 6899 Kr. 77 Øre 6 p. c. p. a, fra den 15de August d. A. til Forligsklagens Dato den 23de August d. A. og derefter 7 p. c. p. a. og af Resten 5 p. c. p. a. fra sidstnævnte Dag samt Sagens Omkostninger.

Ifølge det under Sagen Oplyste tilskrev Hovedsagsøgeren den 6te April d. A. Contrasagsøgeren: »Her lagrer i en stor Mølle ca. 2000 Cnr. Hvedeklid, som ville være at faae til 4 Rmk. 60 Pf. pr. 50 Ko. frit ombord Danzig, Netto kontant imod Konnossement. Kliden kunde strax blive afladet pr. Seiler løs, da Sække mangle; Fragten derhen turde andrage ca. 70 Pf. pr. 50 Ko.« Herpaa telegraferede Contrasagsøgeren den 8de April: »Kjøb omtalte 2000 frit ombord billigst, haaber i ethvert Fald yderst 450. Undersøg om der Seiler dertil til Jyllands Østkyst.« Den 10de April telegraferede Hovedsagsøgeren: »ca. 1500 Cnr. Klid 450 frit ombord afgjort. Seiler forhaanden Jyllands Østkyst 80 Pf. omtrentlig Fragt«, hvorpaa Contrasagsøgeren s. D. svarede: »Byd Skipperen 60 Pf. Kjøbenhavn; Mølleren maa strax aflade,« og Hovedsagsøgeren svarede s. D.: »Fragt i Nødsfald indtil 70 fri Haand. Afladning nogle Dages Tid.« Herpaa telegraferede Contrasagsøgeren den 11te s. M.: »Fragt Seiler løs 65, Afladning hurtigst, senest 3 til 5 Dage.« Skibet kunde imidlertid ikke nu erholdes, og først efter at Contrasagsøgeren den 13de April havde anmodet Hovedsagsøgeren om strax at aflade uden Hensyn til hvad det kostede, lykkedes det Hovedsagsøgeren den 24de April at fragte et Skib, hvorom han strax underrettede Contrasagsøgeren med Tilføiende, at Indladningen begyndte næste Dag og varede 4 Dage. Endnu den 29de April telegraferede Contrasagsøgeren: »Destination Kjøbenhavns Rhed, Malmø eller her«, men den 30te April telegraferede han: »Klidlading nu total ubrugelig, købte nogle Dages, ikke Maanedsafloading. Kan som Ultimatum afgive paa Helfft 6000 Mk. . . . vil anbringe paa bedste Maade, sendt Rest, og da Hovedsagsøgeren herpaa s. D. svarede: »De desavouerer Dem og mig . . . beder omgaende glat Disposition . . . Alt færdigt til Afseiling«, telegraferede Contrasagsøgeren s. D.: »Desavouerer Ingen . . . Ladning usælgelig. Min Proposition kun for Deres Skyld«, hvorefter Hovedsagsøgeren den 1ste Mai telegraferede: »Hjælp De mig ud, vil sende Kliden til Kjøbenhavns Rhed. Beder akkreditere mig telegrafisk 425 Helfft, haaber endelig foreløbig Ordning«, hvorpaa Contrasagsøgeren s. D. svarede: »De har solgt letsindigt; indtil idag har jeg søgt at redde, nu umuligt; mig stort Tab . . . Trækker 425, dog forbeholder jeg min Ret. Eitlers refuserer bestemt.« Endelig tilskrev Hovedsagsøgeren den 8de Mai Contrasagsøgeren: »Som de opfatter Sagen, har De nu slet ingen Salgsret over Kliden, men kun Retentionsret, jeg forbeholder mig, saasnt De ikke har betalt de likviderede Rmk. 499--61 Pf., enhver Disposition over Kliden og opfordrer Dem

herved udtrykkelig til ikke at sælge nu; efter Deres Depeche af 1ste Mai tilhører Kliden mig og ikke Dem . . . Forskudet af Rmk. 425 har de tilsagt og bevilget mig . . . Jeg vil nu spekulere med Kliden, saalænge det behager mig . . . Førend De har betalt de 499 Rmk. 61 Pf., limiterer jeg Kliden til ikke at maatte sælges under 7 Rmk. pr. 50 Ko. dorsteds. o. s. v.

Forsaavidt nu Contrasagsøgeren mener, at han har været berettiget til at hæve Handelen, fordi Kliden ikke blev afladet saa hurtigt som lovet, kan der ikke gives ham Medhold heri. Hovedsagsøgeren har ikke paataget sig at fragte Skib og aflade Kliden inden en bestemt Tid, og Contrasagsøgeren maa tilskrive sig selv, at det er trukket i Langdrag hermed, idet han har refuseret de gjorde Fragttilbud og ikke har givet Hovedsagsøgeren fri Haand til at fragte.

Men dernæst formener Contrasagsøgeren, at hans Paastand maa gives Medhold som Følge af den forandrede Stilling, som Hovedsagsøgeren navnlig ved sit Brev af 8de Mai d. A. har indtaget, idet han i samme bestemt udtaler, at Kliden er hans, at han paa samme har modtaget Forskud, og Contrasagsøgeren ikke paa egen Haand maa disponere over den. Nu kan det vel ikke nægtes, at saavel dette Brev som ogsaa de mellem Parterne kort forinden vexlede Telegrammer ere meget uklare, men Brevet forudsætter dog tydelig saavel i Begyndelsen som Slutningen, at Contrasagsøgeren kunde disponere over Partiet, naar han betalte det resterende Beløb, og det var kun, naar dette ikke skete, at han forbød Contrasagsøgeren at disponere over det.

Det skjønnes derfor ikke, at Hovedsagsøgeren ved dette Brev saa lidt som ved de forudgaaede utydelige Telegrammer har opgivet sin Ret til at fordre Handelen opfyldt, og Contrasagsøgeren vil derfor være at domme til at betale Restkjøbssummen 373 Rmk. 95 Pf.

Af de endvidere fordrede Udlæg har Contrasagsøgeren erkjendt sig pligtig at betale for Assurance og Certeparti 39 Rmk. 66 Pf., og endvidere findes han at burde betale 11 Rmk. for 50 med Ladningen fulgte Maatter og 3 Rmk. 30 Pf. for Stempel til Vexlen, men derimod maa der gives ham Medhold i, at han ikke kan være pligtig at betale 29 Rmk. 90 Pf. for Ladningens Modtagelse og Veining, da den skulde leveres frit ombord, og 41 Rmk. 80 Pf. for Depecher, Porto etc., da denne Fordring ikke er nærmere begrundet. Contrasagsøgeren vil altsaa have at betale Hovedsagsøgeren 427 Rmk. 91 Pf. med Renten, medens han iøvrigt vil være at frifinde, ligesom Hovedsagsøgeren vil være at frifinde for Contrasagsøgerens Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtigt forbrugt under Sagen."

Nr. 105.

Advokat Hindenburg
contra**Jens Jensen** (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Gjerlev-Onsild Herreders Extrarets Dom af 30 Decb. 1879: •Arrestanten Jens Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Arrestanten Peder Gade Poulsen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de nævnte Arrestanter og En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor Prokurator Brask 10 Kroner og til Defensor Prokurator Bredstrup 8 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Januar 1880: •Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder Salair til Actor og Defensor sammesteds, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indstævnet for Overretten, tiltales Arrestanten Jens Jensen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 22de Sept. f. A. om Eftermiddagen, efter i Forening med en anden Arbejder at have drukket endel Brændevin, er gaaet ind i et ved Inddæmningen ved Overgaard indrettet Marketenteri, eller, som det maa antages, saames aabenstaaende Udleveringslokale, hvor han drak noget medbragt Brændevin, og da han vilde have mere Brændevin, men Marketenteren og hans Husstand vare fraværende og Døren til hans Bolig aflukket,

skaffede Arrestanten sig Adgang til Marketenteriets Kjøkken ved — efter hans Forklaring i Overværelse af flere Personer, hvoriblandt den i 1ste Instants Medtaltale — at fraslæae et Brædt af en Lem i Væggen mellem det ovennævnte Lokale og Kjøkkenet og derpaa gjennem den saaledes tilveiebragte Aabning med Armen at løfte et til Lukkelse for Døren og Lemmen inde i Kjøkkenet i Klampør anbragt Stykke Træ ud af disse, hvorefter han gjennem Døren gik ind i Kjøkkenet og tog et Par Kager, nogle Frikadeller, 2 Flasker Limonade og endnu en Flaske, hvis Indhold han ikke kan erindre, tilsammen af Værdi 1 Kr. 80 Øre, ligesom ogsaa den i 1ste Instants Medtaltale — der var fulgt med ind i Kjøkkenet — sammesteds tilvendte sig noget Brændevin. De ommeldte af Arrestanten stjaalne Spise- og Drikkevarer fortærede Arrestanten derpaa, dels medens han endnu opholdt sig i Kjøkkenet dels senere, tildels i Forening med nogle andre Arbeidere. Bestjaalne, der foruden de Gjenstande, Arrestanten og den Medtaltale have vedgaaet at have taget, vil ved den ommeldte Leilighed have mistet dels 2 à 3 Kr. i Smaapengo, som henlæa paa en Tallerken i Kjøkkenet, dels forskjellige Spisevarer, Alt af Værdi ca. 6 Kr., har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit anførte Forhold er Arrestanten — der er født den 18de Decbr. 1843 og som ifølge en Underrettsdom af 25de August 1868 har været straffet for Tyveri med 25 Slag Ris — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Arrestantens Vedkommende ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste, forsaavidt paaanket.*

Fredagen den 12te Marts.

Nr. 106.

Etatsraad Buntzen
contra

Godfred Mortensen (Defensor Henriksen),
der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Falster vestre Herreds Extrarets Dom af 23de October 1879:
•Tiltalte, Fattiglem Godfred Mortensen af Egense, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, saunt udrede alle af Actionen og Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salar til Actor, Overretssagfører Jensen, og

til Defensor, Prokurator Blæsberg, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Januar 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Rode og Seidelin, betaler Tiltalte, Fattiglem Gotfrød Mortensen af Egense, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzon og Advokat Henrichsen 30 Kronor til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende hertil fra Falsters vestre Herreds Extraret indankede Sag, hvorunder Fattiglem Gotfred Mortensen af Egense tiltales for Vold, er det ved hans egen af det iøvrigt Oplyste tildels bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, og ere de nærmere hermed forbundne Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Søndagen den 28de September f. A. om Aftenen var Tiltalte samlet med Matros Jens Christian Nielsen og endel andre Personer i Vaalse Kro, hvor de drak og spillede Kort. I Lobet af Aftenen opstod der nogen Uenighed mellem Tiltalte og bemeldte Nielsen paa Grund af, at denne gjorde Mine til at ville udka- ste en af de Tilstedeværende, i hvilken Anledning Tiltalte tog fat i Nielsen, uden at Uenigheden dog udartede til Slagsmaal. Efterat Tiltalte og Nielsen derpaa havde forladt Kroen, begyndte imidlertid Klammeriet imellem dem atter, medens de fulgtes henad Gaden, og gik snart over til Slagsmaal, uden at det har kunnet oplyses, hvem af dem der begyndte dette. Under dette slog Nielsen Tiltalte med Kraft i Ansigtet og kastede ham samtidig mod et Gjærde, saa at han faldt, og efterat Nielsen derpaa havde lagt sig ovenpaa ham, stødte han, der ved denne Leilighed maa antages at have været noget beruset, men dog ikke i en saadan Grad, at det har havt Indflydelse paa hans Tilregnelighed, med en Foldekniv, som han da tilfældig holdt oplukket i Haanden, og hvis 3 Tommer lange Blad var skarpt slebet ogsaa i den afrundede Spids, Nielsen flere Gange i Ansigt-

tet, uden at han vidste, hvor han ramte, og bibragte derved Nielsen 4 Saar, der i den under Sagen fromlagte Lægeattest beskrives saaledes: Det ene begynder ved Basis af hoire Næsevinge, gaaer i skraat opadgaaende Retning op over Næseryggen omtrent $1\frac{1}{2}$ Tomme fra Næsespidsen gjennem Næseskillevægen og lidt af venstre Næsevinge tværs over Overlæben, parallelt med Munden og ud paa Kinden, i Længde omtrent 6 Tommer, gaaer gjennem Bloddelen omtrent lige til Benet, saaledes at Næsespidsen og ondel af Skillevægen hænge nod over Munden; det andet findes paa venstre Kind parallelt med det forrige omtrent $1\frac{1}{2}$ Tomme i Længde, men mindre dybt end hint; det tredje begynder lidt over den indre Ende af hoire Øienbryn, gaaer i skraat nedadgaaende Retning tværs over Næseroden forbi venstre Øie lidt hen paa venstre Kind, er godt $1\frac{1}{2}$ Tomme langt og gaaer i Dybde omtrent lige til Benet; det fjerde findes paa venstre Halvdel af Panden omtrent midt imellem Haargrænsen og Øienbrynet parallelt med Pandefurerne, er omtrent 1 Tomme langt og gaaer igjennem hele Hudens Tykkelse. Saarene have vel efterladt nogle vanzirende Ar, men ikke Spor af Deformitet eller forstyrret Function af Ansigtsdelene.

For dette Forhold vil Tiltalte, hvis givne Alder, 45 Aar, er skjønnet sterommende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet efter Dom, være at ansee efter Straffelovens § 203, og findes Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, at kunne fastsættes til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.*

Nr. 96.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Carl Edvard Melms (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Januar 1880: "Arrestanten Carl Edvard Melms bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salarier til Actor og Defensor, Prokuratorerne Dolbanco og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke findes Anvendelse for Straffelovens § 247, idet Tiltaltes Forhold ved at tilvende sig den i

den indankede Dom ommeldte, paa en Bænk i Capellet glænte, Bønnebog ogsaa bliver at betragte som Tyveri, vil Dommen i Henhold til de iøvrigt i samme anførte Grunde — hvorved endnu kun bemærkes, at Tyverierne ere udførte den 2den November f. A. — være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Carl Edvard Melms for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stommende Tilstaaelse bevist, at han den 2den f. M. har fra et til katholsk Gudstjeneste benyttet Lokale, der er indrettet i den, den fornævnte katholske Menighed tilhørende Eiendom Ny Kongensgade Nr. 17, og hvortil Adgangen dengang var aaben, stjaalet to bemeldte Menighed tilhørende, til Brug ved Gudstjenesten bestemte Ringeapparater, tilsammen af Værdi 10 Kr., som vare hensatte ved Alteret, samt tilegnet sig en Hubert Adolf Wasserfall tilhørende Bønnebog af Værdi 1 Kr., der var glemt i Lokalet paa et saadant Sted, at den, da Arrestanten tog den, maatte betragtes som ude af Eierenes Besiddelse og i Forhold til Arrestanten som Hittegods. Da det ommeldte Lokale, der ikkun optager Stueetagen i Baghuset til ovennævnte Eiendom, medens de øvrige Dele af Eiendommen benyttes til Skole, Beboelse og Udleie, og hvori vel daglig holdes Gudstjeneste i Forbindelse med Skriftemaal og Kommunion men ikke foretages Daab, ikke kan ansees som en Kirke, vil Tyveriet af Ringeapparaterne ikke kunne tilregnes Arrestanten som grovt, og denne, der er født den 14de December 1833 og oftere forhen er straffet, senest ved Kjøbenhavns Aants søndre Birks Extrarets Dom af 12te December 1874 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbeide i 3 Aar, vil nu være at domme efter samme Lovbestemmelse for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, og idet den i Sagen udstedte Actionsordre ikke findes derfor at være til Hinder, efter Lovens § 247 efter Omstændighederne til lige Arbeide i 4 Aar.“

Nr. 99.

Etatsraad Buntzen

contra

Hans Andersen (Defensor Henriksen),
der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Lehns Birks Extrarets Dom af 7de October 1879: „Arrostanten Hans Andersen af Veistrup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Anders Rasmussen 60 Kr. og udrede alle af sin Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prokurator Hansen, og til Defensor, Prokurator Styruup, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de December 1879: „Tiltalte Hans Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning samt Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Heckscher og Rode, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Henriksen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Lehns Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Hans Andersen for Vold og Legemsbeskadigelse, og er det ved hans egen Forklaring, der forsaavidt stemmer med det iøvrigt Oplyste, godtgjort, at dor den 19de Septomber d. A. med et Leeblad, som var taget af Skafet og bundet langs ad dette og som Tiltalte holdt i Haanden, er tilføiet Materialkarl paa Hvidkilde Ladegaard, Anders Rasmussen, et Saar i venstre Kind, hvilket Saar efter den af vedkommende Læge samme Dag afgivne Erklæring var meget betydeligt, gubende og blødende og strakte sig lige fra venstre Øreflig og til venstre Mundvig, saa-

ledes at ogsaa selve Mundvigen var spaltet. Henno ved Øret var Saaret kun overfladisk, men jo nærmere det kom til Mundvigen, desto dybere blev det og paa den Halvdel af Saaret, der var nærmest ved Mundvigen, gik Saaret lige ind til Mundens Slimhinde. Faa Linier fra Mundvigen sprøitede en Pulsaare, som var bleven overskaaret og Blodtabet maatte have været meget betydeligt. Lægen tilføiede, at, hvis et ligesaa dybt Saar var truffet nogle faa Tommer nedenfor, nemlig paa Halsen, vilde det i faa Secunder have medført Døden. I en senere Erklæring af 27de s. M. har Lægen yttret, at Saaret da var saa godt som helt lægt og at dette ikke skjønedes at ville efterlade nogen for Anders Rasmussens Helbred i Fremtiden skadelig Følge, hvorimod han vil beholde et for hele hans øvrige Liv permanent vansirende Ar, der strækker sig henover venstre Kind lige fra Øret og hen i Mundvinkelen, og som er saaledes situeret, at det ikke vil kunne dækkes fuldstændig med Skjæg.

Om Maaden, hvorpaa Anders Rasmussen fik Saaret, ere hans og Tiltaltes Forklaringer ikke overensstemmende. Anders Rasmussen har i saa Henseende forklaret, at han ovennævnte 19de September, da Tiltalte af Forpagteren var bleven afskediget og havde faaet Afregning, afkrævede Tiltalte 3 Kr., som denne fra tidligere Tid skyldte ham. Da Tiltalte imidlertid opfordrede Anders Rasmussen til at følge med til Svendborg, hvor han vilde bytte en Seddel, og nægtede at bytte den hos Forpagteren, fulgte Anders Rasmussen med ham ud ad Veien, idet han vedblivende fordrede sine Penge og navnlig ogsaa yttrede, at, hvis Tiltalte ikke vilde betale Pengene med det Gode, vilde Anders Rasmussen tvinge ham paa anden Maade. Uden at Anders Rasmussen, der ikke ved ovennævnte Yttring vil have tilsigtet at tilkjendegive, at han vilde bruge Magt, iøvrigt foretog sig noget truende mod Tiltalte, følte han pludselig, at han blev skaaret paa Kinden af Tiltaltes Lee, men han saa ikke, hvorledes dette gik til, da han i det Øieblik havde sit Blik rettet paa 2 andre Personer, som stode i Nærheden, og af hvilke den ene raabte til Tiltalte, at han skulde lægge Meietoiet fra sig.

Tiltalte, der har erkjendt Rigtigheden af Anders Rasmussens Forklaring om, hvad der gav Anledning til Konflikten, og som tillige har erkjendt, at det var, fordi han ikke havde i Sinde at betale Anders Rasmussen de Penge, han skyldte denne, at han ikke vilde bytte Sedlen paa Gaarden, men opfordrede Anders Rasmussen til at følge med til Svendborg, har derimod forklaret, at Anders Rasmussen, da han havde talt om, at hvis Tiltalte ikke vilde betale med det Gode, skulde han tvinges paa anden Maade, tilføiede, at Tiltalte skulde have Prygl, hvis han ikke betalte, hvorhos han i det samme gik nærmere ind paa Tiltalte, som havde Leen i Haanden, hvorved Anders Rasmus-

sen fik et Saar af Leens Eg. Tiltalte har benægtet at have havt til Hensigt at slaae efter Anders Rasmussen eller at saare denne med Leen, som han blot vil have holdt from foran sig for at forhindre, at Anders Rasmussen gik ham ind paa Livet.

Ved de af Dagleier Christen Jensen og Materialkarl Niels Hansen afgivne beedigede Forklaringer — af hvilke Forstnævntes gaacer ud paa, at han, der ikke horte, hvad de Paagjældende sagde, da han gik nogle Skridt bag dem, men hvem det forekom, at de gik løs paa hinanden, uden at han dog saa, at de slog hinanden eller havde fat i hinanden, men vel, at de skubede til hinanden, saa, at Tiltalte med sit Meietoi, som han havde i den ene Haand, filede Anders Rasmussen paa Siden af Hovedet, idet han holdt sit Meietoi op mod Anders Rasmussens Hals eller Ansigt og filede nogle Gange frem og tilbage, og den Sidstnævntes, at Anders Rasmussen og Tiltalte tæt udenfor Gaarden standsede deres Gang, og at Tiltalte, da Anders Rasmussen vedblev at fordre sine Penge og gik hen mod Tiltalte, løftede sin Lee mod Anders og sagde, at han skulde gaae væk, da han ellers vilde skjære ham med Leen, idet Tiltalte i det samme gjorde et Sving med Leen og saarede derved Anders Rasmussen i Ansigtet — maa det imidlertid ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, uden at Anders Rasmussen ved sit Forhold havde givet Tiltalte nogen rimelig Anledning til at ansee sig truet paa en saadan Maade, at han kunde troe det nødvendigt til Forsvar at bruge Leen, forsætlig har saaret Anders Rasmussen med Leen.

Tiltalte, der er født den 4de August 1855 og som ikke er funden tidligere straffet efter Dom, vil for sit udviste Forhold være at ansee efter Straffelovens § 203, og findes Straffen efter samtlige Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Underrottens Dom af 7de October d. A., ved hvilken Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 206 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod Dommen, hvis Bestemmelser om Erstatning, som det er paalagt Tiltalte at udrede til Anders Rasmussen med 60 Kr., og om Actionens Omkostninger billiges, iøvrigt vil være at stadfæste.“

Mandagen den 15de Marts.

Nr. 90.

Høiesteretssagfører Bagger
contra**Jens Christian Andersen Dybdahl**

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Kvaksalveri.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 24de September 1879: »Tiltalte Jens Christian Andersen Dybdahl af Stagstrup bør hensættes i i simpelt Fængsel i 3 Maaneder samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prokurator Bendix, og til Defensor, Prokurator Schjellerup, med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste December 1879: »Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 15 Kr. for den Første og 12 Kr. for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Henrichsen 40 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 31. Marts 1880.

Cyldendalke Boghandels Forlag (F. Hegel & Sun).

Førd. Fjeldsæes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolssecretairen.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 3.

(Fortsættes fra Nr. 2).

Nr. 90.

Høiesteretssagfører, Bagger
contra

Jens Christian Andersen Dybdahl.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Jens Christian Andersen Dybdahl for Kvaksalveri, og er det i denne Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der tidligere to Gange har været domt for Kvaksalveri, senest ifølge Høiesterets Dom af 12te Juni d. A. efter Frdn. 5te September 1794 § 5 cfr. Lov 3die Marts 1854 med simpelt Fængsel i 2 Maaneder, har, efterat den nysnævnte i Høiesteret paakjendte Sag den 28de Novbr. f. A. var paakjendt ved Underretten, i overordentlig stort Omfang vedblevet sin ulovlige Lægepraxis, idet han efter forudgaaet Bekjendtgjorelse i Bladene har indfundet sig paa forskjellige Steder og taget Syge under Cuur for de forskjellige Sygdomme, og vel har han for sin Behandling ikke forlangt Betaling, men han har dog modtaget, hvad der frivillig ydedes ham, ligesom han ogsaa har erkjendt at have tjent Penge ved den Rabat af 15 pCt., som nogle Apothekere have indrømmet ham i Prisen for de af ham foreskrevne Lægemedler. Iovrigt kan det ikke ansees oplyst, at der er skøet væsentlig Skade ved Tiltaltes Virksomhed.

For det anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1849, nu paany være at ansee for Kvaksalveri efter de ovennævnte Lovbestemmelser med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, og bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.“

Tirsdagen den 16de Martz.

Nr. 109.

Advokat Henrichsen
contra**Søren Hansen** (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 27de December 1879: »Arrestanten Søren Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Prokurator Hviid 20 Kr. og til Defensor, Kammerassessor, Prokurator Poulsen 15 Kr. samt i Erstatning til Marchandiserske Madam Zeborg 2 Kr. 66 Øre. Iøvrigt bør Arrestanten for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Januar 1880: »Arrestanten Søren Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden, forsaavidt han er sigtet for at have stjaalet et Par Lagener. Derimod maa Tiltalte ifølge det forøvrigt i Dommen Anførte, og naar tillige hensees til de Oplysninger, der ere fremkomne under et efter Dommens Afsigelse optaget Forhør — under hvilket navnlig Caroline Amalie Christensen har beediget sine Forklaringer — ansees at have gjort sig skyldig i et bedrægeligt Forhold imod bemeldte Fruentimmer, der efter de dermed forbundne Omstændigheder findes at maatte henføres under Straffelovens § 256 jfr. § 253. Den Straf, Tiltalte efter dette Lovbud har forskyldt, vil være at bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Søren Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Arrestanten Søren Hansen — der er født i Aaret 1843 og som, efter tidligere at være anset for Overtrædelse af Polititilhold og for Bedrageri, fire Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Korsør Kjøbstads Extraretsdom af 12te October 1877 for denne Forbrydelse fjerde Gang begaaet efter Straffelovens § 232 jfr. § 228 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorefter han ifølge Hatting Herreds Extraretsdom af 1ste April f. A. er anset for Bedrageri og Betleri samt ifølge samme Rets Dom af 6te August f. A. for Meddelagtighed i Falsk med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 3 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri og Bedrageri.

Høker P. B. Lund i Horsens har beediget, at et Par Lagener — der af Politiet i Horsens vare fundne i derværende Marchandiserske Madam Zebergs Besiddelse, og med Hensyn til hvilke bemeldte Madam Zeberg og hendes Datter edelig have forklaret, at de ere afkjøbte Arrestanten en Dag i Midten af November Maaned f. A. — ere ham tilhørende og ham fra-stjaalne, og gaar hans Forklaring iøvrigt ud paa, at han savnede Lagnerne, der havde beroet i Sengen i et Værelse i hans Baghus, den 15de November f. A. kort Tid efterat Arrestanten, der i nogle Nætter havde logeret i et andet Værelse i bemeldte Baghus, den nævnte Dags Morgen havde forladt sit Logis, og at Arrestanten ved sin Bortgang derfra havde medført en Pakke, der forekom Lund større end den, Arrestanten havde medbragt, da han kom til Lunds Hus, men at Arrestanten paa hans Bemærkning desangaaende havde svaret, at Pakken ikke indeholdt Andet end Arrestantens eget Toi.

Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet at have stjaalet eller overhovedet været i Besiddelse af de nævnte Lagner, og da det ikke ved de af Madam Zeberg og hendes Datter, af hvilke den Førstnævnte efter Omstændighederne ikke kan ansees for et fuldkommen gyldigt Vidne, afgivne Forklaringer er tilstrækkelig godtgjort, at Lagnerne virkelig ere afkjøbte ham, medens der iøvrigt ogsaa mangler fuldt Bevis for Lunds Eie-domsret til Lagnerne, idet der navnlig paa Grund af hans Hu-

strues Medieiendomsret til samme ikke vil kunne tillægges hendes Forklaring i saa Henseende nogen Beviskraft, ere Betingelserne for Anvendelsen af det i D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frd. 8de September 1841 § 6 hjemlede Bevis ikke tilstede, og her-efter vil det ikke imod hans Benægtelse kunne ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri.

Derimod har Arrestanten vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han — der havde levet sammen med Caroline Amalie Christensen i et ham leiet Logis i Horsens først fra afgang 13de September, indtil hun i Slutningen af October Maaned blev indsat i Tvangsarbejdsanstalten ved Horsens til Tvangsarbejde i 12 Dage, og senere igjen i 3 Dage, indtil hun i November Maaned blev af sin Forsørgelsescommune anbragt til Forsørgelse i den nævnte Anstalt — har dels under bemeldte Fruentimmers første Ophold i Tvangsarbejdsanstalten dels efterat hun i November Maaned atter var blevet anbragt sammesteds solgt nogle hende tilhørende Klædningsstykker, ialt af Værdi 12 Kr., samt 2 Spande, to Par Lagner og en Gryde, der ligeledes tilhørte bemeldte Caroline Amalie Christensen, hvorhos han, der efter hendes Anmodning havde solgt en hende tilhørende Kakkellovn for 10 Kr., har forbrugt ialtfald den største Del af dette Beløb, og vel har Arrestanten villet gjøre gjældende, at hun havde samtykket i, at han forbrugte Kjebesummen for Kakkellovnen og disponerede over de øvrige ommeldte Gjenstande, men til dette Anbringende vil der efter Caroline Amalie Christensens Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger ikke kunne tages Hensyn, og da det ei heller vil kunne disculpere ham, at han paa Grund af det Forhold, der bestod mellem ham og fornævnte Fruentimmer, med hvem han efter sin Forklaring under deres Samliv havde havt fælles Kasse, vil have anseet sig beføiet til uden hendes udtrykkelige Samtykke at disponere over hendes Eiendele, maa han for sit ommeldte Forhold, der efter Omstændighederne findes at maatte henføres under Straffelovens § 257, blive at ansee efter bemeldte § med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.*

Nr. 88.

Advokat Halkier

contra

Hans Larsen (Defensor Overretssagfører Strøm),
der tiltales for Tyveri.

Lunde-Skam Herreders Extrarets Dom af 1ste August 1879: „Tiltalte, Tomrer Hans Larsen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, saa og være pligtig at tilsvare alle af Actionen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prokurator Cloos og til Defensor, Cancelliraad Borch med 10 |Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Novbr. 1879: „Tiltalte, Tomrer Hans Larsen af Skamby, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande og bør Tiltalte i Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Seidelin, betale 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiestoret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Overretssagfører Strøm 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Tomrer Hans Larsen, som er født den 30te April 1835 og ikke fundet forhen straffet, for Tyveri.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Den 1ste Mai d. A. modtog Røgteren hos Gaardmand Knud Madsen i Rostrup, Peder Pedersen, sin Løn, bestaaende af 2 Tikronesedler, af hvilke der paa den enes Bagside fandtes med Blæk noteret et lidet Regnestykke, hvis nærmere Indhold han dog ikke nøiere har lagt Mærke til, og 2 Tokronestykker, som han alle tilligemed 3 Tokronestykker, hvormed en Medtjener betalte ham et Tilgørehavende, forvarede i sin Portemonnaie, hvori han iforveien havde 4 Øre, og som han plejede at føre med sig i den ene

Buxelomme. Dagen efter var Peder Pedersen til Alters og indfandt sig efter Kirketjeneren hos Tiltalte efter forudgaaet Opfordring. Her sviredo de nu i en tro til fire Timer paa Pederens Bekostning, idet denne købte Hvødebrød og lod hente, efter hvad der er oplyst, 7 Pægle Brændevin, og da han omtrent Kl. 4 brød op fra Tiltalte, der fulgte ham et Par hundrede Skridt paa Voien, var han i en meget beskjænket Tilstand. Omtrent et Kvarters Tid efter blev han nogle hundrede Skridt længere fremme fundet sovende ved Veien af nogle forbigaaende Skolebørn, der vækkede ham, hvorefter han blev ledsaget til sit Hjem. Da han nu her havde sovet Kusen ud, forefandt han vel sin Portemonnaie paa det sædvanlige Sted i Buxelommen, men der var kun 25 Øre tilbage i samme, de øvrige vare alle forsvundne.

Det er, saavel af en under Sviren en kort Tid tilfældig tilstedeværende Kludekræmmer, som af Tiltaltes Hustru, der tilligemed dennes Svigermoder og Børn, en Tid lang vare nærværende, udsagt, at de, idet P. Pedersen har fremtaget sin Portemonnaie for at betale, hvad han rekvirerede, have bemærket, at der i samme befandt sig en, om ikke to Tikronesedler, samt flere Tokronestykker, og det maa ansees for godtgjort, at han til Brændevin, Hvødebrød og Smaabeløb til Tiltaltes Børn ikke har udgivet synderlig over 2 Kr. i det Hele.

Da forskjellige Omstændigheder hidrog til at rette Mistanken mod Tiltalte om at have tilvendt sig de savnede Penge, blev der indledet en criminel Undersøgelse imod ham.

Der er nu ogsaa under denne tilveiebragt adskillige Data til Bestyrkelse af den reiste Sigtelse.

Det er blevet oplyst, at Tiltalte endnu samme Dags Eftermiddag, som Sviren havde fundet Sted, har indfundet sig hos en Gaardmand, hvem han længe havde skyldt Penge, og ydet ham et Aldrag paa 14 Kr., og at denne Betaling er erlagt med en Tikroneseddel og tvende Tokronestykker. Om Grunden til, at han netop valgte dette Tidspunkt til at betale paa, har Tiltalte intet kunnet forklare. Om sin Hjemmel til de betalte Penge har han, hvis oeconomicke Kaar vare yderst slette, opgivet, at Sedlen hidrører fra Købesummen for en Kalv, som han, efter hvad der er godtgjort, i Lobet af April Maaned sidstleden havde solgt, og om Tokronestykkerne — som han i Begyndelsen urigtigt nægtede at have præsteret Betaling med, foregivende, at ialtfald et Beløb af 2 Kr. var ydet i Smaamynt, som hans Børn skulde have faaet af P. Pedersen — at han havde byttet sig den ene til hos Sidstnævnte og faaet den anden til Givende af ham. Ligesom nu dette sidste bestemt er blevet modsagt af denne, og heller intet fremkommet til Bestyrkelse herfor, saaledes har det paa den anden Side vist sig, at den ommeldte Tikroneseddel, der under Undersøgelsen er ble-

vet udleveret af vedkommende Creditor, som havde forvaret den for sig selv i et Skab, foruden efter Sammenfoldningen noie at passe til Formatet af P. Pedersens Portemonnaie, paa sin Bagside indeholder et med Blæk skrevet Regnestykke. Medens nu P. Pedersen har troet bestemt at kunne gjenkjende den som den ene af de ham frakomne, har hans Husbond erklæret at kunne erindre at have siden Vintoren været i Besiddelse af en lignende Seddel, men han har ikke været istand til nøiagtigt at mindes, naar han har udgivet den, og navnlig, om det er skeet ved Udbetalingen af Maidagslønningen til hans Tjenestefolk. Til alt dette kommer da endnu, at det af et Vidne, som tilfældig mødte Tiltalte, da han var paa Veien til sin Creditor, edelig er blevet udsagt, at Tiltalte uopfordret meddelte ham sit Ærinde, tilføiede, at han havde faaet Betaling af de Tjenestefolk, for hvem han havde arbejdet, idet disse Dagen forud jo havde faaet deres Løn, samt at det er oplyst, at Tiltalte omtrent ved den Tid, han fik sin Kalv solgt, ved sin Svigermoder har ladet en Tienderestanco paa 8 Kr. berigtige.

Det skjønes imidlertid — uagtet Tiltalte fremdeles under Forhørerne har vist en høi Grad af Tilbageholdenhed — ikke at der mod hans vedholdende Benægtelse er tilveiebragt et til at fælde ham tilstrækkeligt Bevis. I saa Hensende maa henvises dels til, at det er godtgjort, at Tiltalte tidligere paa Aaret for noget solgt Halm m. v., blandt Andet havde faaet on Tikroneseddel i Betaling, og at han efter sin Hustrues Forklaring i længere Tid skal have havt en saadan henliggende i sine Gjemmer, dels til at det ikke er blevet bevist, enten at Betalingen af Tienderestancen har fundet Sted efter Salget af Kalven, eller er skeet med de for samme indkomne Penge, medens derhos efter det Oplyste den Mulighed ikke er udelukket, at P. Pedersen i sin berusede Tilstand kan have fremtaget sin Portemonnaie og tabt Pengene ud af samme uden at ændse det eller er blevet dem berøvet af Andre.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, og vil den indankede Dom, ved hvilken han efter Straffelovens § 228 er blevet tilfundet Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, forsaavidt være at forandre.“

Fredagen den 19de Marts.

Nr. 57. Grosserer **Westy Petræus** af Kjøbenhavn
(Høiesteretsagfører Asmussen)

contra

V. M. Petræus af Nykjøbing paa Falster
(Overretssagfører Strom),

betræffende Betaling af 2011 Kr. 77 Øre.

Sø- og Handelsrettens Dom af 17de Juli 1879: »Indstævnte, Grosserer Westy Petræus af Kjøbenhavn, bør til Sagsøgeren, V. M. Petræus af Nykjøbing p. F., betale de paa-
staaede 2011 Kr. 77 Øre mod Renter heraf 5 pCt. p. a. fra
den 8de Januar d. A. indtil Betaling skeer. Sagens Omkost-
ninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne
Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.«

Høiesterets Dom.

Efter Beskaffenheden af de i den indankede Dom nævnte
Debetposter paa 2242 Kroner 43 Øre og 943 Kroner 10 Øre i
Citantens Contocourant af 6to Mai 1876, hvorom der for Høie-
steret alene er Spørgsmaal — idet Citanten her for Retten har
frafaldet Posten for Renter paa 81 Kroner 18 Øre — og naar
tillige hensees til det Forhold, der har bestaaet mellem Par-
terne, kan Indstævnte ikke ansees at have anerkjendt bemeldte
Contocourant for de to nævnte Posters Vedkommende. Hvad nu
angaar de under den førstnævnte Post indbefattede 500 Kroner,
der ere Halvdelen af den Indstævnte som Commis hos Citanten
udbetalte Gage, da kan det ikke af den mellem Parterne senere
trufne, ved Brevet af 26de August 1875 tilveiebragte Overens-
komst udledes, at saadan Gage — som af Citanten forment —
ikke kunde tilkomme Indstævnte samtidig med at han skulde
have Andel i Forretningens Fordel eller Tab, og at derfor den
ham allerede udbetalte Gage skulde refunderes. Med Hensyn
til Resten af de to omtvistede Debetposter, ialt 2685 Kroner
53 Øre, der efter Citantens Anbringende udgjør Halvdelen af
Tabet paa Forretningen indtil 31te December 1875, bemærkes,
at Citanten ikke imod den af Indstævnte fremsatte tilstrække-
lige Benægtelse af Posternes Rigtighed har ført det ham paa-
hvilende Bevis for, at Forretningen overhovedet har medført det
opgivne Tab. Som Solge heraf og da der mangler et tilstræk-

keligt Grundlag for Hoiesteret til efter Citantens subsidiaire Henstilling at ansætte Tabet til et andet, mindre Beløb end det af ham selv opgivne, maa det have sit Forblivende ved, at Citanten er tilpligtet at betale Indstævnte de paastaaede 2011 Kroner 77 Øre med Renter som i Dommen fastsat, hvorfor denne, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes, efter Indstævntes Paastand vil være at stadfæste. Processens Omkostninger for Hoiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

So- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Hoiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: »Sagsøgeren, V. M. Petræus af Nykjøbing, paastaaer undor nærværende Sag Indstævnte, Grosserer Westy Petræus af Kjøbenhavn, tilpligtet at betale ifølge Opgjørelse af deres Mellemværende skyldige 2795 Kr. 23 Øre, hvilken Fordring han under Proceduren har nedsat til 2011 Kr. 77 Øre, med Renter 6 pCt. p. a. af 811 Kr. 77 Øre fra 31te December 1877 og af Resten fra 31te December 1878 indtil Betaling skeer og Sagens Omkostninger, idet han derhos har forbeholdt sig sin Ret til at faae udbetalt 1200 Kr. den 31te December 1879 og 1200 Kr. den 31te December 1880.

Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden subsidiairt mod at betale 703 Kr. 35 Øre, saaledes at Renten kun beregnes med 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8de Januar d. A., hvorhos han har paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger.

Det er in confesso under Sagen, at Parterne have været i Interessentskab sammen, at Sagsøgeren i Juli 1874 er udtraadt af Interessentskabet, men arbejdede som Commis hos Indstævnte i 10 Maaneder for en maanedlig Løn af 100 Kr., og at han derefter helt udtraadte af Forholdet.

Efter længere Tids Forhandlinger mellem Parterne om Opgjørelsen af deres Mellemværende tilskrev Indstævnte den 26de August 1875 Sagsøgeren, at han vilde indgaae paa dennes Forslag om, at Indstævnte skulde betale ham 600 Rd. aarlig i 5 Aar foruden hans hidtidige Andel i Forretningen, hvorhos Indstævnte har erkjendt, at det dengang var en Aftale, at denne

Andel skulde opgjøres pr. 1ste September 1875. Han har vel paastaaget, at dette Tidspunkt senere var forandret til 31te December 1875, men herfor har han intet Bevis fort.

Den 6te Mai 1876 tilstillede han Sagsøgeren en Contocourant, hvorefter denne skyldte Indstævnte 4371 Kr. 48 Øre. Mod denne Contocourant har Sagsøgeren fremsat den Indsigelse, at der urettelig under 31te December 1875 er debiteret ham som Tab 2242 Kr. 43 Øre
og 943 — 10 —
samt pr. 9de Marts 1876 Renter for 1875 81 — 18 —

saa at der bør fragaae 3266 Kr. 71 Ø.

Forsaavidt Indstævnte herimod har indvendt, at Sagsøgeren maa ansees at have erkjendt Contocourantens Rigtighed, fordi han ingen Indsigelse har fremsat mod den før end i Foraaret 1878, kan der ikke gives Indstævnte Medhold heri, da Sagsøgeren paastaar allerede tidligere at have tilskrevet Indstævnte herom og det af Parternes Correspondance fremgaaer, at Indstævnte heller ikke i Foraaret 1878 havde den Opfatning, at Sagsøgeren havde anerkjendt Contocouranten, og heller ikke kan der gives Indstævnte Medhold i, at nogen Anerkjendelse af Contocourantens Rigtighed skulde kunne udledes af den Omstændighed, at Sagsøgeren i 1876 og 1877 har begjært og modtaget forskellige mindre Laan, thi ogsaa efter Sagsøgerens Paastand, saaledes som den under Sagen er bleven modificeret, stod han dengang i Skyldforhold til Indstævnte, og desuden kan der ikke lægges nogen afgjørende Vægt paa de brugte Udtryk, saalænge der forhandlede mellem Parterne om Opgjørelse af deres Mellemværende og det var usikkert, hvad Resultatet af denne Opgjørelse vilde blive.

Under det paa Contocouranten pr. 31te December 1875 anførte Tab af 2242 Kr. 43 Øre er beregnet 500 Kr., som er Halvdelen af den Gage, som Sagsøgeren oppebar i de 10 Maaneder, da han var Commis hos Indstævnte, og Indstævnte har under Proceduren gjort gjældende, at ogsaa den anden Halvdel af Gagen burde fradrages i Tabet, saa at dette i Virkeligheden kun har udgjort 1242 Kr. 43 Øre. Da Gagen med Føie er opført under Handelsomkostninger, skjønnes der imidlertid ikke at være nogen Grund til at behandle denne Post anderledes end de andre Handelsomkostninger, og Spørgsnaalet bliver derfor blot, om Sagsøgeren er pligtig at bære det ommeldte Tab af 2242 Kr. 43 Øre og det under s. D. debiterede Tab af 943 Kr. 10 Øre.

Da nu Indstævnte, som anført, ikke har oplyst, at den oprindelige Aftale om, at Opgjørelsen skulde skee pr. 1ste September 1875, senere er bleven forandret til, at den skulde skee

pr. 31te December 1875, og da Indstævnte heller ikke har gjort gjældende, at det ommeldte Tab allerede var paadraget den 1ste September 1875, kan dette Tab ikke med Føie debiteres Sagsøgeren. Da der ikke tidligere har været beregnet Renter af Parternes Mellemværende, og Indstævnte desuden, uagtet dertil opfordret, ingen Renteopgjørelse har fremlagt, bortfalde ogsaa de af Indstævnte beregnede Renter 81 Kr. 18 Øre, og der vil altsaa i det Hele i Sagsøgerens Skyld efter den ommeldte Contocourant 4371 Kr. 48 Øre
være at fradrage 3266 — 71 —

saa at han kun skyldte 1104 Kr. 77 Øre
hvortil kommer i 1876 og 1877 modtagne Laan, som, efter hvad Parterne ere enige om, udgjorde i Alt 483 — 46 —
1588 Kr. 23 Øre

Da Sagsøgeren den 31te December 1876, 1877 og 1878 skulde have 1200 Kr., i Alt 3600 — " —

skylder Indstævnte ham altsaa 2011 Kr. 77 Øre, foruden de 1200 Kroner, som førstorfalde den 31te December 1879 og 1200 Kr. den 31te December 1880.

Dette Beløb vil altsaa overensstemmende med Sagsøgerens under Sagen modificerede Paastand være at tilkjende ham med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8de Januar d. A., idet der ingen Hjemmel findes til at tilkjende ham dem med et høiere Beløb og fra en tidligere Tid.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det stempede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Mandagen den 23de Martz.

Nr. 91. Høiesteretssagfører Hansen
contra

Lars Kristensen Bruuse (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den December 1879:
"Tiltalte Lars Kristensen Bruuse bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede denne Actions

Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Berggreen og Overauditeur Wolff, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, saavel at Tiltalte ikke er dømt for Falsk, som at han er funden skyldig i bedrageligt Forhold imod Skomager Ahlberg; men dette Forhold findes efter dets Beskaffenhed at maatte henføres under Straffelovens § 257 og Straffen for samme at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lars Kristensen Bruuse bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: •Anledningen til nærværende mod Tiltalte Lars Kristensen Bruuse for Bedrageri og Falsk anlagte Sag er efter det Oplyste følgende:

Efterat Tiltalte, der i sin Tid havde arbejdet som Svend hos Skomagermester Carl Peter Vilhelm Ahlberg, fra 1871 havde nedsat sig heri Byen, indgik han og Ahlberg Interessentskab om den Skomagerforretning, som Sidstnævnte hidtil havde drevet i sin Eiendom Klareboderne Nr. 4. I 1875 solgte Ahlberg denne Eiendom, men forbeholdt sig ved Handelen for et Tidsrum af 5 Aar indtil April dette Aar og for en aarlig Leie af 1000 Kr. som hidtil at benytte Stueetagen i Eiendommen, hvor Tiltalte siden 1872 brugte Beboelsesleiligheden. Denne Leieafgift er under Interessentskabet udredet af Tiltalte og Ahlberg, hver med Halvdelen, ligesom Forretningens Indtægt og Udgift i det Hele deltes lige imellem dem.

Fra 1ste Januar 1876 afstod Ahlberg Forretningen helt til Tiltalte mod en Godtgjørelse af 2000 Kr., for hvilket Beløb denne gav ham et Bevis af 5te Marts samme Aar, hvorefter Godtgjørelsen beregnedes dels for Forretningens Afstaelse, dels for dens Beholdning af færdigt Arbejde, Materiale, Boutiksinven-

tarium, Værktøi m. v. Beviset, som affattedes af Tiltalte, indeholder angaaende Betaling kun, at Tiltalte skal betale Beløbet efterhaanden som han bedst kan, dog at Summen saavidt mulig skal være udbetalt til April Flyttetid 1879. Den Forretningen paahvilende Gjæld og de samme tilkommende Fordringer deltes imellem dem.

Om Afstaaelsen underrettede Ahlberg Eieren, der Intet havde imod, at Tiltalte traadte i hans Sted som Bruger af de paagjældende Lokaler, men da han ønskede, at Ahlberg overfor ham vedblev at staae som Leier, saledes at han var ansvarlig for Leiens Betaling, blev ingen Leiekontrakt oprettet mellem Eieren og Tiltalte, og Ahlberg har i den derefter forløbne Tid betalt Eieren Leien med 500 Kr. i hver Termin for det løbende Halvaar indtil i Juni Termin forrige Aar, da Halvaarsleien betales af Tiltalte for Tiden til October Flyttetid forrige Aar. I samme Tid har Tiltalte betalt Ahlberg dels Afdrag paa Afstaaelsessummen ialt 660 Kr., hvorom Afskrivning hver Gang er skeet baade i en hos Ahlberg og i en hos Tiltalte beroende Contrabog, dels contante Beløb, ialt 2500 Kr., som Ahlberg modtog som Godtgjorelse for den Husleie, han udlagde, og som tilligemed de 500 Kr., som Tiltalte selv betalte Eieren i Juni Termin forrige Aar, udgjør 3000 Kr.

Da Husleien for den siden Afstaaelsen 1ste Januar 1876 forløbne Tid à 1000 Kr. aarlig udgjorde 3250 Kr. til April dette Aar, og denne efter Ahlbergs Forklaring skulde godtgjøres ham af Tiltalte et halvt Aar forud, resterede der saaledes den 1ste Januar dette Aar 250 Kr., for hvilket Beløb han derfor saggav Tiltalte. Under denne Sag har Tiltalte næst at erkjende, at han i Afdrag paa de for Afstaaelsen skyldige 2000 Kr. kun har betalt 660 Kr., gjort gjældende, at de Ahlberg endvidere betalte 2500 Kr. ikke er Husleiegodtgjorelse, men contant Laan, hvormed han efterhaanden har forstrakt ham, og at de til Eieren i Juni Termin forrige Aar betalte 500 Kr. ligeledes er et Udlæg for Ahlberg, og da han saaledes ialt har betalt 3660 Kr., vil han efter Fradrag af 2000 Kr. til Dækning af Afstaaelsessummen ikke alene Intet skyldte Ahlberg, men endog have 1660 Kr. tilgode hos ham, hvorfor han under Sagen næst at paastaae Frifindelse har contrasagsøgt ham til Befaling af dette Beløb, der dog ved en Feilskrift i Contrabogen er ansat til 1600 Kr. Under Sagen fremlagde Tiltalte derhos til yderligere Støtte for sine Paastande i Hoved- og Contrasagen et paa en Lap Papir skrevet Document, saalydende:

-At jeg fra Dato ophører med Alt Skomageri for Stedse, og tillige Efter bedste Evne vil Søge at gavne Bruso i hans Forretning Og at kun Bruso paa Vilkaar heraf, er pligtig at opfylde hans Fremtidige forpligtelser til mig, tilstaaes Herved af

Kjøbenh. 1. Jun. 1876.

Carl Ahlberg^a

og idet han i Forbindelse herved anførte, at Ahlberg, trods det heri givne Tilsagn, har fortsat sin Skomagerforretning, har han gjort gjældende, at han ialtfald paa Grund heraf i Henhold til Documentet maa være fritagen for enhver Forpligtelse overfor Ahlberg. Under den derpaa efter Ahlbergs Foranledning indledede criminelle Undersøgelse har denne forklaret, at han ingen- sinde har kjendt det ommeldte Document eller underskrevet samme, og at han aldrig har modtaget noget Pengelaan af Tiltalte, idet de i Afdrag efterhaanden betalte 2500 Kr. er Godtgjørelse for den af ham udlagte Husleie, som skulde refunderes ham af Tiltalte et halvt Aar forud, at han for hvert enkelt Afdrag har kvitteret enten i den ovennævnte eller i en anden i Tiltaltes Værge værende Contrabog, samt at de Eierne i Juni Termin forrige Aar betalte 500 Kr. ligeledes ere betalte af Tiltalte til Opfyldelse af hans egen Forpligtelse i saa Henseende.

Tiltalte har med Hensyn til det ommeldte Document fastholdt, at det vel er bleven nedskrevet af ham, men at det derefter blev oplæst for Ahlberg og underskrevet af denne selv, og uagtet Ahlberg, som anført, har benægtet dette og Sagens Oplysninger ogsaa iøvrigt vække Mistanke om, at Documentet er falskt, er der dog ikke i saa Henseende tilveiebragt Bevis imod Tiltalte, ligesom han heller ikke ellers findes overbevist om Falsk.

Med Hensyn til de Ahlberg efterhaanden contant betalte 2500 Kr. og de i Juni forrige Aar til Husciere betalte 500 Kr. har Tiltalte fastholdt, at Ahlberg ved Afstaaelsen havde tilsagt ham at ville betale Husleien til April dette Aar, at Beløbene derfor ikke ere Godtgjørelse for Husleie, men henholdsvis contante Laan og Udlæg for Ahlberg, og med Hensyn til det Urmelige i, at Ahlberg, der, medens han var Interessent i Forretningen, kun betalte halv Husleie, skulde efterat være udtraadt betale endog den hele, har han anført, at Grunden hertil var, at Ahlberg, der oprindeligt havde lovet at afstaae ham Forretningen fra Februar 1875, ønskede, da Tiden kom, at forblive som Interessent til 1ste Januar 1876 og oppebære Halvdelen af Forretningens Overskud, men saa til Gjengjæld paatog sig at svare Husleien fra sin Udtrædelse indtil April dette Aar. Ligesom imidlertid Ahlberg har benægtet, at der har været Tale om, at han allerede i 1875 vilde udtræde, saaledes er det ogsaa usandsynligt, at han, for at tage Del i Overskudet i 1875, der for hans Andel af Tiltalte selv er anslaaet til høist 2000 Kr., skulde have paataget sig at betale en Leicafgift, der for det ommeldte Tidsrum vilde andrage 3250 Kr. Hertil kommer, at det Beløb, som — udenfor Afdragene paa Afstaaelsessummen — var betalt indtil i Januar forrige Aar, nemlig 2500 Kr., netop udgjør det samme Beløb, som indtil da skulde være be-

talt som Husleio, beregnet til 1ste Juli forrige Aar, at disse 2500 Kr. — afseet fra en ubetydelig Afvigelse — netop ere blevne erlagte med 500 Kr. i hvert Halvaar, og at Ahlberg i Juni Termin forrige Aar, istedetfor som sædvanlig at betale Eieren Leien, i Brev anmodede Tiltalte om at gjøre dette, og at Tiltalte gjorde dette, ved hvilken Leilighed Eieren gav ham en Kvittering, der — overensstemmende med Forholdet mellem denne og Ahlberg — iød paa, at Leien var betalt for Tiden April-October f. A., men at han kort derefter for den samme Leiebetaling begjærede og erholdt af Eieren en ny Kvittering, som han selv havde forfattet til dennes Underskrift og som betegner Leien som angaaende Tiden 1ste Juli forrige Aar til 1ste Januar dette Aar, hvilket netop svarer til det Tidsrum, for hvilket Tiltalte, efter Ahlbergs Forklaring, paa den Tid var pligtig til at betale Leien. Ligesom det derhos er usandsynligt, at Tiltalte, hvis Formuesvilkaar efter det Oplyste, ikke have været gode, skulde, endog uden nogensinde at faae Tilstaelse herfor og uden nogensomhelst Sikkerhed for Tilbagebetalingen, have ydet Ahlberg, der efter Tiltaltes eget Udsagn ikke var meget solid og tilmed optraadte fjendtlig og uvenskabelig imod ham, contante Laan af en saadan Størrelse og i saamange Gange, som angivet, saaledes er det ganske uantageligt, at saadant skulde være sket samtidig med, at han stod i Gjæld til Ahlberg for Afstaaclessommen eller en Del af denne og stadig afdrog paa denne Gjæld, og endog tilbød, i Anledning af tidligere Indkaldelser til Forligelsescommissionen, at afgjøre denne Gjæld, uden dog at opfylde dette Løfte, hvorhos det endelig er oplyst, at hans Udtalelser til Forskjellige, for hvem han omtalte sit Forhold, gik ud paa, at det var ham, der skulde betale Husleien.

Det kan herofter og efter de flere under Sagen fremkomne Oplysninger, som vise i samme Retning, ikke betvivles, at Tiltalte har været sig bevidst, at de efterhaanden skete Botalinger af de 3000 Kr. have været Afdrag paa skyldig Husleio og ikke Laan, og at hans herimod stridende Anbringender og Paastande under den mellem ham og Ahlberg verserende civile Sag ere fremsatte mod bedre Vidende, og Tiltalte der er født den 15de Marts 1833 og ikke funden forhen straffet, vil derfor i Henhold til Straffelovens § 252 være at ansee med en Straf, der efter Omstændighederne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.“

Tirsdagen den 23de Marts.

Nr. 8. Vognfabrikant **C. H. H. Qvist**
 (Advokat Henriksen efter Ordre)
 contra

Vognfabrikant **A. H. Gudme** (Advokat Hindenburg),
 betræffende Afvisning af en til et Oversyn og Overskjon udtagen
 Underretsstævning.

Svendborg Kjøbstads Politirets Kjendelse af 29de Juli 1878:
 „Den udtagne Stævning til Oversyn og -skjon afvises. I Kost
 og Tæring betaler Citanten til Indstævnte 5 Kr., hvilken Sum
 betales inden 3 Solemærker efter Kjendelsens Forkyndelse under
 Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Au-
 gust 1879: „Den indankede Kjendelse bør ved Magt at stande.
 Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. I Salair tillæg-
 ges der den for Citanten, Vognfabrikant C. H. H. Qvist, beskik-
 kede Sagfører, Overretsprokurator Herforth, 30 Kr., som udredes
 af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 — hvortil foies, at det tillige følger af Proceslovgivningens
 Grundsætninger, at Citanten ikke imod Indstævntes Protest
 kunde være berettiget til, saalænge Appel af Dommen ikke var
 iverksat, at forlange den paagjældende Retshandling foretaget
 imod ham — vil Dommen være at stadfæste. Processens Om-
 kostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at op-
 hæve, og det Citantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkom-
 mende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
 ved Magt at stande. Processens Omkostninger
 for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen be-
 taler Citanten 2 Kroner. Advokat Henriksen
 tillægges i Salarium for Høiesteret 100 Kroner,
 der udredes af det Offentlige.

(Fortsættes i neste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 8. April 1880.

Cyldendalske Boghandels Forlag (F. Høgel & Son).

Født. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 4.

(Fortsættes fra Nr. 3).

Nr. 8.

Vognfabrikant C. H. H. Qvist

contra

Vognfabrikant A. H. Gudme.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »I Anledning af et til Justitsministeriet indgivet Andragende, hvori Citanten Vognfabrikant C. H. H. Qvist anholdt om fri Proces til for Høiesteret at indanke en mellem ham og Indstævnte Vognfabrikant A. H. Gudme værende, den 3die December 1877 her ved Retten paadømt, Sag betræffende formentlig Krænkelse af en Citanten ved Patent af 4de November 1868 tilstaaet Eneret paa Forfærdigelse af Krandsætoi til Vogne samt om gratis Opreisningsbevilling og Bevilling til at fremkomme med nye Bevisligheder under den nævnte Sags Appel, anmodede bemeldte Ministerium under 14de Juni f. A. Amtmanden over Svendborg Amt om at meddele Citanten den af ham tillige ansøgte fri Proces til Optagelse af en Overskjonsforretning med Hensyn til den i Dommen omhandlede i Aaret 1862 forfærdigede Vogn samt om at tilkjendegive Citanten, at det, naar han til Ministeriet indsendte Udskrift af Overskjonsforretningen, vilde komme under Overvejelse, hvorvidt de ansøgte Bevillinger kunde meddeles ham.

Efterat Amtet i Henhold hertil havde meddelt Citanten fri Proces til Optagelse af den nævnte Overskjonsforretning, og efterat Citanten ved sin beskikkede Sagfører havde udtaget Stævning til Svendborg Kjøbstads Politiret for at erholde sagkyndige Mænd udmeldte af Retten til at foretage den oftnævnte Forretning, protesterede imidlertid Indstævnte ved Sagens Foretagelse den 15de Juli f. A. imod, at Citantens Begjæring om Udmeldelse af Oversyns- og Skjønsmænd toges til Følge, idet han i saa Henseende navnlig paaberaabte sig, at da Retsforholdet mellem Parterne forlængst var afgjort ved den ovennævnte

usvækkede Overretsdøm, maatte Modparten, saalænge han ikke havde udtaget Appelstævning eller erhvervet Bevilling til at fremlægge nye Oplysninger for Hoiesteret, i Henhold til D. L. 1-13-27 være uberettiget til at foretage processuelle Skridt til Overretsdømmens Forandring, samt at den Interesse, Modparten kunde have i at opnaae fri Proces for Hoiesteret, ikke var nogen selve Retsforholdet mellem Parterne vedrørende retlig Interesse og derfor ikke kunde befoie ham til at foretage Retskridt, hvortil han iøvrigt manglede Hjemmel.

Ved den derefter af Underdommeren den 29de Juli f. A. afsagte Kjendelse blev denne Protest tagen til Følge, den udtagne Stævning derfor afvist og Citanten tilpligtet at betale i Kost og Tæring til Indstævnte 5 Kr.

Denne Kjendelse har nu Citanten efter dertil erhvervet Opreisningsbevilling og Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Herforth, indanket her for Retten, hvor han har paastaet den underkjendt og tilsidesat derhen, at det, idet Sagen hjemvises til ny og lovliger Behandling, paalægges Underdommeren at foretage Sagen paany og sætte den i den Stand, hvori den var, førend den optoges til Kjendelse, samt at det paalægges ham i Henhold til den udtagne Politiretsstævning at udnævne Mænd til at foretage den deri omhandlede Oversyns- og Skjønforretning. Han har derhos paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for benecilerede Sager, derunder Salair til den beskikkede Sagfører, hvilket denne i alt Fald forventer sig tillagt hos det Offentlige. Indstævnte har derimod paastaet den indankede Kjendelse stadfæstet samt sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst eller efter Rettons Skjøn.

Til Stotte for sin nysanførte Paastand har Citanten navnlig anført, at Grunden til, at han ikke allerede, medens Sagen henstod for Overretten, foranledigede en Overskjønforretning, var den, at han først ved Overretsdømmen er bleven gjort opmærksom paa, at Underskjønforretningen manglede en vis Klarhed, at den for ham ved Underretten beskikkede Sagfører, forinden Underskjønnet blev sluttet, udtrykkelig havde forbeholdt hans Ret til at tage Overskjøn, dersom han senere skulde finde Grund dertil, og at han havde en sand retlig Interesse i Forretningens Optagelse, da det ifølge Justitsministeriets oftnævnte Skrivelse vilde beroe paa Oversyns- og Skjønssagens Udfald, om der vilde kunne gives ham de i Skrivelsen nævnte Bevillinger til Sagens Foretagelse for Hoiesteret og da det i hvert Fald i hoi Grad maatte interessere ham at erfare Resultatet af Oversynet og Overskjønnet, forinden han paastævnte Appel til Hoiesteret; endelig har han bemærket, at D. L. 1-13-27 kun indeholder Regler for nye Bevismidlers Benyttelse under Sagens Prøvelse for Hoiesteret, men ikke om deres Tilveiebringelse for-

inden, samt at bemeldte Lovbud saavel efter dets Plads som efter det nærmest i Artiklens Udtryk liggende alene har Vidnebeviset for Æie og ikke analogisk kan anvendes paa Bevismidlet: Syn og Skjon. Den af Citanten opstillede Fortolkning af Bestemmelsen i D. L. 1—13—27 kan imidlertid ikke bifaldes. Ligesom det efter den naturlige Forstaaelse af Artiklens Ord maa erkjendes, at dens Bestemmelser direkte og fornemmelig vedrøre Spørgsmaalet om Adgangen til Bevismidlers Tilveiebringelse, saaledes savnes der ogsaa al Foie til ikke at bringe disse Bestemmelser til Anvendelse paa Bevismidlet: Syn og Skjon. Da det nu efter denne Forstaaelse af Artiklen vilde være i Strid med den i samme indeholdte Regel at tilstede Optagelsen af den begjærte Oversyns- og Skjonsforretning, og da det af Citanten anførte ikke indeholder nogen som helst Hjemmel til at fravige Lovens Ord, maa det have sit Forblivende ved den paaanførte Kjendelse, og denne vil saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og tillægges der Citantens beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salair 30 Kr., som udredes af det Offentlige.

Forsaavidt Sagen for Underretten har været beneficoret, attesteres, at Sagens Behandling og den befalede Sagførelse har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen her for Retten.»

Nr. 116.

Etatsraad Buntzen

contra

Jacob Lauritz Andersen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Februar 1880:
»Arresterne bør straffes med Forbedringshusarbejde Anderson i 1 Aar Actionens Omkostninger . . . udredes af Arrestanten Antonetti med $\frac{1}{16}$, hvoraf dog Halvdelen betales in solidum med ham af Arresterne Jensen, Andersen og Hansen, En for Alle og Alle for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jacob Lauritz Andersens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Nellesmann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Arrestanterne Nr. 4 Jacob Lauritz Andersen tiltales under nærværende Sag Nr. 4 for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold Arrestanterne Madsen, Antonetti og Moe ere hver for sit Vedkommende ved egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forbrydelser

Arrestanten Antonetti har vedgaaet at have Natten mellem den 2den og 3die Februar f. A. i Slagterboden Nr. 60 ved Nicolai Taarn, til hvilken han, i den Hensigt at stjæle, skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle, stjaalet 14 Stykker Skind, vurderede til ialt 85 Kr. og nogle Stykker Kjød af Værdi ialt 9 Kr., hvilke Gjenstande tilhørte Slagtermester Victor Daga-bært Otto Elster. Dette Tyveri har Antonetti forklaret at have udført i Forening med Arrestanten Andersen og i Henhold til en med denne og Arrestanten Jensen truffen Aftale om, at det skulde begaaes af dem i Forening og til fælles Fordel, hvilken Plan kun forsaavidt ikke blev realiseret, som Jensen, da Udførelsen stod for, var blevet saa beskjenket, at han ikke personlig kunde tage Del i samme. Rigtigheden af denne Forklaring er imidlertid benægtet af Arrestanterne Andersen og Jensen. Andersen har forklaret, at han tværtimod har afslaaet at gaae ind paa Antonettis Forslag om at begaae dette Tyveri, men har iøvrigt erkjendt, at han senere gik hen til Gjærningsstedet for at see, hvorledes det gik Antonetti med Tyveriet, og da han her traf denne ifærd med at læsse de stjaalne Sager, som allerede vare bragte ud af Boden og laa paa Gaden, paa en Vogn, hjalp Antonetti hermed og med at trække Vognen hen til Jensens Bopæl, samt solgte det stjaalne Kjød, som han med Antonettis Indvilligelse havde taget af Vognen, og Jensen har nægtet at have gjort sig skyldig i anden Meddelagtighed i det heromhandlede Tyveri end den, uden nogen forud herom truffen Aftale, at have havt de ham vitterligt stjaalne Skind i Forvaring for Antonetti og senere modtaget en Part af det ved Salget af dem indvundne Udbytte. Og da der ikke mod Andersens og Jensens saaledes afgivne Forklaringer er tilveiebragt Bevis for, at de have været meddelagtige i dette Tyveri paa anden Maade end af dem vedgaaet, ville deres Forklaringer, hvor-

efter de saaledes kun ere skyldige i Hæleri, være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for deres Vedkommende Arrestanterne Andersen og Hansen ere ved egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser overbeviste at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Polititilhold. Andersen er nemlig mod et ham ved hans Aflevering til Fattigvæsenet den 29de April f. A. ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold udeblevet fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var indlagt, fra den 27de Juni f. A. og til han den 8de September næstøfter anholdtes i Sagen

Anderson, født d. 30. Decbr. 1844, bl. A. anseet ved Høiesteretsdom af 26de August 1872 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbeide i 2 Aar, samt senest ved Rettens Dom af 8de Marts f. A. efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 42 Dage vil som Følge af Ovenstaaende være at ansee i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbeide i 1 Aar.

Onsdagen den 31te Marts.

Nr. 122. Høiesteretsagfører Hansen
contra

Rasmus Thomsen (Defensor Bagger),
der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 3die December 1879: •Tiltalte Husmand Rasmus Thomsen af Nebbe bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Prokurator Petersen, og Defensor, Sagfører Schwensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Januar 1880: •Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den Tiltalte, Husmand Rasmus Thomsen af Nebbe, idømte Staf fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange

5 Dage. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Bloch og Rode, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende, mod Tiltalte Husmand Rasmus Thomsen af Nebble, ved Vordingborg søndre Birks Extraret for bedrageligt Forhold anlagte og saavel efter Tiltaltes Begjæring som fra det Offentliges Side hertil indankede Sag er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at han i Juli Maa-ned f. A. paa et Marked i Vordingborg har forsøgt at give en værdilos Regnepenge, som han vidste kun var en Regnepenge, i Betaling som et Tyvekronestykke for nogle hos Kjøbmand C. Sorensen dersteds købte Varer, men uden at det lykkedes, idet det meddeltes ham, at den ikke gjaldt, og at han den 29de September f. A. har givet den samme Regnepenge i Betaling som et Tyvekronestykke til Parcellist Johannes Hansen af Sner-tinge Mark, der modtog den for det nævnte Beløb.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født den 3die August 1832, og som ikke er funden tidligere straffet efter Dom, være at ansee efter Straffelovens § 251 jfr. tildels med dens § 46 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og vil den indankede Extraretsdom, ved hvilken han er anset efter Straffelovens § 251 jfr. med §§ 62 og 46 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, forsaavidt være at forandre, medens dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, hvis Udredelse er paalagt Tiltalte, bifaldes.»

Nr. 103. Høiesteretssagfører Hansen
contra

Seier Pedersen (Defensor Levinson),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 202.

Morso Herreders Extrarets Dom af 26de November 1879: »Husmand Seier Pedersen af Nykjøbing Landsogn bør straffes med 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prokuratorerne Schjellerup og Bendix med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 12to Januar 1880: »Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Levinson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende Sag tiltales Husmand Seier Pedersen i Henhold til Straffelovens § 202, og efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold imod sin Hustru.

Det er i saa Henseende af Tiltalte vedgaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han ofte, almindeligvis i beruset Tilstand men dog ogsaa naar han var ædru, har slaact sin Hustru Mariano Jensdatter med Næven, hvor han bedst kunde træffe, stødt og puffet til hende samt stundom, naar han spiste, slaact hende i Ansigtet med sin Sko, ligesom han har truet ad hende med en Kniv, og at han endog har behandlet hende paa anførte Maade, naar hun var frugtsommelig. Mariano Jensdatter har derhos særlig forklaret, at hendes Mand navnlig har behandlet hende ilde den 23de October f. A. Paa denne Dag kom Tiltalte omtrent Kl. 3 om Eftermiddagen hjem

fra Nykjøbing medhavende en Flaske Brændevin, hvoraf han efterhaanden drak godt en Pægl, og mødens hans Hustru gik i Byen efter Mælk, lod han to af sine Børn paa henholdsvis 4 og 3 Aar drikke tilsammen omtrent en Snaps. Da hun ved sin Hjemkomst fandt Børnene berusede og det ene næsten bevidstløst, vilde hun give dette noget Mælk som Modgift mod den nydte Brændevin, men herover blev Tiltalte som rasende og slog hende med den knyttede Næve mange Gange i Hovedet, rykkede hende i Haaret, saa at hun flere Steder blev blottet for Haar, og kastede hende omkuld samt sparkede hende. Efterat han paa den Maade havde tumlet med hende henved en halv Times Tid, fik hun omsider de to Børn bragte tilsængs og løb derefter ud af Huset for at faae Hjælp, men Tiltalte forfulgte hende og kastede hende flere Gange til Jorden, trak hende et langt Stykke i Haaret og holdt hende for Mundon, at hun ikke skulde skrike, hvorhos han, efterat de vare komne ind igjen i Huset, afvæklende slog hende paa Hovedet og i Ansigtet og rykkede hende i Haaret og Ørene, indtil han omsider blev træt og satte sig paa en Stol, hvor han faldt i Søvn. Tiltalte har erkjendt Rigtigheden af denne Fremstilling af det Passerede, kun at han ikke vil kunne mindes, at han sparkede sin Hustru, ligesom han heller ikke vil kunne huske, hvad der foregik mellem dem, efterat hun var kommen udenfor Huset, men han tvivler ikke i mindste Maade om, at den af hans Hustru herom afgivne Forklaring, der ogsaa bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, er sandfærdig. Ifølge en Dagen efter afgivet Lægeerklæring vare da Tiltaltes Hustrues Øine ophovnede, i hendes Ansigt var der flere Rifter, der saa ud som Neglerifter, paa venstre Side af hendes Hoved var der et aabent Saar af en halv Tommes Længde, ovenpaa hendes Hoved var der 3 a 4 Pletter af Størrelse som et Kronestykke, der vare blottede for Haar, og paa den indvendige Side af hendes Skinneben var der store blaa Pletter, der antoges at hidrøre fra Spark; ifølge en under 28de samme Maaned afgivon yderligere Lægeerklæring vare iøvrigt da samtlige de hende tilføjede Smaabeskadigelser lægte uden at have efterladt nogen skadelig Følge for hendes Helbred.

For sit ovenanførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1847 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 202, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at maatte bestemmes til samme Slags Fængsel i 6 Gange 5 Dage, og med denne Forlængelse af Straffetiden vil saaledes den indankede Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.*

Nr. 118.

Advokat Levinsen
contra**Christen Pedersen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Vold.

Leire Herreds Extrarets Dom af 2den December 1879: „Tiltalte, Arbeidskarl Christen Pedersen af Reerslev, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og bør han derhos betale i Erstatning til Husmand Rasmus Pedersen af Ladegaardshusene 35 Kr. 62 Øre samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Prokurator Jacobsen og Defensor, Prokurator Hude, med 12 Kr. til hver af dem. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Januar 1880: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Nyegaard, betaler Tiltalte, Tjenestekarl Christen Pedersen af Reerslev, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiestoret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Tjenestekarl Christen Pedersen af Reerslev, som er født den 4de Juni 1858 og ikke fundet forhen straffet, for Vold, hvori han ogsaa ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig, idet han den 4de October f. A. har uden nogensomhelst ham dertil givne Anledning paa Veien mellem Ladegaardsmøllen og Roeskilde tilføiet Husmand Rasmus Pedersen af Ladegaardshusene, som gik foran ham, et

Saar paa hoire Side af Issen omtrent 1 $\frac{1}{2}$ " over Oret, ved i en Afstand af 3 à 4 Skridt at kaste en Kampesten af lidt over et Pd.'s Vægt imod hans Hoved.

Efter den fremlagte Lægeattest var Saaret ca. 1 $\frac{1}{2}$ " langt, uregelmæssigt, dybest nedad, hvor det naaede gjennem alle Bedækninger ind til Benhinden, men er helbredet, uden at det kan antages at ville medføre nogen skadelig Indflydelse paa Rasmus Pedersens fremtidige Helbredstilstand.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der som Grund til den af ham udøvede Voldshandling har angivet, at han var forbittret paa Rasmus Pedersen, fordi denne, efter hvad der var ham forebragt, men af Rasmus Pedersen er benægtet, skulde have yttret sig paa en nødsættende Maade om ham, være at ansee efter Straffelovens § 203 mod en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, hvorved Tiltalte efter nysanførte Lovbestemmelse er idømt samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Erstatning og om Actionens Omkostninger billiges, vil derfor med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stadfæste.

Torsdagen den 1ste April.

Nr. 89.

Advokat Levinsen
contra

Jens Larsen Jensen (Defensor Halkier),

der tiltales for den i Straffelovens § 259 ommeldte Forbrydelse eller i al Fald for Forsøg paa denne Forbrydelse.

Han Herredernes Extrarets Dom af 29de August 1879: »Tiltalte Jens Larsen Jensen af Bækken bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prokurator Nors og Defensor, Prokurator Monsted 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Novbr. 1879: »Tiltalte Jens Larsen Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Institsraad Neckel-

mann og Cancelliraad Møller, 10 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for svigagtigt Forhold med Hensyn til Beregningen af de i den indankede Dom nævnte 3 Erstatningsposter for Kjøkkentøi, Fødevarer og Brændsel, maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde billiges, at han ikke er funden skyldig til Straf.

Hvad angaaer Beregningen af Erstatningen for Handelsvarer og Boutiksinventarium, fremgaaer det af de Høiesteret forelagte, tildels efter Overretsdømmens Afsigelse tilveiebragte Oplysninger, at Tiltalte, efter under 14de Mai f. A. at have tilskrevet den paagjældende Forsikringsforenings Bestyrer, at det vel var ham umuligt at opgive en specificeret Liste over Boutiksvareernes og Inventariets Værdi, men at han var aldeles overbevist om, at Værdien var over den ansatte Vurderingssum og var tilstede forinden Branden, har han under 25de s. M. tilstillet Bestyreren en af ham forfattet Fortegnelse over de forinden Branden i hans Boutik tilstedeværende Varer og Inventarie-gjenstande, hvis Værdi deri ansættes til ialt 972 Kroner 26 Øre, ledsaget af en Skrivelse, hvori han anfører, at Fortegnelsen er efter hans og hans Kones Overbevisning og Skjønnende, og at de kunne sende den paa Tro og Love, uden dog at turde bekræfte, om det skulde være for lidet eller for meget, ligesom han endelig, efterat Bestyreren havde affordrot ham yderligere Beviser, under 14de Juni tilskrev denne, at det ikke var ham muligt at give saadanne, hvorinod han forventede snarest at modtage den ham tilkommende Assurance, da han ellers blev nødsaget til at overgive Sagen til en Prokurator. Da nu Tiltalte har vedgaaet, at han, da han affattede den nævnte Fortegnelse, meget vel indsaae, at det Erstatningsbeløb, som han efter Vurderingsforretningen skulde have, langt oversteg det virkelige Tab paa Handelsvarer, og at hans Tab paa disse, derunder indbefattet Boutiksinventarium og Vægtredskaber, kun vilde kunne ansættes til 5 à 600 Kroner, samt at det havde været hans Pligt at gjøre Bestyreren opmærksom herpaa, maa Tiltalte ansees at have gjort sig skyldig i en svigagtig Omgang ved Benyttelsen af Brandforsikringen, som maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 259. Straffen findes at kunne be-

stemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jens Larsen Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Lands-overrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinson og Halkier 40 Kroner til hver.

I denjindankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Detaillist Jens Larsen Jensen for den i Straffelovens § 259 ommeldte Forbrydelse eller i alt Fald for Forsøg paa denne Forbrydelse.

Ifølge Sagens Oplysninger havde Tiltalte den 10de Februar d. A. ladet sit Indbo og øvrige Losore forsikre for ialt 2735 Kr., derunder Handelsvarer for 1000 Kr., i de mindre Landeiendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rorlig Eiendom i Nørrejylland, og da der den 8de April var overgaaet det af ham beboede Sted i Bækken en Ildebrand, blev der Dagen efter af den nævnte Forenings Districtscommissair og Synsmænd afholdt en Syns- og Vurderingsforretning angaaende Brandskaden, hvorved der blandt Andet for Tab af Kjøkkentoi og Bryggeredskaber, af Fødevarer, af Brændsel og af Handelsvarer beregnedes ham en Erstatning af respective 35, 30, 9 og 992 Kr. Under Undersøgelsen i nærværende Sag har Tiltalte nu erkjendt, at den ham med Hensyn til de tre førstnævnte Poster beregnede Erstatning er for høi, idet dels to Helankere og to Halvankere af Værdi henholdsvis 2 à 3 Kr og 1 Kr. hvert, der ikke vare tilstode ved Tiltaltes Bopæl under Branden og saaledes heller ikke gik tabte ved denne, desuagtet ikke bleve medregnede mellem de reddede Gjenstande, dels hans Beholdning af Fødevarer og Brændsel, da Branden foregik, ikke havde den forsikrede Værdi af henholdsvis 40 og 15 Kr., men da Tiltalte endvidere har forklaret, at han, da hans fra Branden reddede Eiendele bleve vurderede, ikke erindrede de ommeldte fire Ankere, og at han først under Forhørene er kommen til Erkjendelse af, at Erstatningen for hans Tab af Fødevarer og Brændsel blev ansat for høit -- hvilken Forklaring der efter Omstændighederne ikke er nogen Grund til at forkaste — kan Tiltalte ikke antages at have paadraget sig noget Strafansvar med Hensyn til Beregningen af de ommeldte tre Erstatningsposter. Hvad dernæst angaaer Beregningen af Erstatningen for tabte Handelsvarer, har

Tiltalte vol erkjendt, at han forinden Branden ikke havde Varor til den forsikrede Værdi af 1000 Kr., men kun til en Værdi af henimod 600 Kr., men da der efter Sagens Oplysninger ved den i Anledning af Tiltaltes Begjæring om hans Eiendes Forsikring afholdte Vurderingsforretning ikke foretoges nogen speciel Vurdering af hans Varebeholdning, og dennes Værdi ved Branden heller ikke sees at være bleven særlig omhandlet ved den efter samme afholdte Syns- og Vurderingsforretning, findes der ikke Føie til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han først kom til Erkjøndelse af, at den ham for tabte Handelsvarer beregnede Erstatning var for høi, efterat der af vedkommende Forsikringsforenings Bestyrer var affordret ham en specificeret Fortegnelse over Varerne i hans Boutik umiddelbart før Branden, og ihvorvel han i Forbindelse hermed har vedgaaet at have indseet, at han ved denne Leilighed, ved hvilken han maa antages at have indskrænket sig til at meddele Bestyreren, at det var ham umuligt at levero den forlangte Fortegnelse, burde have gjort opmærksom paa, at Erstatningen forsaavidt var for hoit ansat, skjønnes han dog ikke ved at unklade dette at have gjort sig skyldig i saadan svingagtig Omgang, som omhandles i Straffelovens § 259, idet det navnlig efter Indholdet af Foreningens Love maa forudsættes, at denne efter Modtagelsen af den nysnævnte Meddelelse under ingen Omstændigheder vilde have indladt sig paa at udbetale ham Branderstatning, forinden nærmere Oplysninger i den ommeldte Høenseende vare tilveiebragte.

Efter det Anførte vil Tiltalte — der er født i Aaret 1847 og ifølge Overrettens Dom af 3die April 1876 er for bedrægligt Forhold straffet med simpelt Fængsel i 1 Maaned efter Straffelovens § 257 sammenholdt med § 54 — være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, dog efter Sagens Omstændigheder med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer.

Nr. 102.

Advokat Nellemann
contra

Henrik Hansen (Defensor Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 173, sammenholdt med Cap. IV, eller § 176, samt for Løsgænger og Betleri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 3die November 1879:
»Arrestanten Henrik Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag

flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Prokurator Borch, 16 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Januar 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor her ved Retten, Prokuratorerne Bocher og Simonsen, udreder Arrestanten Henrik Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkior 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Henrik Hansen, der er født den 29de October 1825 og tidligere er straffet ifølge Odense Kjøbstads Extraretsdom af 10de Mai 1867 for Vold og Fornærmelser mod Politiet og Mishandling af sin Hustru efter Straffelovens §§ 100, 101 og 202, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 9de December 1867 for Mishandling af sin Hustru efter Straffelovens § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 20de Mai 1870 for Fornærmelser mod Politiet efter Straffelovens § 101, cfr. § 100, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt i Henhold til 10 forskjellige Domme efter Lov 3die Marts 1860, snart for Betleri, snart for Løsgænger, deriblandt senest ifølge Svendborg Kjøbstads Politiretsdom af 10 Januar f. A. for begge de nævnte Forseelser med Tvangsarbejde i 150 Dage, sigtes under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag, dels for paany at have gjort sig skyldig i sidstnævnte Forseelser, dels for Overtrædelse af Straffelovens § 173, sammenholdt med Lovens 4de Kapitel, eller § 176. Det er i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse, der styrkes ved, hvad der iøvrigt er fremkommet, oplyst, at han, der, efterat have udstaaet den ham sidst idømte Straf, var bleven indlagt paa Fattiggården i Odense, efter den 17de August f. A. at have faaet Udgangstilladelse, har undladt at vende tilbage og derefter indtil sin Anholdelse den 8de September næstefor har drevet arbejdsløs omkring paa Fyen,

ernaerende sig ved at bette. Paa denne sin Omstreifen traf han den 23de August, passerende Landsbyen Roulund, sammen med Husmand Knud Jorgensens tvende ca. 7 Aar gamle Born, Tvilingsostrene Johanne Cathrine og Mette Marie, som han kjendte fra tidligere Tid, og han fik dem da til at følge med sig til Holey, hvor han trakterede dem med Hvedebrod. Efterat de paa Tilbageveien alle Tre vare gaaede ind paa en Mark, hvor de lagde sig ned, knappede han sine Buxer op og fremtog sit mandlige Lem, hvorefter han loftede Klæderne op paa Johanne Cathrine, lagde sig ovenpaa hende og stak hende mellem Benene med sit Lem, uden dog at bringe det ind i hendes Kjønssdele. Efter en kort Tids Forløb slap han hende og tog derpaa fat paa Søsteren, som han behandlede paa samme Maade. Derefter fulgte han Bornene til Roulund, hvor han traf deres Moder, til hvem han alloverede dem. Da Moderen paa Foresporgsel havde faaet at vide af Bornene, hvad der var passeret, og disse klagede sig over Smerter i Kjønssdelene, badede hun dem med koldt Vand, hvorhos hun næste Dag bragte dem til en Læge. Ved den af denne foretagne Undersøgelse fandtes der imidlertid ikke sikre Spor paa Bornenes Legemer af den dem overgaaede Behandling og denne kan heller ikke antages at have ofterladt skadelige Følger for deres Helbred. For sit i fornævnte Henseende udviste Forhold vil Arrestanten, der efter det Foreliggende ikke kan ansees overbevist om at have tilsigtet legemlig Omgang med Bornene, være at straffe, dels efter Lov 3die Marts 1860 § 1, jfr. § 5, dels efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, og findes Straffen, som ved Underretsdømmen antaget, passende at kunne fastsættes under Et til 1 Aars Forbedringshusarbeide. I Henhold hertil og da bemeldte Doms Bestemmelser om Udredelsen af Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil samme i det Høie være at stadfæste.»

Fredagen den 2den April.

Nr. 100.

Advokat Lovinsen

contra

- 1) **Jens Christian Christensen**, 2) **Metthea Christiansen** og 3) **Christian Kaalund Svendsen** (Defensor for Nr. 1 og 2 Hindenburg og for Nr. 3 Nellomann),

der tiltales, Nr. 1 for Bedrageri og Nr. 2 og 3 for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Borglum Herreds Extrarets Dom af 4de September 1879: „De Tiltalte I. Chr. Christensen, Metthea Christiansen og C. K. Svendsen bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, de tvende Sidstnævnte i simpelt Fængsel henholdsvis i 30 Dage og 14 Dage; saa bør de og, I. C. Christensen og Metthea Christiansen in solidum, udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Prokurator Winther og Sagfører Schmidt, med henholdsvis 12 og 10 Kr., de 2 Førstnævnte med $\frac{3}{4}$ og Sidstnævnte med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 22de December 1879: „I Henseende til den Tiltalte Detaillist Jens Christian Christensen idømte Straf bør Underretsdommen ved Magt at stande. De Tiltalte, ovennævnte Christensens Hustru, Metthea Christiansen, og Detaillist Christian Kaalund Svendsen bør hensættes, den Første i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i simpelt Fængsel i 8 Dage. Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor for Overretten og den for de Tiltalte Christensen og dennes Hustru sammesteds beskikkede Defensor, Cancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Jens Christian Christensen, hvorhos de 2 andre Tiltalte in solidum med ham tilsvare hver $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 15. April 1880.

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Høgel & Søn).

Færd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 5.

(Fortsættes fra Nr. 4).

Nr. 100.

Advokat Levinsen

contra

- 1) Jens Christian Christensen, 2) Metthea Christiansen
og 3) Christian Kaalund Svendsen.

Høiesterets Dom.

Efter den af Tiltalte Svendsen afgivne, i den indankede Dom nærmere anførte, Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger mangler der tilstrækkelig Grund til at antage, at han, da han modtog de ham af Medtaltte Christensen bragte Gjenstande, vidste, at disse vare unddragne Concursboet. Da han nu efter senere at være kommen til Indsigt om, at der forelaa et bedrægeligt Forhold, af egen Drift anmeldte Sagen for Underdommeren, og det efter Omstændighederne ikke kan paadrage ham Strafansvar, at der forløb nogen Tid, inden dette skete, vil der være at tillægge ham Frifindelse for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger paa den i Dommen fastsatte Maade.

For de to andre Tiltaltes Vedkommende vil Overretsdommen i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christian Kaalund Svendsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Advokaterne Levinsen, Hindenburg og Nellemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den

med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Detaillist Jens Christian Christensen og dennes Hustru Metthea Christiansen samt Detaillist Christian Kaalund Svendsen, den Førstnævnte for Bedrageri og de to Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse,

Ved Tiltalte Detaillist Christensens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han — der efter Sagens Oplysninger den 24de Januar d. A. opgav sit Bo til Concursbehandling — har omtrent samtidig med, at han til Skifteretten indgav denne sin Begjæring, truffet Aftale med sin medtiltalte Hustru om at skjule forskellige Gjenstande, som hun efter sit Udsagn nødig vilde miste, fordi de vare hende forærede som Brudegaver, samt at han, efterat hun havde pakket disse Gjenstande — der tilsammen ere ansatte til en Værdi af omtrent 50 Kr., og blandt hvilke navnlig fandtes Porcelain- og Glasvarer samt en Del forskjelligartede pletterede Skeer, med Hensyn til hvilke Tiltalte Christensen og hans Hustru efter deres Udsagn maa antages at have troet, at i alt Fald nogle af dem vare af Sølv — i en Kurv, har først gjemt denne paa den af hans Husvært benyttede Del af deres fælles Loft, og senere, efterat have pakket Gjenstandene om i en anden Kurv, bragt dem hen til en Nabo, hos hvem de forblevo, indtil Tiltalte Christensen, som det maa antages i Midten af Marts Maaned, fik en Trediemand til at afhente dem og tage dem med sig hjem. Omtrent 8 Dage derefter bragte Tiltalte Kurven med de ommeldte Gjenstande samt en Pakke med noget Voxdug og nogle Blærer, der, da Registreringen fandt Sted, havde ligget paa Tiltaltes Loft og derfor ikke vare blevne medtagne ved denne, og som Tiltalte derefter havde leveret den nysommeldte Mand til Opbevaring, tilbagø til sit Hjem, hvor han skjulte de ovennævnte Skeer tilligemed tre Huer af Værdi 6 Kr., som han tidligere havde forstukket, i en Taske af Værdi 5 Kr., med hvilken det samme var Tilfældet, bag et paa Loftet staaende Klædeskab, hvor de senere under Sagen bleve fundne. Ligeledes er der paa Loftet forefundet en Øxe og en Hakkekniv, tilsammen af Værdi 2 à 3 Kr. med Hensyn til hvilke Tiltalte Christensen har forklaret, at de ikke vare blevne registrerede, idet de af ham vare blevne lagte tilsido paa bemeldte Loft. Tiltalte Christensen har derhos vedgaaet, at han under Registreringen i Boet har paa det ovenommeldte Loft forstukket tre Pakker, hvori fandtes en betydelig Mængde Gjenstande, navnlig Manufakturvarer, til en

Værdi af ialt noget over 100 Kr., i den Hensigt at unddrage samme fra Boet, samt at han — som det maa antages i Marts Maaned — har bragt disse Pakker til Medtaltte Christian Kaalund Svendsen, der paa hans Anmodning derom modtog dem til Opbevaring, men som omtrent en Maanedes Tid derefter gjorde Anmeldelse herom og afleverede Pakkerne til Politiet. Forsaaavdt Tiltalte Christensen endelig har vedgaaet, at han af de registrerede Gjenstande har faaet en anden Mand til at laane og bortføre en stor tom Trækasse, bemærkes, at dette Forhold ikke kan ansees paakjendt ved Underrettsdommen, men at der efter Omstændighederne ikke findes Foie til af den Grund at hjemvise Sagen til ny Paakjendelse. Efter det Anførte er Tiltalte Christensen, der er født den 27de Mai 1851 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 260 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil derfor forsaaavdt være at stadfæste.

Paa samme Maade er det med Hensyn til Tiltalte Metthea Christiansen godtgjort, at hun, som meldt, har været enig med sin Mand om at forstikke de ovenfor forstommeldte Gjenstande af Værdi omtrent 50 Kr. og i dette Øiemed nedpakket dem i en Kurv, hvorimod hun efter sit Udsagn maa antages at have været uvidende om, at han senere bragte dem ud af Huset. Hun har derhos nærmere forklaret, at det ikke var hendes Mand, der formaade hende til at deltage i at forstikke de ommeldte Gjenstande, men at det fra forste Færd var hende selv, der ligeoverfor ham udtalte sin Beklagelse over at skulle miste dem, hvorefter han, hvem dette formodentlig gjorde ondt, da sagde, at det var bedst at gemme dem, samt at hun vel nok kunde indsee, at hun handlede urigtigt, men at hun dog ikke tænkte over, at det kunde have videre Følger, og egentligt ikke vidste ret Besked om, hvad det var, hun gjorde. Tiltalte Metthea Christiansen har derhos vedgaaet, at hun ligeledes, inden Registreringen i Boet fandt Sted, har bragt 7 Fajancelallerkener, en Glas-Sukkerskaal og en lille Stovekost, der tilsammen ere ansatte til en Værdi af 2 Kr., ind til sin Husværts Hustru og ved denne Leilighed tilbudt hende at beholde Skaalen og Kosten, hvilket Tilbud imidlertid ikke blev modtaget og efter Tiltaltes Forklaring ei heller kan antages at have været alvorligt ment. Tiltalte har imidlertid i Forbindelse hermed anbragt, at Grunden til, at hun saaledes bragte Gjenstandene ud af sin Leilighed, egentlig ikke var den at unddrage dem fra Boet, men at hun, uerfaren og uvidende om slige Forhold, troede, at Alt vilde blive lukket inde og hun saaledes ikke vilde have Tallerkener at bruge, ligesom hun ogsaa har anbragt, at hun — som det dog maa antages først senere — tænkte paa at faae Gjenstan-

dene solgte ved Auctionen i Boet, og da disse Anbringender ikke findes at kunne forkastes, vil der forsaavidt ikke kunne idømmes hende nogen Straf, hvorimod hun, der er født den 29de September 1857 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit øvrige ovennævnte Forhold vil være at ansee efter Straffelovens § 260 cfr. § 54 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Hvad dernæst angaaer Tiltalte Christian Kaalund Svendsen, har han vedgaaet, at han -- som meldt -- efter Registreringen i Medtaltale Christensens Bo, har en Aften, da denne havde indfundet sig hos ham og anmodet ham om at modtage og gjenne nogle Varer for ham, samtykket heri, samt at han, da Christensen senere samme Aften havde afleveret de ovennævnte 3 Pakker hos ham, har efter hans Bortgang bragt disse, hvis Indhold iøvrigt var ham ubekjendt, op paa sit Loft, og opbevaret dem sammesteds i en Maanedes Tid. Han har derhos nærmere forklaret, at han, da han samtykkede i at modtage Varerne og senere modtog dem, egentlig ikke gjorde sig nogen ret Tanke om, at det var galt, men at det dog ikke varede ret længe, inden han var paa det Rene med, at det var bedrageligt Forhold, samt at han, der blev meget kjed af det Hele, derfor, efterat have gaaet noget og tænkt paa, hvorledes han skulde bære sig ad, bestemte sig til, som skeet, at anmelde Sagen og aflevere Gjenstandene, hvad han dog paa Grund af Travlhed og andre tilfældige Omstændigheder ikke fik udført saa tidligt, som han havde villet. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte Svendsen, der er født den 23de December 1840 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 260 cfr. §§ 55 og 60 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Under Sagen er der ikke Spørgsmaal om Erstatning.*

Mandagen den 5te April.

Nr. 114.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Christian Frederik Jacobsen

(Defensor Buntzen),

der tiltales for Mened.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 13de Septbr 1879: „De Tiltalte, Tjenestekarl Christian Frederik Jacobsen og

Ungkarl Christen Peter Larsen bør straffes, Forstnævnte med 2 Aars Forbedringshusarbeide og Sidstnævnte med 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Saa bør og begge de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prokurator Buch, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Januar 1880: »Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Lassen og Jacobsen, bør de Tiltalte Christian Frederik Jacobsen af Uggelese og Christen Peter Larsen af Ubby, En for Begge og Begge for En, udrede 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I den indkandede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte ved at aflægge den i Dommen nævnte edelige Forklaring har gjort sig skyldig i Meened. Naar imidlertid hensees til, at det af Sagens Oplysninger fremgaaer, at Tiltalte ved den under Politiretssagen omhandlede Leilighed selv var ude at jage i Forening med den indklagede Christen Peter Larsen, at han tilligemed denne, efterat Haren var skudt, gik med sin Bøsse over Jens Nielsens Eng, — hvorved han selv gjorde sig skyldig i en Jagtforseelse — og at han med Larsen delte Udbyttet af den paagjældende Hare, maa han ansees at have staaet i et saadant Forhold til Politiretssagen, skjøndt denne endnu ikke var rettet imod ham, at han for sin falske Vidneforklaring ikkun vil være at dømme efter Straffelovens § 147, 2det Led jfr. § 145. Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes hans Straf at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overretsdommen, forsaavidt den er paaanket, at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christian Frederik Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til

Høiesteretssagfører Bagger og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende fra Arts og Skipplinge Herreders Extraret hertil indankede Sag, under hvilken de Tiltalte Christian Frederik Jacobsen af Uggeløse, som er født den 6te October 1853, og Christen Peter Larsen af Udby, som er født den 10de Januar 1857, og af hvilke ingen er funden forhen straffet, actioneres, den første for Mened og den Sidstnævnte for Forledelse til denne Forbrydelse eller til urigtig Forklaring for Retten, ere følgende:

I en mod Tiltalte Larsen af Grevskabet Lerchenborg den 12te Juli sidstleden anhängiggjort privat Politisag, under hvilken denne sigtedes for i Slutningen af September eller Begyndelsen af October 1878 at have skudt en Hare paa Gaardeier i Udby Jens Nielsens Lod, hvor Grevskabet havde Jagtret, blev Tiltalte Jacobsen, da den Indklagede nægtede at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, indstævnet til at mode som Vidne i Politiretten. Efter her først at have erklæret, at han ikke kunde aflægge Ed, da han ikke vidste noget, forklarede han, efter af Dommeren at være forholdt, at det var hans Pligt at aflægge edeligt Vidnesbyrd, at han ikke havde seet Medtaltte skyde nogen Hare paa Jens Nielsens Jorder, hvorimod han ifjor Efteraar (1878) den første Søndag efter Jagttidens Begyndelse saa denne skyde en Hare i Nærheden af Jens Nielsens Jordlod, men paa en ustævnt Trediemands Mark, og var Medtaltte ved denne Leilighed ikke inde paa Nielsens Jord, ligesom Haren oi heller der blev skudt. Tiltalte blev derefter strax edfæstet, uden at Dommeren, naftet der ved samme Leilighed var tilsagt og mødt et andet Vidne, forinden oppebiede Udfaldet af Afhørelsen af dette, hvis Udsagn var i bestemt Modstrid med Tiltaltes Forklaring.

I Henhold til den herved mod Tiltalte Jacobsen opstaaede Mistanke om at have aflagt falsk Ed blev der nu indledet en criminel Undersøgelse, og under denne er det ved begge de Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at de Søndagen den 15de September 1878 i Forening havde begivet sig ind paa Gaardeier Roelsens Jord for at jage. Ved denne Leilighed anskød Tiltalte Larsen en Hare, som blødende af et Saar i Hovedet først trillede ned i Skjelgrøften og derpaa løb ind paa Jens Nielsens Eng, hvor Larsen da fra Roelsens Mark sendte den et nyt Skud, som de Tiltalte dog begge forment ikke ramte den. Haren faldt imidlertid strax efter omkuld og blev nu af Larsen hentet inde fra Nielsens Eng og

derefter af en tilstedeværende Karl bragt til Udby, hvorpaa de Tiltalte senere solgte den og delte Udbyttet.

Med Hensyn til selve Menedsforbrydelsen har Tiltalte Jacobsen erkjendt, at han forsaauidt har aflagt falsk Ed, som han mod bedre Vidende har udsagt, at Medtiltalte ikke var inde paa Jens Nielsens Englod, og fortiet, at Haren, efterat være blevet anskudt paa Roelsens Mark, var lobet over i Engon, samt at Larsen da paany havde skudt efter den og afhentet den sammesteds fra. Som Bevæggrund til dette sit Forhold har han angivet, at han ikke vilde volde sin Kammerat nogen Fortræd, samt at denne gjentagende dels i Udby, dels i Kallundborg, umiddelbart før Modet i Politiretten havde opfordret ham til at benægte, at han — o: Larsen — havde skudt Haren paa Nielsens Eng, med Tilfoiende, at hans — o: Jacobsens — Nei var lige saa godt som det andet Vidnes Ja.

Tiltalte Larsen har paa sin Side indrømmet, at han i Udby, hvorhen Medtiltalte havde begivet sig for at tale med ham i Anledning af, at han var blevet indkaldt som Vidne ved Politiretten, har drøftet Sagen med denne, og at Ingen af dem var i Tvivl om, at samme i Virkeligheden havde Hensyn til den af dem den 15de September 1878 i Forening udøvede Jagt, hvis rette Sammenhæng de meget vel crindrede. Han har fremdeles vedgaaet, at han ikke destomindre yttrede til Medtiltalte, at han da vel ikke var saa taabelig at sige Ja, og derhos opfordrede ham til i Retten at forklare, at han ikke kunde huske Sammenhængen og at vedblive hermed, med Tilfoiende af Ytringen om, at hans Nei var lige saa godt som det andet Vidnes Ja, en Opfordring han ogsaa senere gjentog i Kallundborg umiddelbart før Modet i Politiretten sandt Sted. Derimod har Larsen bestemt ligeoverfor Medtiltaltes ligesaa bestemte Bonægtelse, fastholdt, at han saavel i Udby som i Kallundborg udtrykkelig sagde til Medtiltalte, at han ikke maatte aflagge Ed paa noget, hvorhos han har tilfoiet, at han troede, at Medtiltalte kunde undgaae at beedige sin Forklaring, og at han, da denne skulde edfæstes, var paa Nippet til at aabenbare Sandheden, men at han savnede den fornødne Aandsnærværelse i rette Øieblik, saameget mere, som han, der ikke er synderlig lydhor, ikke rigtig kunde følge med Retsforhandlingen.

Da der nu ligesaalidet vil kunne tages noget Hensyn til dette Sidste som til Tiltalte Jacobsens under Forhøret fremsatte Paastand om, at han ikke, da han aflagde den falske Ed, har tænkt sig at beedige andet end at Medtiltalte ikke havde skudt Haren inde paa Jens Nielsens Eng, og at han iovrigt har forklaret sig, som sket er, af Ubetænksomhed, og da der heller ikke i de Tiltaltes Forhold med Hensyn til den Jagtovertrædelse, der har givet Anledning til nærværende Sag, foreligger Noget, hvorefter der ikke burde have været affordret Tiltalte Jacobsen

Forklaring som Vidne under samme, i hvilken Henseende tilføies, at denne Tiltalte har erkjendt, at han ikke har tænkt sig, at han kunde være at ansee som Part og af den Grund kunde vægre sig ved at allægge Vidnesbyrd, ville de Tiltalte ikke kunde undgaac, saaledes som ved Underrettsdommen antaget, at ansees, Tiltalte Jacobson efter Straffelovens § 145 og Tiltalte Larsen efter samme Lovs § 146 jfr. § 52, og da de idømte Straffe af henholdsvis 2 Aars Forbedringshusarbeide og 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne lindes passende, og da Underrettsdommens Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 125.

Etatsraad Buntzen
contra

Ferdinand Christian Gottlieb Weesch
(Defensor Levinsen),

der tiltales for Losgængereri.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 6te Januar 1880: „Arrestanten Ferdinand Christian Gottlieb Weesch bør straffes med Tvangsarbeide i Tvangsarbeidsanstalten i Odense i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Febr. 1880: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Actor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Raasløff, betaler Tiltalte Ferdinand Christian Gottlieb Weesch 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Levinsen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Da Tiltalte, Ferdinand Christian Gottlieb Weesch, som er født den 31te August 1826 og tidligere mangfoldige Gange er straffet for Løsgængeri og Betleri senest ved Høiesteretsdom af 2den April f. A. efter Lov 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, under nærværende fra Odense Kjobstads Politiret hertil indankede Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have mod et ham under sædvanlig Straffetruddsel givet Polititilhold unddraget sig sin Forsørgelseskommunes Forsorg ved Natten mellem den 1ste og 2den Juni f. A. at undvige fra Fyens Stifts Fællesarbeidsanstalt, hvor han var indlagt, og derefter at være reist omkring i Landet, indtil han sidstafvige 12 December blev anholdt her i Staden, vil han være at ansee efter fornævnte Lovs § 1, og da den ved Politiretsdommen valgte Straf af Tvangsarbeide i 180 Dage findes passende og Sagens Omkostninger rettelig ere paalagte Tiltalte, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.»

Nr. 112. Høiesteretsagfører Hansen
contra

Albert Simmonds eller **Albert Gabriel
Simmonds** (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 6te Novbr. 1879:
»Arrestanten Albert Simmonds eller Albert Gabriel Simmonds bør straffes med Tugthusarbeide i 10 Aar, samt udrede de af Actionen lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 27de Decbr. 1879:
»Arrestanten Albert Simmonds eller Albert Gabriel Simmonds bør hensættes til Tugthusarbeide paa Livstid. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

• Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til

Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier
12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Albert Simmonds eller Albert Gabriel Simmonds tiltales under denne fra St. Thomæ Extraret indankede Sag for Tyveri; Arrestanten, der er født paa St. Croix i 1848, har foruden som Barn to Gange at have været revset med Ris for Tyveri, siden han ved Overrettens Dom af 12te Juli 1867 blev for Tyveri idømt Straf af Forbedringshusarbeide i 3 Aar, bestandig været undergivet Strafarbeido for Tyveri, senest ifølge St. Thomæ Extraretsdomme af 19de August 1871 og 3die Juni 1872, da han henholdsvis efter § 15 cfr. § 12, 1ste og 2det Membrum og efter § 16 i Frd. 11te April 1840 samt Frd. 11te Marts 1818 blev anseet ved hver af Dommene med Tugthusarbeide i 10 Aar, indtil han, efterat ved allerhøieste Resolution af 6te September f. A. den resterende Del af Straffen, hvilken han udstod i Moderlandet, var bleven ham eftergivet, i Januar d. A. igjen kom til St. Thomas, hvor han, uden selv at have noget Erhverv, lod sig ernære af et Fruentimmer.

Om Morgenen den 2den September d. A. anmeldte Gasværksbestyrer D. Steven paa St. Thomas for Politiet, at der om Natten var begaaet Tyveri i Gasværkets Contoir i Vimmelskaftsgade, hvorved der var stjaalet en Jernpengekasse, der indeholdt endøl contante Penge, over D. 300, et Par Guldknapper samt nogle Papirer og Regnskabsbøger. Tyveriet viste sig at være forøvet ved Indbrud, idet en Dør var opbrudt. Da samme Morgen omtrent Kl. 5 Arrestanten var af nogle Folk seet under mistænkelige Omstændigheder, blev han anholdt og afgav en Forklaring, der bragte de stjaalne Koster for Storstedelen for Dagen og forøvrigt gik ud paa Følgende:

Efterat Arrestanten havde tilbragt en Del af Natten ved en Ligstuo og senere ved en Dands, gik han, som han mener, henad Morgenstunden hen til Broen, der forer over »Langes gutter» fra Torvestræde til Vimmelskaftsgade. Han blev her opmærksom paa to Personer, der fra Hjørnet af Vimmelskaftsgade og Store Tvergade bar noget op ad sidstnævnte Gade. Han tog sine Støvler af og listede sig efter dem, og saa, at det, de bare, var en tildækket Kasse; Personerne gik videre igjennem den saakaldte Frigang imellem Vestergade og Nørregade, hvor han saa dem sætte Kassen ned paa et Trappetrin og begynde at aabne den; det var maanelyst, saa han kunde tydelig see dem, ligesom han horte, at der blev banket og efter Lyden fandt ud, at det var en Jernkasse, der blev opbrudt. Samtidig saa han et Vindue blive aabnet i Frigangen paa Hjør-

net af Nørregade, en Herre kom tilsyne og strøg en Tændstik, som for at see, hvad der var paaferde. Personerne, der bemærkede dette, gik da videre med Kassen ned ad Nørregade, og Arrestanten fremdeles bagefter, saa han fulgte efter dem ind i Kjøbmand Seniors Gaard paa Nørregade. Personerne maai imidlertid ved at see Arrestanten bestandig snige sig efter dem være bleve bange, thi de gik deres Vei og forsvandt opad Trappen til Baggaarden, efterladende Kassen, hvilken Arrestanten, da han forsigtig gik nærmere, fandt staaende under en Hvelving i Gaarden. Den var opbrudt, men ovenpaa den stod der en lille Blikkasse, der indeholdt Penge i Sedler og Solv. Efterat have seet sig om, om han ikke blev iagttaget, tog han Blikkassen til sig og anbragte den i noget Buskads udenfor Byen, for senere at kunne bruge Pengene.

Efter Arrestantens Anvisning blev Jernkassen funden opbrudt i den paagjældende Gaard, ligesom han udenfor Byen paaviste Blikkassen, efter Mærke og Indhold den ene af de Smaakasser, der efter Stevens Opgivende var i Jernkassen. Af Jernkassens Indhold savnedes dog et Beløb af ca. D. 64 og Guldknapperne, hvorom Arrestanten ikke vil vide Besked.

Af de to Personer, Arrestanten vil have seet med Kassen, vil han have kjendt den ene, hvem han desuden vil have hørt nævne ved Navn af hans Kammerat, men Arrestantens Sigtelse imod denne Person blev ikke fundet videre bestyrket, end at han, efter at have været anholdt og nogle Dage arresteret, igjen blev løsladt og Sagen ikke blev videre forfulgt imod ham. Arrestanten har derhos forklaret, at han, strax da han saa Personerne med Kassen, ikke kunde vide, om de havde stjaalet den, eller vare Eiermænd, men da han kom ind i Gaarden og forefandt Kassen, efterat Personerne vare løbne deres Vei, kunde han ikke nære nogen Tvivl om, at de vare komne i ulovlig Besiddelse af den.

Der er vistnok baade i Arrestantens Fortid og i de af ham afgivne Omstændigheder endel, der taler for, at Arrestantens Forklaring ikke er sand, saa at det kunde være et Spørgsmaal, om den ikke aldeles maatte forkastes, og alsa Blikkassens Besiddelse, hvis Tilblivelsesmaade da vilde staae som fuldkommet uoplyst, føre til, at Arrestanten, naar Beviset for Tyveriet suppleredes i Overensstemmelse med L. 6--17—10, dømtes som Tyvshæler. Men om der end er Momenter, der gjøre Arrestantens Forklaring mindre sandsynlig, saa findes det dog ikke, at der er oplyst factiske Forhold, saaledes i Strid med den, at den i det Hele skulde tilsidesættes, og Arrestanten dømmes for et andet Forhold, end saaledes som af ham vedgaaet. Det af Arrestanten vedgaaede Forhold findes imidlertid at maatte betragtes som Tyveri, idet de tvende Personers Besiddelses Forhold til Jernkassen, hvorfra Arrestanten tilvendte sig den lille Kasse,

ikke kan ansees for at have været forud ophævet eller betragtet som ophævet af Arrestanten, der ved sin egen Virksomhed drev Personerne ud af Besiddelsen, hvilken de efter den indtraadte Forstyrrelse igjen kunde have fortsat, i hvilken Henseende det kan erindres, at de Contanter, der, foruden hvad der var i Blikkassen, vare i Jernkassen, en Pose med ca. D. 64 samt Guldknapperne, har Arrestanten ikke villet kunne gjøre Rede for. Arrestanten vil saaledes være at ansee efter Frdn. 11te April 1840 § 17 med Tugthusarbeide paa Livstid, medens den indankede Dom, der havde betragtet Arrestantens Forhold som mislig Omgang med Hittegods, med Hensyn til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, bliver at stadfæste."

Onsdagen den 7de April.

Nr. 111.

Advokat Halkier

contra

Mathilde eller **Botilla Svendsdotter** eller
Svendsen (Defensor Hansen),

der tiltales for at have skilt sin Mand ved Livet.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 23de Juni 1879: »Arrestantinden Botilla Svendsdotter, ogsaa kaldet Mathilde Svendsen, Huseier Niels Pedersens Enke, bør hensættes til Tugthusarbeide i 8 Aar. Hun betaler derhos samtlige de i Anledning af hendes Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder Salarium til Actor, Prokurator Møller 20 Kr. og Defensor, Prokurator Diechmann 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Januar 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Forbedringshusarbeide i 5 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne, Overauditeur Wolff og Heckscher, betaler Arrestantinden Botilla Svendsdotter, ogsaa kaldet Mathilde Svensson eller Svendsen, Niels Pedersens Enke, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte ved Dommen er anseet efter Straffelovens § 188, men hendes Straf findes at burde bestemmes, som i Underretsdommen skeet, til Tugthusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver derimod Overretsdommen at stadfæste. Da Underdommeren har holdt Tiltalte i Varetægtsfængsel under Sagens Drift uden at have afsagt nogen Fængslingskjendelse, vil han i Medfør af Straffelovens § 129 være at idømme en Bøde til Statskassen af 20 Kr. eller ifølge § 30 subsidiairt simpelt Fængsel i 2 Dage.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Birkethingsdommen men i Henseende til Actionens Omkostninger Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Birkedommer Schow bør til Statskassen bøde 20 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Høiesterets Doms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden, Botilla Svendsdotter, ogsaa kaldet Mathilde Svensson eller Svendsen, Niels Pedersens Enke, for at have skilt sin Mand ved Livet.

Da der den 25de Marts 1877 var fra Arrestantinden kommet Anmeldelse til Birket om, at hendes Mand skulde have aflivet sig ved Hængning, blev der i denne Anledning i de nærmest paafølgende Dage afholdt en Fogedforretning paa Politicontoiret i Lyngby og et Politiforhør paa Thinghuset; men, da der ikke herunder fremkom saadanne Oplysninger, som forekom vedkommende Underdommer tilstrækkelige til at motivere en fortsat Undersøgelse, sluffedes han Sagen uden at foretage videre. Først i Begyndelsen af Februar Maaned f. A., da Arrestantinden var vendt tilbage til sit og sin Mands Hus i Ordrup, som hun kort efter hans Død havde forladt for at tage Ophold i og ved Kjøbenhavn, antog Rygterne om, at hun i Forbindelse med en

tidligere Logerende, med hvem hun efter Mandens Død skulde have levet sammen, skulde have taget Manden af Dage, imidlertid en saa bestemt Charakter, at der fra Politiets Side blev fundet Foie til paany at sætte sig i Bevægelse og foranledige saavel Arrestantindens som den nysnævnte Logerendes Anholdelse.

Efter at Arrestantinden under de derefter optagne Forhør i længere Tid havde benægtet at have forarsaget sin Mands Død, idet hun fremdeles vilde give det Udseende af, at Manden havde aflivet sig selv ved Hængning, og efterat hun ligeledes havde benægtet, at der, forinden Mandens Død, havde bestaaet et usædeligt Forhold mellem hende og den omtalte Logerende, indrommede hun først dette Sidste, og derefter tilstod hun, at hun var Aarsag til Mandens Død, i hvilken Henseende den endelige af hende afgivne Forklaring gaaer ud paa Følgende:

Efter at Arrestantindens Mand om Aftenen den 24de Marts 1877 havde lagt sig til Ro i Sengen hos deres Son, klædte Arrestantinden sig ogsaa af og lagde sig til Ro paa Sofaen, idet Lampen efter Mandens Anmodning blev staaende tændt paa Dragkisten; inden hun faldt i Søvn saa hun, at hendes Mand stod op og gik udenfor; hun faldt derefter i Søvn, inden han kom ind igjen, og hun veed ikke, hvortil hun har sovet, da hun vaagnede ved, at hendes Mand, der kun var i det blotte Linned og derover en blaastribet Bluse, sprang oven paa hende, der kun havde et uldent Tæppe over sig, og idet han med begge Hænder greb hende i Siderne, yttrede, at nu havde han Krammet paa hende, og derefter lagde sine Knæ paa hendes Bryst. Da hun af hele hans Adfærd kunde see, at det var hans Hensigt at faae Samleie med hende, men hun paa ingen Maade vilde tilstaae ham saadant, da det altid havde generet hende, satte hun sig til Modværge, ved hvilken der opstod et Haandgemæng, hvorunder de begge fra Sofaen trillede ned paa Gulvet. De laa nu nogen Tid og tumlede paa Gulvet, men derefter kom de begge igjen op paa Benene, og Manden tog hende da i Haaret og stødte hendes Hoved mod Døren ud til Køkkenet, dog uden at tilfoie hende Meen eller Saar. Herover blev hun meget forbitret og greb Manden med begge Hænder bagfra i Skuldrene og kastede ham fra sig med al Magt, saa at Manden tornede mod Kakkelovnen i Stuen og stødte mod dennes øverste Kant med den høire Side af Hovedet lige ved eller i Tindingen samt faldt om paa Gulvet. Han reiste sig imidlertid strax efter paa Knæerne, greb hende bagfra og trak hende med megen Kraft til sig, saa at hun ikke antager, at Stødet har været af nogen videre Betydning. Efterat han havde trukket hende til sig, greb han hende i Halsen med den ene Haand og forsøgte at holde hende med den anden Haand for Munden, men derpaa vristede hun sig fra ham og lagde sig med sine Knæ paa hans Bryst og greb ham samtidig med

begge Hænder i Halsen, som hun trykkede til af al Magt. Efterat Manden saa først havde forsøgt at tage hendes Hænder bort fra Halsen, greb han hende, der var i det blotte Linned, med Hænderne i Underlivet, men, efter at Manden havde sluppet Taget i dette, og hun havde mærket, at han laa rolig, slap hun ogsaa Taget i Halsen, uden at hun voed, hvor længe hun holdt ham i Halsen. Hun gik derpaa i Song i den Tanke, at Manden var besvimmel, og sov til henad Morgenstunden; da hun saa Manden ligge paa Gulvet i samme Stilling, som den, hvori hun havde forladt ham om Natten, kunde hun nok vide, at han ikke var besvimmel, men var død af hendes Tag i Halsen, og, da han tildels var dødsstiv og ganske iskold, bandt hun ham op til Sengestolpen med et Reb om Halsen for at give det Udseende af, at han havde hængt sig selv, hvorpaa hun kaldte paa den ovonnævnte og en anden hos dem logerende Mandsperson, der kom til og skære den Afdøde ned.

Arrestantinden har benægtet, at hun forsætlig har skilt sin Mand ved Livet, og hun har paastaet, at hun var i en oprørt Sindsstemning, fordi det, som hun har udtrykt sig, ikke var nogen Maner af hendes Mand, hvis det havde været hans Hensigt at have Samleie med hende, da at springe op paa hende, der laa paa Sofaen, paa den Maade, han gjorde, og fordi han slog hendes Hoved mod Døren. Hun tænkte derfor efter sin Forklaring heller ikke paa, hvad Følgerne kunde blive af et saa voldsomt Tag i Halsen, men bag efter kunde hun nok indsee, at det var galt, hvad hun havde gjort, og hvis hun isforveien havde tænkt derover, vilde hun nok have indseet, at det var rimeligt eller i alt Fald ikke usandsynligt, at Døden havde kunnet blive en Følge af den Maade, hvorpaa hun holdt Hænderne fast om Halsen paa ham.

De iøvrigt oplyste Omstændigheder tale nu ogsaa for, at Manden ikke har allivet sig selv, idet det om Mandens Charakter og hele Forhold Oplyste og navnlig den Maade, hvorpaa Liget var ophængt paa Sengestolpen, bestemt taler imod, at dette er Tilfældet, og det maa da efter samtlige foreliggende Omstændigheder antages, at Arrestantinden har forarsaget Mandens Død. Den Person, til hvem hun har staaet i et utilladeligt Forhold baade før og efter Mandens Død, og der først som berørt var bleven inddraget under Undersøgelsen som mistænkt for Meddelagtighed i Forbrydelsen, men senere blev løsladt, da der ikke frenkam tilstrækkelige Data imod ham, og som nu skal være udvandret til Amerika, har ogsaa forklaret, at Arrestantinden ligeoverfor ham har udtalt sig paa en saadan Maade, at han antog, at hun havde dræbt sin Mand, og ligeledes skal Arrestantinden forinden Mandens Død have spurgt ham, om han vilde ægte hende, hvis Manden døde. Arrestantinden har imidlertid ikke villet indrømme Rigtigheden af den saaledes af-

givne Forklaring, idet hun dog ikke har turdet benægte, at hun mulig har spurgt fornævnte Mandsperson, om han vilde ægte hende. Ved det efter Dødsfaldet af Distriktslægen over Liget optagne Syn fandtes der en meget svag, tildels dobbelt Strangulationsfure paa Halsens Forflade, hvilken Fure imidlertid ikke svarede til det Distriktslægen foreviste Reb, der maa antages at være et Stykke af det Reb, hvormed Liget var hængt op til Sengestolpen. Efter en af Distriktslægen senere under Forundersøgelsen paa derom til ham rettet Spørgsmaal afgiven Erklæring kan en saadan Fure fremkomme, naar et Lig ophænges et Par Timer efter Døden, medens en saadan Fure ikke kan fremkomme ved Kvælning med Hænderne. Under en paa Foranledning herfra Retten foretagen Reassumption af Sagen har Distriktslægen, efter at have haft Leilighed til at gjøre sig bekendt med Sagen i dens Helhed og særlig med den af Arrestantinden afgivne Forklaring om Enkelthederne ved Mandens Død — hvilken hun under Reassumtionsforhøret har fastholdt med Tilfoiende, at hun satte Enderne af sine Tømmelfingre mod hinanden, medens hun lagde begge Hænderne om Mandens Hals, og paa hver Side af denne, saavidt de kunde strække, hvorhos hun trykkede Enden af Tømmelfingeren haardt mod sin Mands Strube, paa hvilken Trykket saaledes, navnlig paa Grund af hendes Stilling, blev haardest, samt at hun vedblev med dette Tryk indtil han, som tidligere ommeldt, slap sit Greb i hendes Underliv og laa stille — udtalt, at det vel ganske i Almindelighed er sikkert, at et Menneskes Død kan bevirkes ved Tryk af en Andens Tømmelfingre mod dets Strube, men at en Jevnforelse af Arrestantindens Forklaring om hendes Mands Dødsmaade og det ved Ligsynet Oplyste viser saa betydelige Uoverensstemmelser, at der formentlig ikke kan være Tvivl om, at hendes Forklaring i væsentlige Punkter er urigtig. Navnlig har han i saa Henseende, foruden paany at henvise til, at den virkelig forefundne Strangulationsfure ikke svarer til det opgivne Reb — med Hensyn til hvilket det under Reassumptionen ikke har vist sig muligt at erholde tilstækkelig paalidelige nærmere Oplysninger —, særlig fremhævet, at der aldeles ingen Mærker fandtes paa Halsen af det med alle 10 Fingre paa den anvendte stærke Tryk. Distriktslægens soneste Udtalelser have derhos været Arrestantinden foreholdte, men uden Resultat, idet hun i Et og Alt er vedblevet sit Tidligere.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 21. April 1880.

Cyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Ford. Fjeldsøens Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 6—7.

(Fortsættelse fra Nr. 5).

Nr. 111.

Advokat Halkier

contra

Mathilde eller Botilla Svendsdotter eller Svendsen.

Efterat det Kongelige Sundhedscollegium derpaa herfra var blevet anmodet om at yttre sig over, hvorvidt det efter samtlige oplyste Omstændigheder kunde antages, at Arrestantindens Mands Død kunde være indtraadt paa den af hende omfklarede Maade, navnlig som Følge af det af hende anvendte Tryk paa hans Hals, har Sundhedscollegiet udtalt, at det kan tiltræde Distriktslægens Bemærkninger om den almindelige Mulighed af at et Menneskes Død kan bevirkes paa den angivne Maade, og Collegiet har tillige henpeget paa, at visse Enkeltheder i Arrestantindens Forklaring synes at vidne om en virkelig gjort Erfaring, saaledes fornemmelig Beretningen om, hvorledes Manden, da hun i nogen Tid — som hun synes ikke ret længe — havde holdt sine Hænder trykkede sammen om hans Strube, pludselig slap sit Tag og derefter laa stille. Men paa den anden Side har Sundhedscollegiet bemærket, at der efter et paa denne Maade fuldført Drab pleier at findes kjendelige Mærker af Fingrenes Tryk paa Ligets Hals, og at, om man end ikke kan nægte Muligheden af, at Drabet under visse Omstændigheder vil kunne skee uden at efterlade tydelige Spor af denne Art, er det dog meget usandsynligt, at disse skulde kunne savnes, naar, som det efter den afgivne Forklaring her skulde have været Tilfældet, Drabet var udført paa en kraftig Person, som besad sin fulde Bevidsthed og uhindret Modstandsevne, ligesom det efter Collegiets Formening heller ikke kan nægtes, at det allerede i sig selv er usandsynligt, at det skulde være lykkedes Arrestantinden alene paa denne Maade at overvælde Manden, som i ethvert Tilfælde ikke kan antages at have været hende

meget underlegen i fysisk Styrke. Sundhedscollegiet har derhos erklæret sig enig med Distriktslægen i, at der er stærke Grunde til Mistanke om, at Arrestantindens Forklaring, om end ikke i Alt, saa dog i væsentlige Punkter afviger fra Sandheden.

Om det nu end herefter maa ansees for tvivlsomt, om Døden er bevirket paa den af Arrestantinden angivne Maade, og, skjøndt der navnlig hviler en stærk Mistanke paa hende om forsætlig at have skilt sin Mand ved Livet, findes der dog ikke aldeles afgjørende Grunde til at forkaste den af Arrestantinden afgivne Forklaring og denne vil derfor være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Efter selve denne Forklarings Indhold og de iøvrigt oplyste Omstændigheder er der nu ingen Grund til at betragte det af hende udviste Forhold som Nødværge, i hvilken Henseende det navnlig maa bemærkes, at hun efter sin Forklaring er i Besiddelse af meget store Legemskræfter, og at hun ikke kaldte de tvende Personer til Hjælp, som sov i et Værelse ved Siden af det, hvori den omhandlede Begivenhed forefaldt. Det af hende udviste Forhold findes derfor ved Underrettsdommen rettelig henført under Straffelovens § 188, men, medens Straffen for Arrestantinden, der er født i Sverrig den 1ste Marts 1830 og ikke tidligere er funden straffet her i Landet, ved Underrettsdommen er fæstsat til Tugthusarbeide i 8 Aar, findes den passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbeide i 5 Aar; med denne Forandring vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestantinden have at udrede 50 Kr. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling ved Underretten bemærkes, at det maa misbilliges, at der ikke er afsagt noget formeligt Arrestdekret over Arrestantinden, ligesom at det heller ikke af Forhørsudskriften med fuldkommen Tydelighed kan sees, om hun er stillet for en Dommer inden 24 Timer efter Anholdelsen, et Punkt, som heller ikke efter Reassumptionen kan siges at være blevet fuldstændig bragt paa det Klare, men efter Sagens Omstændigheder findes det dog at kunne undlades at paalægge Underdommeren Ansvar i saa Henseende. Sagen har for Underretten været fremmet med behørig Hurtighed.

Den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Fredagen den 9de April.

Nr. 104. Høiestereissagfører Bagger
contra

1) **Niels Chr. Fred. Vilhelm Torndal**
og 2) hans Hustru **Mathilde Mariane**, født **Knudsen**
(Defensor Hansen),
der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Octbr. 1879: »De Tiltalte Nr. 1 Niels Christian Frederik Vilhelm Thorendahl, Nr. 2 hans Hustru Mathilde Mariane, født Knudsen og Nr. 3 Flora Ludovica Clothilde Nielsen bør straffes, Nr. 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Nr. 2 med samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage og Nr. 3 med samme Fængsel i 2 Dage Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Overretssagfører Kjer 12 Kr. og til Defensor, Kammerraad Esmann 10 Kr., udredes af de Tiltalte Nr. 1 og 2 En for Begge og Begge for En, dog at Tiltalte Nr. 3 in solidum med dem udreder en Trediedel af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Decbr. 1879: »Underretsdømmen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Cancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte Torndal vedgaaede, i den indankede Dom omtalte Forhold, at lade Varer, som han købte paa Credit, bringe hen til Faderen til Sikkerhed for Penge, som Tiltalte havde laant af ham, fra hvem han da efterhaanden fik dem udleverede mod contant Betaling, maa henføres under Straffelovens § 261. Iovrigt maa det i Henhold til de i Overretsdømmen anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, billiges, at de Tiltalte ere ansete efter § 260, og da det findes at kunne have sit Forblivende ved de dem idømte Straffe saavel som ved Dømmens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, vil den i det Hele være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under denne Sag — der i første Instants tillige angik en tredje Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket her for Rotton — sigtes de Tiltalte Niels Christian Frederik Vilhelm Thorndal eller Thorendahl og dennes Hustru Mathilde Mariane Knudsen for bedrægeligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger havde førstnævnte Tiltalte i October f. A. etableret sig som Bager i Aarhus og, efter i den paafølgende Maaned at have indgaaet Ægteskab, befandt han sig allerede efter et Par Maaneders Forlob i saa trykkende pecuniære Forhold, at han i Slutningen af afvigte Januar Maaned gjorde sine Creditorer Forslag om at indgaae Accord med sig om hans Gjælds Afgjørelse, hvad imidlertid ikke førte til noget Resultat, hvorimod hans Bo — efterat en Creditor den 26de Februar havde for et Beløb af ialt 183 Kr. 10 Øre gjort Udlæg i de hos Tiltalte forefundne Løsoregjenstande, der vurderedes til 150 Kr., og af hvilke der ifølge Concurslovens § 160 blev undtaget fra Udlæget Gjenstande til en Værdi af 60 Kr., og dernæst en anden Creditor den 18de Marts næstefter havde forsøgt at gjøre Udlæg hos Tiltalte for en Fordring paa ialt 323 Kr. 48 Øre, uden dog at lade saadant iværksætte, da der kun forefandt de under den tidligere Forretning udlagte Gjenstande — paa Begjæring af den ene af bemeldte Creditorer i de første Dage i Mai blev taget under Concursbehandling. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han dels samtidig med det ommeldte mislykkede Forsøg paa at opnaae Accord med Creditorerne, da han havde indseet, at hans Fallit var forestaaende eller hans Stilling dog stærkt truet, dels senere ved de foran nævnte Udlægsforretninger og ved Registreringen hos ham i Anledning af Concursen, har, tildels i Forening med sin medtiltalte Hustru, foretaget forskellige Skridt for at unddrage sine Creditorer Fyldestgjørelse af hans Eiendele. Engang i Januar Maaned bragte han saaledes efter Aftale med sin Hustru en denne tilhørende Kuffert eller Kasse, der var pakket med forskellige Gjenstande, efter hans Forklaring blandt Andet med noget af hans Kones Toi og Porcellainssager, hen til hans Faders Bolig i Aarhus, og kort efter lod han en Kury indeholdende blandt Andet sex ham tilhørende Par Kopper bringe sammesteds hen, hvor han først hentede saavel Kassen som

Kurven, da han midt i Mai flyttede fra Aarhus. Da Fogden havde indfundet sig hos ham for at afholde den ovennævnte Executionsforretning af 26de Februar, bragte hans Hustru med hans Vidende og Villie forskjellige dem tilhørende Gjenstande, navnlig en Pengekasse af Blik med et deri værende Pengebeløb, hvis Størrelse ikke er bleven oplyst, en Messingkaffekande, en større Jerngryde og noget Smør, til Side, og ligesom han selv havde truffet Foranstaltning til, at hans Beholdning af Brænde til Værdi 3 à 4 Kr. ikke blev forevist ved Forretningen, saaledes formaaede hans Kone efter foregaaende Aftale derom med ham deres i første Instant medtiltalte Tjenestopige til for Fogden at foregive, at hun eiede en paa hendes Kammer henstaaende de Tiltalte tilhørende Kommode, hvilken tilligemed de andre foran nævnte Gjenstande saaledes unddroges fra at udlægges vedkommende Domhaver og heller ikke, forsaavidt de da vare i Behold, bleve registrerede ved den senere forsøgte Udlægsforretning eller ved Registreringen i Anledning af Tiltaltes Conkurs, ved hvilken sidste Leilighed der kun forofandtes Losoregjenstande af Værdi tilsammen 23 Kr., der i Henhold til Concurslovens § 160 bleve holdte udenfor Concursen. Ved Executionsforretningen af 26. Februar opgav Tiltalte derhos, at et ham eller hans Kone tilhørende Klædeskab var hans Faders Eiendom, i hvilken Henseende han dog har forklaret, at denne Opgivelse — hvortil han maa ansees at have henholdt sig ved under Udlægsforretningen af 18de Marts at anføre, at der tidligere var gjort Udlæg i Alt, hvad han eiede — hidrorte fra, at han ved Forretningen ikke blev særlig spurgt om, hvem Skabet tilhorte, men kun opfordret til at erklære, om samtlige i det paagjældende Værelse beroende Meubler tilhorte ham selv, og da i sit benægtende Svar ikke fandt Anledning til at undtage Skabet. Af de omhandlede Gjenstande ere Kufferten, Kommoden, Kaffe-kanden, Gryden og Pengeskabet under Sagen af Tiltalte indleverede til Retten og vurderede til henholdsvis 2, 20, 3, 4 og 1 Kr. Forsaavidt det endvidere er oplyst under Sagen, at Tiltalte siden Slutningen af Januar jevnlig, naar han havde faaet Varer hjem fra Kjobmændene, har ladet disse bringe hen sin Fader, hvorfra han da lod dem afhente efterhaanden som han brugte dem i sin Forretning, har han forklaret, at han benyttede denne Fremgangsmaade, for at Faderen, hvem han skyldte Penge, skulde være sikker paa Dækning, og at han da, naar han atter afhentede mindre Partier, i Almindelighed betalte disse contant, og idet denne Forklaring, der tildels er bestyrket ved Sagens andre Oplysninger, efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, kan Tiltalte ikke i denne Henseende ansees at have gjort sig skyldig i noget saadant Forhold, der kan paa-
drage ham Ansvar.

Medtaltale Mathilde Mariane Knudsen, der har erkjendt at hun ved den Tid, da hendes Mand søgte Accord med sine Creditorer, var af ham underrettet om, at deres Sager ikke stode godt, men at de mulig kunde undgaae Fallit, hvis Creditorerne vilde indgaae paa Accord, har ligeledes vedgaaet at have paa den ovenaførte Maade deltaget i Mandens ovenfor omhandlede Handlinger, navnlig Bortbringelsen af Kassen, om hvis Indhold hun dog ikke vil have vidst nærmere Besked, og Bortskaffelsen af forskjellige Gjenstande under Executionsforretningen af 26. Februar, samt at det var hende, der fik Tjenestepigen til ved samme at foregive, at den ovenmeldte Kommode tilhørte hende.

For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Manden, der er født i Aaret 1852, i sin Militærtjeneste har været straffet flere Gange, dels arbitrært for Tjenesteforseelser dels efter Dom blandt Andet for uterligt Forhold med 3 Gange 5 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød, medens hans Hustru, der er født i Aaret 1857, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — være at ansee efter Straffelovens § 260 tildels sammenholdt med Lov 25de Marts 1872 § 168 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, henholdsvis i 3 Gange 5 og i 2 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Resultat, vil saaledes bemeldte Dom være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.*

Nr. 101.

Advokat Halkier

contra

Jens Christian Madsen (Defensor Bagger),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Hasle m. fl. Herreders Extrarets Dom af 21de November 1879: "Tiltalte Jens Christian Madsen af Linæa bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og til Tjenestekarl Ole Madsen af Christinedal betale 75 Kr. 50 Ore samt tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, deriblandt Salar til Actor, Overretssagfører Høegh-Guldberg, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Winge, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Januar 1880: "Tiltalte Jens Christian Madsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt betale i Erstatning til Tjenestekarl Ole Madsen 50

Kr. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancolliraad Møller og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, der i det Væsentlige tiltrædes, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen [og Actionens Omkostninger bliver Dømmen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jens Christian Madsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: *Under denne sag tiltales Tjenestekarl Jens Christian Madsen for Vold og Lejmsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 5te Juli f. A. om Aftenen havde i en Lade paa Gaarden Christine-dal, hvor han dengang tjente, for Spøg forsøgt forskellige Strkøprover med den sammesteds tjenende Karl Ole Madsen, ved hvilken Leilighed ogsaa Forkarlen Anton Pedersen havde været tilstede — har under et mellem ham og Ole Madsen dæfter opstaaet Slagsmaal, der efter Tiltaltes Forklaring paabegyndtes af Ole Madsen, som, efterat være blevet overvundet af Tiltalte i en af Strkøproverne, tog fat paa ham og rev hans Bløse itu, idet han sagde: »Ja maaske er Du behændigere end jeg, men kan du ikke«, givet Ole Madsen et Stød for Brystet, og derefter med en i Laden staaende Pleil tilføiet Ole Madsen, som søgte at undløbe, et Slag i Hovedet, saa at Skædet paa Pleilen, med hvilket han ramte ham, gik istykker, og Ole Madsen segnede om. Nu løb Anton Pedersen til og

sogte at standse Tiltalte, der atter slog eller ialfald gjorde Mine til at slaa efter Ole Madsen, men Tiltalte slog da ogsaa efter Anton Pedersen, der fik en Rift eller Slag paa Kinden, og da Ole Madson imidlertid løb ud af Laden og over i Gaardens Stuehus, forfulgte Tiltalte, efter i Karlekammeret at have hentet en Spanskørstok med en Blyklump i Enden, ham derover. Ole Madsen sogte da Tilflugt i den fraværende Husbonds Beboelsesleilighed, og Tiltalte, der var kommen ind i Kjøkkenet blev af de derværende Tjenestepiger og en Dagleier fornaaet til at standse med Forfølgningen af ham. Iøvrigt var Tiltalte efter Sagens Oplysninger ved ommeldte Leilighed i en ikke ringe Grad beruset, men der er dog ikke nogen Grund til at antage, at han, der baade kunde gaac og staae, har befundet sig i nogen egentlig utilregnelig Tilstand, og forsaavidt han har villet gjøre gjældende, at han, der paa Grund af nogle Yttringer af Gaardens Røgter og Anton Pedersen troede, at Gaardens Tjenestekarl og navnlig Ole Madsen havde talt om at prygle Tiltalte eller slaae hans Been itu, antog, at Ole Madsen, da denne tog fat paa ham og rev hans Blouse itu, hvilket Tiltalte mente skete med Villie, nu vilde han tillivs, og at det var Grunden til, at han, der ikke kunde vægre sig mod Ole Madsen, som var større og stærkere end han, først stødte ham for Brystet, og senere slog ham med Pleilen, bemærkes, at da Ole Madsen, der iøvrigt bestemt har paastaet, at han aldeles ikke var vred paa Tiltalte, samt at det ikke var med Villie, at han rev hans Blouse itu, efterat have faaet Stødet for Brystet, søgte at undløbe, havde Tiltalte ialfald, da han slog ham med Pleilen, ikke nogen Grund til at befrygte et Angreb fra hans Side.

Ved den ommeldte Leilighed var der ifølge en under Sagen fremlagt Lægeattest blevet tilføiet Ole Madsen et ca. 2 Tommer langt Saar paa Issen, ligesom Slaget ogsaa maa antages at have medført en Hjernerystelse, og vel var han, der endnu den 9de Juli var sengeliggende, og som maa antages i længere Tid at have været mindre arbejdsdygtig, efter sin Forklaring i et Forhør den 5te August, dengang nogenlunde rask, men efter en Lægeerklæring af 12te October havde han dog, da Lægen den nævnte Dag undersøgte ham, klaget over, at han, der iøvrigt var legemlig rask, ikke havde saa god en Hukommelse, som tidligere, uden at Lægen iøvrigt under Samtalen med ham kunde mærke noget Abnormt i saa Henseende.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1857, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos det i Overensstemmelse med den af Ole Madsen derom under Sagen nedlagte Paastand vil være at paalægge Tiltalte at betale ham i Ersat-

ning for Udgifterne til Læge og Medicin samt i Godtgjørelse for Svie og Smerte i det Høle 50 Kr.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stadfæste.*

Nr. 131. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Mads Jensen (Defensor Halkier),

der tiltales for bedrægeligt Forhold og for Betleri.

Middelsom-Sonderlyng Herreders Extrarets Dom af 24de Januar 1880: »Arrestanten Mads Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og alle af hans Arrest og nærværende Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Overretsprokurator Møller og til Defensor, Overretsprokurator Isaacsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Februar 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: »Arrestanten Mads Jensen — der er født i Aaret 1854, og som, foruden at han ifølge en Underrettsdom af 8de Marts 1871 har været straffet for Tyveri og Betleri og senere ligeledes for sit 18de Aar tre Gange for Belleri, tildels i Forbindelse med Løsgænger, har ifølge Rougsøe m. fl. Herreders Extraretsdom af 1ste Juli 1873 for Tyveri, Bedrageri og Betleri været anseet med Fængsel paa

Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for bedrægligt Forhold og for Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han — der tjente paa Ulstrup og den 27de Juli f. A., da han vilde reise til Randers paa et Par Dage, af en Medtjener laante en Frakke, et Par Bonklæder og en Vest imod Lofte om at ville tilbagelevere Frakken den næste Dag og det øvrige laante Toi ved sin Tilbagekomst fra Reisen — har, efterat være kommen til Randers, besluttet ikke at vende tilbage til sin ovennævnte Tjeneste, men derimod at søge Arbejde andetsteds, og da han ikke havde andre Klæder end det ommeldte Toi, at beholde samme og bruge det som sit eget, hvilken Beslutning han ogsaa udførte, idet han begav sig til Aarhus og tog Arbejde der samt stadig benyttede Klæderne saavel i den Tid som efter at dette Arbejde var ophørt omtrent i Midten af Novbr. Maaned indtil hans Anholdelse afvigte 13de Decbr., da han var iført Klæderne, og medens Arrestanten vel vil af og til have tænkt paa, at han jo kunde erstatte Eieren Klædernes Værdi, hvortil han dog efter sin Forklaring ikke har kunnet faae det fornødne Beløb tilovers, har han tillige erkjendt, at han ingensinde har underrettet Vedkommende om, at han var villig til at betale Klæderne, eller om sit Opholdssted.

De ommeldte Klædningsstykker, hvis Værdi paa den Tid, da Arrestanten lik dem tillaans, Eieren med hans Godkjendelse har ansat til 40 Kr., ere under Sagen, saaledes som de da befandtes, vurderede til ialt 3 Kr. 50 Øre, men Eieren, der ikke har villet have Toiet tilbage, har frafaldet Krav paa Erstatning.

Endvidere har Arrestanten vedgaaet, at han efter Ophørelsen af hans ovenmeldte Arbejde i Aarhus er gaaet omkring, efter sin Forklaring for at søge Arbejde, og under denne Omvandren har tildels ernæret sig ved Betleri.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 253 og Lov 3die Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 12te April.

Nr. 135.

Advokat Levinsen
contra**Ole Pedersen** (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri og Botleri.

Ning Herreds Extrarets Dom af 2den Februar 1880: »Arrestanten Ole Pedersen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede samtlige af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Overretssagfører Kjer, 8 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Hoegh-Guldberg, 6 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste Marts 1880: »Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 10 Kr. og 8 Kr. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Cancelliraad Møller, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under denne Sag tiltales Arrestanten Ole Pedersen for Tyveri og Botleri. Ved Arrestantens øgen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 16de Novbr. f. A. om Morgenen omtrent Kl. 4 har i Marselisborgs Stald stjaalet et Par Støvler, et Par Sko, en gammel Frakke og en gammel Regnkappe, der tilhørte Tjenestekarl Niels Christian Michael Fortmann, i hvilken Henseende Arrestanten nærmere har forklaret, at Tanken om at stjæle de ommeldte Klædningsstykker, som han, der i den nærmest foregaaende Tid havde haft Arbejde paa Marselisborg, vidste opbevarede i den derværende Stald, først opstod hos ham, da han den nævnte Morgen, efterat have tilbragt den foregaaende Nat hos en nærboende Husmand, paa Veien til Aarhus kom forbi Gaarden, hvis Stald-

der han fundt staaende aaben. Den stjaalne Regnkappe, der efter den Bestjaalnes Opgivende havde en Værdi af 1 Kr., har Arrestanten efter sin Forklaring saume Dag bortkastet paa Veien fra Aarhus til Horning, hvorimod de øvrige Koster, af hvilke han strax efter Tyveriet havde solgt Skoene til en Arbeidsmand i Frederiksberg, medens han endnu ved sin Anholdelse i Horning fandtes i Besiddelse af Frakken og Støvlerne, ere bragte tilstede under Sagen, og efterat være vurderede tilsammen til 6 Kr. 50 Øre, tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Ligeledes har Arrestanten vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han den 16de November har bellet hos en Uhrmager i Horning, ved hvilken Leilighed han fik 2 Ører. For sit ovenomhandlede Forhold er Arrestanten — der er født i Aaret 1847, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet, navnlig for Tyveri, senest ifølge den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 8de Marts 1878 for denne Forbrydelse, fjerde Gang begaaet, efter Straffelovens § 232, 1ste Led jfr. tildels § 47 med Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder — ved Underrettsdommen rettelig anset for 5te Gang begaaet Tyveri efter samme Lovbestemmelse samt efter Lov 3die Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbeide i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Actionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.*

Fredagen den 16de April.

Nr. 82.

Advokat Hindenburg

contra

- 1) **Baltazar Mathias Christensen Hansen,**
- 2) **Anders Holm Adersen,**
- 3) **Søren Jeremiasen Mathiesen** og
- 4) **Christen Jørgensen**

(Defensor for Nr. 1 Henrichsen, for Nr. 2—4 Buntzen),
der tiltales for at have gjort sig skyldige, Nr. 1 i Falsk, bedrægligt eller svigagtigt Forhold, Forledelse til urigtige Vidneforklaringer og Delagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 245, Nr. 2 for Overtrædelse af sidstnævnte Lovparagraf og for at have afgivet urigtig Forklaring i Retten og Nr. 3 og 4 for Afgivelse af urigtig Forklaring i Retten.

Gjørding-Malt Herreders Extrarets Dom af 15de Marts 1878: »De Tiltalte Nr. 1 Gaardeier Baltazar Mathias Christensen, ogsaa kaldet Balsar Hansen, Nr. 3 og 4 Husmændene Søren Jeremiasen Mathiesen og Christen Jørgensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Nr. 2 Gaardeier Anders Holm Adsersen bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes til simpelt Fængsel i 8 Dage, men iøvrigt bør han for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prokuratorerne Bøggild og Ferslev, 30 Kr. til hver, foruden Diæter efter Stiftamtets Bestemmelse, udreder Tiltalte Nr. 1 Christensen, ogsaa kaldet Hansen, med $\frac{2}{5}$, Tiltalte Nr. 2 Adsersen ligeledes med $\frac{2}{5}$, dog saaledes at førstnævnte Tiltalte in solidum med ham deltager i Erlæggelsen af denne Omkostningsandel, og af de Tiltalte Nr. 3 Mathiesen og Nr. 4 Jørgensen, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{5}$.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Juli 1879: »Tiltalte Baltazar Mathias Christensen Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned, men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Anders Holm Adsersen bør hensættes i samme Art af Fængsel i 4 Maaneder. I Henseende til den de Tiltalte Søren Jeremiasen Mathiesen og Christen Jørgensen tillagte Frifindelse bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, hvorunder der i Salair tillægges Actor for Underretten 100 Kr., Defensor sammesteds 80 Kr., samt Actor for Overretten, Prokurator Fasting og den for de Tiltalte Mathiesen, Jørgensen og Adsersen sammesteds beskikkede Defensor, Prokurator Isaacsen, henholdsvis 120 og 80 Kr., udredes af Tiltalte Baltazar Hansen, hvorhos de 3 andre Tiltalte in solidum med ham tilsvare, Mathiesen og Jørgensen hver $\frac{1}{20}$ og Adsersen $\frac{1}{10}$ af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Efter Alt hvad der foreligger i Sagen, hvoraf det Væsentlige er fremstillet i den indankede Dom, maa Sigtelsen imod Gaardeier Baltazar Hansen for Falsk og svigagtigt Forhold med Hensyn til Dokumenterne af 22de November 1876 og 4de Ja-

naar 1877 ansees for ubegrundet. Det maa derfor billiges, at han i denne Henseende i Dommen er frifunden for Actors Tiltale, og det Samme gjælder, forsaavidt Dommen, i Henhold til de derfor anførte Grunde, har tillagt ham Frifindelse for Sigtelsen for Forledelse til urigtige Vidneforklaringer. Naar derimod den nævnte Tiltalte i Dommen er funden skyldig til Straf efter Straffelovens § 245 sammenholdt med dens § 51, kan Høiestret ikke tiltræde dette Resultat, allerede af den Grund, at der ikke, imod de af ham afgivne Forklaringer, er Foie til at gaae ud fra Andet, end at han ansaae den Sigtelse imod Kirstine Marie Boisen og hendes Mand, som Medtaltalte Adsersen stillede i Udsigt, for sand og derfor dens eventuelle Fremførelse til Oplysning under den imod ham stedfindende kriminelle Undersøgelse berettiget. Han vil saaledes ogsaa under denne Del af Sagen være at frifinde.

De Tiltalte Mathiesen og Jorgensen findes, i Medfør af det for deres Vedkommende i Landsoverrettens Dom Anførte, med Rette at være frifundne.

Hvad Tiltalte Adsersen angaaer, maa det billiges, naar det i Dommen er antaget, at han ikke kan straffes for den af ham den 27de August 1877 afgivne Forklaring, allerede af den Grund, at han dengang, han afgav den, maatte betragte sig som Inquisit. Men ei heller for den af ham den 26de Juli s. A. fremførte Udtalelse findes der at kunne paalægges ham Strafansvar, idet der ikke i samme, saaledes som den er tilfort Retsprotocollen, indeholdes nogen forsætlig urigtig Vidneforklaring, og en saadan heller ikke kan siges at være frenkommen derved, at han ved den ommeldte Leilighed, som af Dommeren og Retsvidnerne senere angivet og af ham bekræftet, ikke vilde gaae ind paa at opgive, i hvilke Punkter han endnu var sikker i sin Forklaring, og i hvilke han var bleven tvivlende, idet hans Tvivl maa antages at have angaaet det Væsentlige i Forklaringen. Om end fremdeles denne Tiltalte ikke har kunnet modsige, at de af ham omforklarede Ytringer af Kirstine Marie Boisen og hendes Mand Andersen — der efter hans første Forklaring gik ud paa at opfordre den Førstes Moder til under en yderligere Undersøgelse at erklære, at hun ikke kunde huske, hvad der spurgtes hende om, naar hun ikke kunde erindre, hvad han tidligere havde forklaret i Sagen — muligens, som af Andersen angivet.

ikkun ere gaaede ud paa at opfordre donnes Svigermoder til ikke at sige mere, end hun kunde huske, og han derfor ogsaa i de senere Forhør har erkjendt, at der ikke var ment noget Ondt med disse Yttringer, fremgaaer det dog paa den anden Side af hans Forklaringer, at han i al Fald til forskjellige Tider har været usikker om, hvad deres rette Mening var, og det er herefter betænkeligt, saaledes som i den indankede Dom, at antage, at han dengang, da han søgte at bevæge de paagældende Personer til at afgjøre Sagen i Mindelighed, virkelig har været sig bevidst, at det var en urigtig Sigtelse, som han truede med at fremføre. Naar hertil føies, at det kun var som Vidne, at han ifølge sine Udtalelser til de Paagældende vilde fremkomme med den formentlige Sigtelse, og at den Afgjørelse, som han tilsigtede at fremkalde, af ham opfattedes som i og for sig god og ligesaavel i de Paagældendes som i B. Hansens Interesse, kan det af Tiltalte Adersen i denne Henseende udviste Forhold ikke henføres under Straffelovens § 245.

Samtlige Tiltalte ville ifølge det Foranførte blive at frifinde under nærværende Sag, og efter Omstændighederne findes Actionens Omkostninger, derunder de i Overrettsdommen bestemte Salarier og Salarierne for Hoiesteret til Actor og den for de 3 sidstomtalte Tiltalte beskikkede Defensor, at burde udredes af det Offentlige. B. Hansens Defensor for Hoiesteret har frafaldet Krav paa at tilkjendes Salair.

Ligesom det ikke kan billiges, at Underdommeren har ladet Mette Cathrino Jensen og hendes Datter Kirstine Marie Boisen beedige deres under Sagen afgivne Forklaringer, saaledes maa det ogsaa misbilliges, at han strax lod de Tiltalte Mathiesen og Jørgensen sætte under Anholdelse, fordi deres Forklaringer ikke stemmede overens med den af M. C. Jensen indgivne Klage og de af hende, hendes Datter og Svigeren afgivne Forklaringer, saavel som at han et Par Dage senere uden yderligere Undersøgelse lod de nævnte Tiltalte beedige deres efter Anholdelsen noget modificerede Forklaringer. Den over Tiltalte B. Hansen den 3die Septemher 1877 afsagte Fængslingskjendelse, der først ophævedes den 28de næstefter, findes endelig ikke at have havt nogen tilstrækkelig Begrundelse i de foreliggende Omstændigheder.

Thi kjendes for Ret:

Baltazar Mathias Christensen Hansen, Anders Holm Adersen, Søren Jeremiasen Mathiesen og Christen Jørgensen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, derunder de i Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Etatsraad Buntzen 200 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under denne Sag tiltales Gaardeier Baltazar Mathias Christensen Hansen for Falsk, bedrageligt eller svigagtigt Forhold, Forledelse til urigtige Vidneforklaringer og Delagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 245, Gaardeier Anders Holm Adersen for Overtrædelse af sidstnævnte Lovparagraf og for at have afgivet urigtig Forklaring i Retten, samt Husmændene Søren Jeremiasen Mathiesen og Christen Jørgensen for Afgivelse af urigtige Forklaringer i Retten.

I Begyndelsen af Marts 1877 anmeldte Gaardeier Hans Boisens Enke Mette Cathrine Jensen af Stenderup, der senere or afgaaet ved Døden, for Politiet, at hendes Svoger, Baltazar Hansen, der igjennem en længere Aarrække havde været hendes Lavværge, havde gjort sig skyldig i bedrageligt eller svigagtigt Forhold imod hende, og gik hendes Anmeldelse og de af hende under de derefter optagne Forhør afgivne edelige Forklaringer navnlig ud paa, at Baltazar Hansen — der havde skaffet sig et Tilgodehavende hos hende ved i de senere Aar jevnlig at lægge Penge ud for hende uden at ville indlade sig paa nogen Opgjørelse af deres derved opstaaede Mellemværende, og som efter hendes Formening derved tilsigtede at bringe hende i et Afhængighedsforhold til ham, der kunde gøre det lettere for ham at faae hende til at samtykke i et Giftermaal mellem hendes eneste Barn Kirstine Marie Boisen og hans Stedson Peter Sørensen Eeg — har, da hans Plan om at faae sin Stedson gift med Mette Cathrine Jensens ovennævnte Datter strandede, idet Datteren den 3die November 1876 giftede sig med Hans Christian Krarup Anderson, Dagen efter deres Bryllup sendt Mette Cathrine Jensen en den 1ste November 1876 dateret Opgjørelse af hans Tilgodehavende hos hende, hvorefter dette skulde udgøre mellem 3000 og 4000 Rd., som han angav at have udlagt dels til Anskaffelse af Besætning og Inventarium samt til Gjenopførelsen af hendes Gaards Bygninger efter en Gaarden i Aaret

1860 overgaaet Ildbrand, dels for at faae et af Enkens ovennævnte Datter for længere Tid siden udenfor Ægteskab født Barn anbragt i Pleie, dels til Anskaffelse af Udstyr til Datteren og dels endelig til andre Udgifter vedrørende Gaardens Drift m. m.

Denne Opgjørelse, hvori det omtaltes, at Tiltalte foruden de ovennævnte Summer ogsaa havde havt andre Udlæg for Mette C. Jensen, der dog, som det i Opgjørelsen hedder, eftergives, var forsynet med en Paategning af Tiltalte om, at han, der havde foretaget Opgjørelsen under Forudsætning af, at Vedkommende var meget vel tilfreds med den truffne Afgjørelse, i modsat Fald forbeholdt sig sin Ret til at faae fuldt ud Betaling for alle sine Udlæg, og at de opførte Summer, der forfaldt til Betaling den Dag, da hans ovennævnte Stedson, der i et Par Aar havde været Bestyrer af Enkens Gaard, forlod denne og en Fremmed traadte derind, skulde betales ham skadesløst i den nærmeste Termin. Mette C. Jensen paastod imidlertid, at denne Opgjørelse var vitterlig urigtig, idet hun i Virkeligheden kun skyldte ham godt 2000 Kr., og navnlig ikke var ham noget skyldig hverken i Anledning af hendes Gaards Brand eller i Anledning af hendes Datters Barns Opfostring, ligesom de Udlæg, som han havde havt til Anskaffelse af Udstyr til hendes Datter, vare meget mindre end af ham opgivet, og forsaavidt det under Sagen er oplyst, at en anden Opgjørelse, der i det Væsentlige stemmer med den ovennævnte, under 22de November 1876 er bleven forsynet med en Paategning — der er undorskrevet »Baltazar Hansen» og »Trine Boisen m. f. P.», og hvori det hedder, at foranstaaende Regningers Afgjørelse udsættes foreløbig, dog at Trine Boisen forpligter sig til skadesløs Betaling af Et og Alt, forinden hun afhænder sin Gaard, hvorhos hun tillige indestaaer for, at der af hendes Eiondom legeres en saadan Sum til hendes Datters udenfor Ægteskab fødte Barn, som hendes Lavværge finder passende — da har Mette C. Jensen benægtet at have samtykket i, at denne Paategning underskrevet med hendes Navn, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at B. Hansen vel en Dag — som hun nok antager den 22de November 1876 — da hun var ovre hos ham, har anmodet hende om at tage ved hans Pen, som han, der sad ved sit Skrivebord, rakte hende over sin Skulder, og at han, efterat hun havde efterkommet hans Anmodning, atter tog Pennen til sig og skrev noget paa et Stykke Papir, men at han ikke underrettede hende om, hvad det var, han skrev og at hun — der ikke dengang gjorde sig nogen videre Tanke om, hvorfor hun skulde tage ved Pennen, men nærmest tænkte sig, at Tiltalte enten vilde vise hende, hvor tyk hans Pen var, eller vilde have hende til at holde ved den, for at der ikke skulde tabes Blæk paa hans Papirer fra Pennen — først senere er kommen til Kund-

skab om, at den ovennævnte Paategning ved den ommeldte Leilighed er bleven underskrevet med hendes Navn. Opgjørelsen med den ovennævnte Paategning, der ikke var forsynet med Vitterlighedsvidners Underskrifter, leverede B. Hansen en af de første Dage i Januar Maaned 1877 til en Sagfører i Holsted med Forespørgsel, om den kunde thinglæses som Pantehæftelse paa hendes Eiendom. Da Sagføreren imidlertid benægtede dette, lod B. Hansen den 4de Januar 1877, efter Mette C. Jensens Forklaring uden hendes Samtykke, et andet Document — der indeholdt en Erkjendelse fra hendes Side af at skyldte Tiltalte 8000 Kr., hvoraf dog Halvdelen angaves at være en rentefri Gjæld, der ikke kunde fordres udbetalt saalænge hun beholdt sin Gaard, og hun og hendes Datter levede, og hvori der for dette Beløb gaves Tiltalte Pant i hendes Gaard næst efter en Aftægt af Værdi 800 Kr. aarlig — underskrive med hendes Navn med Tilføining »m. f. P.« samt forsyne med Underskrifter af de Medtaltale Søren Jeremiasen Mathiesen og Christen Jørgensen, som det hedder »til Vitterlighed.«

Med Hensyn til Udfærdigelsen af sidstnævnte Document, gaaer Mette C. Jensens Forklaring navnlig ud paa, at hun og hendes Datter den 4de Januar 1877 efter B. Hansens Anmodning havde indfundet sig i hans Hjem, og at han da, efter forskjellig Tale frem og tilbage om deres Mellemregningsforhold, men uden at der var Tale om, at Mette C. Jensen skulde erkjende at være ham 8000 Kr. skyldig, har vist hende et Stykke Papir, der laa paa hans Skrivebord, idet han yttrede til hende, at han derved havde sikkert hende 600 Kr. aarlig i Aftægt. Da hun dertil bemærkede, at hun ikke fandt en Aftægt af 600 Kr. tilstrækkelig, yttrede B. Hansen, at han kunde rette det til 800 Kr., hvilket ogsaa skete, men da hun, der ikke kunde forstaa, hvorledes han kunde oprette Aftægtscontract for hende, nu spurgte ham, hvad det var for et Stykke Papir, han havde vist hende, yttrede han uden at oplæse det for hende og uden iøvrigt at gjøre hende bekendt med dets Indhold, at det var noget, han skulde have at redde sig med, hvorhos han, idet han tilføiede, at det skulde underskrives, kaldte de Medtaltale Mathiesen og Jørgensen, der dengang arbejdede i hans Gaard, ind i Stuen og befalede Mathiesen at skrive hendes Navn under Papiret. Dette gjorde Mathiesen ogsaa uden at spørge hende, om hun samtykkede deri, hvorefter han og Jørgensen, ligeledes efter B. Hansens Opfordring, underskrev til Vitterlighed. uden at Mette C. Jensen — der efter B. Hansens ovennævnte Yttringer antog, at Documentet alene angik en Aftægt, som hun tænkte sig, at B. Hansen vilde give hende, som hun har udtrykt sig, for at dæmpe Folkesnakken om, at han havde været hende for haard — fandt sig foranlediget til at protestere derimod. Først da hun kom hjem og nærmere tænkte over, hvad

der var foregaaet, blev hun ængstelig, hvorfor hun atter gik over til B. Hansen og forlangte, at han skulde læse for hende det Papir, som han og hans Karle havde skrevet, men dertil svarede han, at det skulde hun ikke bryde sig om, Papiret kom ikke videre. Efterat Mette C. Jensen imidlertid omtrent 8 Dage senere havde givet sin Svigersøn Skjøde paa sin Gaard, lod B. Hansen hende indkalde for Forligscommissionen, for at der kunde mægles Forlig mellem dem i Anledning af deres Pengemellemvarende, og da hun her erfarede, at det var den ovenmeldte Panteobligation, B. Hansen paa den ovennævnte Maade havde ladet underskrive med hendes Navn, gjorde hun som meldt Anmeldelse for Politiet.

Ligeledes har Mette C. Jensens Datter Kirstine M. Boisen, der, som meldt, var tilstede, da Obligationen af 4de Januar 1877 blev underskrevet med hendes Moders Navn, afgivet en edelig Forklaring under Sagen om det ved den ommeldte Leilighed Passerede, der i alt Væsentligt stemmer med hendes Moders Udsagn desangaaende, men disse Forklaringer — hvis Rigtighed B. Hansen, forsaavidt han derved sigtes for at være fremkommen med vitterlig urigtige Fordringer paa Mette C. Jensen, samt for derefter uden hendes Vidende og Samtykke at have ladet Documentet, der indeholdt en Anerkjendelse af disse Fordringer, underskrive med hendes Navn, vedholdende har benægtet — vil der paa Grund af Vidnernes directe Interesse i Sagens Udfald ikke kunne tillægges nogen Beviskraft, og ligesom der ikke, efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, findes tilstrækkelig Foie til at forkaste B. Hansens Anbringende om, at hans Tilgodehavende hos Mette C. Jensen efter hans Overbevisning i Virkeligheden er ikke lidet større end det i Obligationen af 4de Januar 1877 ommeldte Beløb af 8000 Kr., og at han, forinden han den 22de November 1876 skrev Mette C. Jensens Navn, efterat hun havde holdt paa hans Pen, under Anerkjendelsespaategningen paa Opgjørelsen af 1ste November 1876, havde oplæst Anerkjendelsespaategningen for hende, hvilket derimod ikke skele med selve Opgjørelsen, fordi han, der, som meldt, nogen Tid forinden havde tilstillet hende en lignende Opgjørelse, om hvilken de derefter gjentagne Gange havde talt sammen, troede, at hun kjendte Opgjørelsens Indhold, saaledes kan det heller ikke imod hans Benægtelse ansees godtgjort, at han ved Tilveiebringelsen af Mette C. Jensens Underskrift under Obligationen af 4de Januar 1877 har handlet med bevidst retsstridig eller svigagtig Hensigt, thi Rigtigheden af hans Anbringende om, at han, forinden han tilkaldte Mathiesen og Jørgensen, havde oplæst Obligationen for Mette C. Jensen, der ogsaa selv havde gjenlæst den, og saaledes vidste, hvad det var, der skulde underskrives, kan efter det Ovenanførte ikke ansees modbevist ved Mette C. Jensens og

Datters derimod stridende Forklaringer, og vel er der, efter hvad der ivoigt er oplyst under Sagen, Grund til at antage, at Mette C. Jensen hverken udtrykkelig eller ved at holde paa Pennen har samtykket i, at Mathiesen skrev hendes Navn under Obligationen, men efter Mathiesens og Jorgensens Forklaringer, saaledes som disse ere borigtigede i do senere Forhør, rakte hun dog, da B. Hansen paalagde Mathiesen at skrive hendes Navn under Obligationen, denne en Pen til at skrive med, eller protesterede i alt Fald ikke imod, at han tog den af hendes Haand, og herefter maatte B. Hansen være berettiget til at gaae ud fra, at hun ikke havde noget imod, at Obligationen underskrevet med hendes Navn.

Under den til Oplysning om B. Hansens ovennævnte Forhold indledede criminelle Undersøgelse afgav Medtaltte Anders Holm Adersen i et Forhør den 26de Juli 1877 i Retten en Forklaring, der navnlig gik ud paa, at han, der havde tjent hos ovennævnte Mette C. Jensen i ca. 2 Aar, saavidt han erindrede fra den 1ste Juni 1862, ikke havde mærket, at B. Hansen i den Tid havde noget Tilsyn med eller nogen Myndighed med Hensyn til Gaardens Drift, idet Adersen enten paa egen Haand eller efter Samraad med Enken foretog Alt, hvad der skulde gøres paa Gaarden, at Enkens Gaards østre Længe blev opført i det første Aar, han tjente hos hende, men at han ikke erindrede, at B. Hansen havde med dette Byggeforetagende at gjøre, ligesaalidt som han erindrede, at det nogensinde i den Tid blev omtalt, at Enken skyldte B. Hansen Penge, navnlig fra Gaardens Gjenopførelse, at han lærte Enken at kjende som en meget sparsommelig og husholderisk Kone, der gjerne vilde betale, hvad hun skyldte bort, og som sparede ved Indkjøb af Bohave og Kreaturer til Erstatning af hvad hun havde mistet ved Branden, indtil hun kunde faae Tøi tilvirket og Kreaturer til-lagte, at han derfor mente, at der ikke af den Losøreassurance-sum, som blev udbetalt hende efter Branden, er brugt meget til Indkjøb af Bohave og Besætning, hvorimod Størstedelen af samme tilligemed Assurance for Gaardens Bygninger er benyt-tet til Gjenopførelsen af Gaarden, hvis Stuehus og vestre Længe efter Adersens Fornøiening maatte kunne opføres derfor, og at han ikke havde tænkt det muligt, at Enken kunde komme i en Gjæld af den under Sagen omhandlede Størrelse.

Da Adersen senere samme Dag fremstilledes for at beedige denne Forklaring, erklærede han imidlertid, efterat den gjentagne Gange var bleven oplæst for ham, at han efter saa lang Tids Forløb og efter nærmere at have tænkt over Sagen, ikke var saa sikker paa, at de af ham opgivne Data vare rig-tige, at han turde beedige sin Forklaring, uden at han dog — hvad da ei blev tilfort Retsprotocollen, men senere af ham er erkjendt - vilde indlade sig paa at opgive, i hvilke Punkter

han var bleven tvivlende, idet han i det Hele unddrog sig fra at give nogen bestemt Erklæring i saa Henseende, men henskod sig navnlig under, at det var saa længe siden og erklærede, at han ikke var vis paa, at noget af det, han havde afgivet, var rigtigt.

Da der senere opstod Mistanke om, at Adersen var bleven forledet til at tilbagekalde sin første Forklaring ved en Samtale, som han, efterat have afgivet bemeldte Forklaring, men forinden han fremstilledes for at beedige samme, havde haft med B. Hansen, erkjendte han vel i et Forhør den 27de August, at han ved den ommeldte Leilighed havde talt med B. Hansen, men benægtede, at denne Samtale, hvorunder hans Vidneforklaring efter hans Udsagn ikke var bleven omtalt, havde haft nogen Indflydelse paa, at han ikke senere turde beedige samme. I bemeldte Forhør fastholdt han derhos, at Grunden dertil alene var den, at han ved i Mellemtiden at tænke sig nærmere om, fik et andet Syn paa Sagen og blev bange for, at han havde husket galt, hvorhos han nu tilføjede, at han mente at erindre, at B. Hansen, medens Adersen tjente hos Mette C. Jensen, var bleven spurgt til Raads dels af Adersen dels af Enken, naar noget Usædvanligt skulde foretages, saasom Mergling, Hestehandel og deslige, at han ved nærmere Eftertanke var kommen til at tvivle om, hvorvidt Assurancen for den nedbrændte Eiendoms Bygninger i Forening med Løsøreassurancen havde været tilstrækkelig til Gjenopførelsen af Stuehuset og den vestre Længe samt til Indkjøb af den fornødne Besætning, og at han, naar B. Hansen sagde, at han havde det Beløb tilgode, som omhandles under Sagen, ikke tvivlede om, at dette var rigtigt.

I de senere Forhør har Adersen imidlertid vedgaaet, at den af ham den 26de Juli afgivne Erklæring om, at han ikke turde beedige sin samme Dag afgivne Forklaring, fordi han ikke var sikker paa Rigtigheden af nogen af de af ham opgivne Data, var urigtig, idet han baade nu og dengang var vis paa, at nogle af bemeldte Data, saasom at han havde tjent ca. 2 Aar hos Enken samt at han kjendte hende som en sparsommelig Kone, der sparede ved Indkjøb af Bohave og Kreaturer, vare rigtige, ligesom der egentlig heller ikke havde været Noget til Hinder for, at han kunde have beediget sin Forklaring, forsaavidt den indeholdt Udtalelser af hans Mening om de af ham omforklarede Forhold, og at han ogsaa havde afgivet en urigtig Forklaring den 27de August, idet hans Tilbagekaldelse af hans første Forklaring den 26de Juli var bleven foranlediget ved den ovennævnte Samtale med B. Hansen, i hvilken Henseende han nærmere udsagde, at, da han under bemeldte Samtale havde omtalt for B. Hansen, at han var ilde ved at aflægge Ed i Sagen, havde B. Hansen svaret, at han ikke behøvede dotte, naar han ikke selv vilde, og da

Adersen dertil bemærkede, at han vist ikke kunde blive fri for at aflægge Ed, svarede B. Hansen, at det jo stod til ham at gjøre Eden betydningsløs eller gjøre den, hvordan han vilde. Dette opfattede Adersen som om det var B. Hansens Mening, at han kunde forandre Forklaringen eller tage saadanne Forbehold med Hensyn til samme, at den, selv beediget, Intet beviste, og ligesom dette var Grunden til, at han, da han skulde beedige Forklaringen, erklærede, at han ikke var saa sikker paa Rigtigheden af de af ham opgivne Data, at han turde aflægge Ed derpaa, saaledes var det ogsaa ved Paavirkning af B. Hansen — der nogen Tid senere kom til ham i hans Hjem og paa lagde ham at passe paa, at han ikke lod sig forføre af Dommeren til at fortælle, at B. Hansen var Skyld i, at han havde forandret sin Forklaring — at han lod sig forlede til at afgive den urigtige Forklaring i Forhøret den 27de August.

Imod B. Hansens Benægtelse kan det imidlertid ikke ansees godtgjort, at han har givet Adersen noget Paalæg om i Retten at lægge Dolgmaal paa Indholdet af den mellem dem den 26de Juli førte Samtale, eller at han under bemeldte Samtale, der efter hans Forklaring var meget kort, og hvorunder der kun faldt almindelige Udtalelser om, at det var en sorgelig Sag, hvori B. Hansen var indviklet, har paavirket eller søgt at paavirke Adersen til at undlade at aflægge Ed paa hans tidligere Forklaring eller til at forandre samme for at gjøre Eden betydningsløs, og forsaavidt B. Hansen endvidere sigtes for at have søgt at forlede de Medtaltale Mathiesen og Jørgensen samt andre under Sagen afhørte Vidner til at afgive urigtige Vidneforklaringer, da er det vel oplyst, at han har talt mod bemeldte Vidner, dels før dels efterat de havde afgivet deres Forklaringer i Retten om det, som de havde eller maatte antages at ville komme til at afgive Forklaringer om, ligesom han ogsaa har erkjendt at have tilbudt et Par af Vidnerne Penge, dog kun som Erstatning for deres Reiseudgifter eller for den Daglon, som de vilde gaae tabt af ved deres Møder i Rotten, men der er efter Sagens Oplysninger ingen Foie til at antage, at han derved har havt til Hensigt at forlede dem til at afgive urigtige Vidneforklaringer, idet han under bemeldte Samtaler tvertimod har foreholdt i alt Fald nogle af Vidnerne, at de, naar de kom i Forhør, skulde følge Sandheden, eller, som han ogsaa udtrykte sig, holde sig til Sandheden og ikke holde med ham.

Derimod maa det ved B. Hansens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Delagtighed i et Forhold, der maa blive at henføre under Straffelovens § 245. Det er nemlig oplyst, at Medtaltale Adersen, der den 12te August 1877, da nærværende Undersøgelse var paabegyndt og Mette C. Jensen var

afgaaet ved Døden, havde indfundet sig i hendes Datters, ovennævnte Kirstine Marie Boisens Hjem, medens dennes Mand var fraværend, her har raadet hende til at indgaae Forlig med B. Hansen, idet han troede hende med, at, hvis Sagen skulde behandles yderligere, vilde han, naar han kom i Forhør, forklare, at han ikke troede paa hendes afdøde Moders Ærlighed og Paalidelighed, hvorhos han endvidere omtalte som noget, han kunde komme til at afgive Forklaring om, at han for nogen Tid siden havde paahørt en Samtale mellem Mette C. Jensen, hendes Datter og Svingerson, som han antydede, at han havde forstaaet som et Forsøg paa at forlede Mette Jensen til at afgive en urigtig Forklaring i Retten. Da Kirstine M. Boisen imidlertid ikke vilde indlade sig med ham, sendte han den 14de s. M. hendes Mand et Brev, hvori han lovede, at han, dersom denne vilde erkjende B. Hansens Regningers Rigtighed, naar Adersen og tre andre Mænd -- som det hedder -- godkjendte, at denne tænkelig nok havde Pengene tilgode, vilde betale Regningernes Beløb, idet han tilføiede, at, dersom det kom til Yderlighed, skulde han frem med det, som han gjerne vilde tie stille med, og som var ubehageligt baade for ham selv og for Kirstine M. Boisen og hendes Mand. I saa Henseende har Adersen -- der har erkjendt, at han ved de sidstnævnte Ytringer i Brevet sigtede til, at han vilde komme frem med det, som han den 12te August havde talt med Kirstine M. Boisen om, og at det var paa Skrømt, at han lovede at betale B. Hansens Regninger -- nu nærmere forklaret, at B. Hansen, efterat Adersen den 12te August havde fortalt ham, at han for nogen Tid siden havde paahørt en Samtale mellem Mette C. Jensen, hendes Datter og Svingerson, hvorunder de to Sidstnævnte formanede den Førstnævnte til, hvis der blev optaget nyt Forhør i Sagen, at overveie vel, hvad hun sagde, og navnlig naar hun ikke var sikker paa at erindre noget, da at sige, at hun ikke kunde huske det, har bevæget Adersen -- som iøvrigt ikke havde opfattet Mette C. Jensens Datters og Svingersons ovennævnte Udtalelser som en Opfordring til Mette C. Jensen om at afgive falsk Forklaring i Retten -- til at benytte denne Samtale til paa den nævnte Maade at skræmme de Vedkommende til at indgaae paa en mindelig Afgjørelse af Sagen, ligesom han ogsaa, da Adersen senere sendte ham det ovennævnte for Kirstine M. Boisens Mand bestemte Brev til Gjennemlæsning med Forespørgsel om han skulde afsende Brevet, vel har vægret sig ved at give Raad om, hvad Adersen burde gjøre i Sagen, men samtidig har tilføiet, at han var fuldt forvissat om, at denne nok traf det Rette, hvorved Adersen efter sin Forklaring følte sig opmuntret til at afsende Brevet, og vel har B. Hansen paastaet, at det var Adersen, der først fandt paa, at den ovennævnte Samtale kunde benyttes til at frem-

lvinge Sagens Afgjorelse, men han har dog vedgaaet, at de have havt en Samtale derom, førend Adrsers den 12te August gik over til Kirstine M. Boisen, og at B. Hansen, der ønskede at faae en Ende paa Sagen, under denne Samtale har bemærket, at det maaskee var det Rigtigste, at Kirstine M. Boisen ilk at vide, at Adrsers, hvis Sagen skulde fortsættes, vilde benytte den ovennævnte Samtale mod hende og hendes Mand, ligesom han ogsaa maa ansees at have erkjendt, at han ved sit Svar paa Adrsersens Forespørgsel, om han skulde afsende det ovenomhandlede Brev til Kirstine M. Boisens Mand, har tilsigtet — som han har udtrykt sig — at støtte Adrsers i at afsende samme. Iøvrigt vil han ikke dengang have tænkt nærmere over, at der var noget Ulovligt i, hvad han gjorde.

Forsaavidt de Tiltalte Søren Jeremiasen Mathiesen og Christen Jorgensen sigtes for Afgivelse af urigtige Forklaringer i Retten, da er det vel oplyst, at bemeldte Tiltalte, der i et Forhør den 10de Marts 1877 havde afgivet Vidneforklaringer om, hvad der passerede den 4de Januar 1877, da den under Sagen omhandlede Panteobligation af Mathiesen blev underskrevet med Mette C. Jensens Navn, senere have maattet berigtige disse Forklaringer, idet de, der først havde udsagt, at Mette C. Jensen holdt ved Pennen, medens Mathiesen skrev hendes Navn under Obligationen, have forandret dette derhen, at hun ikke holdt ved Pennen, medens dette skete, men at hun rakte Mathiesens samme eller, som de ogsaa have udtrykt sig, at de toge den paa engang fra Bordet, eller at Mathiesen tog den af hendes Haand, hvorhos Jorgensen, der havde nægtet at have talt med B. Hansen om Sagen, forinden han første Gang kom i i Forhør, har maattet erkjende, at dette dog har været Tilfældet, men de have vedholdende paastaet, at Grunden til Uoverensstemmelserne mellem deres første Forklaringer og deres senere Udsagn var den, at de fra først af ikke noiagtig have kunnet erindre, hvad der var passeret ved de af dem omfoklarede Leiligheder, og der er heller ikke, efter hvad der iøvrigt foreligger under Sagen, tilstrækkelig Foie til mod deres Benægtelse at antage, at de under deres første Forklaringe forsætlig ere afvegne fra Sandheden.

Derimod har Tiltalte Anders Holm Adrsers som meldt vedgaaet, at han to Gange, nemlig dels den 26de Juli dels den 27de August f. A. forsætlig har afgivet urigtige Vidneforklaringer, men ligesom dog Straffen for den urigtige Forklaring, som han afgav den sidstnævnte Dag, da Undersøgelsen egentlig var rettet imod ham selv, idet det navnlig søgtes oplyst, om han ikke af B. Hansen havde ladet sig forlede til mod bedre Vidende at tilbagekalde sin første Forklaring, i Medfør af Straffelovens § 147 findes at maatte bortfalde, saaledes maa det ogsaa ved Fastsættelsen af Straffen for den af ham den 26de Juli

afgivne urigtige Erklæring om, at han ikke turde beedige Rigtigheden af nogen Del af den af ham tidligere samme Dag afgivne Forklaring, komme i Betragtning som et væsentlig for mildende Moment, at den Samtale, som han umiddelbart forinden havde havt med B. Hansen, efter hans Forklaring maa antages at have vakt nogen Tvivl hos ham om Rigtigheden af væsentlige Punkter i den Forklaring, som han opfordredes til at beedige.

Endelig er det efter det Ovenanførte ved Tiltalte Adsersens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han ved Trusler, navnlig om at ville i Retten fremsætte en ham vitterlig urigtig Sigtelse mod Kirstine M. Boisen og hendes Mand for Forsøg paa Forledelse til urigtig Forklaring i Retten, har søgt at bevæge dem til at indgaae paa et for B. Hansen fordelagtigt Forlig, og da det ikke findes at kunne disculperes ham, at han efter sin Forklaring dengang vil have troet paa B. Hansens Udsagn om, at denne virkelig havde de Penge tilgode, som Kirstine M. Boisen og hendes Mand ved Forliget skulde paatage sig at betale ham, og at han derfor mente, at det var en god Sag, han arbejdede for, naar han søgte at faae Sagen mod B. Hansen standset, vil han for denne Del af sit Forhold ikke kunne undgaae at ansees efter Straffelovens § 245.

I Henhold til Foranstaaende maa det billiges, at de Tiltalte Mathiesen og Jørgensen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1834 og i Aaret 1819 og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, ved Underrettsdommen ere frifundne for Actors Tiltale, hvorimod de to andre Tiltalte, af hvilke B. Hansen er født i Aaret 1828 og Adsersen i Aaret 1839 og som heller ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, ville være at ansee, Adsersen efter Straffelovens §§ 146 og 245 og B. Hansen efter sidstnævnte § sammenholdt med § 51, med en Straf, der efter Sagens Omstaendigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for den Første i 4 Maaneder og for den Sidste i 1 Maaned, medens B. Hansen iøvrigt vil være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag.....

Det kan ikke billiges, at Underdommeren har ladet Mette C. Jensen og hendes Datter Kirstine M. Boisen beedige deres under Sagen afgivne Forklaringer, der paa Grund af de Paa-gjældendes pecuniaire Interesse i Sagen ikke kunde have nogen Beviskraft, men der findes ikke tilstrækkelig Føie til i denne Anledning at gjøre noget Ansvar gjældende imod ham, og Tiltalte B. Hansens øvrige her for Retten fremsatte Besværing over Underdommerens Behandling af Sagen kunne, efter hvad der iøvrigt foreligger, ikke ansees for befoiede.*

Nr. 133.

Etatsraad Buntzen
contra**Niels Jensen** (Defensor Klubien),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Bregentved-Gisselfeld Politirets Dom af 18de Decbr. 1879:
 »Arrestanten Niels Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Febr. 1880: »Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsee og Maag, betaler Arrestanten Niels Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende, fra Bregentved-Gisselfeld Birks Politiret her for Retten indankede, Sag maa det ved Arrestanten Niels Jensens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter Fattigvæsenets Foranstaltning var anbragt i Sorø Arbeidshus, den 1ste November f. A. uden Tildølse er bortgaaet derfra i Følge med en anden Person, og at han sammen med ham har streift arbeidsløs omkring og, efter at de i de første 3 à 4 Dage havde forbrugt de Penge, hvoraf de ved Bortgangen vare i Besiddelse, har ernæret sig ved Betleri, indtil han den 10de November f. A. blev anholdt.

For dette sit Forhold vil Arrestanten, der er født den 25de April 1832, og som foruden for Tyveri, Bedrageri og Forsøg paa Vo'dtægt oftere har været straffet for Løsgænger og Betleri, senest ved Leire Herreds Politiretsdom af 5te August f. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, være at ansee med Straf efter Lov 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5, og da den i Underretsdommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende, ligesom alle af

Sagen lovligt flydende Omkostninger rettelig ere paalagte Arrestanten, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste.»

Nr. 107.

Advokat Klubien

contra

Johan Henrik Brønnum (Defensor Nolleman),
der tiltales for Overtrædelse af §§ 35 og 77 i Bygningslov for
Staden Kjøbenhavn af 21de Novbr. 1871.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de Januar 1880:
«Tiltalte, Manufakturhandler og Eiendomsmægler Johan Henrik
Brønnum bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at
være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjen-
des for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. Advokaterne Klubien og Nolleman
tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30
Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: «Under nær-
værende mod Tiltalte Manufakturhandler og Eiendomsmægler
Johan Henrik Brønnum for Overtrædelse af §§ 35 og 77 i
Bygningslov for Staden Kjøbenhavn af 21de November 1871
anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt
Oplyste bevist, at han i den ham tilhørende Eiendom i Todes-
gade Nr. 12 har paa 1ste, 2den, 3die og 4de Sal i Midten af
de derværende Corridorer ladet anbringe et af sammenslaaede
ca. 3/4 Tomme tykke Brædder forfærdiget Skjærnbrædt, der for-
neden hviler paa Fodstykker og foroven havde Støttepunkt i en
med en Gaffel forsynet Knægt, der under Sagens Drift er borttagen.
Endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at der i de
nævnte Etager ved Enden af Corridorerne for de derværende
Loiligheder er anbragt dobbelte Døre paa en saadan Maade, at
den yderste Dør ved at oplukkes spærrer Corridorerne, der dog
ikke paa denne Maade kunne aflaaes, eftersom der mangler

Huller til Laaseriglerne og Beboerne nu ved paaslaaet Jernblik ere hindrede i at anbringe saadanne, samt at forinden sidstnævnte Foranstaltning var truffen, en paa anden Sal boende Leiers Hustru, havde ved at skjære Hul til Laaseriglen gjort Døren aflaaelig for den derværende Corridor.

Det skjønnes imidlertid ikke, at der kan paahvile Tiltalte noget Strafansvar for nogen af de nævnte Foranstaltninger. Hvad angaaer de forommeldte Skjærbrædter, maa det nemlig efter de fremkomne Oplysninger antages, at de ikke have dannet nogen virkelig Hindring for Adgangen til Stedets tvende Trapper, og hvad angaaer Dorene, da findes som forommeldt kun en enkelt af disse at have dannet en saadan Hindring, men i denne Henseende findes der efter det Oplyste ikke Foie til at paalægge Tiltalte Ansvar for den ovennævnte af en enkelt Leiers Hustru truffne Forholdsregel; da der derhos, efterat den lovstridige Tilstand, der herved var fremkommen, allerede er fjernet, ikke bliver Spørgsmaal om Anvendelsen af nogen Tvangsmulkt, vil Tiltalte i det Hele være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Omkostningerne ville være at paalægge det Offentlige.“

Mandagen den 19de April.

Nr. 120.

Advokat Nolleman
contra

Jens Jensen og Albert William Henningsen
(Defensor Klubien),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Februar 1880: „De Tiltalte Jens Jensen og Albert Villiam Henningsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Lassen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsentlige tillædes, kjendes for Ret: .

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Nolleman og Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige. .

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende mod de Tiltalte Jens Jensen og Albert Villiam Henningsen for falsk Forklaring for Retten anlagte Sag er det ved de Tiltaltes egne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste bevist, at Tiltalte Henningsen der havde paataget sig Inkassation af en Fordring paa 32 Kr. 32 Øre, som Tiltalte Jensen forment at have paa en Trediemand, og som, for selv at kunne møde i Retten. lod sig af Tiltalte Jensen Fordringen pro forma tiltransportere, har, da Modparten under den derpaa paabegyndte Sag benægtede Ægtheden og Rigtigheden af Transporten, anmodet Tiltalte Jensen om at ville vedkjende sig denne inden Retten, og at denne Tiltalte derfor mødte ved Sagens Foretagelse i Kjøbenhavns Gjældscommission den 31te August 1877 og til sammes Justitsprotokol i Tiltalte Henningsens Overværrelse vedkjendte sig Ægtheden og Rigtigheden af Transporten, der ved denne Leilighed forevistes ham. Da imidlertid Tiltalte Jensen, dengang han afgav den paagjældende Erklæring for Retten, ikkun meddelte en Oplysning om et Forhold, som han havde fri Raadighed til at vedtage som forbindende for sig, men hverken stod for Retten som Part eller Vidne, findes den ham som strafbar paasigtede Handling ikke at kunne henfores under nogen af Straffelovens Bestemmelser, og navnlig ikke under nogen saadan i Lovens 14de Capitel, og allerede som Følge heraf maa han blive at frifinde for Actors Tiltale, uden at det bliver nødvendigt at undersøge, hvorvidt hans Udsagn om Ægtheden og Rigtigheden af den omhandlede Transport i den Forbindelse, hvori han afgav den, maatte kunne siges at være i Strid med Sandheden eller ikke. Det samme Udfald maa Sagen ogsaa faae for Tiltalte Henningsens Vedkommende, da det ikke sees, at han under den Saggivelse, hvorom her er Tale, har afgivet nogen Forklaring for Retten, og ei heller efter det Resultat, der er antaget ovenfor, forsaavidt Tiltalte Jensen angaaer, kan have paadraget sig noget Strafansvar ved at formaae denne til i Retten at erkjende Transportens Ægthed og Rigtighed, selv forudsat at dette Skridt ikke maatte betragtes som liggende udenfor den i Sagen udstedte Actionsordre.

Efter det Anførte ville de Tiltalte, af hvilke Arrestanten Jensen er født den 10de December 1843 og tidligere straffet ved denne Rets Dom af 24de Juni 1871 ifølge Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Høiesteretsdom af 6te Oktober f. A. efter Straffelovens § 226 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og Tiltalte Henningsen er født den 17de December 1849 og ved denne Rets Dom af 24de Juni 1876 er efter Lov 6te Marts 1869 anset med en Bøde af 200 Kr., være at frifinde for Actors Tiltale.»

Nr. 115.

Advokat Henriksen
contra**Soren Jensen** med Tilnavn **Sloth** eller **Slot**
(Defensor Levinsen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98 og 299.

Nørre og en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 30te Decbr. 1879: »Arrestanten Soren Jensen Sloth bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter udstaaet Straffetid deponere som Sikkerhed 500 Kr. eller i Mangel af saadan Sikkerhedsstillelse hensættes i Varetægtsfængsel paa det Offentliges Bekostning. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prokurator Lunøe 16 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 2den Februar 1880: »Arrestanten Soren Jensen med Tilnavn Sloth bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men iøvrigt bør han for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder Arrestanten og Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henriksen og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under denne Sag tiltales Arrestanten Soren Jensen med Tilnavn Sloth for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98 og 299.

Efter Sagens Oplysninger blev Arrestanten — der af sin Forsørgelsescommune, Aalso-Hoed Sogne, havde været indlagt som Fattiglem paa Arbeidsanstalten i Mariager, men som den 26de September 1878 var fra bemeldte Anstalt blevet hjemsendt til sin ovennævnte Forsørgelsescommune — i October Maaned

s. A. sat under Tiltale, fordi han, der Dagen efter sin Bortsendelse fra Mariager var ankommen til Randers, sammesteds dels havde gjort sig skyldig i Fornærmelser mod det derværende Politi, dels havde udstødt Trusler mod Formanden for Aalshoed Sogneraad, hvilke Trusler navnlig gik ud paa, at han, naar han kom hjem, skulde slaae Sogneraadsformanden saaledes, at denne skulde ligge ved det, men ved den af Hoiesteret under 2den April 1879 i Sagen afsagte Dom blev Arrestanten vel for sine Fornærmelser mod Politiet i Randers anseet efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men iøvrigt frifunden for Actors Tiltale, idet det antoges, at hans Anbringende om, at det ikke var hans Mening at gjøre Alvor af hans mod Sogneraadsformanden fremsatte Trusler, efter Omstændighederne ikke kunde forkastes.

Efter udstaaet Straf vendte Arrestanten derpaa tilbage til sin Forsørgelsescommune, hvor han fik Tjeneste paa Katholm, og der hengik længere Tid, i hvilken der maa antages ikke at have været noget at klage over med Hensyn til hans Opførsel. Den 16de November f. A. indfandt Arrestanten sig imidlertid hos Indsieder Hans Andersen kaldet Fyenbo af Aalshoed, hvor han, efterat have forespurgt, om Andersen troede, at Skolelærer Olsen, der er Formand for Sogneraadet, var hjemme og faaet et bekræftende Svar paa sit Spørgsmaal, sagde, at han vilde ind og give sig i Kast med Olsen for at faae 50 Kr. af ham, fordi han som Sogneraadsformand havde sendt Arrestanten til Mariager, samt at det ikke var forneget om han slog Vinduerne ind hos ham. Derpaa begav Arrestanten sig ind i Olsens Hus og fik Olsen i Tale, men efter en kort Ordvexling, hvorunder Arrestanten efter Olsens Forklaring i en truende Tone spurgte denne, om Olsen var Sogneraadsformand og om det var ham, der havde sendt Arrestanten til Mariager, forlangte Olsen, at Arrestanten skulde forlade hans Hus, og da Arrestanten ikke gjorde dette og stred imod, da Olsen søgte at skyde ham ud, tilkaldte Olsen sin Søn og lod denne kaste Arrestanten ud af Huset. Arrestanten søgte imidlertid flere Gange atter at trænge ind i Huset og sprang eller gik tilsidst frem imod Olsen, som om han vilde gribe fat i denne, og da Olson nu for at værgе sig slog ham med sin Stok, greb han en Sten, som han gjorde Mine til at ville kaste paa Olsen. Efter en Kamp, hvorunder Olsen gav Arrestanten nogle Slag med sin Stok, lykkedes det dog Olsen og dennes Søn at faae Stenen fra Arrestanten, hvorefter Olsen og dennes Søn gik ind i Huset og aflaaede Døren, men nu hentede Arrestanten en tregrønet Jerngreb, med hvilken han stillede sig op i nogen Afstand fra Huset, idet han udstødte Trusler, som efter et Vidnes Forklaring navnlig gik ud paa, at Olson blot skulde komme ud til ham, saa skulde han nok klippe ham. Da der ikke blev taget nogen Notits af ham, gik han

imidlertid tilsidst bort og begav sig atter til Hans Andersens Hus, hvor han efter flere tilstedeværende Vidners edelige Forklaringer fortalte hvad der var passeret mellem ham og Olsen, hvorhos han tilføiede, at han vel en Gang traf Olsen paa Sti eller Vei, og saa vilde han, som han udtrykker sig, klippe ham, hvilket blev sagt paa en saadan Maade, at Vidnerne antog. at det var hans Mening at slaae Olsen fordærvet.

Arrestanten, der har benægtet at have brugt den af de sidstnævnte Vidner omfklarede Trusel, har iøvrigt paastaat, at han ikke har gjort Olsen nogen Fortræd og ei heller agter at gjøre dette, og dette Anbringende findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes, hvorved bemærkes, at Arrestanten, der efter sine Udtalelser til Hans Andersen maa antages den 16de November at have indfundet sig i Olsens Hus, ialfald nærmest for at forlange en Erstatning for den Uret, han, skjondt uden Grund, mente, at Olsen havde tilføiet ham, gjorde, saalænge han var ene med Olsen, intet Forsøg paa at overfalde denne, og vel optraadte han senere, som meldt, paa en voldsom og truende Maade ligeoverfor Olsen, og udstødte navnlig Trusler, hvoraf det iøvrigt ikke nærmere kunde sluttes, hvilken Skade han vilde tilføie Olsen, men dette Forhold kan efter de Omstændigheder, hvorunder det fandt Sted, og navnlig naar hensees til, at Arrestanten maa antages dengang at have befundet sig i en ved Nydelse af Spiritus og Forbittrelse over den ham af Olsen og dennes Son overgaaede Behandling fremkaldt ophidset Sindsstæning, ikke i og for sig hjemle Anvendelsen imod Arrestanten af de i Straffelovens § 299 ommeldte Sikkerhedsforanstaltninger.

Arrestanten maa derfor, forsaavidt han tiltales for Overtrædelse af bemeldte §, blive at frifinde for Actors Tiltalte, men derimod vil han — der er født i Aaret 1836, og som ifølge Overrettens Dom af 25de Marts 1878 er for ulovlig Omgang med Hittegods straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt ifølge den ovennævnte Høiesteretsdom efter Straffelovens §§ 100 og 101 med samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage — for sit øvrige ommeldte Forhold mod Olsen være at ansøe efter Straffelovens § 98 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 5. Mai 1880.

Cydenbalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Son).

Færd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 8.

Nr. 23. **Reinholdt Julius Jacobsen**

(Høiesteretssagfører Bagger efter Ordre)

contra

Bestyrelsen for „Borgerstiftelsen“

i Svendborg (Etatsraad Buntzen efter Ordre),

angaaende det Tidspunkt, fra hvilket en Citantens Hustru ved Testament tillagt Rentenydelse skal tage sin Begyndelse m. m.

Svendborg Kjøbstads Rets Dom af 1ste April 1878: „De Indstævnte, Overauditeur, Borgmester L. Schrum, Uhrmager I. H. Lieberoth, Kjøbmand og Klasselottericollecteur G. K. Riber, Skomager I. C. Rasmussen, Seilmager Chr. Brandt, Karethmager Michelsen og Smedemester E. Huusom, Alle af Svendborg, bør som Bestyrelse af Borgerstiftelsen i Svendborg inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Svendborg Kjøbstads Fattigkasse tilfaldende daglig Mulkt af 5 Kroner for hver Dag, som de sidde denne Dom overhørig, legitimere for Citanten, Snedker Reinholdt Julius Jacobsen, at og hvorledes den Citantens Hustru, Dorthea Egobjerg ved Frederik Hansens Testament til Rentenydelse for hendes Livstid tillagte Capital 5000 Rd. eller 10,000 Kr. betryggende er gjort frugtbringende. Iøvrigt bør de Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de April 1879: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for den de Indstævnte, Bestyrelsen for Borgerstiftelsen i Svendborg, Overauditeur, Borgmester Schrum, Uhrmager I. H.

Lieberoth, Kjøbmand og Klasselottericollecteur G. K. Riber, Skomager I. C. Rasmussen, Seilmager Chr. Brandt, Karetbua-ger Michelsen og Smedemester E. Huusom paalagte Legitimation med Hensyn til Legatmidlernes betryggende Frugtbargjorelse regnes fra denne Doms lovlige Forkyndelse. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Prokurator Juell tillægges et Salair af 30 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiestorets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom anførte Post 1 af Testamentet af 30te Septbr. 1871, og naar hensees til det Øiemed, Testator maa antages at have havt med den Citantens Hustru tillagte Rentenydelse samt til Beskaffenheden af Testators Bo, i hvilket der allerede ved Dødsfaldet var tilstrækkelige rentebærende Pongeeffekter, kan det ikke antages, at Rentenydelsen først skulde tilkomme hende fra det Tidspunkt, da en særlig Capital af 5000 Rd. til dette Formaal var frugtbargjort; hvorimod Testamentet maa ansees at gaac ud paa, at den hende tillagte Rente skulde regnes fra Dødsfaldet, om end Udbetalingen af samme muligen først maatte kunne fordres længere hen under Boots Behandling. Ligesom nu Citantens Hustru ikke, som af de Indstævnte forment, kan ansees at have fortabt den hende saaledes tilkommende Ret ved ikke at have fremsat nogen formelig Paastand derom for Testamentexecutorerne, saaledes har hun heller ikke, som de Indstævnte fremdeles have villet gjøre gjældende, opgivet sin Ret ved det af hende under 23de Januar 1875 til de Indstævnte indgivne, i Dommen berørte Andragende og den af en Trediemand for de derefter udbetalte 200 Kroner udstedte Kvittering af 20de Februar s. A. Som Følge heraf og da de Indstævnte, som af Executorerne have modtaget de under Skiftet faldne Renter af Boots Midler, maa betragtes som rotte Sagvoldere, ville de ofter Citantens Paastand være at tilpligte at betale ham paa hans Hustrues Vegne de paastaaede resterende Renter til Beløb af 876 Kroner 33 Øre med Renter heraf fra Forligsklagens Dato, hvorimod der mangler Hjemmel til at tilkjende ham det endvidere paastaede i Dommen nævnte Rentebeløb af 112 Kroner 18 Øre.

Forsaaavidt angaaer den de Indstævnte paalagte Legitimation for Legatmidlernes betryggende Frugtbargjorelse, vil Overrettsdom-

men efter begge Parters Paastand være at stadfæste, saaledes at Fristen regnes fra nærværende Doms Forkyndelse. Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve, og de Citantens befalede Sagfører for Overretten samt begge Parters befalede Sagførere for Høiesteret tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanten betale 876 Kroner 33 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 22de Februar 1876 indtil Betaling skeer. I Henseende til den de Indstævnte paalagte Legitimation for de omhandlede Legatmidlers Frugtbjergjorelse bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges Prokurator Raasloff for Overretten 40 Kroner samt Høiesterets-sagfører Bagger og Etatsraad Buntzen for Høiesteret hver 120 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: •I et af senere afdøde Garver og Skomagemester Frederik Hansen af Svendborg under 30te September 1871 oprettet Testament hedder det i Post 1:

•Til Borgerstiftelsen i Svendborg af 27de November 1864 legerer jeg en Capital af 10,000 Rd., skriver ti Tusinde Rigsdaler Rigsmont, hvoraf Halvdelen eller 5000 Rd. udbetales Stiftelsen ved Opgjørelsen og Tilendbringelsen af mit Bo, medens den andon Halvdel eller 5000 Rd. skal frugtbjergjores paa betryggende Maade, og skal min mangeaarige Husholderske Dorthea Egebjerg nyde Renton af denne Capital for hendes Livstid, saaledes at Capitalen først efter hendes Død tilfalder Borgerstiftelsen. •

Efterat der dernæst ved Testamontets Post 2—4 er stiftet rorskjellige andre Legater, bestemmes det i Post 5, at Reston af Testators Formue skal tilfalde hans Arvinger efter Loven, men skulde han ikko efterlade sig nogen arveberettiget Slægtning, eller Arvingerne ikke skulde melde sig eller være at udfinde, skulde bemeldte Rest af hans Formue tilfalde den under

Nr. 1 nævnte Borgerstiftelse, der i saa Tilfælde blev hans Universalarving.

Endelig har Testator indsat tvende Executorer til at fuldbyrde Testamentet og til i det Hele taget at skifte og dele Boet samt at frugtbargjøre de Capitaler, der efter Testamentet skulde sættes fast. Den 2den October 1871 døde Testator, og navnlig paa Grund af en opstaaet Proces blev Skiftet, under hvilket det viste sig, at der ingen arveberettiget Slægtning af Testator fandtes, saa at den ovennævnte Borgerstiftelse tillige blev hans Universalarving, først sluttet ca. 3 Aar derefter.

Medens nu Skiftet er opgjort saaledes, at den Dortehea Egebjerg, der senere er indtraadt i Ægteskab med Citanten, Snedker Reinholdt Julius Jacobsen af Svendborg, ved Testamentets Post 1 legerede Rentenydelse først er traadt i Virksomhed fra den første Omslagstermin efter Boets Slutning den 11te December 1874, har Citanten forment, at hans Hustru maa have Krav paa at faae de paagjældende Renter alt fra Testators Død, saa at der i tilgodehavende Renter skulde tilkomme hende 1076 Kr. 33 Øre, hvori der dog fragaaer 200 Kr., som efter særligt Andragende er hende udbetalt af oftnævnte Stiftelse. Som Følge heraf, og idet Citanten tillige har funden Anledning til at fordre Legitimation for den vedkommende Capitals betryggende Anbringelse og Frugtbargjorelse, anlagde han i 1ste Instants ved Svendborg Bythingsret Sag imod de Indstævnte, Bestyrelsen for Borgerstiftelsen i Svendborg, Overauditeur, Borgmester Schrum, Uhrmager J. H. Lieberoth, Kjøbmand og Klasselottericollecteur G. K. Riber, Skomager J. C. Rasmussen, Seilmager Chr. Brandt, Karethmager Michelsen og Smedemester E. Huusom, idet han paastod dem tilpligtede:

at legitimere, at og hvorledes den hans Hustru Dortehea Egebjerg til Rentenydelse for hendes Livstid ved foranmeldte Testament tillagte Capital af 5000 Rd. eller 10,000 Kr. betryggende er frugtbargjort, at betale ham paa hans Hustrues Vegne de ovenfor omhandlede resterende Renter, 876 Kr. 33 Øre samt Renters Rente fra Testators Dødsdag til 11te December 1875 = 112 Kr. 18 Øre, med 5 pCt. Rente p. a. af det samlede Beløb 988 Kr. 51 Øre fra Forligsklagens Dato den 22de Februar 1876 til Betaling maatte skee, og at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Ved den nævnte Rets Dom af 1ste April f. A. bløve de Indstævnte tilpligtede inden 8 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse under en Svendborg Kjøbstads Fattigkasse tilfaldende daglig Mulkt af 5 Kr. for hver Dag, de maatte sidde Dommen overhørig, at legitimere for Citanten, at og hvorledes den hans Hustru Dortehea Egebjerg ved Frederik Hansens Testament til Rentenydelse for hendes Livstid tillagte Capital af 5000 Rd.

eller 10,000 Kr. betryggende er gjort frugtbringende, hvorinod de Indstævnte iøvrigt frifandtes for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citanten derpaa efter meddelt Bevilling til fri Proces indanket for nærværende Ret, hvor han har paastaaet Dommen stadfæstet, forsaavidt den de Indstævnte paalagte Legitimation angaaer, medens han iøvrigt har paastaaet den forandret overensstemmende med sin for Underretten nedlagte Paastand.

De Indstævnte, der ligeledes procedere efter meddelt Bevilling til fri Proces, have derimod paastaaet Underretsdommen stadfæstet.

Begge Parter have derhos gjensidig paastaaet Modparten tilpligtet at tilsvare Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til deres beskikkede Sagførere, hvilke Salairer ialtfald ere paastaaede udredede af det Offentlige.

Om det nu end under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder maatto ansees mest stemmende med Testators Hensigt og ikke i Strid med Testamentets Ord, af Ordningen af det omstridte Legat og Udbetalingen af Renterne ikke var bleven udsat efter de uforudsete Omstændigheder, hvorved Boets Slutning forhaledes, saa følger dog ikke deraf, at det har været Testators Mening, eller at Legatrix har havt noget egentlig Retskrav paa, at Renten skulde udbetales hende lige fra Dødsfaldet. Tvertimod forudsætter Testamentet, der ikke nævner bestemte, i Boet tilstedeværende Pengeeffekter som dem, hvoraf Renten skulde udredes, at Legatmidlerne først af Executorerne skulde sættes fast og frugtbargjøres, og hermod maatte Executorerne i ethvert Fald være berettigede til at vente, indtil det navnlig efter Proclamas Udløb var afgjort, at der havdes tilstrækkelige Midler til den fulde Udredelse af samtlige Legater. Legatrix vilde herefter ialtfald kun have været berettiget til at fordrø Legatet udbetalt fra dette sidste Tidspunkt; men da Citanten ikke har forelagt Retten de til Bestemmelse af dette Tidspunkt fornødne Oplysninger eller iøvrigt fremsat nogen subsidiair Paastand, ville de Indstævnte allerede paa Grund heraf ikke kunne tilpligtet at tilsvare ham det fordrøede Rentebeløb eller nogen Del af samme.

Som Følge heraf, og da Underretsdommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste, saaledes at Fristen for den de Indstævnte paalagte Legitimation med Hensyn til Legatmidlernes betryggende Frugtbargjørelse bliver at regne fra nærværende Doms lovlige Forkyndelse.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges Citantens beskikkede

Sagfører, Prokurator Raasløff, hvis Sagførelse har været lovlig, noget Salair, hvorimod der tillægges de Indstævntes beskikkede Sagfører, Prokurator Juel, hvis Sagførelse ligeledes har været lovlig, et Salair af 30 Kr., der udredes af det Offentlige.

Hør for Retten har der ikke været Brug for stømplet Papir.*

Torsdagen den 22de April.

Nr. 129.

Høiesteretssagfører Hansen
contra

Peter Christian Kragh (Defensor Buntzen),
der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Odense Herreds Extrarets Dom af 13de Januar 1880:
»Arrestanten Peter Christian Kragh bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar samt betale i Erstatning til Tjenestedreng Iver Christian Hansen 8 Kr. Saa bør han og at betale alle af denne Sag flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Kammerassessor, Prokurator Jespersen 12 Kr. og til Defensor, Cancelliraad, Prokurator Borch 10 Kr. Det Idømte udredes og betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Februar 1880: »Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor, Prokuratorerne Engberg og Beyer, betaler Arrestanten Peter Christian Kragh 15 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Honhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det; »Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peter Christian Kragh for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods og er det ved Arrestantens egen ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han, medens han fra noget ind i September Maaned f. A. til den 30te November f. A. havde Arbeide hos Væver Anders Jensen ved Assens, har frastjaalet denne en Del tilsammen til 2 Kr. vurderet Garn og at han Natten mellem den 1ste og 2den December f. A., da han paa Veien fra Assens til Odense overnattede i Bellinge Kro, har fra et i det Kammer, hvor der var anvist ham Natteleie, staaende Pigen Ane Kirstine Hansen tilhørende Skab, som han vil have fundet uafaaaset, stjaalet 2 Servietter og 8 Photographier, tilsammen vurderede til 14 Kr. og fra en Tjenestedreng Iver Hansen tilhørende uafaaaset, der stod i samme Kammer, en til 2 Kr. vurderet Psalmebog og en Æske med deriværende 8 Kr., samt endelig at han har tilegnet sig og solgt for 50 Øre en Kniv, som han den 1ste December f. A. vil have fundet paa Landeveien i Nærheden af Bellinge Kro, men hvis Eier ikke er funden. For dette Forhold vil Arrestanten, der er født den 14de Juni 1825 og som, foruden 3 Gange tidligere at være straffet blandt Andet for Tyveri, er anset ved Hoiesteretsdom af 27de August 1851 med Tugthusarbeide i 14 Aar, ved samme Rets Dom af 2den Januar 1868 dels i Medfør af Straffelovens § 307 efter samme Lovs § 232 1ste Led for 5te Gang begaaet Tyveri, dels efter § 253 med Tugthusarbeide i 6 Aar og senest ved samme Rets Dom af 12te October 1874 for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbeide i 4 Aar, nu være at ansee efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet Tyveri og efter samme Lovs § 247 og da den ham ved den indankede Dom idømte Straf af 6 Aars Tugthusarbeide efter Omstændighederne findes passende, samt da ligeledes denne Doms Bestemmelser om Erstatning, som det er paalagt Arrestanten at betale til Tjenestedreng Hansen med 8 Kr., og om Actionens Omkostninger billiges, vil Underrettsdommen i det Hole være at stadfæste.«

Nr. 124.

Advokat Henrichsen

contra

Jørgengine Hansine Diderikke Kofod,

Mogens Hansen Møllers (Vingels) Hustru

(Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Østre Herreds Extrarets Dom af 6te Februar 1880: "Tiltalte Jørgengine Hansine Diderikke Kofoed, Mogens Hanson Møllers Hustru, af Clemensker, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør hun og udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, heri Salair til Actor, Prokurator Petersen og Defensor, Prokurator Lund, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der offer de Høiesteret forelagte nye Oplysninger mangler tilstrækkelig Føie til at betragte Tyveriet paa Loftet som udført ved Indbrud, kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: "Ifølge Bornholms Amts Actionsordre af 30te December 1879 tiltales under nærværende Sag Jørgengine Hansine Diderikke Kofoed, Mogens Hansen Møllers Hustru af Clemensker for Tyveri, og er hun ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt under Sagen Fremkomne, overbevist om at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse.

Den 5te October 1879 om Aftenen henimod Midnat besluttede hun, da der manglede Fødemidler i Huset, og da hendes Mand var beruset og onskabsfuld, at gaae ud og stjæle Sæd, hvor hun kunde see Leilighed dertil. Hun forlod Hjemmet med 3 Poser og 1 Stige og gik til Jens Michael Ipsens Hus ved Stausdal i Østerlarsker, hvor hun var bekjendt med Leiligheden, da hun ofte har haft Arbeide der. Ankommen til Huset aabnede hun Kjøkkendøren, der bestaaer af 2 Halvdøre, derved, at hun stak Armen ind gjennem et Hul paa den nederste Halvdør og trak Skodden tilbage, der holdt den øverste Halvdør og derved hele Døren lukket.

Da hun kom ind i Kjøkkenet, tændte hun ved Hjælp af medbragte Tændstikker en ligeledes medbragt Tællepraas og tog da af en paa Gulvet staaende Sildesjerding en halv Snes Spegesild og af en ligeledes paa Gulvet staaende Pose omtrent $\frac{1}{2}$ Pot Charlotte. Derefter slukkede hun Praasen og forlod Kjøkkenet, hvis Dør hun lukkede efter sig paa samme Maade, som hun

havde aabnet den. Med Stigen, som hun havde ladet staa uden for Huset, gik hun ind i Stedets Vognskur, hvis Port kun var holdt lukket ved en forelagt Sten. Fra Vognskuret gik hun ved Hjælp af Stigen op paa Loftet over Spisekammeret, hvor hun af 2 Sække med Sæd, den ene med Rug og den anden med Hvede, tog lidt af hver samt noget heglet Hør, hvorpaa hun med de stjaalne Koster forlod Huset. Stigen og Posen med Sildene og Charlotterne maatte hun efterlade udenfor Huset, da Jens Michael Ipsen og hans Søn, der vare blevne vækkede, kom udenfor og traf hende; men Poserne med Kornet og Hørrøen fandt hun Leilighed til at tage med sig lige til hendes Bolig. Da Ipsen og hans Søn imidlertid ogsaa kom tilstede der, fik hun ikke Kosterne med ind i Huset, og Ipsen afleverede dem til Sandemanden. Samtlige de stjaalne Koster ere taxerede til 3 Kr. og udleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning for deres Forringelse.

For det Tiltalte saaledes overbeviste Forhold vil hun, der er født den 26de November 1823 og ved Sønderherreds Extrarets Dom af 27de*) Februar 1853 for Hæleri er idømt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Nordreherreds Extrarets Dom af 27de Januar 1855 for undtaget Tyveri Straf af simpelt Fængsel i 14 Dage, ved Høiesterets Dom af 27de August 1856 frifundet for videre Tiltale for Hæleri og ved Vesterherreds Extrarets Dom af 28de October 1872 frifundet for Actors Tiltale for Tyveri eller Hæleri, medens hun flere Gange har været anholdt og arresteret som mistænkt for forskellige Tyverier, nu i Henhold til almindelig borgerlig Straffelovs § 61 sidste Afsnit, være at ansee med Straf efter samme Lovs § 228 cfr. § 57, og ansættes Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 136.

Advokat Henrichsen
contra

Laurine Petrine Svendsen (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 2den Januar 1880:
•Tiltalte Laurine Petrine Svendsen af Togaardhus bør ansættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør hun udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prokurator Kjelgaard 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Logstrup 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Skal være 17de.

Viborg Landsoverrets Dom af 9de April 1880: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Honrichsen og Høiesteretssagfører Hansen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Laurine Petrine Svendsen for Tyveri, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun, der fra Efteraaret 1878 til ind i Mai Maaned f. A. tjente i Agorsted Kro hos sammes Eier, har en Dag i nysnævnte Maaned, da hun blev sendt ind i Husbondens Børnekammer for at hente Noget i en der staaende Kiste, af denne tilvendt sig 4 Nøgler Uldgarn, som tilhørte Husbondens Datter, samt at hun ligeledes en Dag i afvigte Foraar har fravendt Kroons Forpagter en ny Gadekost, der tilligemed flere saadanne henlaa paa den Forpagteren overladte Del af Husets Loft, som hun maatte passere for at rogte et hende paalagt Årinde paa Husbondens Loft. Garnnøglerne og Kosten, som hun gjemte i sin Commode og tog med sig, da hendes Tjeneste i Kroen ophørte, ere under Sagen bragte tilstede, og efterat være vurderede til henholdsvis 3 Kr. og 75 Øre, udleverede til de Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1855 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 119.

Advokat Halkier
contra**Peter Valdemar Andresen** eller **Andreasen**
(Dofensor Hindenburg),

der tiltales for falsk Vidneforklaring.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Februar 1880:
"Tiltalte Peter Valdemar Andresen, ogsaa kaldet Andreasen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Simonsen og Peterson, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: "Tiltalte Peter Valdemar Andresen, ogsaa kaldet Andreasen er under nærværende mod ham for falsk Vidneforklaring anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 3die November f. A. for Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager afgivet falsk Vidneforklaring i en Sag, hvorunder Gjørtlersvend Christian Jørgensen sigtedes for at have den 28de October forud paa offentlig Gade overfaldet Opvarter Anders Larsen med Slag, idet han, nægtet han gjenkjendte begge disse Personer, der vare mødte i Sagen, som de Paagjældende, har for at frie den Sigtede for Straf, først nægtet at gjenkende dem, og, da Dommeren derpaa indskjærpede ham Sandhedspligten, forklaret, at han nok troede at gjenkende dem. Paa den af ham saaledes afgivne Forklaring blev Tiltalte dog ikke taget i Ed, og forsaavidt han under den i Anledning af samme indledede criminelle Undersøgelse har erklæret, at han, hvis saadan Ed var blevet ham affordret, ikke vilde have aflagt den, vil Rigtigheden af denne hans Erklæring ikke kunne forkastes.

Tiltalte, der er født den 24de Mai 1845, er tidligere anseet bl. A. ved Rettens Dom af 9de Juli 1870 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Høiesteretsdom af 12te Marts 1872 efter samme Lovs § 228

med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Reltens Dom af 5te December 1874 efter Lov 3die Marts 1860 § 1 og efter Lov om Værnepligt af 6te Marts 1869 § 13, 4de Punktum, og §§ 48 og 50 med lige Fængsel i 5 Dage samt Bode til Statskassen af 50 Rd. Senest er han ved Dom, afsagt i Rottens 1ste Afdeling for offentlig Politisager den 14de November 1876, anseet efter Politivedtægtens § 91 jfr. §§ 1 og 5 med Bode til Kjøbenhavns Communes Kasse af 22 Kr.

Som Følge af Ovenstaaende, vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 146 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.»

Tirsdagen den 27de April.

Nr. 48. Collecteur **N. P. Christensen**

(Hoiesterotssagfører Asmussen)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommission, der behandler fhv. Toldklarers

S. Petersens Bo, paa dette Bo's Vegne m. Fl.

(Advokat Klubien),

betræffende Gyldigheden af et af afdøde Toldklarers S. Petersen oprettet Testament.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissions Decision af 24de Mai 1879: »Den af N. P. Christensen nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge. Der forelægges Prokurator Alborti en Frist af 8 Dage fra Dato til at berigtige Stempelpligten med Hensyn til hans den 27de August f. A. fremlagte Indlæg.»

Hoiesterets Dom.

Ved de edelige Forklaringer, der dels for, dels efter den indankede Decisions Afsigelse ere afgivne af de to Vidner, som til Vitterlighed have underskrevet det under Sagen omhandlede Document, uden dog at forsyne det med den i Frdn. 21de Mai 1845 § 24 foreskrevne Attestation, findes der ikke at være tilveiebragt et efter dette Lovbud fyldestgjørende Revis for, at den Afdøde, da han underskrev Documentet med paaholden Pen, var sin Fornuft fuldkommen mægtig. I denne Henseende be-

mærkes, at den Afdøde efter Vidnernes Forklaringer, som i Decisionen berørt, da Underskriften fandt Sted, var saa svag, at han hverken kunde tale eller selv skrive sit Navn, og det ene Vidne har derhos efter sin Forklaring end ikke bemærket, at den Afdøde slog sine Øine op eller gjorde andre Bevægelser end et forgjæves Forsøg paa at underskrive samt et Nik, hvorved han antoges at tilkjendegive sin Billigelse af Testamentet. Da nu Vidnerne ikke nærmere have kunnet angive, hvorpaa de støtte den af dem udtalte Overbevisning om, at den Afdøde, der efter Sagens Oplysninger i det Hele henlaa i en afkræftet og døsigt Tilstand og maa antages ikke at have levet mere end $\frac{3}{4}$ Time, efterat Underskriften fandt Sted, dog var ved sin Fornufts fulde Brug — hvilket de ikke foretog særlige Skridt for at komme til Kundskab om —, kan der ikke ved deres Vidnesbyrd ansees tilveiebragt fornødent Bevis for, at den Afdøde endnu, da Underskriften skete, har været saaledes i Besiddelse af sine aandelige Evner, at han kunde være istand til rigtigheden at opfatte Indholdet af det ham forelåste Document. Dette kan derfor ikke mod den fremsatte Indsigelse tillægges Gyldighed som Testament, og Skiftedecisionen vil som Følge heraf være at stadfæste. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjøndes for Ret:

Skiftecommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: »I Boet efter afdøde forhenværende Toldklareren Sophus eller Sopke Petersen er der produceret et Document saalydende:

»Hr. N. P. Christensen Rosengaarden Nr. 7 er af mig S. Pedersen antaget som Arving til mine Efterladenskaber samt Ordne Og Besorge min Begravelse. Kjøbenhavn den 21de April 1878. S. Pedersen, m. p. P. Til Vitterlighed Hochland, H. Andersen«, og har fornævnte Christensen paastaet Documentet godkendt som Hjemmel for ham til at begjære sig Boet udlagt som Afdødes testamentariske Universalarving. Afdødes Broder, Landhandler Jan eller Johan Pettersen i Norge, har derimod paa-

staaet, at der intet Hensyn tages til det fremlagte Document og at han kjendes berettiget til som eneste Arving af intestato at tiltræde Boet.

Det fremgaar af et Thingsvidne, som Christensen har ladet optage til Oplysning om Ægtheden og Rigtigheden af fornævnte testamentariske Disposition, at Testator, der var Patient paa Frederiks Hospital, den 22de April f. A. Eftermiddag omtrent Kl. 6 har underskrevet Testamentet med paaholden Pen i de anførte tvende Vitterlighedsvidners Nærværelse, og at han samme Dag afgik ved Døden, samt at Grunden til at han underskrev med paaholden Pen var, at han paa Grund af Sygdom ikke havde Kræfter til selv at skrive sit Navn. Vidnet Hochland har derhos forklaret, at Documentet blev oplæst for Testator og denne opfordret til at erklære, om det indeholdt hans sande Mening, hvortil han svarede bekræftende, forinden det blev underskrevet; Testator var imidlertid for svag til at tale, men han gav sit Saamykke aldeles utvivlsomt tilkjende ved et Nik. Vidnet Andersen har udsagt, at Documentet blev oplæst for Testator, forinden han underskrev med paaholden Pen, og at han gjentagne Gange blev opfordret til at erklære sig, om det saaledes var rigtigt, at Christensen skulde arve ham, hvortil han hver Gang svarede bekræftende, idet han dels nikkede, dels, om end kun svagt, hviskede ja. Endelig have Vidnerne forklaret, Hochland, at han føler sig overbevist om, Andersen, at det er hans bestemte Overbevisning, at Testator, da han oprettede den testamentariske Disposition, var ved sin Fornufts fulde Brug.

Forsaavidt nu Afdødes Broder har paastaot, at der ved Documentets Oplæsning og Underskrift kun har været et særlig tilkaldt Vidne tilstede, nemlig Vidnet Hochland, medens Vidnet Andersen som Patient var tilstede i en Seng i Nærheden af Afdødes Seng og altsaa hverken var tilkaldt eller overværede Testationsacten, kan der ikke heri gives ham Medhold. Vidnet Andersen har forklaret, at det af Christensen særlig blev opfordret til at underskrive Testamentet som Testamentsvidne, førend det blev underskrevet af Testator med fort Pen, men Vidnet erindrer kun ikke, om Opfordringen skete, førend Testamentet blev oplæst for Afdøde, og efter Frdn. 21de Mai 1845 § 24 er det heller ikke nødvendigt, at et Testament oplæses for Testator, naar han kan læse Skrift, og det er in confesso, at Petersen kunde dette. Da den Seng, hvori Vidnet Andersen laa, kun stod $1\frac{1}{2}$ Alen fra Testators, maa Vidnet ogsaa antages at have været istand til at lægge Mærke til, hvad der foregik. Heller ikke kan der gives Afdødes Broder Medhold i, at der er en saadan Uoverensstemmelse mellem Vidnerne med Hensyn til den Maade, hvorpaa Testator efter Testamentets Oplæsning er-

klerede sig enig i dets Indhold, at Vidneforklaringerne paa Grund heraf maa tabe deres Beviskraft.

Afdødes Broder har endvidere gjort gjældende, at det efter bemeldte Forordnings § 24 er en Betingelse for et Testaments Gyldighed, at Vitterlighedsvidnerne ved Paategning paa Testamentet have attesteret, at Testator paa den Tid, da han i deres Overværelse underskrev eller vedkjendte sig Testamentet, var sin Fornuft fuldkommen mægtig, men at saadan Attestation mangler paa det fremlagte Testament, som derfor er ugyldigt, og endelig har han benægtet, at Testator paa den anførte Tid var ved sin Fornufts fulde Brug. Skjøndt der nu ikke er Foie til at antage, at § 24 paabyder den nævnte Paategning som en ubetinget nødvendig Form, hvis Undladelse udelukker ethvert Bevis for, at Testator har været ved sin Fornufts fulde Brug, for at komme i Betragtning, maa der dog, naar hin Paategning mangler, kræves Bevis for, at Vitterlighedsvidnerne under selve Testationshandlingen have befundet, at Testator var ved sin Fornufts fulde Brug, men saadant Bevis mangler in casu; thi vel have Vidnerne, som anført, forklaret, at de ore overbeviste om, at Testator, da han oprettede den testamentariske Disposition, var ved sin Fornufts fulde Brug, men heraf følger ikke, at de allerede under selve Testationshandlingen have befundet, at Testator var sin Fornuft fuldkommen mægtig, og at de saaledes alt da have haft deres Opmærksomhed særlig henvendt paa dette Punkt, hvilket var saa meget mere nødvendigt, som Testamentet efter det Anførte blev oprettet paa Testators Dødsleie og han ikke havde Kræfter til selv at skrive sit Navn, men endog var for svag til at tale, om han end efter det ene Vidnes Forklaring kunde hviske ja, ligesom Testator ifølge Hospitalets Sygejournal allerede den foregaaende Dag laa mest døsigt hen.

Da det saaledes ikke kan ansees tilstrækkelig bevist, at Testator, da han oprettede Testamentet, var sin Fornuft fuldkommen mægtig, vil den af N. P. Christensen nedlagte Paastand ikke kunne tages til Følge.

Der vil være at forelægge Prokurator Alberti en Frist af 8 Dage fra Dato til at berigtige Stempelpligten med Hensyn til hans den 27de August f. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger der ikke Stempelovertrædelse under Disputen.

Nr. 126.

Advokat Klubien
contra**Sophie Marie Birgitte Rasmussen**

(Defensor Hanson),

der tiltales for Bedrageri.

Mariager Kjøbstads Extrarets Dom af 21de Januar 1880: »Arrestantinden Sophie Marie Birgitte Rasmussen bør straffes med Forbedringshusarbeide i 1 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prokurator Bredstrup 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask 10 Kr. Saa bør hun og i Erstatning til Forvalter Soderberg paa Onsild Jernbanestation betale 2 Kr. 80 Øre. Det Idømtes at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.«

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Februar 1880: »For- saavidt angaaer Sigtelsen mod Arrestantinden Sophie Marie Birgitte Rasmussen for ved Kjøbet af et Par Ørenringe at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold mod Guldsmed Møller i Aalborg, afvises Sagen fra Underretten. Iøvrigt bør Arrestantinden hensættes til Forbedringshusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Cancelliraad Møller, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. Den idømtes Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.«

(Fortsættes i næste Nr.)

 Færdig fra Trykkeriet den 13. Mai 1880.
Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Førd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 9.

(Fortsættelse fra Nr. 8.)

Nr. 126.

Advokat Klubien

contra

Sophie Marie Birgitte Rasmussen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Sophie Marie Birgitte Rasmussen for Bedrageri, og er det i saa Henseende ved Arrestantindens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Bedragerier.

Den 25de October f. A. begav Arrestantinden — der, efter den 22de s. M. at have forladt sin Tjeneste hos Blikkenslager Schwartz i Hobro, i nogle Dage var forbleven i Hobro uden at have fast Tjeneste nogetsteds — sig fra Hobro med Dampskibet til Mariager, idet det efter hendes Forklaring var hendes Hensigt at besøge en i Nærheden af bemeldt Kjøbstad boende Husmand, men da denne var bortflyttet, begav hun sig ind til Mariager, hvor hun under det urigtige Foregivende, at hun tjente hos Fru Esmark paa Mariagergaard, har for donnes Regning erholdt udleveret hos Uhrmager Seidelin 2 Uhre i en Æske til sammen af Værdi 38 Kr. 3 Øre og hos Kjøbmand Harder et Par Kopper af Værdi 95 Øre samt hos Kjøbmand Lerche for egen Regning en Hawelock af Værdi 8 Kr. 50 Øre og et Tørklæde af Værdi 1 Kr. 85 Øre, idet hun lovede senere at sende Betaling for Kopperne og den næste Dag enten tilbagelevere de øvrige Gjenstande eller betale samme, hvad hun, der den 25de October atter vendte tilbage til Hobro, imidlertid ikke har gjort. Den 27de s. M. indfandt Arrestantinden sig paa Onsild Banestation og spurgte om, hvad en dobbelt Billet til Aalborg skulde koste, idet hun urigtig foregav, at en Gaardeier i N. Onsild, naar han med næste Tog tog til Randers, vilde betale

Billetten for hende, og da Stationsforvalteren derpaa spurgte hende, om hun var en Datter af den nævnte Gaardeier, hvilket hun bekræftede, fik hun Billetten uden at betale den samt tillige en til 6 Kr. vurderet Silkoparaply, der tilhorte bemeldte Gaardeiers Datter, der havde glemt den i en Jernbanecoupee, hvorfra den var bleven afleveret til Stationen. Arrestantinden begav sig derpaa til Aalborg, hvor hun under det urigtige Forgivende, at hun tjente hos Blikkenslager Poulsen, for dennes Hustrues Regning uden Betaling fik udleveret hos Bog- og Papirhandler Wagner en Mappe og en Bog af Værdi tilsammen 4 Kr. 75 Øre og hos Skomager Hass et Par Fruentimmerstøvler af Værdi 8 Kr. Alle de nævnte Gjenstande, af hvilke Arrestantinden havde bortgivet enkelte og med Hensyn til hvilke hun har erkjendt, at det var hendes Hensigt at beholde dem uden at betale dem, ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede Eierne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning. Stationsforvalteren i Onsild har derimod paastaet sig den ommeldte Jernbanebillet erstattet med 2 Kr. 80 Øre.

Forsaavidt Arrestantinden endvidere sigtes for, medens hun, som ovennævnt, tjente hos Blikkenslager Schwartz i Hobro, at have frastjaalet dennes Hustru et Par Ørenringe, da er hun ikke ved Underrettsdommen anseet med Straf herfor, og da Sagen alene er indstævnet for Overretten efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikko her for Retten Spørgsmaal om at idomme hende Straf for denne Del af hendes Forhold, og forsaavidt Underdommeren har taget under Paakjendelse en imod Arrestantinden fremkommen Sigtelse for ved Kjøbet af et Par Ørenringe at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold mod Guldsmed Møller i Aalborg, bemærkes, at der ikke ved Udfærdigelsen af Actionsordren i Sagen forelaa nogen Oplysning om, at Arrestantinden havde gjort sig skyldig i det ommeldte Forhold, og da Actionsordren saaledes ikke kan antages at angaa bemeldte Forhold og der ikke senere er udfærdiget nogen Extensionsordre angaaende Paakjendelsen af samme, vil Sagen forsaavidt ex officio være af afvise fra Underretten.

Derimod vil Arrestantinden, der er født i Aaret 1856 og tidligere gjentagne Gange har været straffet for Tyveri og Bedrageri, senest ifølge Randers Kjøbstads Extraretsdom af 7de Februar f. A. for anden Gang begaaet Tyveri samt for Bedrageri efter Straffelovens § 230 og § 251 tildels i Forbindelse med § 46 med Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder, for sit øvrige ovenomhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 251 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbeide i 1 Aar.

I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stadfæste.“

Torsdagen den 29de April.

Nr. 97.

Advokat Klubien

contra

Peter Christian Rasmussen (Defensor Levinsen),
der tiltales for Overtrædelse af Bestemmelsen i D. L. 5—10—
45 om Maskestørrelsen.

Bjerre Herreds Politirets Dom af 15de Septbr. 1879: »Tiltalte, Fisker Peter Christian Rasmussen af Bredballe Strand, bor til Bjerre Herreds Politikasse bode 60 Kr. og have det i Sagen omhandlede Bundslæbevaad forbrudt til Fordel for samme Kasse, men iøvrigt for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Saa betaler Tiltalte og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Bode at erlægges inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Novbr. 1879: »Tiltalte Peter Christian Rasmussen bor for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, i Salair hver 10 Kr., udredes af det Offentlige.»

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 23de Januar d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjeustand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Om end de i Lovens 5—10—45 indeholdte for hele Riget fælles Regler om Fiskegarns Maskestørrelse ved den senere Lovgivning om Limfjordsfiskeriet i det Hole ansees ophævede eller forandrede for dettes Vedkommende, kan dog heraf hverken efter denne Lovgivnings Indhold eller efter Forholdets Natur med nogen Foie udledes, at der nu slet ingen Regler skulde have for Garnenes Maskestørrelse udenfor Limfjorden. Dette kan saa meget mindre antages, som Lovens 5—10—45 nærmest maa forståes saaledes, at de til enhver Tid for Limfjordsfiskeriet autoriserede Skjelde ligeledes i det øvrige Rige skulde tjene til Rettesnor for Maskestørrelsen, naar ikke det Modsatte udtrykkeligt var bestemt, hvorfor ogsaa de i den indankede Dom nævnte senere Love, skjøndt de kun omtale Fiskeriet i Lim-

Fjorden, i den heromhandlede Henseende ligefuldt maatte komme til Anvendelse paa Fiskeriet udenfor denne Fjord. Efter de Hoiersteret forelagte Oplysninger maa iøvrigt det under Sagen omhandlede, af Tiltalte navnlig til Aalefiskeri brugte, Drivvaads Maskestørrelse ansees for ulovlig, hvad enten det bedømmes efter Reglerne i Loven af 29de Decbr. 1857 § 21 jfr. § 2 eller efter dom, der gjaldt, da Chr. V's Lov udkom, idet disse ikke ere blevne skærpede. Som Folge heraf har Tiltalte paadraget sig Strafansvar ved Benyttelsen af bemeldte Vaad, men idet de lempeligere Bestemmelser i Loven af 1857 § 47 analogisk maa komme til Anvendelse, vil hans Straf kunne fastsættes til en Bøde til Politikassen paa 20 Kroner, hvorhos Vaadet i Medfør af dette Lovbud vil, forsaavidt fornødent, blive at tilintetgjøre. Endelig maa Tiltalte udrede Sagens Omkostninger, derunder de ved Overrettsdommen bestemte Salarier.

Thi kjendes for Ret:

Peter Christian Rasmussen bør til Bjerre Herreds Politikasse bøde 20 Kroner. Det omhandlede Drivvaad bør, forsaavidt fornødent, tilintetgjøres. Saa bør og Tiltalte betale Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier, samt i Salarium for Hoiersteret til Advokaterne Klubien og Levinen 50 Kroner til hver.

I den indlankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende Sag tiltales Fisker Peter Christian Rasmussen for Overtrædelse af Bestemmelsen i D. L. 5—10—45 om Maskestørrelsen og Lov af 9de Marts 1872 om Bndslæbevaad, men da Sagen kun er appelleret efter Begjæring af Tiltalte, der ved Underrettsdommen er frifunden for den sidste Del af Actionen, foreligger alene sammes første Del til Paakjendelse her for Retten.

Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han i sidste Sommer har fisket navnlig Aal men ogsaa Torsk og Rodspætter ved Lolland, i Veile Fjord og i Horsens Fjord med et Drivvaad, der er befundet at være tre Favne langt baade i Armene og i Kalven, og hvis Masker i Armene udgjør i Omkreds ca. 27 Linier og i den yderste Ende af Kalven ca. 20 Linier.

Nu hedder det vel i D. L. 5—10—45, at »der skal være et Skjelde og Nædbor hængendes paa alle Raadhuse i Kjøbstæ-

derne hos Limfjorden, hvorefter enhver skal vide at binde deres Baandgarn, Ruser, Nædgarn, Vokkalve og andre Garn, og skal ingen Garn, som have mindre Maske, end som samme Skjelde udviser, bruges i Liimfjorden, eller nogen andenstæds, over alt Riget, og vel maa det antages, at et Vaad som det ommeldte ifølge de i § 21 i Lov af 29de December 1857 om Fiskeri i Limfjorden indeholdte Bestemmelser om den Maskestørrelse, de til Aalefiskeri bestemte Vaad skulle have, ikke vilde kunne benyttes i Limfjorden, men da de ifølge D. L.'s 5-10-45 og 46 gjældende Bestemmelser om Fiskeriet i Limfjorden i det Hele maa anses ophævede eller forandrede ved den senere Lovgivning om dette Fiskeri, nemlig ved Frdn. 15de December 1750 og Lov 29de December 1857 samt flere nyere Love, uden at der i nogen af disse indeholdes nogen Antydning om, at de skulde være anvendelige med Hensyn til Fiskeri andre Steder end netop i Limfjorden, kan det ikke antages, at den ovenmeldte særlige Bestemmelse, hvorefter de samme Regler, der dengang gjaldt om Garnenes Maskestørrelse for Limfjordsfiskeriet, ogsaa vare gjældende for alt andet Fiskeri i Riget, endnu skulde staa ved Magt, og Tiltalte kan saaledes ikke anses at have paadraget sig Ansvar ved den af ham vedgaaede Benyttelse af det under Sagen omhandlede Vaad.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Fredagen den 30te April.

Nr. 34. Journalist **C. Christensen** paa sin
Hustrues Vegne (Estatsraad Buntzen efter Ordre)
contra

Roeskilde Kjøbstads Byraad

(Advokat Halkier efter Ordre),

betræffende Betaling af 406 Kr. 88 Øre.

Roeskilde Bythings Dom af 8de Novbr. 1877: «De Indstævnte, Roeskilde Byraad, her paa Roeskilde Kjøbstads Communes Vegne betale til Citanten, Journalist C. Christensen af Kjøbenhavn paa hans Hustrues, Helene Christensens, født Simonsens, Vegne den paastævnte Fordring 406 Kr. 88 Øre med Renter deraf 5 pct. p. a. fra den 17de April d. A. indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves. Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Hude, og de Indstævntes befalede Sagfører, Prokurator Jacobsen, tillægges hver i Salair 25 Kr.,

som udredes af det Offentlige. Det Idomte at betale inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Octbr. 1878: „Citanterne, Roeskilde Byraad, bør for Tiltale af Indstævnte, Journalist C. Christensen paa hans Hustrues, Helene Christensen, født Simonsens Vøgne, i denne Sag fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og de Parternes befalede Sagførere her for Retten tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Etatsraad Buntzon og Advokat Halkier tillægges i Salarium for Høiesteret hver 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: „I 1869 blev et Embede som Lærerinde ved Borgerskolen i Roeskilde af Skoledirektionen for Søomme og Voldborg Herreder opslaaet vacant, og blev det i Bekjendtgjørelserne herom anført, at Embedet lonnedes saaledes; a) 50 Tdr. Byg efter Kapitelstaxt, b) 300 Kr. i Penge, c) 120 Kr. Husleiegodtgjørelse, d) 2 Favne Brænde, Alt med Fradrag af en Trediedel, samt Andel i Skolepenge. Indstævnte Journalist C. Christensens Hustru, Helene født Simonsen, der dengang var ugift, søgte og erholdt det saaledes bekjendtgjorte Embede, og har fra den 19de October 1869, da hun efter Byraadets Iudstilling ansattes af Skoledirektionen, til Sommerferien 1876, da hun efter eget Ønske frattraadte, beklædt dette Embede og derfor oppebaaret med Fradrag af $\frac{1}{3}$ det under a, b, c, d nævnte Vederlag — dog at de under d anførte 2 Favne Brænde ere godtgjorte efter Brændelspriserne — for-

uden Dyrtidstillæg, uden at hun, medens hun beklædte Embedet, har reist eller forbeholdt noget Krav mod Skoledirektionen eller Byraadet paa Grund af Vederlagets Utilstrækkelighed.

Da imidlertid Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet i Anledning af, at det ommoldte Embede atter var blevet opslaaet vacant paa samme Maade som tidligere i Henseende til Vederlaget, i Skrivelse af 5te Juli 1876 til vedkommande Skoledirektion havde udtalt, at der ved den en Communalbestyrelse ved Lov af 29de Marts 1867 § 4 tillagte Bemyndigelse til eventuelt at nedsætte de normerede Lønninger for Lærerposter ved Kjøbstadsskoler med en Trediedel, naar Posterne besættes med Lærerinder, ikke kunde være sigtet til de Embederne tillagte Emolumenter af Fribolig og Brændsel, fandt Indstævntes Hustru sig herved foranlediget til for Citanterne at andrage paa, at den 1:3, som hun efter Ministeriets Udtalelse maatte ansee urettelig afkortet i Godtgjørelsen for Fribolig og Brændsel, maatte blive hende anvist, og da Citanterne, der ikke kunde erkjende Rigtigheden af Ministeriets Fortolkning, som de dog af Velvillie for Lærerinderne havde vedtaget at tage til Følge for Eftertiden fra 1ste Januar 1877 at regne, havde meddelt hende, at hendes Andragende ikke kunde bevilges, anlagde Indstævnte paa hendes Vegne i 1ste Instants ved Roeskilde Byret Sag mod Citanterne til Betaling af den omstridte Godtgjørelse, der opgjordes til 406 Kr. 88 Øre, hvilken Sag ved bemeldte Rets Dom af 8de November f. A. blev afgjort derhen, at Citanterne tilpligtedes at betale Indstævnte paa hans Hustrues Vegne det nævnte Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra 17de April s. A. til Betaling skete, medens Sagens Omkostninger ophævedes, hvorhos der af det Offentlige tillagdes de for Citanterne og Indstævnte, der begge procederede efter meddelt Bevilling til fri Proces, beskikkede Sagforere, henholdsvis Prokurator Jacobsen og Prokurator Hude, i Salair hver 25 Kr. Denne Dom have Citanterne derefter indanket her for Retten, hvor de have paastaaet den saaledes forandret, at de overensstemmende med deres for Underretten nedlagte Paastand frifindes for Indstævntes Tiltale i denne Sag, og at han tilpligtes at tilsvare Sagens Omkostninger i 1ste Instants efter Reglerne for beneficerede Sager samt at udrede til Citanterne Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte, hvem der ligeledes her for Retten er meddelt Bevilling til fri Proces, har derimod paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og Citanterne paa Roeskilde Kjøbstads Vegne tilpligtede at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hans beskikkede Sagforer, Overretsprokurator Lehmann, hvilket Salair i ethvert Fald er paastaaet udredet af det Offentlige.

Da der ikke kan gives Citanterne Medhold i, at Indstævntes Hustru allerede af den Grund, at hun i sin Tid har ansøgt og

modtaget Embedet paa de i Bekjendtgjørelserne angivne Lønningensvilkkaar, og at hun ikke, medens hun beklædte Embedet, har roist noget Krav paa eller taget noget Forbehold om yderligere Vederlag, skulde være uberegtiget til nu at reise noget Efterkrav i denne Retning mod Citanterne, vil Sagens Afgjørelse afhænge af Forstaaelsen af den i Lov af 29de Marts 1867 om Ansættelse af Lærerinder ved de offentlige Skoler § 4, 1ste Punktum, givne Bestemmelse: »Lærerinderno ved Kjøbstadsskolerne udenfor Kjøbenhavn lønnes ligesom Lærerne i Henhold til Lov af 8de Marts 1856 § 13; dog kan Communalbestyrelsen nedsætte Lønnen med $\frac{1}{3}$ «. Medens nu den sidstnævnte Lovbestemmelse lader det uafgjort, om der under Ordet »Løn«, saaledes som det er brugt i samme, skal henføres Andet end de Embederne tillagte Indtægter i Penge, idet det hedder, at Lærerne skulle have i Løn et vist Pengebeløb og visse Tønder Byg at betale efter Capitols-Taxt, »foruden fri Bolig . . . og Brændsel«, er det derimod klart, at der ved Ordet »lønnes« i den citerede Bestemmelse af Lov af 29de Marts 1867, der afgiver Hjemmelen baade for Ansættelsen og Lønningen af Lærerinder, er sigtet til samtlige Embederne tillagte faste Indtægter, være sig Penge eller andre Emolumenter, og naar der da umiddelbart dorøfter i samme Lovbestemmelse tales om en Nedsættelse af »Lønnen« uden nogensomhelst Tilfoining, der kunde antyde, at der her handlede om et snevrere Omraade, saa skjønnes det ikke rettere, end at Ordet »Løn«, der efter Sprogbrugen ikke kan siges at være indskrænket til at benyttes alene om den et Embede eller Bestilling tillagte Pengeindtægt, maa forstaaes paa samme Maade som Ordet »lønnes«, altsaa som omfattende samtlige Embedet tillagte faste Indtægter, være sig Penge eller andre Emolumenter, en Forstaaelse, hvis Rigtighed ogsaa i ikke ringe Grad bestyrkes ved de Loven forudgaaede Forhandlinger paa Rigsdagen, medens dens Gyldighed ikke kan svækkes ved Betragtninger hentede fra Billighedshønsyn eller fra de praktiske Hindringer, som kunne møde for den fulde Benyttelse af Nedsættelsesretten, forsaavidt Fribolig og Brændsel ydes in natura. Idet Retten saaledes antager, at den Communalbestyrelserne ved den oftciterede Lovbestemmelse hjemlede Nedsættelsesret ogsaa omfatter de nysnævnte Emolumenter, vil den indankede Dom overensstemmende hermed være at forandre derhen, at Citanterne frifindes for Indstævntes Tiltale, hvorimod bemøldte Dom findes at burde stadfæstes, forsaavidt dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger angaaer. Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges Indstævntes beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Lehmann, hvis Sagførelse har været lovlig, noget Salair. Her for Retten foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 141.

Advokat Nellemann

contra

Andreas Hansen Enig (Defensor Bagger),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de Marts 1880: »Arrestanten Andreas Hansen Enig bør straffes med Tugthusarbeide i 2 Aar samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Delbanco, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Arrestanten Andreas Hansen Enig, der er født den 29de Juli 1844 og senest anseet ved Rettens Dom af 6te Mai 1876 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 med Tugthusarbeide i 3 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og sigtes for at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse med Hensyn til en Rubank, to korte Høvle og to Save, hvilke Gjenstande, efterat Arrestanten den 20de December f. A. var anholdt i Sagen i anden Anledning, ere fundne i hans Hjem paa Steder, hvor de nærmest maa antages at være henlagte for at holdes skjulte. Arrestanten har erkjendt at have været i Besiddelse af de nævnte Stykker Værktøi, men nægtet at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt med Hensyn til samme og forklaret, at de faa Dage for hans Anholdelse være ham leverede til Reparation af en Tomrer, som han har nævnet ved et Navn, som denne skal have givet sig ligooverfor ham, men som iøvrigt er ham ubekjendt. I de fire af disse Stykker, nemlig Rubanken, de to korte Høvle og den ene Sav, har imidlertid Snedkorsvend Axel Leonhard Svendsen gjenkjendt Værktøi, der tilhører ham, og, som af ham den 19de December f. A. paa 1ste Politistation anmeldt, i Tidsrummet fra den 13de til den 18de forud ere stjaalne fra et Værelse i en under Opførelse værende Bygning i Frederiksborggade, hvor de havde beroet, og da bemeldte Snedkorsvend med Hensyn til

disse 4 Stykker Værktøj, der ere vurderede til ialt 11 Kr., har aflagt Tilhjemlingsed og bevist sin Eiendomsret og den ovennævnte af Arrestanten om sin Hjemmel til sin Besiddelse af disse Gjenstande afgivne Forklaring ikke blot er ubestyrket, men tiljels stridende mod, hvad der iøvrigt er oplyst, findes der at være tilveiebragt et i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frd. 8de September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til forsaavdt at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, idet de foreliggende Omstændigheder ikke tilstrækkeligen vise hen til, at han selv har stjaalet det Vedkommende. Med Hensyn til den anden af de Save, af hvilke Arrestanten har været i Besiddelse og i Henseendo til hvilken der er frønkomet endel Formodning for, at den er stjaalet paa en anden under Opførelse værende Bygning, er der ikke mod Arrestantens Benægtelse tilveiebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham for Eiendomsindgrob. Som Følge af Ovenstaaendo vil Arrestanten være at ansee i Medfør af Straffelovens § 241, 1sto Led, efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, effor Omstændighederne med Tugthusarbeide i 2 Aar.*

Nr. 127.

Advokat Nøllemann

contra

Christine Elisabeth Frederikke Meyer

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 24de November 1879: »De Tiltalte Conradine Nielsine Jensen, Christine Elisabeth Frederikke Meyer og Peter Ferdinand Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 i 3 Gange 5 Dage, Nr. 2 i 4 Gange 5 Dage og Nr. 3 i 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prokurator Møller og til Defensor, Overretssagfører Diechmann, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Conradine Nielsine Jensen, saaledes at de 2 andre Tiltalte in solidum med hende deraf udrede Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Februar 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 1 Salair til Actor og Defensor herved Retten, Prokuratorerne Casse og Berggreen, udreder Tiltalte Conradine Nielsine Jensen 20 Kr. til hver, saaledes at Tiltalte Christine Elisabeth Frederikke

Meyer og Peter Ferdinand Jensen in solidum med hende deraf udrede Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christine Elisabeth Frederikke Meyers Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: »Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Extraret hørtill indankede Sag sigtes de Tiltalte, Conradine Nielsine Jensen, Christine Elisabeth Frederikke Meyer og Peter Ferdinand Jensen, Førstnævnte for Tyveri og de 2 Sidstnævnte for Delagtighed i denne Forbrydelse, og er der i saa Henseende ved de Paagjældendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne godtgjort Følgende:

Conradine Nielsine Jensen, der er født den 12te December 1859 og ikke funden tidligere straffet, har i August og September Maaned f. A., medens hun tjente hos Værtshusbestyrelse Carl Kehlet, fra uafslaaede Rum tilvendt sig forskjellige Klædningsstykker og andre Gjenstande til en Værdi af ca. 8 Kr., som tilhørte dels bemeldte Kehlet, dels nogle hos ham tjenende Personer, dels nogle Sangerinder, der optraadte i Beværtningen. Hvad angaaer Tiltalte Christine Elisabeth Frederikke Meyer, der er født den 4de Juli 1859 og ved nærværende Rets Dom af 7de December 1877 anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, er det godtgjort, at hun, da Conradine Jensen en Aften sagde til hende, at hvis hun vilde vaske for hende, skulde hun faa Noget af hende, er gaaet ind derpaa, uagtet hun vel forstod, at Conradine Jensen vilde stjele, hvad hun saaledes vilde give hende. I Henhold til den saaledes truffene Aftale har Conradine Jensen af de af hende derefter stjaalne Gjenstande bragt 4 Par Knive og Gaffer og 2 Thekeer, af Værdi ialt 2 Kr. 15 Øre, til Christine Meyer, der beholdt og brugte dem. Det er fremdeles oplyst, at sidstnævnte Tiltalte, da hun en Aften besøgte Conradine Jensen og traf hende i Færd med at vaske nogle Værtshusbestyrelse Kehlet tilhørende Glas, paa en Forespørgsel af denne, om hun vilde have nogle af

Glassene, har svaret bekræftende, og derefter modtaget 3 Glas af Værdi 30 Øre, som hun bragte til sit Hjem. Hvad endelig angaaer Tiltalte Peter Ferdinand Jensen

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ere disse ved Underrettsdommen ansete: Conradine Nielsine Jensen efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Christine Elisabeth Frederikke Meyer efter samme Lovs § 230, 1ste Led, jfr. dels med § 48, dels med § 54, med lignende Fængsel i 4 Gange 5 Dage og Peter Ferdinand Jensen efter samme Lovs § 238 med lige Fængsel i 5 Dage. Da dette findes at maatte billiges, dog saaledes at det af Christine Elisabeth Frederikke Meyer udviste Forhold vil være at henhøre under Straffelovens § 230, 1ste Led, jfr. tildels § 51, og da Underrettsdommens Bestemmelser om Udrodelsen af Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil denne med den angivne Ændring være at stadfæste.»

Mandagen den 3die Mai.

Nr. 92.

Advokat Halkier

contra

Johanne Cathrine, Peder Munchs Enke

(Defensor Levinsen),

der tiltales for det i Straffelovens § 101 omhandlede Forhold.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Decbr. 1879: "Tiltalte Johanne Cathrine, Peder Munchs Enke af Rønne, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Derhos vil hun have at udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Erstatning til det Offentlige for de ved Sættedommerens Beskikkelse foranledigede Udgifter, samt i Salair til Actor og Defensor, Sagfører Wimmer og Prokurator Lund, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adferd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilken intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Ved Amtots Decret af 23de October d. A. er Johanne Cathrine, Peder Munchs Enke, af Rønne, beordret sat under Tiltale for det i Straffelovens § 101 omhandlede Forhold og ved Amtots Constitution af 15de September d. A. er under tegnede By- og Herredsfoged Gregorsen i Hasle beskikket til som Sættedommer og Skriver at lede Fortsættelsen af Undersøgelsen mod Paagjældende og at afsige Dom i Sagen.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efterat Tiltalte ved Høiesteretsdom af 21de April d. A. i en mod hende for Tyveri anlagt Sag var bleven frifunden for Actors Tiltale i denne Sag, dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger, indfandt Kongens Foged i Rønne, Byfoged Olivarius, sig den 8de September d. A. paa hendes Bopæl, for, da hun ikke efter skeet Paakrav betalte Omkostningerne, at gjøre Execution for samme.

Under Fogedforretningen optraadte hun i høi Grad fornærmende mod Fogden, og er det ved dennes Forklaring, som ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de under Sagen afhørte beedigede Vidners Forklaring, tilstrækkelig oplyst, at hun gjorde Indsigelse imod Forretningens Fremme, vægrede sig ved at paavise Gjenstande til Udlæg og brugte Udtryk til Fogden som: vor ikke eller prov at røre mine Sager eller Lignende.

Hun udtalte derhos, idet hun sigtede til den criminelle Undersøgelse og Dom, der gik forud for den ovennævnte Høiesteretsdom, at hun var uskyldig, at Byfoged Olivarius var den Skyldige i den Sag, at han havde domt hende uskyldigt, og at han var den, der skulde betale, at han havde forfalsket Retsprotocollen, at hun vilde drage ham til Ansvar og endelig, at han havde fremstillet Folk for Skranken, der vare i en saadan Tilstand, at det var utilladeligt.

Under det i den indledede Undersøgelse optagne første Forhør vedgik hun i alt væsentligt at have yttret sig som foranført, idet hun hævdede sin Berettigelse dertil, derimod har hun nægtet at have, som af tvende Vidner forklaret, traadt truende op imod Fogden eller, som af et andet Vidne forklaret, at have slaet i Bordet for ham.

Imod hendes Benægtelse maa det derhos anses godtgjort, at Fogden advarede hende og overhovedet ved sin rolige Optræden ikke havde givet hende Anledning til hendes Optræden.

Senere under Undersøgelsen har Tiltalte tilbagekaldt samtlige sine Sigtelser og de mod Byfoged Olivarius brugte fornærmelige Udtryk som uhjemlede, idet hun har angivet, at hun under Executionsforretningen saavel som ogsaa til andre Tider ikke var og er ved sin Fornufts fulde Brug, saa at hun talte i Vildelse og ikke vidste, hvad hun sagde og gjorde.

Efter de af Fogden og dennes Fuldmægtig og Fogedvidnerne

afgivne og af disse sidste beedigede Forklaringer samt den af Districtslægen i Anledning af dette hendes Anbringende anstillede Undersøgelse og derefter afgivne Erklæring, maa det imidlertid ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved den omspurgte Leilighed ikke har befundet sig i nogen abnorm Sinds-tilstand, der kunde formindske hendes Tilregnelighed, og at hun baade da var og endnu er fuldt tilregnelig, og der vil saaledes ikke kunne tages noget Hensyn til hendes Anbringender.

Tiltalte, der er født den 30te Januar 1812, og som ved Hoiesterets Dom af 21de April d. A., ved hvilken Ronne Kjøbstads Extraretsdom af 15de Marts 1879, hvorved hun for Tyveri var anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, forandredes, er frifunden for Actors Tiltale, dog at hun tilpligtedes at udrede Actionens Omkostninger, men iøvrigt ikke forhen har været tiltalt, dømt eller straffet, vil derefter nu ikke kunne undgaa at ansees efter Straffelovens § 101. Ved Bestemmelsen af Straffen vil der dels være at tage Hensyn til, at Beskyldningerne ere rettede imod Kongens Foged under hans Embedsforretning, dels til Beskyldningernes for en Dommer graverende Beskaffenhed, og paa den anden Side til, at Tiltalte har tilbagekaldt sauntlige Sigtelser og Fornærmelser og gjort Afbigt, og at hun har befundet sig i en irriteret Sindsstemning, og findes Straffen, i Betragtning af alt Foranstaaende, passende at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 14 Dage.*

Nr. 140.

Advokat Halkier
contra

Jes Ditlev Adolphsen eller **Jessen**
(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Fornærmelser og Trusler mod en af Nykjøbing Almueskoles Lærere og for at have lagt Hindring i Veien for Udførelsen af Lærergjeringen.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 12te Decbr. 1879: "Tiltalte Jes Ditlev Adolphsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Tiltalte Maren Elisabeth Hansen bør til Statskassen bøde en Mulkt af 30 Kr. eller i Mangel af sammes fulde Betaling i rette Tid hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa bør og begge de Tiltalte in solidum udrede alle af Sagens Undersøgelse og Actionen lovligt flydende Udgifter, derunder i Salair til Actor og Defensor, Overretssagfører Jensen og Prokurator Blæsberg, 15 Kr. til hver. Den idømte Mulkt at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Marts 1880: »Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Casse, betale de Tiltalte, Arbeidsmand Jes Ditlev Jessen eller Adolphsen og dennes Hustru Maren Elisabeth Hansen, Begge af Nykjøbing paa Falster, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver og til den Førstnævnte endvidere 28 Øre i Godtgjorelse for Portoudgifter. Den idømte Mulkt at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Løven.»

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte adviste Forhold, der i det Væsentlige rigtigt er fremstillet i den indankede Dom, vil han være at ansee efter Straffelovens § 98, 2det Led og § 101, jfr. § 98, i hvilken Henseende bemærkes, at den af Tiltalte, idet han holdt sin knyttede Haand op for Lærerens Ansigt, brugte Yttring, at han skulde drage (eller tage) ham under Behandling, efter den Maade, hvorpaa den fremkom, nemlig ved Tiltaltes Bortgang og som Svar paa en Udtalelse af Læreren om, at han vilde drage Tiltalte til Ansvar, ikke kan betragtes som en saadan alvorlig ment Trusel om Vold, som omhandles i 1ste Led af § 98. Tiltaltes Straf findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Uger. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jes Ditlev Jessen eller Adolphsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Uger. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkjær og Henriksen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret alene efter de Tiltaltes Begjæring hertil indankede Sag tiltales Arbeidsmand Jes Ditlev Jessen eller Adolphsen af Nykjøbing paa Falster for Fornærmelser og Trusler mod 2 af Nykjøbing Al-

mucskoles Lærere, Forstnævnte tillige for at have lagt Hindring i Veien for Udførelsen af den ene Lærers Embedsgjerning

De nærmere Omstændigheder ved de de Tiltalte paasigtede Forhold ere, efter hvad der under Sagen er oplyst, følgende:

Den 15de October f. A. indfandt Tiltalte Jes Ditlev Jessen sig i Anledning af, at de Tiltaltes Datter Camilla ikke som sædvanlig var kommen hjem fra Skolen Kl. 5 om Eftermiddagen, paa Skolen, hvor han traf Fontelæreren Gudmand Hoyer, der havde Tilsyn med et Par Pigebørn, deriblandt Tiltaltes Datter, der skulde blive paa Skolen en Time efter den sædvanlige Skoletid. Efter Tiltaltes egen Tilstaaelse, der i saa Henseende stemmer med ovennævnte Lærers Forklaring, befalede Tiltalte, efter at han paa sit Spørgsmaal til Læreren havde erfaret, at Datteren skulde blive en Time paa Skolen, da hun sad efter, Datteren strax at følge med sig, og, uagtet Læreren protesterede derimod og betydede ham, at hun skulde sidde denne Time efter, da hun var kommen en Time for sent nogle Dage iforveien og at saadant skete ifølge et Paabud fra Skolecommissionen, gjengtog han dog sin Befaling til Barnet om strax at følge med og tog hende ogsaa med sig. Uagtet Læreren, efter hvad Tiltalte har erkjendt, hele Tiden var rolig og søgte at tale ham til Rette, talte han selv i en hæftig og opfarende Tone og har han ikke turdet benægte, at han, som forklaret af Lærer Gudmand Hoier, gjentagende Gange slog i Bordet og Døren, at han paa Læreren Bemærkning om, at Datteren sad efter paa Skolecommissionens Ordre, svarede: »jeg blæser baade ad Dem og Skolecommissionen«, samt at han i en truende Tone, idet han holdt den knyttede Næve op mod Læreren Ansigt, yttrede: »ja jeg skal tage Dem under Behandling kan De tro«, uden at han dog aldeles bestemt har kunnet erindre, om Ordene ere faldne netop saaledes

For det af de Tiltalte overfor de to nævnte Lærere saaledes udviste Forhold ville de være at ansee, Tiltalte Jes Ditlev Jessen, der er født den 25de Marts 1842 og ikke funden tidligere straffet, efter Straffelovens § 98 og § 101 jfr. § 98 og da de i den indankede Dom fastsatte Straff for Tiltalte Jes Ditlev Jessen af simpelt Fængsel i 3 Maaneder efter Omstændighederne findes passende, vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.»

Færdig fra Trykkeriet den 20. Mai 1880.

Cydonianske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Færd. Ujeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretærer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—St.

Nr. 10.

Nr. 128.

Advokat Halkier
contra

Frederik Ferdinand Cortsen eller **Cordtsen**
(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de Febr. 1880: »Arrestanten Frederik Ferdinand Cortsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet Tiltalte efter Dommens Afsigelse fremførte Paastand om, at han, da han begik Tyveriet, paa Grund af Nydelse af Brændevin var i en Tilregnelighed udelukkende Tilstand, efter de i den Anledning tilveiebragte Oplysninger ikke kan komme i Betragtning, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Arrestanten Frederik Ferdinand Cortsen er under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag overbevist at have den 8de forrige Maaned, da han var gaaet ind i Skomager P. Mathiesens uallaasede Bou-

lik for at betle og ikke havde truffet Nøgen tilstede i samme, frastjaalet Mathiesen et til 10 Kr. vurderet Par Sko, som stod i et Vindue i Boutiken. Arrestanten, der er født den 5te September 1839 er tidligere anseet blandt Andet ved Rettens Dom af 16de Januar 1872 efter Straffelovens § 231 1ste Led, sammenholdt 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4 1ste Led og § 253 samt i Henhold til Placat 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Placat 19 December 1832 og 9de October 1833 § 2 efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Forbedringshusarbeide i 3 Aar. Senest er han ved Rettens Dom af 26de Juli 1879 anseet efter nævnte Lov af 1860 § 3 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 72 Dage. Som Følge af Ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbeide i 2 Aar.

Fredagen den 7de Mai.

Nr. 117.

Advokat Klubien

contra

Lars Larsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 4de Februar 1880: Tiltalte Lars Larsen af Clemensker bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og derhos udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prokurator Petersen og Sagfører Wimmer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, der i det Væsentlige tiltrædes, og med Bemærkning, at Tiltalte ved Høiesteretsdommen af 26de Mai 1841 blev domt for simpelt Tyveri og Forsøg paa Indbrudstyveri, maa det billiges at han er funden skyldig i det ham paasigtede Tyveri, og da den ham herfor efter Straffelovens § 228 idømte Straf findes passende, vil Herredsthingsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende Sag tiltales Arbeidsmand Lars Larsen af Clemensker for Tyveri, ifølge Amtets Decret af 8de Januar d. A., og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 27de November f. A. opdagede Dyrlæge i Clemensker, P. Jørgensens Karl, Jens Hansen, ved at borttage et Brædt, der stod foran noget Foder i hans Husbonds Lade, at der bagved Brædtet forefandtes skjult en Sæk, som han fremtog og bragte til sin Husbond, og viste det sig ved Undersøgelsen, at Sækken indeholdt Blandingskorn. Jørgensen lod derefter Sækken bringe tilbage til sit Sted og forlod sit Hjem nogle Timer i Praxis. Ved hans Tilbagekomst om Aftenen var Sækken forsvunden, men ved den af ham i Forening med hans nævnte Karl anstillede Undersøgelse, fandt han en hvid, Tiltalte Lars Larsen tilhørende, Pose med Havre, gjemt i en sænder for Huset staaende Stak, og i en anden Stak, østen for Huset, den ovennævnte Sæk med Blandingskorn. Da han havde Mistanke til Tiltalte, der arbejdede hos ham i den seneste Tid ved Tærskning, og denne havde opholdt sig i Laden om Eftermiddagen, bestemte han sig til i Forening med sin Karl, at holde Vagt om Natten for mulig at paagribe Gjerningsmanden, og Jørgensen bemærkede nu fra sit Udkig i Laden Tiltalte komme gaaende henimod Kl. 3 om Natten, seende sig forsigtigt om, hvorefter han gik rask hen til den søndre Stak og udtog den hvide Pose, og begav sig med denne under Armen til den østre Stak, i hvilken han begyndte at pille. Jørgensen og Karlen sprang nu frem fra Laden, og efter Begges Udsagn vedgik Tiltalte, at der var Havre i den hvide Pose, og han udtog efter nogen Nølen, og uden at Stedet blev ham paavist, den Sæk, som fandtes skjult i den østre Stak, og efter Karlens, Jens Hansens Udsagn, tilstod Tiltalte udtrykkeligt for Jørgensen, at han havde frastjålet denne Blandingssæden og Havren. Jørgensen førte derefter Tiltalte til Sandemanden, men da denne ikke var hjemme, lod han Tiltalte gaae, og anmeldte Sagen for Politiet, hvorefter Tiltalte samme Dag blev anholdt.

Under den i denne Anledning anstillede Undersøgelse, har Tiltalte imidlertid vedholdende benægtet, at have gjort sig skyldig i det omhandlede Tyveri, idet han har angivet, at han den

paagjældende Nat var gaaet hen til Stakkene udfor Jørgensens Lade, for at lede efter sine Vanter, som han Aftenen forud havde glemt dersteds, og fandt han da, ved at lede efter disse, en ham tilhørende hvid Pose, som han nogle Dage forinden havde bragt til Jørgensen, men som derefter var forsvunden, skjult i den ene Stak, fyldt med Havre, ligesom han ogsaa indrømmer, at han udtog Sækken med Blandingskorn i den anden Stak, men efter hans Angivende efter Jørgensens Anvisning, og uden at han vidste, hvad den indholdt, og har han stadig benægtet at vide, hvorledes Sækken og Posen ere blevne indstukne i Stakkene, eller at han har gjort det, eller at han har fyldt dem med de i samme værende Blandingskorn og Havre, og han har saaledes vedblivende benægtet at have gjort sig skyldig i det paasigtede Tyveri.

Imidlertid bliver at hensee til, at Tiltalte er antruffet paa Gjerningsstedet om Natten mellem Kl. 2—3, at han har anerkjendt, at den hvide Pose med Havre tilhørte ham, at han blev antruffen med samme, og selv angav at der fandtes Havre i den, og at han efter Bestjaalnes og dennes Tjenestekarls beedigede Udsagn uden Leden eller Paavisning fremtog Sækken med Blandingskorn af den anden Stak, at han efter Tjenestekarls beedigede Udsagn ligefrem da tilstod, at han havde stjaalet Sækkens og Posens Indhold fra Dyr læge Jørgensen, at han først under Forhøret er fremkommet med den i og for sig aldeles usandsynlige Grund til hans Nærværelse paa Gjerningsstedet midt om Natten, at han var gaaet ud for at lede efter sine Vanter, at han efter sin Husholderskes Udsigende var urolig ved sin Hjemkomst, at han benyttede Tiden, inden han blev anholdt, til at bortskaffe noget Korn, som han, nægtet ingen Eier har meldt sig, dog maa antages at have stjaalet, men om hvis Erhvervelse, han har givet en aldeles usandsynlig af intet bestyrket og tværtimod af hans Husholderske bestemt, modsagt Forklaring, at han, der en Gang i sin Ungdom har været straffet for Indbrudstyveri, senere gjentagne Gange har været under Undersøgelse for Tyveri, men saavel under disse som under nærværende under Anbringende af aldeles usandsynlige Angivender til enhver Tid haardnakket har nægtet enhver Skyld.

Naar hertil føies, at Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingseed med Hensyn til den i den hvide Pose forefundne Havre, der var af eiendommelig og derved kjendelig Art, at Havren ligeledes er gjenkjendt af Bestjaalnes Tjenestekarl, der endvidere har beediget, at det var kjendeligt, at der var taget af Bunken i Laden, at det, efter hvad der foreligger, er utvivlsomt, at Sækken med Blandingskornet ligeledes er frastjaalet Dyr læge Jørgensen, som imidlertid ikke paa Grund af det saa godt som Umulige i at kunne aflægge Tilhjemlingseed med Hensyn til en almindelig Kornsort uden særlige Mærker, ikke har dristet sig

til at aflægge saadan Eed, hvorimod han har udtalt, at han ikke nærer nogen Tvivl om, at Blandingssæden ogsaa er ham frastjaa-len, findes der paa den ene Side tilstrækkelig godtgjort, at den under Sagen omhandlede Havre og Blandingssæd, der udgjorde respective 1 Skp. til Værdi 1 Kr. og 2 $\frac{1}{2}$ Skp. til Værdi 2 Kr. er frastjaalen Dyrslæge Jørgensen, til hvem de stjaalne Koster ere udveiede, og som derefter ikke har gjort Krav paa videre Erstatning, og paa den anden Side tilveiebragt saamange beviste Omstændigheder, der i deres indbyrdes Forbindelse i Forening med det iøvrigt Oplyste bestemt henvise til, at Tiltalte er skyldig i det omhandlede Tyveri, saa at det efter Frdn. 8de September 1841 omhandlede Bevis skjønnes tilstrækkelig tilveiebragt imod ham.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født i Østerlarsker den 18de Mai 1823, og som ved Høiesteretsdom af 26de Mai 1841 for Indbrudstyveri er anset med Forbedringshusarbeide i 1 Aar, medens han ved Høiesteretsdom af 18de October 1849 er frifunden for Actors Tiltale for Tyveri, ligesom han ved Høieste-
retsdom af 9de Mai 1853 for Tyveri blev frifunden for Actors videre Tiltale med Paalæg af Actionens Omkostninger, og mod hvem, der senere, dels ved Rønne Kjøbstads dels ved Vesterher-
reds Ret har været indledet Undersøgelse for Tyveri, uden at der dog blev beordret Action imod ham, nu være at ansee efter Straffelovens § 228 cfr. § 57 og findes Straffen under Hensyn til alt Foreliggende, passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.“

Fredagen den 14de Mai.

Nr. 4.

Fabrikken „Alliance“

(Advokat Klubien),

contra

Skibsrheder **Th. Sødring**

(Advokat Henriksen),

betræffende Citanternes Misligholdelse af en indgaaet Contrakt om Levering af et Parti Export Øl.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Gjæsterets Dom af 18de Octbr. 1876: »De Indstævnte, Exportforretningen »Alliance«, bør til Citanten, Skibsrheder Th. Sødring, betale et saadant Beløb, hvortil tvende uvillige, af Retten udmeldte Mænd, ansatte det Tab, der er tilføiet Citanten ved at de Indstævnte have und-

ladt at lovere ham til Export til La Plata-Staterne 200 Kister »Carlsberger Export Beer« om Maaneden i Tidsrummet fra Mai 1873 incl. til Aarets Udgang, dog ikke udover 11,200 Kr., tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. p. a. fra den 19de Juli 1873 til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 100 Kr. samt den ovennævnte Notarialforretnings Omkostninger med 6 Kr. 87 Øre, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. De ovennævnte Sigtelser bør døde og magtesløse at være, saa at de ikke komme Citanten til Skade paa Ære, gode Navn og Rygte. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at den ovennævnte Contract af 5te November 1873 er skrevet paa ustempet Papir.»

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juni 1878: »Gjæsteretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Gjæsteretssagens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Høiesteretsadvokat Brock forelægges en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 7de Januar d. A. fremlagte Indlæg.«

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde maa det antages, at der ved de i Dommen nævnte Skrivelser af 2den og 14de December 1872 er indgaaet en bindende Overenskomst mellem Parterne, ved hvilken Citanterne have paataget sig en selvstændig Forpligtelse til at levere det deri omhandlede Parti Øl. Da det nu ikke findes med Sikkerhed at kunne udledes af Indstævntes Brevvexling i Januar og Februar 1873 med Bryggerieieren — i hvilken Citanterne ikke deltog — og hans Modtagelse af det ham af denne tilbudte, i Dommen berørte Erstatningsbeløb, at han har opgivet den Ret, han efter det Anførte allerede havde erhvervet imod Citanterne til endnu i Aaret 1873 at faae Øl udleveret af disse til Udførsel, maa det billiges, at Citanterne ved Overretsdommen ere tilpligtede at betale Indstævnte Erstatning for det ham ved Over-

enskomstens Misligholdelse paaførte Tab; og idet deres subsidiaire Paastand for Høiesteret om, at Erstatningen fastsættes til 2133 Kroner 33 Øre, ikke kan ansees tilstrækkelig begrundet, maa det have sit Forblivende ved Dommens Forskrifter om Erstatningens Ansættelse. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes efter Indstævntes Paastand i det Hele være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Ved en inden Kjøbenhavns Amts søndre Birks Gjæsteret den 18de October 1876 afsagt Dom, ere Citanterne, Fabrikken »Alliance«, tilpligtede at betale til Indstævnte, Skibsrheder Th. Sødring, et saadant Beløb, hvortil tvende uvillige af Retten udmeldte Mænd ansætte det Tab, der er tilføiet Indstævnte ved at Citanterne have undladt at levere ham til Export til La Plata Staterne 200 Kister Carlsberger Export-Beer om Maaneden i Tidsrummet fra Mai 1873 incl. indtil Aarets Udgang, dog ikke over 11,200Kr., tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. p. a. fra den 19de Juli 1873, til Betaling skeer, og Sagens Omkostninger med 100 Kr., samt den under Sagen omhandlede Notarialforretnings Omkostninger med 6 Kr. 87 Øre, medens Citanterne iøvrigt ere frifundne for Indstævntes Tiltale i denne Sag. Derhos ere tvende af Citanterne mod Indstævnte fremsatte Sigtelser kjendte døde og magtesløse at være, saa at de ikke komme Indstævnte til Skade paa Ære, gode Navn og Rygte.

Denne Dom have Citanterne derefter indanket her for Retten, hvor de, idet de maa antages at have acquiesceret ved den i Dommen givne Mortification, iøvrigt have paastaaet Dommen saaledes forandret, at de frifindes for Indstævntes Tiltale i Sagen, og at der hos ham tillægges dem Sagens Omkostninger i begge Instantser. Indstævnte har derimod paastaaet Gjæsteretsdommen stadfæstet og sig hos Citanterne tillagt Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Ifølge Indstævntes Fremstilling traf han, der, som den Første, der gjorde Forsøg med Export af Carlsberger Export-Beer til

La Plata Staterne, i et Par Aar havde erholdt dette Øl til den nævnte Export af Citanterne, i December Maaned 1872 Overenskomst med Citanterne, hvorved disse forpligtede sig til i Mai Maaned 1873 og fremdeles hver paafølgende Maaned at levere ham 200 Kister (à 48 Helflasker) af det nævnte Øl. Nogen Tid før den første Levering skulde skee, meddelte Citanterne ham imidlertid, at Øllet ikke vilde blive leveret, og trods gjentagne Opfordringer fra ham, der navnlig ved en den 12te Juni 1873 afholdt Notarialforretning lod dem opfordre til at opfylde deres Forpligtelse efter Overenskomsten, vedbleve de deres Vægning ved at levere Øllet. Indstævnte, der havde truffet forskjellige Dispositioner med Hensyn til de forventede Leveringer, saasom leiet Lagerlokaler i La Plata Staterne m. v., har derfor forment, at Citanterne maa være pligtige at yde ham Erstatning for det begaaede Contractsbrud, hvilken Erstatning han oprindeligt paastod fastsat til 12,600 Kr., — idet han gik ud fra, at Overenskomsten mindst maatte gjælde for en Saison eller 9 Maaneder, altsaa om 1800 Kister Øl, medens han paa de senere af sine Forsendinger af Øl, inden det omhandlede Contractsbrud fandt Sted, vil have havt en Nettofortjeneste af over 7 Kr. pr. Kiste — men under Proceduren her for Retten har han, der ikke har contraappelleret Sagen, acquiesceret ved Underrettsdommens Bestemmelse om Erstatningens Fastsættelse ved uvillige Mænds Skjøn, altsaa ogsaa saaledes, at der ved Erstatningens Ansættelse kun tages Hensyn til Tidsrummet fra Mai Maaned 1873 incl. til Aarets Udgang, og at Erstatningens Maximum sættes til 11,200 Kr.

Den paaberaabte Overenskomst har Indstævnte navnlig anset afsluttet ved en imellem Parterne stedfunden, under Sagen fremlagt Correspondance, hvoraf fremgaaer, at efterat Indstævnte i Skrivelse af 2den December 1872 til Cand. pharm. Edv. Blad, der er ansvarlig Deltager i Firmaet «Alliance» og leder dettes Drift, havde under Henvisning til en imellem Parterne truffen mundtlig Aftale anmodet ham om skriftlig at tilsikre Indstævnte en Leverance af det ommeldte Øl paa 200 Kister om Maaneden fra den følgende Marts Maaned at regne, svarede Firmaet ved Skrivelse af 14de December s. A., at det nye Bryg først vilde være tjenligt i Mai Maaned, og hedder det derefter, »at vi altsaa denne Maaned og fremdeles hver Maaned tilsikre Dem et Antal af 200 Kister. Skulde De til den Tid ønske mere, be-roer det jo paa Omstændighederne, om vi kunne levere inere, kunne vi, saa skulle vi naturligvis med Fornøielse, men for at undgaae fremtidig Misforstaaelse, tillade vi os herved at slaae fast, at vi ikke ere pligtige at levere udover ovennævnte Antal. Skulde De derimod til den Tid ikke ønske at modtage Partiet, skulle vi gjøre alt muligt for delvis eller helt at overføre det paa andre Hænder. Hvad vi ligeledes bede Dem fastslaae er, at Partiet ikke henligger fra den ene Maaned til den anden«.

Citanterne have nu villet gjøre gjældende, at der ikke ved den anførte Contract er blevet afsluttet nogen virkelig for den forbindende Overenskomst om Leverance af det oftnævnte Parti Øl, hvad der efter deres Formøning ikke blot skulde fremgaa af selve Correspondancens Indhold, hvor der mangler enhver nærmere Bestemmelse om Vilkaarene for Leverancen, saasom med Hensyn til Prisen for Øllet, Indpakningsmaaden, Betalingen m. v., men ogsaa ligefrem skulde følge af hele Karakteren af den Forretningsforbindelse, hvori Indstævnte forud havde staaet med Citanterne, og hvorefter det var eller dog burde have været ham klart, at Citanterne ikke havde villet paatage sig nogen ubetinget Forpligtelse med Hensyn til selve Leverancen, men kun havde villet overtage Aftapningen og Indpakningen af Øllet, forsaavidt det erholdtes fra vedkommende Bryggeri, der var den egentlige Leverandeur, med hvem Indstævnte burde have forhandlet, naar han vilde sikre sig Leverancen.

Der kan imidlertid ikke gives Citanterne Medhold heri. At der ikke i Correspondancen er truffen udtrykkelig Bestemmelse om de nærmere Vilkaar for Leverancen, findes saameget mindre at kunne tillægges nogen afgjørende Betydning, som den ommeldte Correspondance fremtræder som Led i en forud bestaaende Forretningsforbindelse, hvorunder Vilkaarene for slige Leverancer vare saaledes fastslaaede, at begge Parter maatte være berettigede til at gaae ud fra, at de samme Vilkaar ogsaa skulde gjælde for den omstridte Leverance, selvfølgelig med de Modificationer, som Conjunkturerne maatte medføre, og som Parterne maatte antages stiltiende at have underkastet sig. Det ses ogsaa, at Citanterne have formønt, at Indstævnte ved Correspondancen maatte være bleven forpligtet til at modtage det omcontracterede Parti Øl, men en saadan Forpligtelse vilde selvfølgelig ikke kunne være paadraget Indstævnte, dersom Correspondancens Indhold havde været saa ubestemt, at den ikke egnede sig til at constituere et virkelig Contractsforhold om selve Leverancen af Øllet. Hvad dernæst angaaer den nærmere Forstaaelse af Correspondancen, da kunne Citanternes Udtalelser efter deres Indhold ikke opfattes anderledes, end at de, som under Correspondancen optræde ganske selvstændigt, og som efter den indgivne Firmaanmeldelse danne et selvstændigt Firma, der bl. A. har til Formaal at forhandle Øl, hvorom der ogsaa af dem er averteret i Bladene, have villet paatage sig en Forpligtelse til ikke blot at besørge Aftapningen og Indpakningen af Øllet, men ogsaa at præstere selve Leverancen af Øllet, saaledes at den fornødne Aftale maatte kunne forudsættes forud af dem at være truffen med vedkommende Bryggerieier, og det kan mod Indstavnets Benægtelse ingenlunde anses godtgjort, at han under den tidligere Forretningsforbindelse skulde paa en saadan Maado være bleven oplyst om Citanternes Forhold til bemeldte Bryg-

gericier, at han skulde have været uberettiget til at gaac ud fra, at Citanterne selv vilde overlage den oftnævnte Leverance.

Citanterne have endnu villet gjøre gjældende, at Indstævnte i alt Fald ved sine Forhandlinger med vedkommende Bryggerier selv skulde være Skyld i, at denne vægrede sig ved at levere det omcontraherede Parti Øl, og saaledes selv skulde have gjort det umuligt for Citanterne at præstere den omhandlede Leverance, men ei heller heri kan der gives Citanterne Medhold, da det ikke er oplyst, at han i denne Henseende har gjort Andet, end efter Anmodning fra Bryggeriet at tilstille dette — tildels endog gennem Citanterne — nogle af de ham fra hans Agenter i La Plata Staterne om Øllet sendte Meddelelser, samt at modtago et ham af Bryggeriets Eier frivillig tilbudt Beløb til delvis Dækning af et ham ved en tidligere Forsending forvoldt større Tab.

Det findes herefter med Føie ved Gjæsteretsdommen at være antaget, at Citanterne have været uberettigede til at undlade at præstere det omhandlede Parti Øl, og at de folgelig maa være pligtige til at erstatte Indstævnte det ham ved Undladelsen paaførte Tab, og da Citanterne under denne Forudsætning Intet have fundet at erindre mod Dommens Bestemmelser om Erstatningens Ansættelse, vil altsaa bemeldte Dom, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste, idet dog Sagens Omkostninger for Gjæsteretten efter Omstændighederne skjønnes at burde ophæves. Processens Omkostninger her for Retten findes ligeledes at burde ophæves. Der vil være at forelægge Høiestretsadvocat Brock en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtigo Stempleingen af det af ham den 7de Januar d. A. fremlagte Indlæg. Iovrigt har det fornødne stemplede Papir her for Retten været forbrugt.

Nr. 113.

Advokat Hindenburg

contra

Lars Pedersen (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri, Falsk, Bedrageri og Løsgængeri.

Stevns-Faxe Herreders Extrarets Dom af 21de November 1879: "Arrestanten Lars Pederson af Brandskovshus bør behandles overensstemmende med den allerhøieste Resolution af 18de Juni 1841. Saa betaler han og Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Overrettsagfører Ovesen og Underretsprokurator Nielsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Januar 1860: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Winthor og Auditeur Wolff, betaler Arrestanten Lars Pedersen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Da der mangler Oplysning om Indholdet af den eller de Resolutioner, der efter Slutningen af General-Commissariats-Collegiets Skrivelse af 26de Juni 1841 maa forudsættes at være afgivne angaaende Tiltaltes Losladelse fra Fæstningen i Henhold til den kongelige Resolution af 18de samme Maaned, samt om hvilken Tilkjendegivelse der i Overensstemmelse hermed maatte være given ham forinden hans Losladelse, maa det Fornødne i disse Henseender foranstaltes, forinden Sagen endelig paakjendes af Høiesteret.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany indstævnes for Høiesteret, efterat fornøden Oplysning i foranførte Henseender er tilveiebragt.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende fra Stevns-Faxe Herreders Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Lars Pedersen for Tyveri eller Hæleri, for Falsk, Bedrageri og Løsgænger.

Hvad angaaer Sigtelsen for Tyveri eller Hæleri, for hvilken Sigtelse Arrestanten ved Underrettsdommen er frifundne, men som efter den Maade, hvorpaa Sagen er indstævnet hertil, ogsaa maa antages at foreligge Overretten til Paakjendelse, da ere de nærmere Omstændigheder herved følgende:

Den 17de Mai f. A. anmeldte Uhrmager Jørgen Pedersen af Fuglsang ved Faxe, at der Natten forud ved Indbrud i hans Bolig var frastjaalet ham 2 Regulatoruhre, af hvilket det ene var af imiteret Noddetræ med Glas foran, og paa hvis øverste Kant der var paalimet et Ansigt, en næsten ny blaa Klædesfrakke med sorte Hornknapper og rødtaeruet eller, som det senere er oplyst, lilla taeruet uldent Foer, samt et taeruet Bomuldslommeklæde, der laa i Lommen paa bemeldte Frakke. Da Mistanken for dette Tyveri var bleven henledet paa Arrestanten, der er en oftere straffet Person, og som ved det ommeldte Tidspunkt var seet i Nærheden af Fuglsang ved Faxe, medens han efter de tilveiebragte Oplysninger først den 17de op-

paa Formiddagen var kommen til sit Hjem i Kjøbenhavn, blev han anholdt den 19de Juni s. A. og fandtes da i Besiddelse blandt Andet af et Regulatoruhr af imiteret Noddetræ med Glas forah; og paa hvis yderste Kant var paalimet et Ansigt, et tærnet Bomuldsblommetørklæde og 2 Laanesedler, daterede den 27de og 31te Mai f. A. paa 2 Frakker. Arrestanten har imidlertid vedblivende benægtet, at have forøvet det ommeldte Tyveri, og paastaet, at de forefundne Gjenstande, af hvilke han navnlig vil have kjøbt Uhret nogle Dage forinden han blev anholdt, uden dog nærmere at kunne paavise sin Hjemmel, ere hans lovlige Eiendom, og der findes ikke herimod at være tilveiebragt tilstrækkeligt Bevis til at fælde ham som Tyv eller Hæler, idet Uhrmager Pedersen ikke med Bestemthed har kunnet gjenkende nogen af Frakkerne som sig tilhørende, medens han vel med Hensyn til det ommeldte Regulatoruhr har aflagt Tilhjemlingseden, men hans Eiendomsret til samme ikke fuldt er godtgjort. Det maa derfor billiges, at Arrestanten, forsaavidt angaaer denne Sigelse, ved Underrettens Dom er frifunden, og der bliver da, som ogsaa ved bemeldte Dom statueret, ikke Spørgsmaal om Uhrets Udlevering til Jørgen Pedersen, hvortil Arrestanten ikke har villet give sit Samtykke.

Hvad dernæst angaaer det Arrestanten paasigtede Bedrageri og Falsk, da ere Omstændighederne i saa Henseende følgende: Efter hvad af Arrestantens Broder, Parcellist Hans Pedersen af Kongsted Nymark edelig er forklaret, kom Arrestanten en Dag i Slutningen af April Maaned f. A. til ham, og bad ham om et Laan af 100 Kr., og, da Broderen gjentagende havde nægtet ham dette, opfordrede Arrestanten ham endelig til at laane ham sit Skjøde paa den ham tilhørende Eiendom Matr.-Nr. 9 i Kongsted, idet han foregav, at han ved at forevise dette som en Slags Anbefaling, mulig kunde faae nogle Penge. Broderen overlod ham da tilsidst sit Skjøde, idet han udtrykkelig vil have sagt til Arrestanten, at Skjødet ikke kunde nytte ham noget, og at han ikke maatte pantsætte det eller lade Nogen faae det, eller lade skrive paa det, og Broderen vil slot ikke have tænkt paa, at Arrestanten kunde ville benytte hans Navn til at reise Penge paa, hvad han under alle Omstændigheder ikke vilde have tilladt. Senere kom Arrestanten atter til Broderen og bad om at laane hans Brandpolice paa Bygningerne, idet han sagde, at han nu kunde faae Laan, og efter nogen Vægning laante Broderen ham nu ogsaa Policen, for at blive ham kvit, idet Broderen iøvrigt forment, at Arrestanten ikke kunde benytte Policen. Ved samme Leilighed forlangte Broderen sit Skjøde tilbage, men Arrestanten erklærede da, at han havde glemt det i Kjøbenhavn, hvorfra han lovede at sende det, hvis Broderen ikke i Lobet af 14 Dage kom til Kjøbenhavn.

Efterat Arrestanten var kommen i Besiddelse af Hans Pedersens Skjøde og Brandpolice, forskaffede han sig paa Birkekeontoiret i Vestoregede en Panteattest paa Matr.-Nr. 9 i Kongsted. Med disse Documenter henvendte han sig efter et Avertissement i Avisen til en Commissionair Nielsen i Kjøbenhavn om et Laan af 400 Kr., idet han for denne foregav at være Hans Pedersen af Kongsted Nymark' og at være Eier af den ommeldte Eiendom. Commissionair Nielsen, der ikke kjendte Arrestanten, fulgte nu denne hen til Particulier Reimann, for hvem Arrestanten ligeledes udgav sig for Hans Pedersen, og af bemeldte Reimann fik Arrestanten den 7de eller 8de Juni s. A. et Laan, der efter hans Forklaring blev udbetalt med 300 og nogle og fyrgetyve Kr. For dette Laan accepterede Arrestanten med Navnet »Hans Pedersen« en af Reimann trasseret 3 Maaneders Vexel, lydende paa 400 Kr., hvorhos han sauntidig udstedte et ligeledes med Navnet »Hans Pedersen« underskrevet Skadeslosbrev med Pant i den oftnævnte Eiendom i Kongsted med Tilhørende, samt i endel nærmere specificeret Losore, der opgaves at tilhøre Udstederen »Hans Pedersen«, uden at Broderen imidlertid i Virkeligheden eiede alt det Losore, der blev nævnt i Documentet. Arrestanten, der vedblivende har fastholdt, at Broderen havde overladt ham Skjødets og Brandpolice, for at han paa disse Papirer kunde reise Laan, men som iovrigt ikke har havt noget Væsentligt mod Broderens Forklaring at erindre og saaledes overfor samme ikke har fastholdt sin oprindelige Paastand, at han havde Broderens Tilladelse til at underskrive dennes Navn, findes ved sit ovenanførte Forhold at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens §§ 268 og 269, medens der ikke findes at være oplyst noget Forhold, der særlig kan blive at tilregne ham som Bedrageri.

Forsaaavidt Arrestanten endelig er tiltalt for Løsgængereri, da er det vel oplyst, at han imod et ham den 7de October 1841 givet Polititilhold har taget Bopæl i Kjøbenhavn uden Tilladelse af Kjøbenhavns Politi; men, da bemeldte Tilhold ikke sees overensstemmende med de derom gjældende Bestemmelser at være givet ham til Politiprotocollen, vil han ikke kunne ifalde noget Strafansvar for dets Overtrædelse.

Arrestanten, der er født den 15de Juli 1815 og som tidligere har været anseet ifølge Stevns-Faxe Herreders Extrarets Dom af 13de Mai 1829 for Tyveri efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 6 med Ris under Fogdens Opsigt, og ved Høisterets Dom af 26de Juli 1836 for Hestetyveri paa Marken efter samme Forordnings § 4 med at stryges til Kagen og hensættes til Fæstningsarbejde sin Livstid, af hvilken Straf imidlertid den førstnævnte Del eftergaves ham ved allerhøieste Resolution af 17de August s. A., blev ved kgl. Resolution af 18de Juni 1841 frigivet saaledes, at han blev de sædvanlige Betingelser under-

kastet, hvorefter han altsaa uden Dom igjen vilde være at indsette til offentligt Arbeide paa Livstid, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse der ikke medførte større Straf. Senere har Arrestanten, ifølge Stevns-Faxo Herreders Extrarets Dom af 29de September 1874 for Tyveri i Henhold til Straffelovens § 228 jfr. § 57 og allerhøieste Resolution af 7de September 1874, hvorved det tillodes, at den foreliggende Sag maatte paakjendes uden Hensyn til Bestemmelserne i den allerhøieste Resolution af 18de Juni 1841, været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage. Arrestanten findes herefter rettelig ved den indankede Underretsdom at være dømt til at behandles overensstemmende med den allerhøieste Resolution af 18de Juni 1841, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.»

Torsdagen den 20de Mai.

Nr. 52.

Ingenieur **Villars Lunn**

(Høiesteretssagfører Lunn)

contra

Overretsprokurator **J. L. Lassen** (Selv),

betræffende Injurier.

Kjøbenhavns Gjøsterets Dom af 11te Juli 1879: »De ovenomhandlede af Indstævnte, Overretsprokurator J. L. Lassen, i Holbæks Posten Nr. 32 for d. A. fremsatte, for Citanten, Ingenieur V. Lunn af Knabstrup, fornærmelige Udladelser, bør dode og magtesløse at være, men bør Indstævnte iovrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger opheves.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning for Høiesteret kun er Spørgsmaal om den indankede Doms Forandring, forsaavidt Indstævnte ved denne er fritagen for Strafansvar, og i Henhold til de i Dommen under denne Del af Sagen anførte Grunde, vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Gjøsteretsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Høiestoret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: „I Holbæks Posten Nr. 32 for indeværende Aar har Indstævnte, Overretsprokurator I. L. Lassen med Navns Underskrift ladet indrykke følgende Inserat:

„Der er kommet mig ihaende et Nr. af Holbæks Amts Avis og et Nr. af et af Hr. Villars Lunn udgivet Blad for den saakaldte Grundlovsforening, begge indeholdende forskjellige grove Sigtelser mod Landstingsmand Hasle og mig. Jeg skal hertil blot svare, at jeg ikke indlader mig i offentlig Discussion med Høires Vildmænd og finder ingen Anledning til at gjøre en Undtagelse med Hr. Villars Lunn, fordi han ved sine Artikler tillige stempler sig selv som en dum og gemen Logner og Æreskjænder.“

I Anledning af denne Artikel har Citanten, Ingenieur V. Lunn af Knabstrup, anlagt nærværende Sag, hvorunder hans Paastand gaaer ud paa, at Indstævnte for disse for Citanten høist fornærmelige og ærerørige Udladelser straffes efter Lovens Strenghed og forpligtes at betale Sagens Omkostninger skadesløst, samt at de brugte Udladelser mortificeres.

Indstævnte procederer derimod til Fritfindelse med Tillæg af skadesløse Sags-Omkostninger, i alt Fald mod at de paaklagede Udtalelser, med Undtagelse af Udtrykket Vildmand mortificeres. Han bestrider ikke at disse indeholde grove Fornærmelser og vil heller ikke undskylde sig med at de ere brugte i et ubetænksomt Øieblik, men gjør gjældende, at han selv ved de antydede Artikler var bleven saa grovelig fornærmet, at det vilde være en daarlig Opreisning for ham, hvis han havde indskrænket sig til at ankegge en Injuriesag, som først kunde ventes paadømt, naar Sagen forlængst var glemt, hvorimod det var ham om at gjøre strax at slaae Beskyldningerne ned, og at han derfor har benyttet den ham i Lovgivningen hjemlede Retorsionsret og valgt noget nær den skarpeste Form, han kunde finde, uden at han dog kan erkjende, at han herved har overskredet Nødværgerettens Grændser, eller brugt Ord, som ikke gjordes nødvendige i det foreliggende Tilfælde.

I den første Artikel i Holbæk Amts-Avis med Titel: „Om I. A. Hansens Brandkasse af Ingenieur Lunn“, har Citanten omhandlet en ved Merlose og Tudse Herreders Gjæsteret den 8de Januar afsagt Afvisningsdom i en Sag, som af Indstævnte paa Brandkassens Vegne har været anlagt mod Revisorerne, Gaardeier H. Jensen og Skolelærer Holst til Betaling af 90,000

Kr., som de paa Grund af Mangel paa Tilsyn formenes at være pligtige at erstatte i Anledning af en hos Kassens tidligere Formand forefundne Kasse-mangel, og idet Citanten blandt Andet bemærker, at Dommens Rigtighed ifølge alle Kyndiges Sigende er hævet over enhver Tvivl, eftersom det ikke skal være overensstemmende med de lovlige Formaliteter, at en Mand anlægger Sag ved Gjøsteret mod en Anden, uden selv eller ved Fuldmægtig — hvad Formanden ikke har villet gjøre — at optræde som Sagsøger, og at man derfor foreløbig bør troe paa Dommens juridiske Berettigelse, selv om den indankes for Overrotten, samt at det ikke er saa meget hyppigt, at Merløse og Tudse Herreders Ret underkendes i juridiske Spørgsmaal, tilføier han: det veed Prokurator Lassen nok, men der kan jo være andre Grunde til at appellere Dommen end just Troen paa dens Uretmæssighed.

Idet Citanten dernæst gaar over til at undersøge, hvorledes man har kunnet bringe en saa klar Sag til denne Afslutning, og blandt Andet bemærker, at man, skjøndt man naturligvis ikke har Ret til at troe, at Hr. Hasle har ønsket, at Sagen skulde tabes, dog vist har Grund til at antage, at han ikke gjorde noget heldigt Valg ved at engagere Hr. Lassen (en af Venstres Prokuratorer) til at fore Sagen mod Revisorerne, hans egne ivrige Partifæller, udvikler han nærmere, hvorledes Formanden ganske tydelig har været under Tryk af, at Foreningen rummer to modsatte Partier, et, som forlanger, at Retten skal have sin Gang, og at Revisorerne skulle erstatte, hvad der ved deres Forsømmelse er gaaet tabt, og et andet Parti, som af Venkab for de i Venstrepolitikens Tjeneste graanedo Mænd vil eftergive Kassens uhyre Fordring paa dem, og udtaler herefter, at Formanden har imødekommet det første Parti ved at anlægge Sag og forsonet det andet ved at vælge I. L. Lassen til Sagfører.

Medens han endvidere fremhæver, at man paa Grund af unyttige Apeller først kan vente at see den virkelige Sag mod Revisorerne paabegyndt i Aaret 1881 og at der ingen Tvivl kan være om, at Revisorerne, naar engang Dommen falder, ikke ville kunne dække de 90,000 Kr., og at de muligen end ikke kunne godtgjøre Brandkassen Udgifterne ved Prokurator Lassens Sagførelse, da disse i Aarenes Lob ville blive til en ganske artig Sum, tilføier han sluttelig, at Forholdene vilde stille sig anderledes, om Sagførelsen var betroet i andre Hænder; men en Forandring i saa Henseende vilde Interessenterne kun kunne fremtvinge ved at afsætte Formanden og Bestyrelsen, og han troer derfor, at der kun er meget ringe Haab for de bedragne Interessenter om at komme til deres Ret.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 5. Juni 1880.

Gyldendanske Boghandels Forlag (F. Hegel & Son.

Forf. Ejeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 11.

(Fortsættes fra Nr. 10).

Nr. 52.

Ingenieur Villars Lunn
contra
Overretssagfører I. L. Lassen.

I den anden Artikel giver Citanten ligeledes en kort Beretning om Sagens Udfald, hvori blandt Andet ogsaa fremhæves, at der ved Dommen er tilkjendt Revisorerne 60 Kr. i Kost og Tæring, og fortsættes derpaa:

Saaledes lyder den kortfattede Beretning, der i disse Dage findes i Bladene om en Sag, som interesserer saa mange Mennesker, og som Alle vilde have forsvoret kunde faa dette Udfald.

Det hedder senere: Resultatet er klart nok, istedetfor at Revisorerne skulde bøde til Brandkassen de 90,000 Kr., som den ved deres Forsømmelighed er bleven besvæget for, har Retten muattet tilkjende dem 30 Kr. hver af Brandkassen, fordi Sagen ikke er anlagt paa rette Maade, og Bestyreren har været forsømmelig til den Grad, at han ikke har gidet møde i Rotten under Sagens Forelse. Altsaa fordi den af Bestyrelsen paa Kasens Vegne antagne Prokurator (I. L. Lassen, en middelmaadig Sagfører, men en ægte Venstrømand) ikke har villet eller kunnet fore Sagen paa den i Loven foreskrevne Maade, og fordi Hr. Haslo, hvis Venstresind ogsaa er hævet over al Tvivl, ikke har behaget at givo Møde i den Sag, som han selv har anlagt, saa afvises Sagen uden Paakjendelse, og Brandkassen mister altsaa foreløbig Udsigt til at gjenerhverve sine frastjaalne næsten Hundrede Tusinde Kr., og maa desuden endog betale Revisorerne for den Uleilighed, man har forvoldt dem, og betale Prokurator Lassen Salair, som han nok har forstaaet at beregne bedre, end han har forstaaet at fore Sagen.

Idet Citanten længere henne i Artiklen bemærker, at han senere vil vende tilbage til Sagen, slutter han med at udtale et

inderligt Ønske om, at d'Hhrr. Hasle, Holst, Hans Jenson, Alberti (=: Revisorernes Sagfører) og Lassen ikke maa være blevne uenige og Uvenner over denne ringe Sag, som Interessenternes Rethaveri bebyrdede dem med; det vilde være boklageligt, om denne usle Comedie skulde have formaaget at sætte Splid i deres smukke Compagni.

Retten maa give Indstævnte Medhold i, at der i disse Artikler indeholdes meget grove og fornærmelige Angreb baade paa hans Dygtighed og hans Hæderlighed som Sagfører.

Ligesom det nemlig gjentagne Gange udtales, at Sagen har faaet et ugunstigt Udfald ved Feil fra Indstævntes Side, saaledes søger Citanten ikke disse Feil alene i Forsømmelighed, men har endog gjort gjældende, at Indstævnte ikke har villet eller kunnet fore Sagen paa lovformelig Maade, og Artiklerne indeholde i alt Fald Antydninger om, at Indstævnte af politiske Hensyn kunde lade sig bevæge til at tilsidesætte de Pligter, som hans Sagførerstilling paalægger ham ligeover for hans Clienter.

Da det nu er in confesso, at Referatet om Dommen indeholder væsentlige Urigtigheder, og at der ikke fra Indstævntes Side er begaaet nogensomhelst Feil eller Forsømmelse i den Maade, hvorpaa Sagen er anlagt, hvorved kan bemærkes, at Afvisningsdommen, hvad Indstævnte uimodsagt har avanceret, ved Overrettens Dom af 9de Juni d. A. er annulleret, skjønnes Indstævnte, der med Rette var sig bevidst tilbørligen at have væretaget sine Clients Tarv, og som maatte gaae ud fra, at Citanten forinden han skrev Artiklerne, havde gjort sig nøie bekendt med Sagen — hvilket iovrigt ikke har været Tilfældet, idet han alene har støttet sig til et lost og urigtigt Referat i Aviserne og nogle ham gjorte mundtlige Meddelelser — at have været i sin Ret, naar han, som antog at Sigtelserne vare fremsatte mod bedre Vidende, paa en eftertrykkelig Maade har tilbagegivet Beskyldningerne, og selv om han kunde have valgt en noget mindre skarp Form, finder Retten dog ikke tilstrækkelig Foie til herfor at paalægge ham noget Strafansvar, hvorfor han for saa vidt vil være at frifinde for Citantens Tiltale.

Hvad derimod angaaer Citantens Paastand om Mortification, vil denne i det Hele være at tage til Følge. Det er nemlig ikke mod dennes Benægtelse godtgjort, at han, som under Proceduren har erkjendt, at de Forudsætninger, hvorpaa hans Udtalelser ere byggede, ere urigtige, og at han derfor har gjort Indstævnte Uret, mod bedre Vidende og med Bevidsthed om Beskyldningernes Urigtighed, er fremkommet med dem. Foraavidt Indstævnte specielt har protesteret mod, at der gives Mortification paa Udtrykket »Vildmand«, med Hensyn til hvilket Udtryk han selv har forklaret det derhen, at der i alle politiske Partier findes enkelte tjenstivrige, uberegnelige Personer, som alle ere ængstelige ved, dog mest deres eget Parti, og at disse

gaa paa ved alle Leiligheder og komme i Reglen galt fra det, kan denne Protest ikke anses begrundet, da det ominøldte Udtryk endog efter denne Forklaring maa anses for utilbørligt, og Indstævnte ikke har godtgjort sin Berettigelse til at betegne Citanten med samme.»

Nr. 142. Høiesteretssagfører Hansen
contra

Mads Chr. Christensen Salling

(Defensor Levinson),

der tiltales for Bedrageri og ulovligt Lotterispil.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 20de Decbr. 1879: «Tiltalte Mads Christian Christensen Salling af Nykjøbing bør til Statskassen bøde 200 Kr., men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør han og betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Bendix og Schjellerup, med 12 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Februar 1880: «Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Levinson 30 Kroner til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: «Under nærværende Sag tiltales Mads Christen Christensen Salling for Bedrageri og ulovligt Lotterispil.

Tiltalte, der er født den 26de Februar 1860 og ikke sees at være tidligere tiltalt eller straffet, har vedgaaet, hvad ogsaa stenfører overens med Sagens øvrige Oplysninger, at han — der ikke driver nogen bestemt Haandtering, men søger at tjene sit Ophold ved tilfældigt Arbejde og navnlig ved Smaahandeler, — har i Løbet af de to sidste Aar hos forskellige Personer erholdt paa Credit dels Varer, navnlig Frugt og Fisk, som han skulde betale, naar han havde faaet dem solgte, dels Klædningsstykker til eget Brug og forskellige andre Ting til Forhandling og Brug ved Arbejders Udførelse samt til Præmie ved nogle af Tiltalte arrangerede Spil, hvilke Gjenstande skulde betales inden Forløbet af bestemte Frister, og dels paa lignende Vilkaar smaa Pengebeløb til at indkjøbe Varer for, samt at han i intet af disse Tilfælde har efterkommet de ham saaledes paahvilende Forpligtelser. Da der imidlertid efter Omstændighederne ikke findes Anledning til at forkaste hans Forklaring om at han, dengang han skaffede sig Credit, ikke havde til Hensigt at bedrage Nogen af dem, der betroede ham Varer eller Penge, men at han vilde betale dem, saa snart det blev ham muligt, og at hans Unliden af at betale, har været grundet dels i, at han havde Uheld med sin Frugthandel, og dels i, at han satte de Penge, han havde faaet tillaans eller tjent ved Salg af de crediterede Gjenstande og ved Udførelse af Arbejde, overstyr ved Svir, navnlig ved Spil men ikke i noget svigagtigt Forsæt, idet han stadigt haabede at kunne tjene saa meget ved sine Handeler, at han kunde betale sin Gjæld, findes han ikke herved at have gjort sig skyldig i noget bedrageligt Forhold, og da der heller ikke er Foie til at antage, at Tiltalte, der i forrige Vinter til et stort Antal Personer havde afhændet Nummere til et Lotterispil, han vilde afholde om et Uhr, hvilket Spil imidlertid ikke kom istand, idet Uhret, som han havde kjøbt paa Credit, blev ham fratagen af Sælgeren, da denne ikke fik sin Betaling, har i svigagtig Hensigt undladt at tilbagebetale den for Nummerno à 10 Øre pr. Stk. erlagte Betaling, som ikke er bleven ham afkrævet, maa det billiges, at han ved Underretsdømmen er, forsaavidt Sigtelsen for Bedrageri angaaer, frifunden for Actors Tiltale.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for ulovligt Lotterispil, har Tiltalte vedgaaet, at han dels, som ovenfor anført har colligeret Nummere til et eventuelt Lotterispil om et Uhr, dels i Begyndelsen af forrige Aar er gaaet omkring og har mod Betaling enten i Logis og Fortæring eller i Penge, 5 a 10 Øre pr. Nummer, afsat ca. 4 à 500 Nummere til et Lotterispil om et Speil, som han havde kjøbt paa Credit for 6 Kr. 33 Øre og hvilket han derefter bortspillede paa den Maade, at han i en Pøse lagde ligesaa mange Sedler, som der var taget Nummere,

lagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have den 8de f. M. under et Besøg, hun gjorde Anna P'etorsson, Samuels Enke i dennes Bolig, stjaalet et til 1 Kr. vurdoret Shawl, som tilhørt Samuels Enke og laa ved Fodenden af dennes Seng.

Som Følge heraf vil Arrestantinden være at ansee efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringsbuserbeide i 18 Maaneder.“

Nr. 137.

Advokat Klubien
contra

1) **Isak Sørensen** og 2) **Andreas Christiansen**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales, Nr. 1 for ikke at have oplyst, men solgt et af ham i Silkeborg Vesterskov fundet dødt Raadyr og Nr. 2 for Meddelagtighed heri.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 7de Januar 1880: „De Tiltalte, Isak Sørensen og Andreas Christiansen eller Christensen, bor hver især honsættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage og in solidum udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Overretssagfører Husted, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Hviid, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 9de Februar 1880: „De Tiltalte Isak Sørensen og Andreas Christiansen bor for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Ved at tilegne sig det i den indankede Dom omhandlede, i Skoven fundne, skudte Dyr, hvorover Raadigheden alene tilkom Forstvæsenet, maa de Tiltalte ansees at have gjort sig skyldige i et Forhold, der maa paadrage dem Ansvar i Henhold til Straffelovens § 247, for Christiansens Vedkommende sammenholdt med dens § 55. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Sørensen i 8 og for Christiansen i 4 Da-

ge, hvorhos de ville have in solidum at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Isak Sørensen og Andreas Christiansen bør hensættes i simpelt Fængsel, den Første i 8 og den Sidste i 4 Dage. Saa bør do og En for Begge og Begge for En udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Høiosteret til Advokaterne Klubien og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag ere Arbeidsmand Isak Sørensen og Andreas Christiansen satte under Tiltale, den Første for ikke at have oplyst, men solgt et af ham i Silkeborg Vesterskov fundet dødt Raadyr, og den Sidste for Meddelagtighed heri.

Tiltalte Isak Sørensen har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han den 15de November f. A. har i Silkeborg Vesterskov — der maa antages at tilhøre Statskassen — sat sig i Besiddelse af et dødt Raadyr, som han efter sin Forklaring fandt liggende i Græsset, medens han var ifærd med at samle Brænde i Skoven, samt at han derpaa, idet Dyret var skudt og ikke bedøvet, har bragt det til sit Hjem i Silkeborg, hvor han samme Dag solgte det for 7 Kr. til Medtaltte Andreas Christiansen, efter først at have meddelt denne, paa hvilken Maade han var kommen i Besiddelse deraf og Sidstnævnte har, næst at erkjende Rigtigheden heraf, vedgaaet at have solgt det ommeldte Dyr til en Kjømand i Silkeborg for 13 Kr. 50 Øre.

Efter Sagens Oplysninger er der nogen Formodning for, at det ommeldte Dyr kan være blevet anskudt ved en af Forstvæsenet kort i Forveien i den paagjældende Skov afholdt Jagt og senere være død som Følge af Saaret, men det er iøvrigt ikke oplyst, at det nogensinde har været i Forstvæsenets Besiddelse, ligesom det følger af Forholdets Natur, at Skoveieren ikke umiddelbart ved Dyrets Død i Skoven kan ansees at være bleven Eier af samme. Tiltalte Isak Sørensens ovenommeldte Forhold vil derfor ikke kunne ansees enten som Tyveri eller som ulovlig Omgang med Hittegods, hvorimod dette Forhold, idet alene Forstvæsenet var berettiget til i Skoven at sætte sig i Besiddelse af det omhandlede døde Stykke Vildt, nærmest maatte blive at bedømme efter de om ulovlig Jagt gjældende

for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Husmand Jørgen Knudsen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han i Aarene 1877, 1878 og 1879 har af Militairetatens Skydevolde i Undallslund ved Viborg udgravet Blykugler og doreftet sammensmeltet og solgt Blyet, i 1879 ca. 33 Lpd., som han fik omtrent 40 Kr. for, i 1877 for godt og vel 20 Kr. og i 1878, som det maa antages, henvend 40 Lpd. Af dette i 1879 solgte Bly er der kommet en mindre Kvantitet tilstede, som er bleven udleveret til Militairetaten, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Tiltalte har iøvrigt forklaret, at han var ubekjendt med at vedkommende militaire Autoritet lader de i Voldene indskudte Kugler opsamle, men at han nok kunde tænke sig, at han begik Tyveri ved at tilegne sig Kuglerne, hvorfor han ogsaa udøvede sin Forbrydelse ved Aftenstid.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1838 og tidligere har været straffet ved Ning Herreds Extraretsdom af 18de Mai 1867 efter Straffelovens § 228, cfr. § 240, § 47 og § 52 samt § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Lysgaard m. fl. Herreders Extraretsdom af 16de Juli 1868 for Meddelagtighed i Brandstiftelse med Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder, og ved Middelsom Sonderlyng Herreders Extraretsdom af 25de Mai 1870 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage — ved Underrettsdommen rettelig anset efter bemeldte Lovs § 231 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder, ligesom det ogsaa rettelig er paalagt ham at udrede Actionens Omkostninger, og bemeldte Dom vil saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.«

Nr. 134. Hoiesteretssagfører Bagger
contra

Jens Baltzer Jensen (Defensor Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202, jfr. § 203.

Grenaa Kjøbstads, Norre- og endel af Sonder Herreds Extrarets Dom af 17de Januar 1880: »Arrestanten Jens Baltzer Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Sahlir til Actor, Prokurator Lunøe, 16 Kr. og til Defensor, Pro-

kurator Møller, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Febr. 1880: "Tiltalte Jøns Baltzer Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammensteds 10 Kr., samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret: Landsoverretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiestoretssagfører Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: "Under denne Sag tiltales Pødker Jens Baltzer Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 202 jfr. § 203.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, er det tilstrækkeligt godtgjort, at da han — der i omtrent 15 Aar har været gift, og i den Tid stedse har levet i daarlig Forstaaelse med sin Hustru, Nicoline Marie Hansen, hvori denne iøvrigt efter Sagens Oplysninger maa antages ikke at være uden Skyld — den 14de November f. A. om Morgenen Kl. 8 a 8½ medens han opholdt sig i sit Værksted, hørte sin Hustru og deres taaarige Datter føre en høirostet Samtale i Stuen ved Siden af, er han gaaet ind til dem, og har, efterat have paa Spørgsmaal desangaaende faaet det Svar af sin Hustru, at hun og Datteren talte om dennes Kjole, der var for kort, uden nogen dertil fra hans Hustrues Side given Anledning, stukket hende i Underlivet med en Tollekniv, som han havde i Haanden og hvis Blad var $3\frac{1}{4}$ Tomme langt og nærmest Skaflet $\frac{3}{4}$ Tomme bredt samt meget spidst og skarpt, og derved omtrent $2\frac{1}{2}$ Tomme nedenfor Navlen, lidt til høire Side, tilføiet hende et omtrent $\frac{3}{4}$ Tomme langt Saar, der blødte stærkt, og igjennem hvilket en Fold af det saakaldte Net traadte frem og dannede en Svulst af Størrelse som et lille Æble. Tiltalte har derhos ikke blot undladt at sørge for Lægehjælp til sin Hustru,

idet han paa Opfordring hertil erklærede ikkun at ville gjøre dette, saafremt hun vilde sige, at hun selv havde tilfoiet sig Beskadigelsen, men endog — som det maa antages on af de nærmest paafølgende Dage — af Forbittrelse over, at hun ikke vilde tage sig Skylden paa, jaget hende ud af Huset, saa at hun maatte søge Tillflugt hos en Nabokone. Først den 21de s. M. blev Tiltaltes Hustru paa Foranledning af Politimesteren, for hvem der var gjort Anmeldelse om det passerede, undersøgt af Distriktslægen og blev derefter samme Dag indlagt paa Amtssygehuset i Grenaa, hvor hun forblev, indtil hun den 23de December f. A. blev udskreven, og ifølge de af Distriktslægen under Sagen afgivne Erklæring var Saaret, hvis Dybde det ikke havde været muligt at maale, fordi dets Rande vare sammenvoxede med den ovennævnte Svulst, den Gang fuldstændig lægt med et fast og godt Ar, og Tiltaltes Hustru, saavidt det kunde skjønnes, fuldstændig helbrødet, men Lægen har dog tilfoiet, at der mulig — hvad ikkun Tiden vilde kunne vise — kunde være et Forhold tilstede, der i Fremtiden maaske kunde blive besværligt og farligt, og at det forøvrigt var fuldkommen tilfældigt, at Kniven, som efter Lægens paa Saarets Længde begrundede Formening var stødt ind i Konens Underliv lige til Skaftet, ikke havde overskaaret Tarmene eller Urinblæren, der netop laa der, hvor den var trængt ind, hvilket uundgaeligt vilde have medført Konens Død.

Tiltalte har iøvrigt nærmere forklaret, at han — der maa antages at være en Del forfalden til Drik, men den omhandlede Morgen ikke var beruset — havde med Forsæt stødt Kniven mod sin Hustru for at tilfoie hende en mindre Skade eller Smerte, men ikke havde havt til Hensigt at bibringe hende en saa stor Legemsbeskadigelse, som skeet var, og endnu mindre at dræbe hende, samt at han ikke havde havt nogen anden Anledning til Gjerningen, end den ovennævnte, imellem hans Hustru og Datter førte høirostede Samtale, der dog ikke i nogen særlig Grad havde ophidset ham, saa at han egentlig nærmest havde udført Gjerningen i Gnavenhed.

Tiltalte — der er født i Aaret 1823 og som, foruden to Gange at være straffet for ulovlig Omgang med Hittegods, er ifølge Norre- og en Del af Sønder-Herreds Extrarætsdom af 31te Januar 1867 straffet for Delagtighed i Manddrab med simpelt Fængsel i 4 Uger — vil for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 203 jfr. § 202 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbeide i 2 Aar.

Tirsdagen den 25de Mai.

Nr. 154.

Advokat Klubien

contra

Jens Hansen Thielsen (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kolding Herreds Extrarots Dom af 24de Marts 1880: »Arrestanten Jens Hansen Thielsen bør hensættes til Forbedringshusarbeide i 1 Aar. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prokurator Zahn og Defensor, Cancelliraad Kralund, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 19de April 1880: »Arrestanten Jens Hansen Thielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overrotten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Da den Nøgle, med hvilken Tiltalte, som i den indankede Dom anført, aabnede Gadedoren til Mads Skovs Stuehus, maa betragtes som tillistet, maa han for de af ham begaaede Tyverier foruden efter Straffelovens § 228 være at ansee efter § 229 Nr. 4. Derhos vil han, som ved Dommen antaget, være at domne efter Lov 3die Marts 1860 § 3. Straffen findes at kunne bestemmes, som i Underretsdommen skeet, til Forbedringshusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver derimod Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjøndes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredsthingsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Jens Hansen Thielsen, der er født i Hertugdømmet Slesvig den 21de Juni 1861 og tidligere, men før sit fyldte 18de Aar, har været straffet fem Gange heri Landet, navnlig for Tyveri og Bedrageri samt Løsgænger og Betleri senest ifølge Vends Herreds Extraretsdom af 5te August 1878 i Medfør af Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4, 238 og 236 smhldt blandt Andet med § 47 samt Lov af 3 Marts 1860 § 1 og 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaned, tiltales under denne Sag for Tyveri og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 6te Marts sidstleden, da han havde været inde i Christen Jorgensens Gaard i Agtrupskov for at betle og faaet en Portion Mælkegrød og derpaa igjen var kommen ud i Gaarden, er gjenneim en paa Klem staaende Dør gaaet ind i Bryggeret i den Tanke at finde Noget, han kunde stjæle, og har taget et der staaende Par broderede Morgensko samt at han derefter har begivet sig til Mads Skovs Sted i Agtrupskov for at betle og da han fandt Beboelsesleiligheden aflukket og derfor gik hen til Udhuset for maasko at træffe Nogen der, har, idet han aldeles tilfældig opdagede et omtrent et Qvarter høit og dybt samt ca. 2 Tommer bredt Hul i en Stolpe i Udhuset, omtrent $1\frac{1}{2}$ Alen fra Jorden, af to under en Sten i Hullet liggende Nøgler taget den største og med denne, der horte til Husets Gadedør, aabnet samme, hvorefter han gik ind i Beboelsesleiligheden. Da Arrestanten imidlertid hverken i Kjøkkenet eller i Dagligstuen fandt Noget, han brød sig om, men fra sidstnævnte Sted saa en Commode staae i Værelset ved Siden af, gik han dorind og aabnede Commoden med en Nogle, han vil have fundet i en Bordskuffe, ligesom han ogsaa forsøgte men forgjæves at aabne en Skuffe i en anden Commode i samme Værelse ved at rykke i 2 Ringe paa hver sin Side af Laasen. Heller ikko i den førstnævnte Commode fandt han Noget, han brød sig om at tage, hvorimod han, da han atter kom ind i Dagligstuen, af en Lomme i et der hængende Par Benklæder udtog en Pengopung og tilegnede sig de deriværende Penge, nemlig to 10 Øre- og to 5 Øre-Stykker, hvorefter han lagde Pungen i Benklæderne igjen, gik ud og aflaaede Døren samt lagde Nøglen paa samme Sted, hvor han havde taget den.

De af Arrestanten stjaalne Morgensko, der tilhorte ovennævnte Chr. Jorgensens Son, ere bragte tilstede under Sagen, og efterat være vurderede til 1 Kr, udleverede til Bestjaalne, der iøvrigt, ligesom ogsaa M. Skov, har frafaldet Krav paa Erstatning.

Endvidere har Arrestanten vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han i de første Dage af Marts Maaned d. A. har, foruden ved den ovennævnte Lei-

lighed, drevet omkring og tiggert i Bjert og Dalby Sogne, og blandt Andet den 4de Marts sammentiggert sig 25 Øre i Agtrupkro. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 228 samt Lov 3die Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 6 Gange 5 Dage.

Nr. 139.

Advokat Klubien

contra

Hans Salomon Rasmussen (Defensor Halkier),
der tiltales for ulovlig Tilegnelse af det under Sagen omhandlede Dyr.

Vinding Herreds Extrarets Dom af 31te December 1879:
»Tiltalte Hans Salomon Rasmussen bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Prokurator Clausen 10 Kr. og Sagfører Qvist 8 Kr., udredes af det Offentlige.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Marts 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Lehmann, tillægges der i Salair hver 15 Kr., der udredes af det Offentlige.»

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom bemærket, findes der ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltaltes Forklaring angaaende de Omstændigheder, hvorunder han bemægtigede sig den under Sagen omhandlede Raabuk.

Idet denne herefter maa antages at være funden død paa en offentlig Bivei, ikke indenfor noget Jagtdistrikts Grændser, kan han ikke ved at bemægtige sig bemeldte herreløse Dyr, ansees at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. Han findes derfor at maatte frifindes for Actors Tiltale. I Henseende til Actionens Omkostninger vil det efter Omstændighederne have sit Forblivende ved den indankede Doms Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Hans Salomon Rasmussen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Acti-

onens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advokaterne Klubien og Halkier tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Vinding Herreds Extraret hertil af det Offentlige indankede Sag, tiltales Hans Salomon Rasmussen af Rolfsted Fattighus for ulovlig Tilegnelse af det under Sagen omhandlede Dyr.

Tiltaltes egen Forklaring, som det under Sagen Foreliggende ikke giver tilstrækkelig Grund til at forkaste og som altsaa vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, gaaer ud paa, at han den 1ste November f. A., da han havde samlet Brænde i den under Stamhuset Ravnholdt hørende Ungerskov og var kommen ud paa en offentlig Bivei mellem Hellerup og Herrested, saa et Dyr komme ud fra Skoven paa Veien, hvor det faldt om og blev liggende. Dyret sprællede noget, men blev derefter liggende stille og Tiltalte, der antog Dyret for at være dødt, skar Halsen over paa det for at Blodet kunde løbe fra det, hvorefter han bemægtigede sig det og samme Dag solgte det til en Kjobmand i Maare.

Da det af Tiltalte saaledes udviste Forhold, — under Hensyn til at Dyret, der var en ung Raabuk og som, efter hvad der foreligger, maa antages at have været anskudt, uden at der er oplyst noget om af hvem det var anskudt, ikke, da Tiltalte bemægtigede sig det, kan siges at have været i Nogens Besiddelse eller Nogens Eiendomsret undergivet, — ikke kan henføres under nogen af de i Straffelovens 23de eller 25de Capitel omhandlede strafbare Handlinger, maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 24de November 1835, og ikke funden tidligere straffet efter Dom, ved den indankede Dom af 31te December f. A. er frifunden for Justitiens Tiltale i denne Sag.

Nr. 149.

Advokat Nellemann
contra

Johanne Jensen, Toftes Hustru (Defensor Buntzen),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die April 1880: „Tiltalte Johanne Jensen, Toftes Hustru, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at hun tilsvare Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Salomousen, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling — hvortil kan foies, at det paagjældende Fruentimmer efter sin Forklaring kunde forstaae, at det, da Tiltalte opfordrede hende til at drive Utugt for Betaling, var Tiltaltes Mening at faae Andel i Udbyttet — findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage hende Ansvar i Henhold til Straffelovens § 182, 2det Led. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Johanne Jensen, Toftes Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 11. Juni 1880.

Gyldendalske Boghandels Forlag (E. Høgel & Son.)

Ford. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 12.

(Fortsættes fra Nr. 11).

Nr. 149.

Advokat Nellemann

contra

Johanne Jensen, Toftes Hustru (Defensor Buntzen),

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Johanne Jensen, Toftes Hustru, der er født den 11te Juni 1841, for Overtrædelse af Straffelovens § 182 anlagte Sag, er det ikkun ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at hun i December Maaned forrige Aar i den Tanke, at hun selv derved kunde opnaae Fordel, har tilskyndet et i utugtlig Forbindelse med en Mandsperson levende Fruentimmer, der havde Logis og Kost hos hende mod at deltage i hendes Vadskeri og Strygeri, til at søge Erløbet ved Utugt, og samtidig dermed tilbudt dette Fruentimmer hertil at benytte hendes Bopæl, samt at hun derefter en Gang har ladet Fruentimmeret have legemlig Omgang for Betaling med en Mandsperson i hendes Leilighed, og har modtaget Halvdelen af denne Betaling, som Fruentimmeret gav hende, da hun bad derom; og da Tiltalte ikke har været tildelt noget Forbud af Politiet mod at have Fruentimmer tilhuse, der ernærede sig ved Losagtighed, og det ikke kan tilregnes hende som strafbart, hverken, at det har ligget i hendes Hensigt, men uden at hun iværksatte Noget, for at naae Formaalet, selv at have Andel i det Udbytte, Fruentimmeret maatte skaffe sig, ved at lade sig bruge til Utugt for Betaling, og oi heller at hun modtog, ikke som et betinget Vederlag, men som en frivillig Gave, Halvdelen af den Betaling Fruentimmeret fik af den Mandsperson, med hvem hun havde haft utugtlig Samkvem paa Tiltaltes Bopæl, saa vil Tiltalte blive at frifinde for Actors Tiltale.“

Fredagen den 28de Mai.

Nr. 14.

Ministeriet for Island
(Advokat Hindenburg efter Ordre)
contra**P. C. Knudtson & Son** (Høiesteretssagfører Zahle),
angaaende Tilbagebetaling af Brændevinsafgift.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Januar 1879: Indstævnte, Ministeren for Island, bør til Citanterne, P. C. Knudtson & Son her af Staden, betale de paastævnte 1471 Kr. 87 Øre med 5 pCt. Rentor p. a. fra 25de August 1877 indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, maa det antages, at der med Hensyn til begge de under Sagen omhandlede Partier Spirituosa rettelig er krævet Afgift i Reykjavik, og at Loven af 11te Februar 1876 dengang var traadt i Kraft paa dette Sted. Da det nu følger baade af Forholdets egen Natur og af den hele Ordning af Controllen med Brændevinsafgiftens Erlæggelse i Island, at Afgiftens Beregning, i Mangel af enhver Bestemmelse i modsat Retning, maatte skee efter de Regler, der gjaldt paa Optrækningsstedet, vil der være at tillægge Citanterne Frifindelse for de Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Citanternes befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges Prokurator Engberg for Landsover- samt Hof- og Stadsretten 50 Kroner og Advokat Hindenburg for Høiesteret 150 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Citanterne, P. C. Knudtson & Søn her af Staden, have under nærværende Sag paastaet Indstævnte, Ministeren for Island, paa den islandske Landkasses Vegne tilpligtet at betale 1471 Kr. 87 Øre, der formentlig ere affordrede Citanterne formeget i Indførselsafgift af Spirituosa, som de i Foraaret 1876 have indført til Island med Sluppen »Draxholm« og Postdampskibet »Arcturus«, og som af dem ere betalte under Reservation, tilligemed Renter 5 $\frac{1}{2}$ % aarlig fra Stævningens Dato den 25de August 1877, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadosløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Engberg, paastaet Frifindelse for Citanternes Tiltale, med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salair til Prokurator Engberg, som i hvert Fald har paastaet sig saadant tillagt hos det Offentlige.

Det fremgaaer af Sagen, at Citanterne med Sluppen »Draxholm«, der afgik her fra Staden den 21de Marts 1876, afsendte et Parti Spirituosa, bestemt til Havnefjord paa Island, og at Skibet den 15de April næstefter anløb Reykjavik Havn, hvor det, uden at losse noget af sin Ladning, blev liggende til den 17de s. M., da det fortsatte Reisen til Havnefjord, hvor Fartøiet lossede de medhavende Spirituosa. Medens Skibet laa i Reykjavik Havn, blev der fordret Indførselsafgift af Varerne og denno beregnet efter Lov af 11te Februar 1876 til 1408 Kr. 20 Øre, medens Citanterne formene, at Afgiften først burde være erlagt i Havnefjord, og at den burde være beregnet efter Frdn. 26de Februar 1872 § 1 til 664 Kr., saa at de have erlagt 744 Kr. 20 Øre for meget. Endvidere afsendte Citanterne med Postdampskibet »Arcturus«, der afsoilede herfra den 20de April 1876, et Parti Spirituosa, der ligeledes var bestemt til Havnefjord. Da Dampskibet i Begyndelsen af Mai ankom til Reykjavik Havn, lossede det dersteds en Del af sin Ladning, dog ikke de af Citanterne medsendte Spirituosa, der først lossedes i Havnefjord. Under Opholdet i Reykjavik blev der imidlertid krævet Indførselsafgift ogsaa af de medhavende Spirituosa og Afgiften af samme beregnet efter Lov af 11te Februar 1876 til 1251 Kr.; men Citanterne antage, at Afgiften først burde være opkrævet i Havnefjord, og at den burde være beregnet efter Frd. af 26de Februar 1872 § 1 til 523 Kr. 33 Øre, hvorfor Citanterne efter deres Formening have betalt 727 Kr. 67 Øre for meget. De tvende Beløb, som Citanterne saaledes antage at være afkrævet dem for meget i Indførselsafgift, andrage de paastævnte 1471 Kr. 87 Øre.

Ved Frdn. af 26de Februar 1872 § 1 er der fastsat en Afgift af Spirituosa, der indføres til Island, og denno er forhoiet ved Lov af 11te Februar 1876, hvis § 5 bestemmer, at Loven træder i Kraft saa snart den er »lovlig bekjendtgjort«. Denne

Bestemmelse anse Citanterne onstydig med lovlig Bekjendtgjørelse paa Island, saaledes at Loven efter deres Formening ikke traadte i Kraft noget Sted paa Øen, førend den var thinglæst i alle Jurisdictioner dersteds. Da det nu er in confesso, at Loven, dengang der krævedes Afgift efter samme i Reykjavik, kun var thinglæst i denne Jurisdiction, formene Citanterne, at den paa det omhandlede Tidspunkt end ikke var traadt i Kraft i Reykjavik. Heri kan Retten imidlertid ikke være enig. Da Loven ikke fastsætter nogen bestemt Tid for dens Ikrafttræden, men ganske i Almindelighed foreskriver, at den træder i Kraft, saasnt den er lovlig bekjendtgjort, hvorved maa være sigtet til Thinglæsning som den da gjældende Publicationsmaade for islandske Love, jfr. Rescript 7de December 1827 og Lov af 24de August 1877, maa det antages, at Loven ligesom andre Love successivt traadte i Kraft i forskjellige Jurisdictioner, efterhaanden som den blev thinglæst i samme, og da Loven var thinglæst i Reykjavik, forinden de nævnte Partier Spirituosa indførtes, maa det statuere, at den alt dengang var traadt i Kraft i bemeldte Jurisdiction.

Men selv om det antages, at Loven af 11te Februar 1876 paa det omhandlede Tidspunkt gjaldt i Reykjavik, formene Citanterne, at de ikke vare forpligtede til at orlægge Indforselsafgift i Reykjavik. Hvad angaaer de med Sluppen »Draxholm« opsendte Varer, have Citanterne derhos gjort gjældende, at Sluppen ikke ankom til Havnen ved Reykjavik for at drive Handel dersteds, men kun for at søge Lægehjælp til en af Mandskabet, og at ingen Del af den toldpligtige Ladning lossedes i Reykjavik, men at Losningen først foregik paa Bestemmelsesstedet Havnefjord. Efter Lov af 15de April 1854 § 8 skal imidlertid othvert Skib forevise sine Skibspapirer i den Havn paa Island, hvortil det først ankommer, og Frdn. af 26de Februar 1872 § 2 bestemmer, at selv om der intet losses paa det Sted, hvor Skibsdokumenterne skulde forevises, skal Afgiften af samtlige ombord værende Spirituosa erlægges, forinden Skibspapirerne tilbageleveres. Med Hensyn dernæst til Skibet »Arcturus« have Citanterne erkjendt, at det dels for andre Afsendere havde Varer ombord, der skulde losses i Reykjavik, dels for Citanterne Spirituosa, der vare bestemte til Havnefjord og først lossedes dersteds; men Citanterne have formønt, at Skibet i dets Egenkab af Postdampskib ikke var pligtigt til at lose Søpas og derfor ikke faldt ind under § 2 i Frdn. af 26de Februar 1872, men under samme Frdns. § 4, hvorfor der ikke var nogen Pligt til at betale Told i Reykjavik af de af Citanterne med Skibet afsendte, til Havnefjord bestemte Spirituosa, da Tolden ifølge § 4 blot skal erlægges, forinden Varerne udleveres til vedkommende Modtagere. Det fremgaaer imidlertid af Intimationen til den foreløbige Lov af 21de Februar 1877, stadfæstet ved Lov

af 24de August s. A., at Postdampskibe forinden den foreløbige Lovs Emanation skulde behandles efter bemeldte Frdns. § 2, og at det først for Eftertiden bestemtes, at de skulde behandles efter § 4.

Det maa derfor statuores, at der rettelig er krævet Afgift i Reykjavik med Hensyn til begge de omhandlede Partier Spirituosa.

Men endog afseet herfra have Citanterne paastaact, at Afgiften i hvert Fald burde være beregnet efter den Lovgivning, som gjalt paa det Sted, hvor Varerne indførtes, nemlig Havnefjord, altsaa efter § 1 i Frdn. af 26de Februar 1872, og det skjønnes holler ikke rettere, end at der heri maa gives Citanternes Medhold.

Selv om det nemlig af Hensyn til de ganske særlige lokale Forhold paa Island er fastsat, at Afgifterne af toldpligtige Varer sammesteds skulde erlægges i den Havn, som Skibet først anløber, og hvor Skibsdokumenterne skulde forevises, uagtet Intet losses i denne Havn, og der herefter er funden Anledning til at betragte Indklaringsstedet som Indførselsstedet, forsaavidt Afgifternes Berigtigelse skal foregaae paa førstnævnte Sted, følger dog ikke heraf med Nødvendighed, at Afgifterne, naar de ere forskellige paa disse 2 Steder, skulde erlægges efter de paa Indklaringsstedet gjældende Regler, uagtet det, som in casu, er givet, at Varerne ikke skulde indføres paa dette Sted. Hertil findes der at maatte udfordres en særlig Lovhjemmel, men der haves ingen udtrykkelig Bestemmelse om, at Indklaringen skal medføre, at Afgifterne skulde beregnes efter Toldbestemmelserne paa Indklaringsstedet, og da der heller ingen Hjemmel er til at udvide en saa særegen Bestemmelse som denne udover dens eget Indhold, ses ikke rettere end, at Afgifterne i begge de foreliggende Tilfælde bør beregnes efter de Toldbestemmelser, som gjaldt i Havnefjord, og at Citanterne derfor ere berettigede til at fordrø den for meget erlagte Afgift tilbage.

I Henhold til det Anførte vil Indstævnte overensstemmende med Citanternes Paastand være at tilpligte at betale dem de paastævnte 1471 Kr. 87 Øre med Rente som anført. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Efter Sagens Udfald vil der ikke kunne tilkjendes Indstævntes beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været forsvarlig, noget Salair.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 123.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Christian Qvie (Defensor Nellemann),
der tiltales for det i Straffelovens §§ 260, 261 og 262 og Con-
cursloven af 25de Marts 1872 § 148 omhandlede Forhold.

Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 28de August 1879:
•Tiltalte, forhenværende Kjøbmand i Glumsø, Jens Christian
Qvie, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, men iøv-
rigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos han
bør udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder
Salair til Actor, Prokurator Larsen og Defensor, Prokurator
Thomsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter
Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Febr.
1880: •Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til
Actor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og
Sørensen, betaler Tiltalte, forhenværende Kjøbmand Jens Chri-
stian Qvie af Glumsø, 20 Kr. til hver. At efterkommes under
Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Af de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billi-
ges, at Tiltalte ikke er bleven anseet efter Straffelovens § 260.
Forsaavidt Tiltalte dernæst er sigt for Overtrædelse af § 261,
bemærkes, at der efter de foreliggende Oplysninger ikke er Føie
til at forkaste hans Forklaring om, at han, deugang han, som i
Dommen omtalt, fyldestgjorde en enkelt Creditor, hvis Vexelfor-
dring var forfalden, ikke troede, at han vilde komme til at gaae
fallit, og han vil saaledes heller ikke kunne dømmes efter be-
meldte §. Derimod maa det i Henhold til de i Dommen for-
saavidt anførte Grunde billiges, at han er anseet efter Straffe-
lovens § 262, 2det Led, sammenholdt tildels med Concurso-
loven af 25de Marts 1872 § 148. Hans Straf findes at kunne be-
stemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned, hvorhos han vil have
at udrede Actionens Omkostninger efter Overrettsdommens For-
skrifter.»

Thi kjendes for Ret:

Jens Christian Qvie bør hensættes i simpelt
Fængsel i 1 Maaned. I Henseende til Actionens

Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsretts Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Tybjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales forhønværende Kjøbmand Jens Christian Qvie af Glumso, som er født den 28de Decemder 1851, og ikke, forinden denne Sag blev anlagt, har været straffet, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 260, 261 og 262 samt Concurslovens § 148.

Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han, som uden at eie nogen Formue i Begyndelsen af August Maaned 1877 etablerede sig som Kjøbmand i Glumso ved Hjælp af et Laan, den 24de Marts f. A., efter at han allerede øiden de første Dage af August Maaned 1878 havde vidst, at han var insolvent, har opgivet sit Bo til Concursbehandling med Activa af 2256 Kr. 65 Øre og Passiva af omtrent 17,000 Kr., saa at der følgelig kun bliver en meget ringe Dividende til hans Creditorer.

Forsaaavidt det nu under Sagen er oplyst, at Tiltalte har modtaget forskjellige Forstrækninger paa et Tidspunkt, da han maatte vide, at han var fallit, findes der imidlertid mod hans bestemte Benægtelse efter samtlige Omstændigheder ikke at foreligge tilstrækkelige Data til at statuere, at der hermed har været forbundet nogen svigagtig Hensigt fra hans Side, og det maa derfor billiges, at han ikke ved Undorrottsdommen er blevet anset efter Straffelovens § 260.

Derimod findes Tiltalte, som har erkjendt at have betalt en enkelt Creditor, dog uden derved at søge egen Fordel, paa en Tid, hvor han maatte forudsee sin Fallit som nærførestaaende og ikke 4 Uger før denne virkelig fandt Sted, strafskyldig efter Straffelovens § 261, uden at det vil kunne fritage ham for Ansvar, at han dengang vil have haabet — men uden at kunne opgive nogen rimelig Udsigt, hvorpaa han støttede dette Haab — desuagtet at kunne undgaae Falliten, eller at vedkommende Fordring var forfalden til Betaling. Tiltalte har fremdeles indrommet at have gjort sig skyldig i grove Uordener i Henseende til Forelsen af sine Handelsbøger, idet han bl. A., navnlig i de 3 sidste Maanoder for Falliten, har undladt at overføre Posterne fra Journalen til Hovedbogen og fremdeles dels forsømt at opføre i sidstnævnte en Del af de anmeldte Fordringer, uaftet disses Rigtighed er blevet anerkjendt, dels opført dem med urig-

Nr. 159. Høiesteressagfører Bagger
contra

Joseph Balloun (Defensor Halkier),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Norvang-Torrild Herreders Extrarots Dom af 31te Marts 1880: »Arrestanten Joseph Balloun bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han strax bringes ud af Riget. Arrestanten bør udrede Sagens Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Prokurator Wadum, og til Defensor, Cancelliraad, Prokurator Borch, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 26de April 1880: »Arrestanten Joseph Balloun bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, 10 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.»

Høiesterets Dom.

Medens der i Henhold til det i den indankede Dom derom Anførte ikke kan idømmes Tiltalte Straf for Overtrædelse af Straffelovens § 16, vil han derimod for Overtrædelse af det i Dommen omtalte, i Henhold til Lov 15de Mai 1875 § 2 givne Tilhold af 1ste August f. A. være at ansee efter bemeldte Lovs § 22, hvilket Actionsordren ikke kan være til Hindor for. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Tiltaltes Udvisning af Riget tiltrædes den i Overrettens Dom gjorte Bemærkning. Actionens Omkostninger vil Tiltalte have at udrede med Undtagelse af Salairerne til Actor og Defensor for Underretten.

Thi kjendes for Ret:

Joseph Balloun bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. De Sagførerne for Underretten ved Landsoverrettens Dom tillagte Salarier udredes af det Offentlige, hvori- mod Tiltalte udroder Actionens øvrige Omkostninger, derunder de Sagførerne for Overretten ved bemeldte Dom tilkjendte Salarier samt i

Salarium til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankode Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Joseph Balloun, der maa antages at være født i Bohmen og at være ca. 40 Aar gammel, og som, efterat han i Aaret 1864 var kommen herind i Landet som østerrigsk Soldat, men var deserteret, har her gjentagne Gange været straffet og deriblandt, foruden for Tyveri og Attentat paa Voldtægt, 4 Gange for Overtrædelse af Straffelovens § 16 tredje Punktum og senest ved Kolding Herreds Extraretsdom af 17de April f. A. er efter nysnævnte Lovbestemmelse samt Lov 3die Marts 1860 § 3 dømt til at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, tiltales under nærværende Sag atter for Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Efter Sagens Oplysninger blev der den 1ste August f. A., nogle Dage forinden Arrestanten havde udstaaet den ham ved den ovennævnte Dom af 17de April f. A. idømte Straf, i Kolding Herreds Politiret i Henhold til Lov om Tilsyn med Fremmede m. M. af 15de Mai 1875 § 2 givet ham Tilhold om ikke oftere at lade sig finde her i Landet med Tilkjendegivelse af, at han, ved at overtræde dette Tilhold, vilde paadrage sig Ansvar efter bemeldte Lovs § 22, og har Arrestanten vedgaaet, at han, der ved sin Løsladelse blev meddelt et Tvangspas, hvori det paalagdes ham at begive sig til sit Hjem ad rette Landevei, har, efterat han uden Bevogtning var kjørt med en Dagvogn fra Kolding til Vamdrup og derefter havde begivet sig syd paa og i 9 Uger havt Arbeide ved et Jernbaneanlæg mellem Kappel og Kiel, gjentagne Gange indfundet sig igjen i Jylland, hvor han efter sin Forklaring har opholdt sig i de sidste 6 Uger forinden sin Anholdelse den 4de Marts d. A. og navnlig ernæret sig ved at trække med Heste.

Medens der nu efter den Maade, hvorpaa Sagen er anlagt, ei kan blive Spørgsmaal om at straffe Arrestanten for Overtrædelse af det ovennævnte ham i Henhold til Lov af 15de Mai 1875 § 2 givne Tilhold, findes der ei heller at kunne idømmes ham nogen Straf for Overtrædelse af Straffelovens § 16, idet der ikke ved hans Udvisning af Landet er blevet ham meddelt nogen Advarsel om det Ansvar, som han ved sin Tilbagevenden kunde paadrage sig efter denne Lovbestemmelse, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, hvorhos Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 10 Kr. til hver, efter Omstændighederne ville være at udrede af det Offentlige.

Det bemærkes derhos, at der ikke findes Føie til — som i Underrettsdommen skeet — særlig at domme Arrestanten til at bringes ud af Landet, hvad selvfølgelig vil kunne skee i Henhold til den ovennævnte Dom af 17de April f. A. •

Tirsdagen den 1ste Juni.

Nr. 155. Advokat Hindenburg
contra

Martinus Mikkelsen (Defensor Halkier),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de April 1880: •Arrestanten Martinus Mikkelsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Lovon. •

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Citatet af 1ste Led af Straffelovens § 231 maa bortfalde, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: •Arrestanten Martinus Mikkelsen, der er født den 1ste Marts 1854 og senest anset ved Rettens Dom af 13de Januar d. A. efter Straffelovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser:

Den 25de Februar d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 begav Arrestanten sig gjennem den uafsaasede Gadedør til Eiendommen Nr. 8 i Pilestræde ind i dette Steds Gaardsrum og derfra gjennem en aaben Dør ind i en til Eiendommen hørende Sidebygning, der af Farver Christian Andreas Schleisner benyttes til Lokale for hans Farveri, og hvor Ingen har Natteophold.

Her skaffede Arrestanten sig i den Hensigt at stjæle Adgang til et aflåset Værelse paa 1ste Sal paa den Maado, at han trykkede en Rude ud i dottes mod Trappegangen vendende Vindue og, efter herved at være bleven istand til at oplukke dette Vindue, gennem samme krøb ind i Værelset. Fra dette begav han sig ind i et tilstødende og stjal her et Farver Schleisner tilhørende til 4 Kr. vurderet Torklæde og et til 1 Kr. vurderet Par Sko, som tilhørte Pigen Andrea Axeline Mario Jensen. Han gik derpaa ned i Bygningens Stueetage, hvor han i den Hensigt at stjæle lukkede en aflåset Dør til et Værelse op mod den til samme hørende Nøgle, der, efter hvad der var ham bekjendt, laa i en fra et tilstødende Rum mod Trappen vendende Vindueskarm, stukken indenfor samme Vindue gennem en i dette manglende Rude. I dette Værelse stjal han et til 1 Kr. vurderet Torklæde, der tilhørte Tjenestekarl Christian Knudsen, og tilbragte her Natten.

Arrestanten, der boede til Leie hos Værtshusholder Niels Larsen i et Værelse, han havde leiet i møbleret Stand og ugevis, har derhos samme Dag, han begik foromtalt Tyverier, svigagtig pantsat et til dette Værelses Møblemont hørende Speil, der er vurderet til 2 Kr., og tilhørte bemeldte Larsen.

Som Følge heraf og idet Actionsordren ikke findes at kunne være til Hinder herfor, vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Led, samt 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4 og efter § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 160.

Advokat Levinson
contra

Otto Emil Schlegel Møller (Defensor Hansen),
der tiltales for Overtrædelse af Næringslov af 29de December 1857 § 75 og 78.

Amager Birks Politirets Dom af 16de Decbr. 1879: »Tiltalte, Detailhandler Otto Emil Schlegel Møller af Sundbyøster, bør til Københavns Amts Fattigkasse bøde 50 Kr. Saa bør og hans Beholdning af Brændevin konfiskeres og Tiltalte have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de April 1880: »Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actør og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og

Hvalsøe, betaler Tiltalte, Detailhandler Otto Emil Schlegel Møller af Sundbyøster, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste- ret betaler Tiltalte til Advokat Levinson og Høiestoretssagfører Hansen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Tiltalte, Detailhandler Otto Emil Schlegel Møller af Sundbyøster, hvorm der under 6te August 1877 er meddelt Næringsbevis paa Detail- handel og tillige Næringsbevis paa Brændevinshandel i Sundby- øster, og som ifølge Forlig af 8de September 1877 for Overtræ- delse af Loven af 29de December 1857 §§ 75 og 78 har erlagt en Bøde af 30 Kr. til Amsfattiggassen, er ved den under nær- værende Sag i 1ste Instants inden Amager Birks Politiret den 16de December f. A. afsagte Dom i Medfør af fornævnte Lov af 29de December 1857 § 75 og § 78 cfr. § 81 domt for an- den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning til en Bøde af 50 Kroner til Kjøbenhavns Ams Fattiggasse, hvorhos det ved Dommen er bestemt, at hans Beholdning af Brændevin skal være konfiskeret og hans Ret til Brændevinssalg forbrudt, lige- som det endelig er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, og Dommen er derpaa efter Tiltaltes Begjæring indanket hertil.

Tiltalte har for Politiretten indrommet, hvilket ogsaa stem- mer med det iøvrigt Oplyste, at der, uagtet han er uberettiget til at drive nogetsomhelst Værtshushold, i den senere Tid flere Gange er i hans Boutik solgt baado bayersk Øl og Brændevin til Fortæring paa Stedet, men han har til sin Undskyldning anført, at de, der komme og forlange slige Drikkevarer til For- tæring paa Stedet, ofte ere berusede, saa at det er vanskeligt for ham at nægte deres Forlangende. Da der imidlertid intet Hensyn vil kunne tages til denne Undskyldningsgrund, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter de nævnte Lovbestemmelser, og da den valgte Bøde findes passende, og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes bifaldes, vil Dommen saaledes i det Hele være at stadfæste.*

Nr. 147.

Advokat Levinsen

contra

Carl Johan Adolf Svensson Stridbäck

(Defensor Nellemann),

der tiltales for Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die April 1880: »Arrestanten Carl Johan Adolf Svensson Stridbäck bør straffes med Forbedringshusarbeide i to Aar og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør han og i Erstatning til Privatbanken i Kjøbenhavn betale 365 Kroner saamt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Hvalsøe, med 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Carl Johan Adolph Svensson Stridbäck, som under nærværende Sag tiltales for Falsk, er ved egen Tilstaaelse, der støtter med det iøvrigt Oplyste, overbevist at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende Omstændigheder:

Medens Arrestanten, der er hjemmehørende i Sverrig, opholdt sig her i Byen i sidstafvige September Maaned, udfærdigede han et saakaldet Revers, dateret Skirø den 28de Marts 1879, lydende paa 1500 Kr., betalbar til Ihændehaveren den 1ste November 1879, og forsynede det med Underskriften J. Johansen som Udsteder tilligemed et paatrykt Segl, hvori var anbragt Bogstaverne J. J. S., og hvortil han havde ladet Sig-

netet gravere, og med Navnene A. G. Lind og Carl Svenssen som Vittorlighedsvidner, og paa Reversets Bagside skrev han en Paategning, som han underskrev med Navnene Carl Joh. Sjøstrøm og I. P. Lagerstedt og med de samme Navne Lind og Svenssen som Vitterlighedsvidner, som han havde benyttet paa Forsiden, ved hvilken Paategning Underskriverne, en for begge og begge for en, paatage sig Cautionsforpligtelse for Reversets Paalydende. Ved de af Arrestanten saaledes falskelig benyttede Navne: Johanssen, Sjøstrøm, Lagerstedt og Lind sigtede han til bestemte i Sverrig levende Personer, medens Navnet Svenssen var opdigtet. Det falske Revers overleverede han derpaa Husmægler Olaf Larsen Thomander for ved Sikkerhed i det at stifte et Laan, og udfærdigede nogle Dage senere for at vække Thomanders Tillid til Reversets Ægthed et Øster Skirø den 18de September 1879 dateret Dokument, som han ligeledes falskelig underskrev med Navnene J. A. Svennesson og N. J. Jonsson som Udstedere og Carl Johan Sjøstrøm og P. Nilsson som Vitterlighedsvidner og hvori Udstederne erklære, at de paatage sig Cautionsforpligtelse med Hensyn til foromtalt Gjældsbevis paa 1500 Kr. med Renter, og paa Foden af dette Cautionsbevis gav han en Paategning, dateret Skirø den 18de September 1879, som han underskrev med Navnet J. Johanssen og forsynede med det tidligere omtalte Segl og med samme Navne som Vitterlighedsvidner som ovenfor anført, nemlig Sjøstrøm og Nilsson, og hvori Udstederen befuldmægtiger A. Stridbäck til at gjøre Laan paa det af ham udfærdigede Revers paa 1500 Kr., mod at Reverset atter indfries af Stridbäck inden Forfaldsdagen den 1ste November f. A., paa hvilken Dag, som det hedder, Kapitalen med Renter vil blive udbetalt Stridbäck mod Reversets Tilbagelevering. Dette falske Dokument, med Hensyn til hvilket Arrestanten ved Navnene Svennesson og Jonsson sigtede til to i Sverrig eksisterende Personer af disse Navne, ved Navnet Johanssen til Reversets foregivne Udsteder og ved Navnet Sjøstrøm til samme Person, som under Reverset omtalt, hvilke Navne solvfølgelig alle vare falskt benyttede, medens Navnet Nilsson var opdigtet, overleverede han derefter til Thomander, men opnaaede desuagtet kun et Laan af 7 Kr. hos ham.

Da Thomander havde fortalt Arrestanten, at han vilde skrive til vedkommende Kronefoged i Sverrig, og Arrestanten frygtede, at Thomander havde sendt denne de falske Dokumenter, afsendte han den 17de Oktober et Telegram til Kronefogden, som han, sigtende til oftomtalt Thomander, uden dennes Vidende og Vilie underskrev med hans Navn, og hvori han reklamerede Reverset og contramanderede Undersøgelse om dets Rigtighed.

I den paafølgende November Maaned indfandt Arrestanten sig atter her i Byen og udfærdigede en den 13de November 1879 dateret falsk 3 Maaneders Vexel, stor 365 Kr., trukken af Jens

C.*) Funder & Comp. som Udsteder paa C. M. Pettersson & Søn i Oskarshamn, og forsynede den med Acceptpaategning til Betaling i Smålands Enskilda Bank, undertegnet C. M. Pettersson & Søn og med en paa Vexlens Bagside tegnet Transport underskrevet Jons C. Funder & Comp., idet han ved de to Navne, han saaledes skrev paa Vexlen som Udstøder og Cedent og som Acceptant, sigtede til ham bekendte Handlende i Sverrig af disse Navne. Denne Vexel foreviste han derefter for Marskandiser Levin Israel i den Hensigt at reise Penge paa den, og, da Israel udtalte, at dette ikke lod sig gjøre, medmindre den anerkjendtes af Smålands Enskilda Bank, reiste Arrestanten til Sverrig, lod sig der fabrikere et Stempel og paatrykte med dette paa Vexlens Bagside Mærket Smålands Enskilda Bank i Oskarshamn og forsynede dette Paatryk med Paategning om Indløsning af Vexlen paa Anfordring og med de falske Underskrifter Th. Darin og J. Lindgreen, hvorved han sigtede til to af Bankens Funktionærer af disse Navne. Han foreviste derefter paany Vexlen for Marskandiser Israel og foreviste ham tillige for yderligere at vække hans Tillid et under Sagen ikke tilstedekommet af Arrestanten forfærdiget falsk Brev fra oftnævnte Bank, undertegnet nysnævnte Navn J. Lindgreen, som indeholdt, at Banken herved tilbagesendte Vexlen og anerkjendte den, og ved Israels Mellemkomst erholdt han derpaa Vexlen diskonteret med dens fulde Paalydende i Privatbanken her i Byen. Efter derpaa at have forbrugt de indvundne Penge og opholdt sig i Sverrig, indfandt Arrestanten sig den 16de December atter her i Byen og udfyldte en Del Vexelblanketter, han havde anskaffet sig, og forsynede dem med falske Navne som Vexelforpligtede. Af disse Vexler udvalgte han en og henvendte sig med den til Grosserer Oscar Schulze for at skaffe sig Penge paa den; dette var en den 11te December 1879 dateret 3 Maaneders Vexel stor 693 Kr., trukken af J. Svenson paa Petrø & Comp. i Oskarshamn, med hvilket Navn han havde undertegnet en Acceptpaategning paa Vexlen til Betaling i Smålands Enskilda Bank, medens han havde underskrevet den med Navnet I. Svensson som Udsteder og givet Endossement med samme Navn, og paa Vexlens Bagside havde han endvidero paasat en en med Navnene Th. Darin og J. Lindgreen undertegnet Erklæring gaaende ud paa, at Smålands Enskilda Bank i Oskarshamn indfrie Vexlen ved Forfaldstid. Ved Navnet Petrø & Comp. sigtede Arrestanten til et Handelsfirma i Sverrig af dette Navn, medens Navnet J. Svensson, som han for Schulze foregav selv at bære, var opdigtet.

*) Skrivfeil for P.

(Fortsættes i næste Nr.)

Fierdig fra Trykkeriet den 18. Juni 1880.

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Høgel & Søn.)

Forl. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocollsecrétaires.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 13-14.

(Fortsættes fra Nr. 12).

Nr. 147.

Advokat Levinsen

contra

Carl Johan Adolf Svensson Strödbäck (Defensor Nellemann),

Da det ikke lykkedes ham at skaffe sig Penge paa denne Vexel, fordi Schulze, der havde faaet den ihænde, fattede Tvivl om dens Ægthed, besluttede han at forsøge at reise Penge paa en anden af de nysnævnte Vexler, nemlig en 3 Maaneders Vexel, trukken af Arrestanten selv for 690 Kr. paa Petré & Comp. i Oskarshamn, og som han med Undtagelse af, at han paa den selv var anført som Udsteder og som Endossent, havde forsynet med de samme falske Paatryk og Underskrifter som den, han havde afgivet til Schulze. Med denne Vexel henvendte han sig til den ovenomtalte Marskandiser Israel, men blev anholdt uden at have faaet forevist Israel Vexlen eller givet den fra sig.

Om de andre falske Vexler, som ved Arrestantens Anholdelse bleve forefundne i hans Logis, har han forklaret, at det ikke har været hans Hensigt at benytte dem, men at han kun udfyldte Blanketterne for derefter at kunne vælge den af Vexlerne, som var lykkedes bedst, og at det kun var hans Hensigt at søge en enkelt diskonteret, den nemlig, han afgav til Schulze, og da dette mislykkedes ham, den, han medbragte til Israel. Yderligere Forsøg agtede han ikke at gjøre, da han ikke vidste andre Steder at henvende sig. Og denne hans Forklaring findes ikke at kunne forkastes.

Da Arrestanten henvendte sig til Schulze, forlangte denne at see Beviser for, at Arrestantens Underskrift var ægte og for, at Arrestanten var I. Svensson, saaledes som han udgav sig for, og i denne Anledning forfattede Arrestanten to falske Breve, daterede henholdsvis Oskarshamn den 11te December 1879 og Malmø den 8de December 1879 og stilede til I. Svensson; det

første, som han underskrev med Navnet Petré & Comp., gik ud paa, at Underskriveren oversendte Adressaten hans Fordring ifølge Regning 693 Kr. og gjorde en yderligere Bestilling paa Brædder, og i det andet, som han underskrev med Navnet Jens P. Funder, gav denne Tilstaaelse for modtagne Varer og gjorde en yderligere Bestilling. — Ved de falske Underskrifter sigtede Arrestanten til de tidligere omtalte Personer af disse Navne og foreviste Schulze det første Brev, medens han ikke fik gjort Brug af det sidste, da han fik det Indtryk, at Schulze var tilfreds med det, han havde seet.

Samtlig falske Dokumenter og Vexler udfærdigede Arrestanten i det svenske Sprog og forsøgte, forsaavidt de derpaa benyttede Underskrifter sigte til bestemte Personer, at efterligne disses Haandskrift.

Arrestanten, der har opgivet at være 22 Aar gammel, hvilket af Retten er skønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet, vil efter Foranstaaende være at ansee efter Straffelovens § 268, § 269, 1ste Led, § 270, de to sidstnævnte Paragrafer tildels jfr. § 46, samt efter § 275 jfr. § 269, 1ste Led, og § 270 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt efter derom nedlagt Paa-stand have at betale 365 Kroner i Erstatning til Privatbanken i Kjøbenhavn.

Da Arrestanten er Udlænding og ikke har haft stadig Ophold her i Riget i de sidste 5 Aar, vil han tillige efter Straffelovens § 16 være at domme til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget.*

Nr. 156.

Etatsraad Buntzon

contra

Rasmine Johansdatter eller Johansen, Bendixens eller Bendix's Hustru eller Enke (Defensor Levinsen), der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de April 1880: »Arrestantinden Rasmine Johansdatter eller Johansen, Bendixens eller Bendix's Hustru eller Enke bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Loth og Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterots Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Lovinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Arrestantinden Rasmine Johansdatter eller Johansen, Bondixens eller Bendix's Enke, der er født den 29de August 1842 og senest anset ved Rettens Dom af 9de Marts 1875 efter Straffelovens § 230, 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have en Dag i Forsommeren f. A. i Marskandiser Carl Ferdinand Dauws Butik, i hvilken hun dengang vil have været tilstede i Følge med en anden Person, der havde lovligt Ærinde at udrotte dersteds, stjaalet et Dauw tilhørende, til 3 Kroner vurderet Par Børnesko, der stode i en Vindueskarm; samt at have overtraadt et hende den 15de April 1875 til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusol givet Tilhold om at anmeldte til bemeldte Protocol inden 24 Timer om hver Bopælsforandring, idet hun, da hun den 13de f. M. anholdtes i Sagen, endnu ikke havde foretaget nogen saadan Anmeldelse om, at hun den 15de Februar d. A. var flyttet fra Eiendommen Nr. 25 i Griffenfeldts-gade til Eiendommen Nr. 55 i Adelgade. Som Følge heraf vil Arrestantinden være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Led og efter § 1 i Lov 3die Marts 1860, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes under Et til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.»

Nr. 121.

C. L. S. Herskind

som forhønværende Indehaver af Auctionsholderfirmaet

C. Herskind & Co. (Advokat Klubien efter Ordre)

contra

forhønværende Inspecteur **Lanzky** (Ingen),

betræffende Gyldigheden af en efter Rekvisition af Citanten hos Indstævnte foretagne Udpantningsforretning m. v.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Fogedrets Kjendelse af 8de Marts 1877: »Den forlangte Forretning bør nyde Fremme.»

Samme Rets Kjendelse af samme Dato: »I de saaledes registrerede og vurderede Effekter decreterede Fogden Udpantning at være skeet til Fyldestgjørelse for Rekvirenternes Fordring med videre paaløbende Omkostninger, dog under Forbehold af Enhvers bedre Ret og paa Rekvirentens Ansvar.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Januar 1878: »Den paastævnte Udpantningsforretning bør være ophævet. I Erstatning for Tort og Creditspilde betale de Indstævnte, Auctionsholderfirmaet C. Herskind & Co. ved dets Indehaver, Auctionsholder C. L. S. Herskind, til Citanten, forhenværende Inspectour Lanzky af Frederiksberg, et saadant Beløb, som uvilige af Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte, dog ikke over 500 Kr. Iøvrigt bør de Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Efter den skete Indstævning til Høiesteret er der ikke Spørgsmaal om at forandre den indankede Dom, forsaavidt den under en Del af Sagen har tillagt Citanten Frifindelse, og heller ikke om at prøve dens Rigtighed, forsaavidt den har undladt i Realiteten at paakjende den af Indstævnte mod den paagjældende Udpantnings Gyldighed fremsatte Indsigelse, at en Del af det Beløb, for hvilket den er skeet, ikke hidrorer fra Kjøb ved Auction; det maa derfor forudsættes, at de Poster, hvoraf dette Beløb bestaaer, alle hidrøre fra saadant Kjøb.

Den af Indstævnte endvidere paaberaabte Omstændighed, at han havde Modfordringer paa Citanten eller det Auctionsholderfirma, hvis Ihændehaver denne var, kunde ikke i og for sig betage Citanten Retten til i Medfør af Loven om Udpantning m. m. af 29de Marts 1873 § 1 Nr. 10 a at lade foretage Udpantning for det Beløb, som han efter Fradrag af Modfordringerne fik tilgode hos Indstævnte for de af denne paa forskjellige Auctioner købte Losoregjenstande; og der kan hverken efter selve Beskaffenheden af det Retsforhold, der bestod mellem Parterne, eller paa Grund af den fra Citantens Side brugte

Fromgangsmaade ansees at være opstaaet et saadant Mellenregningsforhold, at de gjensidige Fordringer uden videre gik op imod hinanden og det Overskud, der derefter maatte tilkomme Citanton, tabte sin oprindelige Charakter, hvorved bemærkes, at forsaavidt enkelte af Citantens Regninger til Indstævnte ikko vedkom Auctionskjøb, maatte han være berettiget til forlods at lade deres Beløb dækkes ved Indstævntes Modfordringer. Da det nu ifølge Sagens Oplysninger maa antages, at Udpantningen ikke er foretagen for et større Beløb end Citanten efter en rigtig Opgjørelse af Parternes Mellemværende i Virkeligheden havde tilgode hos Indstævnte, og da hele det skyldige Beløb efter det Foranførte maa betragtes som hidrørende fra Auctionskjøbene, samt da det maa blive uden videre Betydning, at Citantens Krav i Udpantningsrekvisitionen ikke er betegnet som Resultatet af en Opgjørelse af Mellemværendet, men som hidrørende fra enkelte bestemte Auctionskjøb, maa Citanten ansees at have været berettiget til at lade den omhandlede Udpantning foretage.

Ifølge det Anførte vil der efter Citantens Paastand være i det Hele at tillægge ham Frifindelse for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantens befaledede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Advokat Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankode Doms Præmissor findes i Høiesteretstidenden for 1879—1880 p. 678—681.

Fredagen den 4de Juni.

Nr. 27.

Ministeriet for Island

(Advokat Halkier efter Ordre),

contra

Amtmanden over Islands Sønder- og Vestamt,

Bergur Thorberg (Advokat Klubien efter Ordre).

betræffende Storrelsen af det ham tilkommende Contorholdsvederlag.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Mai 1879: »Citanten, Amtmanden over Islands Sønder- og Vest-Amt, Bergur Thorberg, Ridder af Dannebrog, bør være berettiget til fra 1ste Januar 1876 at regne, at oppebære sit Embeds Contorholdsvederlag med de fulde ved hans Bostalling ham tillagte 1600 Kr. aarlig, og bør Indstævnte, Ministeren for Island, paa den islandske Landskasses Vegne betale ham hvad der i Tiden efter d. 1. Januar 1878 udbetales ham mindre i Contorholdsvederlag end 1600 Kr. aarlig, samt tilbagebetale ham hvad der efter den 1ste Januar 1878 indeholdes i hans Embeds Indtægter til Refusion af det Beløb af 400 Kr., hvormed det ham for Aarene 1876 og 1877 udbetalte Contorholdsvederlag har oversteget 1400 Kroner aarlig. Der tillægges Høiesteretsadvokat Klubien i Salair 50 Kr. af det Offentlige. Sagens Omkostninger ophæves.»

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Foie antaget, at Udtrykket »Indtægt« i første Stykke af § 7 i Lov om islandske Embedsmænds Lønningsforhold m. m. af 15de October 1875 maa omfatte ogsaa det Beløb, der er tillagt saadanne Embedsmænd i Contorholdsvederlag. Som Følge heraf maa denne Lovbestemmelse medføre, at de Paagjældende beholde som personligt Tillæg det, hvormed det samlede Beløb af de dem ifølge tidligere Lønningsbestemmelser tilkommende Indtægter — Contorholdsvederlaget derunder indbefattet — maatte overstige det samlede Beløb af de samme Indtægter, beregnede efter de ved Loven givne Bestemmelser. Da nu den Indstævnte under 29de Juni 1872 meddelte Bestalling som Amtmand over Islands Sønder- og Vestamt gaer ud paa, at hans Adgang til Alderstillæg skal regnes fra hans Ansættelse som Amtmand over Islands Vestamt — hvilken efter Sagens Oplysninger foregik den 10de August 1866 — og da det sidste Stykke af den citerede Lovs § 7 har

opretholdt den de paagjældende Embedsmænd ifølge tidligere Lønningsbestemmelser hjemlede Adgang til at erholde høiere Lønninger end de i Loven fastsatte, tilkom der Indstævnte fra 1ste September 1876 en aarlig Indtægt af 6,200 Kroner i Lønning og 1600 Kroner i Contorholdsvederlag og hans Ret kan altsaa ikke være fyldestgjort ved at der, saaledes som Citanternes Paastand gaar ud paa, foruden den nysnævnte Lønning ikkun udbetales ham det i Lovens § 14 bestemte Contorholdsvederlag af 1400 Kroner. Han maa derfor fra det nævnte Tidspunkt kjendes berettiget til at nyde det fulde ham ved hans Bestalling tillagte Contorholdsvederlag, hvorimod der ikke kan tilkomme ham Ret dertil for den forudgaaende Del af Aaret 1876, for hvilken det samlede Beløb af hans Indtægter, beregnede efter hans Bestalling, faldt sammen med det samlede Beløb af Embedets Indtægter, beregnede efter Loven. Med den heraf flydende Forandring vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, kunne stadfæstes. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at hæve, og de de befalede Sagforere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof-og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Indstævntes Borettingelse til at oppebære Contorholdsvederlaget med 1600 Kroner aarligt regnes fra den 1ste September 1876. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Advokaterne Halkier og Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: „Ved allerhøieste Resolution af 29de Juni 1872 blevo de to Amtmands-embeder, Islands Sønderamt og Vesteramt, forenede til et, hvorhos der tillagdes det saaledes oprettede Embede en Begyndelsesgage af 2400 Rd., stigende med 200 Rd. for hver 5 Aars Tjenestetid indtil 3200 Rd., foruden 300 Rd. i Husleiehjælp og 800 Rd. i Contorhold, hvilke Bestemmelser tillige samtlige optoges i den for Citanton under samme Dato udfærdigede allerhøieste Bestalling som Amtmand over de nævnte tvende Amter.

Efterat den saaledes for det nævnte Embede bestemte Contorholdsgodtgjorelse derpaa ved Lov om islandske Embedsmænds Lønningsforhold m. m. af 15de October 1875 § 14 var blevet nedsat til 1400 Kr., anholdt Citanten i et til Ministeriet for Island indgivet Andragende om, at Contorholdsgodtgjorelsen ogsaa efter 1ste Januar 1876, til hvilken Tid den nævnte Lov traadte i Kraft, maatte blive ham udbetalt med det ham formentlig fremdeles tilkommende Beløb af 1600 Kr., i hvilken Henseende det i en af Landshovdingen over Island til bemeldte Ministerium afgiven Erklæring blev oplyst, at Althingsudvalgets Betænkning over det Samme i 1875 forelagte Forslag til Lov indeholdende Bestemmelser om islandske Embedsmænds Lønningsforhold m. v. ikke indeholdt nogensomhelst Motivering af den omspurgte Nedsættelse af det Beløb, der ved allerhoieste Resolution af 29de Juni 1872 var tillagt Embedet som Contorholdsvederlag og ligeledes var optaget i det nævnte Lovforslag, men at det derimod af Ordføreren uden Modsigelse fra nogen Side i Thinget blev udtalt, at det var en Selvfølge, at Ingen skulde berøves det, han nu havde i Indtægter, hvad enten det var Lønning eller Contorholdsgodtgjorelse, og at det af Ordføreren derhos blev tilføiet, at Contorudgifterne efter hans Anskuelse vare for lavt ansatte, navnlig for Amtmanden i Sønder- og Vester-Amtet, uden at der dog for saa vidt var Anledning til at stille Ændringsforslag, da Amtmanden maatte antages at ville beholde den Contorholdsgodtgjorelse, som han havde havt. I sin paa det ovennævnte Andragende afgivne Resolution af 28de Februar 1876 erklærede Ministeriet sig imidlertid med Landshovdingen enig i, at det ikke havde Hjemmel i Loven af 15de October 1875 at lade den omhandlede Nedsættelse af Contorholdsvederlaget blive uden Indflydelse for den nuværende Amtmand, idet Lovens § 7, 1ste Membrum, ikke i saa Henseende kunde bringes til Anvendelse, hvorhos Ministeriet dog udtalte, at da det fremgik af Thingets Forhandlinger, at Nedsættelsen efter Thingets Mening ikke vilde ramme den nuværende Amtmand, fandt man ikke Betænkelighed ved at lade den donno tidligere tilsagte Contorholdsgodtgjorelse udbetale i indeværende Finantsperiode paa forventet Tillægsbevilling, ligesom Ministeriet for den følgende Finantsperiode vilde søge Beløbet bevilget ved Finantsloven. I Overensstemmelse hermed optog Ministeriet derefter paa det Althinget i 1877 forelagte Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Aarene 1876 og 1877 et Beløb af 400 Kr. som Tillæg til den ved Finantslovens § 10 A 2 jfr. § 18 Nr. 1 sammenholdt med Lov af 15de October 1875 § 14 for Amtmanden i Sønder- og Vesteramtet bestemte Contorholdsgodtgjorelse, hvorhos der i det samtidig forelagte Forslag til Finantslov for 1878 og 1879 ligeledes opførtes foruden Contorholdsgodtgjorelse i Henhold til Lov 15de October 1875 et Tillæg af 200

Kroner for hvort Aar. Da imidlertid begge de nævnte Bevil-
linger nægtedes og Ministeriet som Følge heraf ved Skrivelse
af 26de October 1877 paalagde Landshovdingen at indeholde i
Citantens Lønning, hvad der allerede maatte være ham udbetalt
for 1876 og 1877 af de ubvilgede Beløb, har Citanten, efter
dertil meddelt fri Proces, under nærværende imod Ministeren
for Island anlagte Sag paastaet sig kjøndt boretiget til fra
1ste Januar 1876 at regne, ligesom forhen, at oppebære sit
Embedes Contorholdsgodtgjorelse med de fulde ham ved hans
Bestalling tillagte 1600 Kr. aarlig, samt til som Følge heraf
dels at erholde udbetalt af den islandske Landskasse, hvad der
i Tiden efter 1ste Januar s. A. udbetales ham mindre i Contor-
holdsgodtgjorelse end 1600 Kr. aarlig, dels til af samme Kasse
at erholde tilbagebetalt hvad der efter 1ste Januar s. A. inde-
holdes i hans Embedsindtægt til Refusion af det Beløb af 400 Kr.,
med hvilket det ham for Aarene 1876 og 1877 udbetalte Con-
torholdsvederlag har oversteget 1400 Kr. aarlig. Citanten har
derhos paastaet Indstævnte tilpligtet at betale denne Sags Om-
kostninger efter Reglerne for beneficerede Sager samt Salair til
hans beskikkede Sagfører, der i alt Fald har paastaet sig det
tillagt af det Offentlige.

Derimod har Indstævnte, hvem der ligelodes er meddelt
fri Proces, paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale, samt
denne tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne
for beneficerede Sager, derunder Sagførersalair, hvilket den be-
skikkede Sagfører i ethvert Fald har paastaet sig tilkjendt hos
det Offentlige.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten gjort gjældende,
at da det paastaaede Contorholdsvederlag er ham tilsagt i hans
Bestalling, uden at der af det i samme tagne Forbehold om, at
Citanten skal finde sig i de Forandringer, som maatte blive
trufne med Hensyn til Embedet og dets Omraade, kan udledes
en Forpligtelse for ham til at underkaste sig ialtfald saadanne
Nedsættelser af det nævnte Vederlag, der — som det er Tilfæl-
det med den i nærværende Sag omspurgte — ikke er begrundet
i nogen Forandring ved Embedet eller dets Omraade, maa det
ifølge de Grundsætninger, der i saa Henseende længe have væ-
ret anerkjendte og fulgte i Lovgivningen paa hele den danske
Stats Omraade, i allerhøieste Grad have Formodningen imod sig,
at Lovgivningsmagten ved den stedfundne Nedsættelse af Kon-
torholdsvederlaget for det af Citanten beklædte Embede har vil-
let berøve ham nogen Del af det ham i hans Bestalling tilsagte
Beløb. At den ovennævnte Lov af 15de October 1875 har gjort
et saadant Overgreb, er nu ogsaa efter Citantens Formening saa
langt fra Tilfældet, at bemeldte Lov meget mere maa erkjendes
at have taget et udtrykkeligt Forbehold herimod ved den i sam-
mes § 7 1ste Stykke givne Bestemmelse om, at hvad der ifølge

tidligere Lønningsbestemmelser er tillagt Nogen mere i Indtægt, end der ved denne eller en anden Lønningslov tillægges det af ham beklædte Embede eller Bestilling, beholder han som personligt Tillæg. Da Ordet »Indtægter« nemlig efter Citantens Formening i og for sig maa omfatte alle de Embedet tillagte Emolumenter uden Hensyn til, om de kunne betragtes som Dele af den egentlige Lønning eller ikke, vilde en Udelukkelse af Contorholdsvederlaget fra det omhandlede Forbehold være en indskrænkende Fortolkning af § 7, 1ste Stykke, til Støtte for hvilken der ikke kan anføres nogen fyldestgørende Grund.

Der skjønnes nu ogsaa at maatte gives Citanten Medhold i, at de ham ved hans Bestilling af 1872 tillagte 1600 Kr. i Contorholdsvederlag ligesaavel udgjør en Del af hans Embeds-Indtægter som den for ham bestemte Lønning og Husleiehjælp, saa at det Beløb, hvormed den overstiger det i Loven af 15de October 1875 § 14 for det af ham beklædte Embede bestemte Contorholdsvederlag efter samme Lovs § 7 maa tilkomme ham som personligt Tillæg.

Efter hvad der som ovenanført er oplyst om Forhandlingerne paa Althinget om Forslaget til bemeldte Lov maa det ogsaa antages at have været erkjendt, at Nedsættelsen ifølge § 14 ikke skulde komme Citanten til Skade, og forsaavidt det fra Indstævntes Side er paaberaabt, at Bestemmelsen i den nævnte § 7 er ligelydende med § 10 i Lønningsloven for Kongeriget af 26de Marts 1870, hvor Contorholdsvederlaget ikke kan være indbefattet under Embeds »Indtægter«, skjønnes dette ikke at kunne komme i Betragtning, da der ikke med Nødvendighed derfra kan sluttes til den samme indskrænkede Betydning i Lov af 15de October 1875 § 7, eftersom Loven af 1870 i § 8 har særegne Regler for Contorholdsvederlag, navnlig om en bestemt Revision af Bestemmelserne derom, der ikke findes i Loven af 1875.

Citantens Paastand findes derfor at maatte gives Medhold, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Hoiesteretsadvokat Klubien vil blive at tillægge Salair af det Offentlige med 50 Kr., medens der efter Sagon Udfald ikke kan tilkjendes Prokurator Heckscher noget Salair.

Den befalede Sagforelse har været lovlig.

Stempelovortrædelse foreligger ikke under Sagen.*

Nr. 152. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Albert Jenning (Defensor Henrichsen),
der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Januar 1880: "Tiltalte Albert Jenning bør til Kjøbenhavns Communes Kasse bøde 50 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 31te Mai d. A. er Høiestoret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appollabilis. I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiestoret betaler Tiltalte til Høiestoretssagfører Bagger og Advokat Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: "Tiltalte Albert Jenning, hvis opgivne Alder af 23 Aar af Retten er skjonnet at stemme med hans Udseende og som ikke er funden forhen straffet heri Landet, tiltales under nærværende Sag for uberettiget Næringsbrug.

Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han fra den 4de October f. A. og indtil nærværende Sag den 22de December næstefter blev optagen til Dom, har drevet Næring som Restaurateur heri Staden og derunder ogsaa udskjænket Brændevin uden nogen anden Næringsadkomst end et Borgerskab paa Restaurationsnæring, der under 11te October f. A. af Kjøbenhavns Magistrat er udfærdiget for Selskabet "Taverne internationale", for hvilket Selskab Tiltalte har afgivet at være administrerende Directeur, samt at der paa den Tid, da dette Borgerskab paa Begjæring af Tiltalte blev udfærdiget, ikke var foretaget nogetsomhelst andet Skridt for at constituere det nævnte Selskab, end at Tiltalte paa en Dagen forud afholdt saakaldet Generalforsamling, ved hvilken kun han selv og en hos ham tjenende Opvarter, der fungerede

som Dirigent, vare tilstede, vedtog et fremlagt Udkast til Statuter for Selskabet, samt derefter valgte sig selv til deltes administrerende Directeur og 2 andre Personer til Revisorer.

Tiltalte, der efter det Oplyste mangler Betingelserne for personlig at kunne erhverve Borgerskab, har nu vel paastaet, at det virkelig har været hans Hensigt at søge oprettet et Actieselskab, som under det ovenfor angivne Navn skulde drive den paagjældende Restaurationsforretning, og at det derfor var hans Agt senere at afhænde Actier i Selskabet til Andre, men da han har indrømmet, at han paa den Tid, da den saakaldte Generalforsamling blev afholdt, saavel som ogsaa den Gang, Borgerskabet for Selskabet blev udfærdiget, var den eneste Lodtager i det paatænkte Actieselskab, samt da det til Stiftelsen af et Actieselskab, ligesom af ethvert andet Interessentskab, ifølge sammes Begreb maa fordres, at der eksisterer flere Deltagere i samme, er det heraf en Følge, at der den 11te October f. A., da det ommeldte Borgerskab blev udfærdiget for Selskabet »Taverne internationale«, ikke retlig eksisterede noget saadant Selskab og at selve Borgerskabet derfor maa ansees for en Nullitet.

Da Tiltalte i Henhold til Foranstaaende har manglet den fornødne Næringsberettigelse til den af ham drevne Restaurationsnæring, ikke blot forsaavidt angaaer Tiden fra 4de til 11te October f. A., men ogsaa forsaavidt angaaer Tiden efter sidstnævnte Dag, vil han være at ansee efter Næringsloven af 29de December 1857 § 75, jfr. § 78, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Communes Kasse tilfaldende Bøde paa 50 Kr.▪

Mandagen den 7de Juni.

Nr. 167.

Advokat Hindenburg

contra

Karen Kirstine Marcher, Niols Jensens Hustru
(Dofensor Bagger),

der tiltales for ulovlig at have solgt et hende ikke tilhørende Øltræ, der var betroet hendes nævnte Mand.

Bornholms vestre Herreds Extrarets Dom af 20de April 1880: »Tiltalte, Karen Kirstine, født Marcher, Niols Jensens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder hun i Erstatning til Bryggerieier Gad 2 Kr. 50 Øre samt tilsvare alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Sagfører Wimmer, og Defensor,

Prokurator Petersen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Honhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagsfører Bagger 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Bornholms Amt i Medfor af Justitsministeriets Ordre af 30te Marts d. A. anordnet Justitsaction mod Karen Kirstine Marcher, Niels Jensens Hustru, for ulovlig at have solgt et hende ikke tilhørende Øltræ, der var betroet hendes nævnte Mand.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun for 12 Aar siden, da hun samlovede med fornævnte sin Mand, ham uafvidende solgte for 2 Mark til Husmand Hans Peter Nielsens Hustrue, Thorie Caroline Jensen, et Bryggerieier Gad i Ronne tilhørende Øltræ, paa hvilket der var leveret Øl til Husets Brug. Tiltalte vil vel ikke have lagt Mærke til, at bemeldte Øltræ var indbrændt i Bunden med Eierens Navn, men hun vidste, at det ikke var deres eget og at det var et af de saaledes leverede Øltræer, som hun solgte til Hans P. Nielsens Hustrue, hvorhos hun en Tidlang efter Afhændelsen bad Sidstnævnte om, hvis der blev Spørgsmaal om det, at sige, at hendes Mand havde kjøbt det paa en Auction. Nogen Tid ofterat Handelen havde fundet Sted, blev Øltræet savet over paa Midten, men den ene Halvdel af samme er kommet tilstede under Sagen og er bleven godkjendt af Eieren som hans og som ham frakommen paa ulovlig Maade. For sit Tab af Øltræet i dets Tilstand, da Salget foregik, har Eieren paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 2 Kr. 50 Øre, mod hvilken Paastand Tiltalte Intet har havt at erindre.

Tiltalte, der er født den 19de Januar 1837 og som ikke forhen er dømt eller straffet for nogen Lovovertrædelse, vil for det saaledes af hende udviste Forhold blive at dømme efter al-

mindelig borgerlig Straffelovs § 253 cfr. § 251, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Fredagen den 11te Juni.

Nr. 50. Executorerne i Dødsboerne efter Lehnbaron
H. F. Lovenskjold og Enkebaronesse
Fr. El. C. Lovenskjold, født Kaas
 (Advokat Henriksen)
 contra

Kammerjunker **O. Munthe de Morgenstjerne**
 (Advokat Nellemann),

betræffende Indstævntes Berettigelse til at erholde $\frac{1}{4}$ af 43,801 Kr. 65 Øre m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrotens Skiftecommissions Decision af 5te Juli 1879: «Baron Oscar Lovenskjold, Baronesse Therese Lovenskjold og Kammerjunker Munthe Morgenstjerne bor være berettigede til af Boet at erholde udbetalt hver $\frac{1}{4}$ af 43,801 Kr. 65 Øre med Renter deraf som af Skiftemidler fra den 2den Juli 1878 indtil Betaling skeer.»

Høiesterets Dom.

Ligesom ifølge Indholdet af 1ste Stykke af den i den indankede Decision anførte 3die Post af Geheimestatsminister Kaas's og Hustrues Testamente den deri ommeldte Panteobligation ikkun skulde udlægges hans Datter paa den Maade, at hun skulde være berettiget til at nyde Renten deraf, saalænge hun levede, saaledes er det ogsaa ifølge de i 2det Stykke brugte Udtryk kun Renterne, der i Tilfælde af hendes Død skulde deles mellem hendes Arvinger efter Loven, hvorimod ifølge den udtrykkelige Udtalelse i 3die Stykke selve Capitalen forst, naar den blev opsagt og udbetalt, skulde tilfalde hendes Descendenter, hvilket navnlig skulde skee i samme Forhold, hvori enhver af dem nød Renten, hvoraf følger, at Capitalen maatte deles mellem dem, der til den Tid vare Rentenydere. I Betragtning heraf og iøvrigt i det Væsentlige i Henhold til de i Decisionen anførte Grunde vil den være at stadfæste, forsaavidt den an-

gaar Indstævnte Kammerjunker Munthe Morgenstjerne, for hvis Vedkommende den af Citanterne alene er forelagt Høiesteret til Prøvelse. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Skiftecommissionens Decision bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: •Efterat Geheime-Stats- og Justitsminister Frederik Julius Kaas i et af ham den 25de December 1826 oprettet og af hans Hustru den 3die Januar 1827 tiltraadt Testamente — som under 11te s. M. blev forsynet med Allerhoist Confirmation — under Post 2 havde bestemt, at hans efterladte Formue med Undtagelse af et Beløb af 60,000 Rd., som indestod paa 2den Prioritet i Baroniet Løvenborg, skulde realiseres og omsættes i offentlige Statspapirer og derefter med forventet allerhoist Tilladelse anvendes til Afdrag paa Baroniet Løvenborgs Gjæld til den kongelige Kasse, fastsatte han i den 3die Post af Testamentet med Hensyn til den omhandlede Capital 60,000 Rd. Følgende:

•Den mig tilhørende under foregaaende Post ommeldte Pantoobligation paa 60,000 Rigsbankdaler r. Solv, der ikke af Creditor skal under nogetsomhelst Foregivende kunne opsiges, saalænge Renten betales til hver Termin, udlægges, naar Boet er opgjort, til min Datter Fru Baronesse Lovenskjold efter en billig Likvidatiou med Moderen i Forhold til den Capital, der forøvrigt udbringes af Boet, og skeer dette Udlæg saaledes, at hun derefter bliver berettiget til Renten af disse 60,000 Rd. r. Sølv, over hvilke Renter hun skal kunne disponere uden at de inddrages under fælles Bo med hendes Mand.

I Tilfælde af hendes Død doles Renterne af denne Capital imellem hendes Arvinger efter Loven, dog at det staaer hende frit for til Fordel for en eller anden af hendes Born, som viser mest Kjærlighed for hende, at disponere forlods over $\frac{1}{4}$ af disse Renter.

Skulde derefter den heromhandlede Capital, der ikke kan opsiges af Creditor, saalænge Renterne betales til hver Termin, blive opsagt og udbetalt af Debitor, saa tilfalder den min Datters Descendentere i samme Forhold, hvori enhver nyder Andel i Renterne.

Jeg beder Executores testamenti at drage Omsorg for, at denne og foregaaende Post bringes i Fuldbyrkelse paa en Maade, der er betryggende for alle Vedkommende.

Den saaledes ommoldte Panteobligation paa 60,000 Rd., der var udstedt til Statsminister Kaas af hans Datters Mand, den daværende Besidder af Baroniet Løvenborg, blev ved Skifteslutningen i Kaa's og Hustrues Bo af Executorerne i Boet i Mai 1833 forsynet med en Udlægspaategning, hvori det blandt Andet hedder:

»I Overensstemmelse med den af afdøde Geheime-Stats- og Justitsminister Frederik Julius Kaas og Frue under 25de December 1826 oprettede og den 11te Januar 1827 kongelig allernaadigst confirmerede Dispositions 3die Post — — — udlægges denne Stervboet tilhørende Obligation, der ikke af Creditor kan opsiges, til Enkefrue Baronesse Frederikke Elisabeth Conradine Lovenskjold, født Kaas, paa den Maade og under de Indskrænkninger, som bemeldte testamentariske Disposition indeholder — — — Ligesom nærværende Udlæg følgelig ikke medfører nogen Adkomst for Fru Baronesse Lovenskjold til at afhænde, eller i levende Live at disponere over Obligationen eller dens paalydende Capital, saaledes vil dermed og med Renterne efter hendes dødelige Afgang blive at forholde overensstemmende med Indholdet af den ovenfor anførte 3die Post af salig Geheime-Stats- og Justitsminister Kaas og Frues Disposition«.

Efterat Enkebaronesse Frederikke Elisabeth Conradine Lovenskjold, født Kaas, den 31te August 1874 er afgaaet ved Døden og hendes Bo taget under Behandling af Executores testamenti, er den ommeldte Panteobligation bleven inddraget under Boet, idet hendes tvende efterladte Sonner, senere afdøde Lehnsbaron H. F. Lovenskjold til Løvenborg og Kammerherre forhenværende Toldforvalter C. G. Lovenskjold ere gaaede ud fra, at Obligationen maatte være at betragte som Boet tilhørende, hvilken Anskuelse ogsaa er bleven delt af Testamentsexecutorerne i Boet. Afdødes ovennævnte Sonner have nemlig paa Skiftet truffet en Overenskomst om Delingen af den af Obligationen repræsenterede Capital, stor 120,000 Kr., hvorefter Førstnævnte skulde have $\frac{3}{8}$ af dens Rente og af selve Capitalen og Sidstnævnte $\frac{5}{8}$ af samme, og da ingen Indsigelse var reist imod den af Arvingerne antagne Forudsætning om Boets Befoielse til at disponere over Capitalen og dens Renter, have Executorerne til Indtægt for Boet modtaget Renter af Capitalen for Tidsrummet efter Enkebaronessens Død, navnlig fra 1ste October 1874 til 30te September 1876, men da Renterne ikke fuldt ud erlagdes for Terminen den 1ste April 1877 og slet ikke betaltes for Terminen den 1ste October s. A., opsagde de under 23de November s. A. Obligationen til Udbetaling i Juni Termin 1878, hvorefter dens Beløb tilligemed Renter for Tidsrummet fra 1ste

October 1877 indtil den 11te Juni 1878 blev indbetalt i Boet af den Administrations-Commission, som efter Lehnsbaron H. F. Lovenskjolds den 10de November 1877 indtrufne Dødsfald var bleven beskikket for Baroniet Løvenborg i Anledning af den nye Lehnsbesidders Fallit.

Da der dorefter paa en i Boet den 20de Juni 1878 afholdt Skiftesamling af Executorerne blev fremlagt Udkast til Opgjørelse af Boet, hvori den ommeldte Obligations Beløb med Renter var tagen til Indtægt for Boet, og dens Paalydende 120,000 Kr. var delt mellem Afdødes 2 Børn effor det mellem dem Vedtagne, saaledes at Kammerherre forhenværende Toldforvalter C. G. Lovenskjold deraf erholdt 75,000 Kr. og Lehnsbaron H. F. Lovenskjolds Dødsbo 45,000 Kr. samt efterat det Beløb, som ifølge Opgjørelsen tilkom Førstnævnte, var, da han og Executorerne i Baron H. F. Lovenskjolds Dødsbo erklærede sig enige i Opgjørelsen, blevet udbetalt Kammerherre Lovenskjold, blev der af Curator i den nuværende Lehnsbesidders Baron Herman Lovenskjolds Concurso reist Indsigelse mod Opgjørelsens Rigtighed, hvilken Indsigelse i en senere Skiftesamling blev tiltraadt af Baron H. F. Lovenskjolds 3 andre Børn, og efterat der ifølge Skiftecommissionens Decision af 4de September 1878 var blevet bevilget vedkommende Sagfører en begjært Anstand for nærmere at begrunde den nedlagte Paastand om Forandring i Udkastet til Opgjørelsen, og Disputen derefter har været procederet for Executorerne, have disse ved Skrivelse af 26de April d. A. forelagt Skiftecommissionen den til Afgjørelse.

Medens Lehnsbaron Herman Lovenskjolds Concurso i Anledning af dettes Extradition under Sagens Drift har sluttet Overenskomst med nærværende Bo om at frafalde Sagen for Lehnsbaron H. Lovenskjolds Vedkommende, gaar den af den afdøde Lehnsbesidders øvrige Børn nedlagte Paastand ud paa, for Sønnen Baron Oscar Lovenskjolds Vedkommende, at han kjendes berettiget til af Boet at erholde udbetalt $\frac{1}{4}$ af 45,000 Kr. eller 11,250 Kr. med Renter 4 pCt. p. a. fra Lehnsbaronens Dødsdag den 10de November 1877 til 11te Juni f. A. samt derefter indtil Betaling skeer Renter som af Skiftemidler og for Datteren Baronesse Therese Lovenskjolds og Svigersønnen Kammerjunker Munthe Morgenstjernes Vedkommende, at der tillægges dem hver $\frac{1}{4}$ af 43,801 Kr. 65 Øre eller hver 10,950 Kr. og 41 Øre med Renter som af Skiftemidler fra 2den Juli f. A. indtil Betaling skeer.

Imod at disse Paastande tages til Følge er der taget til Gjenmæle af Overretsprokurator Salomonsen, der har givet Møde saavel for Lehnsbaron H. F. Lovenskjolds Dødsbo som for Executorerne i nærværende Bo, og paastaaet, at det bør have sit Forblivende ved den i Boet aflattede Repartition. Den af Lehnsbaronens nævnte Børn nedlagte Paastand er støttet paa

den Betragtning, at den omhandlede Capital paa 120,000 Kr. overhovedet ikke med Føje er inddraget under nærværende Bo, eftersom den afdøde Enkebaronesse efter Bestemmelserne i Statsminister Kaas's Testamente ikke har havt nogen Eiendomsret over den hende udlagte Obligation, idet hun kun har været berettiget til at nyde Renterne af denne for sin Livstid, men iøvrigt ikke har kunnet disponere over den inter vivos og ei heller mortis causa — kun at hun til Fordel for et af sine Børn har kunnet testere over $\frac{1}{4}$ af Renterne, — hvorimod hun var pligtig at efterlade den urørt efter sin Død, da Rentenydelsen skulde gaae over paa hendes Arvinger efter Loven. Ved Bestemmelserne i det ommeldte Testamente var der saaledes tilsikkert Enkebaronessens Descendenter en eventuel Ret til Rentenydelse af Capitalen, der ifølge Testamentet ikke kunde opsiges af hende, saalænge Renterne betaltes, og denne Ret tilkom dem ikke qua Arvinger efter Enkebaronessen, men directe i Kraft af Kaas's Testamente, om den end først traadte i Virksomhed ved Enkebaronessens Død. Medens saaledes Rentenydelsen fra dette Tidspunkt af gik over til hendes to eneste efterladte Børn, den senere afdøde Lehnsbaron H. F. Lovenskjold og Kammerherre C. G. Lovenskjold, maatte den for Lehnsbaronens Vedkommende ophøre ved hans den 10de November 1877 indtrufne Dødsfald, og da Obligationens Opsigelse først fandt Sted den 23de November s. A., altsaa efter hans Død, ligesom Beløbet Udbetaling faldt endnu senere, nemlig i Juni Termin f. A., vilde der efter den af hans Børn fremsatte Formening ikke kunne tilkomme hans Dødsbo nogensomhelst Del af Capitalen, men Rentenydelsen vilde fra hans Dødsdag gaae over paa hans Descendenter, som derhos i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Slutningen af den 3die Post i Kaas's Testamente maatte være berettigede til Capitalen i samme Forhold, hvori der tilkom dem Nydelse af dens Renter. Medens Lehnsbaronens Arvinger ikke have villet modsætte sig den paa Skiftet mellem deres afdøde Fader og deres Onkel Kammerherre C. G. Lovenskjold trufne Overenskomst om Fordelingen af Capitalens Renter mellem dem, saaledes at Sidstnævnte istedetfor af Halvdelen tillagdes Renten af 75,000 Kr. og altsaa ikke gjøre Indsigelse imod den Udbetaling af en tilsvarende Del af Capitalen, som alt har fundet Sted til Kammerherre Lovenskjold, formene de sig berettigede til den resterende Del af Capitalen 45,000 Kr. med Renter hver for $\frac{1}{4}$, og er det herpaa at Baron Oscar Lovenskjolds Paastand gaaer ud, hvorimod de to andre Arvinger, da der i Boet efter Fradrag af Gjæld og Omkostninger ikkun er tilbage af Capitalen 43,801 Kr. 65 Øre, have indskrænket deres Paastand til for hvers Vedkommende kun at angaae $\frac{1}{4}$ af dotte Beløb med Tillæg af Renter som af Skiftemidler fra den Dag,

da deres Paastand først fremsattes paa Skiftet, nemlig den 2den Juli f. A.

Om det nu end maa indrømmes, at den omtvistede Bestemmelse i Minister Kaas's Testamente ikke er aflattet med fuldkommen Klarhed, skjønnes det dog ikke rettere end at der i alt Væsentligt maa gives den oven fremsatte Fortolkning af samme Medhold. Testators Hensigt med Bestemmelsen har aabenbart været dels at sikre sin oneste Datter Renten af den omhandlede Capital for hendes Livstid, saaledes at den blev udenfor Fælleddskab med hendes Mand, der var meget betyngtet af Gjæld, hvad noksom fremgaaer af Bestemmelserne i Testamentets Post 2 og saaledes, at den ikke skulde kunne angribes af hendes eller hendes Mands Creditorer, dels at bevare den for hendes Descendenter, hvorfor det gjentagne Gange i Testamentet udtales, at Capitalen ikke af Creditor kan opsiges, saalænge Renten betales, ligesom Testamentet ogsaa udtrykkelig gaar ud fra den Forudsætning, at der først efter hendes Død vilde blive Tale om Capitalens Udbetaling. Da nu derhos Testamentet for at betegne dem, der efter Datterens Død skulle være berettigede til Renten bruger saadanne Udtryk som: »hendes Arvinger efter Loven», »min Datters Descendenter», skjønnes der ikke at være Grund til at antage, at Testator kun har villet sikre Capitalen for Dattorens Afkom i 1ste Slægtled, men derimod for hendes hele Descendents, saaledes at altsaa enhver ogsaa fjernere Descendent eo ipso ved sin Forgængers Død maatte indtræde i Rentenydelsen for sin Anparts Vedkommende, og som Følge heraf ogsaa, naar Betingelserne for selve Capitalens Udbetaling forelaa, i Andel af samme. Og da, som bemærket, Udbetalingen først fandt Sted i Henhold til en efter Lehnsbaron H. F. Lovenskjolds Død foretagen Opsigelse, skjønnes hans Dodsbo ikke at kunne være beføiet til at orholde Andel i Capitalen, men denne at maatte tilfalde hans Born, som fra hans Død maatte ansees berettigede til at nyde dens Renter. Imod dette Resultat skjønnes ingen begrundet Indvending at kunne udledes fra den Omstændighed, at Obligationen ved Kaas's Død blev udlagt til den afdøde Enkebaronesse, aldenstund dette Udlæg skete under udtrykkelig Henvisning til Testamentets Bestemmelser og altsaa kun kunde have Gyldighed, forsaavidt det stemmede med disse.

Naar det derhos af Executorerne i Enkebaronessens Bo og af Lehnsbaron H. F. Lovenskjolds Dodsbo er blevet gjort gjældende, at den Sidstnævntes Born, selv om Capitalen antages ved Minister Kaas's Testamente at være bloven undorgivet et fideicommissarisk Baand, dog ingen Ret have til den, fordi den alt havde tabt sin fideicommissariske Charakter for den afdøde Lehnsbarons Død, derved, at der ikke behørig var blevet svaret Rente af den, og at Lehnsbaronen derfor baade som Arving

efter Moderen og paa egne Vegne havde erhvervet en Ret til Capitalen, som maa være gaaet ind i hans Bo, maa herimod erindres, at Testamentet ikke indeholder, at Capitalen eo ipso, fordi Renten ikke behørig erlægges, forfalder til Udbetaling, men tværtimod forudsætter, at en Opsigelse skal finde Sted, for at den kan forfalde til Betaling, og at altsaa det fideicommissariske Baand først løses ved Capitalens Udbetaling, ikke allerede ved den Begivenhed, som berettiger til at lade den opsiges.

Op forsaavidt det endelig er gjort gjældende, at Lehnbaronens Børn ved deres hele Optræden paa Skiftet efter Enkebaronessen ere bundne til at vedstaae den Forudsætning, hvorpaa hele Skiftet hviler, nemlig at den omhandlede Capital har tilhørt Enkebaronessen som Eiendom, og at de derfor nu ere afskaarne fra at gjøre en modsat Forudsætning gjældende, maa det bemærkes, at det vel forholder sig saaledes, at Lehnbaronens Børn paa Skiftet have modtaget forskellige af hende for dem bestemte Legater, som ikke vilde have kunnet udredes af hendes Bo, saafremt den omhandlede Capital ikke var bleven betragtet som tilhørende dette, men ligesom der heraf ikke skjønnes at kunne udledes nogen Renunciation paa deres Ret til Capitalen, hvilken Ret først er opstaaet ved det senere indtraadte Factum, Capitalens Udbetaling i Henhold til den skete Opsigelse, saaledes foreligger der eiheller iøvrigt paa Skiftet noget Factum fra deres Side, som kunde befoie til at statuere, at de havde givet Afkald paa deres Ret, og den Omstændighed, at den afdøde Enkebaronesse, hendes Børn og Executorerne ere gaaede ud fra en urigtig Forudsætning om Dispositionsretten over Capitalen, kan ikke være præjudicerende for deres Ret. Da det imidlertid maa ansees in confesso, at de ovenmeldte Legater ikke vilde have kunnet udredes uden ved Hjælp af den omhandlede Capital, ville Arvingerne ikke kunne kjendes berettigede til at erholde Andel i et større Beløb end det, som efter Udredelse og Afholdelse af Enkebaronessens Gjæld og Omkostninger ved Skiftobehandlingen endnu er i Behold i Boet af Capitalen, ligesom der ikke vil kunne fordres Renter af Beløbet fra et tidligere Tidspunkt end den 2den Juli f. A., da Paastanden om dets Udbetaling til Børnene blev fremsat. Den af Baron Oscar Løvenskjold nedlagte Paastand vil altsaa ikke kunne tages tilfølg, forsaavidt den gaaer videre, hvorimod han saavel som Baronesse Therese Løvenskjold og Kammerjunker Munthe-Morgenstjerne ville være at kjønde berettigede til af Boet at erholde udbetalt hver $\frac{1}{4}$ af 43,801 Kr. 65 Øre med Renter heraf som af Skiftemidler fra den 2den Juli f. A. og indtil Betaling skeer.

Stempelovortrædelse foreligger ikke under Disputen.*

Mandagen den 14de Juni.Nr. 63. Forlagsboghandler **Immanuel Rée**

(Ingen)

contra

Maler og Photograph **Vilhelm Pacht** (Ingen),**Høiesterets Dom.**

Citanton, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaac i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 110.

Advokat Nullemann

contra

Niels Nielsen (Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 288.

Stevns-Faxe Herreders Extrarets Dom af 16de Octbr. 1879: »Tiltalte, Husmand Niels Nielsen af Bjelkerup, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Prokurator Nielsen, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Ovesen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Januar 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 30 Dage. I Salair til Actor for Overretten, Prokurator Engberg, betaler Tiltalte Niels Nielsen i Bjelkerup 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, paa hvis Bedømmelse der ikke kan tillægges de

Høiesteret forelagte nye Oplysninger nogen Indflydelse, vil Tiltalte, som i Dommen rettelig antaget, være at anseo efter Straffelovens § 288, 2det Led, men Straffen findes at maatte bestemmes, som ved Underrettsdommen skeet, til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil derimod Overrettsdommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredsthingsdommen, iøvrigt Landsover-samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Stevns-Faxe Herreders Extraret paakjendte Sag er Tiltalte Niels Nielsen i Bjelkerup sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 288.

Det fremgaaer af Sagen, at der paa den østsjællandske Jernbane er anbragt en privat Overkjørsel til Afbenyttelse for en Tiltalte tilhørende, sydfor Banen i en Afstand af ikke en halv Fjerdingsvei beliggende Eiendom og for en nordfor Banen i en Afstand fra denne af ca. 100 Alen liggende, Gaardeier Ole Jensen tilhørende Gaard. Den 26de Juli f. A. om Formiddagen noget før et Tog skulde komme fra Storehedinge, kjørte Tiltalte med en Enspændervogn til Overkjørslen i den Hensigt at kjøre over den for at hente nogle Børn i Klippinge. Ved Overkjørslen vare 2 Trollier hensatte ved Siden af Leddene, den ene ved det nordlige, den anden ved det sydlige Led, dog saaledes at Overgangen igjennem den ene Hølvdel var fri. Da Tiltalte kom til Løddet og saa Trollien hensat for dette, holdt han lidt, men vendte derefter Hesten og Vognen, og stod af denne. Han gik igjennem Leddet, og stødte til den ved dette hensatte Trollie, hvorpaa der var Tjæretønder, hvilken han tilsyneladende med Anstrængelse skjød tilbage, saa at de tvende Hjul gik over den ene Skinne og Trollien saaledes kom til at staae tværs over denne, hvorpaa han gik tilbage til Vognen og kjørte hjem. Han har ikke villet kunne forklare, hvorfor han stødte Trollien bort, anderledes end at det skete, for at han kunde kjøre over Banen, og han har derhos erkjendt, at han ikke undersøgte, hvorledes den kom til at staae, men i saa Henseende har han kun anført, at, da han havde flyttet Trollien, bemærkede han, at hans Hest blev urolig, og at en lille 6-Aars Dreng, der var

med ham og havde fulgt ham igjennem Leddet, gav sig til at græde, hvorfor han ikke tænkte paa Trollien men kjørte hjem. Imod hans Benægtelse tør det ikke antages, at han har flyttet Trollien for at bringe det Tog, der skulde komme, i Fare, hvilket ogsaa blev forhindret ved at en Person, der fra en tilstødende Eng havde seet, hvad der var foregaaet, løb til Ole Jensens Gaard, hvor de Arbeidere, der kort iforveien, fordi Toget var ivente, havde sat Trollierne tilside og begivet sig til bemeldte Gaard for at spise Frokost, vare og bleve gjorte bekendte med Flytningen af den ene Trollie, som de da igjen fik lagt tilside, inden Toget kom. Det er imidlertid indlysende, at den Stilling, hvori Tiltalte havde bragt Trollien, maatte medføre Fare for det Tog, der ventedes, og hans Berettigelse til at benytte Overkjørslen, medfører selvfølgelig Forpligtelse til at sørge for, at han ved saadan Benyttelse ikke foretager noget, der kan udsætte Togene for Fare. Da det som Folge af det Anførte maa antages at have ligget udenfor hans Tanko og Hensigt at bringe Toget i Fare, findes han, der er født den 6te Mai 1803 og ikke tidligere straffet, med Føie ved Underrettsdommen anseet efter Straffel. § 288 2det mbr., men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til lige Fængsel i 30 Dage. Med den heraf følgende Forandring vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, blive at stadfæste.*

Tirsdagen den 15de Juni.

Nr. 151.

Advokat Halkier

contra

Bodil Larsdatter (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de April 1880: »Arrestantinden Bodil Larsdatter bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Winther, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirottens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestantinden Bodil Larsdatter, der er født den 29de Marts 1840 og senest anseet ved Rettens Dom af 20de April 1878 efter Straffelovens § 231, 1ste Led med Forbedringshusarbeide i et Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold. Ved den af hende afgivne Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun har overtraadt et hende ved hendes Losladelse efter udstaaet Straf den 25de April f. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistækelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, idet hun, indtil hun den 11te Octbr. f. A. blev anholdt i Sagen, ikko har foretaget nogen af de Meldinger til bemeldte Protocol, som hun efter Tilholdet var pligtig at gjøre, og navnlig ikke den, som det var hende foreskrevet at foretage hver Tirsdag, for at oplyse, at hun er nærede sig paa lovlig Maade. Derimod har hun iøvrigt nægtet sig skyldig i noget ulovligt Forhold, der kan henfores under Actionsordren.

Arrestantinden er imidlertid fundet i Besiddelse af en Paraply, et ituskaaret Dameoverstykke og en Dametaske, og disse Gjenstande sigtes hun for at have ulovligt tilegnet sig paa Kjøbenhavns Jernbanegaard, medens hun fra Midten af Juli f. A. til den paafølgende 1ste September havde Beskjæftigelse ved Rengjoring dersteds, navnlig af Ventosalene og Toiletværelserne. Selv har hun med Hensyn til disse Gjenstande afgivet og fastholdt den ved Intet bestyrkede og navnlig for de to sidstnævntes Vedkommende mod det iøvrigt Oplyste stridende Forklaring, at Paraplyen er hende foræret af en af hende med et af de almindeligst forekommende Efternavne nævnt Person, der skulde boe i Omegnen af Roeskilde og have havt Stævnemøder med hende heri Staden, men om hvem hun iøvrigt ikke har kunnet give yderligere Oplysninger, samt at Overstykket og Dametasken ere kjøbt af hende i sidste Efteraar i en af Boutikkerne i Lille Helliggeistsstræde ligeoverfor Kirken.

I Henscende til det omtalte Overstykke er der fremkommet endel Formodning for, at det er et, som den 27de August f. A. er blevet frastjaalet Professor I. Kornerups Hustru, medens

denne under sin Tilstedeværelse paa Kjøbenhavns Banegaard havde lagt det fra sig i 2den Klasses Ventesal, men tilstrækkeligt Bevis til forsaavidt at dømme Arrestantinden for Tyveri eller Hæleri er ikke tilveiebragt.

Til den omtalte Paraply har Christiane Fränkel bevist sin Eiendomsret, men da den af hende afgivne Forklaring om, hvorledes denne Paraply er bortkommen for hende, gaaer ud paa, at hun en Morgen i August Maaned f. A., da hun stod i Begreb med at afgaae med Jernbanetoget herfra til Ringsted, og havde sat den fra sig i Dametoiletværelset paa den herværende Banegaard, ved Afreise glemte at tage den med sig, og at der ved senere af hende foretagen Efterspørgsel paa Banegaarden ikke har været at erholde nogen Oplysning om samme, vil Arrestantinden for sin uhjemlede Besiddelse af denne Paraply ikke kunne dømmes for Tyveri eller Hæleri, og at hun paa anden ulovlig Maade skulde have tilegnet sig den, er ialfald ikke mod hendes Benægtelse bevist.

Hvad derimod angaaer den i Arrestantindens Besiddelse fundne Taske, der er forsynet med en Plade, hvori er gravet Navnet E. Stephensen, har Hattemager William Stephensens Hustru, Engeline Amalie Petersen, bevist sin Eiendomsret til samme og forklaret under Ed, at hun en Formiddag i Juni eller Juli Maaned f. A. ved sin Ankomst hertil Staden med Jernbanetoget fra Helsingør, hvor hun boer, leverede den til Opbevaring i Garderoben paa den herværende Banegaard, og at den allerede, da hun samme Dags Eftermiddag vilde afhente den, ikke fandtes dersteds, og da Gardorobeforvalteren paa denne Banegaard, Christian Henriksen, der har afgivet en hermed stemmende Forklaring med Tilføiende, at det var den 29de Juli f. A., at han modtog denne Taske af Stephensens Hustru og lagde den paa Bordet eller Disken i det til Garderobe indrettede Locale, saamt at den derfra er bortkommet uden hans Vidende og Villie, har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til denne Taske, og den ovenanførte af Arrestantinden opgivne Hjemmel til sin Besiddelse af samme ikke kan skjænkes nogensoinholst Tillid, foreligger der et efter danske Lov 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til denne Taske, hvis Værdi i den Stand, hvori den var, da den blev stjaalet, er ansat til 8 Kr., at dømme Arrestantinden for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, idet Omstændighederne ikke aldeles tilstrækkeligen vise hen til, at hun selv har stjaalet den.

Forsaavidt Arrestantinden endnu er sigtet for ulovlig Tilægnelse af en Bondehue med Guldnakke tilligemed den Æske, hvori samme beroede, hvilke til ialt 3 Kr. vurderede Gjenstande tilhøre hendes Moder, Ingeborg Petersen, Arbeidsmand Lars Johansens Hustru, da er det vel bevist ved hendes egen Tilstaa-

else og det iøvrigt Oplyste, at hun ca. 8 Dage for sin Anholdelse, da hun var tilstede paa sin Moders Bopæl, har i dennes Paasyn og trods dennes Forbud tilegnet sig de nævnte Gjenstande, samt at hun siden den Tid har havt dem i sin Besiddelse; men da hun har forklaret, at hendes Moder skyldte hende 5 Kr., og at hun ved sit anførte Forhold kun tilsigtede at sikre sig Betaling af denne Gjæld, og Rigtigheden af denne hendes Forklaring, skjøndt vaklende i Henseende til, hvorfra Gjælden skulde hidrøre, og bestemt modsagt af Moderen, der under Ed har nægtet at skyldte Arrestantinden Penge, efter Omstændighederne ikke findes at turde forkastes, vil Arrestantindens Forhold i denne Henseende ialfald kun kunne betragtes som en Selvtægt, hvorfor hun ikke vil kunne drages til Ansvar for samme under nærværende af det Offentlige anlagte Sag.

Som Følge af Ovenanførte vil Arrestantinden være at ansee i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke efter denne Lovs § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes under Et til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.»

Torsdagen den 17de Juni.

Nr. 9.

Enkefrue **Ingwersen**

(Høiesteretssagfører Hansen efter Ordre),

contra

Finansministeriet

(den est. Kammeradvokat, Etatsraad Buntzen),

betræffende Citantindens Ret til Pension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de August 1879: »Citantinden, Intendant i Hæren Capitain J. F. Ingwersens Enke, Vilhelmine Sophie Frederikke, født Leonhardt, bør være berettiget til at erholde Pension i Overensstemmelse med Reglen i Pensionsloven af 24de Februar 1853 § 10. Sagens Omkostninger ophæves. Prokurator Bøcher tillægges i Salair 50 Kr., som udredes af det Offentlige.»

Høiesterets Dom.

Ved de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilveiebragte, Oplysninger findes der, navnlig da Erklæring derover af Hovedcitantindens Mand ganske mangler, ikke at være tilveiebragt et fyldestgørende Bevis for, at han som

Kassebeljant havde gjort sig skyldig i et Forhold, som ifølge Straffelovens § 135 maatte have medført Forbrydelse af Embodet. Allerede som Folge heraf maa det billiges, at Hovedcitantinden, hvis Mand, som i Dommen antaget, ved sin Død endnu stod i Statens Tjeneste, er kjendt berettiget til Pension i Ovremsstemmelse med Pensionsloven af 24de Februar 1858 § 10, hvorfor Dommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, efter Hovedcitantindens Paastand vil være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Hovedcitantindens befalede Sagfører tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Høiesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: »Forandriget af Finantsministeriets Vægning ved at anvise Citantinden, Intendant i Hæren Capitain J. F. Ingwersens Enke, Vilhelmine Sofie Frederikke født Leonhardt, Pension af Statskassen efter hendes i October Maaned 1876 ved Døden afgaaede Mand, har hun efter meddelt Bevilling til fri Procces ved sin beskikkede Sagfører Prokurator Bøcher anlagt nærværende Sag, hvorunder hun har paastaet sig kjendt berettiget til Pension efter Pensionsloven af 24de Februar 1858 § 10 samt Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne, tilpligtet at tilsvare Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til den beskikkede Sagfører, hvilket i alt Fald paastaes udredet af det Offentlige. Den constituerede Kammeradvokat, der har givet Møde for Indstævnte, har derimod paastaet denne frifunden og Citantinden tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salair til Kammeradvokaten.

Det er under Sagen in confesso: at der den 21de October 1876 ved et i Citantindens Mands Overværelse foretaget Efter-syn af den ham som Intendant i Hæren betroede Kasse forefandtes et Deficit af 494 Kr., at han den 23de s. M. blev funden død i Charlottenlund Skov under saadanne Omstændigheder, at han maatte antages at have aflivet sig, at der i denne Mellemtid ikke var foregaaet anden Forandring i hans Stilling til

Embedet, end at Nøglen til den Pengekasse, hvori den tilstedeværende Pengebeholdning ved Eftersynet fandtes, umiddelbart derpaa blev tagen i Bevaring af den Embedsmand, der havde foretaget Kasseundersøgelsen, at der ifølge en af den kort efter Citantindens Mands Død til Undersøgelse af hans Regnskabsføring nedsat Commission til Hærens Forplejningscorps afgiven Beretning var forefunden yderligere Mangler, bestaaende i, at adskillige Indtægtsposter ikke vare førte til Indtægt i hans Kassebog, hvorefter der foruden foromtalte endnu i hans Kassebeholdning skulde være et Deficit af 822 Kr. 21 Øre, og at der af den af Statskassen for det samlede Deficit 1316 Kr. 21 Øre i Afdødes Bo nedlagte Erstatningsfordring kun er bleven betalt 292 Kr. 46 Øre, hvilket Beløb, som var Boots hele Beholdning efter Fradrag af nødvendige Udgifter, nemlig af Skifteretten blev udlagt Statskassen til delvis Dækning af bemeldte Krav.

Sin Frifindelsespaastand har Indstævnte navnlig støttet paa, at den i ovennævnte Lovbestemmelse for Enkens Berettigelse til Pension stillede Betingelse, at hendes afdøde Mand var pensionsberettiget, ikke i nærværende Tilfælde skulde være tilstede, idet Citantindens Mand i Henhold til hvad derom foran er anført, maatte ansees at have gjort sig skyldig i et Forhold, der ifølge den nævnte Lovs § 7 maatte medføre Fortabelse af Retten til Pension. Selv om det imidlertid til Anvendelse af sidstnævnte Lovbestemmelse, hvorefter Forbrydelse af Embede medfører Fortabelse af Retten til Pension, ikke skulde kunne fordres, at den paagjældende Embedsmand skal være domfældt, maa det dog ansees som en nødvendig Betingelse, at der enten som Følge af hans Indrømmelse eller paa anden Maade er tilveiebragt fuldt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i et Forhold, som, dersom det blev gjort til Gjenstand for judiciel Forfølgning, med Nødvendighed maatte medføre, at han vilde blive fradømt sit Embede, men at et saadant Forhold for Citantindens Mands Vedkommende, efter hvad desangaaende er oplyst, skulde foreligge, findes ikke med Sikkerhed at kunne statuere. Navnlig er det hverken ved nogen Erkjendelse af ham eller paa anden Maade godtgjort, at den den 21de October 1876 forefundne Kasseman-gel skulde være begrundet i noget svigagtigt Forhold fra hans Side, og hvad angaaer de af den ovenomtalte Commission paapegede Mangler, er det med Hensyn til de fleste af disse end ikke bestemt constateret, at de have været tilstede, forsaavidt som der nemlig ved de i saa Henseende fremskaffede Oplysninger ikke er tilveiebragt fuld Vished for, at de paagjældende Indtægter virkelig ere Embedet tilflydte, og forøvrigt er det ei heller her bevist, at nogen af Manglerne skulde skyldes Utroskab af Citantindens Mand. Da saaledes Citantindens Mand, der efter det Foreliggende maatte ansees staaende i Statens Tjeneste ved

sin Dod, maa statuores indtil da endnu at have været i Besiddelse af Pensionsret, findes de i den citerede Lovs § 10 fordrede Betingelser for hans Enkes, Citantindens, Pensionsberettigelse at være tilstede, hvorfor den af hende under Sagen nedlagte Paa-stand vil være at tage til Folge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves, og kan der som Folge heraf ikke tilkjendes den est. Kammeradvokat noget Salair, hvorimod Prokurator Bocher, hvis Sagførelse har været lovlig, vil være at tillægge et Salair af 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

For stemplet Papir har ikke været Brug under Sagen.»

Fredagen den 18de Juni.

Nr. 19. Gaardmand **Rasmus Pedersen Suder** (Selv)
contra

Godsforvalter **Eggers** (Advokat Nolleman),
betreffende Betaling af 67 Kr. 56 Øre.

Nykjøbing Herredsthings Dom af 9de August 1878: »Indstævnte, Gaardeier R. Pedersen Suder i Gjedesby, bør til Citanten, Godsforvalter Eggers paa Ourupgaard som Befuldmægtiget for Rekvirenterne af en den 14de November 1876 paakjendt Landvæsenscommissionsforretning vedrørende Anlægget af et nyt Vandløb i den udtørrede Koblesø, betale 67 Kr. 56 Øre med Renter 5 pCt. p. a. heraf fra den 20de Marts d. A., indtil Betaling sker. Saa bør han og erstatte denne nærværende Sags Omkostninger med 12 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Juni 1879: »Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger her for Retten betaler Citanten, Gaardmand R. Pedersen Suder af Gjedesby, til Indstævnte, Godsforvalter Eggers af Ourupgaard som Befuldmægtiget for Rekvirenterne af en den 14de November 1876 paakjendt Landvæsenscommissionsforretning, vedrørende Anlægget af et nyt Vandløb i den udtørrede Koblesø eller Koblebæk, med 25 Kr. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Da der ved Bedømmelsen af denne Sags Værdi ikke, saaledes som Citanten har formønt, vil kunne tages noget Hensyn til, at den af ham til Støtte for hans Frifindelse paaberaabte, i den indankede Dom nævnte, Erklæring indeholder en Kvitte- ring for 350 Rigsdaler, hvorimod Sagen alene maa anses at angaa det Citanten ved Dommen idømte Beløb af 67 Kr. 56 Øre, vil den som manglende summa appellabilis for Høiesteret være at afvise. Efter Indstævntes Paastand vil Citanten have at betale ham Kost og Tæring, der bestemmes til 80 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. I Kost og Tæring for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte 80 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Indstævnte, Godsforvalter Eggers af Ourupgaard, har under nærværende i 1ste Instants ved Nykjøbing Herredsting anlagte Sag som Befuld- mægtiget for Rekvirenterne af en den 14de November 1876 paa- kjøndt Landvæsenscommissionsforretning, vedrørende Anlægget af et nyt Vandløb i den udtørrede Koblesø eller Kobløbæk, paa- staaet Citanten, Gaardeier R. Pedersen Suder i Gjedesby, til- pligtet at betale den ham ifølge Fordeling i Henhold til be- meldte Forretning, stadfæstet ved Overlandvæsenscommissions Kjendelse af 2den Juni 1877, paahvilende Andel i Omkostningerne ved omtalte Vandløbs Anlæg og ved, hvad dermed staaer i Forbindelse, navnlig Overlandvæsenscommissionsforretningen, 67 Kr. 56 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a., fra For- ligsklagens Datum, den 20de Marts f. A., indtil Betaling skeer, og Sagens skadesløse Omkostninger, medens Citanten paastod sig frifunden og sig hos Indstævnte tillagt Sagens Omkostning- er, og blev ved den derpaa inden bemeldte Ret den 9de Au- gust f. A. afsagte Dom Indstævntes Paastand i det Hele tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger fastsættes til 12 Kr. Denne Dom har Citanten efter Stævning af 6to December f. A. indanket her for Retten, hvor han har paastaet den forandret i Overensstømmelse med sin for Underretten nedlagte Paastand, hvorimod Indstævnte, efter at en af ham fremsat Paastand om Sagens Afvisning ved Rettens Kjendelse var bleven forkastet, har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse, og have der- hos begge Parter paastaet sig tillagt Processens Omkostninger her for Retten skadesløst.

Foruden at fremføre adskillige denne Sag uvedkommende

Bemærkninger og at anstille en Kritik af de paagjældende Landvæsenscommissionsforretninger, hvis Berettigelse det ligger udenfor nærværende Rets Competence at afgjøre, har Citanten til Støtte for sin Paastand under Sagen fremlagt Afskrift af en Erklæring, dateret Gjedesby den 12te December 1866, i hvilken tro navngivne Mænd, der angive sig at udgjøre Bestyrelsen for Selskabet til Koblesøens Udtørring, erklære, at, da Hoivandspenge 350 Rdlr. er dem betalt, have hverken de eller deres Efterkommere nogen yderligere Fordring paa de tilstødende Lodsieiere af Koblesøen, hverken under Navn af Hoivandspenge eller hvilket som helst andet Navn, i Henhold til hvilken Erklæring Citanten, som henhørende under de nysomtalte Lodsieiere, formener at burde fritages for at betale det heromhandlede Beløb,

Da Citanten imidlertid har erkjendt, at det ved ovennævnte Landvæsensforretning er ham paalagt i et vist nærmere angivet Forhold at bidrage til Omkostningerne ved Anlægget af det foromtalte Vandløb og ved, hvad dermed staaer i Forbindelse, og han ikke særlig har gjort nogen Indvending mod Støtteren af den ham ved den i Henhold hertil foretagne Fordeling paalignede Andel, som er det omprocederede Beløb, eller imod Indstævntes Berettigelse til paa Rekvirenternes Vegne at indkræve dette, samt da den af Citanten paaberaabte Erklæring, dens Rigtighed endog forudsat, ikke indeholder nogensomhelst Hjemmel til at fritage ham for at betale det ham saaledes paalagte Beløb, idet Udstederne af bemeldte Erklæring ikke sees at staae i nogen Forbindelse med Rekvirenterne af den omhandlede Landvæsenscommissionsforretning, vil Indstævntes Paastand blive at tage tilfølge, dog at Processens Omkostninger her for Retten ville være at fastsætte til 25 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.«

Nr. 172.

Advokat Levinson

contra

Johan Peter Jensen (Defensor Halkier),

der tiltales for Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Mai 1880: •Arrestanterne Carl Vilhelm Jensen og Johan Peter Jensen bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Sidstnævnte med 25 Rottingslag. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Cassø og Engberg, 20 Kr. til hver, tilsvares af Arrestanten Johan Peter Jensen med $\frac{2}{3}$, dog at heraf in solidum med ham

af Arrestanten Carl Vilholm Jensen betales $\frac{2}{6}$, samt af Arrestanten Carl Vilhelm Jensen med $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee, dels efter Straffelovens § 268, jfr. § 37, dels efter § 275, sammenholdt med de nævnte Paragrapher. Hans Straf findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen for hans Vedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Johan Peter Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Arrestanterne Carl Vilhelm Jensen og Johan Peter Jensen tiltales under nærværende Sag for Falsk, førstnævnte Arrestant tillige for Tyveri eller Bedrageri. Ved de af dem afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere de overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Efterat Arrestanten Johan Peter Jensen havde fattet den Plan at forsøge paa at skaffe sig Penge ved Inkassation af opdagede Regningskrav, udfærdigede han den 27de Januar d. A. en Regning til Kjøbmand A. Barfred i Kjøge paa et Beløb af 37 Kr. 80 Øre og kvitterede paa samme med Underskrift »Herreborg, Guldsmed«, hvorved han sigtede til Juveler Sophus Carl Alexander Herreborg heraf Staden, hvis Navn han bonyttede paa denne Maade, uden hans Vidende og Vilie. Tillige fyldte han en Papæske med værdiløse Sager og Papir og lagde den i et Omslag, paa hvilken han skrev som Adresse: Kjøbmand A. Barfred i Kjøge.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 30 Juni 1880.

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Høgel & Son.)

Førd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1850—51.

Nr. 15.

(Fortsættes fra Nr. 14).

Nr. 172.

Advokat Levinsen

contra

Johan Peter Jensen (Defensor Halkier).

Han gjorde nu Arrestanten Carl Vilhelm Jensen bekendt med sit Forehavende, viste ham den udfærdigede Regning og traf Aftale med Carl Vilhelm Jensen om, at denne skulde levere formeldte Pakke til videre Besørgelse efter Adressen til den i en Gjæstgivergaard heri Staden logerende Fragtmand fra Kjøge Peter Ludvig Rasmussen og ved at præsentere Regningen for denne søge at formaa ham til at betale dens paalydende Beløb, hvilket, ifald det blev betalt, skulde deles lige imellem dem. I Henhold til denne Aftale og skjøndt han saaledes kjendte Sagens Sammenhæng og navnlig vidste, at Regningen var falsk, indfandt Carl Vilhelm Jensen sig endnu samme Dag hos bemeldte Fragtmand Rasmussen, hvem han leverede Pakken og præsenterede Regningen til Betaling. Rasmussen nægtede imidlertid at betale Regningens Beløb. Dagen efter udfærdigede Arrestanten Johan Peter Jensen en Regning paa samme Beløb til Kjøbmand Carl L. Møller i Frederiksborg og kvitterede paa samme med Underskrift »Hertz, Guldsmed«, idet han hermed sigtede til Juveleer Sally Peter Hertz heraf Staden, hvis Navn han saaledes benyttede uden dennes Vidende og Villie. Ogsaa denne Regning viste han til Carl Vilhelm Jensen og i Henhold til en mellem begge Arrestanterne derpaa truffen Aftale samt i fælles Interesse lavede nu Carl Vilhelm Jensen en Pakke lig den foromtalte og forsynede den med Adresse til nævnte Kjøbmand Møller og afleverede den til videre Besørgelse efter Adressen til den i Gjæstgivergaarden »Solen« heraf Staden logerende Fragtmand Niels Jensen Tyrsted fra Hillerød, hvem han samtidig præsenterede til Betaling den ham vitterlig falske Regning.

Den nævnte Fragtmand afslog imidlertid at betale Regningens Paalydende.

Den 21de Februar d. A. skrev Arrestanten Johan Peter Jensen en Regning paa et Beløb af 65 Kr. 70 Øro til Urtekræmmer Haureberg fra C. Nielsen, Adelgade Nr. 56, og kvitterede paa samme med Underskrift »C. Nielsen, Fjerhandler«, hvorved han sigtede til den i Eiendommen Nr. 54 i nævnte Gade boende Fjerhandler Vilhelm Nielsen, i Henseende til hvis Fornavn og Bopæl hans Hukommelse slog ham fejl og hvis Navn han benyttede paa denne Maade uden hans Vidende og Villie. Denne falske Regning præsenterede han selv for Urtekræmmer Peter Haureberg heraf Staden til Betaling, og da denne nægtede at betale sammes Beløb, skrev Arrestanten to Dage efter en aldeles ligelydende falsk Regning, som han ved et Bybud lod Haureberg præsentere til Betaling. Heller ikke denne Gang opnaaede Arrestanten imidlertid at faa sammes Beløb udbetalt.

Da Arrestanten Johan Peter Jensen den 23de Februar d. A. vidste, at Folkethingsmand Jens Andersen Bak var fraværende fra sit Logis i Eiendommen Nr. 10 paa Vestergade hos Vita Henriette Severine, Jensens Enke, skrev han en Regning til et Beløb af 32 Kr. til denne Mand og kvitterede paa samme med Underskrift »V. Frandler Ny Adelgade Nr. 8«, hvilket Navn var opdigtet. Denne falske Regning præsenterede han samme Dag to Gange til Betaling for bemeldte Jensens Enke, idet han udgav sig for Contoirist hos en Skræder af dette opdigtede Navn. Medens han første Gang blev afvist med Tilkjendegivelse om, at Bak ikke var hjemme, lykkedes det ham anden Gang, ved falskelig at foregive, at Bak havde forlappt Regningen tilsendt samme Dag og sagt til hans Principal, at den, hvis han ikke var hjemme, vilde blive betalt af dem, hos hvem han boede, at formaa Jensens Enke til at betale Regningens Paalydende med 32 Kr.

Arrestanten Johan Peter Jensen er født den 27de Februar 1864 og anset ved Dom, afsagt i Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 4de September 1877 efter Straffelovens § 36 jfr. § 251 sammenholdt med § 21 og efter sammes § 233 med 25 Slag Ris, samt ved Rettens Dom af 15de December 1877 efter § 36 jfr. § 251 sammenholdt med § 21 med 2 Gange 25 Slag Ris, fordelte paa 2 Dage.

Som Følge af Ovenstaaende ville Arrestanterne være at anse, Carl Vilhelm Jensen efter Straffelovens § 268 samt efter denne Lovs § 253 jfr. § 60, Johan Peter Jensen efter Straffelovens § 268 jfr. tildels § 275 sammenholdte med §§ 37 og 21, og findes straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes for Carl Vilhelm Jensen til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, for Johan Peter Jensen til 25 Rottingslag.

Tirsdagen den 22de Juni.

Nr. 73. **Mikkel Eriksen Konge** m. Fl.

(Advokat Nellemann efter Ordre),
contra

Toldassistent **Jensen** af Fano
(Advokat Klubien efter Ordre),

Hillerslev-Hundborg Herreders Rets Dom af 12te Februar 1878: »Indstævnte, Toldassistent Jensen, bør for Citanternes, Erik Konges m. fl. Beboere af Steenbjerg, deres Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det ikke fremgaaer af den i Afskrift fremlagte Erklæring med derpaa tegnet Anvisning, udstedt af Capitain Smith, Steenberg den 4de April 1876, at Originalen har været skrevet paa behorligt stemplet Papir.»

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Mai 1879: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved der kun findes Anledning til at bemærke, at det ikke bliver at afgjøre under nærværende Sag, i hvilket Forhold og ved hvem den omhandlede Sum bliver at fordele mellem samtlige Bjergere, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil denne være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner. Advokaterne Nellemann og Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Efterat Dampskibet Monaco af South Shields den 4de April 1876 om Morgenen var grundstødt ud for Steenberg Strand, blev der strax samme Dag, efterat Dampskibets Fører var kommen iland, mellem ham og Indstævnte, Toldassistent Jensen, nu af Fano, der den Gang forte Toldopsynet paa Steenberg Strand, afsluttet en Overenskomst, hvorefter det skulde forsøges at bringe Skibet af Grunden, paa det Vilkaar, at Skibets Fører skulde betale Lst. 450, hvis Forsøget lykkedes, og i modsat Fald Lst. 150, og da Forsøget — ved hvilket der foruden af Mikkil Eriksen Konge og 35 andre i Forligsklagen navngivne, i Steenberg By hjemmehørende Personer, der udgjorde Besætningen paa 6 Baade, og af hvilke 2, nemlig Mads Andersen og Jens Chr. Jørgensen, vare umyndige, og 2 andre, nemlig Jens Olsen eller Odder og Anders Jensen, senere ere afgaaede ved Døden, ondividere efter Indstævntes uimodsagte Anbringende blev ydet Assistance af 19 andre Mænd fra Steenberg og 37 Mænd fra Vorupør — efter nogle Timers Forløb var lykkedes, blev der af Skibets Fører udstedt og til Indstævnte overleveret en Anvisning paa de nævnte Lst. 450.

Under denne Sag have derefter Citanterne, de 2 ovennævnte Umyndiges Værger, Jens Olsens eller Odders i uskiftet Bo hensiddende Enke og Anders Jensens Arvinger samt de andre 32 ovenommeldte i Forligsklagen og Appelstævningen navngivne Mænd under Paaberaabelse af, at Indstævnte ved den ovenomhandlede Leilighed ikkun var optraadt som Befuldmægtiget for de nævnte 36 Mænd, i 1ste Instants sagsøgt ham til enten at udlevere dem den ham af Skibets Fører leverede Anvisning paa de ovennævnte Lst. 450 eller at betale dem dette Beløb med 8172 Kr. tilligemed Renter, af hvilke Alternativer imidlertid det første er bortfaldet under Sagens Procedure, idet det oplystes, at Indstævnte havde erholdt Anvisningens Paalydende udbetalt, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale, have disse nu indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres Paastand om Betaling af de nævnte 8172 Kr. med Renter. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Indstævnte har først for Underretten søgt at gjøre gjældende, at han ved den ommeldte Leilighed ikke havde handlet paa Andres og navnlig ikke paa Citanternes Vegne, men derimod for egen Regning overtaget den hele Bjergningsaffære, og at Bjergelønnen — om hvilken han iøvrigt strax i sit første Indlæg anbragte, at den var en fælles Formuemasse, der skulde fordeles mellem samtlige Bjergøre efter Fradrag af, hvad der tilkom ham selv for hans Uleilighed og til Dækning af de med Forholdet forbundne Omkostninger — rettelig tilhørte ham, dog saaledes at han var pligtig at afgive en vis Del deraf til Bjør-

gerne til Deling mellem disse efter nærmere Overenskomst og i fornødent Fald ved Skifterettens Melleinkomst. Under den senere Procedure maa han imidlertid ansees at have erkjendt, at han ikke selv har overtaget Bjergningen som Entreprise, men at han ved sine Forhandlinger med Capitainen paa det strandede Skib er optraadt i Egenskab af Fuldmægtig, og han har navnlig gjort gjældende, at han, der var den Eneste af de Tilstedeværende, der kunde forhandle med Capitainen paa Engelsk, hvilket Sprog denne talte, forhandlede med ham som Fuldmægtig for samtlige Bjergere, og at Bjergelønnen tilkommer disse — dog med Fradrag af en passende Godtgjørelse til Indstævnte — hvorimod han har bestridt Citanternes Paastand om, at han særlig som deres Fuldmægtig og paa deres Vegne har indgaaet Contracten med Capitainen, og derhos har modsat sig deres Fordring om at orholde Bjergelønnen udbetalt med Udelukkelse af de andre Personer, der efter hans Formening ere berettigede til Andel i samme, og navnlig de i Vorupør hjemmehørende Bjergere.

Vel sees det nu af en under Sagen fremlagt Afskrift af det Bevis, som Indstævnte ved den ommeldte Leilighed efter Forhandlingerne med den strandede Capitain oprettede, og som denne strax paa Stedet underskrev, at Beviset — der er dateret Steenberg Strand — gik ud paa, at Capitainen havde accorderet med »Steenberg Bjergere«, hvilke han forpligtede sig til, hvis Bjergningen lykkedes, at betale 450 Lst., hvorhos to under Sagen afhorte Vidner edelig have forklaret, at det var paa »Steenberg Beboeres« Vegne, at Bjerningscontracten blev afsluttet, og under Proceduren for Underretten have Citanterne endvidere tilveiebragt en af samtlige øvrige i Steenberg boende Mandspersoner paa 16 Aar eller derover eller deres Avinger underskreven Erklæring, hvori de frafaldt ethvert Krav paa Andel i den ommeldte Bjergeløn og erkjende Citanterne for eneberettigede til at oppebære samme; men ligesom det anførte Udtryk i Beviset »Stenberg Bjergere« ikke nødvendigvis behøver at forstaaes som alene omfattende de Bjergere, der havde Bolig i Steenberg, idet der efter de ved Bevisets Udfærdigelse forhaandenværende Omstændigheder ligesaavel derved kan være sigtet til alle de paa Steenberg Strand i Anledning af Strandingen forsamlede Bjergere fra den omliggende Kyststrækning uden Hensyn til, om de havde Bolig i Steenberg eller Vorupør, saaledes kan det ei heller ved de ovenommeldte to Vidners Forklaringer — selv om disse Vidner iøvrigt kunde ansees for fuldkomment habile — ansees godtgjort, at Forhandlingerne med Capitainen ere foregaaede paa en saadan Maade, at der blandt alle Vedkommende har været Enighed om, at det alene var de i Steenberg boende Bjergere — eller, som Citanterne have anbragt, særlig disse — der skulde overtage Bjergningen som Entreprise, og at navnlig Bjergerne fra Vorupør skulde være udelukkede fra Andel i En-

treprisen. Citanterne have dorhos end ikke paaberaabt sig, at de, forinden Indstævnte afsluttede Contracten med Capitainen, havde mellem sig selv indbyrdes truffet nogen særlig Aftale om, at de med Udelukkelse af andre Bjergere vilde overtage Entreprisen, og paa hvilke Vilkaar dette i saa Fald skulde ske, eller at de havde tilkjendegivet Indstævnte saadant, og ligesom det efter Sagens Oplysninger maa antages, at Bjergerne fra Vorupør — af hvilke ialfald Nogle maa antages at have været tilstede paa Stranden, medens Contracten forhandlede og afsluttedes — i det Hele have medvirket ved Bjergningen paa samme Maade og i samme Omfang som Citanterne, der ikke udgjøre noget Bjergelaug eller anden lignende Enhed, saaledes maa det ansees in confesso, at der, da Bjergningen var forbi, og der paa Stranden foretoges Opraab og Optegning af Navnone paa dem, der havde medvirket, ikke fra Citanternes Side er fromkommet nogen Indsigelse mod, at Bjergerne fra Vorupør optegnedes ligesaavel som de fra Steenberg, eller fremsat nogen Paastand om, at de selv skulde være at betragte som Entreprenører for Bjergningen og de andre Medvirkende ikkun som almindelige Arbeidere, der vare antagne af dem.

Efter hvad der saaledes foreligger, kunne Citanterne ikke ansees at have godtgjort den af dem paastaaede Eneborettigelse til den omhandlede Bjergeløn, hvorimod der maa gaaes ud fra, at ogsaa Andre og navnlig de ovennævnte 37 Mænd fra Vorupør, der ifølge Frdn. 28de December 1836 § 5 ligesaafuldt som Citanterne vare pligtige at indfinde sig og deltage i Bjergningen — ved hvilken deres Medvirkning efter Sagens Oplysninger maa antages at have været nødvendig — og som efter det Ovenanførte ogsaa maa antages at have taget Del i Arbejdet i samme Omfang som Citanterne, have Ret til Andel i den ommeldte Bjergeløn, og Citanterne maa herefter ligo overfor Indstævnte, der maa forudsættes at besidde det omhandlede Beløb paa alle vedkommende Bjergeres Vegne, ansees uborettigede til i deres eget Navn at fordrø sig Beløbet udbetalt, medens det iøvrigt følger af Forholdets Natur, at Indstævnte, der som Fuldmægtig for Bjergerne ikke har nogen selvstændig Ret til mod disses Villie at sidde inde med Beløbet, maa være pligtig at udlevere dette til rette vedkommende Repræsentant for samtlige Bjergere, i hvilken Henseende bemærkes, at da Beløbet maa betragtes som en fælles Formuemasse, maa det i Mangel af mindelig Overenskomst om dets Deling i Medfør af L. 30te Novbr. 1874 § 82 kunne fordres inddraget under Skifterettens Behandling og delt mellem rette Vedkommende efter et saadant Delingsforhold, som i fornødent Fald i Henhold til Frdn. 28de December 1836 § 8 vil være at fastsætte ved Amtmandens Resolution.

Efter det saaledes Anførte maa det billiges, at Indstævnte

ved Underrettsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Mod Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen anden Stempolovertrædelse end den i Underrettsdommen ommeldte at have fundet Sted."

Onsdagen den 23de Juni.

Nr. 146.

Advokat Henrichsen
contra

Ane Jensen eller **Jensdatter**, Anders Pedersen
Bundgaards Enke, og **Jonas Peter Svendsen**
(Defensor Klubien),

der tiltales for den af dem udviste Virksomhed for at fremkalde eller fremskynde A. P. Bundgaards dødelige Afgang.

Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 19de December 1879: "Arrestanten Jonas Peter Svendsen og Tiltalte Ane Jensdatter, Anders Pedersen Bundgaards Enke, bør hensættes i Forbedringshusarbeide hver i 1 Aar. Saa bør de og En for Begge og Begge for En at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Overretsprokurator, Cancelliraad Møller, 20 Kr. og til Defensor, Overretsprokurator Fasting, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Marts 1880: "De Tiltalte Ane Jensdatter og Jonas Peter Svendsen bør hensættes til Forbedringshusarbeide hver især i 2 Aar. Saa udrede de Tiltalte og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes ikke, som i Dommen antaget, at kunne henføres under Straffelovens § 190, da det efter de Høiesterets

foreliggende Oplysninger ikke kan antages, at de Tiltalte have indgivet Anders Pedersen Bundgaard Brændevin uden hans Vidende eller imod hans Villie. Derimod ville de, idet deres Forhold maa sættes ved Siden af og navnlig i Strafbarhed paa ingen Maade er ringere end de i §§ 196 og 197 omhandlede Forbrydelser, være at ansee efter Analogien af disse §§. Straffen bliver efter Omstændighederne at bestemme for hver af de Tiltalte til Forbedringshusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettsdommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Anc Jensdatter og Jonas Peter Svendsen bør honsættes til Forbedringshusarbeide hverisær i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een til Advokaterne Henrichsen og Klubien 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag ere Anc Jensdatter, Gaardmand Anders Pedersen Bundgaards Enke, og Tjenestekarl Jonas Peter Svendsen satte under Tiltale for den af dem udviste Virksomhed for at fremkalde eller fremskynde Anders Pedersen Bundgaards dødelige Afgang.

Efter Sagens Oplysninger var ovennævnte Anders Pedersen Bundgaard allerede, da Tiltalte Anc Jensdatter for omtrent fem Aar siden blev gift med ham, i hoi Grad forfalden til Drik, hvilket senere stadig tiltog, og deres Ægteskab, i hvilket de havde to Børn, var derfor ulykkeligt, idet han var urimelig imod hende og efter hendes Forklaring — der dog forsaavidt ikke er videre bestyrket ved, hvad der iøvrigt er oplyst — endog skal have slaaet og paa anden Maade mishandlet hende. Efterat Tiltalte Jonas Peter Svendsen derpaa fra 1ste November 1878 var kommen til at tjene som Avlskarl i Gaarden, tiltog Bundgaards Drikfeldighed i betydelig Grad, og omtrent fra Juletid s. A. var hans Helbred saa nedbrudt af Drik, at han, der paa Grund af Svækkelse ikke kunde støtte paa Benene, saa godt som altid laa i Sengen, hvor han da af de Tiltalte eller andre af Husets Folk stadig blev forsynet med Brændevin og andre spirituøse Drikke, saa at han maa antages næsten altid at have været beruset, og efterat hans Tilstand i Løbet af Foraaret og Sommeren yderligere havde forværret sig, idet han navnlig af 2

Læger, der besøgte ham henholdsvis den 27de August og den 9de September f. A., fandtes lidende af chronisk Alkoholisme, afgik han den 18de September ved Døden, som det maa antages, i et Anfald af Delirium tremens. I en under Sagen fremlagt Erklæring har Districtslægen derhos udtalt, at han anser det for aldeles utvivlsomt, at Bundgaard er død af Sygdomstilfælde, der ere fremkaldte ved overdreven Nydelse af Spiritus, samt at det maa anses for høist sandsynligt, at naar han ved Begyndelsen af Aaret 1879 var bleven indlagt til Behandling paa et Sygehus eller i det Hele var bleven behandlet i Hjemmet paa forsvarlig Maade og ikke havde erholdt stærke Drikke i det Omfang, som det er sket, kunde hans Liv være blevet bevaret, selv om det ikke kan antages, at han havde kunnet gjenvinde sin Sundhed og Førlighed fuldstændigt.

Det maa nu ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at de, efterat der ved Juletid 1878 var opstaaet et Kjæresteforhold imellem dem, have kort efter — idet det var Tiltalte Svendsen, hos hvem Tanken først opstod — truffet Aftale om, at Tiltalte Svendsen, naar Bundgaard var død, skulde ægte Tiltalte Ane Jensdatter og have Gaarden med hende, og at de derfor skulde se snarest muligt at faa Bundgaard drukket ihjel. I dette Øjemed have de Tiltalte — der senere jevnlig pleiede legemlig Omgang med hinanden, hvorved Ane Jensdatter blev besvangret, og som endog i de sidste Dage, Bundgaard levede, havde Samleie i samme Værelse, hvori han laa, i en Seng, der stødte umiddelbart op til hans — stadig forsynet Bundgaard, der altid med Begjærlighed forlangte Brændevin, med al den Spiritus, han vilde drikke, idet de dels sørgede for hver Gang, han havde tomt en Flaske, som han havde hos sig i Sengen, at fylde den paany, dels senere, da han paa Grund af Rysten paa Hænderne ikke længere kunde føre Flasken til Munden, skjænkede Brændevin til ham i Glas og hældte det i Halsen paa ham samt forsynede ham med en Pattflaske med Brændevin, for at han, nægtet han spildte det Meste af dens Indhold, dog kunde faa Noget, naar Ingen var tilstede, der kunde skjænke for ham; og Tiltalte Svendsen har derhos særlig vedgaaet, at han jevnlig, naar han skjænkede for Bundgaard, har tilskyndet denne til at drikke mere end han forlangte, og at han navnlig, skjøndt han ingensinde vil have tvunget Bundgaard til at drikke — hvad iøvrigt ogsaa Ane Jensdatter har nægtet at have gjort — er vedbleven med at helde Brændevin i Halsen paa ham, indtil han ved at lukke Munden eller paa anden Maade tilkjendegav, at han ikke vilde have mere. Det er derhos oplyst, at der siden tidlig i Foraaret 1879 er af Forskjellige, deriblandt Sognepræsten, Sogneraadets Formand, Sognefogden, Districtslægen og Politimesteren rettet indtrængende Forestillinger til Tiltalte

Ane Jensdatter mod, at hun vedblev at tilfredsstillte sin Mands Drikkelyst, og at der særlig den 30te Mai er i Politiretten blevet givet hende en alvorlig Advarsel i saa Henseende, idet det betydtes hende, at hun rimeligvis, ved at vedblive paa samme Maade som hidtil, inden kort Tid vilde bevirke, at Manden døde af Drik, og at hun i saa Fald vilde udsætte sig for at blive dragen til Ansvar; men uagtet de Tiltalte have erkjendt, at Bundgaard paa Grund af sin yderlige Svækkelse ikke vilde have kunnet tilfredsstillte sin Begjærighed efter Brændevin uden deres Hjælp, have de dog vedblevet at forsyne ham dermed paa den anførte Maade indtil nogle faa Dage før hans Død, da han ikke længere kunde taale Spiritus, idet de — som de have udsagt — i Henhold til den ved Juletid truffne Aftale have søgt paa den anførte Maade saa meget som muligt at fremskynde hans Død. Af denne Grund have de ogsaa begge modsat sig Politimesterens gjentagne Forlangender om, at Bundgaard skulde indlægges paa et Sygehus eller erklæres umyndig, og naar Tiltalte Ane Jensdatter undertiden, efter hvad hun har forklaret, dels af Samvittighedsskrupler dels af Frygt for Ansvar vilde standse med at forsyne Manden med Drikkevarer eller have ham indlagt paa Sygehuset, har Tiltalte Svendsen bestemt modsat sig Saadant, idet han foreholdt hende, at Bundgaard i saa Fald ikke saa snart vilde dø, og hun opgav da ogsaa strax sit Forsæt i saa Henseende. Derimod have de Tiltalte forklaret, at de i Slutningen af Juli, da de kunde see, at Bundgaard ikke kunde leve ret længe, vilde have ladet ham indlægge paa Sygehuset for at undgaa at blive dragne til Ansvar, naar han døde, men at de atter opgave denne Tanke, fordi Egnens Folkethingsmand, hvem de raadspurgte i denne Anledning, udtalte for dem, at der ikke var Lov for, at de ikke maatte give Bundgaard saa megen Brændevin, han vilde have, selv om han drak sig ihjel, eller — som Ane Jensdatter ogsaa har udsagt — at Herredsfogden ikke kunde gjøre hende Noget, om hun gav sin Mand nok saa megen Brændevin, naar hun blot ikke tvang ham til at drikke, samt at Herredsfogden ikke kunde tvinge dem til at indlægge Bundgaard paa Sygehuset, og det var efter de Tiltaltes Forklaringer alene i Tillid til disse Udtalelser — hvilko den paagjældende Folkethingsmand iøvrigt ikke har villet erkjende at have brugt — at de, uagtet de indsaa det Urigtige deri, undlod at indlægge Bundgaard paa Sygehuset og derimod vedblev at forsyne ham med Brændevin som tidligere, saalænge han var i Stand til at nyde det.

Efter hvad saaledes er anført, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte i den overlagte Hensigt at skille Anders Pedersen ved Livet have dels forsynet ham med Midlerne til at tilfredsstillte sin Drikkelyst, dels directe indgivet ham Brændevin og anden Spiritus, uden at det dog er oplyst, at lette

er skeet mod hans Villie, og det maa tillige anses godtgjort, at Bundgaards Død er bevirket ved Brændevinsdrik og fornemlig ved de Drikke, som de Tiltalte saaledes have indgivet ham eller forsynet ham med; da Døden imidlertid herefter ikke udelukkende kan tilskrives de Tiltaltes Virksomhed, men maa anses fremkaldt dels ved Bundgaards egen tidligere Umaadelighed, dels ved senere fortsat frivillig Medvirkning fra hans egen Side — hvorved han dog ikke kan antages at have havt til Hensigt at bevirke sin Død — findes Gjærningen ikkun at kunne tilregnes de Tiltalte som Forsøg paa at skille Bundgaard ved Livet. For dette Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Ane Jensdatter er født i Aaret 1842 og Jonas Peter Svendsen i 1846, og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at anse efter Straffelovens § 190, cfr. §§ 46 og 54, for Ane Jensdatters Vedkommende sammenholdt med § 191, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar for hver.

Fredagen den 25de Juni.

Nr. 65. Sagfører **Harek** i Varde som
Curator i Høker og Gjæstgiver Chr. Frederiksens Concurso
(Advokat Klubien)
contra
Firmaet **J. J. Christensen & Co.**,
O. J. Tofts Efterfølger i Kolding
(Advokat Nellemann),

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 31to Juli 1878: »Det ovennævnte Skadesløsbrev bør være ugyldigt for Panterettens Vedkommende, og bør de Indstævnte, Handelsfirmaet J. J. Christensen & Co. i Kolding under Mulkt af 5 Kr. til Kolding Fattigkasse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, indon 3 Uger efter dens Forkyndelse kvittere det, forsaavidt Panteretten angaaer, og udlevere det til Citanten, Sagfører Harek i Varde, som Curator i Høker og Gjæstgiver af Øsse, Chr. Frederiksens Concurso, eller selv foranstalte den dem derved givne Panteret udsløttet af Pantebogen. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Januar 1879: »Det ovennævnte af Høker og Gjæstgiver Chr. Frederiksen til Handelsfirmaet »J. J. Christensen & Co., O. J. Tofts Efterfølger»,

under 19de Febr. 1877 for en ældre Gjæld stor 1,811 Kr. 69 Øre udstedte, under 20de s. M. thinglæste Skadesløsbrev bør være ugyldigt, forsaavidt der ved samme er givet Underpant i Løsore. Iøvrigt bør Citanten, Kjøbmand J. J. Christensen som Indehaver af det ovennævnte Handelsfirma for Tiltale af Indstævnte, Sagfører Harek som Curator i ovenmeldte Chr. Frederiksens Concurso, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.»

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført har det under Concurso-behandlingen af Gjæstgiver Frederiksens Bo vist sig, at dette har en forholdsvis betydelig Underballance, og det er ikke i Overensstemmelse med Concurso-loven af 25de Marts 1872 § 22 af Indstævnte oplyst, at Frederiksen endnu var solvent, da det under Sagen omhandlede Skadesløsbrev af 19de Februar 1877 blev udstedt. Heller ikke kan Indstævnte ansees at have afkræftet den Formodning, som ifølge denne Lovbestemmelse skal ansees at være tilstede for, at han har været vidende om Frederiksens Insolvents. I saa Henseende kan bemærkes, at Indstævnte efter hvad der tidligere var foregaaet mellem ham og Frederiksen maatte nære Frygt for at dennes økonomiske Forfatning var mislig, at der ikke er fremkommet Noget til Bestyrkelse for Indstævntes Anbringende om, at Frederiksen efter hans Formening forsætlig i Brevet med tilhørende Opgjørelse af 10de Februar 1877 havde fremstillet sin Stilling uheldigere, end den virkelig var, og at der, om end de faste Eiendommens Værdi i denne Opgjørelse var ansat for lav, dog ganske manglede Hjemmel til i den 19de s. M. af Frederiksen forfattede nye Opgjørelse at beregne Værdien af dem uden Besætning til 10000 Kr., hvilket i det Høieste kun kan være støttet paa løse Udtalelser af tvende tilstedeværende Personer.

Ifølge det Anførte vil den ved det omhandlede Skadesløsbrev givne Panterot, om hvis Opretholdelse for Løsorets Vedkommende der ikke for Høiesteret er Spørgsmaal, i Medfør af fornævnte Lovs § 21 heller ikke, forsaavidt de faste Eiendomme angaaer, kunne gjøres gjældende imod Boet, og det maa derfor billiges, at Skadesløsbrevet ved Gjæsterettens Dom i det Hele er kjendt ugyldigt for Panterettens Vedkommende. Bemeldte Dom,

mod hvis ovrigte Bestemmelser ingen Erindring er gjort, vil saaledes efter Citantens Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bor ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Under nærværende i 1ste Instants mod Citanten, Kjøbmand J. J. Christensen i Kolding som Indehaver af Handelsfirmaet »J. J. Christensen & Co., O. I. Tofts Efterfølger«, ved en Gjæsteret anlagte Sag, har Indstævnte, Sagfører Harck i Varde, som Curator i Høker og Gjæstgiver i Øsse Chr. Frederiksens Concurso, i Henhold til Concursovens § 21 paastaaet et den 19de Februar 1877 udstedt, den 20de s. M. thinglæst, Skadesløsbrev — hvorved fornævnte Chr. Frederiksen, der den 14de April næstefter har overgivet sit Bo til Skifterettens Behandling som fallit, har for en ældre Gjæld stor 1,811 Kr. 69 Øre med Renter og Omkostninger givet Citanten Panteret i en ham dengang tilhørende Kro med flere Eiendomme i Øsse samt i hans i Skadesløsbrevet nærmere specificerede Møbler, Effekter og Besætning m. m. — kjendt ugyldigt, forsaavidt der ved samme er givet Panteret i de i Skadesløsbrevet ommeldte Eiendomme og Eiendele, hvorhos han har nedlagt Paastand om, at Citanten inden en af Retten bestemt kort Frist og under Dagmulkt eller anden passende Tvang tilpligtes at kvittere Skadesløsbrevet, forsaavidt Pantoretten angaaer, saaledes at han onten udleverer det til Chr. Frederiksen Concurso eller selv foranstalter den ham givne Pantoret udslettet af Pantobogen.

Ved Gjæsteretsdommen ere disse Paastande tagne til Følge, saaledes at det er paalagt Citanten at efterkomme Dommen inden 3 Uger, under en daglig Bode til Kolding Kjøbstads Fattiggasse af 5 Kr., og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Gjæsteretsdommen forandret derhen, at de af Indstævnte nedlagte Paastande om Kvittering og Udlevering eller Udslettelse af det ommeldte Skadesløsbrev og om Svækkelse af den ved samme givne Panteret i fast Eiendom nægtes Medhold. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at ovennævnte Chr. Frederiksen — der stod i Handelsforbindelse med Citanten, hvem han skyldte 1,811 Kr. 69 Øre, hvoraf de 1000 Kr. skyldtes efter en den 9de December 1876 af Citanten paa Chr. Frederiksen trukket og af denne accepteret tre Maaneders Vexel, medens Resten var Regningsgjæld, der var forfalden til Betaling — har den 10de Februar 1877 sendt Citanten en af ham selv forfattet Opgjørelse af hans Status, hvorefter hans samlede Gjæld udgjorde 20,285 Kr., hvoraf 9,200 Kr. vare sikkede ved Pant, medens Værdien af hans faste Eiendomme, hans Besætning og øvrige Eiendole samt hans udestaaende Fordringer, ansattes til henholdsvis 10,500 Kr., 3000 Kr. og 1,400 Kr., idet han samtidig tilskrev Citanten, at Citanten af denne Statusopgjørelse, hvis Rigtighed Chr. Frederiksen erklærede sig villig til at lade nærmere prove af en eller to Mænd i Varde, kunde see, at han ikke kunde betale sin Gjæld, og at det ogsaa var umuligt, at Dækning af samme kunde opnaaes, dersom han opgav sit Bo, hvorhos han tilføiede, at han, der havde formaaet flere gode Mænd af Sognets Beboere til at cautionere for 5000 Kr., naar han kunde faae et saadant Beløb til Laans, vilde tilbyde sine Creditorer at betale dem det Halve af deres Fordringer contant, og at han navnlig vilde betale Citanten 1000 Kr. contant, naar dennes Vexel forfaldt til Betaling, ligesom han, dersom han nogensinde skulde kunne betale de andre Penge, skulde gjøre det med Fornoielse, men at han, hvis hans Creditorer ikke gik ind paa denne Ordning, maatte opgive sit Bo.

Citanten antog imidlertid ikke Chr. Frederiksens ovennævnte Tilbud, hvorimod han, efter først at have henvendt sig til Fogden for at faae gjort Arrest hos Chr. Frederiksen for den forfaldne Del af hans Tilgodehavende hos denne — hvad han imidlertid opgav, da Fogden paa Grund af andre Forretninger ikke strax kunde følge med ham — har den 19de Februar 1877 tilligemed en Sagfører indfundet sig hos Chr. Frederiksen i Øsse, hvor Chr. Frederiksen efter nogen Tids Forhandling, hvori ogsaa Sognefogden i Øsse og Forpagteren af Chr. Frederiksens Kro tildels deltog, og hvorunder Chr. Frederiksen maa antages at have erkjendt, at han i Virkeligheden var solvent, idet hans faste Eiendomme vare mindst 16,000 Kr. værd, udstedte det ovennævnte Skadesløsbrev til Citanten, idet han ved samme Leilighed udarbejdede en ny Statusopgjørelse, hvorefter han, idet Værdien af hans faste Eiendomme ansattes til omtrent 16,000 Kr., medens hans øvrige Eiendole og hans Gjæld opførtes med de samme Beløb som i den tidligere Statusoversigt, maatte antages at have tilstrækkelige Midler til Dækning af sine Creditorer.

Efter den af Indstævnte som Curator i Chr. Frederiksens Concursbo efter dennes Fallissement i Henhold til Concurslovens

§ 78 forfattede Statusoversigt — hvori Boets faste Eiendomme, dets Besætning og øvrige Losøre efter den ved Registreringen derpaa satte Værdi ere opførte, de faste Eiendomme til 10,000 Kr. og de øvrige Eiendele til 986 Kr. 50 Øre, medens Boets udestaaende Fordringer, efter Fradrag af de uerholdelige og usikre, ere ansatte til 700 Kr. og Gjælden til 24,320 Kr. — vilde der imidlertid være en Underballance i Boet af 12,633 Kr. 50 Øre, og vel er det af Indstævnte under Proceduren erkjendt, at de faste Eiendomme med en Del Besætning og Inventarium — der under Registreringen er vurderet til 462 Kr. — ved den over samme afholdte Tvangsauction ere udbragte til 13,100 Kr. foruden de Omkostninger i Anledning af Auctionen, der blive at afholde af Kjøberen, ialt til Beløb 489 Kr. 78 Øre, og at det øvrige Losøre er udbragt til 1,297 Kr. 82 Øre, medens Gjælden ved Fordringernes Prøvelse er nedsat til 23,123 Kr. 28 Øre, men Underballancen i Boet maa desuagtet antages at blive saa betydelig, at det, selv om der tages Hensyn til, at de Priser, der opnaaes ved Tvangsauctioner, ikke afgive nogen aldeles tilforladelig Maalestok for de solgte Eiendoles virkelige Værdi, og til, at der muligvis i Mellemtiden mellem Udstedelsen af Citantens Skadesløsbrev og Chr. Frederikens Fallissement kan have fundet en mindre Forringelse Sted af Boets Status, dog ved Sagens Paadømmelse maa gaaes ud fra, at Chr. Frederiksen allerede var insolvent, da han udstedte det ovennævnte Skadesløsbrev, i hvilken Henseende bl. A. kan mærkes, at der maa antages ikke ved Statusoversigten af 19de Februar 1877 at være taget Hensyn til de forfaldne Renter af Prioritetsgjælden.

Citanten har imidlertid paastaet, at han, da Chr. Frederiksen udstedte det heromhandlede Skadesløsbrev, troede, at den var solvent, i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, at han, da han modtog Chr. Frederiksens Brev af 10de Februar 1877 og den dermed fulgte Status, følte sig overbevist om, at Chr. Frederiksen, som han troede sad godt i det, havde fremstillet sin Stilling uheldigere, end den virkelig var, og navnlig ansat sine faste Eiendomes Værdi altfor lavt, for, som Citanten har udtrykt sig, at gjøre en Affære, og at han derfor, da Chr. Frederiksen den 19de s. M. — efterat have indrømmet, at han i Virkeligheden var solvent, og at hans faste Eiendomme vare mindst 16,000 Kr. værd, hvad de andre Tilstodeværende ogsaa bekræftede — udarbejdede Statusoversigten af 19de Februar, hvori de faste Eiendomme, som meldt, ansattes til omtrent 16,000 Kr., ikke betvivlede, at bemeldte Statusoversigt var rigtig.

Vel maa der nu herved bemærkes, at Chr. Frederiksen i sin Skrivelse af 10de Februar 1877, som ovenfor nævnt, havde meddelt Citanten, at han, dersom hans Creditorer ikke gik ind paa den af ham foreslaaede Accord, vilde være nødsaget til at

gaae fallit, i hvilket Tilfælde hans Bo, selv om den senere Statusopgjørelse af 19de Februar var rigtig, ikke kunde tilstrække til Dækning af hans Creditorer, idet sammes nominelle Overskud end ikke var tilstrækkeligt til Betaling af de ved selve Concursen og Concursboets Behandling foranledigede Udgifter, der efter Concurslovens § 31 skulde fyldestgøres af Concursmassen fremfor al anden Gjæld, men naar Citanten virkelig opfattede Chr. Frederiksens ovennævnte Skrivelse som et Forsøg fra dennes Side paa ved en urigtig Fremstilling af sin Status at formaae Citanten til at renuncere paa en Del af sit Tilgodehavende hos ham — hvortil han vel havde Anledning, dersom Chr. Frederiksen i den Skrivelsen medfulgte Statusoversigt havde ansat sine Activer til en øiensynlig altfor lav Værdi — kunde han i det Hele ikke tillægge Udtalelserne i Skrivelsen om Chr. Frederiksons Insolvens nogen Betydning, og, efter hvad der iøvrigt forelaa, var der ingen særlig Grund til at frygte for, at at Chr. Frederiksen — der efter sit eget Opgivende havde Udsigt til at opnaae et contant Laan af 5000 Kr., medens hans Gjæld efter den Skrivelsen medfulgte Statusoversigt kun udgjorde 20,285 Kr., hvoraf 9,200 Kr. vare sikrede ved Pant og Resten tildels endnu ikke forfalden til Betaling — i den nærmeste Fremtid skulde blive nødt til at gaae fallit, i hvilken Henseende det ogsaa maa fromhæves, at det efter Sagens Oplysninger maa antages at have været den almindelige Mening der paa Egnen, at Chr. Frederiksen, der sad i en god Næring, nok vilde kunne klare sig, og at den Sagfører, der med Citanten deltog i Forhandlingerne den 19de Februar 1877, efter sin under Sagen afgivne Forklaring har under bemeldte Forhandlinger faaet det Indtryk, at Chr. Frederiksen efter de af ham meddelte Data var solvent, og at dette ogsaa var hans egen Opfattelse.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 Juli 1880.

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Høgel & Son.)

Ford. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 16.

(Fortsættes fra Nr. 15).

- Nr. 65. Sagfører Harck i Varde som
Curator i Høker og Gjæstgiver Chr. Frederiksens Concurso
(Advokat Klubien)
contra
Firmaet J. J. Christensen & Co.
O. J. Tofts Efterfølger i Kolding (Advokat Nellemann).

Forsaavidt det derfor maatte statueres, at Citanten har havt Føie til at ansee Statusopgjørelsen af 19de Februar 1877 for rigtig, vil hans Anbringende om, at han, da han modtog det heromhandlede Skadeslosbrev af Chr. Frederiksen, ansaa denne for solvent, ikke kunne forkastes, og ligesom der maa gives Citanten Medhold i, at han, da Opgivelserne i den ommeldte Status af 19de Februar af Storrelsen af Chr. Frederiksens Gjæld samt af Værdien af hans Losore og udestaaende Fordringer, stemmede med Opgivelserne i den tidligere Statusoversigt af 10de Februar 1877, ved hvis Affattelse Chr. Frederiksen, der vilde benytte samme under Forhandlingerne med Citanten om en for Chr. Frederiksen fordelagtig Accord, havde havt Interesse i at fremstille sin Status i et saa ufordelagtigt Lys som muligt, snarere havde Grund til at forudsætte, at Gjælden var for hoit og hans Losore samt udestaaende Fordringer for lavt ansatte, end til at antage, at det Modsatte skulde være Tilfældet, saaledes maa det med Hensyn til, at Værdien af Chr. Frederiksens faste Eiendomme i Opgjørelsen af 19de Februar 1877, som meldt, er ansat til omtrent 16,000 Kr., medens den efter den tidligere Opgjørelse af 10de Februar s. A. kun var 10,500 Kr., bemærkes, at da Eiendommene, der ved en den 24de October 1874, i Anledning af, at Chr. Frederiksen ønskede et Laan i Creditforeningen, afholdt Taxationsforretning ere vurderede til 14,000 Kr., medens de af Sognefogden i Øsse, der er afhørt som Vidne under nærværende Sag, under Vidneførslen ere ansatte til en Værdi af 15,200 Kr. og af Chr. Frederiksen

under tidligere Salgsforhandlinger om samme endog skulde være holdte i en Pris af over 18,000 Kr., ved det under uheldige Forhold stedfundne Salg, som meldt, ere med lidt Besætning og Inventarium udbragte til 13,100 Kr., eller med Tillæg af Omkostninger til 13,589 Kr. 78 Øre, altsaa til en Kjøbesum, der er henved 3000 Kr. hoiere end den i Opgjørelsen af 10de Februar 1877 paa samme satte Værdi, havde Citanten i Virkeligheden god Grund til at ansee Ansættelsen i sidstnævnte Statusoversigt for altfor lav, ligesom Forskjellen mellem Eiendommens virkelige Værdi og den paa samme i Statusoversigten af 19de Februar 1877 derpaa satte Værdi, om denne sidste end har været noget for hoi, efter det Ovenanførte ikke kan antages at være større, end at Citanten, naar Chr. Frederiksen under Forhandlingerne den sidstnævnte Dag indrømmede, at hans første Ansættelse var urigtig, og at Eiendommene i Virkeligheden vare mindst 16,000 Kr. værd, vol kunde være berettiget til at ansee den sidste Værdiansættelse for rigtig, saameget mere, som det efter Sagens Oplysninger maa antages, at denne under de ovennævnte Forhandlinger er bleven foreholdt Sognefogden og Forpagteren af Chr. Frederiksens Kro, uden at disse have gjort nogen Indsigelse derimod, idet der fra Sidstnævntes Side endog synes at være faldet Yttringer, der maatte bibringe Citanten den Forestilling, at Forpagteren ansaa Ansættelsen for passende.

Naar hertil kommer, at det under Sagen er oplyst, at Citanten kort for Boets Overgang til Concursbehandling har forkastet et Tilbud, der da blev ham gjort af en anden, og som det maa antages solid, Creditor i Boet om at denne vilde overtage Chr. Frederiksens Gjæld til Citanten og betale ham sammes Beløb uden Renter den 15de Februar 1879 imod at erholde Transport paa Citantens Fordring med tilhørende Skadesløsbrev m. v., hvilket ialfald taler for, at Citanten dengang ikke har nærret nogen Tvivl om Skadesløsbrevets Gyldighed, findes det at maatte statuere, at Citanten har afkræftet den Formodning, der efter Concurslovens §§ 21 og 22 skal ansees at være tilstede for, at han ved Skadesløsbrevets Udstedelse var vidende om sin Skyldners Insolvens og Citantens Paastand om, at de af Indstævnte nedlagte Paastande om Kvittering og Udlevering eller Udsettelse af det heromhandlede Skadesløsbrev og om Svækkelse af den ved samme givne Panteret i fast Eiendom forkastes, maa folgelig, som hjemlet i Concurslovens § 22, blive at tage til Følge, saaledes at Skadesløsbrevet alene kjendes ugyldigt, forsaavidt angaaer det derved givne Underpant i Løsore, der efter Concurslovens § 21 andet Stykke ubetinget maa bortfalde, medens Citanten iøvrigt bliver at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.*

Mandagen den 29de Juni.

Nr. 69. Dyrlæge **Mørck** (Ingen)
 contra
 Bodker **Sørensen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken sølv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger møder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 33. Grosserer **Christian Schmidt** (Selv)
 contra

 Brolægningsentreprenour **H. Hansen** (Ingen),
betreffende Betaling af 1340 Kr. m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. 1879: »Indstævnte, Brolægningsentreprenour H. Hansen, bor for Citanten, Grosserer Schmidts Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Citanten til Indstævnte betale Sagens Omkostninger med 40 Kr. Saa bør Citanten og til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 20 Kr. samt derhos betale ligesaa meget til Justitskassen. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Grüner en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 9de Septbr. f. A. fremlagte Indlæg.*

Høiesterets Dom.

Da Citanten i denne Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, ei har fremlagt to i første Instants irettelagte Dokumenter, vil den udtagne Høiestoretsstævning i Medfør af Lovens 1—6 - 18 og Rskr. 7de April 1784 være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiestoretsstævning afvises.

Nr. 180.

Advokat Klubien

contra

Anna Sophie Frederikke Henriette Jensen

(Defensor Henrichson),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 29de Mai 1880: »Arrestantinden Anna Sophie Frederikke Henriette Jensen bør straffes med Forbedringshusarbeide i et Aar samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Maag og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Henrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestantinden Anna Sophie Frederikke Henriette Jensen, der er født den 1ste Februar 1855 og tidligere ansat bl. A. ved Rottens Dom af 19de September 1876 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Led og § 180 med Fængsel paa Vand og Brod i 5 Gange 5 Dage og ved Høiesterets Dom af 21de Februar d. A. efter Straffelovens § 253 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have, medens hun Natten mellem den 14de og 15 f. M. sad i Samtale med Lods Carl Julius Valde-

mar Oppenheuser paa en Bænk i Gronningen, frastjaalet Oppenheuser en i hans Buxelomme beroende til 1 Kr. vurderet Portemonnaie med deriværende Indhold, nemlig 21 Kr. 39 Øre i Penge og — efter hvad han har forklaret, men hun, der, efterat have taget Pengene ud af Portemonnaien, bortkastede samme, ikke vil have lagt Mærke til — 3 til ialt 2 Kr. 30 Øre vurderede Lotterisedler. Arrestantinden vil som Følge heraf være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Led efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.▪

Nr. 68. Gaardeier **H. N. Juell**
(Advokat Hindenburg)
contra

Overretssagfører **Danielsen** som Mandatarius for Actieselskabet »Kammerherre Schüttes Rhederi« (Ingen),
betræffende Betaling af 1200 Kr. m. v.

Norvang-Torrild Herreders Gjæsterets Dom af 26de Juli 1878: »Indstævnte, Gaardeier H. N. Juell Krollerup Ballegaard, bor for Tiltale af Citanten, Overretssagfører Danielsen i Horsens som Mandatarius for Actieselskabet »Kammerherre Schüttes Rhederi« sammesteds i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til Spørgsmaalet om Actietegningen paa den ovennævnte Indbydelse af 6te Februar 1874 bor forsynes med Stempel.«

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Marts 1879: »Indstævnte, Gaardeier H. N. Juell af Krollerup Ballegaard, bor til Citanten, Overretssagfører Danielsen i Horsens som Mandatarius for Actieselskabet »Kammerherre Schüttes Rhederi« sammesteds, betale 1200 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 26de Juli 1877 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adferd efter Loven.«

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, har Citanten i Henhold til en i Aaret 1874 udstedt Indbydelse tegnet sig for to Actier i et Skib, der paatænkte bygget af et Actieselskab. Forsaavidt han nu for Høiesteret har villet gjøre gjældende, at det i denne

Indbydelse var forudsat, at Skibet skulde bygges af et nærmere betegnet, alt bestaaende, Selskab, og at hans Actietegning derfor ikke kan være bindende ligeoverfor det derfra forskjellige Selskab, som blev stiftet i 1876, og for hvilket Indstævnte er optraadt som Mandatarius, da kan denne Indsigelse saa meget mindre komme i Betragtning, som Citanten for Underretten maa ansees at have erkjendt, at det ikke var Hensigten, at Skibet skulde bygges af hint bestaaende Selskab, men at der skulde stiftes et nyt Selskab. Derimod gjorde han, som i Overretsdommen anført, gjældende, at det Actieselskab, paa hvis Stiftelse Indbydelsen gik ud, aldrig kom istand, saa at det Selskab, paa hvis Vegne Indstævnte er optraadt, er et andet end hint, men denne Indsigelse er ved bemeldte Dom med Foie forkastet. Den af Citanten endvidere paaberaabte Omstændighed, at der var hængaet et langt Tidsrum inden Selskabets Constituering, hvilken efter hans Formening er bleven unodig forhalet, kunde vel muligen have berettiget ham til at tilbagekalde sin Tegning; men da Indbydelsen ingen Tidsbestemmelser indeholdt, maatte det under de forhaandenværende Omstændigheder, der ikke havde kunnet befoie ham til at ansee Forehavendet for opgivet, i alt Fald have paahvilet ham senest paa den Generalforsamling, paa hvilken Selskabet constitueredes — og om hvis Sammonkaldelse han ikke har benægtet at have faaet særlig Underretning — at meddele, at han ikke længere vilde vedstaae sin Tegning. Naar Citanten dernæst har paaberaabt sig som Grund til at fritages for at modtage de af ham tegnede Actier, at der foruden disse var tegnet det hele Antal Actier, som Actiekapitalen statutmæssig skulde udgjøre, nemlig 95, da kan der ei heller heri gives ham Medhold, allerede fordi Indbydelsen til Actietegningen Intet indeholdt om noget bestemt Antal Actier og de paa Generalforsamlingen vedtagne Love, i hvilke Antallet fastsattes til 95, indrømme Bestyrelsen Ret til at forøge Actiekapitalen her ud over. Da endelig den Indsigelse, som Citanten for Høiesteret har villet støtte paa, at Selskabet har ladet hengaae længere Tid, inden det gjorde sin Ret imod ham gjældende, allerede af den Grund ikke kan komme i Betragtning, at den mangler Hjemmel i den tidligere Procedure, vil hans Friindelsespaastand ikke kunne tages til Følge, hvorimod Overretsdommen, ved hvilken han er dømt efter Ind-

stævntes Paastand, og hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, vil være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: »Ved Gjæsteretsdommen i nærværende Sag — hvorunder Citanten, Overretssagfører Danielsen i Horsens som Mandatarius for Actieselskabet »Kammerherre Schüttes Rhederi« sammesteds i første Instants har søgt Indstævnte, Gaardeier V. N. Juel af Krollerup Ballegaard, til Betaling af 2 Actier i bemeldte Actieselskab med 1200 Kr., foruden Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Gjæsteretsstævningens Dato den 26de Juli 1877 — er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og denne har derefter indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sin foranførte Paastand, medens Indstævnte har procederet til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at der under 6te Februar 1874 af 2 Mænd i Horsens blev udstedt en Indbydelse til at lade bygge et Skib af en nærmere angivet Størrelse og til at tegne Actier i dette Foretagende à 300 Rdlr. hver, og at Indbyderno i Foraaret 1876, efterat der var tegnet henved 100 Actier paa Indbydelsen, have indkaldt Actietegnerne til en constituerende Generalforsamling, som derpaa blev afholdt den 11te Marts 1876, og paa hvilken de mødende Actionairer vedtog Love for Actieselskabet, gavede dette Navnet »Hofjægermester Schüttes Rhederi«, der dog senere forandredes til »Kammerherre Schüttes Rhederi« samt vedtog for Selskabets Regning at bygge et Skib som det foreslaaede, hvorefter et saadant blev bygget i samme og det følgende Aar. Indstævnte har derhos erkjendt, at han paa den ovennævnte Indbydelse tegnede sig for 2 Actier, men i Forbindelse hermed villet gjøre gjældende, at det Actieselskab, paa hvis Stiftelse bemeldte Indbydelse gik ud, aldrig kom i Stand, og at det Selskab, for hvilket Citanten under nærværende Sag optræder som Mandatarius, er et andet end hiint.

Forsaavidt Indstævnte støtter denne sin Paastand paa, at Actieselskabet »Kammerherre Schüttes Rhederi« først blev stiftet over 2 Aar efter ovennævnte Indbydelses Udstedelse, kan der ikke gives ham Medhold, naar henses til, at der i Indbydelsen ikke var sat nogen Frist, inden hvilken Actietegningen skulde være sluttet, eller en constituerende Generalforsamling sammenkaldes, samt at Indstævnte, efter hvad der maa anses in confesso under Sagen, i det mellem Indbydelsens Udstedelse og Constitueringen af fornævnte Actieselskab forløbne Tidsrum af omtrent

2 Aar, ikke har foretaget noget Skridt for at faa sin Actietegning annulleret, hvortil kommer, at det efter Proceduren maa antages, at Storsteparten af Actietegnerne havde ønsket det paataenkte Skib bygget paa et allerede i Indbydelsen særlig nævnt Værft, der først i Begyndelsen af 1876 blev i Stand til at paa-begynde Bygningen, forinden hvilket Tidspunkt der ikke ses at have været nogen særlig Anledning til at constituere Selskabet. Heller ikke kan det anses godtgjort, hvad Indstævnte fremdeles har paaberaabt sig, at de, der stiftede Actieselskabet »Kammerherre Schüttes Rhederi» ved den constituerende Generalforsamling af 11te Marts 1876, ikke vare de samme som de, der havde tegnet sig for Actier paa den tidnævnte Indbydelse, idet det meget mere maa anses oplyst, at kun ganske Enkelte af disse ikke ere indtraadte i hiint Selskab eller ere indtraadte med færre Actier end de af dem oprindeligt tegnede, hvortil der tilmed maa antages at have været særegne tilstrækkelige Grunde.

Da nu Indstævnte derhos ikke har givet Møde ved Generalforsamlingen eller navnlig der fremsat Indsigelse mod, at hans Tegning af 2 Actier paa Indbydelsen af 6te Februar 1874 betragtedes som bindende for ham, hvortil der havde været saameget mere Anledning som det efter Proceduren maa antages, at han havde modtaget særlig Indkaldelse til Generalforsamlingen, findes der at maatte gives Citanten Medhold i, at Indstævnte maa være bunden ved sin Tegning paa hiin Indbydelse, og navnlig være forpligtet til for det tegnede Beløb at indtræde i Actieselskabet »Kammerherre Schüttes Rhederi», uden at det, da Antallet af Selskabets Actier ikke var bestemt i Indbydelsen, vil kunne tillægges nogen Betydning, om de af ham tegnede Actier, som af ham anbragt, men benægtet af Citanten, ere ladte ude af Betragtning ved Selskabets Stiftelse. Citantens ovenanførte Paastand, mod hvilken Indstævnte iøvrigt ikke har fremsat nogen særlig Indsigelse, vil derfor være at tage tilfølg.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.*

Nr. 113.*)

Advokat Hindenburg

contra

Lars Pedersen (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri, for Falsk, Bedrageri og Løsgænger.

Høiesterets Dom.

Ifølge de Høiesteret nu forelagte, i Henhold til Rettens

*) Pag. 154 ff.

Dom af 14de f. M. tilveiobragte, Oplysninger, er dot ved Tiltaltes Losladelse fra Fæstningen i 1841 med behørig Hjemmel i den kgl. Resolution af 18de Juni s. A. tilkjendegivet ham, at han, saafremt han paany gjorde sig skyldig i en Forbrydelse, som ikke kunde medføre større Straf, igjen uden videre Dom vilde blive indsat til Arbeide paa Livstid i Fæstningen eller en anden Straffeanstalt. Med denne Bemærkning og iovrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger 50 Kroner til hver.

Onsdagen den 30te Juni.

Nr. 158.

Advokat Nellemann
contra

Ludvig Ferdinand Jensen (Defensor Buntzen),
der tiltales for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de April 1880: „Arrestanten Ludvig Ferdinand Jensen bør straffes med Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder og betale denne Actions Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Steinthal, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, maa det billiges, saavel at Tiltalte ikke er funden skyldig i Brandstiftelse, som at han for Assurancesvig er anseet efter Straffelovens § 259, men Straffen for dette Forhold findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Ludvig Ferdinand Jensen bør hensættes i Fæng-

sel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Etatsraad Buntzen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Ludvig Ferdinand Jensen for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Den 6te Marts f. A. opstod der Ild i det Dreiværksted, som Arrestanten dengang havde i Leie i Sidehusets Stueetage af den Stolemager Carl Heinrich Gynther tilhørende Eiendom Nr. 77 i Adelgade. Ilden, der bemærkedes af Husbeboerne Kl. 6³/₄, Morgen, viste sig, da Værkstedet aabnedes af disse, at have antændt en Reol, som stod paa Gulvet i en Afstand af 1¹/₂ Alen fra Kakkellovnen, nogle paa Reolen liggende Stolebeen og Gulvet under Reolen, men var endnu høist ubetydelig og blev uden at have forplantet sig videre slukket for største Delen, allerede forinden Brandvæsenet kom tilstede. Arrestanten, der havde Bopæl andetsteds i Byen, har under det i sin Tid optagne Forhør saavel som under nærværende Undersøgelse nægtet at kunne give nogen Oplysning om Aarsagen til Ilden og forklaret, at han ikke havde været i Værkstedet senere end til Kl. 11 den foregaaende Dags Formiddag, da han gik hjem, og, med Undtagelse af en kort Fraværelse fra Logiet i et Ærinde var forbleven som syg hjemme, indtil han den følgende Dags Formiddag kom til Kundskab om Ilden. Dreiersvend Carl Johan Ove Christian Larsen, som havde arbejdet paa Værkstedet Dagen før Ildebranden til Kl. 6³/₄ Eftermiddag og var den Sidste, som forlod det, har forklaret, at der havde været lagt Ild i Kakkellovnen, der tillige var Limovn, sidste Gang Kl. 4¹/₂ Eftermiddag, men at han ikke ellers havde haft Ild eller Lys paa Værkstedet, og at han ved sin Bortgang et Par Timer efter ikke mærkede Spor af Ild eller Røg. Arrestanten, der havde sit Værktøi, Værkstedsinventarium m. m. forsikret for 1500 Kr. i det Kjøbenhavnske Brandassurance-Kompagni for Varer og Effecter, fik efter en af ham forfattet specificeret Opgjørelse over de Gjenstande, der ved denne Leilighed skulde være brændte eller beskadigede, udbetalt en Branderstatning af 590 Kr. 22 Ore. I Erstatning for Brandskaden paa Eiendommen udbetaltes der Eieren af Kjøbenhavns Brandforsikring for Gaarde og Huse 70 Kr. Fra den paafølgende April Flyttedag leiede Arrestanten Værksted i den Grosserer Carl Anton Nicolai Jensen tilho-

rende Eiendom, Hauserplads Nr. 18, 2den Sal i Baghuset, og den 10de September f. A. Kl. 8 $\frac{1}{2}$. Aften bemærkedes fra Nabogaarden, hvortil 2 Vinduer fra Værkstedet vendte nd, Ild i dette. Da Ilden kort efter ved Brandvæsenet var slukket, viste det sig, at den var opstaaet imellem 2 Dreierbænke, som i en Afstand fra hinanden af $\frac{1}{2}$ Alen henstode i Værkstedet, hver foran et af de nævnte Vinduer ud mod Nabogaarden, at den havde tildels opbrændt et paa Pillen mellem disse Vinduer opbængt Skab, antændt Gulvet under samme, beskadiget de mod hinanden vendende Endor af begge Dreierbænke og sværtet Vægge, Loft og Vindueskarm, medens en tredje Dreierbænk, der stod i Værkstedet noget bag de andre, var bleven noget beskadiget af Vand. Arrestanten, der den sidst ommeldte Dag havde arbejdet alene paa Værkstedet, havde efter sin Forklaring ikke havt Lys eller Ild, naar undtages, at han om Eftermiddagen, medens hans Hustru var tilstede, i 5 Minutter havde havt en Petroleumslampe uden Glas tændt for at søge efter et Stykke Værktøi paa Gulvet mellem Dreierbænkene ved Vinduernø og havde forladt Værkstedet alene $\frac{3}{4}$ Time senere, henved Kl. 7. Han har nægtet forsættelig at have foranlediget Ilden og formeent, at en Gnist fra Lampen maaskee kan have antændt det Dreieraffald, som fandtes mellem Bænkene, skjøndt han, da han forlod Værkstedet, ikke mærkede Røg eller Ild. For den Eiendommen tilføjede Brandskade har Kjøbenhavns Brandforsikring for Gaarde og Huse betalt Eieren en Erstatning af 144 Kroner. Efter Sagens Oplysninger nedsatte Arrestanten sig i October 1878 som Dreiermester; han eiede Intet og var sparsomt forsynet med Værktøi. De 3 Dreierbænke eller Jerndelene hertil leiede eller købte han paa Afbetaling i November 1878 og af de vedtagne Afdrag, 20 Kr. om Maanedene, vare, indtil den første Brand fandt Sted, kun 2 blevne betalte. En kortere Tid før og efter den første Brand havde Arrestanten to Svende, af hvilke dog den ene væsentlig arbejdede for egen Regning, men ligesom han efter disses Forklaringer kun arbejdede lidet selv og den største Del af Tiden var borte fra Værkstedet, saaledes var hans Fortjeneste kun ringe. Den Branderstatning, som efter Branden i Marts f. A. var udbetalt ham, var om Maaned efter Udbetalingen forbrugt, uden at noget væsentligt Nyt blev anskaffet, og uden at Arrestanten endog fik sin Gjæld betalt, medens han dog paa Betalingen for Dreierbænkene fik afdraget 204 Kr., saa at han endnu blev 56 Kr. skyldig paa denne Post. Om Sommeren giftede Arrestanten sig og fik større Udgifter til Husleie, Husholdning m. m., og ligesom han, der nu arbejdede alene, ikke synes at have havt nogen Fortjeneste, saaledes har han i alt Fald været i Pengetrang; da den sidste Brand fandt Sted, skyldte han Husleie fra 1ste August f. A., og Leien for Juni og Juli Maaneder var kun tilveiebragt ved Laan; han

havde, siden det ovennævnte større Afdrag skete paa Betalingen for Dreierbænkene, Intet senere afdraget; for Møbler, som han havde i Leie for maanedlig Betaling, havde han end ikke betalt hele det første Beløb, som ved Leiemaalets Begyndelse skulde erlægges forud, og Regninger og anden Gjæld bleve uagtet Paakrav ikke betalte. I Forbindelse hermed maa det anses oplyst, at Forsikringssummerne for de paa Værkstedet værende Eiendele, der, som anført, inden den første Brand udgjorde 1500 Kr., efter Police af 3die Januar f. A. i samme Assurancekompagni endog forhoiedes til 1600 Kr., betydelig have oversteget disse Gjonstandes virkelige Værdi, og skjøndt denne Omstændighed i Forening med Arrestantens Pengesforlegenhed og hans øvrige nedenfor omtalte Forhold vel kan vække nogen Mistanke om, at han forsætlig har foranlediget de 2 Ildebrande, der med saa kort Tids Mellemrum ere opstaaede i hans Værksted, uden at nogen Aarsag til Ildens Oprindelse har været at oplyse, saa er der dog ikke tilveiebragt noget Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Brandstiftelse, og han vil derfor under denne Del af Sagen være at frifinde for Aktors Tiltale, ligesom der som Følge heraf heller ikke kan paalægges ham at udrede nogen Erstatning til Kjøbenhavns Brandforsikkring for Gaarde og Huse.

I Henseende til Sigtelsen for Assurancesvig er det oplyst, at Ansættelsen af den Brandskade, som efter den første Brand udbetaltes Arrestanten med 590 Kr. 22 Øre, vel skete efter en Forhandling med Assurancekompagniets Fuldmægtig, men dog helt støttedes til Arrestantens specificerede Opgivelser, kun at Brandskaden paa de 3 Dreierbænke, der godtgjordes med 225 Kr., ansattes efter en Erklæring, som Arrestanten forskaffede herom fra Sælgeren af disse. Medens der med Hensyn til sidstnævnte Post henvises til hvad nedenfor vil blive anført, bemærkes, at Erstatningen for de øvrige Poster, i Alt 365 Kr. 22 Øre, maa antages i en ikke ubetydelig Grad at have oversteget den virkelige Skade. Foruden at nemlig Sagens Oplysninger og derunder de Forklaringer, som ere afgivne af Dreiersvendene Christian Valdemar Petersen og ovennævnte Larsen, der Begge arbeidede paa Værkstedet indtil Branden, og af fornævnte Stolemager Gynther, for hvem Arrestanten arbeidede og som jevnlig kom paa Værkstedet, i Almindelighed tyde paa, at Skaden ikke tilnærmelsesvis kan have været saa stor som angivet, saaledes maa det ved de anførte Personers Vidnesbyrd, der tildels yderligere bestyrkes ved Forklaringer, afgivne af Fabrikant Kjørullff, Wandall & Søns Prokurist og Arrestantens Fader, Dreiermester Christian Jonsen, anses bevist, at Arrestantens Opgivelse til Assurancekompagniet, navnlig i følgende Poster, lide af Urigtighed og Overdrivelser: 2 Snittoier, ansat til 9 Kr. 25 Øre, som slet ikke fandtes, Sandpapir, Shellak og Lak, ansat til 10 Kr.

78 Øre, hvoraf kun Ubetydeligt fandtes, 588 Rosetter, færdige og under Arbeide, ansatte til 44 Kr. 40 Øre, hvoraf kun har været omtrent 100 Stk., tilmed af en meget ringere Værdi pr. Stk., Raamateriale til 100 Bakker og Ringe til Skriverborde og til 100 Kugleben, ansat til 12 Kr. 20 Øre, hvoraf kun fandtes omtrentlig det Halve, 46 forskellige Tegninger og Modeller, ansat til 30 Kr., hvoraf kun fandtes Ubetydeligt til Værdi 8—10 Kr. Fremdeles er det ved de samme Vidneforklaringer, som Arrestanten forsaavidt har erkjendt Rigtigheden af, bevist, at forskjelligt Værktøi, for hvilket der blev tilkjendt ham en Erstatning af ca. 50 Kr., ikke, selv om det har været tilstede i det fulde opgivne Stykketal, ved Branden har lidt nogen egentlig Skade, idet det uden Istandsættelse eller Formindskelse i Brugbarhedon blev benyttet efter Branden ligesaa godt som før denne, og ligeledes at 12 Paalinningsben, ansat til 9 Kr., som Arrestanten havde i Arbeide for Snedkermester Hans Håkon Kvist, og som opgaves brændte, ikke alene ikke vare brændte, men — naar undtages at en Afskrupning, hvorfor efter Arrestantens Opgivende betaltes 1 Kr. 50 Øre, og ny Paalimning behøvedes — ikke engang havde lidt nogen Skade, saa at Kvist, da han 14 Dage efter Branden modtog dem færdiggjorte, betalte Arrestanten dem med sædvanlig Pris. Da det maa forudsættes, at Arrestanten har kjendt baade hvilke Gjenstande der fandtes i Værkstedet og disses Værdi, vil der ikke kunne tages Hensyn til hans Foregivende om ved Opgivelserne til Brandersatning at have handlet i god Tro, hvorimod han maa ansees overbevist om svigagtig at have opgivet Skaden større, end den virkelig var, for at berige sig paa Assurancekompagniots Bekostning.

Efter den den 10de September f. A. stedfundne Ildebrand, lod Assurancekompagniet Brandskaden paa, hvad der endnu fandtes paa Værkstedet, taxere ved 2 Sagkyndige, som ansatte Skaden paa de 3 Dreierbænke til 236 Kr. og paa det øvrige Forefundne til 21 Kr., i Alt 257 Kr., dog at endel Værktøi eller Rester heraf, som ligeledes forefandtes og som erklæredes værdiløst, ikke medtoges under Ansættelsen. Men foruden at gjøre Fordring paa denne Erstatning fremkom Arrestanten med en under Eds Tilbud affattet Opgjørelse til Assurancekompagniet paa Gjenstande — herunder indbefattet det ommeldte Værktøi, hvoraf Resten fandtes — som ved Branden skulde være aldeles brændte eller bortkomne, og som han forlangte erstattede med 1141 Kr. 20 Øre, og denne Opgjørelse har han derhos under Forhøret suppleret med endnu flere savnede Gjenstande, for hvilke han vil kræve en yderligere Forhoielse i Erstatningen af 30—40 Kr. Af den forlangte Erstatning er endnu Intet blevet udbetalt Arrestanten. Med Hensyn til de tre ovennævnte Dreierbænke blev Skaden paa disse ved første Brand ansat til 250 Kr., men, som foran bemærket, kun udbetalt Arrestanten med 225 Kr.

idet 25 Kr. afkortedes, fordi endel af Reparationsarbeidet kunde udføres af ham selv. Det hele Reparationsarbeide, som derefter udførtes, har imidlertid efter Arrestantens Opgivelse kun kunnet ansættes til 50—60 Kr., hvilket derhos maa antages meget høit regnet, eftersom han har erkjendt, at dette kun bestod i en Afhøvling og Pudsning af de sværtedø Trædele, der indtog 2 Dages Arbeide à 3 Kr. og ved en senere Leilighed en Afpudsning af Jerndelene i Smergel og Anskaffelse af et Par Skruer til 6—7 Kr. Arrestanten har imidlertid forment, at den ubetydelige Reparation, som blev givet Bænkene, langt fra har sat dem i den Stand, hvori de vare før Branden, saa at hans i sin Tid skete Ansættelse af Skaden til 225 Kr. ikke kan anses for hoi, idet Bænkene, skjondt brugelige, dog vare betydeligt forringede og trængte til en gennemgaaende bekostelig Reparation, og denne Arrestantens Forklaring er tiltraadt af Udstederen af den ovennævnte Erklæring, hvorefter Skaden i sin Tid ansattes. Men naar denne Arrestantens Forklaring ikke tør forkastes, og han saaledes ikke kan anses overbevist om ved den første Brand at have ansat den skete Skade for høit, saa følger heraf, at denne for største Delen endnu bestod, da Bænkene efter den anden Brand synedes af Taxationsmændene og væsentlig har havt Indflydelse paa den skete Erstatningsansættelse, idet Taxationsmændene ved Beregningen af Skaden ero gaaede ud fra, at Bænkene før Branden vare i uforringet Tilstand, og at det maa tilregnes Arrestanten som Assuranceavgift, at han ved Fortielsen heraf har søgt at tilvende sig Erstatning for en Skade, der til dels hidrører fra en anden Brand og forsaavidt allerede var godtgjort ham en Gang. Den iøvrigt forlangte Erstatning af 1141 Kr. 20 Øre foruden det Beløb, Arrestanten under Forhøret har tillagt, fordeler sig paa Dreierværktoit m. m. med ca. 800 Kr. og færdigt Dreierarbeide med ca. 340 Kr., hvilket alt opgaves helt opbrændt eller bortkommet. Foruden at imidlertid en, skjondt ubetydelig, Del af det paa Fortegnelsen saaledes opførte Værktoi og Arbeide fandtes efter Branden i væsentlig uforringet Stand, og en Del af dette Værktoi er det samme, som allerede fandtes efter første Brand, og for hvilket Erstatning dengang betaltes Arrestanten, uden at nogen Udbedring efter den Tid foretoges, er det ved ovennævnte Dreiersvend Petersens Forklaring og Arrestantens egen Erkjendelse oplyst, at denne, indtil Petersen den 25de Mai f. A. ophørte at arbeide for ham, ikke, uden i alt Fald i meget ubetydeligt Omfang, har forøget den ældre, allerede ved første Brand tilstedeværende, Beholdning af Værktoi, og at der indtil den Tid heller ikke fandtes Dreierarbeide af nogen Betydenhed. Det er i denne Henseende godtgjort, at Gjenstande, der ere opførte til en Vardi af 550 Kr., slet ikke fandtes paa nævnte Tidspunkt, og at der af andre Gjenstande, der ere ansatte til 450 Kr., ikke fandtes en Fjerde-

del af denne Værdi. Arrestanten har imidlertid herved bemærket, at det ogsaa væsentlig er efter den Tid, at han dels har indkjøbt dels selv forfærdiget det af ham opgivne Værktøi og tilvirket det angivne Arbeide, men ligesom det ikke har kunnet oplyses, hvor saadant skulde være kjøbt, og hans Fador, ovennævnte Dreiermester Jensen, hos hvem han vil have forfærdiget en større Del af Værktøiet, i Hovedsagen har modsagt dette, saaledes er det ganske usandsynligt, at han skulde have anskaffet Værktøi, der blot tilnærmelsesvis kunde naa den opgivne Værdi af 800 Kr., naar han hidtil havde hjulpet sig med Værktøi af en langt ringere Værdi, og det er saameget mere usandsynligt, som en Beholdning som den angivne efter de under Sagen afhorte Sagkyndiges Skjøn vilde være overdreven stor til Arrestantens ubetydelige Bedrift, og denne Anskaffelse derhos skulde være sket paa en Tid, da Bedriften yderligere indskrænkedes, og da han maa antages ganske at have manglet Midler til at gjøre Indkjøb for. Men aldeles uantageligt er det dernæst, efter Ildens Kortvarighed og ringe Omfang, at Værktøi og færdigt Arbeide af den opgivne Mængde, der ikke paa anden Maade kan antages bortkommet, og som for en stor Del indeholdt Jern, skulde være opbrændt uden at efterlade betydelige Levninger, især da efter Arrestantens Forklaring kun en forholdsvis ringe Del beroede paa det Sted i Værkstedet, hvor Ilden fandtes, medens det øvrige laa oven paa Dreierbænkene, bag disse, hang paa Væggen eller fandtes andetsteds, hvor Ilden ikke kan have berørt samme. Overensstemmende hermed har ogsaa saavel Eierne af Eiendommen, ovennævnte Grosserer Jensen, der Morgenen efter Branden kom tilstede, som de Brandfolk, der vaagede Natten over paa Brandstedet, forklaret, at det er umuligt, at de opgivne Gjenstande kunne være brændte, hvilket kun vilde kunne være sket ved en meget stærk Ildebrand, som saa dog maatte have efterladt Jernlevningerne.

Ligesom det efter Foranstaaende maa antages, at Arrestanten paa Fortegnelsen har opført en Mængde Gjenstande til en Værdi af ca. 900 Kr., som ikke fandtes paa Værkstedet, eller hvoraf der i alt Fald kun har været til en forsvindende Værdi, saaledes er det ved de af forskjellige Sagkyndige under Sagen afgivne edelige Forklaringer yderligere godtgjort, at adskillige af Arrestantens Værdiansættelser ere overdrevne, idet der, selv naar de høieste Priser for vedkommende Gjenstande i ubrugt Stand lægges til Grund, blandt Andet paa 9 forskellige Poster er beregnet over 200 Kr. formeget, hvilko Overdrivelser ere saadanne, at det efter deres almindelige Beskaffenhed og det særlige Kjendskab, Arrestanten som Dreiermester maatte have til Gjenstandenes sande Værdi, ikke kan antages, at han med Hønsyn til dom har været i god Tro. Da nogle af de overdrevne Værdiansættelser angaa Gjenstande, der overhovedet ikke kunne

antages at have været paa Værkstedet, forøges ved de falske Vurderinger det Beløb, Arrestanten har beregnet sig forneget, med ca. 100 Kr., saa at den af Arrestanten i Anledning af den sidste Ildebrand reiste Erstatningsfordring maa anses for i hoieste Grad overdreven, idet den lidte Skade ikke tilnærmelsesvis har været saa stor.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født den 17 Februar 1851 og ikke funden forhon straffet, være at ansee efter Straffelovens § 259 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder.

Forsaavidt det Kjøbenhavnske Brandassurancekompagni for Varor og Effekter — under Henviisning til en i Kompagniets Vedtægt indeholdt Bestemmelse om, at Forsikringen er uforbindende for Kompagniet, naar den Forsikkrede navnlig efter Indtrædelse af Brandskade overtræder de ham paahvilende Forpligtelser efter Vedtægten — har paastaet Arrestanten tilpligtet at tilbagebetale det ham i Anledning af den første Brand udbetalte Erstatningsbeløb af 590 Kr. 22 Øre, findes denne Paastand ikke at kunne tages under Paakjendelse her under Sagen.“

Nr. 165.

Advokat Klubien
contra

Jens Christian Johannesen eller **Johansen**
(Defensor Levinson),

der tiltales for falsk Angivelse.

Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 23de Februar 1880: »Arrestanterne Johan Laursen og Jens Christian Johansen bør hensættes til Forbedringshusarbeide hver i 8 Maaneder. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Overretsprokurator Isaacsen, 20 Kr. og til Defensor, Underretsprokurator Esmann, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.«

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 29. Juli 1880.

Cyldendalske Boghandels Forlag (F. Høgel & Son.)

Færd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 17.

(Fortsættes fra Nr. 16).

Nr. 165.

Advokat Klubien

contra

Jens Christian Johannesen eller Johansen (Defensor Levinsen).

Viborg Landsoverrets Dom af 19de April 1880: •I Henseende til de de Tiltalte idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa betale de Tiltalte og hver med Halvdelen Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ved, efter at være afasket Forklaring angaaende det i Dommen omhandlede Tyveri, først til en Politirapport og derefter under de optagne Forhør derom at have afgivet falsk Forklaring findes at maatte henføres under Straffelovens § 146. Hans Straf vil være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettsdommen for Tiltaltes Vedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jens Christian Johannesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er,

ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende Sag tiltales Johan Laursen for Tyveri og Jens Christian Johannesen for falsk Angivelse.

I Anledning af, at det i December f. A. var bleven anmeldt for Politiet, at Gaardmand L. Chr. Laursen af Damgaard i Vinteren 1877 skulde have stjaalet Fourage fra Gaardmand Jeppe Christensen i Daubjerg, og at Tiltalte Jens Christian Johannesen skulde have passeret Gjerningsstedet den Nat, da Tyveriet skete, blev der afæsket Sidstnævnte Forklaring herom, og han afgav da først til en Politirapport og senere for Retten en detailleret Fremstilling af, hvorledes han, da han en Nat i Marts eller April 1877 mellem Kl. 12 og 1 passerede forbi Jeppe Christensens Gaard og saa, at der gjennem en Lem i Gaardens søndre Længe blev kastet Havre- og Bygneg indefra udefter, hvor de af en derværende Person bleve læssede paa en Trillebor, for at undersøge dette nærmere gik ind ad den vestre Port og gjennem Gaarden hen i den søndre Port, hvorfra han da saa, at Personen, der havde kastet Negene ud af Lemmen og nu steg ud gennem denne, var L. Chr. Laursen, hvem han gjenkjendte saavel paa hans Ydre som paa hans Stemme, saa meget sikkrere, som de Paagjældende, af hvilke han ikke kjendte den anden, da de kjørte bort med den fyldte Bor, kom lige forbi hans Skjulested. Da nu ogsaa andre indhentede Oplysninger — navnlig de af Jeppe Christensen afgivne Forklaringer — gik ud paa, at der til den angivne Tid var bleven stjaalet Sæd i Jeppe Christensens Lade og Kosterne førte bort paa en Trillebor, hvis Spor den følgende Morgen blev fulgt af Christensen og dennes Karl lige til Damgaard, blev Laursen, der bestemt nægtede sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, anholdt og under 20de December f. A. undergivet Varetægtsarrest. Da der imidlertid under den fortsatte Undersøgelse — under hvilken Johannesen haardnakkot fastholdt sin Forklaring om at have været Øienvidne til Tyveriet og gjentagende, skjøndt formanet om Edens Hellighed, tilbød at beedige bemeldte Forklaring — fremkom forskjellige Oplysninger, der talte imod Angivelsens Rigtighed, blev Laursens Arrest relaxeret den 17de Januar d. A., og i et den 20de s. M. optaget Forhør vedgik omsider Johannesen, at Alt hvad han havde anført om at have været Øienvidne til Tyveriet var fuldstændig Usandhed, og at han for at hævne sig paa Laurson, i hvis Tjeneste han havde været fra November 1875 til November 1876 og hos hvem han mente at have 60

Kr. af sin Løn tilgode, hvad Laursen dog ikke vilde erkjende, havde besluttet at angive ham som Gjerningsmand til det Tyveri, han havde hørt var bleven foretaget hos Jeppe Christensen i Foraaet 1877. Med det bestemte Maal for Øie, at Laursen skulde komme i Forlegenhed og navnlig blive arresteret, afgav derfor Tiltalte — der vidste, at Kosterne vare sporede til Laursens Gaard, og alt tidligere havde fortalt, at han havde seet Laursen begaae Tyveriet, for saaledes at vække Mistanke mod denne, uden at han dog dengang tænkte paa, at dette skulde have særlige Følger for Laursen — sin ovennævnte Forklaring til Politiet, idet han iøvrigt, som han har forklaret, antog at Laursen, siden Sporet gik til hans Gaard, ligesaa godt kunde være Tyven som nogen Anden.

Under de i foranførte Anledning optagne Forhører har endvidere Tiltalte Johan Laursen, der er L. Chr. Laursens Søn, tilstaaet, hvad der ogsaa bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, at det er ham, der alene og uden Faderens Vidende har udført det ommeldte Tyveri.

I Henhold til Foranførte vil Tiltalte Johan Laursen, der er født den 17de Februar 1852 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4, og Tiltalte Jens Christian Johannesen, der er født den 17de Januar 1835 og ei heller findes tidligere tiltalt eller straffet, efter bemeldte Lovs § 225 med en Straf, der for hver af de Tiltalte ved Underrettsdommen findes efter Sagens Omstændigheder passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom vil derfor forsaavidt være at stadfæste.*

Hermed endte Høiesterets første ordinaire Session.

Forste extraordinaire Session.

Mandagen den 26de Juli.

Nr. 203.

Advokat Levinson

contra

Christiane Vilhelmine Andersen,

Jensens Enke (Defensor Henriksen),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 29de Juni 1880: »Arrestantinden Christiane Vilhelmine Andersen, Jensens Enke, bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt betale Axtionens

Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Lassen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinson og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Arrestantinden Christiane Vilhelmine Andersen, Jensens Enke, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri. Ved hondes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun for en Del i forrige Aar men hovedsagelig i indeværende Aar har svigagtig pantsat dels Sengklæder, som hun ved fire forskellige Leiligheder havde leiet af Næringsdrivende, og hvis samlede Værdi udgjør 112 Kr., dels Dameklædningsstykker til Værdi ialt 18 Kr., som hun ved fem forskellige Leiligheder havde modtaget til Reparation eller Omsyning af de Vedkommende, hvem de tilhorte. Arrestantinden, der er født den 26de Novbr. 1819, er oftere straffet for Eiendomsindgrob, mest Bedrageri. For denne Forbrydelse er hun senest straffet ifølge Rettens Dom af 4de Novbr. 1873, ved hvilken hun blev anseet efter Straffelovens § 238 for første Gang begaaet Hæleri og efter § 253, jfr. § 251 sidste Led med Tugthusarbejde i 2 Aar. Efter den Tid er hun ved Rettens Dom af 3die Juni 1876 anseet efter Straffelovens § 228 eller i Overensstemmelse med sammes § 241, 2det Led efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri samt under Hensyn til denne Lovs § 60 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Hun vil i Medfør af Ovenstaaende nu være at ansee efter Straffelovens § 52, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.*

Nr. 17. **Sogneraadet for Lyngby Sogn**

(Advokat Klubien)

contra

Høiesteretssagfører **O. Hansen** (Ingen),
betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at del-
tage i Snekastningsarbeide m. m.

Kjøbenhavns Amts nordre Birkethings Dom af 12te Juni 1878: »Indstævnte, Høiesteretssagfører Octavius Hansen, bor til Citanten, Lyngby Sogneraad, betale 18 Kr. 64 Øre med 5 pCt. p. a. Renter heraf fra Klagens Dato den 29de Juni f. A. til Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Mai 1879: »Citanton, Høiesteretssagfører Octavius Hansen, bor for de Indstævnte, Lyngby Sogneraads, Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.»

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 17de Juli 1879 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: »Under en ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ret anlagt Sag paastod de Indstævnte, Lyngby Sogneraad, Citanten, Høiesteretssagfører Octavius Hansen, tilpligtet at betale 18 Kr. 64 Øre, hvilke Sogneraadet havde udlagt for Snokastningsarbeide, som Citanten havde undladt at præstere af den ham tilhørende Eiendom Matr. Nr. 3 u i Taarbæk i Vinteren 1876-77, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29de Juni 1877 og Sagens Omkostninger. Citanten paastod sig derimod frifunden for de Indstævntes Tiltale og sig tilkjendt Sagens

Omkostninger med et passende Beløb, idet han gjorde gjældende, at han ikke er Beboer i Lyngby Sogn i den Del af Aaret, da Snekastning forefalder, og at det altsaa ikko lovmedholdelig havde kunnet paalægges ham at deltage i Snekastningsarbeidet, eftersom Forpligtelsen til saadan Deltagelse alene paahviledes Sognets Beboere. Ved den ovennævnte Rets Dom af 12te Juni f. A. blev Citanten imidlertid dømt efter de Indstævntes Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 1ste Juli f. A. og ifølge meddelt Dispensation af 4de Septbr. næstefter i Henseende til Sagens summa, indanket her for Retten, idet han har inhæreret sin for Underretten nedlagte Frifindelsespaastand, samt paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger i begge Instantser, hvorimod de Indstævnte have paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Ifølge Reglement af 20de Decbr. 1799, der — hvad ogsaa Parterne ere enige om — fremdeles indholder den gjældende Bestemmelse om Forpligtelsen til at deltage i Snekastningen paa Landet, paahviler denne enhver Guard- og Husbeboer, som grændser til Veien i den ved Reglementet nærmere bestemte Frastand. Ved at lægge denne Forpligtelse paa »Beboerne«, kan Lovgivningen nu kun antages at have havt de Personer for Øie, som bo i Snekastningsdistriktet paa den Tid af Aaret, da Snekastningsarbeidet forefalder. Foruden at nemlig dette hjemles ved den naturlige Betydning af Ordet »Beboere«, findes det derhos at være stemmende med Charakteren af den Forpligtelse, hvorom her er Spørgsmaal, da den paahviler Vedkommende som en Ydelse in natura, og dens Opfyldelse efter Forholdets Beskaffenhed skal afkræves efter umiddelbart forudgaaende Tilsigelse i hvert Tilfælde. Da det nu er in confesso under Sagen, at Citanten kun benytter sin ovennævnte Eiendom ved Taarbæk til Sommerophold, medens den stedse i den øvrige Del af Aaret staar fuldstændig ubeboet, og da han saaledes ikko kan siges at boe i Lyngby Sogn i det Tidsrum, hvori Snekastning forefalder, vil der i Henhold til det Foranførte ikko kunne paahvile ham nogen Forpligtelse til at deltage i Snekastningsarbeidet, og det indstævnte Sogneraad maa derfor ansees at have manglet Hjemmel til at afkræve ham Snekastningsarbeide for Vinteren 1876—77, og til for hans Røgning at lade udføre det Arbeide af denne Art, hvorfor det paastævnte Beløb har været Betaling. Som Følge heraf vil Citanten være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag og den indankede Dom i Ovorensstemmelse hermed være at forandre. Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempolovertrædelse foreligger ikke her for Retten.«

Nr. 185. Høiesteretssagfører Hansen
contra

Peder Larsen (Kjæmpe) (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri.

Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 5te April 1880: »Arrestanten Peder Larsen (Kjæmpe) bør straffes med Tugthusarbeide i 2 Aar samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Overretssagfører Jensen, og Defensor, Prokurator Blæsberg, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Mai 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Herforth og Kaas, betaler Arrestanten Peder Larsen, med Tilnavn Kjæmpe, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret: Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Peder Larsen, med Tilnavn Kjæmpe, der er født den 2den November 1834 og som — foruden for Overtrædelse af Polititilhold — er straffet mange Gange tidligere for Eiendomsindgreb, senest ifølge Høiesteretsdom af 30te April 1878 i Medfor af Straffelovens § 230, 1ste Led, med Forbedringshusarbeide i 1 Aar, er under nærværende mod ham ved Stubbekjøbing Herreds Extraret anlagte, og efter hans Begjæring hertil indankede Sag ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have Søndag den 8de Februar d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 frastjålet Parcellist Niels Peter Jørgensen i Falkerslev et Lispund saltet Flæsk, der af Bestjæulne er ansat til en Værdi af 48 Øro Pundet, men som Arrestanten solgte for lidt over 4 Kr., og 2 Medisterpolser, hvis Værdi ikke har kunnet oplyses, medens der derimod, forsaavidt Arrestanten tillige har været

sigtet for at have fratjaalet nævnte Jørgensen en Skjorte, ikke i saa Henseende er fremkommet noget Bevis mod ham.

Tyveriet af Flæsket og Polserne udførte Arrestanten, der kort iforveien havde tjent hos Bestjaalne og derfra var bekjendt med Localiteterne, paa den Maade, at han, der vidste, at den Slags Fødevarer opbevaredes i et lidt fra de andre Bygninger liggende, af Mur- og Bindingsværk opført, allaaset Udhus, der iøvrigt benyttedes som Vognskur og til Brænde og Faarehus, banede sig Adgang dertil ved at stige ind gjennem et henved to Alen over Jorden i et Hjørne af Muren ved Stolpen og Løsholtet værende, 19 Tommer høit og forneden 17 Tommer bredt, men foroven noget smallere Hul, der var anbragt for at Stangen paa en Vogn, der havde sin Plads i Huset, kunde føres ud derigjennem. Udvendig var Hullet, ligesom den øvrige Mur, dækket med Halm, der fastholdtes af ca. 1 Tomme brede, med Stifter fastslaaede Pilegrone, og efter Bestjaalnes Forklaring havde der været anbragt en saadan Gren tversover Hullet, der efter Tyveriet fandtes frabrudt, men efter Arrestantens Udsagn, der forsaavidt ikke kan forkastes, var der ikke nogen saadan Gren over Hullet, som han frabrød, og han havde saaledes kun behovet at skyde selve Halmen, der dækkede Hullet, tilligemed en ovenover dette værende Gren tilside.

For dette Tyveri, der bliver at betragte som grovt, findes Arrestanten ved den indankede Dom af 5te April d. A. med Foie at være anseet efter Straffelovens § 231, 2det Led, og da den i Dommen fastsatte Straf af Tugthusarbejde i 2 Aar findes passende og ligeledes dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billigtes, vil den indankede Underrettsdom i det Hele blive at stadfæste.

Nr. 18. **Margrethe Christiansen**, født Larsen
(Advokat Levinsen efter Ordre)

contra

Opvarter **Jens Peter Christiansen** (Ingen),
betræffende Ophævelse af Ægteskab samt Alimentation.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Marts 1879: •Indstævnte, Opvarter Jens Peter Christiansen, bor for Citantindens, Margrethe Christiansens, født Larsens, Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. •

Hoiesterets Dom.

Ved de Hoiesteret forelagte, for en væsentlig Del først ef-

ter den indankode Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger i Forbindelse med Indstævntes i Dommen berorte Optræden under Sagen findes der at være tilvoiebragt et efter Bestemmelserne i Lovens 3—16—15—1 tilstrækkeligt Bevis for den af Citantinden paaberaabte Sogsmaalsgrund, og da hun paa en efter Omstændighederne fyldestgjørende Maade har oplyst paa sin Side at have fort en anstændig Vandel i Ægteskabstiden, vil hendes Paastand om Ophævelse af hendes og Indstævntes Ægteskab med Ret for hende til at indgaae andet Ægteskab være at tage til Følge. Det Samme maa blive Tilfældet med den Del af hendes Paastand, der gaaer ud paa, at Indstævnte tilpligtes at yde et af Øvrigheden nærmere fastsat Bidrag til hendes og deres fælles Barns Underholdning, idet Indstævnte ingen Indsigelse har fremsat herimod. Processens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte have at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salarierne til de for Citantinden beskikkede Sagførere.

Thi kjendes for Ret:

Det mellem Citantinden og Indstævnte indgaaede Ægteskab bør være ophævet, og Citantinden være berettiget til at indtræde i andet Ægteskab. Indstævnte bør derhos yde et af Øvrigheden nærmere fastsat aarligt Underholdningsbidrag til Citantinden og deres fælles Barn. Saa betaler han og til det Offentlige det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplode Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Citantindens Vedkommende havde for begge Retter været beneficeret, samt i Salarium til Prokurator Lassen for Lands- over- samt Hof- og Stadsretten 30 Kroner og til Advokat Levinsen for Høiesteret 80 Kroner. Endelig betaler Indstævnte til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: »Ifølge meddelt fri Proces har Citantinden Margrethe Christiansen, født Larsen, under nærværende Sag ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Lassen, paastaet det imellem hende og Indstævnte, hendes Mand, Opvarter Jens Peter Christiansen, den 10de Juni 1877 indgaaede Ægteskab paa Grund af Hoer fra dennes Side ophævet, med Ret for hende til at indgaae nyt Ægteskab, og Indstævnte tilpligtet at yde et af Øvrigheden nærmere fastsat aarligt Underholdningsbidrag til hende og deres fælles Barn samt paalagt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Prokurator Lassen, hvilket i hvert Fald paastaes betalt af det Offentlige. Indstævnte er mødt ved Sagens Incamination uden at have fremsat nogen Indsigelse mod den nedlagte Paastand, men denne vil dog efter Sagens Beskaffenhed jfr. Lov 3-16-15-1 ikke kunne tages til Følge, da Citantinden ikke har tilveiebragt fyldestgjørende Bevis for det Indstævnte paasigtede Ægteskabsbrud. Indstævnte vil derfor være at frifinde for Citantindens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Som Følge af Sagens Udføld vil der ikke kunne tillægges Prokurator Lassen, hvis Sagførelse har været forsvarlig, noget Salair. Stempelovertrædelse foreligger ikke.»

Nr. 200.

Etatsraad Buntzen
contra

Jens Peter Jensen eller **Lund** (Defensor Baggør),
der tiltales for Tyveri og Løsgængereri samt Betleri.

Leire Herreds Extrarets Dom af 26de April 1880: »Arrestanten Jens Peter Jensen eller Lund bør behandles ovensestemmende med den ovennævnte kongelige Resolution af 30te Marts 1876 og bør han derhos betale Sagens Omkostninger, derunder Salarierne til Actor, Prokurator Hude, og Defensor, Prokurator Jacobsen, med 10 Kr. til hver af dem. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Juni 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Nyegaard, betaler Arrestanten Jens Peter Jensen eller Lund 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jons Peter Jensen eller Lund for Tyveri, Løsgængereri samt Betleri, og er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i disse Forbryde'ser. Det er saaledes oplyst, at Arrestanten, der i November Maaned f. A. af Kjøbenhavns Fattigvæsen var bleven anbragt paa Tvangs- og Arbeidsanstalten paa Ladegaarden, har, medens Fabrikarbeider sammesteds Johan Christian Hoinrich Tidemand, der havde samme Sovelocale som Arrestanten, fra den 14de Febr. til Bogyndelsen af Marts d. A. henlaa paa Sygehuset, tilvendt sig nogle denne tilhørende Klædningsstykker; nemlig en Klædesfrakko, et Par Benklæder, en Bomuldsskjorte, et Par Fjedørsko og et Par Sokker. Klædningsstykkerne, der hang paa Væggen i Sovelocalet, havde efter Arrestantens Skjøn ikke en større Værdi end 2 Kr. 66 Øre; derimod har Bestjaalne paastaet, at de, dengang de bleve stjaalne, havde en Værdi af 12 Kr. 50 Øre, men forøvrigt har Bestjaalne frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen. Det er fremdeles oplyst, at Arrestanten, hven der under 10de Novbr. f. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel blev givet Tilhold om ikke at forlade Fattigvæsenets Forsorg uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og erholdt Politiets Tilladelse dertil, er den 2den Marts d. A. uden Tilladelse udebleven fra Ladegaarden, og at han derefter har opholdt sig nogle Dage her i Staden og senere, indtil han den 16de Marts d. A. blev anholdt, er vandret om paa Sjælland arbejdsløs og uden at søge Arbeide, men for en væsentlig Del ernærende sig ved Betleri. Arrestanten, der er født den 2den Februar 1822, er tidligere gjentagne Gange straffet; navnlig er han ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 27de Mai 1865 i Medfør af Frdn. 11te April 1840 § 17, jfr. §§ 43 og 22 samt §§ 79 og 25 dømt til Tugthusarbeide paa Livstid; men af denne Straf blev imidlertid den resterende Del eftergivet ham ved allerhøieste Resolution af 30te Marts 1876 paa Vilkaar, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører høiere Straf — dog Betleri og Løsgængereri undtagne — eller oftere

overtræder de Regler, som Politiet for at sikkro sig hans ordentlige Forhold finder sig foranlediget til at foreskrive, uden videre Dom vil blive gjenindsat til Tugthusarbeide paa Livstid. Det maa herefter billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er domt til at behandles overensstemmende med den ovennævnte kongelige Resolution af 30te Marts 1876, og da det ligeledes billiges, at det ved Dommen er paalagt Arrestanten at betale Sagens Omkostninger, vil Underretsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste."

Hermed endte Høiesterets første extraordinære Session.

Anden extraordinære Session.

Mandagen den 30te August.

Nr. 219. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Vilhelmine Marie Sofie Frederikke Boldt
(Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de Juli 1880: »Arrestantinden Vilhelmine Marie Sofie Frederikke Boldt bør straffes med Tugthusarbeide i 2 Aar samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairor til Actor og Defensor, Prokurator Gottschalek og Overauditor Wolff, 15 Kr. til hvor. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestantinden Vilhelmine Marie Sofie Frederikke Boldt er under nærværende imod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse

og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 25de f. M. om Formiddagen stjaalen en til 10 Kr. vurderet Entoutcas, som stod i et Stativ i St. Johannes Kirkens Vestibule, hvor den af Juliane Faber, der var tilstede i Kirken under den paa den Tid stedfindende Altergang, var hensat under Tilsyn af en af Kirkebetjentene. Som Følge heraf vil Arrestantinden, der er født den 12te Mai 1838 og senest anset ved Rettens Dom af 8de October 1878 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbeide i 18 Maanedor, nu være at ansee efter denne § i Straffeloven for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Straf efter Omstændighederne af Tugthusarbeide i 2 Aar.*

Nr. 213.

Advokat Klubien

contra

Bernhard August Frederik Døbler

(Defensor Hansen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Vinding Herreds Politirets Dom af 13de Mai 1880: »Arrestanten Bernhard August Frederik Døbler af Nyborg Fattiggaard bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale alle af nærværende Sag flydende Omkostninger.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Juli 1880: »Arrestanten Bernhard August Frederik Døbler bør straffes med Arbeide i 90 Dage i Odenso Tvangsarbeidsanstalt og betale Sagens Omkostninger, derunder Salairer til Prokuratorerne Alberti og Casse for Overretten med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterots Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiestoret betales Tiltalte til Advokat Klubien og Høiestoretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Vinding Herreds Politiret hertil indankede Sag er det ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at Arrestanten Bernhard August Frederik Dobler har gjort sig skyldig i Løsgængereri og Betleri, idet Arrestanten — hvem der, da han havde afsonet en ham af Nyborg Byraads Fattigudvalg diceret Straf af Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt, under 9de April d. A. af Politiet i Odense meddeltes Tvangspas med Paalæg om ad rette Landevei at begive sig til Nyborg — har, istedetfor at efterkomme dette Paalæg, streift arbeidslos omkring og ernæret sig ved Betleri, indtil han den 14de s. M. blev anholdt. Det maa derfor billiges, at Arrestanten — der er født i Aaret 1828 og som forhen er anset ved Hassing-Refs Herreders Politiretsdom af 1ste August 1876 efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 3 Dage, ved Vends Herreds Politiretsdomme af 5te November 1877 og 6te August 1879 efter bemeldte Lovs §§ 1 og 3 med henholdsvis Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 36 Dage, og ved Assens Kjobstads Politiretsdom af 18de December 1879 efter samme Lovs §§ 1 og 3 cfr. § 5 med Arbeide i bemeldte Anstalt i 60 Dage — ved den indankede Dom er anset efter de sidstnavnte §§, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes at kunne bestemmes til Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 90 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Politiretsdommen, hvorved Sagens Omkostninger rettelig ere ham paalagte, være at forandre.“

Nr. 223.

Advokat Klubien

contra

Jens Peter Knudsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Juli 1880: „Arrestanten Jens Peter Knudsen bør straffes med Forbedringshusarbeide i to Aar samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Nyegaard 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler

Tiltalte til Advokat Klubien og Høiestorets-sagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Jens Peter Knudsen, der er født den 1ste Marts 1848 og senest anset ved Høiestorets Dom af 20de Februar f. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Led med Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Tyveri. Ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 19de f. M. har i Kjælderens i Eiendommen Nr. 25 i Romersgade, i hvilken Karen Marie Petersen, Schultzes separerede Hustru, har Rulle, og hvortil Adgangen er uhindret, stjaalet en Kurv tilligemed det i samme beroende vadskede Toi, hvilke til ialt 13 Kr. 50 Øre vurdrede Gjenstande vare leverede dersteds til Rulning af Toiet af Hansine Andrea Grønlund, Nielsens Enke. Som Folge heraf vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbeide i 2 Aar.«

Onsdagen den 1ste September.

Nr. 163. Høiestoretssagfører Hansen
contra

Jens Jensen, med Tilnavn **Frost**
(Defensor Klubien),

der tiltales for at have forvoldet Enken Nikoline Hendriksine Christensens Død, for Brandstiftelse, Omgængelse mod Naturen eller Forsøg herpaa, uterligt Forhold samt Tyveri.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 27de Februar 1880: »Arrestanten Jens Jensen, kaldet Frost, bør hensættes til Tugt-husarbeide i 16 Aar samt udrede i Erstatning til »den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« 508 Kr. 90 Øre og til »de mindre Landeiendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlige Eiendomme i Nørrejyland« 535 Kr. 50 Øre; saa bør han ogsaa udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad, Overretsprokurator Møller, 40 Kr., og til Defensor, Prokurator Esmann, 30 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.«

Viborg Landsoverrets Dom af 26de April 1880: »Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Arrestanten 50 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.«

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilveiebragte Oplysninger er der ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte har været tilregnelig Aarsag til Nicoline Hendriksine Christensens Død, i hvilken Henseende fremhæves, at det efter en Høiesteret forelagt ny Erklæring fra Distriktslægen ikke er usandsynligt, at hun allerede var død, da Tiltalte bandt Torklædet om hendes Mund. Som Følge heraf bliver der ikke Spørgsmaal om Anvendelse af Straffelovens § 188, hvorhos Tiltaltes i Dommen ommeldte Tilegnelse af forskjellige af bemeldte Enkes Eiendele vil være at henføre under § 230 i Forbindelse med § 243, 2det Led sammenholdt med § 46. Hvad de øvrige Tiltalte imputerede Forhold angaaer, billiges Overrettens Bedømmelse deraf, dog saaledes at Straffelovens § 177 i det Hele bliver at sammenholde med § 46. Straffen findes at maatte bestemmes til Tugthusarbeide i 12 Aar, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Erstatning og Actionens Omkostninger efter Dømmens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Jens Jensen med Tilnavn Frost bør hensættes til Tugthusarbeide i 12 Aar. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesterets-sagfører Hansen og Advokat Klubien 100 Kroner til hver.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 9. September 1880.

Cyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Son).

Ferd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 18.

(Fortsættes fra Nr. 17).

Nr. 163.

Høiesteretssagfører Hansen
contra

Jens Jensen, med Tilnavn Frost (Defensor Klubien).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Jens Jensen med Tilnavn Frost — der er født i Aaret 1851 og som ifølge Overrettens Dom af 10de April 1876 har været anset for Tyveri og Attentat paa Brandstiftelse efter Straffelovens § 228 samt § 281 sammenholdt med § 46 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — tiltales under denne Sag for at have forvoldet Enken Nicoline Hendriksine Christensens Død, for Brandstiftelse, Omgængelse mod Naturen eller Forsøg herpaa, uterligt Forhold samt Tyveri.

Natten mellem den 2den og 3die Juli f. A. nedbrændte et den 72-aarige Aftægtskone Nicoline Hendriksine Christensen, Mads Sorensens Enke, tilhørende Hus paa Vinkel Mark, og blev Enken, der havde boet ene i Huset, den paafølgende Morgen fundet død paa Brandstedet, hvor hendes Lig, der var stærkt forbrændt og forkullet, laa i et Rum i den Del af Huset, der havde været benyttet som Torvelade, med Hovedet paa en Kasse, hvori der var Sand. Efter de senere fremkomne Oplysninger maa den ommeldte Ulykke antages at være forarsaget af Arrestanten, der efter den 30te Juni f. A. at være undvegen fra Viborg, hvor han sad arrestet som mistænkt for at have gjort sig skyldig i Omgængelse mod Naturen, havde flakket omkring i Omegnen af bemeldte Kjøbstad, indtil han den 5te Juli blev paagrebet i Viium, hvor han Dagen forud havde taget Ophold hos Aftægtsmand Ole Nielsen.

Efter Arrestantens Forklaring var han, der vilde tale med en Mand paa Vinkel Mark, den 1ste Juli om Aftenen paa Veien til dennes Hus kommen i Nærheden af Mads Sorensens Enkes

Hus, og havde da besluttet at søge Natteløgis sammesteds, idet han, der vidste, at Huset kun var beboet af en enlig Kone, som han, der ikke saa Lys i Huset, desuden antog var gaaet tilsengs, mente at kunne gjøre dette uden at frygte for at blive paagreb- bet. Han gik derfor ind i Husets Lade, hvis Dør fornedet kun var lukket med to Stene, medens den foroven var lukket med en udvendig anbragt Pind, der gik gennem et Træie paa Dor- karmen, og lagde sig, efterat have tillukket Døren indvendig med en Haspe, til at sove i noget Halm i en tilstodende Tærskelo. Da han vaagnede næste Dag, som han antager noget før Mid- dagstid, vilde han ind til Enken for — som han har udtrykt sig — paa en eller anden Maade at faae hende til at levere ham nogle Fruentimmerklæder, idet det var hans Mening at udklæde sig som Fruentimmer for lettere at undgaae at blive opdaget og paagrebent, men da han fandt Husets Dør ud til Haven aflaaaset, og udenfor Vinduet havde spurgt, om der var Nogen hjemme uden at faae Svar, besluttede han, der nu an- tog, at Enken var paa Arbeide og ikke vilde komme hjem før om Aftenen, at bane sig Adgang fra Loen til Beboelsesleilighede- den for sammesteds at stjæle nogle Fruentimmerklæder. Han gik derfor tilbage til Loen og steg derfra ved Hjælp af et om- vendt Kar op paa Loftet, hvorfra han gennem en Løw kom ned i Husets Forstue, idet han ved Nedstigningen benyttede en Stige, som hang i Forstuen paa en Krog ved Lemmen, og som han tog ved at række Haanden gennem Løwmen. Fra Forstuen gik han gennem Dagligstuen ind i Sovekammeret, hvor han til- vendte sig to Underskjorter, en Troie, et Par Strømper og et trekantet ca. 2 Alen langt Tørklæde, som laa paa en Stol ved Sengen, og vilde nu iføre sig disse Klædningsstykker istedetfor sine egne, men da han frygtede for at foretage Omklædningen i Sovekammeret, fordi Folk fra Veien kunde see ind i Værelset gennem Vinduet, tog han Toiet under Armen og gik med samme gennem Dagligstuen tilbage til Forstuen, idet han, der tænkte sig Muligheden af, at der kunde komme Nogen, medens han opholdt sig i Huset, for saavidt muligt at skjule sin Tilstode- værelse, lukkede Døren mellem Dagligstuen og Forstuen paa samme Maade, som den havde været lukket, inden han aabnede den, nemlig ved at binde en Snor omkring Klinken, ligesom han ogsaa hængte den Stige han havde benyttet ved Nedstigningen fra Loftet, paa den Plads hvor han havde taget den. Derpaa gik han gennem Kjøkkenet ud i den ved Siden af samme værende Tørvelade, hvor han gik ind i et Rum, der ved et ca. 1½ Alen høit Træværk var adskilt fra den øvrige Del af Tørve- laden, hvorfra der dog var Adgang til Rummet gennem en i Træværket værende Aabning. I dette Rum, der maa antages oprindelig at have været indrettet til Faarsfold, men hvori der nu opbevaredes en Kasse med Sand og noget Pindebrænde m. m.,

afførte han sig sine Klæder med Undtagelse af Skjorten, og begyndte at udklæde sig som Fruentimmer, men medens han var beskæftiget hermed, kom Mads Sørensens Enke, der maa være kommen hjem, uden at Arrestanten havde mærket det, ind i Torveladen, og Arrestanten skjulte sig da hurtig bag det ovennævnte Træværk. Enken kom imidlertid, som Arrestanten antager for at hente noget i Faarefolden, hen til Aabningen ind til samme, og da hun saa Arrestanten skjult sammesteds, gav hun et hoit Skrig fra sig og styrtede baglænds om, saaledes at hendes Fodder kom til at ligge inde i Faarefolden og den øvrige Del af hendes Legeme udenfor samme. Arrestanten, der strax saa, at det var Mads Sørensens Enke, hvem han kjendte fra tidligere Tid, foldede nu det trekantede Torklæde, som han havde medtaget fra Sovekammeret, flere Gange sammen og bandt det om Hovedet paa Enken, der var bleven liggende bevidstløs paa Jorden, saaledes at Torklædet dækkede hendes Mund, men efter Arrestantens Paastand ikke hendes Næse og lod hende blive liggende saaledes, som han antager ca. 10 Minutter, medens han gik ind i Dagligstuen, hvor han fra en Kommode og et Skab, der henstod sammesteds tilvendte sig 45 à 46 Kr. samt forskjellige Klædningsstykker og en Pengepung. Derefter vendte han tilbage til Torveladen og løste Torklædet, som han havde bundet om Enkens Hoved, men da hun, der iøvrigt endnu var varm og boielig i Leddene, ikke bevægede sig eller gav noget Livstegn fra sig, og hendes Arme hang slappe ned fra hende, kunde han mærke, at hun var død, og han slæbte hende ind i Faarefolden og lagde hendes Hoved op mod den der henstaaende Kasse. Efter Arrestantens Forklaring havde det ikke været hans Hensigt at berøve Enken Livet, og han vil end ikke have gjort sig nogen Tanke om, at han ved at binde for hendes Mund kunde bevirke hendes Død, hvorimod han alene vil have gjort dette for at forhindre, at hun, naar hun vaagnede af sin Besvimelse, skulde skrigе og derved hidkalde Folk, eller, som han ogsaa har udtrykt sig, at det blot var hans Hensigt at faa Tid til at faa andre Klæder paa og fjerno sig. Dersom hun atter var vaagnet op, da han løste Torklædet, vilde han hurtig væren løben bort ad samme Vei, som han var kommen ind i Huset, og da han mærkede at hun ikke gav nogen Livstegn fra sig, vilde han, der iøvrigt ikke gjorde noget Oplivelsesforsøg, fordi han — som han har udtrykt sig -- aldrig før havde set døde eller besvime Folk, gjerne have bragt hende til Live, og det var Grunden til at han lagde hendes Hoved op mod Kassen, idet han tænkte sig, at hun ved at ligge saaledes lettere kunde komme til sig selv igjen, medens hans Tanko ved at slæbe hende ind i Faarefolden iøvrigt var den, at hun, dersom hun atter kom til Live, ikke saa let kunde komme hen til Døren og raabe om Hjælp. Efterat have

slæbt Enken ind i Faarefolden, gik Arrestanten ind i Sovekammeret, men vendte efter nogle Minutters Forløb atter tilbage til Torveladen, og da han ved atter at see paa Enken blev overbevist om, at hun virkelig var død, besluttede han at tilvende sig de i Huset værende Fruentimmersager, samt derefter afbrænde Huset for at skjule, at han havde forårsaget Enkens Død. Han forblev imidlertid i Huset, som han! antager, omtrent til Kl. 11 om Natten, idet han, der af og til gik ind i Torveladen for at see til Enken, som vedblev at ligge stille hen, iøvrigt maa antages for det meste at have opholdt sig i Dagligstuen, hvor han, der tildækkede Vinduet med et Klæde, som han antog bestemt dertil, af Kommoden og Skabet sammesteds udtog alle de Gjenstande, som han syntes at kunne have Brug for, navnlig en stor Mængde Fruentimmerklæder, Knive, Gasler, Tallerkener, Kopper, Skeer o. s. v. Efter tilsidst at have bragt disse Gjenstande saavel som dem, han tidligere havde tilegnet sig, og sit eget Toi, bunden sammen i to Pakker, ud i Haven, vendte han endnu engang tilbage til Torveladen, hvor han afrev endel Tændstikker, som han kastede i et sammesteds henliggende Halmknippe, og da Ilden strax fængede, forlød han, efterat have aflaaet Døren ud til Haven og medtaget Nøglen, som Enken ved sin Hjenkomst maa have ladet siddet i Døren, med sine to Pakker Huset. Efterat være kommen lidt derfra, kastede han den medtagne Nøgle fra sig paa Veien, hvor den senere er funden, og gik derpaa, medens han hyppig vendte sig om og saa, at Ilden blev stærkere og stærkere, gennem Randrup Mølle forbi Almind Kirke gennem en Slugt ned til Hald Sø, hvor han kastede sine egne Klæder i Soen, idet han vilde givo det Udseende af, at han havde druknet sig sammesteds. Da Enkens Lig, som meldt, den næste Morgen blev fundet paa Brandstedet i en stærk forbrændt og forkullet Tilstand, har der ikke med Nytte kunnet foretages Obduction af Liget til Oplysning om Dødsårsagen, og der foreligger overhovedet ikke andre Oplysninger desangaaende eller om de med Arrestantens forbryderiske Forhold forbundne nærmere Omstændigheder end Arrestantens egen Forklaring, som derfor i det Hele maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Naar der imidlertid efter denne Forklaring maa gaaes ud fra, at Enken var død længe for Arrestanten stak Ild paa hendes Hus, og hun saaledes ikke kan være omkommen ved Branden, er der ingen Grund til at betvivle, at hendes Død er foranlediget ved at Arrestanten, efter paa den af ham omforklarede Maade at have bundet for hendes Mund med et Torklæde, der sandsynligvis ogsaa har tildækket Næsens Aabninger, har ladet hende ligge saaledes i bevidstløs Tilstand i nogen Tid og uden efter Torklædets Losning at foretage noget Oplivelsesforsøg; thi vel har

Distriktslægen i en under Sagen afgiven Erklæring antydet, at det kunde være muligt, om end lidet sandsynligt, at hun kunde være død af Skræk, eller at hun kunde have slaaet sit Hoved, da hun faldt omkuld i Torveladen, og at dette Slag i Forening med Skrækken kunde have dræbt hende, men Arrestantens Forklaring giver ingen Anledning til at antage, at hun ved Faldet skulde have faaet noget Slag i Hovedet af storre Betydning, og Muligheden for, at hun kunde være død af Skrækken alene, maa efter Omstændighederne og navnlig Indholdet af Distriktslægens Erklæring anses for saa fjern, at den ikke kan komme i videre Betragtning. Med Hensyn til Bedømmelsen af Arrestantens Forhold maa det derhos bemærkes, at det ikke imod hans Benægtelse kan anses godtgjort, at han har villet dræbe Enken, eller at han overhovedet har havt anden Hensigt, end midlertidig at sætte hende ude af Stand til at tilkalde Hjælp, forat han kunde have Leilighed til at bringe sig og sine Koster i Sikkerhed, men da han dog efter Omstændighederne burde have forudset Enkens Død som en rimelig eller ialfald ikke usandsynlig Følge af sin Gjerning, maa der ved Fastsættelsen af Straffen for hans heromhandlede Forhold — der forovrigt forsaavidt angaar den med Vold forbundne Tilsegnelse af Enkens Gods, maa blive at betragte som Røveri — tillige blive at tage Hensyn til Straffelovens § 188, hvilket i Forbindelse med de øvrige ved Røveriet forbundne Omstændigheder maa medføre, at dette bliver at henføre under Straffelovens § 243 andet Led, medens den dermed forbundne Brandstiftelse vil være at straffe efter bemeldte Lovs § 281 1ste Led, hvorved bemærkes, at Actionsordren vel ikke særlig nævner Røveri, men at dette ikke findes at kunne være til Hinder for at bringe førstnævnte Straffebestemmelse til Anvendelse. Størstedelen af de Penge, som Arrestanten havde tilvendt sig i Enkens Hus, saavel som samtlige øvrige Gjenstande, han havde taget sammesteds — hvilke Gjenstande under Sagen til sammen ere vurderede til 51 Kr. 9 Øre — bleve ved Arrestantens Anholdelse fundne i hans Besiddelse og ere senere udleverede Enkens Arvinger, der have faafaldet Krav paa videre Erstatning. Derimod have den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger og de mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikkring for rorlige Eiendomme i Nørrejyland, der i Anledning af Ildebranden have udbetalt i Brandskadeserstatning m. m. henholdsvis 508 Kr. 90 Øre og 535 Kr. 50 Øre, paastaet sig disse Beløb erstattede af Arrestanten, der ikke har gjort nogen Indsigelse imod at tilsvare samme.

Efter Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger har han endvidere gjort sig skyldig i efternævnte Forbrydelser:

Da Arrestanten den 4de Juli f. A. ved sin Ankomst til Aftægtsmand Ole Nielsen Hus i Vium, hvor han, som meldt,

den næste Dag blev paagreben, ikke strax traf Nogen hjemme, tilvendte han sig en Nielsen tilhørende Skjorte, der beroede i dennes Dragkiste, og vel har Arrestanten, der strax iforte sig Skjorten og maa antages ikke ved Nielsens Hjemkomst at have omtalt, at han havde taget den, villet gjøre gjældende, at han vilde have lavet sig en anden Skjorte om Natten og ladet Nielsens blive tilbage, naar han forlod dennes Hus, men til dette Anbringende vil der ikke kunne tages Hensyn. Skjorten, der under Sagen er vurderet til 50 Øre, er tilbageleveret Ole Nielsen, der har frafaldet Krav paa vidore Erstatning.

Den 11te Mai f. A. har Arrestanten, der den nævnte Dag havde truffet Tjenestdreng Hans Peder Pedersen i Nærheden af Viborg, hvor denne vogtede Faar paa en Mark ved Landeveien, opfordret Drengen til at lade sig bruge af Arrestanten til Omgængelse mod Naturen, og da Drengen ikke vilde indlade sig med ham, med Magt lagt ham ned i Groften ved Landeveien og derefter nedknappet hans Benklæder samt søgt at bringe sit Lem ind i hans Endetarm, ved hvilken Leilighed Sæden gik fra Arrestanten. Ligeledes har Arrestanten til forskjellige Tider i Aaret 1878 søgt at formaae 3 andre Mandspersoner til at lade sig bruge af ham til Omgængelse mod Naturen, men uden at disse vilde indlade sig med ham.

I October Maaned 1877, medens Arrestanten boede i Viborg, har han, da en i samme Hus som han boende Enkes dengang knap 6 Aar gamle Datter en Dag var kommet op i hans Værelse, lagt hende ned paa Gulvet, og idet han lagde sig ovenpaa hende og tog hendes Klæder op, fort sit Lem mod hendes Kjønnsdele, som han har udtrykt sig paa samme Maade som om han skulde pleie legemlig Omgang med hende, hvad han dog paa Grund af hendes unge Alder ikko kunde. Barnets Kjønnsdele vare i nogen Tid derefter i en sygelig Tilstand, men efter Lægens Forklaring under Forhøret er der ikke tilføiet hende nogen Skade af blivende Natur.

Endelig har Arrestanten en Estormiddag i Foraaret 1874, medens han tjente paa Marsvinslund, frastjaalet sin daværende Husbond Proprietær Hansen en Skinke af Værdi 8 Kr., der tilligemed flere andre Skinker opbevarede i en uafsaaset Kasse paa et Loft, hvortil Arrestanten skaffede sig Adgang ved i Gaardens Bryggers at staae op paa en Stol og derefter krybe op paa Loftet gennem et Hul, som han frembragte ved at borttage nogle løse Fjæl, men for dette Tyveri, der er begaaet forinden Anlæggelsen af den af Overretten under 10de April 1876 paa-dømte Justitssag, hvorunder Arrestanten, som meldt, for Tyveri og Attentat paa Brandstiftelse blev ansøt med Forbedringshusarbeide i 2 Aar, og som, dersom det var blevet inddraget under bemeldte Justitssag, efter Omstændighederne ikke kan antages at ville have medført nogen Forhøielse af den ham idømte

Straf, vil der i Medfør af Straffelovens § 64 ikke kunne gjøres noget Strafansvar gjældende imod ham, og forsaavidt Arrestanten endvidere har vedgaaet, at han den 30te Juni f. A., efter den nævnte Dag at være undvegen fra sin Arrest i Viborg, har i Jens Jorgensens Hus paa Viborg Mark — hvis Beboere vare fraværende og hvor Arrestanten, der fandt Indgangsdøren til Beboelsesleiligheden aflaaet, gik ind gennem Staldøren, som kun var lukket udvendig med en Krog — stjaalet Fodemidler af Værdi 25 Øre, at han den næste Dag i Jens Peder Andersens Hus paa Lovel Hede — hvor han, der ikke traf Beboerne, hjemme og fandt Indgangsdøren til Beboelsesleiligheden aflaaet, gik ind gennem Døren til Kostalden, som kun var lukket udvendig med en Krog — har drukket noget Mælk samt stjaalet et Stykke Brød med Smør paa og 3 Æg af Værdi 10 Øre, hvilke Æg han dog ved sin Bortgang fra Huset efterlod ved Døren ind til Kostalden, og at han, der den sidstnævnte Dag paa sin Omflakken i Omegnen omkring Viborg var kommet til Nørreaa, har taget en sammesteds henliggende S. H. Funder tilhørende Baad, som han dog, efterat være seilet med samme over Aaen, efterlod ved donnes anden Brød, da vil der, idet de Forurettede ikke have ønsket ham tiltalt for de ommeldte Forseelser — af hvilke Benyttelsen af Baaden maatte henføres under Straffelovens § 236, og Tyverierne under samme Lovs § 235 — heller ikke under denne Del af Sagen kunne idømmes ham nogen Straf.

Derimod vil Arrestanten for sit øvrige ovennævnte Forhold være at ansee, foruden, som meldt, efter Straffelovens § 243, 2det Led, jfr. § 198 samt § 281, 1ste Led, tillige efter bemeldte Lovs § 173, jfr. § 46, § 177, tildels sammenholdt med § 46 og § 230, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 16 Aar, og da Underrettsdommen har samme Strafbestemmelse vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen til de ovennævnte Brandforsikringsselskaber og Actionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 11. Gaardeier **Niels Madsen**
(Hoiesteressagfører Hansen)

contra

Amtmanden over Præstø Amt, Kammerherre **Brun** (Ingen),
betræffende en Citanten under en offentlig Politisag idomt Bøde
for at have taget Heste under Kur.

Vordingborg søndre Birks Politiretsdom af 14de Mai 1879:
„Tiltalte, Gaardeier Niels Madsen i Hammer, bor til Vording-

borg søndre Birks Politikasse bøde 20 Kroner. Saa betaler han og alle af denne Sag flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden trønde Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Landsover- samt Hof- og Stadsrottens Dom af 12te August 1879: »Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den idømte Bøde tillægges Amtsfattiggassen. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Alberti, betaler Tiltalte, Gaardeier Niels Madsen af Hammer 15 Kroner til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.«

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 18de December f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Ifølge Foundationen for Veterinairkolen af 23de Juli 1777 § 8 jfr. § 9 maa der antages at tilkomme de examinerode Dyr-læger Eneret til at ernære sig ved Hestekure, og i denne Ret maa Citanten, som i den indankede Dom statueret, anses at have gjort Indgreb ved det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold. Herfor vil han i Medfor af Lovgivningens Grund-sætninger være at idømme en Bøde, der findes at kunne bestømmes til 20 Kr. og at maatte tillægges Politikassen. Han vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger i de foregaende Instantsor efter Overretsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten Niels Madsen bør bøde 20 Kroner til vedkommende Politikasse. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrottens Dom ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: »Under nærværende, fra Vordingborg søndre Birks Politiret hertil Retten indankede Sag, tiltales Gaardeier Niels Madsen af Hammer for uberettiget Dyr-lægepraxis, og har han i saa Henseende vedgaaet,

at han, der ikke er examinert Dyrlæge eller har nogen særlig Adkomst til Dyrlægevirksomhed, har foruden i afvigte Efteraar at have behandlet to henholdsvis Gaardmand Jens Petersens Enke af Hammer og Gaardmand Jacob Jensen af Ring tilhørende Heste for Sygdomme, der ikke vare smitsomme, uden herfor at forlange eller modtage Botaling, i mange andre Tilfælde taget Heste under Sygebehandling, dog aldrig for smitsomme Sygdomme, og at han ogsaa har for sin Uleilighed modtaget Botaling, hvilken han dog aldrig vil have forlangt.

Ved det af Tiltalte saaledes udviste Forhold, maa han, uden Hensyn til at de af ham behandlede Sygdomme ikke kunne henregnes til de smitsomme, antages at have gjort Indgrob i den de examinerede Dyrlæger ved Fundats for Veterinairskolen af 23de Juli 1777 § 9 forbeholdte Eneret, og han, der efter sin Forklaring er født den 3die November 1846 og i October 1874 uden Dom har erlagt en Bode for Castrering, men iøvrigt ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, vil derfor være at ansee efter Analogien af Bestemmelserne om ulovligt Næringsbrug. Ved den den 14de Mai d. A. afsagte Politiretsdom er Tiltalte idomt en Bode af 20 Kroner, og da denne Bode, der er tillagt fornævnte Birks Politikasse, men bør tillægges Amtsfattigkassen, findes passende og den indankede Doms Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil bemeldte Dom med den anførte Modification være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale 15 Kr. til hver.

Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har været lovlig."

Nr. 228. Hoiesterelssagfører Hansen
contra

Christen Jensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Vold.

Nysted Birks Extrarets Dom af 14de Mai 1880: »Arrestanten Christen Jensen af Grønnegade Fattighus bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Overretssagfører Jensen, og til Defensor, Prokurator Blæsborg, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Juli 1880: »Arrestanten Christen Jensen bør straffes med Forbe-

dringshusarbeide i 1 Aar. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bloch og Nissen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 203. Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Rot:

Christen Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende, i 1ste Instants ved Nysted Birks Extraret mod Arrestanten Christen Jensen for Vold anlagte, paa Justitiens Vegne hertil indankede Sag, er Arrestanten, der er født den 24de Marts 1816. og som ikke er funden forhen straffet, ved bemeldte Rets Dom af 14de Mai d. A. bleven anseet efter Straffelovens § 204 jfr. med § 205, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og idømt Sagens Omkostninger. De med denne Sag forbundne nærmere Omstændigheder have ifølge Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste været følgende:

Medens Arrestanten, der var indlagt som Lem i Fattighuset i Grønnegado, den 6te April d. A. om Morgenen omtrent mellem Kl. 7 og 8 i en meget beskjenket, men ingenlunde utilregnelig Tilstand laa i Sengen i det af ham benyttede Værelse i Fattighuset og skjældte og bandede, raabte den ligeledes i Fattighuset indlagte Skræder Rasmus Mortensen efter sin Forklaring først ude fra ind til ham: »Du holder nok Foredrag; see, at Du kan være lidt rolig«, og lidt efter fra Kjøkkenet, der stødte op til det Værelse, hvori Arrestanten laa: »Kom herud, din sorte Hund«. Arrestanten, der blev forbittret paa Mortensen ved at høre dennes Ytringer, hvis Indhold han iøvrigt ikke selv senere kunde orindre, og ved, at han samtidig kom til at tænke

paa, at Mortensen tidligere — hvilket dog efter Mortensens Forklaring, som Arrestanten har erkjendt mulig kunde være rigtig, var flere Maaneder siden — havde slaæet ham over den ene Haand med en Stok eller et Spanskrør, saa at Haanden svulmede op, stod nu op og tog en i Værelset værende Haandøxe, hvis Hoved veiede $1\frac{1}{2}$ Pd. og havde en skarp Eg, og begav sig med denne ud i Kjøkkenet, hvor han strax med Øxen forte 3 Slag mod Mortensen, hvoraf det ene ramte den hoire Haand, hvorimod Mortensen formener, at han har afspareret de to andre Slag med en Stok, som han altid gik med, fordi han havde et daarligt Ben. Arrestanten tabte Øxen ved det tredje Slag, hvorpaa han og Mortensen grebe fat i hinanden og faldt omkuld, men strax efter bleve de adskilte af en tilstedekommet tredje Person.

Efter Mortensens Forklaring røttede Arrestanten Slagene med Øxen mod hans Hoved, hvorimod Arrestanten har benægtet at have sigtet efter dette eller at have havt til Hensigt at tilføie Mortensen nogen bestemt Skade paa Liv eller Lemmer, ligesom han i den ophidsede Stemning, hvori han befandt sig, ikke vil have tænkt paa den Fare, hvorfor han udsatte Mortensen ved at betjene sig af Øxen mod denne.

I en af den Læge, til hvem Mortensen henvendte sig, samme Dag, den 6te April, udstedt Attest, udtalte Lægen, at det andet Led paa den hoire Haands tredje Finger var med et $1\frac{1}{2}$ " langt, tvers over Fingerens Axe løbende Saar blevet aabnet i den Grad, at Ledhovedet stak frit frem, medens Ledhovedet selv var kvæstet og blottet i hele dets Omfang, saa at Fingeren kun hang fast ved Boiesenen, idet Strækkesenen var gjennemhugget, hvortil udfordredes et meget kraftigt Hug, og at Saaret sikkert vilde medføre en Amputation af Fingeren, hvis Mandens Liv ikke tillige skulde trues, samt at Fingeren i ethvert Fald vilde blive ubrugelig for Fremtiden og i lang Tid forhindre Manden i ethvert Erhverv, medens det foreløbig ikke kunde afgjøres med Sikkerhed, om Følgerne af Saaret, der endog kunde give Anledning til en fuldstændig Forkrobling af Haanden, vilde tillade ham i Fremtiden at se. I en senere, den 22de April d. A., udstedt Erklæring, har samme Læge derimod udtalt, at Mortensen bedredes ret godt, og at der var Sandsynlighed for, at Fingeren kunde reddes for Amputation, men at den dog vilde blive stiv og ubrugelig i hans øvrige Levetid, og i en paa Foranledning af Overretten den 28de Juni afgiven Erklæring har Lægen endelig yttret, at Saarene vare lægte og Fingeren smertefri; men at den var stiv for bestandig og kun meget indskrænket vilde kunne bruges til noget som helst Arbejde.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han, der, trods den af ham afgivne ovenfor anførte Forklaring, maa antages at have maattet forudsee en Skade som den indtraadte

som en rimelig eller dog ikke usandsynlig Følge af hans Gjorning, blive at ansee efter Straffelovens § 204, og findes hans Straf efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Derimod vil Underrettsdommens Bestemmelser iøvrigt være at stadfæste.»

Nr. 35. By- og Herredsfoged **Oxenboll**
som Skifteforvalter i Boet efter Enken Karen Mortensdatter
(Høiesterotssagfører Asmussen)
contra
Gaardeier **Lars Lise** (Ingen),
betræffende Betaling af 1600 Kr.

Stubbekjøbing Herreds ordinaire Rets Dom af 7de Januar 1879: »Indstævnte, Gaardeier Lars Lise af Særlev, bor for Tiltale af Stubbekjøbing Herreds Skifteret i nærværende Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Juni 1879: »Underrettsdommen bor ved Magt at stande. Sagens Omkostninger ved Overretten ophæves.»

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den af Citanten for Overretten nedlagte subsidiaire Paastand ikke er gjentaget for Høiesteret, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Efterat Enken Karen Mortensdatter af Særlev den 6te April 1877 var afgaaet ved Døden, og det ved Dødsfaldets Anmeldelse for Skifteretten var blevet opgivet, at hun Intet eiede, frømkom der den 30te Mai s. A. en Skrivelse til Skifteretten fra den Afdødes Datterson Gaardeier Hans Peter Larsen Skytte, hvori han, næst at oplyse, at den Afdødes Arvinger, foruden ham selv, vare hendes Søn Gaardeier Hans Pust og Gaardeierne Lars Lise og Jens

Larsen samt forhenværende Gaardeier Peder Nielsen som gifte mod hendes Døttre, anmeldte, at den Afdøde havde efterladt sig en Kapital af 3200 Kr., af hvilke 1600 Kr. beroede hos fornævnte Lars Lise, 800 Kr. hos Jens Larsen og 800 Kr. hos Hans Pust eller Peder Nielsen, hvorhos han begjærede Boet taget under offentlig Skiftebehandling. Under den derefter den 19de Juni s. A. afholdte Skiftesamling, ved hvilken samtlige Paagjældende vare mødte, forklarede Hans Pust, at han for nogle Aar siden havde hævet en Kapital stor 1600 Rdlr., som hans Moder dengang havde indestaaende i en Eiendom i Stubbekjøbing. Af disse Penge fik Lars Lise 800 Rdlr., Jens Larsen 400 Rdlr. og Resten skulde Pust selv beholde. Han forklarede derhos, at disse Penge skulde forrentes til den Afdøde, saalænge hun levede, men derefter havde hun sagt, at de Paagjældende maatte beholde Pengene. Senere forandrede hun imidlertid sin Bestemmelse med Hensyn til de Penge, som Comparanten selv havde faaet, idet hun sagde til ham, at naar hun var død, skulde Peder Nielsen have dem, da H. Pust nok kunde klare sig alligevel, og denne hendes Villiesbestemmelse havde han ogsaa bestemt sig til at respectere, idet han havde lovet Peder Nielsen dem til December Termin bemeldte Aar.

Lars Lise og Jens Larsen erkjendte denne af Hans Pust afgivne Forklaring for at være rigtig, hvorimod Hans Peter Larsen Skytte bemærkede, at denne Fremstilling ikke stemmede med, hvad den Afdøde havde sagt til ham.

Under den derefter fortsatte Skiftebehandling sagsogte Skifteforvalteren for Stubbekjøbing Herred, efterat der af Hans Peter Larsen Skytte, da Boet intet ciede til Udredelsen af Omkostningerne ved Søgemaal, var stillet Sikkerhed for de dermed forbundne Omkostninger, Indstævnte ved Stubbekjøbing Herreds Ret til til Karen Mortensdatters Bo at indbetale 1600 Kr. med Renter deraf 4 pCt. p. a. fra den 6te April 1877 til Klagens Dato den 10de Juli 1878, og derefter 5 pCt. p. a. til Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger skadesløst; medens Indstævnte i det Væsentlige i Henhold til den den 19de Juni 1877 til Skifteprotocollen givne Fremstilling paastod sig frifunden og tilkjøndt Sagens Omkostninger.

Ved bemeldte Herreds Rets Dom af 7de Januar d. A. blev Indstævnte frifunden for Skifterettens Tiltale medens Processens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citanten, By- og Herredsfoged Oxenboll i Stubbekjøbing, i Egenskab af Skifteforvalter i Boet efter Enken Karen Mortensdatter af Særslev, ved Stævning af 24de Marts d. A. indanket her for Retten, idet han principaliter har paa- staaet Dommen forandret i Overensstemmelse med den af ham for Underretten nedlagte Paastand og sig tillagt Sagens Omkost-

ninger skadesløst her for Retten, samt subsidiairt har paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale saameget som muligt.

Indstævnte er, skjondt lovlig varslet, hverken modt eller har ladet møde for Overretten, hvor Sagen derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 vil være at paa- kjende efter de af Citanten fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten.

Af denne fremgaaer det, at Disputen for Underretten alene har dreiet sig om, hvorvidt den Disposition, der af den Afdøde var truffen med Hensyn til den Lars Lise overgivne Kapital paa 800 Rdlr. eller nu 1600 Kr., maatte anses som et Laan, som Indstævnte altsaa maatte være forpligtet til at tilbagebetale Boet, eller som en donatio mortis causa, der først skulde opfyldes efter Giverens Død, og som, da den ikke var oprettet under lagttagelse af de foreskrevne Testamentsformer, maatte være ugyldig, eller i alt Fald som et Laan i Forbindelse med en saadan donatio mortis causa, hvilket gjordes gjældende af Citanten, hvorfor denne ogsaa paastod hele Beløbet indbetalt i Boet til Deling mellem alle Arvingerne efter Loven, eller om den maatte betragtes som en Livsgave eller i alt Fald som Arveforskud, hvilket paastodes af Indstævnte, og der vil allerede af denne Grund ikke under nærværende Sag kunne blive Spørgsmaal om at tage Hensyn til den af Citanten først her for Retten nedlagte subsidiaire Paastand, der maa anses bygget paa, at i alt Fald en Del af Gaven maatte kunne omstodes i Henhold til Reglerne om Livsarvingernes portio legitima.

Hvad nu det foreliggende Spørgsmaal angaaer, da bemærkes foreløbig, at der ikke foreligger nogen Tilstaaelse for Modtagelsen af det omhandlede Beløb fra Indstævnte og Charakteren af Forholdet vil i det Hele alene være at bedømme efter den ovenfor refererede af H. Pust inden Skifteretten afgivne og af Indstævnte tiltraadte Forklaring, men af denne kan det ikke udledes at det omhandlede Beløb kun skulde være givet Indstævnte som Laan, tvertimod tyder hele Forklaringen paa, at det var den Afdødes Hensigt at skjænke de Paagjældende de hvor af dem givne Beløb blot med den Indskrænkning, at de skulde yde hende Renter af Beløbene, og der findes heller ingen Antydning af, at hun skulde være berettiget til at tilbagefordre selve Kapitalen, idet en saadan navnlig ikke kan søges deri, at det af Forklaringen fremgaaer, at hun med Hensyn til et enkelt af Beløbene har taget en forandret Bestemmelse, som Vedkommende har bestemt sig til at respectere. Men naar Dispositionen saalodes maa betragtes som Gave, skjønnes det ikke rettere end, at denne Gave, som det er in confesso er fuldbyrdet ved Overleverelse af den omhandlede Kapital omtrent 10 Aar før Karen Mortensdatters Død, ikke kan betragtes som en Gave, der først skulde opfyldes efter Giverens Død, uanset

at Karen Mortensdatter havde forbeholdt sig Renter af den bortskjænkede Kapital.

Da Kapitalen saaledes hverken kan søges tilbage som Laan eller Dispositionen omstødes, fordi den ikke er oprettet under de for Testamenter foreskrevne Former, maa det billiges, at Indstævnte ved den indankede Dom er frifunden for Citantens Tiltale, og da Dommens Bestemmelser om Processens Omkostninger ligeledes billiges, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger herfor Retten findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Stempelovortrædelse foreligger ikke her for Retten.»

Nr. 231.

Advokat Henrichsen

contra

Lars Peder Jacobsen (Defensor Halkier),
der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Maribo Kjøbstads Politirets Dom af 25de Juni 1880: »Arrestanten Lars Peder Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Juli 1880: »Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne H. F. Møller og Leth, betaler Arrestanten Lars Peder Jacobsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjøndes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: »Under nærværende fra Maribo Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag tilfales Arrestanten Lars Peder Jacobsen, som er født den 24de November 1838 og tidligere mange Gange har været straffet navnlig for Løsgængeri og Betleri senest ved Præsto Kjøbstads Politirets Dom af 10de November f. A. efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 jfr. § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, — paany for disse Forseelser, i hvilken Henseende det ogsaa ved Arrestantens egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er godtgjort, at han mod et ham den 6te Mai d. A. til Korsør Kjøbstads Politiprotokol under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold er den 9de derefter undvøgen fra Korsør Arbeidsanstalt, hvor han af Fattigvæsenet var indlagt, og derefter har streift omkring paa Sjælland, Falster og Lolland og ernæret sig ved Betleri indtil han den 14de Juni d. A. blev anholdt i Maribo.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Lov 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med en Straf, som ved den indankede Dom findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det derhos rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.»

Nr. 22. Generaldirectoratet for Skattevæsenet
paa Statskassens Vegne (den constituerede Kammeradvokat)

contra

Bestyrelsen for Kjøbenhavns Renovations-
kompagni (Ingen),

betræffende Bygningsafgift af Kompagniets tvende Latrinbeholdere i Kjøbenhavns udenbys Klædebo-Kvarter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Juni 1879: »Citanterne, Bestyrelsen for Kjøbenhavns Renovationskompagni, bør være fritagne for at svare Bygningsafgift af de ovennævnte Kuler. Sagens Omkostninger ophæves.»

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 16. September 1880.

Cyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Son).

Føed. Fjeldsoes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 19.

(Fortsættes fra Nr. 18).

Nr. 22. Generaldirectoratet for Skattevæsenet
contra
Bestyrelsen for Kjøbenhavns Renovationskompagni.

Høiesterets Dom.

De i den indankede Dom omhandlede, i Jorden udgravede Latrinbeholdere, hvis Sider maa anses for største Delen alene at bestaae af det naturlige Jordsmon og den opgravede Jord, og hvis Dække efter det Oplyste ikkun af sanitære Hensyn ifølge Paalæg af det Offentlige er anbragt over dem og alene paa Grund af Beholdernes store Udstrækning have faaet Form af et Tag, findes efter deres hele Beskaffenhed, Indretning og Anvendelse ikke med tilstrækkelig Foie at kunne honregnes til de i Frdn. 1sto October 1802 omhandlede Kjøbstad-Bygninger, af hvis Nytte og Brug der ifølge dens § 27 og følgende Paragrafer skal svares Afgift. Det maa derfor billiges, at de Indstævnte ved Dommen ere fritagne for at svare Bygningsafgift af de nævnte Kuler, og da det ogsaa maa have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelse om Processens Omkostninger, vil den være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Citanterne, Bestyrelsen for Kjøbenhavn's Renovationscompagni, have under nærværende mod Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet anlagte Sag paastaet sig fritaget for at svare Bygningsafgift af tvende med Tag forsynede Kuler eller Beholdere for Latrin paa Lødden Matr.-Nr. 167-12 A. Lod 1 udenbyes Klædebo-Kvarter i Raadmansmarken samt sig tilkjendt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte, for hvem den constituerede Kammeradvokat har givet Møde, have paastaet sig frifundne og sig tillagte Sagens Omkostninger hos Citanterne, derunder Salair til Kammeradvokaten.

Efter hvad der er in confesso under Sagen, ere de omhandlede Kuler udgravne i Terrainet og omgivne af den udgravede Jord. Kulerne, der oprindelig vare anlagte som aabne, ere senere blevne dækkede med et Tag af samme Form som et almindeligt Heltag. Dette med Tagpap dækkede Tag, der blev anbragt i Henhold til en Fordring fra Sundhedspoliets Side for at forhindre den ilde Lugt fra at udbrede sig fra Kulerne, hviler paa nogle i ca. 5 Alens Afstand i Jorden nedgravede Stolper eller Pæle, ligesom det i Midten hviler paa Stolper. Paa Grund af Terrainets bolgeformige Beskaffenhed blev den opgravede Jord, for at der kunde erholdes en vandret Overflade at anbringe Taget paa, tildels ført hen i de lavere Dele af Terrainet, og Tagskjæget hviler derfor paa forskellige Steder umiddelbart paa Jordsmonnet og er paa et enkelt Sted endog sænket under dette, medens det paa andre Steder er hævet indtil to Alen over Jordsmonnet. Tagskjæget gaaer i Almindelighed ned til Jordvoldene, men paa en kort Strækning er Jordvoldene borttagne og erstattede med Brædderbeklædning for at give Plads for Latrinvoagnene, hvis Indhold herfra bliver heldet ned i Kulerne gennem en Lem paa Taget; paa nogle Steder er en enkelt Række Brædder anbragt langs Tagskjæget, og, efter hvad Indstævnte har anbragt, skal der paa adskillige Steder findes mere end et Brædt, og oprindelig skal der efter det af de Indstævnte Anførte, overalt have været nogle Brædder, som forhindrede den opkastede Jord fra at falde ned i Kulen; dette benægtes imidlertid af Citanterne, der have anført, at dengang Kulerne bleve indrettede, skraaede Jorden overalt lige oppe fra Tagskjæget jævnt ned til Kulernes Bund, og at der først senere, da Jordopfyldningen var sunket noget sammen paa de Steder, hvor Tagskjæget paa Grund af det lavere Terrain var hævet over Jordoverfladen, blev paa disse Steder fastnaglet en enkelt Række Brædder for at udfylde den saaledes fremkomne Aabning mellem Jorden og Tagskjæget og derved forhindre Uddunstninger fra Kulerne. De Indstævnte benægte, at Jordvæggen gaaer skraat ned efter lige oppo fra Tagskjæget, men efter den af de Indstævnte fremlagte Tegning maa det antages at være indrømmet, at en saadan Skraaning af

Jordvæggen dog i alt Fald finder Sted, forsaavidt angaaer den nederste Del af Kulen. Det maa derhos anses for at være in confesso, at der i den ene Gavl paa Taget findes en Aabning eller Lem, hvorigjennem der er Adgang til Kulerne, men at der hverken findes Vinduer eller Døre i Taget, ligesom det ogsaa er in confesso, at de omhandlede Kuler gjennem Render staa i Forbindelse med Beholderen i Oplagshuset, der ligger i en Afstand af ca. 20 Alen fra Kulerne, og at de kun kunne tommes gjennem Oplagshuset.

Citanterne have nu forment, at der med Urette er afkrævet dem Bygningsafgift af de omhandlede Kuler. De have i saa Henseende navnlig anført, at der til Begrebet om en Bygning formentlig udfordres, blandt Andet, at der haves Adgang til Lys og Luft, og at Taget eller Loftet bæres af Vægge, der helt eller for en Del ere opførte af særlig dertil tilveiebragte Materialier, og at det saaledes ikke er tilstrækkeligt, at der kan paa-vises et Tagværk; Citanterne have fremdeles fremhævet, at de omhandlede Kuler oprindelig vare anlagte som aabne og i denne Skikkelse fuldstændig opfyldte deres Øiemed, men at det var efter et Paalæg af det Offentlige og udelukkende i dettes Interesse, at de bleve overdækkede med et Tag, og at, hvis der herved skulde være tilveiebragt en Bygning, er dette efter Citanternes Formening i alt Fald ikke en Bygning, der er til Nytte og Brug, og at den derfor heller ikke kan være skattepligtig, eftersom Bygningsafgiften ifølge Frdn. 1ste Oktober 1802 § 27 ikke svares af Bygningerne som Bygningseiendom, men af Nyften og Brugen, som Bygningerne give Besidderne. De formene derhos, at det er ubilligt, at den Omstændighed, at det blev paalagt Selskabet at anbringe Tag over Kulerne, hvilket Paalæg har medført en betydelig Udgift, skal blive den umiddelbare Aarsag til en væsentlig Forøgelse af den Selskabet paahvilende Skattebyrde.

Under alle Omstændigheder formenes det derhos af Citanterne, at de tvende Kuler kun kunne betragtes som Jordkjældere, og, da der udtrykkeligt er hjemlet Kjældere i Pakhuse Fritagelse for Bygningsafgift, formenes det, at denne Fritagelse ogsaa maa komme de her omhandlede Kjældere, der derhos maa betragtes som Appendix til Beholderen i Oplagshuset, hvoraf der svares Bygningsafgift, til Gode. Endelig formene de, at Bestemmelserne i Frdn. 1ste Oktober 1802, hvorefter Bygningernes Pladeindhold skal udmaales ved at maale Udsiderne af dem, ikke lade sig anvende i det foreliggende Tilfælde, hvor Kulerne have stærkt skraanende Jordvægge.

De Indstævnte have derimod forment, at de omhandlede Kuler maa betragtes som Bygninger og særlig være afgiftspligtige som Pakhuse, i hvilken Henseende der navnlig er lagt Vægt paa, at de ere forsynede med et fast Tag, der er construeret

paa sædvanlig Maade, og at de ere lukkede dels ved Jordvægge dels ved Bræddewægge, medens det ikke formenes at kunne komme i Betragtning, hvorledes Væggene ere beskafne, eller at der ikke haves Adgang for Lys og Luft, ligesom det ogsaa antages, at den Omstændighed, at Taget blev anbragt efter Paalæg af det Offentlige, ikke kan have nogen Betydning, eftersom Tagets Anbringelse var en Betingelse for, at Kulerne overhovedet kunde benyttes, og Selskabet først efterat Taget var anbragt kunde have Nytte og Brug af Kulerne. Forsaavidt Citanterne dernæst have paaberaabt sig, at de omhandlede Kuler, hvis de skulle anses for Bygninger, dog nærmest maa betragtes som Jordkjældere og derfor, ligesom Kjældere i Pakhuse være fritagne for Bygningsafgift, er der fra de Indstævntes Side anført, at det nærmest maa tilkomme Øvrigheden at afgjøre, om Kulerne af den anførte Grund kunne fordres fritagne for Bygningsafgift, men at det forøvrigt maa anses for utvivlsomt, at Frdn. 1ste Oktober 1802 § 31, naar den undtager Kjældere i Pakhuse fra den etagevise Ansættelse, forudsætter, at der er andre Etager ovenover Kjælderen, eller at Kjælderen i alt Fald maa betragtes som Appendix til andre Bygninger, medens dette ikke kan siges om de omhandlede Kuler, naar henses til den Afstand, hvori de ere fra Oplagshuset.

Endelig fremhæves det, at Indretningen af de omhandlede Kuler har været undergivet Bygningscommissionens Tilsyn.

Om der nu end maa gives de Indstævnte Medhold i, at de omhandlede Kuler efter deres Beskaffenhed og Hensynet til den Nytte og Brug, som de give, maatte være at betragte som Bygninger efter Frdn. 1ste Oktober 1802, findes de efter deres Indretning og den Maade, hvorpaa de benyttes og deres Indhold udtømmes i Hovedbeholderen, nemlig udelukkende igjennem en Rørledning, at maatte betragtes som Appendices til Hovedbeholderen, og derfor i Medfør af Bestemmelserne i Frdns. § 31, at maatte være fritagne for at svare denne

Citanternes Paastand vil saaledes være at tage til Følge, idet dog Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tilkjendes den constituerede Kammeradvokat noget Salair.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 212.

Advokat Hindenburg
contra**Jens Peter Rasmussen** (Defensor Halkier),
der tiltales for Betleri.

Vends Herreds Politirets Dom af 8de Juni 1880: »Arrestanten, Arbeidsmand Jens Peter Rasmussen, bør straffes med Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage. Saa bør han og afholde alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Juli 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Prokuratorerne P. A. Petersen og Heckscher for Overretten, betaler Arrestanten Jens Peder Rasmussen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende fra Vends Herreds Politiret hertil indankede Sag sigtes Arrestanten Jens Peter Rasmussen for Betleri, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at han har gjort sig skyldig heri, idet han den 30te Mai d. A. har været inde i forskjellige Gaarde i Veilby Sogn og tiggat. Det maa derfor billiges, at Arrestanten — der er født i Aaret 1839 og som ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 23de Marts 1872 er anset efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbeide i 2 Aar, ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraretsdom af 20de October 1877 efter samme Lovs § 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Sorø Kjøbstads Politiretsdom af 31te Januar d. A. efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med lignende Fængsel i 5 Dage — ved den indankede Dom er anset efter sidstnævnte Lovs § 3, og da den valgte Straf af Arbeide i 60 Dage i Odense Tvangsarbeidsanstalt findes passende og Sagens Omkostninger rettelig ere ham paa-lagte, vil Dommen være at stadfæste.»

Nr. 225.

Advokat Nellemann
contra

Jens Pedersen Jensen (Defensor Buntzen),
der tiltales for Tyveri.

Frisenborg-Fauerskov Birks Extrarots Dom af 22de Juni 1880: »Arrestanten Jens Pedersen Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Prokurator Friis, 10 Kr. og til Defensor, Overrotssagfører Høegh-Guldberg, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Juli 1880: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overrotten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Arrestanton 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Pedersen Jensen for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 6te April d. A. ved at passere ad Landeveien forbi Gaardmand Zacharias Poulsens Gaard paa Nørring Mark, var bleven opmærksom paa at der hang en Frakke, en Vest og et Par Benklæder paa Staldbygningens Udvæg ud mod Veien, har tilegnet sig bemeldte Klædningsstykker, der havde en Værdi af 21 Kr. og tilhørte en i Gaarden tjenende Karl. Da Arrestanten, der indsvøbte de stjaalne Koster i sin Frakke som han havde affort sig imidlertid, efterat være kommen hen til en nærliggende Skov, fik Øie paa en Person, som han kjendte og tidligere paa Dagen havde været i Følgeskab med, lagde han, som det maa antages, forat skjule Tyveriet for den ovennævnte Person, Kosterne fra sig paa en saa godt som aaben Plads i Udkanten af Skoven, hvorhos han, da Bestjaalne, der havde faaet Kundskab om, at hans Klæ-

der vare stjaalne og strax havde sat efter Tyven, traf Arrestanten kort Tid efterat denne havde lagt Kosterne fra sig, og spurgte ham om han ikke havde set en Karl med en Bylt under Armen, besvarede dette Spørgsmaal bekræftende, idet han viste hen paa et Hjørne af den ovennævnte Skov, der iøvrigt maa antages ikke at have været det Sted i Skoven, hvor Arrestanten havde lagt Kosterne. Disse som Arrestanten efter sin Forklaring ikke senere har tænkt paa at eftersøge, fordi han antog at de snart vilde blive fundne, ere som det maa antages samme Dag Tyveriet blev begaaet fundne af Bestjaalne paa det Sted, hvor Arrestanten havde henlagt samme og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

Eor sit omhandlede Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1859 og som tidligere to Gange har været straffet for Tyveri senest ifølge Ning Herreds Extraretsdom af 10de September 1878 efter Straffelovens § 230 tildels sammenholdt med § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — være at anse for tredje Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 første Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.*

Nr. 229.

Etatsraad Buntzen

contra

Jens Hansen (Pøl) (Defensor Nellemann),
der tiltales for Betleri.

Odense Herreds Politirets Dom af 29de Mai 1880: »Arrestanten Jens Hansen (Pøl) bør at hensættes i Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Juli 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Salomonsen, betaler Arrestanten Jens Hansen (Pøl) af Snarup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Nolleman 30 Kroner til hver.

I den indankode Doms Præmisser hedder det: •Under nærværende, ved Odense Herreds Politiret mod Arrestanton Jens Hansen (Pol) for Botleri anlagte og efter hans Begjæring hortil indankede Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han, efter i Lobet af de foregaaende Dage at have mistet saagodtsom alle de Penge, som han den 1ste Mai d. A. havde faaet udbetalt som Løn for de 4 foregaaende Maaneder, har den 5te s. M. først et Par Steder i Sanderum tilbudt sig Mad og Drikke, og derpaa hos en Gaardmand i Ravnebjerg betlet om Brændevin og, da dette blev ham nægtet, været uhøflig, hvilket foranledigede hans Anholdelse.

For dette Forhold er Arrestanton, der er født den 18de October 1827, og som foruden i Aarene 1867—1871 at være bleven straffet gjentagne Gange for Overtrædelse af Straffelovens §§ 202 og 101 samt engang af §§ 98 og 100, er ved nærværende Rets Domme af 23de April og 15de October 1878 bleven anset efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 med Tvangsarbeide henholdsvis i 30 og 48 Dage og ved Salling Herreds Politiretsdom af 11te December f. A. efter samme Lovs § 2 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, nu ved Odense Herreds Politirets Dom af 29de Mai d. A. bleven anset paany efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 med Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage, hvorhos Sagens Omkostninger ere ham paa-lagte, og, da saavel den valgte Straf som Dommens Bestemmelser iøvrigt bifaldes, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste. •

Hermed endte Høiesterets anden extraordinaire Session.

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 1ste October 1880.

Nr. 230.

Advokat Klubien
contra

Jørgen Peter Hansen (Defensor Hanson),
der tiltales for Tyveri, Bedrageri, Falsk og Overtrædelse af Polititilhold.
Criminal- og Politirettens Dom af 27de Juli 1880: »Arrestanten Jørgen Peter Hansen bør straffes med Tugthusarbeide i 2 Aar og betale denne Actions Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Rode og Leth, med 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesterets-sagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Jørgen Peter Hansen, der har opgivet at være født den 2den Juni 1850 og altsaa at være 30 Aar gammel, hvilket af Rotten er skjønned at stemme med hans Udseende, og som tidligere ved nærværende Rets Domme af 5te Juni 1877, 29de Januar 1878 og 25de Februar forrige Aar er anset henholdsvis efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, efter bemeldte Lovs § 230, første Led, og dens § 251 og § 253, jfr. tildels med dens § 46, med Forbedringshusarbeide i 1 Aar samt efter samme Lovs §§ 251, 253 og 270 og efter § 1 i Lov 3die Marts 1860 med Forbedringshusarbeide i 18 Maaned, under hvilke Sager han har forklaret at være født 6 Aar, senere end han under denne Sag har opgivet, tiltales nu for Tyveri, Bedrageri, Falsk og Overtrædelse af Tilhold.

Forsaaavidt Arrestanten tiltales for Bedrageri og Falsk, er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser.

I Slutningen af Marts Maaned dette Aar sluttede Arrestanten, med den forud fattede Hensigt ikke at betale det betingede

Vederlag, Akkord med Arbeidsmand Ola Månsson om at faae Kost og Logis hos denne, idet han falskelig foregav at være Styrmand Axel Frederik Ville, samt at han, der var kommen hjem fra en lang Reise, havde mange Penge tilgode og efterat han paa denne Maade havde skaffet sig Kost og Logis i 3 Dage, som er ansat til en Værdi af 6 Kr., gik han bort uden at betale, idet han foregav at ville hente sin tilgodehavende Hyre. Medens Arrestanten opholdt sig hos Månsson, laante denne ham en Herrekrave, et Par Manchetter og 1 Silkeslips, hvilke tilsammen til 2 Kr. vurderede Gjenstande Arrestanten svigagtig har tilegnet sig. Endvidere fik Arrestanten Månsson til at laane sig en Krone, som han ikke havde til Hensigt at tilbagebetale og heller ikke har tilbagebetalt.

Senere har Arrestanten indtil sin Anholdelse den 21de April dette Aar paa aldeles lignende Maade gjort sig skyldig i flere Bedragerier, idet han, efter under falske Foregivender om sine Forhold samt i Regelen under falske Navne at have akkorderet eller ladet som om han vilde indgaae Akkord om imod Betaling at erholde Kost og Logis, er kommen til at boe hos de Paagjældende, og derpaa efter 1 eller et Par Dages Forlob er bleven borte, uden at have betalt noget, hvad heller ikke oprindelig har været hans Hensigt, samt uden at have tilbagebetalt de Pengebeløb, han i svigagtig Hensigt og tildels under falske Foregivender havde erholdt tillaans, ligesom han svigagtig tilegnede sig forskellige Gjenstande, som han, ligeledes tildels under falske Foregivender, havde faaet tillaans af dem, han boede hos. Paa denne Maade har Arrestanten paa 7 forskellige Steder svigagtig skaffet sig Logis og tildels Kost for 1 eller et Par Dage ad Gangen, ialt ansat til en Værdi af 18 Kr. 50 Ø. og Pengelaan til et Beløb af 5 Kr. samt svigagtig tilegnet sig et til 60 Kr. vurderet Gulduhr, 3 tilsammen til 5 Kr. 50 Øre vurderede Bøger, Boklædnings- og lignende Gjenstande til en Værdi af 4 Kr. 85 Øre og et til 3 Kr. vurderet Par Brilller. Paa et af disse Steder fik Arrestanten Afslag paa sin Anmodning om at erholde et Pengelaan, der saavidt Arrestanten erindrer beløb sig til 2 Kr., og har Arrestanten forklaret, at han heller ikke vilde have tilbagebetalt disse Penge, hvis han havde faaet dem tillaans.

Under Foregivende af at være Styrmand Fabricius og at have Penge tilgode i Hyre, sluttede Arrestanten den 5te April dette Aar Akkord med Værtshusholder Hansen, Gammel-Mont Nr. 7, om Kost og Logis for 60 Kr. om Maaneden, uden at han dog tiltraadte Logiset. Han fik derimod Kosten i 2de Dag, hvorefter han blev borte, uden at have betalt Noget for den modtagne til 3 Kr. vurderede Kost, hvad han heller ikke havde haft til Hensigt.

Den 20de samme Maaned leiede Arrestanten, idet han lige-

ledes udgav sig for at være Styrmand, et Værelse og betingede sig fuld Kost for 60 Kr. om Maanedn hos Inkassator Sørensen, Hallingsgade Nr. 7. Han sagde, at han vilde benytte Værelset den paafølgende Nat, men kom dog først tilbage den følgende Dag, og under det falske Foregivende, at han havde Brug for 1 Kr. 85 Øre for at faae udleveret et Pas, som han skulde have for at kunne faae sin opsparede Hyre udbetalt, fik han af Sørensens Hustru 2 Kr. tillaans, som det ikke var hans Hensigt at tilbagebetale, hvorefter han gik bort uden at vende tilbage. Efter Arrestantens Forklaring, som ikke kan forkastes, har han ikke i dette Tilfælde haft til Hensigt at tilvende sig Kost og Logis uden Betaling, idet hans Øiemed med at slutte den ommeldte Akkord alene var at skaffe sig Leilighed til at gjøre et bedragerisk Pengelaan. Samme og følgende Dag bedrog Arrestanten Kudsk Hans Christian Faber, hvem han traf paa en Beværtning heri Staden, paa følgende Maade. Han foregav at være Styrmand Fabricius og nylig at være kommen hjem fra en lang Reise, fra hvilken han havde noget over 1900 Kroner tilgode, samt, at han havde Penge paa Rente i en Bank paa Lolland og havde skrevet om at faae 500 Kr. tilsendte, da han agtede at overtage en Øltapperforretning i Frederiksborggade Nr. 18, hvortil han skulde bruge 2000 Kr. Arrestanten sagde endvidere, at han, der atter vilde fare tilsoes, ikke selv agtede at bestyre den omtalte Forretning, hvorfor Faber kunde blive Bestyrer af samme, hvis han vilde lose Borgereskab paa sit Navn og som Garanti selv sætte nogle faa Penge i Forretningen. For at bestyrke Faber i Tilliden til disse falske Foregiver, gik Arrestanten med ham op paa Telegrafstationen og lod, som om han telegraferede til Lolland efter de omtalte Penge. Efterat Arrestanten, der sagde, at han var i en oieblikkelig Forlegenhed, havde faaet 1 Kr. 50 Øre tillaans af Faber, skiltes de for efter Aftale at mødes den næste Dags Formiddag. I den Hensigt yderligere at bestyrke Faber i Troen paa Rigtigheden af Arrestantens Foregiver og derved gjøre ham villigere til at indlade sig med ham og navnlig til at yde ham Pengeforstrækninger eller dog ikke fordre de laante Penge tilbage, foreviste han da Faber et af Arrestanten falskeligt udfærdiget saalydende Telegram, dateret den 21de April dette Aar:

»Svar fra Wilhjelm Maribo til Styrmand Fabricius Kjøbenhavn:

Det Begjært er afsendt Dags Morgen.

Wilhjelm.

Maribo»,

hvilket Arrestanten havde skrevet med Blyant paa en Blanket han havde taget paa Telegrafstationen paa Postgaarden heri Staden, hvor saadanne Blanketter henligge til Afbenyttelse for Publikum. Efterat Arrestanten havde vist dette foregivne Tele-

gram til Faber med Bemærkning, at han havde modtaget det samme Dags Morgen, samt at det lod paa, at de omtalte Penge fra Lolland vilde være tilstede ved Middagstid, laante Faber, som ikke nærede mindste Tvivl om Rigtigheden af Arrestantens Opgivende om, at det ham foreviste Dokument var et Telegram af det opgivne Indhold og derfor kun kastede et flygtigt Blik paa dette, Arrestanten paa dennes Anmodning 10 Kr., hvilke Penge Arrestanten ligesaa lidt som de den foregaaende Dag modtagne havde til Hensigt at tilbagebetale og heller ikke har tilbagebetalt, idet han under Foregivende af at skulle hente sin tilgodehavende Hyre gik bort og ikke senere indfandt sig, hvor de ifølge Aftale paany skulde have truffet sammen. Angaaende Underskriften paa det saaledes falskeligt udfærdigede Telegram har Arrestanten forklaret, at han troer at have faaet Ideen hertil ved i en Boghandlers Vindue at have seet Visitkort, hvorpaa stod: »Doctor Wilhjelms, Maribo», men at han ikke havde gjort sig nogen Tanko om, hvorvidt en saadan Person existerede.

Endelig har Arrestanten i Begyndelsen af April Maaned dette Aar svingagtig pantsat en Frakke og et Par Benklæder, tilsammen vurderet til 40 Kr., som han under falsk Navn havde leiet af Skrædermester Mads Petersen, i den Hensigt at skaffe sig Penge ved at pantsætte dem.

I Tyveri er Arrestanten ved egen med det iovrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig, idet han i April Maaned dette Aar under sit Ophold paa et af de Steder, hvor han paa bedragerisk Maade tilvandt sig Kost og Logis m. m., har frastjaaet Capitain Frederik Kloist et til 15 Kr. vurderet Par Stovler, som stode i et af denne beboet Værelse, hvortil Arrestanten havde fri Adgang.

Hvad Tiltalen for Overtrædelse af Tilhold angaaer, er det paa lige Maade bevist, at Arrestanten har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer den 12te Marts dette Aar, paa hvilken Dag han meldte, at han samme Dag afreiste til Udlandet, under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om uførtovet at melde sig ved denne Protokol, naar han atter maatte vende tilbage hertil Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, idet han den 22de eller 23de samme Maaned atter indfandt sig og siden har opholdt sig heri Staden, uden at have efterkommet dette Tilhold, da han den 21de April næstefter blev anholdt under nærværende Sag.

I Medfør af Foranførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, § 251 jfr. lildels § 46, § 253 og § 275 jfr. § 270 samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 og findes Straffen under Et at kunne bestemmes til Tugt-
husarbejde i 2 Aar.«

Nr. 70. **Jetsmark Sogneraad** (Advokat Nellenann)

contra

Prokurator **Terndrup** som Mandatarius for Actieselskabet
 »Lundergaards Mose« (Ingen),
 betræffende Tilbagebetaling af erlagt Formue- og Leilighedsskat
 for Aarene 1874—76.

Hvetbo Herreds ordinaire Rets Dom af 9de Januar 1879:
 »De Indstævnte Jetsmark Communes Sogneraad bør til Citanten
 Prokurator Terndrup som Mandatarius for Actieselskabet »Lun-
 dergaards Mose« betale 956 Kroner med Renter 5 pCt. p. a. af
 dette Beløb fra 11te Juli 1877 indtil Betaling sker. Proces-
 sens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage
 efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Marts 1879: »Underrets-
 dommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for
 Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter
 denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Under
 denne Sag har Indstævnte, Prokurator Terndrup af Hune som
 Mandatarius for Actieselskabet Lundergaards Mose i 1ste In-
 stants sagsøgt Citanterne, Sogneraadet for Jetsmark Sogn, til
 Betaling af 956 Kroner med Renter, hvilket Beløb udgjør den
 bemeldte Actieselskab for Aarene 1874, 1875 og 1876 paalig-
 nede og af dette erlagte Formue- og Leilighedsskat til Jetsmark
 Commune, og da Citanterne ved Underrettsdommen ere tilplig-
 tede at betale til Indstævnte i hans nævnte Egenskab den
 anførte Sum med 5 pCt. Renter af samme fra den 11te Juli
 1877 indtil Betaling sker, have Citanterne nu indanket Sagen
 for Overretten, hvor de, idet de, da Actieselskabets Bo nu er
 under Concursbehandling, tillige have indvarslet Curator i be-
 meldte Bo, Overretssagfører Sinding i Kjøbenhavn, til paa det-
 tes Vegne at modtage Dom i Sagen, have gjentaget deres for
 Underretten nedlagte Frifindelsespaastand. Den indstævnte Cura-
 tor har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter Sagens Oplysninger havde Actieselskabet Lundergaards
 Mose, hvis væsentligste Virksomhed bestod i Driften af dets i
 Jetsmark Sogn beliggende Tørvemose, Hjemsted i Kjøbenhavn,

og der maa herefter, samt idet der overhovedet efter Forholdets Natur ikke lovlig kan paalignes et Actieselskab som saadant Formue- og Leilighedsskat, gives de Indstævnte Medhold i, at bemeldte Actieselskab ikke har været forpligtet til at svare den heromhandlede Skat til Jetsmark Commune.

Under Sagen er det nu vel oplyst, at Actieselskabet ikke tidligere har gjort nogen Indsigelse mod at være paalignet Skat efter Formue og Leilighed for de nævnte Aar, og at det ei heller ved Betalingen af Skattebeløbene har taget nogetsomhelst Forbehold, men da det dog maa anses utvivlsomt, at det kun har betalt i den Tro, at det var pligtigt dertil, maa Citanterne, hvem Ansvar for den ved Paaligningen og Optrævningen af Skattebeløbene begaaede Urigtighed nærmest findes at maatte paahvile, anses at mangle al Retsgrund til at beholde de ommeldte urettelig oppebaarne Beløb, og Underrettsdommen, hvorved Processens Omkostninger for Underretten ere ophævede, vil derfor overensstemmende med den af den indstævnte Curator nedlagte Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 247.

Etatsraad Buntzen

contra

Mathilde Vareke, Jensens Enke,

(Defensor Levinsen),

for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21 Aug. 1880: »Arrestantinden Mathilde Vareke, Jensens Enke, bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder i Salair til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Gottschalk, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Levinsen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestantinden Mathilde Vareke, Jensens Enke, er under nærværende imod

hende for Tyveri anlagte Sag ved egon med det iovrigt Oplyste stømmende Tilstaaelse overbevist at have sidstafvigte 12te Juli frastjaalet Marie Christine Jacobsen, Nielsens Enke, et til 1 Kr. 50 Øre vurderet Lagen, der laa paa en Seng i Bestjaalnes Værelse, til hvilket Arrestantinden havde fri Adgang. Arrestantinden, der er født den 13de April 1827, er tidligere oftere straffet for Eiendomsindgreb og Losgænger, bl. A. ved Høiesteretsdom af 29de August 1871 efter Straffelovens § 232 jfr. til dels § 229 Nr. 4, 1ste Led og efter § 232 jfr. § 229 Nr. 4, 1ste Led, sammenholdt med § 46, for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri og Forsøg paa 4de Gang begaaet grovt Tyveri, samt efter § 247 og § 253 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og ved den hende senest herved Retten den 24de Juni 1879 overgaaede Dom efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage. I Medfør af det Foranførte vil hun nu blive at domme efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Tugthusarbejde i 2 Aar.*

Nr. 222.

Etatsraad Buntzen

contra

Christen Hansen, kaldet **Smut**, (Defensor Levinsen),
for Tyveri.

Langelands Herreders Extrarets Dom af 20de Mai 1880: »Arbejdsmand Christen Hansen, kaldet Smut, af Ringkjøbing Møllemark bør at hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og at udrede i Erstatning til Besidderen af Grevskabet Langeland 3 Kr. samt denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Schandorff og Stürup, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Juli 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsøe og Delbanco, betaler Tiltalte Arbejdsmand Christen Hansen, kaldet Smut, af Rudkjøbing Møllemark, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende fra Langelands Herreders Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Arbeidsmand Christen Hansen, kaldet Smut, af Rudkjøbing Mollemark sigtes for Tyveri, er det ved Tiltaltes med det iøvrigt Fremkomne stemmende Tilstaaelse oplyst, at han i afvigte Vinter har fra den under Grevs-kabet Langeland hørende Skov i Nordenbro, Drosthaven kaldet, hvor han var beskæftiget med at bortrydde Trærødder, taget 10 Stk. til 1 Kr. vurderede Granplanter, hvoraf de 7 ere ca. 5 Aar gamle Planter og de øvrige yngre Planter. Granplanterne plantede han senere i en Have, om hvis Kjøb han var i Underhandling. Det er fremdeles paa samme Maade oplyst, at Tiltalte i afvigte Vinter har fra den under det nævnte Grevs-kab hørende Brolykke Skov taget 3 tilsammen til 2 Kr. vurderede Stykker Egetommer, der vare 3¹/₄ Alen lange og skaarne ud i Firkant af 3 à 4 Tommer. De nævnte Stykker Egetommer, som oprindeligt havde været bestemte til Stakitpæle, men senere havde været henlagte i et Vandløb for at lette Overkjørselen derover, og som i afvigte Vinter vare tagne op for at rydde Vandløbet, benyttede han navnlig til Sengestolper. For det saaledes udviste Forhold er Tiltalte — der er født den 12te August 1848, og som ifølge Langelands Herreders Extrarets Dom af 25de Februar 1871 i Medfør af Straffelovens § 228 og Lov 3die Marts 1860 § 1 blev anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Thorseng Birks Extrarets Dom af 4de Januar 1875 i Medfør af Straffelovens § 230 med lige Straf i 4 Gange 5 Dage, ifølge Sunds-Gudme Herreders Extraretsdom af 23de September 1876 i Medfør af Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ifølge Langelands Herreders Extraretsdom af 12te Juni f. A. i Medfør af Straffelovens § 253 jfr. § 57 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — ved den indankede Dom retteligt anset efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, med en Straf, der passende findes fastsat til Forbedringshusarbejde i et Aar, og da det ligeledes billiges, at det er paalagt Tiltalte at udrede en Erstatning af 3 Kr. til Besidderen af Grevs-kabet Langeland samt Actionens Omkostninger, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.»

Færdig fra Trykkeriet den 8. October 1880.

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Høgel & Son).

Ferd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 20—21.

Mandagen den 4de October 1880.

Nr. 176.

**Høiesteretssagfører Hansen
contra**

Anders Jensen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Saxkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Marts 1880: »Tiltalte, Arbeidsmand Anders Jensen af Saxkjøbing, bør anses med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prokurator Koefoed, og Defensor, Prokurator Blæsberg, 10 Kr. til hver, foruden Diæter til Sidstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Mai 1880: »Tiltalte, Arbeidsmand Anders Jensen af Saxkjøbing, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Simonsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjøndes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium for Høie-

steret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: •Under nærværende fra Saxkjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Anders Jensen af Saxkjøbing for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han i Lobet af sidstafvigte Vinter har i 6 à 7 forskjellige Gange frastjålet Guldsmed Lund efter dennes Opgivende, som Tiltalte ikke har kunnet modsige, 5 til 20 Øre Stykket vurderede Birkestænger og 3 Lægter af Værdi 60 Øre Stykket, hvilke Stænger og Lægter alle vare opsatte som Hegn paa Bestjaalnes Marker, samt tilvendt sig et Kjøbmand Wichmann tilhørende, til 20 Øre vurderet, Stk. nedfaldet Gjerde, som havde dannet Skjellet mellem denne Bestjaalnes og en Naboes Mark.

For sit ovenanførte Forhold vil Tiltalte, der er født den 25de Juli 1847 og tidligere er straffet efter Saxkjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 28de December 1871 og Musse Herreds Extraretsdom af 23de November 1876 henholdsvis efter Straffelovens § 228 og § 253 hver Gang med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at ansee efter samme Lovs § 230, 1ste Led, samt forsaavidt angaaer hans Tilvendelse af det nedfaldne Stykke Gjerde efter dens § 235, og findes Straffen efter samtlige Omstændigheder at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, hvorved Tiltalte er anset efter Straffelovens § 230, 1ste Led, cfr. § 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil saaledes forsaavidt være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste med Hensyn til dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger."

Nr. 197. Høiesteretssagfører Hansen
contra

Hans Peter Jespersen (Defensor Buntzen),
der tiltales for Tyveri.

Bornholms Sonderherreds Extrarets Dom af 9de Juni 1880:
•Tiltalte Hans Peter Jespersen hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og afholder Sagens lovlige Omkostninger, derunder Salarierne til Actor, Cancelliraad, Prokurator Erichsen, og til Defensor, Prokurator Petersen, med 10 Kr. til

hver, og Diæter efter Amtets Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: »Tjenestekarl Hans Peter Jespersen, der er født i Ruthsker den 5te Juli 1858 og under nærværende Sag tiltales for Tyveri, har vedgaaet, hvad der ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han den 30te April d. A., da han havde indfundet sig paa Lille Myregaard i Pedersker Sogn, for at kræve den der tjenende Røgter Niels Johansen for et Tilgodehavende af 3 Kr. 50 Øre, men af denne havde faaet den Besked, at han ikke kunde faae sine Penge før til 1ste November, har fra Fæladen, hvor han havde truffet Røgteren, begivet sig over i Karlekammeret, og der sat sig i Besiddelse af et Par Fjedersko, der under Sagen ere ansatte til en Værdi af 8 eller 9 Kr. og ere befundne at tilhøre den anden paa Gaarden tjenende Karl, Peder Jensen Holm. Da Peder Jensen Holm Dagen efter traf Tiltalte Hans Peter Jespersen i Aakirkeby og fandt ham ifort Skoene, affordrede han ham sin Eiendom. Tiltalte udleverede ogsaa villigt Skoene, og har Peder Jensen Holm derpaa frafaldet enhver Erstatning.

Uagtet nu Tiltalte har forebragt, at han antog, Skoene maatte tilhøre Røgteren Niels Johansen, og at hans Mening med at tage dem var den, selv at gjøre sig betalt for sit Tilgodehavende, de 3 Kr. 50 Øre, vil han dog være at ansee som skyldig i Tyveri. Han har nemlig erkjendt, at han ikke havde nogen Grund til at antage Skoene for at være Røgterens Eiendom fremfor nogen af de andre Karles, og hans Anbringende om, ikke destomindre at have antaget dette, findes ikke bestyrket ved Sagens nærmere oplyste Omstændigheder. Hvad Tiltalte videre har forebragt om at have havt i Sinde ved Leilighed at affinde sig med den formentlige Eier af Skoene, Niels Johansen, vil det snageget mindre kunne tillægges nogen Betydning, som han har vedgaaet ved Besiddelsestagelsen af Skoene ikke at have gjort sig nogen Tanke om, hvorledes Niels Johansen skulde blive

skadesløsholdt for det Beløb, hvormod Værdien af Skoene, som han under Sagen selv har ansat til 9 Kr., oversteg hans Fordring mod Niels Johansen, tilvældte 3 Kr. 50 Øre.

Ved Sonderherreds Extraretsdom af 21de December 1876 er Tiltalte Hans Peter Jespersen anset med 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Straffelovens § 228. Han vil derfor nu være at straffe efter samme Lovs § 230, 1ste Led, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.*

Nr. 183. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Niels Storgaard eller **Niels Christensen**
Storgaard (Defensor Buntzen),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 10de Marts 1880: •Tiltalte Tomrer Niels eller Niels Christensen Storgaard bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Sagfører Skibsby og Prokurator Schiellerup, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Mai 1880: •Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under denne Sag tiltales Tomrer Niels Storgaard eller Niels Christensen Storgaard for Mishandling af sin Hustru.

Tiltaltes Hustru Maren Jensdatter Vorm har edelig forklaret, at hun — der har været gift og samlovet med ham i 32 Aar og født ham 10 Børn — i de sidste 26 Aar, nemlig siden hendes Forældres Død, jevnlig er bleven mishandlet af Tiltalte, der hyppig, for ikke at sige daglig, har stødt og puffet til hende og ved enhver Leilighed slaæet hende med knyttet Haand i Hovedet eller paa Kroppen samt mangfoldige Gange, ogsaa ved Nattetid, har jaget hende og Børnene ud af Huset, saa at hun har maattet søge Ly hos Andre, hvorhos han til forskellige Tider har tilføiet hende større Overlast. Engang for mange Aar siden slog han hende saaledes med Bagen af en Øxe i Skulderen, saa at hun ikke kunde løfte Armen; for en halv Snes Aar siden tilføiede han hende ved Slag med en Træske et Saar i Tindingen, hvoraf der endnu er Ar, og da han engang for omtrent 3 Aar siden kastede Tørv og Sten efter hende, ramte han hende saaledes med en Sten over Armen, at hun i længere Tid maatte bære den i Bind, og ligesom han endvidere ofte har truet hende med at ville dræbe hende med Knive og ridset hende med saadanne paa Armen og Haanden, saaledes jog han hende ved Juletid for en halv Snes Aar siden ud af Huset og aflaaede Døren, hvorefter han, da hun blev staaende udenfor tog en Bøsse og skød efter hende, men uden at ramme hende, og engang for 2 Aar siden, da hun paa Grund af Sygdom laa tilsengs, lagde han, idet han tillige slog hende i Hovedet, Dynen saaledes over hendes Hoved, at hun antager, at hun vilde være bleven kvalt, hvis det ikke var lykkedes hende at faae Dynen ned fra Ansigtet.

Ligelødes har to af Tiltaltes og hans Hustrues Børn Anders og Maren — der ere i en Alder af henholdsvis 22 og 28 Aar — edelig forklaret, at Tiltalte saavel i deres Barndom som senere, naar de af og til have været hjemme, har i deres Paa-syn mishandlet deres Moder ved Slag med knyttet Haand, Stod og Spark, endog i den Grad, at Blodet er flydt af hende, hvad navnlig Sønnen har set flere Gange, samt oftere ved Nattetid, selv om Vintoren, har jaget Moderen med Børnene ud af Huset, og idet Begge have tilføiet, at Tiltaltes Mishandling af deres Moder skete saa hyppig, at de ikke kunne fremhæve enkelte Tilfælde, har dog Sønnen tillige bekræftet Moderens ovenanførte Forklaring om det hende af Tiltalte tilføiede Saar i Tindingen eller Panden samt udsagt, at han hyppig har hørt, at Tiltalte har truet med, at han ikke vilde levne hans Moder Liv, ligesom han en 14 Dages Tid for nærværende Sags Paabegyndelse, da han tilfældigvis var hjemme, saa Tiltalte stode Moderen for Brystet med knyttet Næve. Af forskellige andre under Sagen afhorte Vidner har endvidere Tiltaltes nærmeste Nabo blandt Andet edelig forklaret, at han ved et Besøg hos dem for 3 à 4 Aar siden saa, at Tiltalte kastede en tom Brænde-

vinsdunk henimod det Sted, hvor hans Hustru stod, og at hun vilde være bleven ramt, hvis hun ikke var sluppen ud af Kjøkkendøren, ligesom han ogsaa fra sin Bolig var Vidne til det af Tiltaltes Hustru omforklarede ovenfor ommeldte Optrin, da Tiltalte, medens han og Konen vare beskæftigede med at sætte Tørv i Stak, kastede Tørv eller Sten efter hende og ramte hende paa Armen, og ligeledes bagefter saa hende bære denne, der var ophovnet af Slaget, i Bind i nogle Dage og horte hende klage over Smerter i den, og dette Vidno har ligeledes flere Gange i de 4 Aar, hvori de have været Naboer, saavel ved Dag som om Aftenen, blandt Andet en 14 Dage før Sagens Paabegyndelse, seet Tiltaltes Hustru gaae udenfor hendes og Mandens Bolig uden at kunne komme ind og hørt hende jamre sig.

Tiltalte har vedholdende paastaat, at han aldrig i ædru Tilstand har mishandlet sin Hustru, og at han ikke kan huske nogen af de særlige Mishandlinger, hvorom Vidnerne have afgivet Forklaringer, i hvilken Henseende han derhos nærmere har anbragt, at han aldrig kan huske, hvad han foretager sig, naar han, som det ofte er Tilfældet, er beruset, og at hans Hukommelse i det sidste Par Aar paa Grund af hans store Drikkældighed er bleven betydelig svækket, men ligesom han i de senere Forhør har udsagt, at han ikke betvivler eller ikke tør benægte Rigtigheden af de af hans Hustru og Born samt de øvrige Vidner afgivne Forklaringer, og ligesom vedkommende Distriktslæge i en ham under Sagen afæsket Erklæring har yttret, at han anser Tiltaltes Anbringende om ikke at kunne huske det Passerede for usandfærdigt, saaledes maa det, om der end er Grund til at antage, at de Mishandlinger af sin Hustru, som det ved de afgivne Vidneforklaringer er bevist, at Tiltalte har begaaet, for Størstedelen ere udøvede af ham i beruset Tilstand, ved hans Hustrues og hans ovennævnte to Børns beedigede Forklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at han ogsaa i ædru Tilstand har udvist saadant Forhold, hvorhos disse Forklaringer gaa ud paa, at naar der, efterat han i Beruselse havde mishandlet sin Hustru og atter var bleven ædru, er gjort ham Forestillinger desangaaende, har han ladet falde Yttringer som, at hans Kone ikke havde faaet Nok, eller lignende, medens hans ovennævnte Datter endvidere har udsagt, at hun ofte har hørt, at Tiltalte, naar han i drukken Tilstand havde mishandlet Moderen, bagefter har sagt, at han godt vidste, hvad han gjorde.

Tiltaltes Hustru, der efter sin Forklaring, naar undtages det ovenmeldte Ar af et Saar, ikke bærer Følger eller bestemte Mærker af hans Voldsomhed imod hende, maa efter samtlige foreliggende Omstændigheder antages ikke at have givet ham nogen Anledning til hans utilbørlige Forhold imod hende, og i en for Overretten fremlagt Erklæring, hvorefter hun agter at

fortsætte det ægteskabelige Samliv med ham, har hun udtalt Onske om, at han maa fritages for Straf.

Efter det Anførte samt idet det maa antages at Tiltalte oftere, naar han har mishandlet sin Hustru, har været i den Grad beruset, at han ikke kan anses at have været fuldt tilregnelig, maa det billigis, at Tiltalte, der er født i Aaret 1823, og som med Undtagelse af, at han efter sin egen Forklaring et halvt Aars Tid, førend Undersøgelsen i denne Sag blev indledt, for uberechtiget Indtrængen i anden Mands Hus, er bleven mulkteret med 50 Kr., ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, er for sit ommeldte Forhold — der, ogsaa forsaavidt det er udøvet for over 10 Aar siden, bliver at tage under Paakjendelse ifølge Justitsministeriets Resolution af 4de Februar sidstleden — ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 202, jfr. tildels §§ 203 og 39, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billigis, vil saaledes være at stadfæste.*

Tirsdagen den 5te October.

Nr. 234.

Advokat Nolleman

contra

Vilhelmine Emilie Olsen (Defensor Buntzen),
der tiltales for Tyveri, Bedrageri eller Falsk og Overtrædelse af Polititilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Juli 1880: „Arrestantinden Vilhelmine Emilie Olsen bør straffes med Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Lehmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nolleman og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestantinden Vilhelmine Emilie Olsen, der er født den 14de September 1834 og senest anset ved Rettens Dom af 9de November 1878 — tildels i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Forordningen 8de September 1841 § 6 — efter Straffelovens § 230, 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 8 Maaned, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Bedrageri eller Falsk, samt for Overtrædelse af Polititilhold.

Efter Udvisende af en under Sagen fremlagt Udskrift af Københavns Politiprotokol over mistænkelige hjemsendte Personer, er der ved Arrestantindens Hjemsendelse til Helsingør den 1ste October forrige Aar til bemeldte Protokol givet hende et Tilhold, hvorved det under sædvanlig Straffetruksel er betydet hende blandt Andet, at hun, saafremt hun i nogensomhelst Anledning maatte indfinde sig heri Staden, eller paa dens Grund, strax vilde have at melde sig til bemeldte Protokol. Arrestantinden har erkjendt, at et saadant Tilhold ved denne Leilighed er hende givet, og at det i saa Henseende Protokollen Tilforte er oplæst for hende, samt at hun ikke destomindre er vendt tilbage hertil Staden 8 Dage efter og har opholdt sig her, indtil hun den 4de Marts dette Aar blev anholdt i denne Sag, uden at foretage nogensomhelst saadan Melding, og da intet Hensyn vil kunne tages til hendes i og for sig usandsynlige og ved Intet bestyrkede Paaberaabende om, at hun har forstaaet Tilholdet saaledes, at det kun gjaldt for det Tilfælde, at hun tog fast Tjeneste heri Staden — hvilket hun nægter at have gjort i den heromhandlede Tid — maa hun anses tilstrækkeligen overbevist at have overtraadt det ommeldte Polititilhold.

I Tyveri sigtes Arrestantinden navnlig at have gjort sig skyldig med Hensyn til en Jakke, en Vest og et Par Benklæder, tilhørende den 16-aarige Malerlærling Christian Sophus Albertus Hansen; denne, der boede hos sine Forældre, Værtshusholder Anders Hansen og Hustru Christine Rasmussen i Kjælderleiligheden i Eiendommen Nr. 4 i Cort Adellersgade, anmeldte den 2den Marts dette Aar om Aftenen paa 2den Politistation, at disse Klædningsstykker vare stjaalne ud af en uafsaet Kasse, hvori de tilligemed hans øvrige Toi havde ligget og som han havde havt staaende i et Værelse i hans Forældres Leilighed, hvor Arrestantinden havde logeret indtil samme Dags Eftermiddag. Arrestantinden har erkjendt at have logeret i dette Værelse fra Midten af Februar dette Aar indtil den paafølgende 2den Marts, da hun om Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7 forlod dette Logis uden at betale, hvad hun var bløven skyldig i Leie for samme; ogsaa har hun erkjendt, at hun har seet, at Malerlærling Hansen i den Tid havde staaende i dette Værelse en Kasse, hvori hans Toi beroede, men hun har nægtet at have stjaalet eller nogensinde været i Besiddelse af de ovenanførte ham fra-

komne Klædningsstykker. Efterat disse imidlertid som Følge af den gjorte Anneldelse vare blevne efterlyste i Politiefterretninger, afleverede Pantelaaner Frederik Villiam Hansen, boende i Eiendommen Nr. 10 i Store Brøndstræde, den 6te Marts dette Aar paa 2den Politistation et Sæt Drengetoi, bestaaende af Jakke, Vest og Benklæder, om hvilket han forklarede, at det den 2den Marts dette Aar om Eftermiddagen ca. Kl. 6^{3/4}, i Overværelse af hans Hustru Thora Emilie Rasmussen var blevet pantsat i hans Forretning af et Fruentimmer, af hvilket han gav en Beskrivelse, der ganske passede paa Arrestantinden. Under Undersøgelsen har Arrestantinden benægtet nogensinde at have været i Pantelaaner Hansens Forretningslokale, men saavel bemeldte Pantelaaner Hansen som hans Hustru have med fuldkommen Sikkerhed gjenkjendt Arrestantinden som det Fruentimmer, der ved den anførte Tid og Leilighed pantsatte de ovennævnte Klæder i deres Laaneforretning; begge have endvidere forklaret, at Arrestantinden, efterat der var givet hende Laan paa disse Klæder, søgte at formaae Hansen til ogsaa at give hende Laan paa en Muffe, hun havde med sig, hvorpaa Hansen imidlertid ikke vilde indlade sig, og deres under Sagen afgivne Forklaringer have de bekræftet med Ed. Den 12-aarige Laura Meyer har derhos i Arrestantinden gjenkjendt et Fruentimmer, der ved den nævnte Tid og Leilighed i Pantelaaner Hansens Forretning forgjæves søgte at formaae denne til i Forbindelse med Klæder, hvorpaa han allerede havde ydet Fruentimmeret Laan, men som hun, Laura Meyer, ikke havde seet, desuden at laane hende Penge paa en Muffe, hun havde med sig. Efterat Arrestantinden ved den foranførte Tid havde forladt sit Logis hos Værts-husholder Hansen, blev der af dennes Hustru endnu samme Aften savnet en hendes 11-aarige Datter Olga Antine Sophie Hansen tilhørende Muffe, som denne har forklaret, at hun Dagen forud, da hun kom fra Skole, havde lagt fra sig i en i hendes Forældres Dagligstue staaende Sofa; sauntlige givne Beskrivelser af den Muffe, der saaledes er savnet, og den, som Arrestantinden har søgt at pantsætte i Pantelaaner Hansens Forretning — men som forøvrigt ikke er kommet tilstede under Sagen — ere overensstemmende. Herefter findes der at være mod Arrestantindens Benægtelse tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestantinden har pantsat i oftnævnte Laaneforretning og altsaa været i Besiddelse af de af Pantelaaner Hansen den 6te Marts dette Aar udleverede Klædningsstykker, og da Malerlærling Hansen har gjenkjendt disse som de ham frastjaalne og med Hensyn til samme bevist sin Eiendomsret og aflagt Tilhjemlingsed, findes der at være tilveiebragt et i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Forordningen 8de September 1841 § 6 fyldestgjørende Bevis til med Hensyn til disse Klædningsstykker, der ere vurderede til ialt 25 Kr., at domme

Arrestantinden for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster og, da Omstændighederne vise, at hun selv har stjaalet dem, til at dømme hende som Tyv.

Forsaavidt Arrestantinden er sigtet for at have frastjaalet Boletto, Bernhard Andersens Enke, hos hvem hun logerede i endeel af October og November Maaneder forrige Aar, et Shawl og noget Uldgarn, er herfor mod Arrestantindens Benægtelse ikke tilveiebragt Bevis.

I Henhold til Tiltalen for Bedrageri eller Ealsk er det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at Arrestantinden har været i Besiddelse dels af 2 Laanesedler, under hvilke Pantelaaner R. Nielsens Navn og med Angivelse af dennes Bopæl trykt var anbragt, dels af 2 Assistentshudsedler, samtlige udfærdigede som Beviser for Gjenstande, som Arrestantinden havde pantsat henholdsvis i R. Nielsens Laaneforretning og paa Assistentshuset, men forfalskede saavel i Henseende til de Gjenstande, hvorpaa der er givet Laan, som i Henseende til Beløbene af de Laan, der vare givne paa samme. Forfalskningen af disse Beviser har Arrestantinden erklæret at være skeet uden hendes Vidende og Villie, i hvilken Henseende hun har afgivet den ved Intet bestyrkede Forklaring, at hun en Dag i afvigte Vinter traf i Froderiksberg Allee et hende ubekjendt, med Pen og Blæk i Lommen forsynet Fruentimmer, der, medens hun en kort Tid fjernede sig fra hende, i et Lysthus foretog Forfalskningen, uden at hun iøvrigt paa en blot nogenlunde fyldestgjørende Maade har kunnet gjøre Rede for, hvad der havde foranlediget hende til at give dette Fruentimmer disse Sedler ihænde eller Fruentimmeret til at forfalske dem, ligesaa lidt som hun har kunnet anføre nogen rimelig Grund til, at hun efter den Tid har beholdt disse Laanebeviser i sin Besiddelse uden at søge at faae dem berigtigede, naar det ikke var hendes Hensigt at benytte dem i ulovligt Øiemed. Hun har imidlertid fastholdt, at hun ikke har havt saadan Hensigt, og forsaavidt angaaer de to Assistentshussedler og den ene af Nielsen udfærdigede Laaneseddel, af hvilke hun endnu var i Besiddelse ved sin Anholdelse og om hvilke det ikke er oplyst, at hun har gjort noget Brug, vil denne hendes Forklaring ikke kunne forkastes, hvor megen Formodning der ond foreligger for, at den er urigtig, blandt Andet derved, at hun ved sin Anholdelse, hvilken foregik i Pantelaaner Nielsens Forretningslokale, hemmelig iturev de to Assistentshussedler og kastede Stumperne fra sig i Lokalets Forstue, hvor de Dagen efter fandtes. For den anden af de af Pantelaaner Nielsen udfærdigede Laanesedlers Vedkommende, ifølge hvilken der paa en Maskine var laant hende 12 Kr., men i hvilken uden Nielsens Vidende og Villie Laanesummens Størrelse var forandret til 112 Kr., og den pantsatte Gjenstand til 2 Maskiner, har Arrestantinden derimod efter endel Udflugter erkjendt,

at hun, medens hun i den ovenanførte Tid logerede hos Værts-husholder Hansen, har givet den hans Hustru ihænde til Sikkerhed for skyldige Logispenge. Denne Tilstaaelse har hun vel senere tilbagekaldt, men denno ved Intet bestyrkede Tilbagekaldelse vil ifølge D. L. 1—15—1 ikke kunne tillægges Betydning, og naar hun betreffende de Omstændigheder, under hvilke hun gav Hansens Hustru denne Laaneseddel ihænde, har forklaret, snart at hun gjorde hende opmærksom paa, at Sedlen var forfalsket, snart, at hun sagde til hende, at hun selv var bleven bedraget med Hensyn til samme, vil intet Hensyn kunne tages til dissø vaktende og i og for sig lidet troværdige Forklaringer, hvis Rigtighed under Ed er benægtet af Hansens Hustru, der har erklæret, at det netop var i Tillid til Laanesedlens Ægthed og den Sikkerhed, den efter sit Udvisende gav, at hun modtog den og tilstod Arrestantinden Henstand med Erlæggelsen af Logispenge.

For dette Brug af en Arrestantinden vitterligt forfalsket Laaneseddel, hvori hun herefter er overbevist at have gjort sig skyldig, vil hun være at ansee efter Straffelovens Bestemmelser om Falsk.

I Medfør af Ovenstaaende vil Arrestantinden være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter samme Lovs § 274 jfr. § 268 og efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes under Et til Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder.»

Nr. 26. Parcellist **Anders Christian Pedersen**
(Etatsraad Buntzen, efter Ordre)
contra

Gaardeier **Hans Jørgen Mortensen** (Ingen),
betreffende Citantens Ret til Benyttelse af en over Indstævntes Lød løbende Vei.

Møens Herreds ordinaire Rets Dom af 29de October 1877:
»Det af Citanten, Gaardmand H. J. Mortensen af Svendsmark, nedlagte Forbud imod, at Indstævnte, Parcellist A. Chr. Pedersen sammesteds som Eier af Matr.-Nr. 15 benytter Vei til denne Eiendom over Citantens Eiendom Matr.-Nr. 9 i større Udstrækning end den, Veien har efter Matrikulskortet, bør ophæves, og Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Juni 1879: »Det ovenommoldte af Citanten, Gaardeier Hans Jørgen Mortensen af Svendsmark, nedlagte Forbud imod, at Indstævnte,

Parcellist Anders Christian Pedersen sammesteds som Eier af Parcelen Matr.-Nr. 15 benytter den til bemeldte Parcel over Citantens Eiendom førende Vei i større Udstrækning end den, Veien har efter Matrikulkortet, bør som lovligt gjort og forfulgt ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Prokurator Bocher i Salair af det Ofentlige 40 Kr.*

Høiesterets Dom.

De Høiesteret forelagte Oplysninger tale for, at den i den indankede Dom omhandlede, over Indstævntes Lod løbende Vei, med Undtagelse af en kort Strækning nærmest Havegjærdet paa Citantens Eiendom, endog har bestaaet siden Udskiftningen i Aaret 1806; men i ethvert Fald maa det ved de afgivne Vidneforklaringer ansees tilstrækkelig godtgjort, at Eierne af Citantens Eiendom i en saa lang Aarrække have brugt Veien i dens fulde Udstrækning ligeindtil Havegjærdet som den eneste Vei til og fra deres Sted, at der længe forinden der under 31te Mai 1869 blev sluttet Overenskomst imellem Indstævnte og den foregaaende Eier af Citantens Eiendom om, at Brugen med denne Eiers Besiddelsestid skulde ophøre, var erhvervet Hævd paa Retten til bemeldte Brug, der maatte betragtes som en synbar Servitut, i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævntes Anbringende om, at Veien skulde have været fortsat til en ham tilhørende Eng og væsentlig være fremkommen for at skaffe hans øvrige Eiendom Forbindelse med denne Eng, ikke bestyrkes ved de foreliggende Oplysninger. Da nu bemeldte Overenskomst ikke er thinglæst, medens derimod Veien og den dermed forbundne Indkjørsel til Citantens Eiendom uforandret vedbleve at bestaae, ogsaa efterat Eiendommen var overgaaet i Citantens Besiddelse, kan Overenskomsten, om hvis Tilværelse Citanten ei holder paa anden Maade vides at have erholdt Kundskab, forinden han erhvervede Eiendommen, ikke være forbindende for ham. Det maa derfor billiges, at Citanten ved Herredsthingsdommen er frifunden for Indstævntes Tiltale, og det nedlagte Forbud imod Veiens Benyttelse ophævet, og bemeldte Dom vil saaledes efter Citantens Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for alle Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves. De Citantens befalede Sagførere for Overretten og Høiesteret tilkom-

mende Salarier ville i Forbindelse med Beløbet af en fra Etatsraad Buntzen fremkommen Regning for et af en Landinspecteur under Sagen udført Arbejde være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskasson betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges Prokurator Bocher for Overretten 40 Kroner og Etatsraad Buntzen for Høiosteret 150 Kroner, der tilligemed 50 Kroner til Sidstnævnte til Betaling af forommeldte Regning udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: „Under nærværende Sag har Citanten Hans Jørgen Mortensen af Svendsmark i 1ste Instants søgt Stadfæstelse paa et af ham den 8de Juli 1876 ved Fogden nedlagt Forbud imod, at Indstævnte, Parcellist Anders Christian Pedersen sammesteds, benytter Vei til sin Eiendom Matr.-Nr. 15 af Svendsmark over Citantens Eiendom Matr.-Nr. 9 sammesteds i større Udstrækning end den, Veien har efter Matrikulskortet, men ved den inden Moens Herredsret under 30te October f. A. afsagte Dom blev det ommeldte Forbud ophævet, og Indstævnte irifunden for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citanten derfor ved Stævning af 4de April f. A. indbragt her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand om det ovennævnte Forbuds Stadfæstelse, samt derhos paastaet sig hos Indstævnte tillagt Sagens skadesløse Omkostninger i begge Instanter.

Indstævnte, hvem der er meddeelt Bevilling til fri Proces herfor Retten, har derimod ved sin befalede Sagfører, Prokurator Bocher, procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse samt paastaet Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger her ved Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Prokurator Bocher, der i hvort Fald har paastaet sig saadant tilkjendt hos det Offentlige.

Efter hvad der er oplyst i Sagen er det ovenommeldte Forbud foranlediget derved, at Indstævnte er vedblevet at befare den omhandlede Vei i hele den paa det fremlagte Situationskort med Bh. betegnede Udstrækning eller ligo til Havegjærdet ved det paa Parcellen Matr.-Nr. 15 værende Hus, uagtet han gjen-tagende af Citanten var opfordret til ikke at benytte Veien i større Udstrækning, end den har efter Matrikulskortet, hvor den

ophører ved det paa Situationskortet med Lit. c betegnede Punkt efterat være naaet saa langt hen paa Siden af Matr.-Nr. 15, at der er fornøden Svingplads ind til denne Eiendom.

Til Støtte for den af ham nedlagte Paastand har Citanten paaberaabt sig en af ham med den tidligere Eier af Parcelen Matr.-Nr. 15 indgaaet Forening af 31te Mai 1869, hvorved det indrømmes den tidligere Eier af bemeldte Parcel at benytte Veien til samme i hans Besiddelsestid, saaledes som denne Vei for Øieblikket befindes i Marken, nemlig til Havegjærdet til det paa Parcelen værende Hus, men derhos bestemmes, at den saaledes indrømmede Ret aldeles ophører, naar den nævnte Parcel overgaaer til ny Eier, fra hvilket Tidspunkt Veien skal anlægges og bruges, overeensstemmende med hvad Matrikulskortene for Gaarden og Parcelen udvise.

Indstævnte har derimod gjort gjældende, at der allerede, forinden den ovennævnte Forening af 31te Mai 1869 blev indgaaet, ved Hævd var til Fordeel for Parcelen Matr.-Nr. 15 erhvervet en Servitut, hvorefter Eierne af den nævnte Parcel vare berettigede til at befare den omstridte Vei lige til Havegjærdet ved det paa Parcelen værende Hus, samt at den ved Foreningen af 31te Mai 1869 fastsatte Begrænsning af den saaledes stiftede Servitut ikke kan være forbindende for ham, da den ommeldte Forening ikke er thinglæst og det heller ikke paa anden Maade forinden Parcelens Overdragelse til ham er bragt til hans Kundskab, at Servituten fra den Tid, Parcelen gik over til en ny Eier, ikke skulde kunne udøves i hele den Udstrækning, hvori den ved Hævd var erhvervet for Parcelen.

Om det imidlertid end ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer imod Citantens Benægtelse maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at den omhandlede Veiret, der efter det Foreliggende maa ansees for en synbar Servitut, allerede forinden den ovennævnte Forening af 31te Mai 1869 blev indgaaet, var erhvervet ved Hævd i hele den af Indstævnte paastaacde Udstrækning, maa den saaledes erhvervede Ret dog, forsaavidt den gik ud paa Veiens Benyttelse i større Udstrækning end Veien har efter Matrikulskortet i Henhold til den ovennævnte Forening af 31te Mai 1869 ansees for bortfalden ved den senere stedfundne Overgang af Parcelen Matr.-Nr. 15 til Indstævnte som ny Eier, idet den Omstændighed, at det inden Overgangen hverken ved Foreningens Thinglæsning eller paa anden Maade var bragt til Indstævntes Kundskab, at Veiretten deelvis skulde ophøre ved Eierskifte, ikke findes — som det i den indankede Dom er antaget — at kunne medføre, at Indstævnte ikke behøver at respektere den herom trufne Bestemmelse i Foreningen af 31te Mai 1869, hvorved bemærkes, at der — efter hvad der er in confesso i Sagen — ikke er skeet nogen Thinglæsning angaaende Erhvervelsen af den omspurgte Servitut.

I Henhold til det saaledes Anførte samt da Indstævnte iøvrigt ikke har anført Noget, der kunde berettigo ham til at benytte den omhandlede Vei i større Udstrækning, end den har efter Matrikulskortet, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves for begge Retter. Prokurator Bocher, hvis Sagførelse har været lovlig, vil der være at tillægge i Salair 40 Kr. som blive at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.»

Nr. 208.

Etatsraad Buntzen

contra

Hans Nissen Gerhard (Advokat Nellemann),
for Overtrædelse af Straffelovens §§ 228 og 225 eller 224.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 2den Juni 1880: «Tiltalte, Kleinsmedesvend Hans Nissen Gerhard, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Anklageren, Prokurator Zahn, og Forsvareren, Cancelliraad Kralund, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Juni 1880: «Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under denne Sag tiltales Kleinsnedesvend Hans Nisson Gerhard i Hehold til Straffelovens §§ 228 og 225 eller 224.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han afvige 18de Mai, da Billedskjærer Thedsen opholdt sig hos ham og de havde aftalt, at Tiltalte skulde skaffe dem Penge til at svire for ved at pantsætte en Thedsen tilhørende Frakke, som donne i den Anledning afførte sig tilligemed sin Vest, har, uden noget Samtykke af Thedsen og uden hans Vidende, foruden Frakken ogsaa taget Vesten og bragt begge Dele hen til en Pantelaaner, hvor han pantsatte dem hver for sig, Frakken for 4 Kr., som han og Thedsen maa antages at have sviret op i Fællesskab, og Vesten for 1 Kr., og har Tiltalte med Hensyn til Vestens Pantsætning iøvrigt forklaret, at han herved vilde skaffe sig selv en Lomme-skillig og at det var hans Hensigt, naar Frakken efter Aftalen mellem ham og Thedsen blev indlost Dagen efter, da ogsaa at indløse Vesten, men at han, skjøndt han let kunde have faaet 1 Kr. hertil hos sin Mester, alligevel undlod dette, fordi Thedsen ikke havde Penge til at indløse Frakken med. Da Thedsen den paafølgende Dag talte til Tiltalte om, at Vesten var bleven borte for ham, omtalte Tiltalte ikke, at han havde taget samme, hvorimod han henledede Mistanken for det af Thedsen saaledes formodede Tyveri paa en Person, som han og Thedsen vidste havde været i Førstnævntes Bolig den paagjældende Dag paa en Tid, da de Begge opholdt sig paa et andet Sted i Huset, og fulgte Tiltalte derefter med Thedsen til Politikammeret i Kolding og var nærværende, medens denne gjorde Anmeldelse om det formeentlige Tyveri og henledede Mistanken for samme paa den forannævnte Trediemand. Denne blev som Følge af den skete Anmeldelse samme Dag sat under Anholdelse i en halv Time, men Tiltalte har iøvrigt udsagt, at det ikke var hans Mening, at den Paagjældende skulde straffes og at han ved sit ommeldte Forhold handlede af Dumbhed. Den ovenom-meldte til 2 Kr. vurderede Vest er under Sagen bragt tilstede og udleveret Eieren og der er ikke Spørgsmaal om Erstatning.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte — der har opgivet at være født i Haderslev i Aaret 1835 og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet her i Landet — være at ansee efter Straffelovens § 228 og § 225, cfr. § 47, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage og Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den anførte Forkortelse af Straffetiden være at stadfæste.»

Onsdagen den 6te October.

Nr. 220.

Advokat Henriksen

contra

Margrethe Jensen eller **Munch** og **Kirstina Jønsdotter** (Molander), John Nilssons Hustru, (Defensor Nellemann),

der tiltales Forstnævnte for ulovlig Omgang med Hittegods og Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Bornholms Vester Hørreds Extraretsdom af 18de Juni 1880: „De Tiltalte, Margrethe Jensen eller Munch og Kirstina Jønsdotter (Molander), John Nilssons Hustru, bør straffes med simpelt Fængsel, Forstnævnte i 6 Dage og Sidstnævnte i 2 Dage. Tiltalte Margrethe Jensen eller Munch bør derhos udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor Prokurator Lund og Defensor Prokurator Petersen 10 Kr. til hver, saaledes at Tiltalte Kirstine Jønsdotter (Molander) in solidum med hende deraf betaler en Trodiodel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er i Dommen rettelig henført under Straffelovens § 247, for Kirstina Jønsdotters Vedkommende jævnført med § 55; men idet forstnævnte Paragrafs andet Led efter samtlige Omstændigheder maa komme til Anvendelse, findes Straffen for Margrethe Jensen at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 10 Kroner eller subsidiairt 2 Dages simpelt Fængsel, og Kirstina Jønsdotter at kunne fritages for Straf. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Herredsthingsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kirstina Jønsdotter (Molander), John Nilssons Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Margrethe Jensen eller Munch bør til Statskassen bøde 10 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredsthingsdommen ved Magt at stande. Advokaterne Henriksen

og Nellemann tillægges i Salarium for Høieste-
ret hver 20 Kroner, som udredes af de Tiltalte
paa den med Hensyn til Actionens øvrige Om-
kostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Bornholms Amt har under nærværende Sag anordnet Justitsaktion mod Margrethe Jensen eller Munch for ulovlig Omgang med Hittegods og mod Kirstina Jonsdotter Molander, John Nilssons Hustru, for Meddelagtighed i bemeldte Forbrydelse.

Det er ved egen Tilstaaelse og Sagens hermed stemmende Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Margrethe Jensen eller Munch kort før afvigte Jul har fundet og hjembragt et til 1 Kr. 50 Øre vurderet hvidt Twistes Barneskjørt, der henlaa et Sted paa Lyngen, hvor der hverkon var Vei eller Sti, temmelig langt fra Hans Andersens Hus. Petra Caroline Hjorth, Hans Andersens Hustru, har forklaret, at dette Skjørt tilligemed nogle andre Klædningsstykker bortkom fra deres Hus isjor ved Helmissetider. Elterat Tiltalte havde sat sig i Besiddelse af Skjørtet, som hun efter sin Eorklaring fandt saaledes liggende paa Jorden, at det strax faldt hende ind, at det maatte være tabt, havde hun det hos sig i nogle Dage uden enten at aflevere det til Politiet eller oplyse det som Hittegods eller forhøre sig hos Naboerne om, hvorvidt nogen af disse maatte savne det, og kort efter forærede hun det til Medtaltets 12-aarige Datter som Erkjendtlighed for, at Barnet i afvigte Sommer havde passet hendes Faar, idet hun ved den Leilighed yttrede til Medtaltte, at hvis der kom Eiermand, maatte de levere det tilbage.

Tiltalte Kirstina Jonsdotter (Molander) har erkjendt, at hun, da Margrethe Jensen eller Munch bortgav det omhandlede Skjørt, var vidende om, at Giverinden havde fundet det paa Lyngen. Hun tillod sit Barn at modtage det, fordi det blev givet paa den Maade, at det skulde tilbageleveres, naar rette Eiermand meldte sig, og derefter lod hun Barnet bruge det, indtil hun erfarede, at Hans Andersens Hustru velkjendte sig det som sit. Skjørtet er under Sagen udleveret til Hans Andersens Hustru, der ikke har nedlagt Paastand paa Erstatning.

De Tiltalte, af hvilke Margrethe Jensen eller Munch er født den 2den December 1821 og ved nærværende Rets Dom af 18de Mai 1863 har været anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, for ikke at have holdt sig Amtets Entholdelsesdekret efterrettelig og for Hoer, medens Kirstina Jonsdotter (Molander), der er født den 17de Marts 1848, ikke forhen findes straffet, ville nu blive at domme efter Straffelovens § 247,

for Sidstnævntes Vedkommende sammenholdt med § 55, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Førstnævnte i 6 Dage og for Sidstnævnte i 2 Dage.»

Nr. 138. Agent **Bottern** (Advokat Nellemann)

contra

Gaardeier **Hans Jensen Holtze** (Ingen),
betrøffende Citantens formontlige Overtrædelse af Straffelovens § 200.

Saxkjøbing Kjøbstads Politirets Dom af 21de August 1879: «Indklagede Agent Bottern af Saxkjøbing bør for Tiltale af Klageren, Gaardeier Hans Jensen Holtze af Krønge i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Januar 1880: «Indstævnte, Agent Bottern i Saxkjøbing, bør til Statskassen erlægge en Bøde af 40 Kr. eller i Mangel af sammes Betaling inden den foreskrevne Frist, hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. Saa bør Indstævnte og til Citanten, Gaardeier Hans Jensen Holtze af Krønge, betale Sagens Omkostninger for begge Retter med 60 Kr. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 18de Marts d. A. er Høiesteret be- myndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uan- seet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Det fremgaaer af de foreliggende Oplysninger, at Indstævnte ved det i den indankede Dom ommeldte Folkethingsvalg, nogen Tid efter at han selv havde afgivet sin Stemme, er i Forening med flere Andre gaaet ind i Citantens Boutik, hvor skriftlig Afstemning foregik, og har trængt sig frem henimod Valgbordet i en snever Passage, der var opfyldt af Personer, som vilde be- give sig ud af Lokalet, hvorved der fremkaldtes en saadan Trængsel, at en af de sidstnævnte Personer gjentagne Gange raabte om Hjælp. Ved under disse Omstændigheder at tage Indstævnte, der uden Indsigelse blev udpeget som Fredsforstyr-

roren, i Frakken og uden nogen egentlig Modstand fra hans Side at føre ham ud af Boutiken, findes Citanten — som ikke ved at tilstede Valghandlingens Foretagelse i sin Boutik kunde antages at have opgivet sin Ret til selv at benytte den og at holde Orden i den — ikke at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, og han vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instants ved Sækkjøbing Kjøbstads Politiret paakjendt Sag paastod Citanten, Gaardeier Hans Jensen Holtze af Krønge, Indstævnte, Agent Bøttern i Sækkjøbing, anset med en streng Mulct efter Straffelovens § 200 i Anledning af, at Citanten ved Folkethingsvalget i Sækkjøbing den 3die Januar f. A. skal af Indstævnte være bleven taget i Brystet og sat ud af dennes Boutik, i hvilket Locale den skriftlige Afstemning for Fuglse Krønge Commune foregik, men ved bemeldte Rets Dom af 21de August f. A. blev Indstævnte i Overenstemmelse med sin Paastand frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaaet sig tilkjendt skadesløst, ophævedes.

Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 17de September f. A. indanket her for Retten, hvor han har gjentaaget sin for Underretten nedlagte Paastand, hvorhos han har paastaaet sig tillagt Appellens Omkostninger hos Indstævnte skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb.

Indstævnte er, skjøndt han findes lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde her for Retten, og Sagen vil derfor i Modfør af L. 1--4--30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paadomme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder navnlig Underretsacten.

Det fremgaar deraf, at Indstævnte har erkjendt, at han ved den ommeldte Leilighed har, dog uden at anvende nogen Vold mod Citanten, taget fat i dennes Frakke (taget ham i Kraven) og fort ham uden nogen Modstand ud af Døren; men han formener at have været berettiget hertil, da Citanten skal have vist en fredsforstyrrende Adfærd i Locallet.

Vel har nu et Vidne edelig forklaret, at Citanten aldeles frivillig og med Forsæt trykkede stærkt mod eller som Vidnet udtrykker sig «masede baade med Hænder og Fodder» mod en tilstedeværende Trediemand, saaledes at denne, der samtidig blev trykket bag fra af Flere, kom i betydelig Klemme og raabte paa Hjælp, medens der, skjonndt der vel var mango Folk i Localet, dog ikke paa det Sted i samme, hvor dette Optrin foregik, var flere Folk tilstede, end at man med god Villie kunde passere uden at trykke. I samme Retning gaar ogsaa den af bemeldte Trediemand afgivne Vidneforklaring. Men paa den anden Side er det af flere andre Vidner forklaret, at der i det Øieblik, hvor Citanten og den nævnte Trediemand stødte sammen, var en virkelig stærk Trængsel, foranlediget ved at Nogle søgte indefter og Andre udefter, medens Passagen kun var 3 à 4 Alen bred, hvorhos tvende af disse Vidner have udsagt, at Citanten, der af Mængden bagved blev trykket ind imod den Trediemand, tilsyneladende gjorde sig Umage for at undgaa Sammenstød med denno, idet han holdt sig tilbage, ligesom endelig det ene af disse Vidner vil have lagt Mærke til, at Citantens Arme og Hænder hang frit ned, og at navnlig de sidstnævnte ikke var i Berøring med den Trediemand. Efter disse modstridende Forklaringer, hvortil endnu kan føies, at den oftnævnte Trediemand — foruden at det ikke kan være uden Betydning for hans Vidnesbyrds Gyldighed, at han, efter hvad der foreligger, strax foranledigede Citanten anholdt af Politiet for hans Forhold overfor ham — ikke har turdet benægte, at Citantens Tryk paa ham for en Del kan være bevirket ved Andres Tryk paa Citanten, findes det ikke at kunne anses fyldestgjørende godtgjort, at Citanten ved den angivne Leilighed frivillig og forsætlig har tilføiet den Trediemand Overlast. Men hertil kommer, at Indstævnte, som, efter hvad der af flere Vidner er udsagt, først maatte lade sig den formentlige Fredsforstyrrer paavise, ikke sees at have rettet nogen Opsfordring til Citanten om frivillig at forlade Localet, men strax at være skredet til Haandgribeligheder mod ham, uagtet der i alt Fald efter et Vidnes Udsagn allerede var roligt, da Indstævnte kom til.

Som Følge af det Anførte maa Indstævntes paaklagede Forhold overfor Citanten anses uberettiget, og idet dette Forhold bliver at henføre under Straffelovens § 200, vil han i Henhold til samme være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde, der findes passende at kunne bestemmes til 40 Kr., og i hvis Sted der, saafremt den ikke i rette Tid betales fuldt ud, træder Hensættelse i simpelt Fængsel i 6 Dage. Indstævnte vil derhos have at erstatte Citanten Sagens Omkostninger for begge Retter med 60 Kr. Under Sagen har der ikke været Brug for stemplet Papir.»

Nr. 41. Redacteur **C. Sørensen**
 (Hoiesteretssagfører Hansen)
 contra

Kammerherre, Godseier **J. F. Scavenius** (Ingen),
 betræffende Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Octbr. 1879: »Følgende i det ovenanførte Brev fra Indstævnte C. Sørensen brugte, for Citanten Kammerherre, Godseier og Folkethingsformand J. F. Scavenius ærefornærende Udtryk: »hvert Ord dori er Sandhed» og »de Stænder i Landet, Folket skal se op til med Agtelse og betragte som følgeværdigt Exempel, demoralisere Samfundet ved forargeligt Levnet«, bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte til Statskassen bøde 400 Kroner eller, hvis Bøden ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 50 Dage. Saa betaler Indstævnte og til Citanten Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Hoiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning for Hoiesteret kun er Spørgsmaal om Ansvar for Citanten dels for den omhandlede Correspondenceartikel, forsaavidt den af ham er tilstillet Redacteurerne af forskellige Blade, uden at være bleven optagen i dem, dels for det Redacturen af »Folkets Avis« til Optagelse i denne under Citantens Navn tilstillede Brev, samt at der ikke for Hoiesteret er fremsat nogen særlig Erindring i Henseende til Omfanget af den givne Mortification, vil den indankede Dom i Henhold til de iøvrigt i samme anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, være at stadfæste, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Hoiesteretsdoms Forkyndelse. Det Citantens befalede Sagfører for Hoiesteret tilkommende Salarium bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Hoiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Hoiesteretssag-

fører Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmissor ere saalydende: »I Octbr. Maaned f. A. optoges der i forskjellige Provindsblade en Correspondenceartikel, der lyder saaledes:

»En meget bekjendt Godseier, der har været en ivrig Sportsmand baade paa Væddeløbsbanen og ved Hazardbordet, er i disse Dage bleven sat under Værgemaal, Formynderskab eller Administration — hvad det nu skal kaldes — af sin Broder, der ligeledes er Godseier. Den Paagjældende har i det sidste Aars Tid tabt uhyre Summer deels i Spil til en fremmed Gosandt, deels ved Væddemaal, ved Hestevæddeløb og Lignende; paa den sidste Derbydag skal han have tabt en efter danske Begreber næsten overvældende Sum (1700000 Kroner). At Vedkommende ikke er i Raadighed af sit Bo, vil eventuelt afføde et nyt Rigsdagsvalg i hans Kreds.»

Efterat denne Artikel var bleven paataalt som utilbørlig i Bladet »Folkets Avis» for den 17de October f. A., hvor det bl. A. bemærkedes, at Meddelelsen havde en saa bestemt Adresse, at det ikke var Meningen, at man skulde tage Feil af den, tilstillede Indstævnte C. Sørensen den 20de s. M. Redacturen af ovennævnte Blad til Optagelse i dette et Brev, hvori han bl. A. om den citerede Korrespondanceartikel bemærker, at hvert Ord deri er Sandhed, og at der ikke staaer Andet deri end, hvad ethvert Menneske veed og taler om i Kjøbenhavn; at det jo ogsaa fremgaaer, at Redacturen veed Noget derom, da han strax har kunnet vide, hvem Manden var, uagtet Indstævnte havde været saa hensynsfuld, hverken at nævne hans Navn eller Titel o. s. v. samt slutter med følgende Passus: »At det kun skulde være en privat Sag for de Vedkommende, at de Stænder i Landet, Folket skal see op til med Agtelse, og betragte som følgeværdigt Exempel, demoralisere Samfundet ved forargeligt Levnet, kan muligvis De indsee, men ikke Deres» o. s. v., hvorefter følger Underskriften.

Da Citanten, Kammerherre, Godseier og Folkethingsmand J. F. Scavenius, har anset Indholdet af dette Brev, der ikke blev optaget i Folkets Avis, for fornærmeligt for sig, har han anlagt nærværende Sag, i hvilken han paastaaer dels kjendt døde og magtesløse følgende Udtryk i ovennævnte Brev »hvert Ord deri er Sandhed» og »de Stænder i Landet, Folket skal se op til med Agtelse og betragte som følgeværdigt Exempel, demoralisere Samfundet ved forargeligt Levnet«, dels Indstævnte anset med Straf efter Straffelovens Bestemmelser om Ærefornærmelser og Krænkelser af Privatlivets Fred for det for Citanten

ærekrænkende Indhold af nævnte Skrivelse og fordi Indstævnte ved Udsendelsen af sin Correspondence til Landets forskjellige Egne har bragt den usandfærdige Beretning i Omlob og har fremdraget, hvad der under alle Omstændigheder udelukkende tilhører Privatlivet, dels endelig Indstævnte tilpligtet at betale Citanten Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte har, uden bestemt at benægte at have i Correspondenceartiklen sigtet til Citanten, principaliter med Benægtelse af, at der i den paaklagede Artikel findes Noget, der i fjerneste Maade passer paa Citanten og som kunde være fornærmende for ham, og med Benægtelse af ved den citerede Slutningspassus i Brevet at have sigtet til Citanten og subsidiairt under Henvisning til, at den omhandlede Correspondenceartikel var optaget anonymt i de paagjældende Blade, i Henhold til Presselovens Bestemmelser om det literære Ansvar ligeoverfor Domstolene paastaet sig frifundon og sig tillagt hos Citanten de af Søgsmålet flydende Omkostninger skadesløst eller i al Fald med noget Tilstrækkeligt.

Foreløbig bemærkes med Hensyn til det af Indstævnte subsidiairt Fremførte, at forsaavidt den ovennævnte Correspondenceartikel har været optaget anonymt i forskjellige Blade, bliver der ikke Spørgsmaal om Ansvar for Indstævnte, hvorimod denne, der i sit første Indlæg maa antages at have erkjendt, at bemeldte Artikel har været tilstillet forskjellige Blade til Optagelse, uden at disse dog have optaget dem, — i hvilken Hensende bemærkes, at der mod Citantens Protest intet Hensyn vil kunne tages til, at Indstævnte i et senere Indlæg har tilbagetaget denne Indrømmelse — forsaavidt vil være ansvarlig for Indholdet af Artiklen, ligesom han selvfølgelig bærer Ansvaret for Brevet til Redactouren af Folkets Avis.

Hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt der ved den i Artiklen og Brevet omhandlede Person maa antages at være sigtet til Citanten, da har vel Indstævnte, som ovenfor fremhævet, benægtet, at der i Artiklen findes Noget, som i fjerneste Maade passer paa Citanten, og at han ved Brevets Slutningspassus har sigtet til Citanten, men, foruden at Indholdet af Artiklen nærmest tyder paa, at der deri sigtes til et Medlem af Folkethinget, og at det maa anses erkjendt af Indstævnte, at der ikke findes noget andet Medlem af Folkethinget end Citanten, til hvem der ved Artiklen kunde være sigtet, har Redactouren af Folkets Avis, H. I. Wulff, under et af Citanten i en anden Sag optaget Tingsvidne, ved hvis Optagelse Indstævnte havde givet Møde, forklaret, at det under en mellem Vidnet og Indstævnte i Anledning af det ovennævnte Vidnet fra Indstævnte tilstillede Brev stedfunden Samtale var in confesso mellem dem, at den Mand, der sigtedes til i den oftnævnte

Correspondenceartikel, var Citanten i nærværende Sag og ikke kunde være nogen Anden, i hvilken Henseende Vidnet yderligere har forklaret, at Citantens Navn nævnedes flere Gange under Samtalen af Vidnet, uden at Indstævnte gjorde Indsigelse derimod, at Indstævnte, da Vidnet bebrejdede ham, at han ikke havde nævnt Citanten ligefrem ved Navn, bemærkede, at Vidnet jo ikke selv havde yttret Tvivl om, hvem der sigtedes til, saunt endelig at Vidnet gjorde Indstævnte opmærksom paa, at, naar der i Artiklen taltes om Tab ved Væddeløbene, var det en Feiltagelse fra Indstævntes Side at antyde Citanten som Vedkommende.

Da nu Indstævnte vel har benægtet, at det var in confesso mellem Vidnet og ham under den ovennævnte Samtale, at det var Citanten, til hvem der var sigtet, men dog ikke bestemt modsagt de øvrige ovenfor fremhævede Punkter i Vidneforklaringen og navnlig indrømmet, at Navnet Scavenius flere Gange under Samtalen, som det er in confesso kun droiede sig om den omhandlede Correspondenceartikel og om Optagelse i Folkets Avis eller Tilbagelevering af det omhandlede Brev fra Indstævnte, blev nævnt af Vidnet, uden at Indstævnte derimod gjorde nogen Indsigelse, maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at der ved den i den oftnævnte Correspondenceartikel nævnte Godsejer er sigtet til Citanten, og, da det efter Indholdet af Brevet er utvivlsomt, at den i dette forekommende ovenfor citerede Slutningspassus refererer sig til den Mands Forhold, som omtales i Correspondenceartiklen, samt da der ingen Tvivl kan være om den ærefornærmende Karakter saavel af Correspondenceartiklen som af Brevet, og om, at der i Artiklen indeholdes saadanne Meddelelser om personlige Forhold, at derved Privatlivets Fred krænkes, og da endelig Indstævnte end ikke har forsøgt at godtgjøre Sandheden af de i Artiklen fremsatte, for Citanten ærekrænkende Beskyldninger, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte bliver at anse efter Straffelovens §§ 215 og 217 samt efter § 220, jfr. § 46, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til en Bode til Statskassen af 400 Kroner, i Stedet for hvilken i Mangel af dens fulde Betaling træder 50 Dages simpelt Fængsel, og at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kr. Forsaavidt Indstævnte har paastaet Citanten ikjendt Mulkt for unødigt Trætte, fordi han ikke har givet personlig Møde ved Forligsmæglingen, bemærkes, at der ikke bliver Spørgsmaal om saadan Mulkt, da Citanten uimodsigt af Indstævnte har gjort gjældende, at han den Dag, Forligsmæglingen fandt Sted, var fraværende paa en Forretningsreise og desuden dengang havde fast Bopæl paa Gjorslev, der ligger mere end 4 Mile fra Kjøbenhavn.

Stempelovertrædelse foreligger ikke."

Nr. 239.

Advokat Henrichsen
contra**Birthe Jørgensen**, Andreas Casper Mikkelsens Hustru,
(Defensor Nellemann),

der tiltales for Hæleri.

Korsør Kjøbstads Extraretsdom af 7de Juli 1880: »De Tiltalte Niels Mikkelsen og Birthe Jørgensen, Andreas Casper Mikkelsens Hustru, bør straffes, den Førstnævnte med 10 Slag Ris og den Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør de Tiltalte in solidum udrede samtlige af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor Prokurator Jacobsen 12 Kr. og til Defensor Prokurator Strøbøch 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de August 1880: »Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottshalck og Casse, betaler Tiltalte, Birthe Jørgensen, Andreas Casper Mikkelsens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Tiltalte Birthe Jørgensen, Andreas Casper Mikkelsens Hustru, er under nærværende, fra Korsør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik hendes 11-aarige Son Niels Mikkelsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktioneret for Hæleri.

Det fremgaaer af Sagen, at fornævnte Niels Mikkelsen der 11te Juni d. A. or af en Politibetjent bleven greben i at stjæle Kul af en paa en indhegnet Plads ved Korsør Havn liggend Kulbunke, der tilhorte en Kjøbmand i Korsør, og at han derefter har forklaret, at han hele sidste Vinter og indtil han, som anført, blev greben deri, næsten daglig har stjalet Kul af de ommeldte Kulbunke og bragt dem til sin Moder, Tiltalte Birtl

Jorgensen, som har forbrugt dem i Huset. De paagjældende Kul ere ansatte til en Værdi af 2½ Kr. pr. Td., men det har ikke kunnet oplyses, hvormegit Kul, Drengen har taget, og Bostjaalne har fráfaldet Krav paa Erstatning.

Tiltalte har vedgaaet, at Drengen, der i lang Tid jævnlig har gaaet om og opsamlet Kulstykker, som faldt fra de Vogne, der kjøre Kul til Dampskibene i Korsør Havn, hver Gang har hjembragt omtrent ½ Skp. Kul, snart mere og snart mindre, og at hun, naar Drengen hjembragte en paafaldende stor Mængde, vel har havt Mistanke til, at han havde stjaalet Kullene, hvilken Mistanke ikke blev hævet, fordi Drengen paa hendes Spørgsmaal derom benægtede saadant, idet hun ikke troede hans Forklaringer; men hun har bestemt benægtet, at Drengen har meddelt hende, at Kullene vare stjaalne, eller at hun har været vidende derom, og efter Drengens Forklaring har hun ogsaa advaret ham imod at stjæle Kul. Da Tiltalte imidlertid, trods den Mistanke, hun havde om, at de Kul, Drengen bragte, vare stjaalne, hvilken Mistanke efter Mængden af disse Kul maa ansees at have været vel grundet, desuagtet Intet har foretaget for enten at faa Oplysninger om, hvor Drengen fik Kullene fra, eller at forhindre ham i at stjæle Kul, men vedblivende har modtaget og forbrugt de stjaalne Kul, er hun, som er født den 22de Januar 1842 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset at have gjort sig skyldig i Hæleri og da den ved bemeldte Dom i Medfør af Straffelovens § 238 valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes passende, ligesom ogsaa Dommens øvrige Bestemmelser billiges, vil denne, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.*

Nr. 157.

Advokat Henrichsen

contra

Bertel Hansen (Defensor Nellemann),

der tiltales for falsk Forklaring for Rotten.

Samso Birks Extrarets Dom af 8de Januar 1880: "Tiltalte, forhenværende Sognefoged Bertel Hansen af Koldby, bør hensættes i simpelt Fængsel i 10 Uger samt tilsvare samtlige Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Godsinspecteur Kruse, mod 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Buch, med 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de April 1880: "Tiltalte, forhenværende Sognefoged Bertel Hansen af Koldby paa Samso, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Iøvrigt bør den indankede Underrettsdom

ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Rode og Christensen, betaler Tiltalte 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Ved det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold har han paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 146, og da det maa antages, at det er som Sognefoged, han har afgivet den paagjældende falske Vidneforklaring, maa han anses ogsaa at have overtraadt Straffelovens § 144, sammenholdt med § 134, for hvilke Paragrafers Anvendelse Actionsordren ikke kan være til Hinder. Hans Straf findes, tillige under Hensyn til § 23, at maatte bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Bertel Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: "Det Forhold, der har givet Anledning til nærværende, ved Samsø Birks Extraret mod Tiltalte, forhenværende Sognefoged Bertel Hansen af Koldby paa Samsø, for falsk Forklaring for Retten anlagte, efter Tiltaltes Begjæring hertil indankede Sag, er følgende:

Efterat der den 4de Marts 1874 havde fundet en Ildebrand Sted i Koldby, hvorved en Jens Hansen dersteds tilhørende Gaard nedbrændte, og efterat nævnte Jens Hansen under det som Folge heraf samme Dag og den paafølgende 11te Marts optagne Forhør havde opgivet, at den nedbrændte Gaards Bygninger vare assurerede for 1900 Rdlr. og hans Løsøre, Besætning og Inventarium for 2900 Rdlr., men at han ansatte disse sidste Gjenstandes virkelige Værdi lavt til 4000 Rdlr., og at han led et betydeligt Tab ved Branden, hedder det den nysnævnte 11te Marts 1874 dernæst endvidere i Retsprotocollen:

"Fremstod Sognefoged Bertel Hansen af Koldby, som paa Anledning forklarer, at han uagtet al anvendt Flid for at skaffe

nogen Oplysning om, hvorledes Ilden hos Jens Hansen kan være opstaaet, ikke har kunnet orfare det Mindste herom. At hverken Brandlidte selv eller hans Familie forsætlig have bevirket Ilden, holder han sig fuldkommen forvisset om, da Brandlidte lider et meget stort Tab ved Ildbranden og han derhos er bekjendt som en skikkelig Mand. Comparenten ansætter Værdien af Jens Hansens Besætning, Inventarium samt Ind- og Udbo til en Værdi af mindst 4000 Rdlr., medens det kun er assureret for 2900 Rdlr., og ligeledes maa Assurancen for Bygningerne, 1900 Rdlr., ansees for meget lav. Comparenten lovede fremdeles at gjøre sig Umage for at søge alle de Oplysninger, han kunde faae om Aarsagen til Ilden, og i bekræftende Fald strax at meddele Dommeren Underretning derom.

Umiddelbart efterat den nu gjengivne Forklaring, der ikke blev boediget, var tilfort Retsprotocollen, blev Forhøret sluttet, udenat der foretoges Videre i Sagen.

I November Maaned f. A. blev Undersøgelsen om Aarsagen til den omhandlede Ildebrand imidlertid gjenoptagen, og, medens det ikke derved blev oplyst, hvorledes Ilden var opstaaet, og navnlig at enten Brandlidte eller nogen af hans Familie havde haft nogen Skyld i samme, tilstod Tiltalte — mod hvem der ved de da tilveiebragte Oplysninger fremkom Formodning om, at hans ovenfor anførte Værdiansættelse af Indboet m. m. til 4000 Rdlr., som Brandlidte nu selv erkjendte for urigtig, var falsk — under de i den Anledning over ham optagne Forhør, at den af ham den 11te Marts 1874 afgivne Forklaring ikke var stemmende med Sandheden, men at han ved at afgive samme havde gjort sig skyldig i ham vitterlig falsk Forklaring for Retten, idet han tilfoiede, at Brandlidtes Bygninger kun havde været daarlig vedligeholdte, og at hans Indbo m. m. allerede havde været meget høit anslaaet, naar det havde været assureret for 2900 Rdlr., og at det derfor ikke kunde være Andet, end at Brandlidte havde haft Fortjeneste paa Assurancesummen, samt at han ikke kunde tænke sig anden Grund til, at han i 1874 havde sat Brandlidtes Indbo m. m. til samme Værdi, som Brandlidte selv havde gjort, end at Dommeren forinden havde meddelt ham Brandlidtes Forklaring derom, men at han dog var overbevist om, at det ikke i sin Tid var skeet efter Aftale med Brandlidte, hvad heller intet Andet tyder paa.

Tiltalte har nu vel i Forbindelse hermed forklaret, at han paa Grund af sin høie Alder af nu ca. 72 Aar og paa Grund af, at der var forløbet mellem 5 og 6 Aar siden det i 1874 Passerede, i det Høle ikke længere havde nogen klar Erindring om, hvad der da var foregaaet, og derfor ikke kunde give nogen nærmere Forklaring derom, og han har efter i det første Forhør som Motiv til, at han saaledes i 1874 havde afgivet falsk Forklaring, at have anført, at han, der var en Svoger til Brand-

lidte og mistænkte denne for selv at have paaført Ilden, haabede ved sin usande Forklaring at kunne standse den begyndte Undersøgelse, i et senere Forhør fremhævet, at han ligesaameget blev ledet til at afgive sin ham vitterlig falske Forklaring ved Ønsket om at faa Sagen endt for at slippe for det Løber, han som Sognefoged ellers let kunde faa, som ved en løs Mistanke om, at Brandlidte mulig selv kunde have paasat Ilden. Men den Usikkerhed, der forsaavidt har vist sig at være tilstede i Tiltaltes nu afgivne Forklaring, kan ingen Indflydelse faae paa det Ansvar, som han har paadraget sig ved den af ham tilstaaede Forbrydelse.

For denne er Tiltalte, der er født den 8de Januar 1808 og som ikke er funden forhen straffet, ved den indankede Underrettsdom af 8de Januar d. A. bleven anset efter Straffelovens §§ 146, 134 og 144 med simpelt Fængsel i 10 Uger. Da det imidlertid ikke kan anses som godtgjort, at den i 1874 afgivne falske Forklaring var afgiven i Bestillingsmodfor som Sognefoged, vil Tiltalte, mod hvem der derhos ikke er beordret Action for hans Forhold i saa Henseende, dog ikke kunne drages til Ansvar efter Straffelovens § 134 og 144. Idet Tiltalte saaledes alene vil blive at domme efter Straffelovens § 146 cfr. § 23, findes den af ham forskyldte Straf passende at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Medens Underrettsdommen forsaavidt vil være at forandre, ville derimod dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, være at stadfæste.»

Torsdagen den 7de October.

Nr. 173.

Advokat Halkier
contra

- 1) **Claus Asmus Mohr**, 2) **Carl Vilhelm Poulsen**, 3) **Hans Peter Hansen**,
4) **Niels Hansen Grønberg**, 5) **Poul Petersen**,
6) **Vilhelm Larsen** og 7) **Jens Jørgensen**
(Defensor Nellemann),

der tiltales, Nr. 1—6 for Tyveri og Nr. 7 for Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Mai 1880: »Do Tiltalte Claus Asmus Mohr og Carl Vilhelm Poulsen, Hans Peter Hansen, Niels Hansen Grønberg, Poul Petersen og Vilhelm Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brod, de 2 Førstnævnte hver i 5 Gange 5 Dage, de 4 Sidstnævnte hver i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Jens Jørgensen bør straffes med Fæng-

sel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og have sin Næringsadkomst til Værtshushold forbrudt. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prokuratorerne Maag og Tvermoes, mod 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Poulson, dog saaledes at deraf udredes in solidum med ham $\frac{1}{4}$ af Tiltalte Mohr og $\frac{3}{4}$ af de Tiltalte Hans Peter Hansen, Niels Hansen Grønberg, Petersen og Larsen En for Alle og Alle for En og at Tiltalte Jørgensen in solidum med de øvrige Tiltalte udreder Omkostningerne for sit Vedkommende, deraf Halvdelen af Salairerne. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at, medens det for de øvrige Tiltaltes Vedkommende kan have sit Forblivende ved dens Bestemmelser om Udredelsen af Actionens Omkostninger, vil Jørgensen derimod in solidum med dem have at tilsvare samtlige Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Jens Jørgensen in solidum med de øvrige Tiltalte tilsvare samtlige Actionens Omkostninger. Advokaterne Halkier og Nellemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som de øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: *Under nærværende Sag tiltales Claus Asmus Mohr, Carl Vilhelm Poulsen, Hans Peter Hansen, Niels Hansen Grønberg, Poul Peterson og Vilhelm Larsen for Tyveri og Jens Jørgensen for Hæleri, og ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det øvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forbrydelser paa følgende Maade:

I Henhold til Aftale, truffen imellem de Tiltalte Poulsen, Hans Peter Hansen, Niels Hansen Grønberg, Larsen og Petersen, der alle havde Beskæftigelse som Arbeidsmænd paa Toldboden, om, naar Leilighed dertil gaves, at stjæle Kloverfrø til fælles Fordel af de paa Toldboden oplagte Sække med denne

Vare, stjal de i sidstafvigte Vinter i flere forskjellige Gange Kloverfrø ud af Sække, der vare oplagte i et Oplagsskur paa Toldboden, hvortil de Tiltalte havde uhindret Adgang, naar de vare tilstede paa Pladsen for at arbeide. Tyverierne udførtes dels ved at Hans Peter Hansen, der har deltaget i Udførelsen af alle Tyverierne, Poulsen og Larsen løsnede de Baand, hvormed Sækkene vare tilbundne, dels ved at Hans Peter Hansen, naar han fandt Huller i Sækkene, gjorde dem større, saa at Frøet kunde faaes ud, og det stjaalne Frø, hvis Eiøre ikke ere udfundne, og som efter de Tiltaltes Forklaring har udgjort omtrent 140 Pd. og er vurderet til 50 Øre pr. Pd., blev af de heromhandlede Tiltalte solgt til Tiltalte Jørgensen, saaledes at samtlige fornævnte Tiltalte i Reglen i Henhold til deres Aftale delte Udbyttet, hvad enten de havde taget Del i Udførelsen af Tyverierne eller ei.

Den 11te Januar dette Aar stjal endvidere Poulsen og Mohr, der ligeledes havde Beskjæftigelse som Arbeidsmænd paa Toldboden, til fælles Fordel 52 Pd. Kloverfrø, vurderet til 50 Øre pr. Pd., fra Sække i et af Toldbodens Oplagsskure, hvilket Tyveri de udførte ved at Poulsen stak Hul paa Sækkene, hvorefter de Begge tomte ud af Indholdet. Det stjaalne Frø, som tilhørte et udenlandsk Handelshus, solgte de derefter til Tiltalte Jørgensen.

Paa samme Maade er Tiltalte Jørgensen, der ligelødes arbeidede paa Toldboden, overbevist at have afkjøbt de Tiltalte alt det af dem stjaalne Kloverfrø, skjøndt han idetmindste for en Del af det indsaa, at det var erhvervet ved Tyveri.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 15. October 1880.

Gyldendanske Boghandels Forlag (F. Høgel & Søn).

Ford. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 22.

(Fortsættes fra Nr. 21).

Nr. 173.

Advokat Halkier

contra

Claus Asmus Mohr m. Fl. (Defensor Nellemann).

Af de Tiltalte er Poulsen født den 16de Juli 1854, Hans Peter Hansen den 27de Marts 1854, Niels Hansen Grønberg den 15de September 1840, Poul Petersen den 23de September 1850 og Vilhelm Larsen den 2den Juli 1847, og ingen af disse Tiltalte er funden forhen straffet, Mohr født den 24de Juni 1847 og ved denne Rets Dom af 2den Marts 1872 anset efter Straffelovens § 228 jfr. § 54 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Jørgensen er født den 15de April 1820 og ved Høiesterets Dom af 6te October 1864 anset efter Forordningen 11te April 1840 i Medfør af dens § 77 jfr. § 21 efter § 41 jfr. § 46 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Som Folge af Foranstaaende ville de Tiltalte være at ansee efter Straffeloven, Mohr efter dens § 230, 1, Poulsen, Hans Peter Hansen, Niels Hansen Grønberg, Petersen og Larsen efter dens § 228, for Poulsens og Larsens Vedkommende sammenholdte tildels med § 54, for Niels Hansen Grønbergs og Petersens Vedkommende sammenholdte med § 54, og Jørgensen efter dens § 238 jfr. § 23, efter Omstændighederne Jørgensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og de øvrige Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød, Mohr og Poulsen hver i 5 Gange 5 Dage, Hans Peter Hansen, Niels Hansen Grønberg, Petersen og Larsen hver i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Jørgensen vil endvidere i Henhold til Lov 23de Mai 1873 § 9 være at dømme til at have forbrudt den af ham under 18de Mai 1858 vundne Næringsadkomst til Værtshushold.*

Nr. 51. **Entrepreneur J. Madsen**
 (Advokat Henrichsen efter Ordre)
 contra
 Stenhugger **L. N. Kyhl** (Ingen),
 betræffende Betalingen af 79 Kr. 55 Øre.

Kjøbenhavns Gjældscommissions Dom af 30te August 1878:
 »Indstævnte, Entrepreneur J. Madsen, bør til Citanten, Stenhugger L. N. Kyhl, betale de paastævnte 79 Kr. 55 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 3die Juli d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 5 Kroner 43 Øre. Saa bør Indstævnte og til Justitskassen bode 2 Kr. At efterkommés inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.«

Hoiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 30te November 1878 er Hoiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis. Der er derhos meddelt Citanten Bevilling til for Hoiesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som han, naar han havdegivetbeho- rigt Møde for Gjældscommissionen, sammesteds kundehavofremsat.

Forsaaavdt Citanten nu her for Retten har gjort gjældende, at der af det, der foregik, da Indstævnte i sin Tid modtog Betaling, overensstemmende med en af den controlle- rende Ingenieur foretagen Opgjorelse, for Bygningen af de Sten- kister, han ved en mundtlig Accord med Citanten havde paa- taget sig at opføre, skulde kunno udledes en Anerkjendelse fra Indstævntes Side dels af denne Opgjorelses Rigtighed dels af, at de af Indstævnte udenfor bemeldte Accord ydede Præstationer skulde anses vederlagte ved de Modkrav til Beløb 36 Kr., som Citanten formener at have paa Indstævnte, findes der efter de Hoiesteret foreliggende, efter den indankede Doms Afsigelse til- veiebragte, Oplysninger ikke heri at kunne gives ham Medhold. Derimod ville de af Citanten fremsatte Indsigelser mod den af Indstævnte udfærdigede, Hoiesteret forelagte Regning over hans formentlige Tilgodehavende, hvilke Indstævnte ikke har imøde- gaet, i det Hele være at tage til Følge, og Indstævntes Tilgo- dehavende efter Regningen kan herefter ikkun anses at udgjøre det af Citanten anerkjendte Beløb 30 Kroner for Klammer og

Dupper samt for Sten og Grus, som Indstævnte har leveret udenfor den oprindelige Accord. Da nu Citantens ovenberorte formentlige Modkrav ikke af ham ere gjorte gjældende for Gjældscommissionen ved Contrasogsmaal, hvilket efter hans egen Fremstilling af Sagens Sammenhæng maatte være nødvendigt, ville de som Folge heraf ikke kunne komme i nogen Betragtning under denne Sag, og Citanten vil derfor være at tilpligte at betale Indstævnte de ovennævnte 30 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra Gjældscommissions-Klagens Dato.

Efter de Høiesteret forelagte Oplysninger findes der ikke tilstrækkelig Føie til at paalægge Citanten noget Ansvar for hans Udeblivelse fra Forligsmæglingen. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Citantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salarium samt den af ham paastaaede Erstatning for Udgifterne ved Afholdelsen af en Notarialforretning blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte betale 30 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 3die Juli 1878, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 2 Kroner. Advokat Henrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret 120 Kroner samt i Erstatning for Udgift til en Notarialforretning 15 Kroner 95 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmissor ero saalydende: "Da Indstævnte, Entreprenur J. Madsen, som under nærværende Sag af Citanten, Stenhugger L. N. Kyhl, søges til Betaling af 79 Kr. 55 Øre som skyldige til Rest for udført Arbeide ved Bygning af Stenkister paa Frederikssundsbanen m. v. tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato, den 3die Juli d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, skjøndt lovlig stævnet, hvorken er mødt eller har ladet møde under Sagen, vil der i Medfør af Lovens 1—4—30 og Forordningen 3die Juni 1796 § 2 være at give Dom efter Citantens i Stævningen indeholdte Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 5 Kr. 43 Øre.

Som udebloven fra den befalede Forligsmægling vil Indstævnte derhos have at betale til Justitskassen i Mulkt for uødig Trætte 2 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.*

Nr. 198.

Advokat Halkier

contra

Niels Peter Christensen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Løsgængeri og Forvanskning af Fattigvæsenets Eiendele.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Juni 1880: „Til-talte Niels Peter Christensen bør straffes med Arbeide i Kjø-benhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage og be-tale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-talte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Til-talte Niels Peter Christensen, der er født den 30te November 1848 og mange Gange forhen straffet for Løsgængeri og senest ved denne Rets Dom af 27de Januar d. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Led og Lov 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved egen Til-staaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have den 11te forrige Maaned mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 12te April d. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold forladt det ham af Fattigvæsenet an-viste Arbeide i den Hensigt at unddrage sig fra dettes For-sorg samt derefter at have forvansket en Troie og et Par Ben-klæder, som vare leverede ham til Brug af Kjøbenhavns Fattig-væsen, vil han være at anse efter fornævnte Lov af 1860 § 1, jfr. i Medfør af Plan af 1ste Juli 1799 § 157 cfr. Plakaterne

af 19de December 1832 og 9de October 1833 § 2 samme Lovs § 5 efter Omstændighederne med Arbeide i Kjøbenhavns Fatigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage.*

Nr. 181.

Advokat Nellemann
contra

Stine Hansen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Hjorm Ginding Herreders Extraretsdom af 5te Marts 1880: »Arrestantinden Stine Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Omkostningerne ved denne Action, derunder i Salair til Actor, Prokurator Poulsen, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 12te April 1880: »Arrestantinden Stine Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at hun udreder Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under denne Sag tiltales Arrestantinden Stine Hansen for Tyveri. Den 9de Januar d. A. om Morgenen anmeldte Fisker Søren Nielsen af Struer for en Politibetjent, at der den foregaaende Aften i hans Logis hos hans Forældre var under hans Fraværelse af hans Portemonnaie, der laa i hans Benklæder, som hang paa Væggen eller — som af ham senere forklaret — laa paa

hans Kiste i hans Sovekammer, bortkommet tre Tikronesedler, og at han for dette Tyveri havde Mistanke til Arrestantinden, hvorhos han navnlig nærmere meddelte, at efterat han ved sin Hjemkomst bemeldte Aften havde truffet Arrestantinden og en Søster til hende hos hans Forældre, og han, idet han ikke ønskede at være sammen med disso Piger, der ofter hans Udsagn vare meget løsagtige, havde begivet sig andetsteds hen og spist sin Aftensmad og derefter atter var vendt tilbage og gaaet tilsengs, blev han omtrent Kl. 11 om Natten vækket ved, at der blev banket paa hans Vindue, og da han derefter aabnede Vinduet, stod Arrestantinden udenfor, og idet hun sagde til ham: »Der har Du Noget, som jeg har taget fra Dig», stak hun ham i Haanden et Stykke Papir, der viste sig at være en Tikroneseddel, og hvori der efter hans senere Forklaring var indlagt nogle ham tilhørende saakaldte Østerssedler, men som han iøvrigt ei da ændsede videre, idet han strax, efter at have skjændt paa hende, fordi hun havde banket paa Vinduet, og lukket dette, gik tilsengs, og først den næste Morgen kom han i Tanker om at eftersee sin Portemonnaie og opdagede da, at der manglede 3 Tikronesedler i samme.

Efter Modtagelsen af denne Anmeldelse indfandt Politibetjenten sig samme Morgen i Arrestantindens Logis, og blev hun, der under Sagen har erkjendt ved sin Ankomst til Struer den foregaaende Dag at have været ganske blottet for Penge, da funden i Besiddelse af 2 Tikronesedler, som hun imidlertid nægtede at have stjaalet, og denno Benægtelse har hun under de derefter i Sagen optagne Forhør fastholdt, idet hun nærmere har forklaret, at efterat hun, der efter sit Udsagn tidligere 2 Gange havde havt Samloie med Søren Nielsen og tillige af ham faaet Lofte om Ægteskab, den 8de Januar — som det maa antages ved Aftenstid — havde, for at træffe ham, i Forening med sin Søster indfundet sig hos hans Forældre og forgjæves ventet paa, at han, der vel kom tilstede, men strax efter gik bort igjen, skulde vende tilbage, indfandt hun sig senere alene sammesteds paa en Tid, da Søren Nielsen maa antages at være vendt tilbage og havde begivet sig ind i sit Sovekammer, hvorfra der var Udgang til Forstuen, og spurgte, om han var hjenme, hvad hans Fader, der vel antog, at han var gaaet tilsengs, men ikke vilde have, at de skulde træffe sammen, imidlertid benægtede, men da hun, efterat have ventet en Timestid, vilde gaae bort, traf hun i Forstuen Søren Nielsen, der opfordrede hende til at gaae med ind til ham og klæde sig af og lægge sig hos ham, hvad hun da ogsaa gjorde. Efter hendes Forklaring var han meget kjærlig imod hende, og inden hun ud paa Natten forlod ham, tog han i Morke de ovennævnte tre Tikronesedler frem og gav hende dem, uden at hun iøvrigt da vidste, hvormeget hun fik, idet Sedlerne vare sammonfoldede og han ikke talte om,

hvormange der var, og da hun ved sin Bortgang gik om til hans Vinduer for endnu engang at sige ham Godnat, lukkede han et Vindue op, kyssede hende og bad hende om at give ham 10 Kroner tilbage, hvad hun da ogsaa gjorde, uden at hun lagde Mærke til, at der med Sedlen fulgte andre Papirer.

Soren Nielsen har nu vel edelig nægtet at have givet Arrestantinden de ommeldte Tikronesedler, ligesom han ogsaa har nægtet, at hun den ommeldte Aften eller Nat har været inde hos ham, eller at han overhovedet nogensinde har havt Samleie med hende, medens han derimod har erkjendt, at han tidligere, om end kun for Løior og i Fleres Paahor, har lovet hende Ægteskab, og vel ere Arrestantindens Forklaringer i det Hele og særlig hendes Anbringende om ved den ovenommeldte Leilighed at have truffet Soren Nielsen i Forstuen ogsaa paa anden Maade noget svækkede, idet navnlig Soren Nielsens Fader edelig har forklaret, at han næsten umiddelbart, efterat Arrestantinden havde forladt hans Stue for at gaae bort, gik ud i Forstuen for at sætte Slaaen for Gadedøren, ved hvilken Leilighed han hørte En, som han antog for hende, gaae udenfor, samt at det efter hans Mening er umuligt, at hun ved den Leilighed kan have talt med Soren Nielsen, inden han kom derud; men ligesom Soren Nielsens ovenommeldte Meddelelse til Politibetjenten om, at han først den 9de Januar om Morgenen eftersaa sin Portemonnaie og opdagede, at der af samme var bortkommet tre Tikronesedler, ikke stemmer med hans senere for Retten i saa Henseende afgivne Forklaring, hvorefter han strax, efterat Arrestantinden efter hans Udsagn havde stukket ham den ene af Sedlerne tilligemed de andre ovenommeldte Papirer i Haanden, vil have tændt Lys og estersat Portemonnaien, og det derhos i og for sig er i høi Grad usandsynligt, at Arrestantinden, dersom hun havde frastjaalet ham de ommeldte Tikronesedler, skulde af egen Drift paa den af ham angivne Maade have givet ham den ene af dem tilbage, saaledes er der ikke blot ikke oplyst Noget, der særlig kunde tale for, at hun skulde, medens hun tilligemed sin Søster opholdt sig hos Soren Nielsens Forældre, have været inde i hans Sovokammer, men Sagens Oplysninger tale endog herimod, idet navnlig Soren Nielsens Moder har forklaret, at hun ikke troer, at Arrestantinden ved bemeldte Leilighed var ude af hendes Stue, at dette i alt Fald kun har været et Øieblik og at hun derfor ikke kan troe, at Arrestantinden kan have taget Pengene.

Idet det nu herefter ikke imod Arrestantindens Benægtelse kan anses tilstrækkelig godtgjort, at hun paa ulovlig Maade er kommen i Besiddelse af de omhandlede Penge, vil hun være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter Sagens Omstændigheder imod Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger."

Fredagen den 8de October.

Nr. 132.

Advokat Hindenburg
contra**Niels Lindholm** (Defensor Levinson),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Vardo Kjøbstads Extrarets Dom af 28de August 1879: »Tiltalte Niels Lindholm bør straffes med simpelt Fængsel i 6 Uger samt betale i Erstatning til Kjøbstædernes almindelige Brandforsikring 1244 Kroner og til Brandforsikringsselskabet »Danmark« 1905 Kr. 66 Øre, dog at Straffen bortfalder, naar han inden nedenstaaende Frist tilsvare de nævnte Erstatningsbeløb. Saa bør Tiltalte ogsaa udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Prokurator Smith, og Defensor, Sagfører Harck, 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 13de October 1879: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Dage. 1 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller, betaler Tiltalte 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den være at stadfæste, dog saaledes at der til de Tiltalte paalagte Erstatningssumme ifølge det for Høiesteret Oplyste endvidere maa foies 50 Kroner i Erstatning til Skomager Schmidt i Varde, hvorhos Fristen for Erstatningssummens Udredelse beregnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte endvidere bør udrede i Erstatning til Skomager Schmidt i Varde 50 Kroner, hvorhos Fristen for Erstatningssummernes Ud-

rodelse rogues fra denne Høiestoretsdoms For-
kyndelse. I Salarium for Høiosterot betaler
Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Levin-
sen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under denne
Sag tiltales Bager Niels Lindholm for Ovortrædelse af Straffo-
lovens § 284.

Efter Sagons Oplysninger nedbrændte den 28de April d. A.
om Morgenen imellem Kl. 5 og 6 et til Snedker C. Nielsons
Eiendom i Varde hørende Baghus, i hvilket der foruden 3 Boboel-
sesleiligheder og et Hjulmagerværksted var indrettet et Bageri,
der var udleiet til Tiltalte, og er det ved de i Anledning af
denne Brand optagne Forhør oplyst, at Ilden opstod i Bageriet,
medens Tiltalte sammesteds var beskjæftiget med at fyre i Ov-
nen, hvortil der benyttedes Lyng, og Ilden maa navnlig efter de
foreliggende Oplysninger antages at hidrøre fra, at en Glød fra
Ovnhullet, hvis Dør for Træks Skyld holdes aaben, er falden
ned i den udenfor Ovnen værende saakaldte Standgrav, der var
 $\frac{3}{4}$ Alen dyb og strakte sig omtrent 2 Alen ud fra Ovnen, og
har antændt Lyngen, der paa den Tid laa over hele Standgra-
ven lige ind til selve Ovnen, idet nemlig Flammen, da Tiltalte
og hans Svend opdagede Ilden, slog op fra Gulvet lige foran
Ovnen, hvor det brændte i den der liggende Lyng. Efter Til-
taltens og Svendens Forklaringer stod Flammen dongang ikke
høit, men da Lyngen, hvoraf der ogsaa laa en Del paa Støngul-
vet udenom Standgraven, var tør, greb Ilden, uagtet de gjorde
Forsøg paa at dæmpe den ved at kaste Vand paa den, hurtig
om sig og antændte snart Loftet — der var kun lidt over
Mandshøide fra Gulvet og for Størstedelen bestod af gamle og
orinstukne Brædder, hvori der foruden 3 à 4 ved Ælde
fremkomne Huller fandtes ovenover Standgraven en paa den Tid
halvt aabentstaaende Lem op til Loftsrummet — saavel som et
sammesteds beroende større Forraad af Lyng, hvorfra Ilden ud-
bredte sig til hele Bygningen.

Brandforsikringselskabet »Danmark«, i hvilket flere af
Beboerne af det brændte Hus havde deres Eiendole forsikkrede,
saavel som Kjøbstædernes almindelige Brandforsikkring, have paa-
staaet sig tilkjendte henholdsvis 1905 Kr. 66 Øre og 1244 Kr.
i Erstatning under Sagen.

Ved, medens Tiltalte fyrede i Ovnen, at lade et saa let-
fængeligt Materiale som tør Lyng ligge i større Mængde i og
udenom Standgraven og navnlig lige op til Ovmundingen og
samtidig at lade Døren til denne og Loftslommen være aabne

findes han at have tilsidesat almindelig Forsigtighed, saameget mere som der knap et Aar i Forveien var under lignende Omstændigheder opstaaet Ildsvaade i et andet dengang af Tiltalte atbenyttet Bageri, og det maa derfor, idet det efter det Foranførte maa antages, at Ildsvaaden er foranlediget ved den af Tiltalte saaledes udviste Uforsigtighed, billiges, at han, der er født i Aaret 1852 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, herfor er ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 284, men Straffen, der er fastsat til simpelt Fængsel i 6 Uger, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 8 Dage. Med denne Nedsættelse i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser billiges, derfor være at stadfæste.*

Nr. 12. Gaardmand **Jens Peder Pedersen** (Selv)
contra

Tjenestepige **Karen Marie Hansen**

med Curator, Slagtor Hans Jørgen Jensen (Ingen),
betræffende Citantens Forpligtelse til at yde Underholdningsbidrag til et af Indstævnte udenfor Ægteskab født Barn.

Lunde-Skam Herreders Politirets Dom af 29de Januar 1878:
•Saafremt Indklagede Gaardmand Jens Peder Pedersen af Farstrup efter foregaaende lovlig Omgang med sin korporlige Ed bekræfter, at han ingensinde har havt legemlig Omgang med Klagerinden Karen Marie Hansen, da bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være; drister han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, da bør han til det af Klagerinden den 7de Juli 1877 udenfor Ægteskab fødte Barn, som i Daaben er kaldet Anna Jenika Hansen, dets Underhold og Opdragelse, fra dets Fødsel til dets fyldte 14de Leveaar, at udrede et saadant aarligt Bidrag, som af vedkommende Øvrighed i saa Fald vil være at bestemme. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.*

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Octbr. 1879: •Naar Citanton, Gaardeier Peder Pedersen, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed bekræfter, at han ikke har pleiet legemlig Omgang med Indstævnte, Tjenestepige Karen Marie Hansen, til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 7de Juli 1877 udenfor Ægteskab fødte Barn Anna

Jenika Hansen, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Men trostor han sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til det nævnte Barns Underholdning og Opdragelse fra dets Fødsel til dets fyldte 14 Aar, betale et saadant Bidrag, som Øvrigheden bestemmer. Sagens Omkostninger ophæves, og vil der være at tillægge Indstævntes beskikkede Sagfører her ved Retten, Prokurator Herforth, et Salarium af 25 Kr., som udredes af det Offentlige. At efterkommes indon 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.«

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Citanten ingen anden Paastand nedlagt, end at Sagen, paa Grund af, at Underdommeren formentlig ikke skulde have sørget tilbørlig for dens Oplysning, hjemvises til Politiretten til ny og lovligeres Behandling ved en Sættedommer. Denne Paastand vil imidlertid allerede af den Grund ikke kunne komme i Betragtning, at den er uden Hjemmel i Proceduren for Overretten, hvor Citanten — der saavel sammesteds som ved Underrotten lod møde ved Sagfører — alene procederede til Forandring, subsidiairt Stadfæstelse af Politiretsdommen. Den indankede Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger det maa have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse fastsættes til 4 Uger efter nærværende Doms Forkyndelse.

Sagen er i foregaaende Instans bleven utilbørlig forhalet fra Citantens Side, i hvilken Henseende henvises til den i Dommen givne Fremstilling med Tilføiende, at det af Citanten optagne, i Dommen berørte, Thingsvidno var sluttet den 20de Juli 1878 og beskrevet den 30te s. M., og at der ikke henstod noget Thingsvidno enten den 2den September s. A., eller nogen af de følgende Retsdage lige til den 1ste September 1879, paa hvilke der stadig blev begjært Udsættelse paa Grund af, at et Thingsvidno ikke var sluttet, saalidt som der i dette Tidsrum ses ellers at være foretaget Noget til Sagens Fremme. For denne Forhaling af Sagen vil Overretssagfører Dreyer, der gav Møde for Citanton, i Medfør af Forordningen 16de Januar 1828 § 14 være at ansee med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne fastsættes til 100 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edons Aflæggelse fastsættes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Overretssagfører Dreyer bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: „Under nærværende i 1ste Instants inden Lunde-Skam Herreders Politiret paakjendte Sag søgte Indstævnte, Tjenestepige Karen Mario Hanson, Citanten, Gaardeier Peder Pedersen, tilpligtet at udrede Bidrag til det af hende den 7de Juli 1877 udenfor Ægteskab fødte Pigebarn Anna Jenika Hansens Underholdning og Opdragelse fra dets Fødsel til dets fyldte 14de Aar efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse, og ved Politirettens Dom af 29de Januar næstefor blev Udfaldet af Sagen, under hvilken Citanten havde nægtet nogensinde at have haft legemlig Omgang med Barne moderen, gjort afhængig af Citantens Ed, saaledes at han, hvis han edelig bekræftede ingensinde at have pleiet legemlig Omgang med Indstævnte, vilde være at frifinde, men i modsat Fald at domme efter dennes Paastand.

Denne Dom har Citanten ved Stævning af paafølgende 15de Februar indbragt her for Retten med Paastand principaliter om pure Frifindelse for Indstævntes Tiltale, subsidiairt om Frifindelse mod med sin Ed at bekræfte, at han ikke har haft legemlig Omgang med hende til en saadan Tid, at han kan være Fader til det ommeldte Barn, og mest in subsidium om Underretsdømmens Stadfæstelse, i alle Tilfælde med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Efterat Sagen under 29de April f. A. var bleven incamereret her ved Retten og et Indlæg fremlagt af Citanten og denne derpaa havde havt Udsættelse paa Grund af Vidneforsel til 27de Mai, paa hvilken Tægtedag han fremlagde Gjenpart af kgl. Bevilling af 16de s. M. til nye Oplysningers Erhvervelse, orholdt han gjentagende Udsættelse, dels for at søge slige tilveibragte, dels paa Grund af Conference, indtil han den 2den Septembris dorefter fik Anstand, fordi en af ham paastævnet Thingsvidnesag endnu ikke var sluttet, og da Indstævnte hverken mødte eller lod møde, vedblev Sagen at henstaae paa denne Anstandsgrund lige indtil 1ste Septbr. d. A. Først paa denne Tægtedag lod Indstævnte, som imidlertid under 18de August næstforud havde erhvervet kgl. Bevilling til fri Proces, møde ved

sin beskikkede Sagfører, Prokurator Herforth, der, da Citanten nu fornyede sin sidst havde Anstandsbejæring, protesterede herimod under Henvisning til den lange Tid, hvori Sagen alt havde henstaaet paa denne Grund, medens han derimod selv forlangte 14 Dages Udsættelse for at gjøre sig bekendt med Sagen, og da Citanten in subsidium bejærede 8 Dage for at imødegaae ham, protesterede han ogsaa herimod, hvorefter Sagen optoges til Kjendelse.

Da det imidlertid viste sig, at samtlige Sagens Dokumenter manglede, blev Sagen ex officio reassumeret den 8de September, hvor da Citanten, næst at fremlægge et inden Odense Herred optaget Thingsvidne, med Modpartens Samtykke erholdt 14 Dages Anstand for at fremskaffe Documenterne, der endnu beroede i Fyen. Den 22de s. M. modte derefter Citanten, og næst at bemærke, at der endnu agtedes ført et Vidne, som var stævnet til at mode ved sit Værnething den paafølgende 20de Octbr., hvorom han foreviste forkyndt Vidnestævning, forlangte han Anstand til den 27de Octbr. Herimod protesterede imidlertid Indstævntes beskikkede Sagfører under Henvisning til, at den sidste Anstand alene var bevilget til at fremskaffe manglende Dokumenter, og at Citanten ikkun havde haft altfor rigelig Tid til at føre de fornødne Vidner, og protesterede overhovedet mod enhver yderligere Anstand, idet han for sit Vedkommende indlød Sagen til Doms med Paastand om Underretsdømmens Stadfæstelse og Tilkjendelse af Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. Citanten fastholdt sin Anstandsbejæring.

Da det nu af det Foranførte fremgaaer, at Citanten har haft endog langt mere end tilstrækkelig Tid til at varetage sit Tarv i enhver Henseende, findes den bejærte Anstand i Henhold til Grundsætningerne i Forordningen 16de Januar 1828 § 2 ikke at kunne bevilges, og Sagen bliver saaledes at paakjende i Realiteten.

Af den ved Politiretten stedfundne Procedure ses det, at Indstævnte, om hvem det er in confesso, at hun har tjent Citanten fra Juli 1875 til 1ste Novbr. 1876 og at hun derefter oftere bar været i hans Hjem for at udføre Arbejde for Dagbetaling, har sigtet Citanten for mange Gange baade før og efter den nævnte 1ste Novbr. at have pleiet legemlig Omgang med hende, medens Citanten, som berørt, har nægtet, at saadant nogensinde har været Tilfældet, og da der maa gives Underretsdømmen Medhold, naar det i samme udtales, at der ikke under den vidtløftige Procedure er fremkommet Noget, der kunde bevirke en Afgivelse fra den i Lovens 6—13—5 indeholdte almindelige Regel, ifølge hvilken den Sigtode bor at værge sig med sin Ed, i hvilken Henseende den Omstændighed, at Indstævnte har indrommet en Gang omtrent 14 Dage før hin 1ste Novbr. at have haft Omgang med en anden Mandsperson, ikke kan

gjøre nogen Forandring, samt da der heller ikke ved det af Citanten under Proceduren her ved Retten erhvervede Thingsvidne er tilveiebragt nogen Oplysning, der kunde bevirke et andet Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af nævnte Lovsted være at gjøre afhængig af Citantens Ed, dog saaledes at denne, da der mangler Foie til at lade den lyde som i Underrettsdommen antaget, vil overensstemmende med Citantens subsidiaire Paastand komme til at gaae ud paa, at han ikke har havt legemlig Omgang med Indstævnte, til en saadan Tid, at han kan være Fador til det heromhandlede Barn. Sagens Omkostninger vil'e efter Omstændighederne være at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører her ved Retten, hvis Sagførelse har været forsvarlig, tilkommende Salarium, der bestemmes til 25 Kr., vil være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 204.

Advokat Hindenburg

contra

- 1) **Hans Andersen**, 2) **Rasmus Nielsen** og
3) **Niels Pedersen** (Defensor Klubion),

der tiltales for Hæleri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Mai 1880: •Arrestanten Sven Petter Johansson og de Tiltalte Hans Andersen, Rasmus Nielsen og Niels Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 4 Gange 5 Dage, Andersen i 6 Gange 5 Dage og de sidstnævnte Tiltalte hver i 2 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prokuratorerne, Kammerassessor Jøsporsen og Cloos, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten, dog at de Tiltalte in solidum med ham udrede Omkostningerne hver for sit Vedkommende, deriblandt hver en Fjerdedel af de angivne Salairer. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Juni 1880: •De Tiltalte Rasmus Nielsen, Hans Andersen og Niels Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, de Tiltalte Nielsen og Pedersen hver i 5 Dage og Tiltalte Andersen i 4 Gange 5 Dage. Iovrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Sorrensen, betaler Arrestanten Sven Petter Johansson 20 Kr. til hver, dog at de Tiltalte Nielsen, Andersen

og Pedersen in solidum med ham deraf hver især udredor on Fjerdedol. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Rasmus Nielsens, Hans Andersens og Niels Pedersens Vodkommende anførte Grunde kjøndes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advokaterne Hindenburg og Klubion tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, hvoraf enhver af de Tiltalte udroder en Trediodeel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Odense Kjøbstads Extraret mod Arrestanten Sven Petter Johansson for Tyveri og mod de Tiltalte Rasmus Nielsen, Hans Andersen og Niels Pedersen for Hæleri anlagte, for Arrestantens Vedkommonde paa Justitiens Vegne og for hver af de tre Tiltalte efter deres egen Begjæring hertil indankede Sag, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han, der havde faret med den af Capitaiu Erik Gustaf Carlsson førte Skonnortbrig „Cito“ og med hans Tilladelse i afvigte Vinter opholdt sig ombord i samme, medens den laa afmonstret i Havnen ved Odense, hvorimod Capitainen boede i Land, i Februar Maaned d. A. har fra Steder i Skibet, hvortil han havde uhindret Adgang, stjaalet i forskjellige Gange endel Tougværk og Beggarn til en samlet Værdi af 59 Kr., som han solgte: Beggarnet og en Trosse til Værdi 16 Kr. til Tiltalte Rasmus Nielsen, en Trosse til Værdi 25 Kr. til Tiltalte Hans Andersen og en Trosse til Værdi 18 Kr. til Tiltalte Niels Pedersen, til hvorn han ligeledes for 50 Øre solgte et Par Pramaarer, som han tog paa Skibet.“

Tiltalte Nielsen, der betalte det af ham kjøbte Tougværk med 4 Kr. 25 Øre, har tilstaaet, at han, da han kjøbte det, ikke nærede oogen Tvivl om, at det var stjaalet. Hvad de Tiltalte Andersen og Pedersen angaaer, da have de vel begge benægtet, at Arrestanten, som af ham paastaaet, moddelte dem, at de af dem kjøbte Gjenstande vare stjaalne, inden han solgte dem samme, og de have derhos begge vedholdende forklaret, at Arrestanten, da de først afslog at kjøbe de dem tilbudne Gjenstande, fordi de paa Grund af Omstændighederne, særlig den for Tougværket forlangte lave Betaling, nemlig af Andersen 2 Kr. 50 Øre og af Pedersen 2 Kr., samt da Arrestanten anmodede dem om at tie med kjøbet overfor Capitainen, nærede Mistanke om, at de vare stjaalne, under mange Eder uafbrudt

forsikkrede dem om, at dette ikke var Tilfældet, og at han havde Ret til at sælge Gjenstandene, men Tiltalte Pedersen har i Forbindelse hermed erkjendt, at, om han end ved disse Arrestantens Forsikringer nærmest blev bragt til at troe paa, at denne havde Ret til at sælge dem, var han dog ikke fuldstændig befriet for Tvivl om Arrestantens lovlige Adkomst til samme, da han købte dem, og Tiltalte Andersen har vel fastholdt, at al Tvivl i saa Henseende var inden Kjøbet blevet hævet hos ham ved Arrestantens Forsikringer, men har tillige erkjendt, at han dog paany senere fattede Mistanke om, at Arrestanten havde stjaalet den af nævnte Tiltalte købte Trosse, og at han ikke destomindre derefter solgte den til en Trediemand for 11 Kr.

For det af Arrestanten og de Tiltalte saaledes udviste Forhold er ved den indankede Dom af 4de Mai d. A. Arrestanten Johansson, der efter eget Opgivende er født den 28de August 1859 og saaledes 20 Aar gammel, hvilket af Underdommeren er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, bleven anset efter Straffelovens § 223 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, medens de Tiltalte Nielsen, Pedersen og Andersen, der ere fødte henholdsvis den 7de August 1839, den 1ste Februar 1842 og den 22de April 1851, og af hvilke de to førstnævnte ikke ere fundne tidligere straffede, medens Tiltalte Andersen er straffet tvende Gange for Tyveri, senest ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 8de December 1876 efter Straffelovens § 230 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ifølge Odense Kjøbstads Politirets Dom af 22de December 1879 efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ere blevne ansete efter Straffelovens § 238, for Andersens Vedkommende sammenholdt med § 241 som for 3die Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød, de Tiltalte Nielsen og Pedersen hver især i 2 Gange 5 Dage 5 Dage og Tiltalte Andersen i 6 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger ere derhos ved Underrettsdommen paalagte Arrestanten, dog at de tre Tiltalte in solidum med ham udrede dem hver især for deres Vedkommende, deraf hver $\frac{1}{4}$ af de Actor og Defensor ved Underretten tillagte Salairer af 20 Kr.

Medens Underrettsdommens Bestemmelser nu findes iovrigt at burde stadfæstes, skjøttes den de Tiltalte Nielsen og Pedersen ikjendte Straf efter Omstændighederne at burde nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød for hver især i 5 Dage og den Tiltalte Andersen ikjendte Straf til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 22. October 1880.

Gyldendanske Boghandels Forlag (F. Høgel & Son).

Ferd. Ejlsdøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 23—24.

Nr. 178.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Christian Schophuus (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 5te April 1880: „Tiltalte Jens Christian Schophuus bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; saa udreder han og alle denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor, Overretssagfører Kjær, 10 Kr., og til Defensor, Prokurator Winge, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Mai 1880: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Kurvemagersvend Jens Christian Schophuus for Tyveri, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort,

at han den 9de Marts d. A., da han efter sin Forklaring manglede Brød til sin Familie, har tilvendt sig 2 Plader og en Ramme til en Kakkelovn, der henlaa ved Trappegangen i den af Tiltalte beboede Leilighed i Aarhus. Disse Gjenstande forsøgte han derpaa strax at sælge i et Jernstoberi, men her bleve de gjenkjendte af Værkfører Chr. Nielsen som ham tilhørende. Efter under Sagen at være vurderede til 5 Kroner som Dele af Kakkelovnen og til 1 Krone som gammelt Jern, ere de stjaalne Gjenstande udleverede til denne, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal.

For sit ovenanførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1847 og tidligere, foruden at være straffet for Betleri ifølge Randers Kjøbstads Extraretsdom af 22de April 1876 har været straffet for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.»

Nr. 241.

Advokat Klubien

contra

Christian Julius Christoffersen

(Defensor Hansen),

der tiltales for Losgængeri og Betleri.

Hellum-Hindsted Herreders Politirets Dom af 18de Juni 1880: »Arrestanten Christian Julius Christoffersen hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udreder derhos alle af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Juli 1880: »Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettons Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til

Advokat Klubien og Høiesterotssagfører Hansen
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Om Arrestanten Skomagersvend Christian Julius Christoffersen, der under nærværende Sag tiltales for Løsgænger og Betleri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han siden Pintse d. A. har i en 14 Dages Tid flakket arbejdsløs omkring i Jylland uden Legitimationspapirer og tildels ernæret sig ved Betleri, indtil han i Slutningen af Mai Maaned anholdtes i Skolund, hvor han betlede.

For dette Forhold vil Arrestanten, der maa antages at være født i Aaret 1825 og tidligere mange Gange har været straffet for Løsgænger og Betleri, senest efter Fleskum Herreds Politiretsdom af 11te August f. A. efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 3, cfr. § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, nu paany være at ansee efter disse Lovbestemmelser med en Straf, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det retteligen er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.»

Tirsdagen den 12te October.

Nr. 38. Kammerherre, Overpræsident **E. E. Rosenorn**
og Godseier, Cand. juris **P. B. Scavenius** til Voergaard
(Høiesterotssagfører Zahle)
contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet,
paa Statskassens Vegne (den constituerede Kammeradvokat),
angaaende Stempel- og $\frac{1}{2}$ pCt.-Afgift af Overdragelsessummen
for Voergaard med Tiender.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Octbr. 1879: »De Indstævnte, Kammerherre, Overpræsident E. E. Rosenorn og Godseier, Cand. juris P. B. Scavenius til Voergaard, bor til Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, paa Statskassens Vegne, i yderligere Halvprocentafgift efter Frdn. 8de Februar 1810 § 1 En for Begge og Begge for En betale de i saa Henseende paastævnte 700 Kr. med Renter af dette Beløb 5 pCt. p. a. fra den 2den December 1876 til Betaling sker, men iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at

være. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, og idet bemærkes, at en af Hovedcitanterne for Høiesteret fremsat subsidiær Paa-stand om, at $\frac{1}{2}$ pCt-Afgift ikke skulde svares af de solgte Kvæg- og Smaaredselstiender, allerede af den Grund ikke kan komme i Betragtning, at der savnes tilstrækkelig Oplysning om disse Tienders særskilte Værdi, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Hovedcitanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende; „Ved en den 2den November 1872 oprettet Kjøbecontrakt solgte Kammerherre, Overpræsident E. E. Rosenørn til Godseier Cand. jur. P. B. Scavenius Hovedgaarden Voergaard med Tilliggende samt underliggende Tiender, Skov og Bøndergods, og blev den fulde afgiftspligtige Kjøbesum i Contracten ansat til 305,671 Rd. 87 Sk., hvoraf 70,000 Rd. var beregnet for Tienderne, der i Contracten vare specificerede som Voer Sogns Kirke-Korn-Kvæg- og Smaaredselstiende, matrikuleret Hartkorn 21 Tdr., samme Sogns Konge-Korntiende, matrikuleret Hartkorn 15 Tdr., og Albæk Sogns Kirke-Korn-Kvæg- og Smaaredselstiende, matrikuleret Hartkorn 17 Tdr. 4 Skp. For det nævnte for Tienderne beregnede Beløbs Vedkommende blev Kjøbecontrakten kun stemplet efter 2den Klasses Taxt, ligesom der ikke heller af Kjøbesummen for Tienderne, der senere tilligemed det øvrige ved Kjøbecontrakten Solgte bleve tilskjødede Kjøberen, er svaret Halvprocentafgift efter Frd. 8de Februar 1810. Generaldirektoratet for Skattevæsenet, til hvilken Autoritet Kjøbecontrakten blev indsendt med Begjæring om Sammes Resolution for, hvorvidt den var behørig stemplet, godkjendte imidlertid Stemplingen for de overdragne Tienders Vedkommende. Med Hensyn til den ikke beregnede Halvprocentafgift blev der derimod i Antegnelserne til Regnskabet over de Statskassen i Finantsaaret 1872—73 tilfaldne Ind-

tægtor af Skiftovæsenet og Retspleien i Sæby Kjøbstad og Dronninglund Herred af 1ste Revisionsdepartement begjært nærmere Oplysning af vedkommende Retsbetjent, og efterat denne som Grund til, at den nævnte Afgift ikke var beregnet af Kjøbesummen for Tienderne, havde angivet, at det stemplede Papir for samme kun var beregnet efter 2den Klasses Taxt og denne Stempling godkjendt af Generaldirektoratet for Skattevæsenet, deciderede Revisionsdepartementet, at den ved den undladte Beregning af $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften opstaaede Difference af 350 Rd. vilde være at føre til Indtægt i næste Regnskab. Da Contracterne ikke kunde erkjende Berettigelsen af det til dem i Anledning af den nævnte Decision rettede Krav paa yderligere Afgift, indgave de en Besværing desangaaende til Generaldirektoratet, der, efterat have brevvetet om Sagen med Revisionsdepartementet, forelagde den for Finantsministeriet, som derpaa under 7de Mai og 4de Juni 1875 resolverede, at der vilde være at berogne $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift af den for de solgte Tiender angivne Kjøbesum, og at der ligeledes vilde være at beregne 1ste Klasses Stempel af Kjøbecontracten, forsaavidt angik Tienderne.

Efter gennem Generaldirektoratet at have erholdt Meddelelse om Finantsministeriets ovennævnte Resolutioner, erklærede imidlertid Contracterne, der ifølge Kjøbecontracten deltagte hver for en Halvdel i Omkostningerne ved den nævnte Handel og dens Berigtigelse, at de ikke ansaa sig pligtige til at betale de fordrede yderligere Afgifter, og at de, hvis der i den Anledning anlagdes Sag imod dem, ønskede at stævnes under en Sag ved nærværende Ret som 1ste Instants.

I Henhold hertil søgte Citanterne Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne ved den constituerede Kammeradvokat de Indstævnte, Kammerherre, Overpræsident E. E. Rosenørn og Godseier, Cand. juris P. B. Scavenius til Voergaard, tilpligtede af den for Tienden fastsatte Kjøbesum 70,000 Rd. En for Bogge og Begge for En at betale dels Forskjellen mellem den erlagte Stempelafgift af $\frac{1}{6}$ pCt. og den, der formentlig bør erlægges, nemlig $\frac{2}{3}$ pCt., hvilken Difference udgjør 700 Kr., dels $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift efter Frdn. 8de Febr. 1810 ligeledes med 700 Kr., altsaa tilsammen 1400 Kr., med Rentor heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 2den Decembor 1876 og Sagens skadeslose Omkostninger, derunder Salair til den constituerede Kammeradvokat.

De Indstævnte procederede derimod principaliter til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, subsidiairt have de paastaet sig frifundne mod at erlægge det mindst Mulige.

Overfor Paastanden om den yderligere Stempelafgift af 700 Kr. gaar de Indstævntes principale Indsigelse ud paa, at Stempelafgiftens Størrelse er endelig afgjort ved Generaldirektoratets

Resolution af 3die December 1872, der maa være bindende for Ministeriet og Statskassen.

Herimod har den constituerede Kammeradvokat gjort gjældende, at der savnes Hjemmel for en Præskription af Statskassens Fordring paa Stempelgebyr, at der formentlig Intet kan være til Hinder for, at en administrativ Resolution forandres ad administrativ Vei, enten af den samme Autoritet, som har afgivet Resolutionen, eller, som i nærværende Tilfælde, af en overordnet Autoritet og at Finantsministeriet som overste Stempelautoritet derfor maa være berettiget til ved forefaldende Leilighed at forandre Generaldirektoratets Resolution ikke blot, naar en saadan er ugunstig, men ogsaa naar den er gunstig for den Private.

Denne Opfattelse findes dog ikke at kunne billiges. Ifølge Stempeloven af 19de Februar 1861 dens § 82 sammenholdt med Bekjendtgjørelse angaaende nogle Forandringer i Finantsministeriets Ordning af 31te Marts 1865 og Bekjendtgjørelse for Kongeriget Danmark angaaende Generaltolldirektoratet af 30te Decbr. 1854 maa en af Generaldirektoratet for Skattevæsenet afgiven Resolution med Hensyn til, hvorvidt stemplet Papir skal benyttes til et Document og til hvilken Taxt, efter Rettens Opfattelse betragtes som endelig, medmindre de Private erklære sig utilfredse med samme — hvad de in casu ikke have gjort, — og Ansvar for det stemplede Papirs rigtige Beregning maa da antages at være gaaet over paa den nævnte offentlige Autoritet, saaledes at de Private kunne være sikke for Efterkrav i en aldeles ubestemt Fremtid.

I Henhold hertil findes de Indstævnte, forsaa vidt angaar den paastaaned yderligere Stempelafgift, at maatte frifindes for Citanternes Tiltale, og det bliver saaledes uformentlig for Retten at gaae ind paa, hvad de Indstævnte subsidiairt have anført for deres Frifindelse i den nævnte Henseende.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt de Indstævnte bor tilpligtes i Overdragelsesafgift at erlægge $\frac{1}{2}$ pCt. af Kjobesummen for Tienderne, da have de Indstævnte til Støtte for deres Frifindelsespaastand principaliter anført, at den ovennævnte af Generaldirektoratet afgivne Resolution, som ogsaa af Herredsfogden i Dronninglund Herred antaget, maa være bindende for Ministeriet ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Halvprocentafgiften, idet denne Afgift efter Emanitionen af Lov om Halvprocentafgiften m. m. af 15de Mai 1868 formentlig aldrig kan forlanges af andro Værdigjenstande end saadanne, der ifølge Stempeloven som faste Eiendomme ved Salg belægges med 1ste Klasses Stempel, hvorfor en Resolution om, at en solgt Værdigjenstand i sidstnævnte Retning ikke er at opfatte som en fast Eiendom, maa antages at hjemle samme Behandlingsmaade i førstnævnte Henseende.

Heri findes dog ikke at kunne gives de Indstævnte Medhold.

Selv om det maatte erkjendes, at Spørgsmaalene, om der ved Overdragelse af Tiender bør benyttes 1ste Klasses Stempel, og om der skal svares Halvprocentafgift, bør besvares paa ensartet Maade, ere de tvende nævnte Forhold dog intetsteds i Lovgivningen og navnlig ikke heller ved Loven af 15de Mai 1868 stillede i et saadant Afhængighedsforhold til hinanden, at én af Administrationen med Hensyn til det ene af Spørgsmaalene truffen Afgjorelse kan antages indirekte at indeholde en Afgjorelse af det andet.

Afgjorelsen af Spørgsmaalet om de Indstævntes Forpligtelse til at svare den paastaaede yderligere Halvprocentafgift vil herefter beroe paa, om der i den gjældende Lovgivning, særlig Frdn. om Afgift af Eiendomme af 8de Februar 1810 haves tilstrækkelig Hjemmel til ved Salg af Tiender at kræve Erlæggelse af den nævnte Afgift. Nogen udtrykkelig Afgjorelse af Spørgsmaalet haves imidlertid ikke, men Besvarelsen vil afhænge af Fortolkningen af den i den nævnte Forordnings § 1 givne Regel, at der af alle faste saavel Kjøbstads- som Landeidendomes Værdi skal svares en Afgift af $\frac{1}{2}$ pCt., hver Gang de ved Kjøb og Salg overdrages til ny Eier, altsaa beroe paa, om Tiender kunne antages at gaae ind under Udtrykkene »alle faste saavel Kjøbstad- som Landeidendomme«.

Selv om det maatte indrømmes, at Tienderne, der efter deres Væsen nærmest maa henføres under de saakaldte Grundbyrder, hverken ere faste Eiendomme eller Bestanddele af saadanne i egentlig Forstand, vilde denne Betragtning ved Fortolkningen af den ovennævnte Bestemmelse dog ikke kunne være afgjørende. Hvad det ved Fortolkningen maa komme an paa, er nemlig ikke den nutildags i Videnskaben hyldede Opfattelse af Tiendens Natur og Væsen, men den ved Frdn.'s Emanation i Retslivet herskende Opfattelse, hvilken ogsaa Lovgiveren maa antages at have delt. Retten maa imidlertid være af den Formening, at den da herskende Opfattelse gik i den Retning at betragte Tienden som fast Eiendom eller Bestanddel af saadan, og at denne Opfattelse ogsaa har fundet Udtryk i Lovgivningen, derom afgive saavel de før som efter den omhandlede Frdn.'s Emanation udkomne Love talrige Vidnesbyrd. Den constituerede Kammeradvokat har i saa Henseende med Føie henvist til den ældre Frdn. om Pantebøger af 7de Februar 1738, særlig dens § 2, den senere Frdn. angaaende Registero til Skjøde- og Panteprotokollerne af 28de Marts 1845, særlig dens § 9, hvor Kirke- og Kongetienden betragtes og behandles som fast Eiendom, og blandt Skattelovene til Frdn. 1ste October 1802, hvorved paabydes en aarlig Afgift af Besiddelse, Nytte og Brug af faste Eiendomme, og hvis 1ste Afdeling handler om Afgift af Jorder, 2den Afdeling om Afgift af Tiender og 3die Afdeling om Afgift af Bygninger, endvidere til Frdn. om Fordeling af den Rigsbanken ved

Frdn. 5te Januar 1813 tillagte Hæftelse i faste Eiendomme samt om Lettelse i nogle ældre Skatter af 9de Juli 1813, særlig dens § 1, sammenholdt med Forordningens Præmisser og med Frdn. om Forandring i Pengevæsenet af 5te Januar 1813 §§ 3 og 7, endelig til Frdn. angaaende Amtstueoppebørsler af 8de Juli 1840, særlig dens § 2, hvor det om de reelle Skatter hedder, at de ere »lignede paa eller svares af faste Eiendomme (til hvilke Eiendomme ogsaa Tiender regnes)«, samt dens §§ 4, 8, 13 og 16.

Det skjønnes herefter ikke rettere, end at Tienderne maa anses indbefattede under Udtrykkene i Frdn. 8de Februar 1810 § 1 »alle faste saavel Kjøbstad- som Landeieendomme«, og do Indstævnte ville som Følge heraf for Halvprocentafgiftens Vedkommende være at dømme efter Citanternes Paastand.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tilkjendes den constituerede Kammeradvokat Salair.

Stempelovertredelse foreligger ikke under Sagen.▪

Nr. 233.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Anders Hansen (Defensor Klubien)

der tiltales for falsk Angivelse.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Juli 1880: »Tiltalte Anders Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Herforth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.«

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende Sag tiltales Tomrer Anders Hansen for falsk Angivelse.

Den 10de Mai dette Aar anmeldte Tiltalte, at der siden Nytaar i en ham tilhørende, under Opførelse værende Eiendom paa Bakkegaardsvei var frastjaalet ham endel Værktøi m. m., der efter hvad han paa nærmere Tilspørgsel opgav, havde beroet i et aflukket Rum i Eiendommen. For Tyveriet sigtede han Tømmersvend Christian Schneider, der havde arbeidet ved bemeldte Bygning, og i hvis Besiddelse han havde set endel af Værktøiet, hvorfor han forlangte ham tiltalt og straffet herfor.

Efterat Schneider i denne Anledning var bragt tilstede paa Politistationen, forklarede han, at han vel, da Arbeidet ved Tiltaltes nævnte Bygning standsede, havde medtaget Størstedelen af det ovenmeldte Værktøi, men kun ifølge Tiltaltes egen Anmodning for at Værktøiet kunde være i Forvaring hos ham, der har Bopæl i Nærheden af Bygningen, indtil nyt Arbeide paabegyndtes, og at han efter den Tid ikke overfor Tiltalte havde lagt Dølgemaal paa, at dennes Værktøi beroede hos ham. Angaaende det øvrige Værktøi, der angaves stjaalet, forklarer han, at Tiltalte havde udlaant en Del til en anden Tømmersvend.

Under det derefter optagne Forhør fastholdt Tiltalte overfor Schneider Rigtigheden af sin Anmeldelse og nægtede at have opfordret denne til at medtage Værktøiet, som han har ansat til en Værdi af 20 Kr., eller at have udlaant nogen Del deraf, og tilføiede, at Schneider paa hans Spørgsmaal om Værktøiet, havde fragaaet at være i Besiddelse af nogen Del heraf, men ifølge hans senere Tilstaaelse, der ogsaa bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses bevist, at hans Anmeldelse er falsk og sket mod bedre Vidende, idet han efter sin Erkendelse ikke noget Øieblik selv har troet paa, at Schneider skulde have bestjaalet ham. Han har vel nægtet at kunne erindre udtrykkelig at have anmodet Schneider om at modtage Tingene i Bevaring eller at have udlaant nogen Del af samme, men ligesom han dog ikke betvivler Rigtigheden heraf, saaledes har han indrømmet, at det, da han gjorde den omhandlede Anmeldelse, var ham klart, at Schneider kun havde hjembragt hans Ting i hans Interesse for at forvare dem og ikke for at tilegne sig dem, og at det var usandfærdigt, hvad han forklarede om, at Schneider havde fragaaet Besiddelse af disse Gjenstande.

Anledningen til den falske Angivelse har efter hans Forklaring været, at han var vred paa Schneider, der havde sagsøgt ham for et Tilgodehavende, og med hvem han nogle Dage forud havde været i Klammeri, og han tilsigtede ved Politiets Hjælp at skaffe sig Værktøiet tilbage, uden at betænke de ulykkelige Følger, han derved kunde paadrage Schneider.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født den 5te Marts 1836 og ved denne Rets Dom af 31te Juli 1875 har været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu være at dømme efter Straffelovens § 225

hertil indankede Sag, for Voldtægt mod et Pigebarn under 12 Aar.

Ifølge Arrestantens egne Forklaringer, der stomme mod det iøvrigt Oplyste, ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Den 29de April d. A. gik Arrestanten, der havde Ærinde paa Gaarden Store Padesø, paa Veien dertil ind i et lidt fra Veien liggende, Husmand Peder Jørgensen tilhørende Hus, kaldet Laaseledhuset, uden dog at vide, hvem Huset tilhorte, og, skjøndt Peder Jørgensens Hustru aldeles ikke kjendte Arrestanten, fik han dog af hende Tilladelse til, at hendes lille Datter Ane Sophie, der er født den 9de Februar 1872, maatte følge med ham over til Store Padesø for at kalde en Pige, han ønskede at tale med, ud til ham, idet han nemlig ikke ønskede at blive set af Gaardens Folk, og, da Arrestanten yttrede, at de jo kunde gaae igjennem Skoven, svarede Peder Jørgensens Hustru, at det kunde de godt, da hendes Datter nok kjendte Veien. Da de vare komne ind i Skoven og Arrestanten havde faaet Øie paa et derværende Lysthus, spurgte han Ane Sophie, om de ikke skulde gaae hen til samme, hvilket hun, der ikke anede noget Ondt, Intet havde imod, men, da de vare naaede derhen, greb Arrestanten hende ved Armen og trak hende om bag Lysthuset, hvor han kastede hende om paa Jorden, løftede hendes Klæder i Veiret og, efter at have nedknappet sine Benklæder og trukket sit mandlige Lem frem, lagde sig mollem hendes Ben, som han med Magt skilte fra hinanden, idet han sagde, at hun skulde skræve dygtig ud, og vedblev derefter at stikke til hendes Kjønnsdele med sit Lem, saa stærkt han kunde, indtil Sæden gik fra ham.

Da Ane Sophie, medens Arrestanten behandlede hende paa den nævnte Maade, græd og skreg, holdt han hende for Munden. Efter at Arrestanten derpaa havde reist sig op og havde forbudt Ane Sophie at tale om, hvad der var passeret, enten paa Store Padesø eller til sin Moder, gik Ane Sophie over til Store Padesø, og kom tilbage til Arrestanten med en Tjenestepige fra Gaarden, der meddelte ham, at den Pige, han vilde tale med, ikke var hjemme, hvorpaa Arrestanten gik bort efter dog først at have opfordret Ane Sophie til igjen at følge med sig igjennem Skoven, hvad hun imidlertid ikke vilde.

Da Ane Sophies Moder, kort efter at Gjærningen var forøvet, undersøgte hende, vare hendes Kjønnsdele og de nærmeste Omgivelser omkring samme, ifølge Moderens og Ane Sophies Forklaringer, røde, og hun havde Besvær med at gaa og følte i de første Dage Smertor ved at urinere, men, da Distriktslægen 5 Dage efter undersøgte hende, fandtes hendes Kjønnsdele aldeles uskadte, og var der intet Spor af Rodme at opdage paa disse eller deres nærmeste Omgivelser, ligesom ogsaa Smerterne ved

Urineringen vare ganske forsvundne. Distriktslægen har derhos ogsaa erklæret, at der ingen Grund er til at frygte for, at der i Fremtiden skulde opstaae farlige Følger for Barnets legomlige Velbefindende af den imod hende udøvede Vold.

Arrestanten har benægtet, at det skulde have været hans Hensigt, da han gik ind i Laasoledhuset, at see at faa fat paa et Fruentimmer til at bedrive Utugt med, og har vedholdende paastaet, at Lysten til Utugt med Ane Sophie først opstod hos ham, efter at de vare komne ind i Skoven. Han har derhos under et ifølge Overrettens Kjendelse af 30te Juli d. A. optaget Reassumptionsforhør forsikkert, at han ikke har gjort noget Forsøg paa at trænge ind i Barnets Kjønsedele, men alene har stukket sit Lem op imod samme, uden at han har villet trænge ind i dem.

Efter det saaledes Foreliggende vil det af Arrestanten udviste Forhold hverken kunne betragtes som Voldtægt eller som Forsøg paa Voldtægt, men vil han for samme være at ansee efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 168 og 173, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 168, jfr. § 173, er anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 3 Aar, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.*

Nr. 174.

Advokat Halkier
contra

Mads Enevoldsen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Legemsbeskadigelse.

Ulfborg-Hind Herreders Extrarets Dom af 4de Febr. 1880: „Tiltalte, Gaardmand Mads Enevoldsen af Nedergaard i Nørre Omme Sogn, bør straffes med 1 Maanedes simpelt Fængsel samt udrede Actionsomkostningerne og derunder Salair til Actor, Kammerraad, Prokurator Krarup, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator C. Bagge, ligeledes 12 Kr. Saa betaler han og til Husmand Hans Christian Jørgenson af Nørre Omme Sogn i Erstatning for Helbredelsesudgifter 65 Kr. 27 Øre og for Næringsstab 126 Kr. 50 Øre, samt i Godtgjørelse for Lidelser 100 Kr. og for Ulempe 200 Kr. De idømte Erstatninger og Godtgjørelser at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Marts 1880: „Tiltalte Mads Enevoldsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i

5 Gange 5 Dage. I Henhold til Erstatningen samt Actionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, i Salair hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og naar tillige henses til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under denne Sag tiltales Gaardmand Mads Enevoldsen for Legemsbeskadigelse.

Ifølge Sagens Oplysninger traf Tiltalte og Husmand Hans Christian Jørgensen, kjørende i modsat Retning hver med sin Vogn, om Aftenen den 20de September f. A. sammen paa Landeveien, og efterat de havde standset og Husmand Ole Hansen, der sad paa Jørgensens Vogn, havde budt Tiltalte Brændevin af en Flaske, han havde med, gik Jørgensen — mellem hvem og Tiltalte der bestod et ældre Uvenskab paa Grund af at Jørgensen for et Par Aar siden var bleven slaaet med en Pidsk af Tiltalte, hvorhos han senere havde havt ham indkaldt for Forligelsescommissionen i Anledning af tilgodehavende Dagløn — hen til Tiltalte, der stod ved sin Vogn, og spurgte, om han ogsaa skulde have af Pidsken idag. Efterat Tiltalte efter Jørgensens og Ole Hansens overensstemmende Forklaring hertil havde svaret: »Nei, i Aften skal det være af en anden Slags», tildelte Tiltalte, der nu var begyndt at kjøre, et Øieblik derefter Jørgensen, da denne fulgte efter ham, med en Skovl, der var dannet af et Bogetræes Skaft af 2 Alens Længde og af en Tykkelse af $1\frac{1}{4}$ Tomme paa den ene Led og godt 1 Tomme paa den anden samt et $13\frac{1}{2}$ Tomme langt Jernblad med en Brede fornedet af henved 10 Tommer, flere Slag, hvoraf et ramte Jørgensen, paa den venstre Arm. Jørgensen, der nu

vendte tilbage til sin egen Vogn besvimele da han naede denne, og da han 2 Dage efter blev tilset af en Læge, befandt han at have faaet begge Underarmens Ben brækkede. Brudet var vel attor helet den 29de October, men ved en Lægoundersøgelse den 7de Januar d. A. fandtes Jørgensens venstre Haand endnu lidt svulden, ligesom der ogsaa forefandt en ubetydelig Deviation af Albuebenet og endel Stivhed i Haandledet og Fingrene; han klagede derhos over rheumatiske Smærter i Skulderbladet og langs hele Armen ud i Haanden, hvorhos han angav, at han om Morgenene ikke kunde lette Armen fra Kroppen, men først op ad Dagen ved Øvelse kunde opnaae en Indskrænket Bevægelighed og efter Lægens Formening turde det anses for givet, at Rheumatismen og Svækkelsen af Jørgensens Arm aldrig ganske vilde tabe sig. En senere Lægeerklæring af 13de Februar gaar da ogsaa ud paa, at Jørgensens Arm da endnu ikke havde gjenvundet sin fulde Bevægelighed, og at den neppe kunde ventes nogensinde at blive saa kraftig som for Bruddet. Jørgensen har under Sagen nedlagt Paastrand om at tilkjendes Erstatning saavel for Helbredelsesudgifter og Nærings-tab som for Lidelse og den øvrige Ulempe af den ham tilføiede Legemsbeskadigelse.

Efter Tiltaltes Forklaring, der forsaavidt maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa det nu vel antages, at Jørgensen, der ikke var ganske ædru, har, medens begge Yognene endnu holdt stille paa Veien, et Par Gange trængt sig ind paa Tiltalte og puffet eller stødt til ham med sin Haand, og Tiltalte har paastaet, at han, der hidtil havde indskrænket sig til at skubbe Jørgensen fra sig, har, da denne ogsaa fulgte efter ham, da han vilde kjøre bort, anset det for nødvendigt at slaae Jørgensen med den ovennævnte Skovl for at holde ham fra sig eller — som han ogsaa har udtrykt sig — for at værgе sit Liv, idet han forøvrigt, forinden han brugte Skovlen, vil have advaret Jørgensen om, at han vilde værgе sig med den; men efter Sagens samtlige Omstændigheder er der ingen Foie til at antage, at Tiltalte ved den omhandlede Leilighed skulde have befundet sig i Nødværgotilfælde, i hvilken Henseende blandt Andet bemærkes, at Tiltalte maa antages at have været Jørgensen — der var ubevæbnet — overlegen i Styrke og iøvrigt ør bekjendt for Voldsomhed.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1829, og som, foruden at han efter sin egen Forklaring engang for flere Aar siden har betalt 17 Rd. for at have slaet sin Nabo, har ifølge Hoiesteretsdom af 20de November 1861 været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage i Medfør af Frdn. 4de October 1833 § 3 andet Punctum, være at ansee efter Straffelovens § 203, og Straffen findes efter

Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

I Henseende til den Tiltalte paalagte Erstatning til Hans Christian Jørgensen samt Actionens Omkostninger vil det kunne have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelser, og bemeldte Dom vil saaledes forsaauidt være at stadfæste.“

Torsdagen den 14de October.

Nr. 184.

Advokat Halkior

contra

Simon Hansen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Ran og for Overtrædelse af Polititilhold.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 22de Marts 1880: „Tiltalte Simon Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Borch og Busch, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Mai 1880: „Tiltalte Simon Hansen bør til Bjerre Herreds Politikasse bøde 20 Kr., men iøvrigt for Aktors Tiltalte i denne Sag fri at være. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Hoiesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af det i den indankede Dom nævnte Polititilhold af 10de Juli 1878, findes han, om Tilholdet end anses gyldigt, dog ikke at have gjort sig skyldig i nogen strafbar Overtrædelse af samme, idet hans Hustru ved den paagældende Leilighed selv tillod ham at komme ind i hendes Bolig.

Derimod vil Tiltalte, da hans Anbringende om, at han betragtede det i Dommen omhandlede Stueuhr og Grube-kjedelen som endnu tilhørende ham og ikkun overladte hans Hustru tillaaens, efter de foreliggende Oplysninger ikke kan komme i Betragtning, for sit i Dommen fremstillede Forhold med at tilegne sig disse Gjenstande være at ansee efter Straffelovens § 237.

Hans Straf for dette Forhold bliver efter Omstændighederne at fastsætte til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Simon Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Murer Simon Hansen for Ran og for Overtrædelse af et Polititilhold.

Efterat Tiltalte ifølge Bjerre Herreds Extraretsdom af 30te Marts 1878 var for Mishandling af sin Hustru Karen Marie Jørgensen i Medfør af Straffelovens § 212 bleven anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, blev der under 2den Mai s. A. udfærdiget en Bevilling for Ægtefællerne til at leve adskilte i Henseende til Bord og Seng blandt Andet paa Vilkaar, at Formuesfællesskabet mellem dem ophæves, og at deres Bo i Mangel af mindelig Forening deltes af Skifteretten.

I Henhold til denne Bevilling blev der ifølge Begjæring af fornævnte Karen Marie Jørgensen — der efter Separationsbevillingens Udfærdigelse havde forladt sin Mands Hus medtagende forskellige hendes og Mands Fællesbo tilhørende Løseregjenstande, og som derefter havde taget Ophold hos Ane Vævers i Breth — under 22de Mai 1878 paabegyndt offentlig Skifte mellem hende og Tiltalte, og efterat der i Overværelse af de separerede Ægtefæller og den for Tiltalte, som under 12te April 1877 var erklæret umyndig, beskikkede Værge var blevet afholdt forskellige Skiftemøder og det navnlig paa et Skiftemøde den 13de September 1878 var blevet vedtaget at sælge Boets faste Eiendom og at udlevere Karen Marie Jørgensen forskellige Gjenstande, deriblandt et Stueuhr og en Grubekjedel, som ved hendes Bortflytning fra Tiltaltes Hus vare forblevne i dennes Besiddelse, sluttedes Boet den 11te Januar f. A., idet hver af Ægtefællerne fik udbetalt Halvdelen af det contante Beløb, der var blevet tilbage efterat Boets Gjæld var blevet dækket af det ved Salget af den faste Eiendom og en Del Løsøre indvundne Provenu, medens det urealiserede Løsøre deltes ligelig mellem dem, saaledes at Karen Marie Jørgensen navnlig beholdt Stueuhret og Grubekjedlen.

Den 1ste Februar d. A. indfandt imidlertid Tiltalte sig til- ligemed en anden Mand hos Karen Marie Jørgensen, der da havde taget Bopæl paa Nebsager Mark, og efterat Tiltalte, der havde formaaet hende til at lade ham komme ind i Huset ved at gjøre hende opmærksom paa, at han havde en anden Mand med sig, først forgjæves havde søgt at faae hende til at samtykke i en Fornyelse af deres Samliv, satte han sig uden hendes Samtykke i Besiddelse af Stueuhret og Grubekjølden og medtog ved sin Bortgang samme, uagtet Karen Marie Jørgensen, der havde sendt et af sine Born efter Sognefogden, efter sin Forklaring gjorde ham opmærksom paa, at han gjorde bedst i at lade blive, hvad han ingen Ret havde til. Tiltalte har nu vel vedgaaet uagtet Karen Marie Jørgensens Protest at have bemægtiget sig de ommeldte Gjenstande, og at det var hans Hensigt at beholde samme, men han har tillige paastaet, at han ansaa sig berettiget dertil, i hvilken Henseende han under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør navnlig har anbragt, at han, der betragtede den for ham og hans Hustru udfærdigede Separationsbevilling, hvis Meddelelse han havde modsat sig, som ugyldig, formente, at et Skifte imellem dem ikke lovlig kunde finde Sted, og at der navnlig ikke under et saadant Skifte kunde tillægges hans Hustru nogen af de Gjenstande, som hun ikke havde ført bort med sig, da hun efter Separationsbevillingens Udfærdigelse uden hans Samtykke forlod hans Hus, hvorfor han betragtede disse Gjenstande saavel som Alt, hvad hans Hustru iøvrigt havde faaet af Boet, som ikkun overladte hende tillaans, og skjøndt denne Tiltaltes Opfattelse af Forholdet selvfølgelig er urigtig, er det dog efter Omstændighederne ikke aldeles uantageligt, at han, der ved Slutningen af Skiftemoderne den 13de September 1878 og den 11te Januar 1879 havde vægret sig ved at underskrive i Skifteprotokollen, virkelig kan have staaet i den Formening, at det paa Skiftet Vedtagne var uforbindende for ham, og at han saaledes ikke ved Tilegnelsen af Stueuhret og Grubekjølden har handlet med bevidst retstridig Hensigt.

Forsaavidt han tiltales for Ran, maa han derfor blive at frifinde for Aktors Tiltale, men derimod maa han — der medens hans separerede Hustru opholdt sig hos Ane Vævers i Breth, idelig indfandt sig sammesteds for ved Trusler og Skjældsord at tvinge Karen Marie Jørgensen til at vende tilbage til ham samt Ane Vævers til ikke at beholde hende i sit Hus, og som derfor den 10de Juli 1878 til Politiprotokollen fik Tilhold om, at han ikke maatte indfinde sig paa sin separerede Hustrus eller Ane Vævers's Bopæl og at han hvorken der eller andetsteds maatte forelempe dom i Ord eller Gjerning, med Tilkjendegivende, at han for Overtrædelse af dette Tilhold vilde blive draget til Ansvar til Straf efter Loven — ved sit ommeldte Forhold anses

at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af bemeldte Tilhold, hvilket Politiet efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa anses at have været berettiget til at give ham, og Tiltalte, der er født i Aaret 1830 og som, som meldt, i 1878 har været anset efter Straffelovens § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil derfor ikke kunne undgaae herfor at anses med en efter Lovgivningens Grundsætninger lempet Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Bjerre Herreds Politikasse af 20 Kr.▪

Fredagen den 15de October 1880.

Nr. 232.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Jacob Juhl (Defensor Bagger),

der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 19de Mai 1880: •Tiltalte, Commissionair Hans Jacob Juhl bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og derhos udrede i Erstatning til Gaardeier P. Olsen i Haunso 900 Kroner og til Gaardbestyrer Jens Pedersen i Igelso 263 Kroner 15 Øre; saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prokurator Mohr, og Defensor, Prokurator Buch, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.▪

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Juli 1880: •Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Bestemmelsen om Erstatning bortfalder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Juel, betaler Tiltalte, Commissionair Hans Jacob Juhl af Kjøbenhavn, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.▪

Hoiosterets Dom.

Ved de af Tiltalte foretagne, i den indankede Dom omhandlede, Afhændelser af pantsatte Gjenstande maa han efter samtlige foreliggende Omstændigheder anses at have gjort sig skyldig i en strafbar Overskridelse af den ham tilkommende Raadighed over samme, som maa henføres under Straffelovens § 256, sammenholdt med § 253.

Hans Straf bliver at bestemme til simpelt Fængsel i 1

Maaned. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil det have sit Forblivende ved Overrettsdommen.

Thi kjendes for Ret:

Hans Jacob Juhl bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiosteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiosteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende i 1ste Instants indon Arts-Skipinge Herreders Extraret paadømte Sag tiltales Commissionair Hans Jacob Juhl af Kjøbenhavn for bedrageligt Forhold, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved hvad der iøvrigt er oplyst i Sagen, tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Ved Kjøbecontract af 16de October f. A. afskjøbte Tiltalte Gaardmand Lars Pedersen (Munk) af Eskebjerg Eiendommen Matr.-Nr. 21 a af Eskebjerg tilligemed Besætning, Inventarium, Avl og Afgrøde og nogle Meubler for 27300 Kroner, af hvilken Kjøbesum han ved Contractens Underskrift fyldestgjorde Sælgeren for 1000 Kr. ved Overdragelsen af en i Kjøbenhavn beliggende Veierbod, medens den øvrige Del af Kjøbesummen skulde berigtiges derved, at Tiltalte skulde overtage eller indfri og fra 11te Juni Termin 1879 eller et senere Tidspunkt, hvortil Renten var betalt, forrente de i Eiendommen med Besætning, Inventarium, Sæd og Afgrøde, høstet eller uindhostet, indestaaende Prioriteter paa 15000 Kr., 2700 Kr. og 8600 Kr., der skyldtes henholdsvis til Frøknerne Puggaard i Kjøbenhavn, Gaardeier Pedder Olsen i Haunsø og Gaardbestyrer Jens Pedersen i Igelso.

Da den sidstnævnte Capital paa Grund af Udeblivelse med Renter og Afdrag var forfalden til Betaling, lod Jens Pedersen den 9de Januar d. A. foretage Execution i Eiendommen med Besætning, Inventarium og Avl, og da det ved denne Forretning viste sig, at der ikke blot ikke var nogen Sæd paa Eiendommen, men at ogsaa Pantet, forsaavidt Besætning og Inventarium angik, var bleven væsentlig forringet, blev der efter hans Begjæring indledet en criminel Undersøgelse mod Tiltalte, under hvilken det oplystes, at Tiltalte, som ved Kjøbecontractens Underskrift overtog Eiendommen og som et Par Dage efter flyttede ud til Gaarden, hvor han derefter næsten stadig var til den 1ste December f. A. og senere af og til indtil Juleaften f. A., da han sidste Gang var paa Gaarden, i den Tid ikke alene havde

udtærsket og afhændet al den til Gaarden indavlede Sæd, saa at der, naar undtages et Par Tønder Skraasæd og et Par Tønder Havre til Hestene, som allerede vare forbrugte den 9de Januar d. A., hverken blev Saa- eller Fodesæd tilbage paa Gaarden, men ogsaa havde afhændet en Del af Gaardens pantsatte Besætning og Inventarium. Han formindskede saaledes ved Salg Gaardens Besætning med 1 Tyr, 1 Ko, 2 Kvier, 2 Kalve, 2 Faar og 5 Svin, foruden at han ombyttede forskellige andre af Besætningens Stykker, ved hvilke Transactioner han indvandt 333 Kr. Han solgte derhos af Inventariet en Fjedervogn for 40 Kr. og en Mergelkasse for 12 Kr.

Saa vel disse Beløb, som hvad han indvandt ved Salg af Sæd og Ho, nemlig 1000 Kr. 15 Øre, anvendte han med Undtagelse af ca. 200 Kr., som han vil have brugt til Driftsomkostninger og 22 Kr. til Betaling af Renter af 2den Prioritet. til eget Brug, medens han hverken betalte Skatter af Eiendommen eller andre Renter af de i Eiendommen indestaaende Prioriteter end de nævnte 22 Kr.

Eiendommen blev derefter, efter et af de 1ste Prioritetshavere foretaget Udlæg, solgt ved Tvangsauction den 17de Marts d. A. for 16800 Kr., saaledes at 2den Prioritetshaver Peder Olsen blev ufyldstgjort for 900 Kr. af sin Fordring, medens 3die Prioritetshaver Jens Pedersen ikke blev dækket for nogen Del af sin Fordring. For det af Tiltalte, der er født den 12te September 1826 og ikke funden tidligere straffet, saaledes udviste Forhold vil han, der har erkjendt at have vidst, at Besætning og Inventarium, Avl og Afgrøde vare indbefattede under Pantsætningerne og at han handlede retstridigt ved at disponere over de saaledes pantsatte Gjenstande, være at ansee efter Straffelovens § 253, og da den ham ved den indankede Dom ifundne Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende samt da ligeledes Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil Underrettsdommen forsaavidt være at stadfæste.

Forsaavidt derimod Underrettsdommen tillige har tilkjendt Gaardoier P. Olsen en Erstatning af 900 Kr. og Gaardbestyrer Jens Pedersen en Erstatning af 263 Kr. 15 Øre hos Tiltalte, bemærkes, at Spørgsmaalet om Tiltaltes Erstatningspligt ikke findes at kunne paakjendes under nærværende Sag, idet hverken Omfanget af denne Erstatningspligt eller Spørgsmaalet om, hvøm Erstatningen eventuelt vil tilkomme, er tilstrækkeligt oplyst, og der heller ikke findes Grund til at udsætte Sagens Paakjendelse efter de yderligere Oplysninger, der i saa Henseende maatte anses nødvendige.*

ved Misbilligelsen af, at Tiltalte Ane Marie Olsen blev underkastet Lægeundersøgelse paa sin Person og holdt fængslet i det angivne Tidsrum.

Thi kjendes for Ret:

Niels Christian Danielsen og Ane Marie Olsen bør hensættes i simpelt Fængsel hver i 8 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrode Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under denne Sag tiltales Niels Christian Danielsen og Ane Marie Olsen for den i Straffelovens § 178 ommeldte Forbrydelse.

Efter Sagens Oplysninger ere de Tiltalte, af hvilke Niels Chr. Danielsen er født i Aaret 1818 og Ane Marie Olsen 1822, og som den 6te Februar 1872 af Øvrigheden have erholdt en Advarsel om at sjerne sig fra hinanden, tidligere tre Gange blevne straffede for at have overtraadt dette Tilhold, senest ifølge Hillerslev og Hundborg Herreders Extrarets Dom af 5te October 1877, hvorhos Tiltalte Niels Chr. Danielsen blandt Andet endvidere i Aarene 1874 og 1875 to Gange har været straffet for Overtrædelse af et ham særlig givet Tilhold om ingensinde at tage Tilhold eller navnlig Natteophold i Ræhr Fattighus, hvor Tiltalte Ane Marie Olsen dengang af Fattigvæsenet var indlagt. Uagtet de de Tiltalte saaledes overgaaede Domme ere de ikkedestomindre — efter hvad der under Sagen er oplyst — begge som Fattiglemmer blevne indlagte i Ræhr Fattighus, hvor der iøvrigt af Sogneraadet har været anvist dem særskilte Beboelsesloiligheder, og de have nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at de undertiden have tilbragt Natten sammen i det Tiltalte Niels Chr. Danielsen anviste Kammer, hvor de have ligget i samme Seng, men dog efter deres Anbringende uden at pleie legemlig Omgang. Da de Tiltaltes Ophold i det samme Fattighus imidlertid, skjøndt det i og for sig maa anses at være uforeneligt med det dem givne Tilhold om at sjerne sig fra hinanden, som ufrivilligt ikke vil kunne tilregnes dem som en Overtrædelse af Tilholdet, findes der efter Forholdets Natur ikke at kunne paalægges dem Strafansvar for deres nysommeldte Samliv, og de ville derfor være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag

Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instants bemærkes, at da enhver af de Tiltalte ved sin første Fremstilling for Forhør vedgik deres ovennævnte gjensidige Forhold, har der manglet Foie til at underkaste dem Arrest, saaledes som sket er, idet Tiltalte Ane Marie Olsen har været holdt arresteret fra den 9de til den 14de Februar d. A. og Tiltalte Niels Chr. Danielsen fra den 12te til den 14de Februar, ligesom der ei heller har været tilstrækkelig Foie til at underkaste Tiltalte Ane Marie Olsen en efter Forhørsdommerens Foranstaltning af en Læge foretagen Undersøgelse paa hendes Person, hvilken Undersøgelses Udfald ikke kunde være af nogen væsentlig Betydning med Hensyn til Sagens tilbørlige Oplysning. Den af Underdommeren, By- og Herredsfoged Clausen i Thisted i de anførte Henscender brugte Fremgangsmaade maa derfor misbilliges, men der findes dog efter Omstændighederne ikke aldeles tilstrækkelig Foie til i denne Anledning at paalægge ham Ansvar. Iovrigt har under Sagens Behandling i 1ste Instants og den bofalede Sagførelse for begge Retter intet ulovligt Ophold fundet Sted.»

Torsdagen den 21de October.

Nr. 83.

Etatsraad Buntzen

contra

1) Gaardeier **Niels Albertsen**, 2) Skoleforstander **Christen Berg**, 3) Lieutenant **Frederik E. Bojsen**, 4) Gaardeier **Anders Jensen Clausager**,
 5) Overretsprokurator, Statsrevisor **Balthazar Christensen**, 6) Gaardeier **Villads Nielsen Holm**,
 7) Cand. polit. **Johan Ludvig Carl Christian Tido** Greve **Holstein** af Ledreborg, 8) cand. theol., Statsrevisor, Redacteur **Sophus M. Høgsbro** og
 9) Gaardmand **Jacob Madsen** (Defensor Hansen),
 der tiltales for Aeroformærkelser mod Ministeriet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrottens Dom af 16de Juni 1879: »Hovedcitanten, Conseilspræsident Estrup paa Ministeriets Vegne bør for Tiltale af Contracitanterne Gaardeier Niels Albertsen af Astrup, Skoleforstander Christen Berg af Hillerød, Lieutenant Frederik E. Bojsen af Kjøbenhavn, Gaardeier Anders Jensen Clausager af Sæding, Overretsprokurator, Statsrevisor Balthazar Christensen af Grøndal, Gaardeier Villads Nielsen Holm af Tørslev, Cand. polit. Johan Ludvig Carl Christian Tido

Grovo Holstein af Ledrøborg, Cand. theol. Statsrevisor, Redacteur Sophus M. Høgsbro af Kjøbenhavn og Gaardmand Jacob Madsen af Buur fri at være. De ovenanførte af Contracitanterne brugte for Hovedcitanten fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Contracitanterne for deres i saa Henseende udviste Forhold at straffes hver især med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Contracitanterne bør En for Alle og Alle for En betale det Retsgoby og det Skriversalair, der skulde have været betalt, og Værdien af det stemplede Papir der skulde have været brugt, dersom Hovedsøgsmaalet ikke havde været benificeret, og i Salair til Prokurator Rode 50 Kr., samt til Hovedcitanten Contrasøgsmaalets Omkostninger med 20 Kr. Prokurator Alberti bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bode 20 Kr. og til Justitskassen betale ligesaameget. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger det i foregaaende Instants af de Tiltalte anlagte Contrasøgsmaal ikke Høiesteret til Paakjendelse.

Til efter den af Defensor for Høiesteret gjorte Henstilling at annullere den indankede Dom formedelst manglende Forligsmægling findes der ikke Grund; og forsaavidt han har gjort gjældende, at Conseilspræsident Estrup har været incompetent til paa Ministeriets Vegne at anlægge Sagen, vil der allerede af den Grund ikke kunne tages Hensyn til denne Indsigelse, at den ikke har været fremsat i forrige Instants.

Hvad angaar den i det under Sagen omhandlede saakaldte Manifest indholdte Udtalelse, hvori Udstedelsen af den foreløbige Lov af 12te April 1877 om Indtægts- og Udgiftsbevilling for Finantsaaret 1877-78 betegnes som et klart og utvetydigt Grundlovsbrud, samt de øvrige paatalte Udtalelser, der gaa i samme Retning, findes der hverken efter de brugte Udtryk hvort for sig eller efter Manifestets Indhold i det Hele tilstrækkelig Foie til at antage, at de Tiltalte have sigtet det paagjældende Ministerium for imod bedre Vidende at have handlet grundlovsstridigt, hvilket efter deres Paastand under Sagen heller ikke har været deres Hensigt, hvorimod de alene tør antages at have udtalt, at den af Ministeriet foretagne Handling

efter de Tiltaltes Mening — som, efter hvad der frengaar af selve Manifestet, ikke deltes af et andet politisk Parti — manglede Hjemmel i Grundloven.

Heller ikke ville de Tiltalte kunne dømmes for i Manifestet at have udtalt om Ministeriet, at det havde vist grov Forsømmelighed, i hvilken Henseende bemærkes, at der herved efter Sammenhængen ikke er sigtet til Pligtforsømmelse i Almindelighed, men alene til, at Ministeriet, estorat Forslaget til Finantsloven havde været Gjenstand for Behandling i et Fællesudvalg, uden at dog nogen Finantslov havde kunnet komme i Stand, havde undladt at gjøre Skridt for at søge tilveiebragt en midlertidig Finantslov. Ved den nævnte dadlende Udtalelse med Hensyn til Ministeriets heromhandlede Fremgangsmaade skjønnes de Tiltalte ikke at have overskredet de lovlige Grændser for den politiske Yttringsfrihed.

Derimod maa de Tiltalte anses at have paadraget sig Ansvar ved i Manifestet at udtale, at Ministeriet i sin Forestilling lige overfor Kongen har «fortiet» forskellige efter deres Mening væsentlige Kjendsgjæringer, idet de saavel efter selve det brugte Udtryk som efter den hele herhen hørende Fremstilling maa antages herved at have sigtet Ministeriet for forsætlig at have foredraget Sagen for Kongen paa en vrang Maade. For den heri indeholdte fornærmelige Sigtelse, der maa anses ubefoiet, ville de Tiltalte, idet der ikke vil kunne tages Hensyn til hvad der iøvrigt fra deres Side er anført til Støtte for Paastanden om deres Frifindelse, være at ansee efter Straffelovens § 216 jfr. § 215, og Straffen findes efter Omstændighederne at maatte bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde for hver af de Tiltalte af 300 Kr. eller subsidiairt simpelt Fængsel i 30 Dage, hvorhos den her nævnte Udladelse bliver at mortificore.

I Henseende til Hovedsøgsmaalets Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste. Til, som ved Dommen er sket, ex officio at idømme Prokurator Alborti Bøder for usømmelig Skrivemaade findes der ikke at være tilstrækkelig Grund, og bemeldte Bøder maa derfor bortfalde. De Actor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salarier blive at udrede af de Tiltalte in solidum.

Thi kjendes for Ret:

Gaardeier Niels Albertsen, Skoleforstander
Christen Berg, Lieutenant Frederik E. Bojsen,

Gaardeier Anders Jensen Clausager, Overretsprokurator Balthazar Christensen, Gaardeier Villads Nielsen Holm, Cand. polit. Johan Ludvig Carl Christian Tido Greve Holstein af Ledreborg, Cand. theol. Statsrevisor Sophus M. Høgsbro og Gaardmand Jacob Madsen bør til Statskassen hver bøde 300 Kroner, eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Den ovenfor som fornærmelig betegnede Yttring bør dødt og magtesløs at være. I Henseende til Hovedsøgsmaalets Omkostninger ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten bør denne Rets Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Etatsraad Buntzen og Høiestretssagfører Hansen 200 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: »Under nærværende Sag, der procederes efter Hoved- og Contrastævning, har Hovedcitanten, Conseilspresident Estrup, paa Ministeriets Vegne, efter erhvervet Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Rode, paastaet Contracitanterne Gaardeier Niels Albertsen af Astrup, Skoleforstander Christen Berg af Hillerød, Lieutenant Frederik E. Boisen af Kjøbenhavn, Gaardeier Anders Jensen Clausager af Sæding, Overretsprokurator Statsrevisor Balthazar Christensen af Grøndal, Gaardeier Villads Nielsen Holm af Forslev, Cand. polit. Johan Ludvig Carl Christian Tido Greve Holstein af Ledreborg, Cand. theol. Statsrevisor, Redacteur Sophus M. Høgsbro af Kjøbenhavn og Gaardmand Jacob Madsen af Buur, ansete med Straf efter Straffelovens §§ 215 og 217 cfr. § 216 for de Ærefornærmelser mod Ministeriet, som are fremsatte og paa forskjellig Maade gjentagne i det af hvor af Contracitanterne underskrevne i Morgenbladet Nr. 126 for den 3die Juni 1877 indrykkede Manifest kaldet »til vore Meningsfæller«, hvorhos de fornærmelige og ubefoiede Udladelser paastaaes mortificerede og Contracitanterne En for Alle og Alle for En tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Prokurator Rode, der i hvort Fald har paastaet sig saadant tillagt af det Offentlige.

Contracitanterne have, næst at paastaae Frifindelse for Hovedcitantens Tiltale, under Contrastøgsmaalet paastaet denne og Ministeriets øvrige Medlemmer ansete efter Straffelovens § 216

cfr. § 215 eller dog § 217 cfr. § 215 og paalagte Sagens Omkostninger skadesløst, idet de have forment, at Ministeriets i Ministerialtidenden og Berlingske Tidende bekendtgjorte allerunderdanigste Forestilling til Kongen af 10de April 1877 indeholder forskjellige ubeføiede og ærekrænkende Angreb paa »det forenede Venstre«, paa »Folkethingets Flertal« i den forudgaaende Rigsdagssamling og paa »Folkethinget« i samme Samling.

Hovedcitanten har paa egne og de contraindstævnte Ministres Vegne procederet til Frifindelse under Contrasagen med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Hvad angaaer Hovedsøgsmålet, har Hovedcitanten som fornærmelige Udladelser i den ommeldte Artikel særlig fremhævet:

a t det udtales, at naar Ministeriet i den allerunderdanigste Forestilling af 10de April til Kongen har fremhævet, at det vilde ansee det for pligtstridigt at begjære sin Afsked, saa er »det Pligtstridige« ikke bedømt efter Hensyn til Kongens Bet eller Folkets Tarv, men udelukkende efter hvad der er til Fordel for et bestemt Ministerium;

a t Enhver, som sætter Fædrelandets rolige og forfatningsmæssige Udvikling øverst, maa anerkjende, at der i Ministeriets Afgang laa en Udvei, som kunde og burde være benyttet;

a t Ministeriet med fuld Bevidsthed om, hvad Følgen maatte blive, ikke blot har undladt Alt, hvad der var nødvendigt for at erholde den fornødne grundlovmæssige Hjemmel til Regjeringens Fortsættelse, men endog gjort det umuligt for Rigsdagen at benytte sit Initiativ til at bøde paa den af Regjeringen udviste grove Forsømmelighed;

a t der opstilles det Theorem, at Grundloven for en Situation, som den, der forelaa den 31te Marts, anviser 2 Veie, enten Ministeriets Afgang eller en midlertidig Finantslov og Rigsdagsopløsning, og udtales, at Ministeriet af egen fri Villie har undladt at følge nogen af disse Veie og istedet derfor valgt en Fremgangsmaade, som Grundloven forbyder;

a t den forelobige Lov betegnes som et klart og utvetydigt Grundlovsbrud;

a t »Ministeriet har sat sig ud over Grundlovens Bud«;

a t det er godtgjort, at Ministeriet er ude af Stand til at regjere med den gjældende Forfatning, og at dens Tilhængeres Politik er uforenelig med Troskab mod Grundloven. Regjeringen indskrænker sig ikke længere til Brugen af de Vaaben, som Forfatningen hjemler; dens Tilhængere have flokket sig om Grundlovsbruddet i det Haab at trætte eller skræmme Folkets Flertal;

a t ingen oplyst og lovtro dansk Mand nu er i Tvivl om, hvad det gjælder, at det er selve vor folkelige Frihed, selve vor Grundlov.

Idet Hovedcitanten derhos har henvist til den paatalte Ar-

tikel i dens Helhed, formener han, at de fremdragne Udtalelser hver for sig, men særlig i Forening vise, at Hensigten med Artiklen har været at betegne Ministeriets Færd som en bevidst grov Forsømmelighed, et forsættligt og overlagt Grundlovsbrud, som pointorer en Politik, der er uforenelig med Grundloven, og aabenbarer, at Ministeriet vil selve Grundloven tillivs.

Endvidere har Hovedcitanten paaanket, at Contracitanterne i den nævnte Artikel beskyldte Ministeriet for, at det ikke har opfyldt den Pligt, ikke for Kongen at anbringe Noget, som ikke i Et og Alt kan staae sin Prøve for Sandhedens Domstol, idet Ministeriet beskyldes for at have fortiet factiske Omstændigheder fra Fællesudvalgets Forhandlinger og fortiet dem, hvor Ministeriet i Forestillingen til Kongen berørte Forhold for at bruge den til Støtte for Beskyldninger imod Folkethinget, samt for ligeledes at have fortiet overfor Kongen Kjendsgjæringer fra Forhandlingerne paa Rigsdagen.

Principaliter have Contracitanterne støttet deres Paastand om Frifindelse under Hovedsagen paa, at Injurielovgivningen ikke skal kunne komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde. De have i saa Henseende anført, at ligesom Ministeriets Forestilling til Kongen af 10de April 1877 er at betragte som et Indlæg, der gaar ud paa at tillægge Folkethinget Skylden for den provisoriske Finantslov og at frigjøre Ministeriet for det Ansvar og den Sigtelse for Grundlovsbrud, der efter almindelig Mening klæber ved en provisorisk Finantslov, saaledes er den paaklagede Artikel et Gjenmæle fra Bestyrelsen for det forenede Venstre for at fralægge de Angrebne den splidagtige og forfatningsstridige Holdning og Optræden, for hvilken den sigtes af Ministeriet, og paavise Grunden for Unødvendigheden af Ministeriets Forslag i Forestillingen. En saadan Meningsvexel maa derfor efter Contracitanternes Formening betragtes som en gjensidig Hævden af politiske Theorier, for hvilken der ikke ligger nogen ærefornærmende Hensigt til Grund, hvorhos Gjenmælet allerede som en simpel Konsekvens af Grundlovens Axiomer i dens § 56, at Rigsdagsmændene ene ere bundne ved deres Overbovisning, og § 57, at en Rigsdagsmand for sine Ytringer paa Rigsdagen ikke kan drages til Ansvar udenfor samme, forneses at falde udenfor Injuriernes Kategori, da det er som Rigsdagsmænd, at Contracitanterne ere angrebne af Ministeriet, og det som Repræsentanter for omtrent $\frac{3}{4}$ af Folkethingets Medlemmer.

Den saaledes paaberaabte Frifindelsesgrund kan imidlertid ikke tages til Følge.

Ligesaa lidt som Bestemmelserne i de citerede §§ af Grundloven kunne finde Anvendelse i det foreliggende Tilfælde allerede af den Grund, at paagjældende Manifest, der selv betegner sig som udgaaet fra Medlemmer af det forenede Venstres Bestyrelse, ikke er en Udtalelse af Contracitanterne som Rigsdagsmænd i

selvo Rigsdagen, ligesaa lidt kan det af Contracitanterne paakaldte Hensyn til den politiske Discussions Frihed hjemle Ansvarsfrihed for de paaklagede Udladelser, naar disse i Virkeligheden man anses for ærefornærmende. Og i saa Henseende skjønnes der ikke at være Tvivl. Thi om der end ikke kan gives Hovedcitanten Medhold i, at alle de paaklagede Ytringer, hver for sig betragtede, indeholde en Sigtelse imod Ministrone for bevidst Overtrædelse af deres Pligt, findes de dog, naar de sammenholdes med hverandre og den paaklagede Artikel i dens Helhed, naturlig at maatte forstaaes som gaaende ud paa en saadan Sigtelse. Der vil derfor heller ikke kunne tages noget Hensyn til Contracitanternes Anbringende om, at der ikke ligger nogen ærefornærmende Hensigt til Grund for de omhandlede Udtalelser.

Subsidiært have Contracitanterne støttet deres Paastand om Frifindelse paa Straffelovens § 219 og herfor paaberaabt sig, at de paaklagede Udladelser i alt Væsentligt kun ere Retorsion overfor tilsvarende Udtalelser af Ministeriet, i hvilken Henseende de have henvist til de nedenfor nærmere omhandlede Udtalelser i Ministeriets Forestilling til Kongen af 10de April 1877, der under Contrasøgsmaalet ere paaklagede som jubeføiede ærefornærmende Angreb paa »det forenede Venstre«, paa »Folkethingets Flertal« i den umiddelbart forudgaaende Rigsdags-samling og paa Folkethinget i samme Samling. Heller ikke heri kan der imidlertid gives Contracitanterne Medhold. Selv bortset fra, at Contracitanterne, der i Manifestet kun have betegnet sig som Medlemmer af det forenede Venstres Bestyrelse, efter det Foreliggende ikke ses at være optraadte efter noget Mandat enten fra det ommeldte Folkethingsflertal eller fra »det forenede Venstre«, findes det paaberaabte Retorsionssynspunkt uanvendeligt i nærværende Sag allerede af den Grund, at den nævnte Forestilling ikke skjønnes at indeholde nogen Ærefornærmelse, hverken imod Contracitanterne, onkeltvis eller samlede, eller imod Folkethinget eller dettes Flertal eller det Parti, der betegnes som »det forenede Venstre«.

Mere subsidiært have Contracitanterne til Støtte for deres Frifindelsespaastand gjort gjældende, at den foreløbige Finantslov af 12te April 1877 efter rigtig Forstaaelse af Grundloven er stridende imod denne. Men da der uden Hensyn til, hvorledes dette Lovfortolkningsspørgsmaal besvares, ikke af Contracitanterne findes at være tilveiebragt noget som helst Bevis for Sandheden af deres Sigtelse imod Ministeriet for imod bedre Vidende at have handlet grundlovstridig, vil den anførte Frifindelsesgrund ikke kunne tages til Folge.

Forsaavidt Contracitanterne endelig særlig have fremhævet, at de ikke -- som af Hovedcitanten paastaaet -- have sigtet Ministeriet for at have gjort sig skyldigt i Sandhedsforanskning

i dets Fremstilling til Kongen, findes Ordet Sandhedsforvanskning vel ikke brugt i det paaklagede Manifest; men naar det Afsnit af samme, der fremhæver, at Ministeriet i sin Forestilling har »fortiet» visse Kjendsgjæringer samtidig med, at det har frømdraget andre i Forbindelse hermed staaende Forhold til Støtte for Beskyldninger imod Folkethingsflertallet, sammenholdes med den umiddelbart paafølgende Udtalelse, at Ministeriet ikke har opfyldt den samme paahvilende ubetingede Pligt ikke at anføre noget, som ikke i Et og Alt kan staae sin Prove for Sandhedens Domstol, skjønnes disse Udtalelser i deres Sammenhæng ikke naturlig at kunne forstaaes paa anden Maade end som en Sigtelse imod Ministeriet for Sandhedsforvanskning.

Hvad dernæst angaaer Contrastsmaalet, have Contracitanterne til Støtte for deres derunder nedlagte Paastand gjort gjældende, at den ovennævnte i Ministerialtidende og Berlingske Tidende bekjendtgjorte Forestilling til Kongen af 10de April 1877 indeholder forskjellige ubefoiede og ærekrænkende Angreb paa »det forenede Venstre», paa »Folkethingets Flertal» i den sidst afvigte Rigsdagssamling og paa »Folkethinget» i samme Samling, idet der tillægges Medlemmer af Folkethinget, som henføres under disse 3 Betegnelser, saadanne Bestræbelser, Foretagender, Hensigter og Formaal, som hverken kunne forenes eller bestaae sammen med ærlig Tilslutning til og Efterlevelse af Danmarks Riges gjennemsete Grundlov af 5te Juni 1849 eller med Omsorg for Fædrelandets Vel, og have Contracitanterne under Henviisning til Forestillingen i dens Helhed navnlig fremhævet følgende Udtalelser i samme:

•at Folkethingets Flertal ikke har indskrænket sig til ved Midler af samme Art som de hidtil benyttede at indvirke paa Deres Majestæts Beslutninger med Hensyn til Valget af Deres Raadgivere, men det nævnte Flertal har umiskjendelig lagt an paa at udøve en Tvang i saa Henseende derved, at Finantslovsforslaget ved dets Behandling i Folkethinget med Tilsidesættelse af hidtil fulgte Grundsætninger for Finantslovens Forhold til bestaaende Love og Institutioner gjordes ubrugeligt og uantageligt tildels endog med udtrykkelig Tilkjendegivelse af, at dette skete for at fremtvinge Deres Majestæts nuværende Ministeriums Afgang;

•at Folkethingets Flertal ikke vilde komme til Enighed med Landstthinget om Loven, medmindre det nuværende Ministerium fjernedes;

at det har været Hensigten med Folkethingets Optræden, nu at fremtvinge Gjennemførelsen af den ovenfor omtalte Lære om Folkethingets Overvægt og om den absolute Nødvendighed af, at Deres Majestæts Regjering befinder sig i Overensstemmelse med Folkethingets Flertal;

•at Folkethingsflertallets Optræden betegnes som et Forsøg

paa at indbringe en ny politisk Grundopfattelse i Grundloven og derigjennem tilvebringe en fuldstændig Omvæltning i den forfatningsmæssige Magtfordeling»;

»at Kongens grundlovmæssige Ret til at vælge sine ansvarlige Raadgivere ifølge eget Skjøn vilde blive nedtrykket og Landstingets forfatningsmæssige Stilling blive fuldstændig undergravet, dersom den af Folkethingsflertallet forfægtede Lære vandt Indgang i vor politiske Praxis»;

»at den Maade, hvorpaa »det forenede Venstre« i den senere Tid er optraadt, kun er skikket til at fremkalde Splid og Tvædragt i Folket og har maattet drive vor politiske Udvikling til Forfatningens yderste Grændser»;

»at Folkethinget opstiller og søger at gennemføre Fordringer, der sigte til ensidig at udvide dette Things Betydning udover de forfatningsmæssige Grændser for samme».

Ligesom Ministeriet ved de anførte Ytringer formenes at have havt Contracitanterne for Øie, da alle de paagjældende Udtalelser ere rettede imod »det forenede Venstre«, til hvis Bestyrelse og Ledere Contracitanterne have hort i hele den omhandlede Rigsdagssamling, og imod det af »det forenede Venstre« fremstaaede Folkethingsflertal, samt imod Fællesudvalgets Mindretal, saaledes formene Contracitanterne, at deres Stilling som Medlemmer af »det forenede Venstre« og af sammes Bestyrelse og af det i Forestillingen omtalte Folkethingsflertal og af Fællesudvalgets Mindretal giver dem Adkomst til at paatale de formentlig ubefoiede og ærekrænkende Udladelser.

Selv bortset fra det allerede under Hovedsagen berørte Spørgsmaal om Contracitanternes Competence til at paatale formentlige Ærefornærmelser imod Folkethinget, dets Flertal eller »det forenede Venstre« findes der imidlertid ikke at kunne paaføres de Contraindstævnte noget Ansvar for de paaklagede Udtalelser, der vel betegne den af det ommoldte Folkethingsflertal fulgte Politik som værende i Strid med Grundloven, men hverken hver for sig eller efter den Sammenhæng, hvori de forekomme, skjønnes at indeholde nogen Antydning af, at det har været sig denne sin Politik's Karakter bevidst, eller iøvrigt nogen ærefornærmende Sigtelse imod Contracitanterne, hver for sig eller i Forening, eller imod det Parti, hvis Politik omhandles i Forestillingen.

Medens Hovedcitantens Paastand om Frifindelse under Contrasogsmaalet som Følge heraf vil være at tage til Følge, ville Contracitanterne for de under Hovedsagen paaklagede, for Ministeriet hoist fornærmelige Udladelser blive at ansee efter Straffelovens § 216 cfr. § 215 samt efter bemeldte Lovs § 217 efter Omstændighederne hver især med Straf af simpelt Fængsel i 3 Maanedes, hvorhos de anførte Udladelser ville blive at mortificere. Contracitanterne blive derhos at tilpligte in solidum at betale

det Retsgebyr og det Skrivorsalair, der skulde have været betalt, og Værdien af det stemplede Papir, der skulde have været brugt dersom Sagen ikke for Hovedcitantens Vedkommende havde været beneficeret, saavel som Salair til Prokurator Rode med 50 Kr. og til Hovedcitanten Contrasøgsmaalets Omkostninger med 20 Kr. Prokurator Alberti, der har betegnet den i Sagen omhandlede Forestilling af 10de April 1877 som en Pamphlet, vil ikke kunne undgaae derfor at anses efter L. 1—12 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulet af 20 Kr., hvorhos han i Medfør af Frd. 23de December 1735 § 2 vil have at betale ligesaameget til Justitskassen.»

Nr. 260. Hoiesteretssagfører Bagger
contra

Peter Frederiksen Obilst eller **Obilst**
eller **Obelist** (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Ringsted Kjøbstads Extraretsdom af 24de Juli 1880: »Arrestanten Peter Frederiksen Obilst bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar, hvorhos han har at udredo samtlige af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prokurator V. Hansen, og Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Septbr. 1880: »Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne I. H. Kalko og Appellationsretsraad Juel, betaler Arrestanten Peter Frederiksen Obilst eller Obilst eller Obelist 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

(Fortsættes i næste Nr.)

Rettelser:

Side 335, 17de Linie franed: tilsvare skal være: tilsvarer.

— 844, 7de — — Erstatningssummen skal være: Erstatnings-
summerne.

Færdig fra Trykkeriet den 29. October 1880.

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Høgel & Søn).

Ferd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 25.

(Fortsættes fra Nr. 24).

Nr. 260.

Høiesteretssagfører Bagger
contra

Peter Frederiksen Obist eller Obilst eller Obelist.
(Defensor Klubien).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende fra Ringsted Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peter Frederiksen Obilst eller Obist eller Obelist for Tyveri, og er det ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han den 2den Juli d. A. har stjålet 5 Avlsbruger Poul Hansen tilhørende tilsammen til 15 Kr. vurderede Skjorter, som han tilvendte sig i en Have, hvortil der var uhindret Adgang. I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten, som er født den 23de October 1818 og forhen dømt for forskellige Forbrydelser, senest ved Høiesteretsdom af 25de Marts 1867 efter Straffelovens § 281 og § 232 for 5te Gang begaaet grovt og simpelt Tyveri til Tugthusarbejde i 10

Aar, nu ogsaa være at ansee efter nysnævnte Lovs § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, og da den ham ved den indankede Dom ifundne Straf af 6 Aars Tugthusarbeide efter Omstændighederne findes passende, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.»

Nr. 262.

Advokat Levinsen
contra

Ellen Jensdatter (Defensor Bagger).

der tiltales for at have overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 1ste August 1880 under sædvanlig Straffetruddsel givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de September 1880: «Arrestantinden Ellen Jensdatter bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 72 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Høiesterets-sagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: «Da Arrestantinden Ellen Jensdatter, der er født den 23de October 1839 og oftere forhen straffet, senest ved denne Rets Dom af 29de Mai dette Aar efter Lov 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 1ste forrige Maaned under sædvanlig Straffetruddsel givet Tilhold, hvorved det blandt Andet paalagdes hende at melde sig hver Tirsdag ved bemeldte Protokol, idet hun fra nysnævnte Dato og indtil sin Anholdelse her under Sagen den 25de forrige Maaned har undladt at foretage de foreskrevne Meldinger, vil hun være at ansee efter for-

nævnte Lovs § 1 efter Omstændighederne med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 72 Dage.»

Nr. 243.

Advokat Levinsen

contra

Jensine Marie kaldet **Hassing**, Poulsens Hustru,
(Defensor Bagger)

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de August 1880:
»Arrestantinden Jensine Marie, kaldet Hassing, Poulsens Hustru, bor straffes med Tugthusarbeide i 4 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Heckscher, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Arrestantinden Jensine Marie, kaldet Hassing, Poulsens Hustru, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

I Tyveri er Arrestantinden ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig under følgende Omstændigheder:

Den 28de Mai d. A. begik Arrestantinden i Eiendommen Nr. 9 i Frederik den 7des Gade 2 Tyverier, idet hun 1) paa 3die Sal frastjal Arbeidsmand Ole Nielsen en til 8 Kr. vurderet Stortroie, og 2) paa 4de Sal stjal en Dyne og et Lagen, hvilke til ialt 12 Kr. vurderede Gjenstande tilhorte Arbeidsmand Frederik Vilhelm Poulsen. Den følgende Dag forovede Arrestantinden 3) Tyveri i en Kvistleilighed i Baghuset til Eiendommen Nr. 4 i Tjørnegade, og frastjal her Arbeidsmand Petersens Hustru, Josephine Amalie Nielsen, et Overstykke og en Hat, tilsammen vurderet til 6 Kr. Endvidere stjal Arrestantinden

Defensor, Prokuratorerne Juel og Alberti, 15 Kr. til hver, tilsvares af Arrestanten med Halvdelen og af de Tiltalte En for Bøgge og Begge for En med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiestorets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ville de være at ansee efter Straffelovens § 168, sammenholdt med § 47, 1ste Lød, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbeide i 2 Aar for hver. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen for de Tiltaltes Vedkommende kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Johan Vilhelm Eistrup og Johan Bernhard Fagerlund børhensættes til Forbedringshusarbeide hver i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Niels Theodor Johan Elias Hansen samt de Tiltalte Johan Vilhelm Eistrup og Johan Bernhard Fagerlund tiltales under nærværende Sag, Arrestanten for Voldtægt, de Tiltalte for Delagtighed i denne Forbrydelse.

For Arrestantens Vedkommende er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han Natten mellem den 5te og 6te Juni dette Aar, da han i Folge med de Tiltalte paa Havromarksveien mødte den ham ubekjendte Pige Amalie Jørgensen, ledsaget af 2 Mandspersoner, af hvilke hun holdt den ene under Armen, har med Magt revet hende fra bemeldte Person og uagtet hun bad for sig og skreg, skæbt hende over paa Marken og her kastet hende om i Græsset samt tiltvunget sig Samleie med hende, uagtet hun skreg og gjorde Modstand og han selv var sig bevidst, at Samleiet foregik imod hendes Villie. Arrestanten har erkjendt, at han foruden at have overvundet hendes Modstand ved sin Overlegenhed i Kræfter, tillige har brugt Trusler mod hende for at standse hendes Skrig; at han imidlertid skulde have truet hende med at slaae Hovedet istyk-

ker paa hende — saaledes som hun forklarer — eller overhovedet med livsfarlig Vold, har han nægtet at mindes. Paa en ubetydelig Æmhed i Skulderen nær har den af ham mod Pigen anvendte Vold ikke havt nogensomhelst Følge for hende. Hun kan efter det i saa Henseende under Sagen Oplyste ikke anses som uberygtet.

For de Tiltaltes Vedkommende er det ved deres Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste bevist, at de, efter at Arrestanten havde revet Amalie Jørgensen fra hendes Ledsager, have, idet de vel forstode, at hans Hensigt var at skaffe sig legemlig Omgang med hende, om fornødent med Magt, forhindret hendes Ledsagere fra at komme hende tilhjælp, ved dels at stille sig foran dem paa den smalle Vei og nægte at ville lade dem komme frem, dels ved at støde til dem, naar de vilde trænge sig frem. Efter deres Forklaringer have de handlet saaledes dels for at hjælpe Arrestanten, men uden at nogen udtrykkelig Aftale var truffet med denne herom, dels i den Tanke selv at kunne opnaae Samleie med Pigen, efterat Arrestanten havde faaet sin Villie med hende. Umiddelbart efter at dette Sidste var sket kom imidlertid 2 Politibetjente, der vare kaldte til Assistance af den ene af Pigens Ledsagere, tilstode og anholdt Arrestanten.

Af de Tiltalte er Eistrup født den 4de April 1846, Fagerlund den 27de December 1859; ingen af dem er funden forhen straffet. De ville i Medfør af Ovenstaaende være at ansec, Arrestanten efter Straffelovens § 168, de Tiltalte efter samme § jfr. § 47 og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshusarbeide, for Arrestanten i 2 Aar, for de Tiltalte i 1 Aar hver.*

Nr. 210. Hoiesteretssagfører Bagger
contra

Anna Maria Cathrine Bjerre eller **Bjerring**
(Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Juni 1880: „Tiltalte Anna Marie Cathrine Bjerre eller Bjerring bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salair til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Simonsen og Petersen, 35 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.“

Hoiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: "Tiltalte Anna Marie Cathrine Bjerre eller Bjerring, hvis opgivne Alder af 22 Aar er skønnet at stemme med hendes Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have i Løbet af de sidste 5 Maaned, inden hun den 20de December forrige Aar blev anholdt i Sagen, begaaet nogle og halvtredsindstyve Boutikstyverier og ved disse, af hvilke de fleste ere forøvede i den sidste Del af det nævnte Tidsrum, stjaalet Guld- og Galanterisager, Glas, Porcelæn, Pelsværk, Fodtoi, Handsker, Paraplyer, Parasoller, Broderier, Manufacturvarer m. m., hvilke samtlige Gjenstande, der ere vurderede til i Alt 377 Kr., tilhørte de vedkommende Næringsbrugere, i hvis Boutiker hun stjal.

Under Sagen er der fremkommet forskellige Omstændigheder, der have vakt Tvivl om, hvorvidt Tiltalte har udført de foranævnte Forbrydelser i tilregnelig Tilstand. I denne Henseende fremhæves navnlig, at hun, der den 22de Marts d. A. har født et Barn, har begaaet samtlige Tyverier i den hendes Nedkomst forudgaaende Svangerskabstilstand, endvidere, at hun ikke har disponeret over eller paa nogenomhelst anden Maade søgt at drage Nytte af de stjaalne Gjenstande, som hun derimod har ladet ligge urørte i et af hende i hendes Hjem bonyttet Klædeskab, hvor de ved hendes Anholdelse fandtes ophobede mellem hinanden, fremdeles, at de Vidnesbyrd, der ere fremkomne om hendes tidligere Vandel, ere saadanne, at hendes Handlemaade ved temmelig pludselig at udfolde en omfattende forbryderisk Virksomhed kommer til at fremtræde som end mere usædvanlig. Tiltalte, der i 7½ Aar har arbejdet paa et Sted, er nemlig af sin Arbejdsgiverinde skildret som en meget flittig og udholdende Arbejderske, der stundom har arbejdet fra den tidlige Morgen til langt ud paa Natten, saa at hun ogsaa har tjent en efter hendes Forhold betydelig Ugeløn. Ligesom Tiltalte derhos fra nævnte sin Tjeneste har Vidnesbyrd om at have vist sig ærlig, saaledes have nogle andre i Sagen afhørte Personer, der have havt Leilighed til at lære hende nærmere at kjende, ligeledes skildret hende som ærlig ja tildels ogsaa som uegennyttig. De samme Personer have derhos ment under hendes Svangerskab at have sporet Symptomer, der tydede paa en unormal Sindstil-

stand, idet hun snart har befunden sig i et overlystigt, snart i et fortvivlet Lune. Tiltalte har selv udsagt, at hun har været drevet til at stjæle af en hende uforklarlig Trang eller Drift, der stundom er kommen over hende om Natten og altid har virket uimodstaaelig, saa at hun ikke har havt Ro, for hun har faaet sit Forsæt udført, ligesom hun paa den anden Side har fastholdt, at hun ikke har gjort sig nogensomhelst Tanko om, hvortil hun vilde benytte de stjaalne Gjenstande, som derimod have været hende ganske ligegyldige. Paa Grund af de Tvivl, der opkom om Tiltaltes Tilregnelighed, blev hun fra den 20de til den 26de Januar d. A. udlagt til Observation paa Komunohospitalet under Retslægen, Professor, Dr. med. Gædecken, der den 9de næstefter har afgivet en Erklæring, i hvilken det blandt Andet hedder, at Tiltalte, der ikke gjør nogetsomhelst Forsøg paa at vise sig anderledes, end hun er, og hverken har søgt at besmykke eller undskyldte sin Adfærd, har vist sig stærkt doprimeret med stillestaaende Ansigtstudtryk, forknyt Væsen og oftest fordybet i sine egne Tanker Ved Siden af de i det Foregaaende nævnte Momenter fremdrages derhos som et alvorligere Symptom, at Tiltalte under sit Svangerskab har lidt af Søvnløshed. Det udtales, at det vel ikke let kan kontrolleres, hvorvidt der virkelig har været en saadan Drift hos Tiltalte, at den ikke har kunnet beherskes, men at der dog gives Tilstande, hvor en saadan Drift forekommer. Retslægen bemærker i denne Anledning, at han har bestemte Erfaringer at støtte sig til, af hvilke Tilfælde et i hoi Grad ligner det foreliggende. Han erklærer derfor, at han ikke tor benægte Muligheden af, at Tiltaltes Forklaring om at have været behersket af en uimodstaaelig Drift, er sandfærdig, ja, at han endog maa antage, at der er Adskiligt, der taler for, at den er det. Denne Retslægens Erklæring er tiltraadt af det kongelige Sundhedskollegium i Skrivelse til Retten af 8de f. M.

Efter det Anførte skjønnes det nu ikke rettere, end at der er fremkommet saa alvorlige Tvivlsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, at det maa findes betænkeligt at drage hende til Strafansvar for de begaaede Tyverier. Vel har Retslægen i sin fornævnte Erklæring som sin endelige, iøvrigt dog i tvivlende Udtryk fremsatte, Mening udtalt, at Tiltalte ikke kan anses for at have været fuldt utilregnelig, men heller ikke for at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos sjælsunde og voxne Personer, men ligesom denne Retslægens Slutningsudtalelse ikke skjønnes at staae i Samklang med de ovenfor refererede Ytringer i hans Erklæring, saaledes ses der hverken fra Retslægens eller det kongelige Sundhedskollegiums Side at være fremdraget noget Moment, i hvilket der kunde findes et Holdepunkt for at statuere en saadan begrændset Tilregnelighed,

som den anførte, der derimod snarere synes ikke naturligt at kunne forenes med flere af de under Sagen oplyste Omstændigheder. Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.*

Mandagen den 25de October.

Nr. 145. Vexellerer **Jørgen Thomsen** (Selv)
contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet

(den constituerede Kammeradvokat),

angaaende Citantens Forpligtelse til at betale en af Generaldirektoratet for Skattevæsenet fordret Stempelafgift og Mulkt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8do Septbr. 1879: »Indstævnte, Vexellerer Jørgen Thomsen, bør til Statskassen betale i Stempelafgift 866 Kr. 65 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 18de April d. A. til Betaling sker og i Bøde 4,333 Kr. 25 Øre. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 21de Juli d. A. fremlagte, paa ustemplet Papir skrevne Indlæg.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet bemærkes, at Hovedcitantens subsidiaire Paastand for Høiesteret om at fritages for den idømte Bøde savner Hjemmel i den af ham herfor paaberaabte § 85 af Stempeloven af 19de Februar 1861, vil Dommen efter Contracitantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 10 Kroner.

Den indankede Døms Præmisser ere saalydende: »Da en den 20de Juni 1877 dateret, her i Staden oprettet Kjøbekontrakt, hvorved Indstævnte, Vexellerer Jørgen Thomsen, har solgt en ham tilhørende, i Sverrig beliggende Eiendom til en Proprietair her af Staden for en Kjøbesum af 130,000 Kr., var skroven paa ustemplet Papir, blev der af Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, under 11te Februar d. A. resolveret, at dette Dokument vilde være at stemple til Taxt 866 Kr. 65 Øre og Indstævnte have at erlægge en Stempelbøde af 4333 Kr. 25 Øre, og da Indstævnte anser sig forurettet ved denne Resolution, har han forlangt Spørgsmaalet afgjort ved Rettergang. Citanterne have derfor under nærværende Sag ved den constituerede Kammeradvokat paastaaet Indstævnte tilpligtet til Statskassen at betale nysommeldte Stempelafgift og Bøde tilligemed Renter 5 pCt. aarlig af det førstnævnte Beløb fra Stævningens Datum den 18de April d. A. til Betaling sker og denne Sags skadeslose Omkostninger, derunder Salair til Kammeradvokaten.

Indstævnte, der paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, har forment, at Kontrakten, som angaaende en i Udlandet beliggende Eiendom, ikke skulde vedkomme det danske Retsomraade, saalænge de i Kontrakten indeholdte Stipulationer ikke gjordes gjældende her i Riget, idet han i Forbindelse hermed har anført, at Handelen om Eiendommen er afsluttet i Sverrig, at den der skulde perficeres og ellers iøvrigt bedømmes efter svensk Ret, samt at det skyldes en ren Tilfældighed, at det paagjældende Dokument blev skrevet her i Staden.

I denne Betragtning kan der imidlertid, forsaavidt Dokumentets Stempelpligt angaar, ikke gives Indstævnte Medhold. Da nemlig Stempelovens § 89 indeholder, at Loven angaar alle ifølge deres Beskaffenhed stempelpligtige Dokumenter, der udfærdiges eller oprettes i Kongeriget Danmark og der ikke fra denne Regel er gjort nogen Undtagelse med Hensyn til Dokumenter, der angaa faste Eiendomme i Udlandet, samt da det eiheller kan antages, at Stempelovens § 31, som af Indstævnte forment, ved at give Regel for Stempeling af Kjøbekontrakter om faste Eiendomme herved alene skulde have sigtet til saadanne Eiendomme her i Riget, maa den her omhandlede Kjøbekontrakt anses stempelpligtig efter den nysomtalte Regel. Som Følge heraf vil Citanternes Paastand, mod hvilken Indstævnte forøvrigt ikke har fremsat nogen Indvending, blive at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves, og vil der som Følge heraf ikke kunne tilkjendes Kammeradvokaten Salair.

Der vil være at forelægge Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Døms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 21de Juli d. A. fremlagte, paa ustemplet

let Papir skrevne Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.»

Nr. 242.

Advokat Nellemann

contra

Jens Christiansen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Mord.

Elbo m. fl. Herreders Extraretsdom af 9de Juli 1880: »Arrestanten Jens Christiansen bør straffes paa Livet. Han vil derhos have at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Aktor, Prokurator Valeur, 50 Kr., og til Defensor, Sagfører Pagh, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrettsdom af 9de August 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacson, betaler Arrestanten 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Etatsraad Buntzen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: »Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Christiansen for Mord.

Den 1ste October f. A. om Morgenen omtrent Klokken 6 fandtes Gaardmand H. P. Mortensens Tjenestepige Kirstine Oiesen død i et til hendes Husbonds Gaard i Børkop hørende Tørvehus, hvor Liget hang i en Strikke, der var fastgjort omkring en af Husets Bjælker, men i en saa kort Afstand fra Jorden, at Liget hvilede, eller syntes at hvile paa sine Knæ, medens dets Ben vare trukne op under det, og dets Arme hang slappe ned ved dets Sider.

Da der strax opstod Mistanke om, at Pigen, der befandtes at have været frugtsommelig og som efter de fremkomne Oplysninger maatte antages at have været besvangret af Arrestanten, var blevet dræbt af denne, og at et paa Ligets Bryst fundet, med den Afdødes Navn underskrevet og til hendes Søster stilet, Brev, der indeholdt en Erklæring om, at Arrestanten ikke var Fader til det Barn, hvormed hun havde været svanger, var skrevet af Arrestanten og efter Kirstine Olesens Død af ham anbragt paa hendes Lig, blev der indledet en criminel Undersøgelse imod ham, og medens han først gjennem en lang Række af Forhør nægtede at have gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forhold, afgav han — efter i et Forhør den 18de Marts d. A. at have erkjendt, at han — hvad han hidtil havde benægtet — havde været Kjæreste med Kirstine Olesen og pleiet legemlig Omgang med hende, samt at han den 30te September f. A. om Aftenen havde været inde i H. P. Mortensens Tørvehus og set hende hænge der, medens han iøvrigt søgte at give det Udseende af, at hun havde aflivet sig selv — den 1ste April d. A. for Forhørsdommeren i Arresten, hvor han havde ønsket at tale med Dommeren i Enrum, og hvor han iøvrigt først gjentog, at Kirstine Olesen havde aflivet sig selv, men med Tilføiende, at han havde vidst, at hun vilde hænge sig, og at hun havde faaet Strikken dertil af ham, ligesom han ogsaa havde anbragt det paa Liget fundne Brev sammesteds, den Tilstaaelse, at han den 30te Septbr. om Aftenen havde kvalt Kirstine Olesen i hendes Husbonds Tørvehus og derefter ophængt hende paa det Sted, hvor hun den næste Morgen fandtes, hvorhos han, efterat Dommeren blandt Andet havde foreholdt ham, at denne Bekjendelse var uden retslig Betydning, og at Dommeren, hvis Arrestanten ikke gjentog den i Retten, vilde ansee den som slet ikke afgiven, samme Dag gjentog Tilstaaelsen i Retten.

Efter Arrestantens Forklaring i Forhøret den 1ste April og flere senere Forhør, hvorunder han fastholdt sin Tilstaaelse, have de med Forbrydelsen forbundne Omstændigheder været følgende:

Arrestanten, der den 1ste November 1878 var kommen til at tjene paa Vellinggaard, og som her havde gjort Bekjendtskab med Kirstine Olesen, der undertiden besøgte sin Søster, som tjente sammesteds, var ved Maidagstid 1879 bleven Kjæreste med hende og havde derefter nogle Gange havt legemlig Omgang med hende, men hen paa Sommeren trak han sig tilbage fra hende paa Grund af et Rygte om, at hun skulde være Kjæreste med sin Husbond, hvad hun efter Arrestantens Forklaring endog en Gang skal have tilstaaet ham, uden at der dog under Sagen er oplyst Nogetsomhelst om et saadant Forholds Existents.

Efter hun i Slutningen af September havde tilskrevet ham om, at hun var frugtsommelig, og at hun derfor maatte tale

med ham, gik han imidlertid til hende Lørdagen den 27de September f. A., men da hun under den Samtale, de derefter havde med hinanden, paastod, at Arrestanten var Fader til hendes Barn og vilde have, at han skulde ægte hende, medens han, der ikke vilde indlade sig herpaa, derimod sigtede hende for at have havt legemlig Omgang med Andre og forlangte, at hun skulde erkjende dette, hvad hun dog ikke vilde, skiltes de i Uvenskab, medens Aftalen dog blev, at han paany skulde komme til hende den paafølgende Mandag eller Tirsdag. Efter denne Samtale opstod der hos Arrestanten, der var bleven forbittret paa Kirstine Olesen, fordi hun ikke vilde erkjende at have havt legemlig Omgang med Andre og som tillige frygtede for, at en anden Pige, med hvem han var forlovet og vildt indgaae Ægteskab, skulde ville hæve Forbindelsen med ham, naar han, der ogsaa tidligere havde vist sig utro overfor hende, blev udlagt som Fader til Kirstine Olesens Barn, den Tanke at rydde Kirstine Olesen af Veien, og i Lobet af Mandagen den 29de Septbr. fattede han da den Beslutning den følgende Aften; naar de kom sammen, og hun fremdeles ikke vilde rette sig efter ham, at kvæle hende og hænge hende op, for derved at give det Udseende af, at hun selv havde taget sig af Dage.

Den ovennævnte Beslutning fastholdt Arrestanten i Løbet af Tirsdagen den 30te September, og navnlig har han erkjendt, at det, da han den nævnte Dags Aften omtrent Kl. 10 begav sig til den aftalte Sammenkomst med Kirstine Olesen — ved hvilken Leilighed han medbragte dels en Snor, som han samme Dags Eftermiddag havde stukket til sig for at benytte den ved Udførelsen af sin Beslutning, dels det senere paa Liget fundne Brev, som han havde skrevet den foregaaende Dags Aften, i den Hensigt, at han, naar han havde dræbt Kirstine Olesen, vilde anbringe det paa hendes Lig, var hans Forsæt, at nu skulde der — som han har udtrykt sig — være en Ende paa Sagen til en af Siderne, idet han dog efter sin Forklaring haabede, at hun vilde foie ham i hans Forlangende om, ikke at udlægge ham som Barnefader.

De mødtes ved Enden af Stuehuset i den Gaard, hvor Kirstine Olesen tjente, og efter nogen Tids Samtale, hvorunder Stemningen gjensidig var bleven noget ophidset, idet hun nægtede at have havt med Andre at skaffe og vedblev, at Arrestanten var Fader til hendes Barn, samt forlangte, at han skulde ægte hende, gik de over i det nærliggende Torvehus, hvor de ogsaa ved tidligere Leiligheder vare mødtes. Her fortsattes deres Samtale, men da Kirstine Olesen vedblivende nægtede at efterkomme hans Forlangende om ikke at udlægge ham som Barnefader, besluttede han, at nu skulde det tidligere fattede Forsæt udføres, og han styrtede sig derfor over hende og holdt med den ene Haand for hendes Næse og Mund, medens han med sin

anden Arm holdt hende fast, som han antager om Nakken, og da det ikke lykkedes hende at frigjøre sig, men hun efter et Øiebliks Forlob sank sammen, kastede han Strikken om Halsen paa hende, som han troede var halvdød, og fuldførte Kvælningen, hvorefter han strax hængte hende op ved at binde Strikken omkring Bjælken tæt ved det Sted, hvor hun var sunken sammen. Efter derpaa at have anbragt det ovenmeldte Brev paa hendes Bryst, forlod han skyndsomt Gjærningsstedet. Han har derhos nægtet at være istand til at beskrive de nærmere Omstændigheder ved Gjærningen, og navnlig at forklare hvorledes han overvandt Kirstine Olesens Modstand eller i hvilken Stilling hun hang, da han forlod Tørvehuset. Arrestanten har derhos tilføiet, at han lige siden han dræbte Kirstine Olesen har været betaget af Rædsel og Anger over sin Forbrydelse, og at det egentlig er ham fuldstændig uforklærlig hvorledes han har kunnet udføre samme, samt at han længe forinden han afgav sin Tilstaaelse havde tænkt paa, at han forat have Fred, maatte sige Sandheden, men at det har været meget svært for ham at bekvemme sig dertil.

Ligesom der nu efter det af Physikus og Districtslægen, der den 4de October f. A. havde obduceret Kirstine Olesens Lig, afgivne under Sagen fremlagte visum repertum, — der navnlig gaar ud paa, at hun er kvalt ved det om hendes Hals sammensnørede Reb og at der ikke ved Obductionen er forefundet noget, der kunde give Oplysning om, hvorvidt Hængningen er foretaget i levende Live eller umiddelbart efterat Døden eller dog en Døden nær Tilstand er fremkaldt ad anden Vei, f. Ex., ved at en Anden med sine Hænder har standset Aandedrættet, men at der var flere Data, der gjøre det sandsynligt, at Afdøde forinden Hængningen har været Gjenstande for en meget voldsom Behandling — ikke er Grund til at betvivle, at Kirstine Olesen er omkommet paa den ovennævnte af Arrestanten omfoklarede Maade, saaledes bestyrkes hans Tilstaaelse ogsaa ved Sagens andre Oplysninger og maa derfor blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Idet det herefter maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten med Overlæg har skilt Kirstine Olesen ved Livet, maa det billiges, at han, der er født den 23de November 1853, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, og bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Actionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.*

Tirsdagen den 26de October.

Nr. 265.

Høiesteretadvokat Nellemann

contra

Gesina Christiana Lundberg, Petersens Enke, (Defensor Buntzen), der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de September 1880:
 »Arrestantinden Gesina Christiana Lundberg, Petersens Enke bør straffes med Forbedringshusarbeide i et Aar, samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne P. A. Petersen og Rode, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.«

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestantinden Gesina Christiana Lundberg, Petersens Enke tiltales under nærværende Sag for Tyveri. Ved hendes egen Tilstaaelse og hvad der iøvrigt er oplyst maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at hun i Tidsrummet fra den 20de Juni d. A. til hendes Anholdelse i Sagen Natten mellem den 26de og 27de s. M. har begaaet Tyveri i 3 forskjellige uafaaede Leiligheder i Eienomme heri Staden, i hvilke hun vil være gaaet ind for at sælge Radiser m. v., og herved frastjaalet Vognmand Hansen og Hustru Cathrine Olsen 2 Bornecoverstykker til Værdi ialt 3 Kr., Cigarhandler Carl Lundgren en Sofapude og 2 Tæpper til Værdi ialt 7 Kr. 50 Øre og Elev Henrik Godske Nielsen en til 10 Kr. vurderet Havelock. samt at hun i samme Tidsrum har stjaalet en i et Gaardsrum, hvortil Adgang var uhindret, til Tørre ophængt Nedordel af Værdi 25 Øre, hvis Eier ikke har været at finde under Sagen. Arrestantinden, hvis opgivne Alder af 42 Aar er skønnet at stemme med hendes Udseende og som senest er anset ved Rettens Dom af 4de Mai d. A. efter Straffelovens § 230 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil i Medfør af Ovenanførte være at ansee efter samme Lovs § 231 1ste Led med Forbedringshusarbeide i 1 Aar.«

Onsdagen den 27de October.

Nr. 227. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Morten Jönsson (Defensor Levinsen),
der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse samt Brandstiftelse.

Amager Birks Extrarets Dom af 15do Juli 1879: »Arrestanten Morten Jönsson bør hensættes til Tugthusarbeide i 12 Aar samt efter udstaaot Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør og Arrestanten betale i Erstatning til »den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger« 11,507 Kr., til Brandforsikkringsselskabet »Danmark« 914 Kr. 99 Øre og til Tjenestekarlene Ola Hansson, Johan Herman Andersson og Carl Josef Tullin, henholdsvis 1000 Kr., 308 Kr. og 74 Kr. 30 Øre samt udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Dickmann og Plockross 75 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.«

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Juli 1880: »Arrestanten Morten Jönsson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseendo til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande, og betaler Arrestanten i Salarium til Aktor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Alberti og Rode, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.«

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 100 Kroner til hver, samt endvidere til Førstnævnte 15 Kroner for Udlæg til en Oversættelse.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 5. November 1880.

Cyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Son).

Ferd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 26.

(Fortsættes fra Nr. 25).

Nr. 227.

Høiesteretssagfører Bagger
contra

Morten Jönsson (Defensor Levinsen).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Morten Jönsson, som er født den 3die Januar 1843 og ikke funden forhen straffet, for Vold og Legemsbeskadigelse samt Brandstiftelse.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Natten mellem Søndag og Mandag den 20/21 Octbr. 1878 henimod Kl. 1 udbrod der Ild i den Gaardeier Svend Pedersen tilhørende Udflyttergaard i Sundbyvester paa Amager, bestaaende af 4 sammenbyggede Længer. Ilden viste sig først i et Halm-læs, som var hensat i en Vognport i den nordre Fløi, i Høide af omtrent et Par Alen over Jorden og udbredte sig derfra med stor Hurtighed til den vestlige og østlige Fløi, hvilke begge ligesom den nordre vare straaetækte og fuldstændig nedbrændte, hvorimod den sydlige teglhængte Fløi, som udgjorde Stuehuset, reddedes. Den Brandlidtes Bygninger vare forsikrede i Landbygningernes almindelige Brandforsikkring for 16,310 Kr., og er der i Erstatning blevet ham udbetalt 11,507 Kr., paa hvilke der er blevet nedlagt Erstatningspaastand under Sagen; paa Brandlidtes Løsøre, som var forsikkret i Brandforsikkringselskabet »Danmark«, var Skaden 5,656 Kr. 17 Øre, som tilligemed 3,458 Kr. 82 Øre for Beskadigelse af et sammesteds forsikkret Lokomobil med Tærskværk, der paa den Tid var i Brug hos Brandlidte, ligeledes ere blevno fordrede erstattede af vedkommende Forsikkringselskab.

Ved selve Branden kom intet Menneske tilskade; derimod have 3 af Brandlidtes Karle, nemlig Johan Andersson, Carl

Tullin og Ole Hansen, som tilligemed Arrestanten havde deres Natteophold i et Kammer i den nordre Fløi, ikke langt fra det Sted, hvor Ilden først visto sig, været Gjenstand for voldeligt Overfald, efter hvad der maa antages saagodtsom samtidig med eller dog kort forinden Brandens Opkomst. Det er i saa Henseende oplyst, at den førstnævnte af Karlene, der omtrent Kl. 6 om Eftermiddagen var med Arrestanten gaaet til Sundby, hvor de dog snart skiltes fra hinanden, ved det Lag Kl. 11 var kommet tilbage og efterat have tændt Lys og vækket Tullin og Ole Hansen, der tidligere vare gaaede til Ro, foreviste dem en Kaskjet, han havde kjøbt. De samtalede herefter i nogen Tid, hvorpaa de slukkede Lyset og faldt i Søvn. Noget ud paa Natten vaagnede imidlertid Carl Tullin, idet han mærkede, at Johan Andersson, som delte Seng med ham, i Søvn havde væltet sig halvt over paa ham, og da han nu slog Øinene op, blev han en stærk Lysning vaer, som han i Førstningen ansaa for Dagningen. Saasnart han imidlertid havde opdaget, at det i Virkeligheden hidrørte fra Gaardens Brand, vækkede han saavel Johan Andersson, der vel stod op, men strax faldt om paa Gulvet, som Ole Hansen, der erklærede sig ude af Stand til at staa op, og ilte ud gennem Heste- og Kostalden, hvis Døre vare lukkede, gennem en Udgang i den nordlige Fløi, hvor han traf en fremmed Karl, som havde bemærket Ilden og nu kom tillobende for at gjøre Anskrig.

Han fortalte denne, at de andre Karle endnu vare inde i Kamret, bad ham løse Hestene og faldt besvimet om. Videre om det Forefaldne ved han ikke at berette, og det samme gjælder om de 2de andre Karle, der om hvad der er foregaaet, indtil de efter Johan Anderssons Hjemkomst atter vare faldne i Søvn, have forklaret sig i alt væsentligt paa lignende Maade, hvorimod de, der endnu under Branden i bevidstløs Tilstand førtes til Sygehuset, iøvrigt have været ude af Stand til at erindre noget eller meddele nogensomhelst Oplysning om den dem tilføiede Overlast eller om Branden.

Ifølge de i Sagen afgivne Lægeerklæringer fandtes Ole Hansons venstre Øre fuldstændig sonderflængt ved et uregelmæssigt Saar, der naaede fra lidt foran Munden af den ydre Øregang til ca. 1 Tomme over noderste Rand af den nederste Ørelap og gik gennem hole Ørots Tykkelse og Øregangens forreste Væg. Det 4de Ribben paa venstre Side fandtes brækket, og der viste sig Tegn til, at Lungelinden var læderet, ligesom ogsaa venstre Underarms Spoleben var brudt, og som Følge af Ribbensbruddet opstod der en Brysthindebetændelse, som dog allerede i Begyndelsen af November Maaned var overstaaet. Fremdeles visto der sig et Brud af det venstre Tindingeben, ligesom der indtraadte Tilfælde af Hjernerystelse. Efter den eneste Lægeudtalelse af 7de Marts f. A. var der blevet et iøvrigt

ikke meget ioienfaldende Ar tilbage foran venstre Øre og inde i Øregangen, venstre Underarm var endnu uskikket til Arbejde og smertefuld, men det maatte anses for sandsynligt, at den med Tiden vilde blive helbredet. Bruddet paa Tindingbenet havde bevirket en høi Grad af Tunghørighed paa det venstre Øre — Døvhed paa høire Øre var allerede tilstede, forinden Saarene tilføiedes ham — og han har, siden han blev saaret, havt Tilbøielighed til Besvimelse og været meget sløvet og i Besiddelse af ringe legemlig Styrke. Hans Sjæls- og Løgemskræfter ere i det Hele blevne saaledes svækkede, at han sandsynligvis for stedso vil være uskikket til at udføre det daglige Livs Sysler.

For Johan Anderssons Vedkommende, der ved sin Indlæggelse paa Sygehuset fandtes bevidstløs og delirerende paa Grund af voldsomme Slag i Hovedet og betydeligt Blodtab, lyder Lægeerklæringen paa, at der i Hovedet fandtes følgende Saar: over Næseroden et $2\frac{1}{2}$ " langt, stærkt gabende Saar, fra hvis Midte et $1\frac{1}{2}$ " langt gabende Saar strakte sig lodret op i Panden og i dette Saars Bund var Benet blottet i stor Udstrækning; ved øverste Rand af venstre Pandeben et ca. $2\frac{1}{4}$ " langt Saar, i hvis Bund Benet var blottet og brudt, og fra dette Saars indre Saarvinkel udgik et $1\frac{3}{4}$ " langt overfladisk Saar ned over Panden; omtrent 1" bag ved andet Saar endelig et tredje omtrent 1" bredt og $2\frac{3}{4}$ " langt gabende Saar, der strakte sig bagud hen langs den øvre Del af venstre Tindingeben; ved dette Saars nedre ydre Vinkel var der desuden et overfladisk Hudsaar af Størrelse som et 2-Ørestykke, medens i Bunden Benet var blottet og brækket og noget gabende i Bruddet, hvorhos det forreste Brudstykke føltes omtrent $\frac{1}{5}$ " fremstaaende over det bageste. Efter Distriktslægeudtalelsen af 7de Marts f. A. have de ommeldte Saar efterladt Ar, af hvilke et paa Næserodens høire Side er i høi Grad vansirondo; derhos kan Anderssons Fremtid, skjøndt han nu vel var fuldstændigt helbredet efter et langvarigt og smertefuldt Sygeleie, ingenlunde anses for aldeles sikker, idet en saa indgribende Læsion af Hjerneskillen let senere i hans Liv ved den mindste Aarsag kan foranledige forskjellige Hjernetilfælde, der vel endog knude true hans Liv.

Paa Carl Tullin fandtes ved hans Indlæggelse i venstre Øiebrynsbue et $2\frac{1}{2}$ " langt Saar, i hvis Bund Benet var blottet, hvorhos der i venstre Tinding fandtes en øm, blød Blodansamling under Huden af et Gaaseægs Størrelse. Han har over venstre Øie beholdt et overfladisk Ar, som kun i ringe Grad er vansirende, og det antages ikke, at de ham tilføiede Læsioner ville efterlade farlige Følger for Fremtiden.

Samtlige foransførte Læsioner, som forefandtes paa den Side af Legemet, der i Søvne almindeligvis vender opad, formenes at være fremkaldte ved Slag med en haard og fast Gjenstand, ført

med betydelig Kraft. Ved Brandtomtons Rydning fandtes der i Karlekammeret — som af Brandlidte er opgivet at have haft en Størrelse af omtrent 6 Alen i Kvadrat og en Høide af 4 Alen — i Nærheden af Ole Hansens og Arrestantens sælles Seng Jernet af en saakaldet Stikker, en Art Spade, af Vægt $2\frac{1}{4}$ Pd., og ved de to andre Karles Seng Hovedet af en Øxe af Vægt ca. 5 Pd. Da disse Redskaber om Eftormiddagen før Branden vare blevne sete, førstnævnte i Gaardens vestlige Port, og sidstnævnte i Vognskuret ved Siden af Porten, er det ikke lidet sandsynligt, at de herfra ere blevne medtagne af Gjærningsmanden og benyttede ved Overfaldets Udførelse, i hvilken Henseende endnu skal bemærkes, at vedkommende Distriktslæge, hvis Erklæring om dette Punkt under en her fra Retten foranlediget Reassumption af Sagen er blevet indhentet, har udtalt, at det efter Saarenes Beskaffenhed, navnlig deres Længde og Saarrandenes Ujævnheder netop maa antages, at den nysnævnte Stikker er det Redskab, som er blevet benyttet ved Overfaldet, en Udtalelse, som ligeledes i alt væsentlig er blevet tiltraadt af paa-gjældende Sygehustlæge.

Af de 3de Saarede har Ole Hansen, som har hønligget paa Kjøbenhavns Amts Sygehus inötil 8de Januar f. A. og som den 22de s. M. blev indlagt paa Taarnby Sygehus, bögjært i Erstatning for Helbredelsesudgifter, Næringsstab, Lidelser og Lyde 1000 Kr., Johan Andersson, som har været paa Amtssygehuset indtil 8de Januar f. A., 308 Kr. og Carl Tullin, hvis Ophold dersteds har været i 18 Dage, 74 Kr. 30 Øre.

Saavel for Brandstiftelsen som Overfaldet rettede Mistanken sig mod Arrestanten, saasnart det havde vist sig, at han ikke, som man lige i Begyndelsen antog, var indebrændt, men derimod uden at søge tilbage til sin Husbond havde begivet sig bort, som det senere erfarede, til sin Hjemstavn, 5 svenske Mil fra Malmö.

Han blev derfor, da han den 31te October paany havde indfundet sig i Kjøbenhavn for at erholde sine Papirer og tilgodehavende Løn, omtrent 20 Kr., hos Brandlidte, anholdt og undergivet Varetægtsfængsel under Sagens fortsatte Undersøgelse, i hvis Følge han ved Underrettens Dom af 15de Juli f. A. i Medfor af Straffelovens §§ 203, 204 og 280 er bleven anseet med Tugthusarbeide i 12 Aar, og tilfundet at udredo Erstatning i Overensstemmelse med de ovenanførte Paastande samt at tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor og Defensor med 75 Kr. til hver, hvorhos han, som har haft stadigt Ophold her i Landet siden November 1875, i Henhold til Straffelovens § 16 efter udstaaet Straffetid vil være at udvise af Riget.

Der er nu ogsaa under Sagen fremkommet forskjellige Data, som pøge hen paa Arrestanten som den Skyldige.

Det maa saaledes anses for godtgjort, at Arrestanten tidligere i Forsommeren, af Misnoic over, at hans Husbond ikke vilde tillade ham i Utide at forlade sin Tjeneste, har udstødt forblommede Trusler, der kunde tyde paa Tanken om at afbrænde Gaarden, samt at han under sit Ophold i „Stjerne-kroen“, hvorhen han havde begivet sig efter, som ommeldt, om Eftermiddagen for Branden at være blevet skilt fra Johan Anderson, har ladet sig forlyde med, at hans Medtjenere hele Sommeren igjennem havde baaret Had til ham og overset ham, med Tilføiende, at de fortjente en god Lussing, og at han ikke vilde finde sig deri længere. Ligesom fremdeles de foreliggende Omstændigheder vidne om en med de stedlige Forhold ikke ubekjendt Gjærningsmand, idet det i Mørket maatte være vanskelig for en Fremmed ubemærket at bane sig Adgang til Karlekammeret og sætte sig i Besiddelse af de Redskaber, hvormed Overfaldet maa formodes iværksat, saaledes maa det ved et Vidnes edelige Udsagn anses bragt til en hoi Grad af Sandsynlighed, at Arrestanten kort før Brandens Opkomst har befunden sig ganske nær ved den vestlige Adgang til Gaarden, medens 3de Vidner, umiddelbart efter at Ilden var kommet til Udbrud og havde angrebet Gaarden, have set en Person, der i Skikkelse og Klædedragt aldeles lignede Arrestanten, begive sig bort fra Gaarden ad den ellers kun lidet befærdede, saakaldte Møllevei, der bag om Bygningerne fører ud til Landeveien. Arrestanten har dernæst under Forhørerne afgivet særdeles vaklende, usammenhængende og selvmodsigende Forklaringer, om hvad der skal være forefaldet saavel medens han, som anfort, var tilstede i Stjerne-kroen og paa Hjemveien fra samme, som senere, da han under Branden flakkede omkring under aaben Himmel mellem Sundby og Taarnby, indtil han omsider kom til at kjøre med en Melkekudsk, ligesom han ogsaa har forsøgt at lede Mistanken, for Brandstiftelsen ialfald, over paa Andre. De Grunde, der efter Arrestantens Angivelse have bevæget ham til ikke at begive sig til Brandstedet, efterat han var blevet Ilden vaer, og søge at redde idetmindste sine egne der beroende Eiendele, ore endvidere blottede for al Holdbarhed og Rimelighed, og det samme gjælder i ond hoiere Grad de af ham anførte tildels selvmodsigende Motiver til hans hemmelige, en brødebevidst Flugt lignende Undvigelse med det næste Morgen til Malmo afgaaende Dampskib. Fremdeles er der under Sagens Reassumption ved Forhøring i Arrestantens Fædreland oplyst forskjellige Omstændigheder, hvoraf fremgaaer, at hans Adferd i Mellemtiden mellem hans Undvigelse, indtil han atter kom tilbage til Danmark, har været af en saadan Natur, at den hos flere af hans Omgivende vakte Opmærksomhed og Forestilling om, at han tyngedes af on eller anden Samvittighedssag, ligesom det herunder er godtgjort, at Arrestanten paa adskillige Punkter

har gjort sig skyldig i usandferdig Forklaring, medens der endelig under hele den langvarige Undersøgelse ikke er fremkommet nogetsomhelst, der kunde lede Mistanken i en anden Retning. Men ihvorvel disse Indicier med ikke ringe Styrke pege hen paa Arrestanten som skyldig i de ham paasigtede Forbrydelser, skjønner Retten ikke, at der ligeoverfor Arrestantens vedholdende og bestemte Benægtelse er tilveiebragt et til hans Domfældelse i Henhold til Grundsætningerne i Frdn. 8de Sept. 1841 aldeles tilstrækkeligt Bevis.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at frifinde for Actors Tiltale og den indankede Dom i Overensstemmelse hermed at forandre, dog saaledes at det vil have sit Forblivende ved dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger.»

Fredagen den 29de October.

Nr. 87.

Overretssagfører Strøm
contra

Andreas Østerby Hansen (Defensor Hindenburg),
for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de October 1879: »Tiltalte Andreas Østerby Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Cassø, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiestoret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiestoret betaler Tiltalte til Overretssagfører Strøm og Advokat Hindenburg 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hodder det: »Tiltalte Andreas Østerby Hansen, der er født den 1ste April 1838 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Brandstiftelse og Assurancesvig. Han har nægtet sig skyldig i nogen af disse Forbrydelser. Sagens nærmere Omstændigheder,

saavidt de ved de af ham afgivne Forklaringer og hvad der iøvrigt er oplyst maa anses beviste, ere følgende:

Den 18de Juli forrige Aar honad Klokken 12 Middag udbrød Ild i et Tiltalte tilhørende Træskur, der var opført paa den til Eiendommen Nr. 15 i Gormsgade hørende Grund. Skuret, der var 20 Alen langt, 6 Alen bredt og $6\frac{1}{2}$ à 8 Alen høit til Taget, var delt i 4 Rum, hvoraf det ene var udløiet til Vognremise, det andet tjente til Gjennemgang til det tredie og fjerde, og disse to sidste Rum benyttedes af Tiltalte til Opbevaringssted for Huder, Bark, Værktøi og Materialier. Ved den første Brandsproites Ankomst til Brandstedet ca. $\frac{1}{2}$ Time efterat Branden var opstaaet, var Skuret tildels styrtet sammen tildels revet ned af Tilstedeværende, der havde været behjælpelige med Slukningen og inden $\frac{1}{2}$ Time derefter var Ilden slukket, uden at der af Gjenstande af nogen Betydning, der havde beroet i Skuret, var reddet andet end 2 Tiltalte ikke tilhørende Vogne, der havde henstaaet i det udleiede Rum, og som det var lykkedes itide at trække ud af samme, endel Bark, der havde henligget paa Gulvet i de af Tiltalte selv benyttede Rum, var ikke brændt, og enkelte ubetydelige Stumper af forkullet Læder fandtes paa Brandtomten. Branden er som Følge af Skurets temmelig isolerede Bølggenhed ikke antaget at have medført Fare for andre Bygninger.

Det brændte Skur var af Tiltalte assureret for 600 Kr. i Brandforsikringssselskabet „Svea“; i det Magdeburgske Brandforsikringssselskab havde han forsikret hvad der i grundmurede teglhængte Bygninger eller i Træskure, som vare opførte paa Eiendommen Nr. 13 og 15 i Gormsgade, af hvilko han var Eier, fandtes af Varer, navnlig Læder, saavel færdigt som under Arbeide værende, for egen og fremmed Røgning for 3000 Kr., af Værktøi og Inventarium for 1000 Kr.

Tiltalte, der var Garver af Profession, men ikke havde erhvervet Borgerskab som saadan, da han ikke benyttede fremmed Hjælp, havde siden han i September Maaned 1877 fik sit Bo, der havde været under Concursbehandling, extradoret mod at betale Creditorerne 15% af deres Tilgodehavende, hvilket Beløb han skaffede tilveie, dels ved et Laan hos en Slægning dels ved Udlevering af hans Varebeholdning, ikke garvet for Fremmede, men for Saadanne havt Arbeide blandt Andet med Falsning og Presning af allerede garvede Huder, og navnlig havde han modtaget af Grosserer Vilhelm Gericke dennes Restparti af garvede Platlæderhuder til Opbevaring og Conservering med Ret til af Partiet at sælge Huder til en vedtagen Pris, og Forpligtelse til, naar Gericke selv solgte af samme at lade vedkommende Kjøber selv udtage heraf saameget han havde kjøbt. Opbevaringsstedet for disse Huder vare de 2 fornævnte Rum i Skuret, og Gericke havde paa Foranledning af Tiltalte assureret

disse Huder for 5000 Kr. i det Magdeburgske Forsikkrings-selskab.

Ved vedkommende Politiassistent's Ankomst til Brandstedet kort efterat Ilden var slukket, afgav Tiltalte en foreløbig Forklaring til denne om, hvorledes Branden var opstaaet, hvilken gik ud paa, at Tiltalte den nævnte Dag, medens han opholdt sig i sin Gaard, hørte sit dengang 2-aarige Barn skribe, og ved at søge efter det fandt det siddende i Skuret i Døren mellem de to af ham afbenyttede Rum, og saa Ild i en i det ene af disse Rum staaende med Bark fyldt Sæk, hvorfor han bar Barnet ud i Gaarden. Her saa han, at der var Ild i dets Klæder, men fik denne hurtigt slukket med en Haandfuld Vand, og bar derpaa Barnet ind i sin Bolig, hvor han afleverede det til sin Hustru, uden at omtale, at der var Ild i Skuret. Han ilede derefter tilbage til dette, hvor han nu saa nogle tomme Sække, der hang ovenover de med Bark fyldte, brænde, kastede først en, saa en anden Spand Vand paa Ilden, men allerede da var de i Skuret hængende Huder saa stærkt angrebne af Ilden, og Ild og Røg saa stærk, at han indsaa, at anden Hjælp var fornøden, hvorfor han kaldte Folk til Hjælp og sendte Bud til Brandstationen. Han erklærede for Assistenten, at han ikke kunde forklare sig Ildens Opkomst paa anden Maade end at Barnet, der, da han fandt det i Skuret, havde en Æske med Tændstikker i Haanden, ved uforsigtig Omgang med Tændstikkerne havde foranlediget den, og opgav ved samme Leilighed, at der i Skuret havde beroet henimod 130 hele Stykker Huder af de Gericke tilhørende, og at samtlige disse vare brændte.

To Timer inden Ildens Udbrud havde Sadelmager Frederik Christian Larsen været hos Tiltalte, hvem han havde underrettet om, at han havde kjøbt 31 Stykker Huder af Gericke, og bedet om at give ham Leilighed til at udsøge sig et saadant Antal af Gericke's Restparti. Tiltalte havde imidlertid afslaaet at vise ham Beholdningen, foregivende at Huderno vare under Behandling for at gjøres færdige, og skjøndt Larsen erklærede, at det var ham af Vigtighed, efterat være gaet den lange Vej fra Christianshavn til Gormsgade, at faae sig Huderne udsøgte med det Samme, og at Hudernes Tilstedeværelse i færdig eller ikke færdig Tilstand var ham som Kjønder ligegyldig, var Tiltalte ikke til at formaa at vise ham Huderne. Efterat Tiltalte efter Branden havde givet den foromtalte Forklaring til Assistenten, begav han sig til Gericke, hvem han fortalte, at samtlige dennes hos ham beroende Huder vare brændte, og paa Gericke's Spørgsmaal angav disses Tal til ca. 120 hele Stykker. Han bad Gericke give ham en skriftlig Meddelelse til Larsen herom, fik en saadan og gik derpaa til Larsen, hvem han leverede Brevet fra Gericke, efter selv at have brudt Seglet for det, og underrettede om, at han nu ikke kunde faa de af ham kjøbte

Huder, da det hele hos ham beroende Parti var brændt. Herefter vendte Tiltalte tilbage til Brandstedet, hvor Generalagenten for det Magdeburgske Forsikringsselskab, Grosserer Christian Hellesen, der havde modtaget Underretning om Branden, kom tilstøde.

Tiltalte paaviste ham det nedbrændte Skur og erklærede til ham, at alt det ham selv og Gericke tilhørende Læder som var forsikkert i nævnte Selskab, var brændt, og da Helleson, forundret over af en saa stor Beholdning af Læder ikke at finde Røster paa Brandstedet, gjentagende spurgte Tiltalte, om Intet var reddet eller fandtes andetsteds, svarede Tiltalte gjentagende, at Alt var brændt paa en Ubetydelighed nær, der laa i hans Værksted og at han Intet havde beroende andetsteds.

Da Politiasistenten fandt Omstændighederne ved Branden mistænkelige, medtog han Tiltalte og dennes Hustru til Stationen for at affordre dem nærmere Forklaring. Paa Stationen afgav Tiltalte til en Politirapport en Forklaring om Oprindelsen til Branden, der ganske steunte med den af ham afgivne foreløbige; han gjentog, at alle Gericke hos ham beroende Huder vare brændte med Skuret, og anslog Tallet af dem til ca. 120 hele Stykker. Han forklarede derhos, at der foruden disse Huder havde bl. A. ligget i Skuret og vare brændte med dette 20 hele Kohuder og 50 Kalveskind, hvilke vare garvede af ham selv og tilhørte ham, og opgav i saa Henseende, at medens Gericke Huder tidligere havde ligget i Stabler paa Gulvet i Skuret, havde han i de sidste 10 Dage for Branden hængt dem op sammesteds, hvorimod de ham selv tilhørende Huder og Skind endnu ved Brandens Opkomst laa i Stabler paa Gulvet i Skuret.

Efter derpaa at være afgivet til Hovedstationen, hvor han blev sat under Anholdelse, vedtog Tiltalte i det den 19de Juli f. A. afholdte Forhør til den med Hensyn til Grundlovens §§ 80 og 81 autoriserede Protokol sin Forklaring til foromtalt Rapport, hvorefter der blev dekretet Arrest paa hans Person. Dagen efter, den 20de Juli f. A., begærede Tiltalte sig fremsat til en Politirapport, og forklarede til samme at han nu var kommen i Tanker om, at ikke alle Gericke Huder havde ligget i Skuret og vare brændte med dette, idet han nemlig ca. 6 Uger for Branden havde flyttet ca. 60 halve Stykker af disse Huder over til et Bindingsværksskur, der fandtes paa den anden ham tilhørende Eiendoms Grund og paa sit i sidstnævnte Eiendom værende Værksted havde liggende i fugtet Tilstand 8 Stykker Huder, der tilhørte Gericke.

Ved den derefter foretagne Undersøgelse af nævnte Bindingsværksskur fandtes liggende, tildækkede med Sække og ovenpaa samme stablede 10 større Kar og Tønder, saaledes at de vare fuldstændig skjulte, 76 halve Stykker af de Gericke tilhø-

rende Platlæderhuder. I det omtalte Værksted fandtes 9 Gericke tilhørende Platlæderhuder, foruden 3 Tiltalte tilhørende Kohuder.

Hvad hidtil er anført af Tiltaltes Forklaringer har han fastholdt i samtlige senere afholdte Forhør i Sagen, kun under stadig Vaklen i Henseende til hvormange af Gericckes Huder der da endelig kan antages at have ligget i Skuret ved Branden, og med Tilføiende, at der samtidig har staaet i Skuret 4 eller $4\frac{1}{2}$ Sække fyldte med Bark, som tilhorte ham og ero brændte med Skuret. Han har derhos forklaret, at de ovennævnte 20 Kohuder ere Resten af 73 á 74 Stykker, som han, siden han fik sit Bo ekstraderet, med Undtagelse af 3 Stykker, hvilke han kjøbte af Gericcke, har kjøbt stykkevis af Bønder og Slagtere fornømlig paa Torvet, enkelte ved hans Dør og af hvilke han inden Branden havde solgt 50 Stk. De omtalte 50 Kalveskind, foruden 35 Stk. lignende, vil han have kjøbt paa samme Maade med Undtagelse af 20 Stk., som han har modtaget i Vederlag af Gericcke. Ved Forhandlinger, der, medens han var arresteret, ere ført mellem ham og Grosserer Hellesen som Generalagent for det oftnævnte Brandforsikringsselskab om Størrelsen og Værdien af den ham ved Branden tilføiede Skade har han fastholdt, at i det brændte Skur har beroet og er fuldstændig tilintetgjort ham tilhørende 20 Kohuder á 18 Kr. pr. Stk., 50 Kalveskind til en Gjennomsnitspris af $4\frac{1}{2}$ Kr. pr. Stk. og 4 eller $4\frac{1}{2}$ Sække med Bark, foruden at han, som brændte, bortkomne eller beskadigede ved den heromhandlede Leilighed, stadig har opgivet flere og flere Gjenstande, hvoraf enkelte i et Omfang, som vanskeligt lader sig forene med hvad der iøvrigt er oplyst.

Tiltaltes Hustru, Marie Louise Helleblad, har om Oprindelsen til Branden ikke kunnet forklare andet end, at Tiltalte som ovenanført, bragte hende deres toaarige Barn, som høist 10 Minutter havde været fraværende fra hende, med de Ord, at Barnet havde stukket Ild i sig selv, men ikke talte om, at der var Ild i Skuret, at hun saa, at Barnet havde en Æske med Tændstikker i Haanden, at der var brændt et Hul i dets Forklæde, der ligesom dets ene Strømpe var vaad, og at hun, da hun, efterat have lagt Barnet i Vuggen, gik ud i Gaarden, saa at der var stærk Ild i Skuret. Iøvrigt gaar den af hende, efterat hun var bragt til Stationen, til Politirapporten afgivne Forklaring, hvilken hun vedtog i det over hende afholdte Forhør til den med Hensyn til Grundlovens §§ 80 og 81 autoriserede Protokol, samt de af hende i Forhøret for Retten af 22de Juli og 1ste August afgivne Forklaringer ud paa, at hun, der næsten daglig kom i det heromhandlede Skur for at hente af den paa Gulvet liggende Bark, som hun brugte til Brændsel, Dagen for Branden vilde gaa ind i Skuret, men ikke kunde komme derind, da Nøglen til samme, uden at hun ved Grunden

hertil, ikke hang paa sin sædvanlige Plads, at hun derimod sidste Gang var i Skuret nogle Dage før Branden, at hun dengang ikke saa flere Huder dersteds end 7 à 8 Stykker, som vare op-hængte, og endel Platlæderhuder, som laa i 2 Bunker paa Gulvet af 1 à 1½ Alens Høide, og som hun antog at være de Gericke tilhørende, der havde ligget sammesteds i flere Maaneder, at hun derimod ikke saa Kohuder eller Kalveskind ligge eller Sække med Bark staa i Skuret, og at hun overhovedet ikke ved af, at Tiltalte skulde have eiet af Kohuder eller Kalveskind uden ialfald Ubetydeligheder.

Hun har derhos i de to sidstomtalte Forhører forklaret, at Tiltalte den 18de Juli f. A., efterat Skuret var nedbrændt, fortalte hende, at han havde baaret Huder fra dette og over til det andet Skur, der fandtes paa Naboeiendommen, og paalagt hende ikke at sige det til Nogen, men at hun ikke fik Leilighed til at gjøre ham nærmere Spørgsmaal om, hvorfor dette skulde forties, idet Politiaffistenten i samme Øieblik kom tilstede. Disse sine Forklaringer har hun fastholdt ligeoverfor Tiltalte, der imidlertid er vedbleven sin Forklaring om at have havt beroende i Skuret og mistet ved Branden de af ham opgivne Huder, Skind og Sække med Bark.

Iøvrigt blev Tiltaltes Hustru den 4de August f. A. udlagt paa Communehospitalet som Barselpatient, blev udskrevet den 23de s. M., var derefter 2 Gange i Forhør, i hvilke hun vedblev sine tidligere Forklaringer, men blev derpaa den 13de September næstefter indlagt paa Communehospitalet til Observation og derfra som sindssyg overført til St. Hans Hospital. Overlægen paa sidstnævnte Hospital Professor Steenberg har imidlertid meddelt vedkommende Criminelkammer, at hun til ham har yttret, at hun for Retten havde bestræbt at fremføre hele Sandheden i Sagen, og at hun ikke var istand til at give yderligere Oplysninger i samme og i Skrivelse til Kammeret af 27de Februar dette Aar har han, støttende sig til de Symptomer, Tiltaltes Hustrus Sindssygdom havde frembudt under hendes Ophold paa Hospitalet, erklæret denne Sygdom at være en sædvanlig puerperal Molankoli, foranlediget ved de stærke Sindsbevægelser, for hvilke hun har været udsat under hendes Svangetid, og opstaaet i Tidon mellem den 23de August og 13de September f. A., samt erklæret de Forklaringer, som hun har afgivet før bemeldte 23de August, for afgivne af hende med klar Bevidsthed og sund Dømmekraft.

Tiltaltes Forklaring om, hvad han har eiet af Kohuder og Kalveskind, er imidlertid ikke blot i Modstrid med, hvad hans Hustru herom har forklaret, men han har — afset fra de 3 Kohuder, som vare kjøbt af Gericke, men forøvrigt endnu ikke betalte før Branden, og som netop var de tre Stykker, der fandtes paa hans Værksted, samt de 20 Kalveskind, Gericke havde

overladt ham — ikke kunnet paavise en Eneste, af hvem han har kjøbt saadanne Huder og Skind; efter det i saa Henseende Oplyste er det derhos hoist usandsynligt, at han skulde have kunnet tilforhandle sig dem paa den af ham omforklarede Maade, at han skulde have været i Besiddelse af tilstrækkelig Garversyre til at kunne garve et saa stort Antal heraf, og at han overhovedet har givet sig af med at garve, sidon han fik sit Bo extraderet, uden i et meget ringe Omfang.

Derimod er der fremkommet Adskilligt, som tyder paa, at de Huder, Tiltalte i den Tid har solgt som ham tilhørende Kohuder, men med Hensyn til hvilke ingen af Kjøberne har kunnet sige, om de virkelig vare Kohuder, have været af det ham af Gericke i Forvaring givne Parti, der bestod af Bøllehuder, som han har falsset og presset saa stærkt, at de ikke vare at skjelne fra Kohuder.

Som foransført blev der paa Brændtomten ikke fundet andre Spor af brændte Huder og Skind end enkelte forkullede Stumper. Ingen af de Personer, der have været behjælpelige med Slukningen, have set Huder brænde, ingen af de under eller efter Branden Tilstedeværende have mærket noget til den Lugt, som der ved Forbrændingen af et saa stort Kvantum Huder, som det af Tiltalte opgivne, nødvendigvis maatte have været at spore, selv om det, som af Tiltalte paaberaabt, skulde have blæst stærkt under Branden. Brandinspektør Schonheider, der kom tilstede strax efterat Slukningsforanstaltningerne fra Brandvæsenets Side vare paabegyndte, har erklæret, at det var let at see, at Ilden hverken havde været meget intensiv eller langvarig, at Platlæder, naar det er stærkt gennemtrængt af Fedtstoffer, kan brænde, men at det kræver lang Tid inden Fedtstofferne ere fortærede, hvorefter Læderet endda bliver tilbage i halv forkullet og sammenkrympet Stand, at der inden dette fortæres, saa at Resterne blive ukjendelige, endnu maa hengaa langt længere Tid og at Kohuderne som have ligget sammenpakkede paa Gulvet, ialfald maa have ydet saa stor Modstand mod Ild, at de efter hans Skjøn ikke vilde have været fuldstændig fortærede, om de end havde været udsatte for en af de stærkeste Ildebrænde, der have været heri Byen i den sidste halve Snes Aar. At der ved den heromtalte forholdsvis ubetydelige Brand skulde være fortæret uden at efterlade meget betydelige Rester en saadan Bunke Kohuder liggende sammenpakkede ovenpaa hinanden og et blot tilnærmelsesvis saa stort Antal ophængte Platlæderhuder, som det af Tiltalte opgivne, erklærer han herefter for at være umuligt for Kohudernes Vedkommende og i høieste Grad usandsynligt for Platlæderhudernes Vedkommende. I lignende Retning udtale sig de forskjellige mere og mindre sagkyndige Personer, der have afgivet Forklaring under Sagen i denne Henseende.

Tiltalte har forklaret, at Grunden til at han, som ovenomtalt, ca. 6 Uger før Branden flyttede de omtalte 76 halve Stykker af de Gericke tilhørende Huder over i Bindingsværkskuret paa Naboeiendommen, var den, at han vilde spare sig Uleilighed ved at give Kjøberne af Gerickes Huder et saa meget ringere Antal at vælge imellem. Tildækningen af disse 76 Huder, saaledes som denne fandtes at være ved Undersøgelsen af Skuret, vil han først have foretaget 5 a 6 Dage før Branden, og alene af Hensyn til, at Skuret kun daarligt kunde aftaases. Efter hans Forklaring hidrører det fra en Forglemmelse fra hans Side, at han først Dagen efter at være belagt med Arrest opgav disse Stykker Huder som reddede.

Han vil ikke kunne erindre at have endnu samme Dag som Skuret var brændt fortalt sin Hustru, at han havde flyttet disse Huder og paalagt hende Taushed herom. Til at han to Timer før Branden nægtede Sadelmager Larson Adgang til at udvælge sig det Antal Huder af Gerickes Beholdning, som han havde købt af denne, uagtet Larsen, der en Maaned forud havde under samme Omstændigheder købt et lige saa stort Antal af disse Huder, indstændigen bad ham derom og gav ham gode Grunde for sit Ønske i denne Henseende, har Tiltalte givet de lidet fyldestgjørende Grunde, at Huderne vare under Afpuddning, og at han mente at maatte have en Ordre til Udlevering af et saa stort Kvantum direkte fra Gericke.

Tiltaltes Formuesomstændigheder have efter hans egne Opgivelsers ikke været gode. Natten mellem den 4de og 5te Juli 1877 udbrod Ild i et af ham til Opbevaring af Bark, Spaaner m. m. benyttet Rum i en Tilbygning paa hans Eiendom i Gormsgade Nr. 13. Ilden blev imidlertid hurtigt opdaget af en i Stedet boende Person og slukket uden at have foraarsaget Skade af nogensomhelst Betydning. Aarsagen til Ildens Opkomst blev under de i den Anledning optagne Forhører ikke oplyst. Faa Dage før den her under Sagen omhandlede Brand af hans Træskur var Tiltalte efter sin Forklaring kommet overens med Gericke om at overtage Nedrivning af en denne tilhørende Bindingsværks Halvbygning paa Jagtveien med Ret for ham til at beholde Materialierne til Eiendom. Disse vil han dog ikke have tænkt paa at benytte til Opførelse af Bygninger paa hans egne Grunde.

Samtlige saaledes fremkomne Oplysninger i Sagen i Forbindelse med det lidet Sandsynlige i, at Ilden er opstaaet paa den Maade og saa hurtig har grebet om sig, som det efter Tiltaltes Forklaring skal have været Tilfældet, fremkaldte en ikke ringe Formodning for, at Tiltalte selv har paasat Ilden, men Bevis herfor kan ikke mod Tiltaltes Benægtelse anses tilveiebragt, og Tiltalte vil derfor, forsaavidt angaar Sigtelsen for Brandstiftelse, være at frifinde for Actors Tiltale. Heller ikke findes det, saa bestemt end alt i saa Henseende Oplyst viser

hen til, at Tiltaltes Opgivender om hvad der af Gjenstande, navnlig Huder og Skind, som tilhørte ham selv, har beroet i det omhandlede Skur og er brændt med dette, ialfald ere langt overdrevne, at turde statueres, at et til forsaavidt at dømme ham for Assurancesvig tilstrækkelig Bovis er tilveiebragt.

Derimod maa Tiltalte ved sine bestemte Opgivelser efter Branden, navnlig for Generalagenten for det Brandforsikrings-selskab, hvori han vidste, at de Huder, han havde i Forvaring for Gericke, vare assurerede, om at samtlige disse vare brændte, og at han ikke havde havt nogen af dem liggende andetsteds end i det brændte Skur, nødvendigvis antages at have tilsigtet, ved Fordølgelsen af de 76 Stykker af disse Huder, som han havde flyttet over i Skuret paa Naboeiendommen, at be- svige dette Selskab; thi at Tiltalte, der endnu ikkun faa Dage for Branden havde tildækket disse Huder, tilmed paa en saa usædvanlig Maade, at det er vanskeligt at tro andet, end at et ulovligt Forsæt allerede dengang har været tilstede, skulde have glemt deres Tilstedeværelse dersteds, kan hverken i og for sig eller under Hensyn til alt iøvrigt i Forbindelse hermed Op- lyste antages muligt, og at han senere selv opgav dem som reddede, er forsaavidt uden Betydning, som det først skete, efterat han var belagt med Arrest og som Følge heraf havde al Anledning til at vente og var ude af Stand til at forhindre, at de selv uden Opgivelse fra hans Side vilde blive fundne, hvor de laa, og i saa Fald under Omstændigheder, der gjorde hans hele Forhold i saa Henseende end mere mistænkeligt.

Idet Tiltalte saaledes maa anses overbevist at have gjort sig skyldig i Assurancesvig med Hensyn til disse 76 Huder, der ere ansatte til Værdi af 919 Kr. 60 Øre, vil han være at anse efter Straffelovens § 259 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Mandagen den 1ste November.

Nr. 202. Handelsfirmaet **Pymann Bell & Co.** (Ingen)
contra

Firmaet Christiansholms Fabrikker ved Grosserer
Ed. B. Petersen (Ingen).

Høiestorets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiestoret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelørs Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaao i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre der- paa at tale.

Nr. 224.

Advokat Lovinsen

contra

Niels Jensen, ogsaa kaldet **Niels Murer**

(Defensor Bagger),

der tiltales for Vold, udøvet imod Stationsforvalteren paa Vesterbrønderslev Jernbanestation under Udførelsen af hans Funktion eller i Anledning af samme.

Borghum Herreds Extraretsdom af 29de April 1880: »Tiltalte Niels Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage; saa bør han og at udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Aktor og Defensor, Prokurator Winthor og Sagfører Schmidt, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrettsdom af 5te Juli 1880: »Tiltalte, Niels Jensen, ogsaa kaldet Niels Murer, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktiøns Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Lovinsen og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under denne Sag tiltales Niels Jensen, ogsaa kaldet Niels Murer, for Vold udøvet mod Stationsforvalteren paa Vester-Brønderslev Jernbanestation under Udførelsen af hans Funktion eller i Anledning af samme.

Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at da Tiltalte og endel andre Karle Søndagen den 4de Januar sidstleden om Aftenen havde indfundet sig i Forhallen paa Stationsbygningen ved Vester-Brønderslev Jernbanestation, uden at have noget Ærinde der, og Stationsforvalter Hansen — efter hvis Forklaring der i længere Tid om Søndag Aften havde fundet Sammenstimling og Optøier Sted paa Stationen — paa sit Spørgsmaal, om de skulde med Toget, havde af Tiltalte faaet et drillende Svar, opfordrede Forvalteren de forsamlede Karle til at forlade Bygningen, idet han tillige satte Tiltalte udenfor. Karlene, der iøvrigt

efterkom Forvalterens Opfordring, bleve imidlertid staaende tæt ved Stationen, hvor de larmede noget eller i alt Fald forte høirostet Tale, hvorhos der flere Gange blev raabt, at Forvalteren skulde komme ud, og en af Karlene gik ind paa Stationen og opfordrede, efter ved Banken paa Ruden til Billetcontoret at have faaet den derværende Contorist til at aabne samme, Forvalteren, der ligeledes var tilstede i Contoret, til at komme ud, idet Karlene udenfor vilde snakke med ham. Da Karlene, efterat Forvalteren hertil havde givet et afvisende Svar, vedbleve at opholde sig udenfor Stationsbygningen og gjøre Larm, gik Forvalteren atter ud i Forhallen og derfra udenfor Bygningen og tog — efter sin Forklaring dog først efter at han fra Gadedøren havde opfordret Karlene til at være rolige og i den Anledning var bleven modtagen med Hyl — den nærmeststaaende Karl i Brystet for at føre ham ind i Bygningen, men idet han vendte sig om, bibragte Tiltalte ham bagfra med en Stok et stærkt Slag i Hovedet, der efterlod en stor blodig Svulst, hvorpaa Forvalteren, efterat han havde sluppet den førstnævnte Karl og vendt sig imod Tiltalte — af hvem han da vil have faaet et nyt Slag paa Armen, som han gjengjældte med et Slag af en medbragt Hundepidsk, der ramte Tiltalte i Panden — efter sin Forklaring vilde bringe Tiltalte ind i Stationsbygningen, men blev hindret heri af de andre Karle, der klyngede sig paa ham, hvorfor han med den tykke Ende af Pidsken uddelte nogle kraftige Slag om sig og saaledes skaffede sig Plads til at gaae tilbage til Stationen, medens Karlene fjernede sig.

Medens Tiltalte har vedgaaet at have bibragt Stationsforvalteren det af denne omfklarede første Slag, har han derimod ikke villet erkjende at have tilføiet Forvalteren yderligere Overlast, hvorhos han, der maa antages at have været noget beskjenket ved den ommeldte Leilighed, endvidere har anbragt, dels at Forvalteren, da denne satte ham ud af Stationsbygningen, gav ham en paa Øret, skjøndt han dengang ikke havde gjort noget Videre, dels at Forvalteren, da han anden Gang kom ud, gav den Karl, hvem han, som meldt, først tog fat paa, et Slag, hvad ligeledes den paagjældende Karl har forklaret, men hvad Stationsforvalteren bestemt har benægtet, og hvad ingen af de Andre har set.

Idet nu Stationsforvalteren maatte være berettiget til i Kraft af sin nævnte Bestilling i fornødent Fald at anvende Magt for at bringe de ovenommeldte Uordener i Stationsbygningen og dennes umiddelbare Nærhed til at høre op, navnlig til i dette Øiemed at anholde den ovenommeldte Karl, der maa antages at have været ham nærmest, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1859 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit ovenfor omhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens §100, cfr. §§ 98 og 203, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.*

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 27—28.

Nr. 61. Handelsbogholder **V. C. A. Bandholtz**

(Advokat Levinen efter Ordre)

contra

Fabrikant **C. Konerding** (Ingen),

betræffende Betaling af 520 Kr. 23 Øre m. v.

Sø- og Handelsrettens Dom af 27de Februar 1879: •Indstævnte, Fabrikant C. Konerding, bør for Sagsøgerens, fhv. Handelsbogholder A. Bandholtz's, Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.▪

Høiesterets Dom.

Efter Citantens Anbringender under Sagen, navnlig i en af ham i Gjenpart fremlagt Skrivelse til Indstævnte af 7de August 1878, blev det i August 1872 vedtaget mellem dem, at Citanten for Fremtiden kun kunde opsiges til en 1ste Februar eller 1ste August og det med et halvt Aars forudgaaende Varsel. At Forholdet mellem dem skulde være ordnet paa saadan Maade, særlig med Hensyn til Varslet, kan nu ikke i og for sig have Formodningen for sig, og naar derhos henses til, at Citanten i sin fornævnte Skrivelse har givet en Fremstilling af Parternes tidligere indbyrdes Retsforhold, hvorefter han i de første Aar, han var ansat hos Indstævnte, kun var antagen maanedvis og kunde opsiges med en halv Maanedes Varsel, saa det saa meget mere paahvile ham at bevise, at Retsforholdet i August 1872 blev forandret paa den af ham angivne Maade. Et saadant Bevis har han imidlertid ikke tilvoiebragt, medens derimod de under Sagen afgivne Vidneforklaringer om Opsigelsesvilkårene for Indstævntes øvrige Betjente tale for dennes An-

bringende om, at Citanten kun var antagen ugevis. Som Folge heraf maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte ved den indankede Dom tillagt Frifindelse for Citantens Tiltale samt Ophævelsen af Processens Omkostninger i forrige Instants.

Thi kjendes for Ret:

So- og Handelsrettens Dom bor ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Levinsen tillægges i Salarium for Høiesteret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses er saalydende: „Sagsøgeren, forhenværende Handelsbogholder A. Bandholtz, der har været Bogholder hos Indstævnte, Fabrikant C. Konerding, i ondel Aar og angiver at have været engageret med en aarlig Gage af 2080 Kr., der udbetaltes ham med 40 Kr. ugentlig, samt 2 pCt. Provision af Nettofortjenesten, men som, da han den 18de Juli f. A. havde brækket sit Ben, blev uden Varsel afskediget Lørdagen den 20de Juli s. A. af Indstævnte, der dog sendte ham en foreløbig Understøttelse, paastaer under nærværende Sag Indstævnte tilpligtet at betale ham Gage fra den 21de Juli til den 1ste November, til hvilken Tid han formentlig først kunde opsiges, 582 Kr. 86 Øre, efter Fradrag af modtagne 62 Kr. 63 Øre, til Rest altsaa 520 Kr. 23 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 14de November f. A. indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaer sig derimod frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han gjørdende, at Sagsøgeren kun har været antaget ugevis, og da det nu er givet, at Sagsøgeren stadigt siden den 1ste September 1872 har faaet sin Løn udbetalt ugevis, samt da Rigtigheden af Indstævntes Angivende, at alle de i hans Forretning værende høiere og lavere Tjenende ere antagne ugevis, er bestyrket ved de afgivne Vidneforklaringer, medens Sagsøgeren Intet har anført til Støtte for sin Paastand, vil Indstævntes Paastand om Frifindelse være at tage tilfulge.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtigt forbrugt under Sagen.“

Nr. 214.

Advokat Levinsen

contra

Christian Ludvig Kellermann (Defensor Bagger),
der tiltalos for Fornærmelse i Gjerning mod sin Husbond.

Lysgaard n. fl. Herreders Politirets Dom af 27de Mai 1879: »Indklagede Christian Ludvig Kellermann, nu i Naubo, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og til Klagoren, Gaardeier Niels Madsen af Torstrup, betale denne Sags Omkostninger med 75 Ore. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Septbr. 1879: »Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Aktor og Defensor sammesteds, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, 10 Kr. til hver. De idømte Sagsomkostninger ved Politiretten udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tiltalte ifølge en Høiesteret forelagt Daabsattest er født i Aaret 1851, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Ved Underretsdommen i nærværende Sag, der i første Instants har været anlagt som privat Politisag af Gaardeier Niels Madsen af Tolstrup imod hans tidligere Tjenestekar, Tiltalte Christian Ludvig Kellermann, er denne for Fornærmelse i Gjerning imod sin Husbond i Medfør af Tyendeloven af 10de Mai 1854 § 26 anseet med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Sagen er derefter i Henhold til Bestemmelserne i Plak. 23de Mai 1840 ifølge Tiltaltes Begjæring indanket her for Retten paa den for offentlige Justitssager foreskrevne Maade. Det er under Sagen af to hos ovennævnte Niels Madsen tjenende Karle edelig forklaret, at da deres Husbond afvigte 29de Marts om Aftenen kom til Døren til Karlekammeret, hvori de og Til-

talte opholdt sig, sprang denne hen til Døren og sagde til Husbonden, at her behøvedes ingen Væggelurere, hvorefter han gik ud af Kammeret, samt at de, da de kort efter bleve kaldte ud af Karlekammeret, saa, at Tiltalte stod i Husbondens Dagligstue eller Sovekammer — hvor han maa antages at have trængt sig ind bagefter Husbonden — og skubbede til denne, der kun var iført det blotte Linned og ligeledes har den ene Karl og en hos Niels Madsen tjenende Pige edelig udsagt, at de senere, da den anden Karl var bleven sendt bort for at hente Sognefogden, som imidlertid paa Grund af Sygdom ikke kunde indfinde sig, saa Tiltalte ligge ovenpaa Husbonden i en Sofa, hvor han efter Tjenestepigens Forklaring havde fat i Husbondens Hals og mellem hans Ben, samt, efterat Husbonden var kommen op, paany kastede ham om, ligesom han, da Pigen vilde styre tilfreds paa ham, stødte hende over mod en Kakkellov og ligeledes stødte Niels Madsens Hustru op mod en Dør. Tiltalte, der ifølge den af en nærboende Mand, der efter Budsendelse var kommen tilstede, afgivne Forklaring, vedblev med sit ustyrlige Forhold i omtrent to Timer efter dennes Ankomst og i den Tid flere Gange forsøgte at fare ind paa Niels Madsen og en Gang paa dennes Hustru, maa anses at have erkjendt Rigtigheden af Vidneforklaringerne, og vel har han villet gjøre gjældende, at Husbonden først greb ham i Halsen og trods gjentagne Anmodninger ikke vilde give slip, og at dette var Grunden til, at han greb Husbonden i Testiklen for at faa ham til at slippe, men efter Sagens Oplysninger er der ingen Føie til at antage, at Husbonden skulde have givet Tiltalte nogen rimelig Anledning til hans udviste Adfærd. Ifølge en under Sagen fremlagt, den 10de April sidstleden, dateret Lægeerklæring, havde Niels Madsen da en fra et Tryk hidrørende Hævelse undor det høire Øre, samt paa Pungen Spor af et Ødem, ligesom hans Vandladning var generet, hvilke Ulemper maa antages at hidrøre fra den af Tiltalte udøvede Vold mod ham, men efter en senere Lægeerklæring af 17de Mai kan denne ikke antages at villo efterlade Følger for hans Helbred, skjøndt han ondnu dongang havde Æmhed hist og her, navnlig i Baghovedet og for Brystet.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, som maa antages at være over 18 Aar gammel, er for sit omhandlede Forhold ved Politiretsdommen efter Lov 10de Mai 1854 § 26 anseet med Straf af Fængsel paa Vand og Brød, ligesom der ikke findes Føie til at nedsætte den i Dommen fastsatte Straffetid, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at betale Klageren Sagens Omkostninger ved Politiretten mod 75 Øre, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 2den November.

Nr. 196. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Hans Nielsen (Defensor Levinsen),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Herreds Herreds Extrarets Dom af 12te April 1880:
•Tiltalte, Møller Hans Nielsen af Villestofte, bør straffes med
Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør han og at be-
tale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair
til Aktor, Prokurator Cloos, 12 Kr., og til Defensor, Kammer-
assessor, Prokurator Jespersen, 10 Kr. At efterkommes under
Adfærd efter Loven.▪

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Juni
1880: •Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair
til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Sørensen
og Overauditor Wolff, betaler Tiltalte, Møller Hans Nielsen af
Villestofte, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd ef-
ter Loven.▪

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i
Dommen antagne Resultat, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret
betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger
og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: •Under
nærværende ved Odense Herreds Extraret i 1sto Instants paa-
kjendte Sag tiltales Møller Hans Nielsen af Villestofte for be-
drageligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder i Henhold til
Tiltaltes af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse følgende:

Da Tiltalte i Sommerterminen f. A. var i Pengeforlegen-
hed, henvendte han sig kort derefter til Ungkarl Jens Peder
Jensen, der, hvad Tiltalte vidste, kort forinden havde fyldt sit
18de Aar og derfor havde faaet sine Arvomidler udbetalte af
Overformyndret, med Anmodning om at laane ham ca. 600
Kr. Da Jens Peder Jensen imidlertid svarede, at han ikke
kunde yde et saadant Laan uden Tilladelse af sin Curator, til-

skrev Tiltalte derefter denne, Husmand Jørgen Rasmussen af Bækhuset, og bad ham om at maatte faae 3 à 400 Kr. af Jens Peder Jensens Arvemidler tillaans. Da intet Svar paa dette Brev indløb, tog Tiltalte hen til bemeldte Rasmussen og bad ham mundtlig om Laanet, hvortil han imidlertid svarede, at han paa ingen mulig Maade vilde samtykke i dette. Nogle Dage efter henvendte Tiltalte sig atter personlig til Rasmussen og foreviste den en Panteobligation, han havde ladet skrive, hvorved han erkjendte at have modtaget et Laan af Jens Peder Jensen paa 600 Kr. mod Pant i hans Eiendom, idet han bad Rasmussen samtykke i, at han paa denne Obligation fik et Laan af nysnævnte Størrelse, samt om til Vidnesbyrd derom at underskrive Obligationen til Vitterlighed; men Rasmussen vægrede sig bestemt derved og orklærede ikke at ville samtykke i, at Jens Peder Jensen udlaante sine Penge mod denne Obligation, da den tilbude Sikkerhed ikke var betryggende, hvornæst han, da Tiltalte bemærkede, at han egentlig ikke kunde forbyde, at Tiltalte fik Laanet, tilføiede, at dersom Jens Peder Jensen selv havde Myndighed til at laane sine Penge ud og vilde udlaane dem til Tiltalte, fik det være hans egen Sag, men han, Rasmussen, vilde intet dermed have at bestille. Kort Tid derefter tog Tiltalte hen til Jens Peder Jensen og sagde til denne under Forevisning af foromtalt Obligation, at han skulde hilse ham fra hans Curator og sige, at han skulde laane Tiltalte 600 Kr. mod denne Obligation. De Jens Peder Jensen af Overformynderiet udbetalte Arvomidler vare efter Aftale mellem ham og hans Curator blevne indsatte i Fyns Stifts Sparekasse, og havde han selv beholdt Sparekassebogen mod at love Curatoren ikke uden dennes Samtykke at røre Pengene. I Tillid til Rigtigheden af, hvad Tiltalte forebragte ham, leverede han nu Tiltalte denne Sparekassebog og bemyndigede Tiltalte til derpaa at hæve 600 Kr. Efterat Tiltalte dernæst havde hævet Beløbet, hvilket han i egen Interesse har forbrugt uden senere at tilbagesbetale det, tilbageleverede han Bogen til J. P. Jensen, hvom han nogen Tid derefter ogsaa leverede den ovennævnte Obligation efter at have ladet den thinglæse. Det er vel under Sagen oplyst, at der ved en efter foregaaende Execution af en tidligere prioriteret Creditor den 7de April d. A. over den ved fornævnte Obligation pantsatte Eiendom afholdt 3die Auktion for samme kun høist er bleven budt 21,500 Kr., medens den forud for Jens Peder Jensens Tilgodehavende i Eiendommen prioriterede Gjæld udgjorde 25,492 Kr. 77 Øre, men da Eiendommen til Auktionsefterretning er vurderet til 29,000 Kr., tør dog Rigtigheden af den af Tiltalte under Sagen afgivne Forklaring om ikke forinden bemeldte Auktion at have kunnet indsee rettere, end at den J. P. Jensen givne Pantesikkerhed nok vilde være tilstrækkelig til Dækning af hans Fordring, ikke forkastes.

I Houhold til det Foranførte vil Tiltalte, der er født den 3die Juli 1838 og ikke funden forhen straffet, være at anseo efter Straffelovens § 257, og da hans Straf ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, være at stadfæste.*

Nr. 30. Jordbruger **Jørgen Pedersen** (Selv)
contra

Politifuldmægtig **V. Bertelsen** (Ingen),
betræffende Betaling af 579 Kr. 73 Øre m. v.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Gjæsterets Dom af 19de Marts 1879: »Indstævnte Jørgen Pedersen af Lille-Værlose bor til Citanten Fuldmægtig Bertelsen i Roeskilde, betale 579 Kr. 73 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 16de November f. A. til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 40 Kr. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juli 1879: »Underrettsdommen bor ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Den den 25de September f. A. daterede, den 2den og 3die October næstefter forkyndte Høiesteretsstævning i denne Sag, der i første Instants har været behandlet ved en Gjæsteret, og som derfor ifølge Forordning 15de Januar 1817 § 5 horer til de Sager, der ere anteciperede ante omnes for Høiesteret, er udtagen til Høiesteretsaaret 1880, istedetfor at den i Medfør af nysnævnte Lovforskrift burde være gaaet ud paa, at Sagen uden sær Bevilling vilde efter det lovbestemte Varsels Udløb uopholdeligen blive foretagen til Paakjendelse i Høiesteret. Bemeldte Høiesteretsstævning, hvori derhos den ved samme paaankede Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom er anført som afsagt den 26de Mai f. A. istedetfor den 28de Juli s. A. og Indstævntes Navn som W. Bærtelsen istedetfor V. Bertelsen, og efter

hvilken Indstævnte ikke har givet Møde for Høiesteret, vil som Følge af det Anførte være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: »Citanton Jordbruger Jørgen Pedersen af Lille-Værløse paaanker under nærværende Sag en inden Kjøbenhavns Amts nordre Birks Gjæsteret den 19de Marts d. A. afsagt Dom, hvorved han er tilpligtet at betale til Indstævnte, Fuldmægtig V. Bertelsen af Roeskilde 579 Kr. 73 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 16de November f. A. til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 40 Kr., og har Citanten her for Retten principalt paastaet Underrettsdommen annulleret med eller uden Hjemvisning, subsidiairt sig frifundet for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos han i begge Tilfælde har paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger for bogge Retter eller i alt Fald for Overretten hos Indstævnte.

Da Sidstnævnte, skjøndt lovlig varslet, hverken er mødt eller har ladet møde her for Retten, vil Sagen i Medfør af D. L. 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten. Sin principale Paastand har nu Citanten end ikke forsøgt at begrunde, og da samme derhos, efter hvad der fremgaaer af Underretsakten, maa anses for ubefoiet, vil den ikke kunne tages til Folge. Hvad dernæst Sagens Realitet angaaer, har Citanten fremsat forskjellige Indsigelser mod den af Indstævnte for Underretten fremlagte Opgjørelse af Parternes Mellemværende, og har han her for Retten navnlig fastholdt sin Indsigelse mod det paa bemeldte Opgjørelse som udbetalt til ham under 14de Juli 1874 mod hans Bevis opførte Beløb af 400 Rdlr. Medens Citanten til Støtte for denne Indsigelse for Underretten vilde gjøre gjældende, at han aldrig havde modtaget det nævnte Beløb, at Beviset var udstedt paa Kredit, og at Valutaen, som Beviset sigtede til, nemlig et Laan hos en Enkemedam Fleck, først senere udbetaltes ham mod nyt Bevis, nemlig den 18de September 1874 og den 7de Januar 1875, samt at det er her til, at det paa den nævnte Opgjørelse under disse Datoer debiterede Beløb af 380 Rdlr. sigter, har han i sit Deductionsindlæg her for Retten indrømmet, at han modtog de 400 Rdl. ved Udstedelsen af hint Bevis, men har samtidig anført, at han Dagen efter udstedte en Panteobligation for det nævnte Beløb til bemeldte Enkemedam Fleck, hvilken han senere har indfriet, og at Indstævnte ved Obligationens Udstedelse lovede at levere ham

Boviset tilbage, eller tilintetgjøre det, men ikke senere har gjort det.

Ligesom Citanton imidlertid ikke mod Indstævntes Benægtelse har fort nogetssomhelst Bevis for Rigtigheden af den af ham for Underretten givne Sagsfremstilling, og ligesom der derfor maa gives Underretsdommeren Medhold i, at der ikke kunde tages noget Hensyn til samme, saaledes vil der ikke heller kunne tages Hensyn til, hvad han her for Retten har anført til Støtte for den fremsatte Indsigelse, allerede af den Grund, at det Anførte er i Strid med den i hans Indlæg for Underretten givne Fremstilling, i hvilken Henseende det selvfølgelig ikke, som af Citanten forment, kan komme i Betragtning, at den af ham for Underretten benyttede Sagfører muligvis har fremstillet Sagens Sammenhæng paa en anden Maade, end han ønskede det.

Forsaavidt Citanten endvidere her for Retten har anført, at der i den oftnævnte Opgjørelse findes Poster, som aldeles ikke vedkomme ham, og derhos med Hensyn til de beregnede Honorarers Størrelse ganske i Almindelighed har protesteret mod, at der kan tilkomme Indstævnte Saameget for hans Uleilighed, ville disse Indsigelser, der savne den fornødne Specialitet og hvis Fremsættelse derhos er i Strid med den af Citanten i samme Indlæg umiddelbart forud afgivne Erklæring, at han her for Retten alene vil honholde sig til den ovenfor berørte Indsigelse, saameget mindre kunne tages i Betragtning, som der ved de Poster, mod hvilke Citanten for Underretten af de anførte Grunde har fremsat Indsigelser, og til hvilke han ved de nævnte Yttringer vel nærmest maa antages at have sigtet, maa gives Underretsdommeren Medhold i, at Indstævnte med Rette har beregnet sig Honorar af Citanten for sin Virksomhed, og at der ikke heller findes tilstrækkelig Grund til at nedsætte de beregnede Honorarer.

I Henhold til det Anførte vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, være at stadfæste, hvorhos Sagens Omkostninger her for Retten ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.»

Onsdagen den 3die November.

Nr. 43. Gaardmand **Hans Larsen** (Selv)
contra

Parcellist **Knud Hansen**, Gaardmand **Anders Henriksen**, Husmand **Peder Hansen** og Parcellist **Peder Jacobsen**, Alle af Store Salby,
(Hoiesteretssagfører Zahle)

betræffende Citantens Forpligtelse til atter at anbringe en af ham borttaget Overkjørsel over en Vei m. v.

Vallo Birks ordinairo Rets Dom af 19de December 1878: «Indstævnte Gaardmand Hans Larsen af Store Salby bør til Statskassen bøde 25 Kr. eller i Mangel af samnos fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage, samt under en Mulet af 5 Kr. til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse for hver Dag han sidder denno Dom overhorig sætte den af ham borttagne Overkjørsel paa Veien, som fra den offentlige Bivei mellem Store Salby og Eiby fører til Citanterno Parcellist Knud Hansens, Gaardmand Anders Henriksens, Husmand Peder Hansens og Parcellist Peder Jacobsens Moselodder Matr.-Nr. 21 a, b, c, d, e i Store Salby (Harekjæret), i samme Stand, som den var tilforn. Saa bør han og udrede i Erstatning til Citanterne 40 Kr. og til Citanten Knud Hansen 10 Kr., samt endvidere i Erstatning til Citanterno 540 Kr. aarlig fra 1ste Mai 1879 at regne indtil Overkjørselen er istandsat, og endelig betale denne Sags Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de December 1879: «Forsaavidt angaar den af de Indstævnte, Parcellist Knud Hansen, Gaardmand Anders Honrikson, Husmand Peder Hansen og Parcellist Peder Jacobsen, alle af Store Salby, fremsatte Paastand om Erstatning fra 1ste Mai 1879 at regne for det dem ved det fortsatte Afsavn af den ovenomhandlede Vei foranledigede Tab, afvises Sagen fra Underretten. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Jacobi en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af

ham den 16de Juni 1879 fremlagte paa ustemplot Papir skrevne Indlæg.»

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den Del af Sagen, der ved den indankede Dom er afvist fra Underretten, efter den skete Indstævning ikke foreligger Høiesteret til Paakjondelse, og at Citanten ikke for Høiesteret har gjentaget de af ham tidligere fremsatte Afvisnings- og Hjemvisningspaastande, samt at der ikke findes Foie til at afvise Sagen ex officio.

For Høiesteret har Citanten alene nedlagt Paastand om, at der tilkjendes ham Erstatning hos de Indstævnte, dels for Afsvaret fra Aaret 1860 til Dato af de under Sagen omhandlede med Matr.-Nr. 21 a—e botegnede Moselodder, over hvilke han fornener, at der tilkommer ham og ikke de Indstævnte Eieendomsret, dels for Tort og Tab samt Sagens Omkostninger skadeslost; men da denne Paastand ligger ganske udenfor hans Procedure i de foregaaende Instantser og særlig for Underretten, hvor han kun optraadte som Sagsøgt, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til den. Allerede af denne Grund vil de Indstævntes Paastand for Høiesteret om Overretsdømmens Stadfæstelse være at tage til Følge, uden at de af Citanten Høiesteret ifølge Bovilling forelagte Dokumenter efter Foranførte ville kunne komme i Betragtning.

Fristen for Udredelsen af den idømte Bøde samt for Istandsættelsen af den borttagne Overkjørsel bliver at bestemme til 8 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Citanten have at betale de Indstævnte med 200 Kr.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse og Overkjørselens Istandsættelse bestemmes til 8 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til de Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende i 1sto Instants ved Vallø Birkething paakjendte Sag paastod de Indstævnte, Parcellist Knud Hansen, Gaardmand Anders Henriksen, Husmand Peder Hansen og Parcellist Peder Jacobsen, alle af Store Salby — under Anførelse af, at Citanten, Gaardmand Hans Larsen af Store Salby som Besidder af Gaarden Matr.-Nr. 8 a i Store Salby, uberettiget havde borttaget en Overkjørsel paa Veien, som fra den offentlige Bivei mellem nysnævnte By og Eiby fører til de Indstævntes Moselodder Matr.-Nr. 21 a, b, c, d, e (Harekjæret kaldet) og derved hindret dem i at komme til disse Lodder, samt under Fremlæggelse, dels af en Udskrift af Vallø Birks Skjode- og Pante-protokol indeholdende et under 20de Juni 1828 ved Ramsø-Thune Herreders Politiret indgaaet, den 9de Februar 1860 ved Vallø Birkething læst, Forlig, hvorved det blandt Andet mellem de daværende Besiddere af de Indstævntes Moselodder og Citantens Forgænger i Besiddelsen af Matr.-Nr. 8 a Niels Hansen var blevet vedtaget, at Veien fra Store Salby til Tørvemosen, som hidtil havde gaaet forbi den Sidstnævntes Hovedparcel, fra nu af skulde henlægges til Eiby Markskjel og følge Skjellet til Mosen, med en Brede af 8 Alen, hvorhos det udtales, at Niels Hansen ingen Del har i den fælles Tørvemose, i hvis Indhegning han derfor kun skal tage en begrændset Anpart, dels af en Udskrift af denne Rets Dom af 29de Juli 1867, hvorved Citanten bl. A. tilpligtedes under en daglig Mulkt at udlægge en Vei af 8 Alens Brede over den ham tilhørende Parcels Jordor paa det i hin Forening bestemte Sted — Citanten anset efter Lovgivningens Strenghed for Selvtægt eller Vold samt tilpligtet under en daglig Mulkt at sætte Overkjørslen i samme Stand, som den, der, efter hvad de uimodsagt have anført, bestod af nogle Stykker Tømmer, dækkede med Ris og Jordfyld, saa at der kunde kjøres over den, tilforn var. Saa paastod de og Citanten tilpligtet at erstatte dem Afsavnet af Overkjørslen og det Tab, som derved er og fremtidig bliver forvoldt dem, hvilken Erstatning de have beregnet til 40 Kr. for Eftergræsning i Efteraaret 1878 og desuden 10 Kr. særlig til Medindstævnte Knud Hansen for et Læs Hø, som han ikke har kunnet faa bjerget, samt for Fremtiden aarlig fra 1sto Mai 1879 at regne til 400 Kr. for Tørvemosen, 100 Kr. for Høsetletten og 40 Kr. for Eftergræsningen, ialt 540 Kr., indtil de atter faa Mosen til fuld Raadighed med fri Adgang til samme, samt Citanten paalagt at betale dem Søgsmaalets Omkostninger skadesløst.

Ved Sagens Incamination mødte Citanten personlig og erklærede, at han ikke vilde gjøre sig bekendt med det fra Modpartens Side Fremkomne. Derimod indrømmede han at have optaget den ommeldte Overkjørsel, hvorhos han, idet han fremlagde sit af den fornævnte Niels Hansen den 25de Januar 1860

udstedte og den 8de Marts s. A. thinglæste Skjøde paa Matr.-Nr. 8 a i Store Salby tilligemed Matrikulkortet over denne Eiendom, samt et under 2den Februar 1809 af Kjøbenhavns Universitet til en tidligere Besidder af Eiendommen udfærdiget Arvefæsteskjøde, bemærkede, at han anser sig som Eier af Alt, hvad der findes anført paa Kortet over Matr.-Nr. 8 a. Efter derpaa paa Begjæring fra de Indstævntes Sagfører at være bløven gjort bekendt med det fra deres Side Fremkomne, erklærede han ikke at have videre at anføre og begjærede Sagen optaget til Doms med Paastand om Frifindelse, men uden at modsige Rigtigheden af det fra de Indstævntes Side Anførte og uden at nedlægge nogen subsidiair Paastand eller gjøre nogen Indsigelse mod de Indstævntes Paastande om Erstatning og Sagens skadesløse Omkostninger.

De Indstævnte erholdt derefter Sagen udsat og de af Citanten fremlagte Dokumenter udlaante, ved hvis Tilbageleverelse de henholdt sig til deres Tidligere og Citantens Indrømmelse af at have borttaget den under Sagen omhandlede Overkjørsel, og indlod; men da Citanten nu fremlagde en Seddel, som han angav at være Udskrift af en Paategning paa et Skjøde til en ustævnt Mand i Store Salby, hvorefter der ikke i Universitetets Jordebøger skulde findes Noget om, at den i Skjødet omhandlede Eiendom havde en Englod eller Tørvemose under Matr.-Nr. 8 a, men uden iøvrigt at angive, hvilken Betydning dette kunde faa for Sagen, og da han, paa Grund af at de Indstævnte, uden at protestere mod Sedlens Fremlæggelse eller at den toges i Betragtning, havde reist Indsigelse imod dens Rigtighed og benægtet, at samme eller det i den ommeldte Skjøde havde nogen Betydning for Sagens Afgjørelse, havde faaet Udsættelse for at hidskaffe Udskrift af det nævnte Skjøde med tilhørende Paategning, begjærede han i næste Retsmøde, uden at fremlægge den nævnte Udskrift, i et fremlagt skriftligt Indlæg principaliter Anstand i 3 Uger for "at søge andre Oplysninger". Subsidiairt fremsatte han forskjellige ikke tidligere fremkomne Indsigelser og Benægtelser og paastod sig i Henhold hertil frifunden baade for Straf og Tiltale af de Indstævnte med Tillæg af Sagens Omkostninger, samt aldeles in subsidium frifundet for Medindstævnte Peder Hansens Tiltale, fordi denne i Sagen ikke skulde optræde paa egne, men en anden Mands Vegne; men iøvrigt nedlagde han ei heller nu Indsigelse mod den paastaaede Erstatnings Størrelse og Bestemelsesmaade.

Underretten fandt imidlertid i sin under 19de December s. A. afsagte Dom, at der efter Sagens processuelle Stilling ikke mod de Indstævntes Protest kunde bevilges Citanten den begjærte Anstand og ei heller tages Hensyn til de i hans Indlæg fremkomne ny Indsigelser og Benægtelser, hvorimod Sagen maatte

være at paakjende ofter det iøvrigt Fremkomne, og da nu Citanten ligeoverfor de af de Indstævnte fremførte Bevisligheder ikke skjønnedes at have godtgjort hvorledes det af ham ved Sagens Incamination Anbragte og Fremlagte skulde kunno begrundede hans Frifindelse, samt da han ellers Intet havde havt at indvende mod de Indstævntes Paastande, bleve disse tagne tilfulde, saaledes at der i Henhold til Straffelovens § 116 paalagdes Citanten en Bøde til Statskassen af 25 Kr., der i Mangel af Botaling vilde være at afsone med simpelt Fængsel i 4 Dage, og at Dagmulkten, som tillagdes Kjøbenhavns Amts Fattigkasse, bestemtes til 5 Kr.

Ved Stævning af 15de Januar næstefter har Citanten — uden at erhverve Bevilling enten til nye Bevisligheder eller nye Exceptioners Fremsættelse — indbragt denne Dom til Provvelse her ved Retten.

Principaliter paastaar han nu Sagen afvist fra Underretten, dels fordi Sagen i første Instants skal indeholde en utilladelig subjectiv Cumulation, idet de Indstævnte hver for sig have et selvstændigt Matriculnummer med Hensyn til den omprocederede Mose og ikke engang have nedlagt aldeles identiske Paastande, dels ialtfald dog, fordi Sagen er anlagt ved den ordinaire Ret, istedetfor at den, da der formentlig alene kan siges at foreligge et Retsbrud fra det Synspunkt, at Citantens Adfærd staar i Strid med Overrettens foromneldte Dom af 29de Juli 1867, i Medfør af Frdn. Gte April 1842 § 8 burde have været undergivet Politiretsbehandling, eller under alle Omstændigheder hjemvist til ny og lovligere Behandling af Underdommeren, saaledes at denno tilpligtes paa egen Bekostning at sætte den i den Stand, hvori den befandtes den 14de November f. A., umiddelbart efter at Citanten havde fremlagt sit ovennævnte Indlæg, og saaledes at den i dette begjærte Anstand af 3 Uger bevilges ham, efterdi Citanten ikke ved, som anført, den første Tægtedag at nedlægge sin Paastand kan have afskaaret sig fra yderligere Procedure, saameget mere som hans Modparter derefter have taget Anstand.

Skulde ingon af disse formelle Paastande blive tagne tilfølg, paastaar Citanten sig i Realiteten principaliter frifunden for de Indstævntes Tiltale og subsidiairt, at de ham ved Underretsdommen paalagte Mulκτη i det Hele nedsættes, samt at han frifindes for de ham idømte Erstatningsbeløb, og mere subsidiairt, at Erstatningssummerne — under Hensyn til, at det kun er et indirecte Tab, som forlanges erstattet, og at Modparterne ad andre Veie have kunnet komme til deres Moselodder, samt at Erstatningen tildels angaar Tab, som, da Sagen anlagdes, endnu ialtfald ikke var lidt, og hvis Størrelse i Fremtiden er ubestemt og derfor opgivet aldeles vilkaarligt — bestemmes ved uvillige Mænds Skjøn. Sluttelig forventer Citanten sig Sa-

gons Omkostninger saavel ved Under- som ved Overretten tilkjendte med et klækkeligt Beløb.

De Indstævnte have med Protest saavel mod Afvisnings- som Hjemvisningspaastanden procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Appellens Omkostninger skadesløst eller med et rigeligt Beløb.

Der findes nu ei heller at være tilstrækkelig Grund til den af Citanten paastaede Afvisning; thi i nærværende Tilfælde, hvor de Indstævntes Retsforhold have fælles faktisk Udspring og Oprindelse, nemlig en og samme Handling af Citanten, foreligger ingen *cumulatio inepta*, ligesaa lidet som de Omstændigheder, der i Henhold til det af Citanten anførte Lovbud hjemle Politiretsbehandling, kunne siges her at være tilstede; og til samme Resultat kommer Retten ogsaa, hvad den paastaede Hjemvisning angaar, aldenstund der efter det Oplyste har været fuld Føie for Underdommeren til paa det angivne Tidspunkt at nægte den af Citanten forlangte Anstand. Derimod findes Sagen *ex officio* at maatte afvises fra Underretten, forsaavidt angaar Spørgsmaalet om Erstatning for fremtidigt Tab fra 1ste Mai 1879 at regne ved Veiens Afsavn, da den af de Indstævnte i saa Henseende nedlagte Paastand ligger udenfor Forligsklagen.

Hvad den øvrige Del af Citantens Paastand, som bliver at paakjende i Realiteten, angaar, bemærkes, at da Citanten, som alt berørt, ikke har erhvervet nogen Bevilling til at fremlægge nye Betydeligheder eller fremsætte nye Exceptioner, vil der mod de Indstævntes Protest ikke kunne tages Hensyn til de af ham herved Retten for første Gang fremkomne Indsigelser, hvorfor det bliver uforment at komme ind paa Enkelthederne af disse. Da det nu derhos maa billiges, at der ved Underrettsdommen ikke er taget Hensyn til, hvad Citanten efter sit Tilsvar den første Tægtedag har fundet for godt at anføre, vil Sagen saaledes være at paadomme paa Grundlag af, hvad der bemeldte Tægtedag er fremkommet. Som ovenfor berørt havde Citanten nu heri indrømmet at have optaget den under Sagen omhandlede Overkjørsel, medens det hverken af det Retsprotokollen Tilforde eller af de af Citanten fremlagte Dokumenter kunde ses, hvilken Betydning det af ham iøvrigt den 1ste Tægtedag Fremførte skulde have for Sagen. I Henhold hertil og da der ikke findes Anledning til at nedsætte de ved Underrettsdommen fastsatte Straffe- og Tvangsbøder, vil bemeldte Dom mod Undertagelse af de i samme givne Bestemmelser om Erstatning for det fremtidige Tab ved Veiens Afsavn være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at hæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Jacobi en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 16de Juni 1879 fremlagte paa ustem-

let Papir skrevne Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.»

Torsdagen den 4de November.

Nr. 144.

Etatsraad Buntzen
contra

Jacob Krøyer (Defensor Hansen)

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 226 og 227.

Svendborg Kjøbstads Extraretsdom af 1ste November 1879: •Tiltalte, Kjøbmand Jacob Krøyer af Svendborg, bør til Statskassen at bøde 200 Kr., eller, hvis denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prokurator Stürup, og Defensor, Prokurator M. Hansen, 40 Kr. til hver samt Udgifterne ved Sættedommerens Beskikkelse i Sagen. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dømmen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Marts 1880: •Tiltalte Kjøbmand Jacob Krøyer af Svendborg bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Henseende til Aktiøns Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at de Aktor og Defensor for Underretten tillagte Salairer ned sættes til 25 Kroner for hver. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermøes og Engberg betaler Tiltalte 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, maa det billiges, at Tiltalte er funden skyldig i et Forhold, der maa henføres under Straffelovens §§ 226 og 227. Da det imidlertid efter samtlige foreliggende Oplysninger ikke tør statuere, at Tiltalte, idet han udviste dette Forhold, har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed — medens der dog mangler Føie til at betragte ham som utilregnelig — maa tillige Straffelovens § 39 komme til Anvendelse.

Hans Straf findes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 1 Maaned, og da samme Straf er idømt ham ved Overrettsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger derhos biliges, vil denne Dom kunne stadfæstes.

Thi kjøndes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrottens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Høiesteretssagfører Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hødder det: •Under nærværende, fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, sigtes Tiltalte, Kjøbmand Jacob Krøyer af Svendborg, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 226 og 227.

Tiltalte har under de optagne Forhør orkjennt selv at have affattet, underskrevet og til Justitsministeriet indsendt 3 Andragender henholdsvis af 26de August 1877, 5te December 1878 og 20de Februar 1879, i hvilke Andragender der blandt Andet fremsættes forskjellige fornærmelige Sigtelser mod Amtmanden over Svendborg Amt, Grev Brockenhuus-Schack og Byfoged Schrum i Svendborg; derimod har Tiltalte ikke villet indrømme ved de nævnte Andragender at have gjort sig skyldig i aabenbar falske Klagemaal eller at have benyttet sig af utilbørlige eller usømmelige Udtryk.

De Punkter i de oftnævnte Andragender, med Hensyn til hvilke der kunde blive Spørgsmaal om Strafansvar for Tiltalte, ere følgende:

1. I Andragendet af 26de August 1877 siges det om Byfoged Schrum, at hans Trods og liden Respect for Loven befalede hans Gripominusser den 6te August 1877 at fange Tiltalte og sætte ham ind i Arresten for i Henhold til Amtets Ordre af 16de Juli s. A. at afsone tvende ham ved en i en civil Sag den 24de Jannar 1876 afsagt Dom idømte Bøder, hver paa 20 Kr., uagtet Tiltalte skulde have indgivet Ansøgning til Kongen om fri Procos til at appellere Dommen, og dette skulde have været Amtet og Byfogden bekjendt, og uagtet Dommen skulde have været forældet. Tiltalte androg i denne Anledning paa, at Amtmand Brockenhuus-Schack og Byfoged Schrum maatte blive satte under Tiltale for deres Overgreb, idet han bemærkede, at det ikke var første Gang, at Sligt var passeret ham, og at Uvidenhed ikke kunde undskyldte deres Brode og Ringeagt overfor Lovene og borgerlige ja menneskelige Rettigheder, samt at Straffelovens § 130—127 foreskriver Straf af Embedsfortabelse og Fængsel ikke under 3 Maaneder eller Forbedringshusarbeide. I An-

ledning af den omhandlede Sigtelse har Byfoged Schrum anført, at Tiltalte, da der blev Spørgsmaal om at exekvere den omhandlede Afsoningsordre, erklærede, at Sagen endnu stod ved Overretten, men da dette ved nærmere Forespørgsel viste sig at være urigtigt, blev Ordren exekveret. Tiltalte har ikke nærmere kunnet begrunde Berettigelsen af den af ham frømsatte Sigtelse, og denne maa heroftef vel anses ubefoiet; men da det under Sagen er oplyst, at Tiltalte havde udtaget Stævning til Overretten i den omhandlede Sag til at falde i Rette den 16de October 1876, og at han i et Andragende til Kongen af 28de Juni 1877 blandt Andet havde ansøgt om fri Proces til at appellere den under 24de Januar 1876 afsagte Dom, findes det ikke at turde statueres, at Tiltalte har indset det Uberettigede i sin Klage, og han vil derfor ikke for de omhandlede Udtalelser kunne straffes efter Straffelovens § 226, men henset til de utilbørlige og usømmelige Udtryk, hvori denne Del af Klagen er aflattet, vil han dog ikke kunne undgaac Ansvar efter § 227.

2. Tiltalte har dernæst i det nævnte Andragende anført, at mange Uskyldige i Svendborg chikaneres ved Anholdelse. Tiltalte har ikke kunnet anføre noget bestemt Tilfælde, hvor ulovlig Anholdelse er sket, og da der i de omhandlede Yttringer nærmest ligger en Beskyldning for forsætlig ulovlig Anholdelse, maa han antages at have været sig det Ubefoiede i samme bevidst og derfor at have forskyldt Straf efter Straffelovens § 226.

3. Endelig anføres i det nævnte Andragende, at der i Arresten nægtes finere Rugbrød, naar en Ældre ei kan taale Brød, der ligner Svinefød, og at en Lerkrukke bydes med Vand, der skjuler Orme ja andet Svineri. Under Forhøret har Tiltalte forklaret, at dette er hændet ham, da han — som det efter hvad han i et Forsvarsindlæg har anført, maa antages — i 1876 afsonede en Bøde; han har imidlertid tillige indrømmet, at han ikke den Gang klagede derover til Byfogden; forøvrigt foreligge ingen nærmere Oplysninger i den omhandlede Henseende, og skjøndt den anførte Klage herefter sandsynligvis er ubefoiet, findes der dog ikke at være tilstrækkelig Grund til ogsaa at ansee ham med Straf for den omhandlede Udtalelse, saaledes som ved Underrettsdommen er sket.

4. I Andragendet af 5te December 1878 har Tiltalte beskylt Amtmand, Grev Brockenhuus-Schack og Byfoged, Overauditeur Schrum for Meddelagtighed i Ran af Christiansminde Skoven, og anført, at der i denne Anledning verserer en Sag ved Retten i Svendborg, hvorhos han forespørger, om de nævnte Embedsmænd ifølge Lovens 1—5—2 og 3—4—4 med flere Anordninger, saalænge Sagen staar paa, kunne beklæde deres Embeder. Med de nævnte Yttringer er der sigtet til, at den nævnte Skov ved en paa en Generalforsamling af Actionairerne, der oiede Skoven, tagen Beslutning, blev overdraget til Svendborg

Kommune, der derpaa i Henhold til en Fogedrets Kjendelse sættes i Besiddelse af Skovon; da Tiltalte forment, at der ved den omhandlede Overdragelse blev gjort Indgreb i hans og flere Almindingeieeres Ret til bemeldte Skov, anlagde han Sag mod Amtmanden over Svendborg Amt og Byfogden i Svendborg m. Fl., hvilken Sag imidlertid blev afvist fra Retten. Tiltalte har indrømmet, at han alene kan støtte den af ham mod Amtmanden over Svendborg Amt og Byfogden i Svendborg fremsatte Beskyldning for Moddelagtighed i Ran paa, at de have deltaget i og været moddelagtige i den Beslutning, hvorved Skoven overdroges til Svendborg Kommune, og at han ved den Sag, der siges at versere mod dem for Meddelagtighed i Ran, har sigtet til den omhandlede af ham selv anlagte Sag. Tiltalte har tillige anført, at det ikke var hans Hensigt at beskyldte de nævnte Mænd for at have handlet i egennyttig, svigagtig eller vindesyg Hensigt. Da han imidlertid maa have indset, at en Beskyldning for Meddelagtighed i Ran ikke vilde være berettiget, medmindre ou saadan Hensigt var tilstede og han derfor ogsaa maa antages at have indset det Ubefoiede i den af ham fremsatte Beskyldning, vil han herfor være at straffe efter Straffelovens § 226.

5. Fremdeles har Tiltalte i Andragendet af 5te December 1878 anført, at Byfoged Schrum har nægtet Tiltalte en Tilførsel til Retsprotokollen og oragtet, at han ikke vilde vige sit Sæde, og Tiltalte anholdt i denno Anledning om fri Proces til at faae denne Kjendelse, der karakteriseres som Rettens Fornægtelse og voldsomme Tvang og Forurettelse, ifølge Lovens 1—6—19 appelleret til Høiesteret. Det er oplyst, at en Kjendelse af det angivne ludhold er bloven afsagt, og at der er bleven nægtet Tiltalte Adgang til at diktere til Retsprotokollen, og da han ved de omhandlede Yttringer maa antages nærmest at have villet udtale, at han ansaa Kjendelsen for urigtig og Nægtelsen for ubefoiet, og at han derfor ønskede at indbringe Spørgsmaalet til Afgjørelse for Høiesteret i Henhold til det nævnte Lovbud, findes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at straffe ham for de omhandlede Yttringer, saaledes som sket er ved Underrettsdommen.

6. Fremdeles har Tiltalte i Andragendet anført, at han tidligere har klaget over, at Byfoged Schrum har gjort Vold paa hans Bopæls Laages Indgang, uden at denne Vold endnu er revset eller istandsat. Herved har Tiltalte sigtet til et til Justitsministeriet indgivet og af samme Amtet tilstillet Andragende, hvori Tiltalte besværede sig over, at Politiet i Svendborg havde opbrudt og beskadiget en til Gaden værende Dør paa hans Bopæl i Svendborg. Ifølge den af Byfogden i Svendborg over det sidstnævnte Andragende afgivne Erklæring havde Politiets Virksomhed ved den paagældende Leilighed bestaaet i, at det efter dorum modtagen Begjæring havde forskaffet nogle andre Boboere

i den samme Eiendom, hvori Tiltalte boer, Adgang til deres Boliger, hvilken Tiltalte egenraadig havde spærret, og Amtet fandt herefter ikke nogen Anledning til at foretago videre i Sagen. Uagtet man herefter vel maa gaae ud fra, at den omhandlede Klage er ubefoiet, mangler der dog afgjørende Grunde til at antage, at Tiltalte selv har indset dette, og han findes derfor ikke, saaledes som i Underrettsdommen antaget, at kunne straffes for den omhandlede Udtalelse.

7. Endelig har Tiltalte i Andragendet af 20de Februar 1879, næst at fremkomme med en lignende Udtalelse som den under Nr. 4 omhandlede, anført, at han den nævnte Dag paa offentlig Gade er bleven overfuset af to Gripominusser for Steupolgebyhr, og at han maatte lyste deres Brutalitet og lade sig ledsage som en Tyv eller Morder af saa prostituerende Selskab op paa Raadhuset, samt at den ene Gripominus rigtignok var den Egense, som blev frifunden istedetfor Menedsstraf, skjøndt han havde givet falsk Attest om en Stævnings Forkyndelse. Tiltalte har indrommet ved Udtrykket Gripominusser at have sigtet til Byens Politibetjente, men paastaet, at det ikke var hans Mening hermed at fornærme Politibetjentene; da imidlertid hele den anførte Udtalelse maa anses for at være utilbørlig og upassende, og dette maa have været Tiltalte klart, vil han herfor være at straffe efter Straffelovens § 227.

Eorsaavidt Tiltalte derhos ved Underrettsdommen er straffet for nogle Yttringer i et til Kongen indgivet Andragende af 28de Juni 1877, maa det bemærkes, at dette Andragende ikko horte til de Andragender, der gave Anledning til Undersøgelsen, og at det heller ikke har været Gjenstand for Undersøgelsen, men kun er bleven fremlagt som Bilag til Forhøret, samt at det navnlig ikke har været foreholdt Tiltalte. Ligesom det derfor ikke kan antages, at han af Justitsministeriet er sat under Tiltale for Yttringerne i det nævnte Andragende, saaledes vil han heller ikke kunne straffes herfor.

Under Sagen har der været reist Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed; i saa Henseende har navnlig Distriktslægen i Svendborg udtalt, at han er af den Anskuelse, at Tiltalte er besat af et juridisk Hoiheds-Vanvid, som i Forbindelse med hans medfødte Ondskabsfuldhed og Had til de hoiere Staaende til en vis Grad og i visse Retninger berover ham hans fulde Tilregnelighed. Da denne Erklæring imidlertid navnlig støttes paa Indholdet af de forskjellige Andragender, og da det kongelige Sundhedskollegium, hvem Spørgsmaalet om Tiltaltes Tilregnelighed derefter har været forelagt, har udtalt, at det ikke i de foreliggende Aktstykker finder tilstrækkelige Oplysninger til at dømme om Tiltaltes mentale Tilstand, findes der ikke at kunne tillægges Distriktslægens Erklæring nogen afgjørende Betydning. Det nævnte Kollegium har derhos tilraadet, at Tiltalte indlægges paa

en Sindssygeanstalt til Observation, men hertil har Underdommeren ikke fundet Anledning, dels fordi nærværende Sag ikke er af saadan Vigtighed eller Betydning, at Anvendelsen af en saadan Foranstaltning imod Tiltaltes Villie anses forsvarlig, dels fordi det Onde eller den Ulempe, der vilde tilføies Tiltalte ved hans Indlæggelse i en Sindssygeanstalt imod hans Villie, ikke antages at staae i noget rimeligt Forhold til den Straf, Tiltalte har forskyldt for det under nærværende Sag omhandlede af ham udviste Forhold. Da nu Overretten maa være enig med Underdommeren heri, og da det saaledes ikke paa en afgjørende Måde kan konstateres, at Tiltalte ikke er fuldt tilregnelig, finder Rotten at maatte gaac ud fra, at Tiltalte er i Besiddelse af den hos normale Personer almindelige Tilregnelighed, og navnlig ses der ikke at være Grund til, som sket er i Underrettsdommen, at bringe Straffelovens § 39 til Anvendelse i nærværende Tilfælde, og Tiltalte, der efter sit eget Opgivende er født den 2den September 1808 og som tidligere gjentagne Gange har været straffet for Politiforseelser og for Fornærmelser og Opsætsighed mod Politiet, vil nu være at ansee efter Straffelovens §§ 226 og 227 med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 1 Maaned, og Underrettsdommen, hvorefter Tiltalte er anset efter de nævnte Bestemmelser, sammenholdt med Straffelovens § 39 og § 57, med en Bøde af 200 Kr. til Statskassen eller subsidiært med simpelt Fængsel i 30 Dage, vil forsaavidt være at forandre.“

Nr. 245. Høiesteretssagfører Hansen
contra

Hansine Birgithe Lund (Defensor Hindenburg),
der tiltales for bedrægeligt Forhold, Løsgængereri og det i Straffelovens § 180 omhandlede Forhold.

Hasle Kjøbstads Extrarets Dom af 27de August 1880:
"Hansine Birgithe Lund bør hensættes til Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder samt udrede i Erstatning til Kjøbmand N. P. Olsen i Hasle 6 Kr. 32 Øre, til Rogter Sven Andersen Skov af Dalegaard i Rutsker 25 Øre. Endelig vil hun have at udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktør og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Lund, 15 Kr. til hver. Den ikjendte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterots Dom.

Forsaavidt angaar den Del af Sagen, under hvilken Tiltalte vod den indankede Dom er frifunden, foreligger Sagen efter den skete Indstævning ikke Høiesteret til Paakjendelse.

Da Tiltalte ikke har streifet arbejdsløs omkring, har hun ikke, som ved Dommen antaget, paadraget sig Ansvar for Losgængereri efter Lov af 3die Marts 1860 § 1. Ei heller kan hendes Forhold mod Hensyn til de i Dommen ommeldte, Røgter Skov tilhørende, Gjenstande anses strafbart, idet der ikke findes tilstrækkelig Føie til at forkaste hendes Forklaring om, at hun antog, at Skov havde foræret hende disse Gjenstande.

Hvad endelig angaar hendes Forhold ligeoverfor Kjøbmand Olsen og Skomager Dam, bemærkes, at hendes urigtige Foregiver hos disse maa anses at have gaact ud paa, at hendes Husbond havde lovet at betale de modtagne Varer for hende af hendes Løn, samt at hun paa den Tid, hun modtog Varerne, virkelig havde Løn tilgode. I Betragtning heraf findes hendes heromhandlede Forhold ikkun at kunne honføres under Straffelovens § 257. Straffen bliver at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos hun vil have at udrede Erstatning til fornævnte Kjøbmand Olsen saavel som Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Hansine Birgithe Lund bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den Kjøbmand N. P. Olsen tilkjendte Erstatning samt Aktionens Omkostninger bør Bythingsdommen ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Ved Amtets Dekret af 11te August d. A. er Arrestantinden Hansine Birgithe Lund sat under justitiel Tiltale for bedrægeligt Forhold, Losgængereri og det i Straffelovens § 180 omhandlede Forhold, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Arrestantindens egen Tilstaelse og det i Sagen Oplyste følgende:

Efterat Arrestantinden havde udstaaet den hende ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret den 30te April d. A. ikjendte

Straf af Tvangsarbejde i 12 Dage for Overtrædelse af Straffelovens § 180, blev hun hjemsendt til Bornholm, og erholdt derefter i Slutningen af Mai d. A. Tjeneste hos Gaardeier Rasch paa Dalegaard i Rutsker Sogn, hvilken Tjeneste hun hemmelig forlod den 18de Juli næstefter, hvornæst hun begav sig til Hasle, hvor hun opholdt sig nogle Dage, indtil hun blev anholdt som sigtet for Løsgængeri og for at have ernæret sig ved Utugt.

Under den mod hende rettede Undersøgelse blev det oplyst, at hun, medens hun tjente hos Gaardeier Rasch, uden dennes eller hans Hustrues Vidende og Samtykke havde henvendt sig til en Kjøbmand Olsen i Hasle og idet hun hilsto fra Rasch's Kone, fik hun udleveret i tvende Gange Varer til et Beløb af 6 Kroner 32 Øre, som hun erklærede Rasch nok skulde sørge for blive betalte, og som derefter blev hende udleverede i Tillid til, at dette hendes Angivende var rigtigt, og uden hvilket hun ikke vilde have faaet Varerne; Arrestantinden har nu vel stadig fastholdt, at Rasch's Hustru havde tilladt hende at tage disse Varer paa Rasch's Regning, men saavel Rasch som hans Hustru have edelig benægtet at have givet en saadan Tilladelse eller at have vidst, at Arrestantinden havde brugt et saadant Foregivende, og der vil derfor ikke kunne tages noget Hensyn til Arrestantindens af Intet bestyrkede Forklaring. Beløbet 6 Kr. 32 Øre har Besvegne paastaet sig erstattet.

Ligeledes er det oplyst, at Arrestantinden, da hun vilde afhente et Par hos Skomager Dam i Hasle bestilte Sko og ikke kunde betale dem, for Dam angav, at Rasch fortiden havde det bart med Penge, men at Rasch havde lovet at betale Skoene, og da Dam troede paa dette hendes Angivende, som han fandt bestyrket ved, at Rasch's 9-aarige Datter var tilstede, udleverede han Arrestantinden Skoene, som skulde koste 5 Kr. Da Dam senere fik at vide, at Rasch ikke vilde betale Skoene, og at Arrestantinden havde forladt sin Tjeneste, erholdt han dem paa sit Forlangende, og idet han truede med at anmelde Sagen for Politiet, tilbage, og har han anslaaet Forringelsen af Skoene til 1 Kr., men iøvrigt frafaldet Erstatning herfor. Ogsaa i dette Tilfælde har Arrestantinden vedblevet, at hun havde Tilladelse af Rasch's Hustru til at tage Skoene paa Rasch's Regning, men dette Angivendes Rigtighed er edelig benægtet saavel af Rasch som af hans Kone.

Forsaavidt dernæst Arrestantinden er sigtet for at have tilvendt sig et Speil og et Lømmetørklæde, tilhørende Rasch's Røgter Sven Andersen Skov, har Arrestantinden paastaet, at Skov har foræret hende disse Gjenstande, medens Skov edelig har udsagt, at han kun har laant hende dem til Brug; Speilet er kommet tilstede og vurderet til 25 Øre, hvorimod Tørklædet er bortkommet; dets Værdi er af Skov ansat til 50 Øre, hvorimod Arrestantinden kun har villet ansætte det til 25 Øre.

I samtlige ovennævnte Tilfælde vil Arrestantinden trods sine Benægtelser, der tilfulde afkræftes ved de Besvegnes aflagte Ed, ikke kunne undgaae at anses for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold. Hvad derimod angaar et til 10 Kr. vurderet Uhr, der er forefundet hos Arrestantinden, da har hun vedblivende paastaet, at hun har faaet det forerende af en Bødkersvend Rosenkvist i Hasle, medens denne edelig har benægtet dette og paastaet, at han kun har laant hende det. Ses der imidlertid hen til det mellem dem bestaaende Forhold, hvorefter hun vil have betragtet Rosenkvist som sin Kjæreste, hvortil hun ved det af ham udviste Forhold, og den Omstændighed, at de udvexlede Foræringer med hinanden, kunde have nogen Grund, findes hendes Angivende om, at hun har modtaget Uhret i Foræring eller i ethvert Fald har staaet i den Tro, ikke at kunne forkastes.

Naar Arrestantinden dernæst er sat under Tiltale for det i Straffelovens § 180 omhandlede Forhold, da har hun vel modtaget den befalede Advarsel mod at ernære sig ved Utugt og det er derhos oplyst, at hun jævnlig har bedrevet Utugt med den nævnte Rosenkvist, men da det paa den anden Side er godtgjort, at hun ikke har krævet eller erholdt Betaling for Samleiet, og at de Penge, Rosenkvist har givet hende, ikke er betragtet som Betaling for Samleiet, kan hendes Paastand om, at hvad hun saaledes modtog i Penge af Rosenkvist var en Gave af denne, som hun ansaa for sin Kjæreste, ikke kunne forkastes, og da det ikke er oplyst, at hun har havt legemlig Omgang med Andre, vil hun være at frifinde for Aktors Tiltale i dette Punkt.

Derimod vil hun ikke kunne undgaae at anses for at have gjort sig skyldig i Løsgængereri, idet hun fra Søndag den 18de f. M. om Aftenen indtil den 24de næsteften opholdt sig i Hasle uden lovligt Erhverv og uden Subsistentsmidler, idet hun ikke havde Andet at leve af, end hvad Rosenkvist tilfældig gav hende, og hendes Angivende om, at hun havde sikket sig Arbejde i Høsttiden, var usandt.

Arrestantinden, der er født i Aaker den 23de Mai 1851, har tidligere været straffet som følger:

Hun vil nu atter være at anse efter Straffelovens § 251 og 252, cfr. § 57, samt Lov af 3die Marts 1860 § 1 og findes Straffen under Hensyn til alt Foreliggende passende at kunne ansættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maanedr.»

Nr. 187.

Advokat Hindenburg
contra**Mads Andersen** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Vold.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 30te Marts 1880: »Tiltalte Mads Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bør derhos i Erstatning til Arbeidsmand Hans Møller betale 100 Kr. samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juni 1880: »Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Erstatning, som Tiltalte, Værtshusholder Mads Anderson af Frederiksberg, skal udrede til Arbeidsmand Hans Johansen Møller fastsættes til 50 Kr. I Salair til Aktor og Defensor her ved Retten, Prokuratorerne Tvermoes og Winther, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende, ved Kjøbenhavns Amts søndre Birk mod Tiltalte, Værtshusholder Mads Andersen af Frederiksberg, der er født den 26de September 1826 og ikke funden forhen straffet, for Vold anlagte og efter hans Begjæring hertil indankede Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han den 15de November f. A. Kl. G à 7 Eftermiddag har i sin egen Beværtning gjort sig skyldig i det ham saaledes paasigtede Forhold mod den 40-aarige Arbeidsmand Hans Johansen Møller. Tiltalte, der ved nævnte Løilighed var aldeles ædru, medens Møller maa antages

at have været lidt beskjenket, kom i Uenighed med denne om et Beløb af 50 Øre for Fortæring, som Møller ikke vilde betale, og efter Møllers Forklaring tilføiede Tiltalte, uden at Videre var passeret forinden, ham saa et voldsomt Slag i Hovedet, der medførte, at han faldt bevidstløs om og ikke ved, hvad der derefter foregik, inden han i blodende Tilstand blev bragt bort. Tiltalte, hvis Forklaring om selve den af ham udøvede Vold i Mangel af yderligere Oplysninger i saa Henseende maa blive at lægge til Grund ved Paadømmelsen, har udsagt, at Møller først greb ham fat i Siderne i Anledning af Uenigheden om de 50 Øre, at Tiltalte derpaa gav ham en Lussing med den flade Haand, at Møller saa faldt omkuld, hvorpaa Tiltalte slæbte ham ud i sit Kjøkken, og at Tiltalte, da Møller derefter ikke paa Opfordring vilde gaae bort, tog Møllers ene Kapsko, der var stærkt beslaact med Metalstifter — hvad Tiltalte dog ikke vil have bemærket — og med den tilføiede ham en 3 à 4 Slag i Hovedet, hvornæst Tiltaltes Karl, der imidlertid kom til, satte Møller, hvem han fandt liggende paa Kjøkkengulvet med Ansigtet nedad, ud paa Gaardspladsen. Det er endvidere oplyst, at et Par af Møllers Kammerater, der her kom til, traf ham meget blodig, hvorfor de bragte ham til en Barber, der forbandt ham, og at han senere samme Aften bragtes til Frederiksberg Sogns Hospital, hvor han henlaa fra den 15de til den 28de November for flere ham tilføiede Læsioner i Ansigt og Nakken, der dog ifølge den af Overlægen udstedte Erklæring formentes ikke at ville have nogen som helst skadelig Indflydelse for hans Fremtid, men hvorefter han dog ved sit Møde under Sagen den 15de December f. A. omtalte endnu at have Smerten i Hovedet. For havt Nærings- tab og Lidelser har Møller under Sagen fordret en Erstatning af ialt 100 Kr.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, som ved den indankede Underretsdøm af 30te Marts d. A. antaget, være at ansee efter Straffelovens § 203, og findes den ved samme valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage passende, ligesom ogsaa bemeldte Doms Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, hvorimod den Møller tilkjendte Erstatning, der i Underretsdømmen er fastsat til 100 Kr., ikkun findes at burde sættes til 50 Kr."

Fredagen den 5te November.

Nr. 267.

Advokat Halkier

contra

Niels Larsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Vold og Fornærmelser mod Politiet.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de September 1880:

•Arrestanten Niels Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salair til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Nygaard, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankode Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under nærværende mod Arrestanten Niels Larsen for Vold og Fornærmelser mod Politiet anlagte Sag, er det bovist ved de af Politibetjent Nr. 242, Jens Peter Jensen, Barbor Ludvig Jacobsen, Lithograf Christian Ferdinand Hansen og Vandvognskudsk Jacob Jensen afgivne Vidneforklaringer og tildels ved Arrestantens egen Tilstaaelse, at denne har gjort sig skyldig i de ham paa-sigtede Lovovertrædelser, og ere Sagens nærmere Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Da fornævnte Politibetjent Jensen den 29de Juli d. A. om Aftenen Kl. henved 11 under sin Patrouilletjeneste passerede Runddelen paa Kongens Nytorv og havde gjort Arrestanten, der laa saaledes paa en af de derværende Bænke, at Betjenten antog, at han sov, opmærksom paa, at han ikke maatte ligge paa den Maade og bl. A. betydet ham de Følger, det vilde have for ham, hvis han ikke sad ordentlig, naar Betjenten kom tilbage, yttrede Arrestanten, efter paany at have indtaget den liggende Stilling, til Betjenten, da denne var gaaet et lille Stykke bort, at han gjerne maatte komme igjen, idet han samtidig tiltalte Betjenten med »Du« og skjældte ham ud for »Laban«. Da Betjent Jensen i den Anledning nærmede sig Arrestanten, reiste denne sig op og greb nu paa en voldsom Maade med begge Hænder fat i Betjenten, der var i Uniform, saaledes at han, holdende Betjenten foran med den ene Haand og med den anden bagpaa Ryggen søgte at vælte ham om paa Bænken, hvori dog Arrestanten hindredes dels ved Betjentens Modstand og dels ved den Hjælp, der ydedes ham af Vidnet Jacobsen. Efterat Betjenten nu havde betydet Arrestanten, at han skulde følge med til Politistationen, vægrede han sig ved at efterkomme denne Ordre, og da en Droske var bleven hentet,

for at Arrestanten i den kunde blive transporteret derhen, satte han sig saa godt han kunde til Modværge mod Forsøgene paa at faae ham ind i samme, kaldte Betjenten en Dreng og greb her paany fat i ham, hvis Uniform han rev noget istykker. Med Magt blev Arrestanten sat ind i Drosken og søgte herunder at rive Betjenten, der var gaaet først ind i Vognen, ud af samme. Efter det derom Oplyste maa Arrestanten antages den nævnte Aften at have været i en noget beskjenket, men iøvrigt fuldstændig tilregnelig Tilstand.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten, der er født den 1ste November 1833 og ved Høiesteretsdom af 19de Marts 1873 er anset efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han under en i September Maaned f. A. herved Retten mod ham for Fornærmelser mod en Toldembedsmand i Funktion anlagt Sag har med Politidirektorens Samtykke rettet for sig i Mindelighed ved at vedtage Erlæggelsen af en Bøde til Rettens Fattiggasse af 150 Kr., hvilken Bøde han har afsonet, nu være at ansee efter Straffelovens §§ 100 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 162.

Etatsraad Buntzen

contra

Niels Pedersen og **Johanne Nielsdatter**, Peter Christensens Hustru, (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 15de Marts 1880: „De Tiltalte Arbeidsmand Niels Pedersen og Johanne Marie Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Første i 2 Gange 5 Dage og Sidste i 5 Dage; i Erstatning til Arbeidsmand R. Jacobsen af Silkeborg in solidum betalo 5 Kr. og ligeledes in solidum udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Aktor, Prokurator Hviid 8 Kr. og til Defensor Overretssagfører Husted 6 Kr. Den idømte Erstatning at udredos inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 26de April 1880: „De Tiltalte Niels Pedersen og Johanne Nielsdatter, Peter Christensens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at de En for Begge og Begge for En udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Aktor for Underretten

10 Kr., til Defensor sammesteds 8 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting 10 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, vil der ikke under denne Sag kunne paalægges nogen af de Tiltalte Ansvar for ved den i Dommen omhandlede Leilighed at have sat sig i Besiddelse af tørre Grene og Kvas, hvilke Gjenstande efter de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilveiebragte, Oplysninger ikke kunne antages paa Stødet at have havt nogen Pengeværdi.

Da Tilegnelsen af den Arbeidsmand Rasmus Jacobsen tilhørende Bunke Grenebrænde, der efter de Høiesteret forelagte Oplysninger har havt en Værdi af ca. 3 Kr., ikke findes at kunne henføres under Straffelovens § 235, vil Tiltalte Pedersen for sit i saa Henseende udviste Forhold i Betragtning af den ham tidligere overgaaede Dom være at ansee efter Straffelovens § 230 med en Straf, der vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Derimod mangler der tilstrækkelig Foie til at ansee Johanne Nielsdatter skyldig til Straf for hendes Deltagelse i Tilegnelsen af Brændebunken, idet det efter samtlige hendes Forklaringer, særlig de efter Overrettsdommens Afsigelse afgivne, findes betænkeligt at antage, at hun har vidst, at Bunken ikke var samlet af hendes Son, men var fremmed Gods. Der vil derfor være at tillægge hende Frifindelse.

I Erstatning vil Niels Pedersen have at betale til Bestjaalen de af denne for Brændet og for forgjæves Kjørsel efter samme paastaede 5 Kr. Aktionens Omkostninger ville begge de Tiltalte have at udrede efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Johanne Nielsdatter, Peter Christonsøns Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Niels Pedersen bør honsættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Arbeidsmand Rasmus Jacobson udrede 5 Kroner. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at

stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Etatsraad Buntzen og Advokat Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under denne Sag tiltales Arbeidsmand Niels Pedersen og dennes Moder Johanne Nielsdatter, Peder Christensens Hustru for Tyveri.

De Tiltalte have vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at de en Dag i Januar Maaned d. A. have i Silkeborg Vesterskov tilegnet sig noget Arbeidsmand Rasmus Jacobsen af Silkeborg tilhørende Grenebrænde, som Rasmus Jacobsen havde hugget, tilberedt og henlagt i en Bunke med Pæle for, samt at de ved samme Leilighed have sanket noget Kvas og nogle tørre Grene i Skoven. Det ommeldte Brændsel læssede de paa en af dem i Forening leiet Vogn og kjørte det til Niels Pedersens Bolig i Silkeborg, hvor de delte det imellem sig.

Et saadant Læs Grenebrænde som det ommeldte er af Retsvidnerne anslaaet til en Værdi af 3 Kr., men det er iøvrigt ikke nærmere oplyst, hvor stor en Del af Læsset det Rasmus Jacobsen tilhørende Brænde har udgjort, eller hvilken Værdi dette har havt.

Da Tiltalte Johanne Nielsdatter imidlertid maa antages at have havt Skoveierens Tilladelse til at sanke Brændsel i Skoven, findes den af hende og hendes Søn i Forening foretagne Tilegnelse af de ovennævnte tørre Grene og Kvas ikke at kunne medføre noget Strafansvar for de Tiltalte, og hvad angaar Tyveriet af det Rasmus Jacobsen tilhørende Brændsel — hvilket Tyveri efter Omstændighederne findes at maatte henføres under Straffelovens § 235 — da bliver det, idet Rasmus Jacobsen, efterat Tiltalte Niels Pedersen i det første Forhør havde lovet ham Erstatning for det stjaalne Brændsel, har for sit Vedkommende frafaldet Sagens Paatale, heller ikke Spørgsmaal om at idømme de Tiltalte Straf under denne Del af Sagen.

Som Følge af Foranstaaende ville de Tiltalte — af hvilke Niels Pedersen er født i Aaret 1855 og ifølge Lysgaard m. fl. Herreders Extrarødsdom af 4de April 1874 er anset for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, medens Tiltalte Johanne Nielsdatter er født i Aaret 1821 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — være at finde for Aktors Tiltale i denne Sag, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til in solidum at udrede Aktionens Omkostninger. •

Tirsdagen den 9de November.Nr. 31. Aftægtsmand **Ole Nielsen**

(Advokat Levinsen efter Ordre)

contra

Møller Anders Larsen

(Høiesteretssagfører Luun),

betræffende Opretholdelsen af et af Fogden dekretet Udlæg.

Vordingborg søndre Birks Fogedrets Kjendelse af 29de October 1877: „Den begjærte Forretning bør nyde Fremme.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juli 1879: „Den indankede Fogedkjendelse af 29de October 1877 og det i Henhold til samme dekretede Udlæg ophæves. Indstævnte, Aftægtsmand Ole Nielsen af Snertinge, betaler til Citanten, Møller Anders Larsen sammesteds, for den ham derved tilføiede Tort og Kreditspilde en ved uvillige paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænds Skjøn fastsat Erstatning, dog ikke udover 500 Kr., og denne Sags Omkostninger med 60 Kr. Prokurator Leth tillægges et Salair af 40 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsnavidt Fogedkjendelsen af 29de October 1877 og det dekretede Udlæg ved den indankede Dom ere blevne ophævede, vil den være at stadfæste i Henhold til de deri under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke kun bemærkes, at det ikke behøver at afgjøres, hvilken Betydning der kunde tillægges den Omstændighed, at det af Indstævnte optagne Thingsvidne ikke er blevet paaanket til Ufetterretteligkjendelse, eftersom den fra Lovens 1—13—6 hentede Indsigelse mod Thingsvidnets Gyldighed i alt Fald efter den Maade, hvorpaa de paagældende Vidner, som i Dommen berørt, i det Hele ere blevne afhorte, maa forkastes som ubeføiet.

Derimod maa der forøvrigt tillægges Citanten Frifindelse, idet der ikke findes tilstrækkelig Føie til at antage, at der under de forhaandenværende Omstændigheder ved Exekutionsforret-

ningen skulde være tilfoiet Indstævnte nogen Spot og Skade, for hvilken Erstatning kunde fordres; hvorhos bemærkes, at der efter den skete Indstævning for Høiesteret ikke er Spørgsmaal om at tilkjende Indstævnte Erstatning for Udgifter i Anledning af Forretningen.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville være at ophæve og de Citantens befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Ophævelsen af Fogedkjøndelsen af 29de October 1877 og det i Henshold til samme dekreterede Udlæg bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Iøvrigt bør Citanten for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner og Indstævnte 10 Kroner. 1 Salarium tillægges Prokurator Leth for Overretten 40 Kroner og Advokat Levinson for Høiesteret 100 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

(Fortsattes i neste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 19. November 1880.

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Ferd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 29.

(Fortsættes fra Nr. 28).

Nr. 31.

Aftægtsmand Ole Nielsen
(Advokat Levinsen efter Ordre)
contra
Møller Anders Larsen
(Høiesteretssagfører Lunn).

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: • Ved nærværende Rets Dom af 9de Juli 1877 blev Citanten, Møller Anders Larsen af Snertinge, tilpligtet at levere Indstævnte, Aftægtsmand Ole Nielsen sammesteds, som Aftægt for Aaret 1876: 6 Læs Torv eller betale deres Værdi med 40 Kr., og efterat Indstævnte den 26de s. M. havde ladet Dommen forkynde, rekvi-rerede han, der paastod, at Citanten ikke havde opfyldt Dommens første Alternativ, under 11te Octbr. s. A. hos Vordingborg søndre Birks Fogedret Exekution foretaget hos Citanten til Opfyldelse af Dommens andet Alternativ.

Mod denne Forretnings Fremme protesterede vel Citanten under Angivende af, at det omhandlede Kvantum Torv var leveret Indstævnte allerede i Dagen mellem 15de og 19de August forud, i hvilken Henseende han under Fogedforretningen fremsatte en September 1877 dateret og med Navnene: A. M. Christensen og Niels Hansen underskreven Erklæring, men ved Fogedrettens Kjendelse af 29de October 1877 blev der tillagt den begjærede Forretning Fremme og i Modfor heraf dekrettedes Indstævnte Udlæg i en Citanton tilhørende Ko af Værdi 100 Kr.

Citanten har derefter ved Stævning af 26de Novbr. næst-efter indanket Sagen her for Retten, og idet han har inhæreret sit Assortum om at have opfyldt Dommens første Alternativ, paastaet, at den ommeldte Fogedkjendelse underkjendes, tilsidesættes og forandres, at det dekrettede Udlæg ophæves samt at Indstævnte kjendes pligtig til at betale ham Erstatning for Tort

og Kreditspilde med 500 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjon og endvidere Erstatning for havto Udgifter i Anledning af Fogedforretningen 50 Kr., ligesom Citanten endelig har paastaet sig Sagens Omkostninger skadesløst tilkjendte.

Indstævnte har derimod ifølge meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale, samt denne paalagt at udrede Appelsagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Prokurator Leth, hvilket Citanten i alt Fald forventer udredet af det Offentlige.

Til Bevis for Rigtigheden af sin Paastand om, at Præstationen af de tilkjendte 6 Læs Tørv er opfyldt, har Citanten her for Retten fremlagt et ved Vordingborg sondre Birks Ret optaget Thingsvidne, under hvilket de tvende Personer, med hvis Navne deres under Fogedforretningen fremlagte Erklæring var underskrevet, edelig have godkendt denne, og derhos efter til dem stillede yderligere Kvæstioner og Kontrakvæstioner udtalte sig nærmere om forskellige Punkter, der stod i Forbindelse med den omhandlede Levering af de 6 Læs Tørv. Indstævnte har vel nu gjort gjældende, at da de nævnte Vidner, uden at den originale skriftlige Erklæring var bleven dem forelagt og uden at de havde erkjendt selv at have skrevet en saadan, alene havde godkendt Erklæringen, saaledes som den var optaget og indført i den under Thingsvidnesagen fremlagte Fogedakt, efterat den var oplæst for dem af Dommeren, og da denne Fremgangsmaade stod i Strid med Forskriften i Lovens 1—13—6, skulde der ikke kunne tillægges det saaledes optagne Thingsvidne nogen Gyldighed; men selv bortset fra, at de paagjældende Vidner, som anført, under Thingsvidnet bleve yderligere afhørte med Hensyn til den omtvistede Tørveleverance, kan den fremsatte Indsigelse i alt Fald af den Grund ikke komme i Betragtning her under Sagen, at Indstævnte, der allerede under Vidneførselen fremhævede, at Vidnernes Godkjendelse af den ommeldte Erklæring ikke af ham kunde erkjendes for gyldig efter den Maade, hvorpaa den saaledes skete, uden at der af Vidnedommeren blev taget noget Hensyn dertil, ikke har paaanket selve det optagne Thingsvidne til at kjendes uefterretteligt, hvoraf følger, at det som usvækket maa staa ved Magt.

Af det nævnte Thingsvidne fremgaar det nu, hvad der ogsaa stemmer med det iøvrigt under Sagen fremkomne, at Citanten den 15de August 1877 lod et Læs Tørv henkjøre til Indstævnte, som denne vægrede sig ved at modtage, fordi det ikke skulde være forsvarlig Tørvebrændsol, og at Citanten derpaa, da Indstævnte ikke vilde anvise nogen Plads dertil, lod dette aflæsse paa Pladsen foran Indstævntes Bolig, at Citanten derpaa den 17de August s. A. fremdeles lod et andet Læs Tørv henkjøre til Indstævntes Bolig, men som Indstævnte, uagtet op-

fordret dertil, vægrede sig ved at tage i Oiesyn, idet han derhos besvarede en Forespørgsøl, om han heller ikke vilde see paa flere Læs, afslaaende, og at Citanten derpaa meddelte ham, at Tørvvene vilde blive aflæssede til Indstævntes Disposition i et ved donnes Bolig liggende, Citanten tilhørende, Tørvvhus, hvad ogsaa strax skete med dotte Læs, idet Citanton nu ogsaa lod det foromtalte første Læs bringe derhon, samt at Citanton endnu samme Dag lod yderligere 2 Læs og den 18de og 19de August s. A. hver Dag 1 Læs henbringe til det nævnte Tørvvhus til Disposition for Indstævnte.

De nævnte tvende Vidner have derhos erklæret, at samtlige disse 6 Læs Tørvv vare af forsvarlig Beskaffenhed, idet kun Tørvheden af det første Læs, omend jævnt god, nok kunde have været bedre, og da der nu ikke fra Indstævntes Side er fremkommet noget Væsentligt til Afkræftelse heraf, idet nogle af ham førte Vidner, af hvilke derhos intet havde set mere end det første af de foromtalte Læs, ligoledes kun bestemt have fremhævet, at dette Læs selve den 15de August, da de saa det, ikke var saa tørt, som det burde være og derfor ikke da tjenligt til Brændsel, hvorved imidlertid bemærkes, at de af Citanton førte Vidner endvidere have erklæret, at det nævnte Læs ved at ligge i de to Dage indtil den 17de August, da det blev bragt ind i Tørvvhuset, i hvilke to Dage Voiret i Modsætning til tidligere havde været godt, var blevet bedre tørt, kan Indstævnte ikke antages at have været berettiget til uden nærmere Undersøgelse at vægre sig ved at modtage de ham saaledes tilbudne 6 Læs Tørvv. Og da Indstævnte som Følge heraf maa antages for at have været uberettiget til at kræve det vod den i Sagen omhandlede Dom fastsatte andet Alternativ fyldestgjort og til at lade foretage Exekution til Opfyldelse af samme, vil den indankede Fogedkjendelse og det derefter dekroterede Udlæg være at ophæve, og findes derhos at burde tilstaas Citanten for den Tort og Kreditspilde, som derved maa antages tilfoiet ham, on ved uvillige paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænds Skjøn fastsat Erstatning, dog ikke udover 500 Kr. Derimod kan der ikke tilstaas Citanton den af ham fordrede Erstatning af 50 Kr. for havte Udgifter i Anledning af Exekutionsforretningen, da han ikke overfor Indstævntes Indsigelse mod dette Beløbs Størrelse har sat Retten istand til nærmere at skjønne derover.

Sagens Omkostninger her for Retten findes Indstævnte at burde godtgjøre Citanten med 60 Kr.

Indstævntes befalede Sagfører, Prokurator Leth, hvis Sagførelse har været forsvarlig, tillægges der et Salair af 40 Kr., der udredes af dot Offentlige.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.“

Onsdagen den 10de November.

Nr. 166.

Advokat Henrichsen

contra

Jens Pedersen

(Høiestøretssagforer Asmussen som privat engageret Defensor),
der tiltales for Aagor.

Silkeborg Birks Politirets Dom af 15de Decbr. 1879: »Tiltalte, Krocier Jens Pedersen af Rye, bør til Silkeborg Birks Politikasse bøde 7625 Kr. og forsaauidt han ikke ved Ed fralægger sig at have i 1876 oppebaaren en Provision, 100 Kr., hos Værtshusholder Nielsen i Silkeborg, da endvidere 500 Kr., samt i Erstatning til Kjøbmand Støye betale 300 Kr. og til det Offentlige denne Sags Omkostninger. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 5te April 1880: »Tiltalte Jens Pedersen bør til Silkeborg Birks Politikasse bøde 2376 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, og derunder i Salair til Aktor for Overrotten, Cancelliraad Møller, 15 Kr. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiestørets Dom.

Forsaauidt Tiltalte i nogle Aar har af Værtshusholder Christen Nielsen ladet sig udbetale dels 5 pCt. dels 6 pCt. aarlig Rente af de i den indankede Dom ommeldte, i Eiendommen Matr.-Nr. 22 og 21 b i Silkeborg indestaaende Prioriteter, for hvilke der af Værtshusholder Aaboe var udstedt Panteobligationer, lydende paa 4 pCt. aarlig Rente, findes han ikke, saaledes som ved Dommen antaget, herved at have gjort sig skyldig i Aagor. I denne Henseende bemærkes, at Nielson, der havde afkjøbt Aaboe den pantsatte Eiendom, paa den Tid bemeldte Rontebetalingen fandt Sted, endnu ikke overensstemmende med den trufne Aftale havde overtaget Pantegjælden ved Udstedelse af ny Panteobligation, og ved i Mellemtiden, indtil dette skete og indtil Rentebovilling — der med Føie kunde ventes ikke at ville blive nægtet — ifølge Aftalen var erhvervet, at oppebære den ommeldte høiere Rente, kan Tiltalte ikke anses at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Lov 6te April 1855.

Som Følge heraf maa det Tiltalte ved Dommen under denne Del af Sagen paalagte Ansvar bortfalde.

For Sagens øvrige Posters Vedkommende billiger Hoiesteret det i Dommen antagne Resultat i Henhold til de herfor anførte Grunde, og Tiltalte vil herefter være at idomme en Bøde til Politikassen af 456 Kr., hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Jens Pedersen bør til Politikassen bøde 456 Kroner. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advokat Henrichsen for Hoiesteret betaler Tiltalte 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: „Under denne Sag tiltales Kroeier Jens Pedersen for Aager.

Under 26de August forrige Aar anmeldte Kjobmand Stove af Gjern for Politiet, at han — der den 10de December 1878 havde til Sikkerhed for et ham af Tiltalte ydet Laan udstedt en Obligation til denne lydende paa 2500 Kr. med 1ste Prioritets Pantoret i Debtors Eiendom Matr.-Nr. 51 q i Gjern — af Tiltalte kun har modtaget 2200 Kr., nemlig 1000 Kr. contant og et Par Heste som Vederlag for 1200 Kr., hvorimod de 300 Kr. var en Provision, som Tiltalte har beregnet sig for at laane Stove de ommeldte 2200 Kr., men da Tiltalte, da Anmeldelsen fandt Sted, endnu ikke havde oppebaaret Kapitalen, vil der under nærværende Sag alene kunne gjøres Ansvar gjældende imod ham i Anledning af den Renteindtægt af 9 Kr., som han har havt af den betingede Provision, hvorved bemærkes, at den Omstændighed, at denne Renteindtægt ikke er oppebaaret af Tiltalte personlig, men derimod af hans Befuldmægtigede, hvem han havde overdraget at iudrive Kapital og Rente, selvfølgelig ikke kan disculperø ham.

Det er derhos ved Tiltaltes ogen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han -- efterat Værtshusholder Christen Nielsen i Silkeborg i 1874 ved Kjøbet af Værtshusholder P. Aaboes Sted Matr.-Nr. 22 og 21 b sammesteds havde overtaget den i samme prioriterede Gjæld stor 3000 Rbd., hvoraf 2000 Rbd. ifølge Panteobligationer, udstedte den 14de Juli og 18de December 1866 til Tiltaltes Fader, nu skyldes Tiltaltes Moder, som dog har overladt Tiltalte Dispositionsretten over og Rentenydelsen af samme, medens de 1000 Rbd. ifølge Panteobligation af 18de Mai 1868 skyldes Tiltalte selv, har naagt der i Obligationerne kun var betinget 4 pCt.

aaarlige Rente, ifølge Overenskomst med Nielsen af denne oppebaaret først 5 og senere 6 pCt. om Aaret, eller indtil nærværende Undersøgelses Paabegyndelse ialt 480 Kr. udover den i Obligationen ommeldte aarlige Rente af 4 pCt., og vel har han anbragt, at det udelukkende maa tilregnes Nielsen, der efter den mellem dem truffne Aftale skulde have udstedt nye Obligationer for Laanene og erhvervet Bevilling til at svare høiere Rente af samme end den lovbestemte, at dette ikke er skot; men til dette Anbringende vil der ikke kunne tages videre Hensyn, idet det i ethvert Tilfælde maatte paahvile Tiltalte, forinden han oppebar den af ham betingede høiere Rente, at forvisse sig om at Bevilling til saadan Renters Svarelse var erhvervet.

Iøvrigt har Nielsen sigtet Tiltalte for, at denno, foruden Renterne af de ovennævnte Kapitaler, endvidere af Nielsen har oppebaaret en Provision stor 100 Kr., men denne Provision — som Tiltalte iøvrigt har benægtet at have modtaget — maa efter Nielsens Forklaring antages at være betalt til Tiltalte som særlig Godtgjørelse, fordi denne havde samtykket i, at den til Sikkerhed for Laanene pantsatte Eiendom formindskedes ved Bortsalg af et til samme hørende Jordstykke, og ved at modtage en saadan Godtgjørelse kan Tiltalte ikke anses at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Aagerlovgivningen.

Endelig har Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han — der for Laan ydede Kjøbmand Chr. Asmussen i Silkeborg havde modtaget 3 af denne henholdsvis den 18de December 1876 for 4000 Kr., den 19de Februar 1877 for 1800 Kr. og den 25de April s. A. for 1650 Kr. udstedte 6 pCt. rentebærende Obligationer, hvorved der er givet Tiltalte Pant i Debtors Eiendom Matr.-Nr. 22 i Silkeborg — i Virkeligheden kun har udbetalt Asmussen 90 pCt. af Obligationernes Paalydende, medens han har beregnet sig Resten som Provision, men da Tiltalte endnu ikke har oppebaaret de ovennævnte Kapitaler, vil der under nærværende Sag alene kunne gøres Ansvar gjældende imod ham i Anledning af den Renteindtægt, som han inden nærværende Undersøgelses Paabegyndelse har havt af de betingede Provisioner, og efter Sagens Oplysninger maa denne Renteindtægt antages i det Hele at have udgjort ca. 105 Kr.

For sit ovenommeldte Forhold mod Stoye, Nielsen og Asmussen vil Tiltalte, der er født i Aaret 1834, og om hvem det ikke er oplyst at han tidligere har gjort sig skyldig i lignende Forseelser, være at ansee efter Lov 6te April 1855 § 4 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Silkeborg Birks Politikasse af det Firdobbelte af den af ham ulovlig oppebaarne Fordel, der efter det Ovenanførte tilsammen kan ansættes til 594 Kr., altsaa ialt 2376 Kr.

Nr. 235.

Advokat Halkier
contra

Hans Peter Thomsen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Brandstiftelse og Betleri.

Bolling-Nørre Herreders Extrarets Dom af 26de Juni 1880:
"Tiltalte, Hans Peter Thomsen, bør hensættes til Tugthusarbejde i 10 Aar samt i Erstatning til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger betale 2472 Kr. 90 Øre og til Brandassuranceselskabet i Bolling-Nørre Herreder 439 Kr. 60 Øre, hvorhos Statskassens Røt forbeholdes med Hensyn til Erstatning for den Feldborg Plantage ved Ildebranden tilføjede Skade; saa bør Tiltalte ogsaa udrede alle af hans Arrest og Sagen i det Hele lovlige flydende Omkostninger og derunder i Salairer til Aktor og Defensor herved Retten, Kammorraad Krarup og Sagfører Kjær, 10 Kr. til hver, foruden Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse.

De idømte Erstatningssummer at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 2den August 1880: "Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Cancelliraad Møller, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhoid til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: "Under denne Sag tiltales Arrestanten Hans Peder Thomsen for Brandstiftelse og Betleri.

Ved Arrestantens og Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der havde benyttet en ham af Bestyrelsen for Fattiggarden i Lunde,

hvor han af Fattigvæsenet var indlagt til Forsørgelse, den 18de April d. A. given Tilladelse til at besøge sine Forældre i Oustrup, til at løbe bort fra Fattiggaarden, og som derefter havde streift omkring i Landet, indtil han den 26de s. M. om Aftenen anholdtes i Herning — har foranlediget en Ildebrand, hvorved Husmand Chr. Jensens Sted i Rabjerg den 19de April d. A. afbrændte, i hvilken Henseende Arrestanten nærmere har forklaret, at han, der den nævnte Dags Aften ved Sengetid var kommen forbi bemeldte Sted, som ligger ved Ringkjøbing-Varde Chausseen, og som pludselig havde faaet Lyst til at see det brænde, har ved Hjælp af nogle Svovlstikker, som han førte med sig, stukket Ild i Taget paa et til Stedet hørende Skur, der laa ud mod Veien og, som det maa antages, i en Afstand af kun ca. 3 Alen fra Stuehuset. Ilden forplantede sig fra Skuret til Stuehuset, hvis Beboere, der bestode af et Par Aftægtsfolk, Stedets Eier, dennes Hustru samt de to Sidstnævntes 4 Børn, af hvilke det Ældste kun var 6 Aar gammelt, dengang Alle vare gaaede tilsengs, men da Aftægtsmanden, der endnu ikke var falden i Søvn, bemærkede Ilden, forinden den havde antændt Stuehuset, og kaldte paa sin Hustru, som derpaa gjorde Anskrig, lykkedes det samtlige Beboere itide at komme ud af Huset, ligesom ogsaa den største Del af Stedets Besætning og en Del af Beboernes Løsøre reddedes. Derimod brændte Skuret, Stuehuset og et dermed sammenbygget Udhus, samt en Kalv, hvorhos noget Korn og Inventarium ødelagdes. Arrestanten, der, efterat have set Ilden fænge, havde forladt Stedet og lagt sig i en Veigrøft i Nærheden for at see paa Branden, har erkjendt, at det var hans Hensigt, at Ilden skulde forplante sig fra Skuret til Stuehuset — hvad ogsaa efter hans Forklaring nødvendigvis maatte skee, da det den paagjældende Aften luftede noget og Vinden bar paa Stuehuset — og har derhos indrømmet, at Faren for, at Husets Beboere, som han antog vare gaaede til Sengs, kunde indebrænde, var saa stor, at han, naar han havde tænkt sig lidt om, kunde og burde være bleven opmærksom paa Faren, men han har iøvrigt paastaat, at han ikke i Gjerningsoieblikket tænkte nærmere derover, og at det ikke var hans Hensigt at indebrænde dem, hvorhos han har tilføjet, at han var kjed af at være paa Fattiggaarden i Lunde, og at det var ham ligegyldigt, om han for sin Gjerning skulde blive inddømt i Tugthuset, hvor han tidligere havde været og syntes bedre om at være end i Fattiggaarden, men at han dog ikke ved sin Gjerning egentligt tilsigtede igjen at blive anbragt i en Straffeanstalt.

Centralbestyrelsen for den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger og Bestyrelsen for Bølling-Nørre Herreders Brandassuranceforening, der i Anledning af den ovennævnte Brand have maattet udbetale i Brandskadeserstatning m. m. henholds-

vis 2472 Kr. 90 Øre og 439 Kr. 60 Øre, have under Sagen paastaat sig bemeldte Beløb erstattet af Arrestanten.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten — der paa sin Vandring den 26de April om Formiddagen var kommen til den Statens tilhørende Feldborg Plantage — har, medens han gik gjennem endel af Plantagen, der bestod af unge Træer, ved Hjælp af en Svovlstik, som han havde hos sig, stukket Ild paa Lyngen, uden at han efter sin Forklaring havde anden Grund til at gjøre dette, end at han pludselig havde faaet Lyst til at se en Brand. Skjøndt Skovrideren og Brandfogden med Assistance af nogle i Plantagen tilstedeværende Arbeidsmænd og andet tilkaldt Mandskab strax gjorde Forsøg paa at slukke Ilden, lykkedes det dog først efter 4 à 5 Timers Forløb og efterat der var brændt, som det maa antages, over 100 Tdr. Land ung Skov.

Arrestanten, der, efterat Ilden havde fænget, var gaaet bort fra Stedet, idet han ved oftere at see sig tilbage forvissede sig om, at Ilden havde taget godt fat, har erkjendt, at han nok kunde indsee Muligheden af, at Ilden kunde have forplantet sig til den store Skov i Plantagen og til den sammesteds beliggende Skovriderbolig, men efter hans Forklaring mente han dog, at der paa Grund af den store Afstand mellem den unge Skov og den store Skov ingen Fare var for, at dette vilde skee, og ialfald vil han ikke have tilsigtet, at Ilden skulde udbrede sig dertil.

Skovrideren har under Sagen nedlagt Paastand om Erstatning til Statskassen for Udgifterne ved det afbrændte Areals fornyede Tilplantning — hvilke Udgifter han har ansat til 9000 Kr. — medens han derimod har frafaldet Erstatning for den brændte Ungskov og Lyng, men da det ikke er godtgjort, at han har været competent til paa Statens Vegne at tage Bestemmelse i saa Henseende og der efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Føie til at opholde Sagen efter Tilvoibringelsen af Domainedirektorens Erklæring desangaaende, maa det have sit Forblivende ved, at Underrettsdommen ikke har afgjort dette Erstatningsspørgsmaal, men alene forbeholdt Staten dens eventuelle Ret i saa Henseende.

Endelig har Arrestanten vedgaaet, at han, der ved sin Bortgang fra Fattiggården i Lunde den 18de April, kun var i Besiddelse af 2 eller 3 Kr., efterat have forbrugt dette Beløb, paa sin Vandring har ernæret sig ved Betleri.

For sit omhandlede Forhold er Arrestanten — der er født i Aaret 1842 og som tidligere 6 Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Øster og Vester Herreders Extraretsdom af 18de Juni 1873 efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 3 Aar — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 280 og 282 samt efter Lov 3die Marts 1860 §

3 mod en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 10 Aar, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.»

Nr. 190.

Advokat Nellomann

contra

Jens Hansen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for uberegtiget Brændevinshandel og uberegtiget Næringsbrug.

Musse Herreds Politiretsdom af 29de Jnli 1879: »Tiltalte, Tjenestekarl Jens Hansen af Oreby, bør til Maribo Amtsfattiggasse erlægge en Bøde af 30 Kr. samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Februar 1880: »Tiltalte, Tjenestekarl Jens Hansen af Oreby, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være og Sagens Omkostninger at udredes af det Offentlige. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsoe og Berggreen, hver 15 Kr., der udredes af det Offentlige. Underdommeren, By- og Herredsfoged Bruun i Sæxkjøbing, bør til Maribo Amtsfattiggasse bøde 20 Kr., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 8de f. M. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Nollomann og Henrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende fra Musse Herreds Politiret efter Begjæring af Tjenestekarl Jens Hansen af Oreby hertil indankede Sag tiltales

denne for uberettiget Næringsbrug og Brændevinshandel, i hvilken Henseende det af Sagen fremgaaer, at Tiltalte, som til 1ste Mai f. A. var Kudsk paa Gaarden Idalund, dels har solgt nogle Cigarer for 4 Øre pr. Stk. til en paa bemeldte Gaard værende Landvæsenselev, dels har aftappet et af ham hos Kjøbmand Chr. Hansen i Saxkjøbing købt Anker Brændevin, og derefter for Betaling udloveret Flasker heraf til dom, som havde bestilt Brændevin hos ham, for hvilke Forhold Tiltalte ved bemeldte Rets Dom af 29de Juli f. A. i Medfør af Næringsloven af 29de December 1857 §§ 75 og 77 er anset med en Maribo Amts Fattiggasse tilfaldende Bøde af 30 Kr. samt paalagt at udrede Sagens Omkostninger.

Ligesom imidlertid det Forhold fra Tiltaltes Side, at han af en Kasse Cigarer, som han, efter hvad der er oplyst, havde faaet til Foræring af ovennævnte Kjøbmand, har solgt enkelte Stykker til den ommeldte Pris, ikke findes at kunne henføres under uberettiget Næringsbrug, saaledes er der ikke mod Tiltaltes bestemt fastholdte Benægtelse tilveiebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han ved Salget af Brændevinen har taget nogen Fortjeneste, eller godtgjort, at hans Forhold i saa Henseende har bestaaet i andet, end at han efter forudgaaet Bestilling fra Omboende har forskaffet dem Brændevin til Indkjøbsprisen.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der angiver at være født den 21de Marts 1854 og ikke tidligere findes straffet, være at frifinde for det Offentliges Tiltale og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige, hvorfor den indankede Dom i Overensstemmelse hermed vil være at forandre.

Der tillægges Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Hvalsøe og Berggreen, hvis Sagførelse har været forsvarende, i Salair 15 Kr. hver, der blive at udrede af det Offentlige.

Da det paa Grund af den af Underdommeren udviste Forsømmelse i Henseende til Tilveiebringelsen af de for Sagens Afgjørelse fornødne Oplysninger har været nødvendigt gjentagne Gange at reassummere den her ved Retten, hvorved dens Paaømmelse af Overretten er bleven forhalet, findes Underdommeren, By- og Herredsfoged Bruun i Saxkjøbing i Medfør af Frd. 3die Juni 1796 § 35, at burde anses med en Maribo Amtsfattiggasse tilfaldende Bøde af 20 Kr. •

Torsdagen den 11te November.

Nr. 182.

Advokat Levinsen
imod**Hans Iversen og Henrik Christian Jensen**
(Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 15de Marts 1880: „De Tiltalte, Henrik Jensen og Hans Iversen, bør hensættes, Første til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Sidste til 14 Maaneders Forbedringshusarbeide samt in solidum udrede Erstatning til Silkeborg Domænes Forstvæsen 3 Kr. 35 Øre, og til det Offentlige alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Aktor, Overretssagfører Husted 8 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard 6 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de April 1880: „Arrestanten Hans Iversen og Tiltalte Henrik Christian Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel, den Første i 14 Dage og den Sidste i 8 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En betale i Erstatning til Silkeborg Domaines Forstvæsen 2 Kr. 35 Øre samt udrede Aktionens Omkostninger og derunder i Salair til Aktor for Underretten 10 Kr., til Defensor sammesteds 8 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde bestemmes for Hans Iversen til 1 Maaned og for Henrik Christian Jensen til 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Hans Iversen til 1 Maaned og for Henrik Christian Jensen til 14 Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Levinsen og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Iversen og Arbeidsmand Henrik Christian Jensen for Tyveri, og er det i saa Henseende ved deres egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at de den 17de Januar d. A. have begivet sig fra Silkeborg over Isen til Lysbro Skov, hvor de, efter af et Træ at have nedrevet en vindtor Gren, der er anslaaet til en Værdi af 35 Ore, have tilvendt sig saavel denne Gren som en Del Grenebrænde, der var bestemt til at lægges i Bunker, idet hver af dem efter sin Forklaring tog 10 à 12 Stykker — som det maa antages af Værdi ca. 1 Kr. — hvilket Brændsel de derefter tilligemed noget Kvas, som Tiltalte Jensen dog efter Skovsæddel havde Ret til at tage, hjemførte paa modbragte Trillebøre.

For det anførte Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Henrik Christian Jensen, der er født i Aaret 1851, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, medens Hans Iversen, der er født i Aaret 1840, tidligere gjentagne Gange har været straffet, blandt Andet ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 20de Mai 1873 efter Straffelovens § 231 første Led cfr. §§ 45 og 46 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ifølge Silkeborg Birks Extraretsdom af 30te Mai 1877 efter Straffelovens § 100 cfr. §§ 98 og 57 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, være at ansee efter Straffelovens § 235 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel for Tiltalte Hans Iversen i 14 Dage og for Tiltalte Henrik Chr. Jensen i 8 Dage. De ville derhos En for Begge og Begge for En have at betale i Erstatning til Silkeborg Domaines Forstvæsen 2 Kr. 35 Øre.»

Fredagen den 12te November.

Nr. 44. **Knud Edvard Schott** med Curator,
Grosserer I. M. Schott (Advokat Nolleman efter Ordre)
contra

Bestyrelsen for „Christen Peter Schotts Legat til Fordel for værdige trængende Enker og Børn af Mænd, der have været Grosserere i Kjøbenhavn“ (Advokat Honrichsen) betreffende Borotligelse til at nyde 2 Legatportioner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de December 1879: »Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Citanten Knud Edvard Schott med Curator Grosserer I. M. Schiott til Overretsprokurator I. H. Jacobsen 40 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under

Adfærd efter Loven. Der tillægges Prokurator Rode et Salair af 40 Kr., som udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Selv om den i den indankede Dom omhandlede Slutningspassus af Post 4 i Fundatsen af 6te Juli 1877 ikke anses at have Hensyn til 1ste Led af denne Post, kan det i ethvert Fald ifølge dettes eget Indhold og Forholdets Natur ikke antages, at Citanten, som af ham paastaet, har Retskrav paa at nyde 2 Portioner af Legatet, hvorimod Afgjørelsen af, om der skal tillægges ham mere end 1 Portion, maa træffes af Legatbestyrelsen. Dette er ogsaa statueret i Dommen, og om end denne herefter rettest maatte være gaaet ud paa de Indstævntes Frifindelse istedetfor Sagens Afvisning, afgiver dog den saaledes brugte Terminologi ingen Hjemmel for den af Citanten for Høiesteret fremsatte Paastand om Sagens Hjemvisning til Paakjendelse i Realiteten, da denne allerede ved Dommen i Virkeligheden er afgjort, og Citanten alene ved Sagens Hjemvisning vilde kunne opnaae at faae Domskonklusionen forandret til at lyde paa de Indstævntes Frifindelse, hvori han ingen retlig Interesse kan have.

Som Følge heraf, og idet Proceduren ikke giver Høiesteret Anledning til at forandre Konklusionen, vil Dommen efter Indstævntes Paastand kunne stadfæstes, dog saaledes at den Citanten idømte Kost og Tæring maa bortfalde. Processens Omkostninger for Høiesteret vilde være at ophæve og det Citantens befalode Sagfører her for Retten tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Citanten paalagte Kost og Tæring bortfalder. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Nellomann tillægges i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: »Ved et af afdøde Partikulier Christian Peter Schott den 23de Juli 1873 i Davos Platz oprettet Testament stiftedes der et Legat under Navnet af »Christian Peter Schøtts Legat til Fordel for værdige trængende Enker og Børn efter Mænd, der have været Grosse-rere i Kjøbenhavn« for hvilket Legat der af den Afdødes Exe-cutores testamenti Grosserer Augustin Gamel og Overretsproku-rator I. H. Jacobsen, der nu udgjør Legatets Bestyrelse, under 6te Juli 1877 er udfærdiget en Fundats, som under 10de Sep-tember s. A. er bleven forsynet med allerhøist Stadfæstelse. Efterat det i Post 3 af denne Fundats i Almindelighed er be-stemt, hvorledes der skal forholdes med Legatets Renter, hedder det i sammes Post 4: »Børnene af Stifterens Onkel, afdøde Grosserer Emil Schøtts Ægteskab med Ludolphine, født Riede-waldt, skulle imidlertid fortrinvis være berettigede til, naar de forlange saadant, hver at nyde 1 à 2 Portioner aarlig, ligesom der, naar der blandt Stifterens Slægt, saavel paa fædrene som paa mødrene Side, findes Ansøgere, skal ved Uddelingen af Legatportionerne tages Hensyn til disse, naar de ere værdige og trængende, fremfor til Fremmede, dog at Afgjørelsen i saa Henseende alene ligger hos Bestyrelsen uden Rekurs til Dom-stolene.

I Henhold til denne Bestemmelse har Citanten Knud Ed-ward Schott, som er Barn af Stifterens Onkels ommeldte Ægte-skab, og hvem der af Bestyrelsen er tillagt 1 Portion, 400 Kr., af Legatet, begjært sig tillagt to Legatportioner, og, da Besty-relsen har vægret sig ved at efterkomme dette Forlangende, har han med Curator, Grosserer I. M. Schott, ifølge meddelt fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Rode, under nærværende Sag paastaaet den nævnte Bestyrelse kjøndt pligtig til at tillægge ham endnu en Legatportion, 400 Kr. aarlig, samt til at udbetale ham eller ham med Curator denne Portion for Legataaret 17de November 1877 til 16de November 1878 med 400 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 27de November 1877, indtil Betaling sker, samt de Ind-stævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Proku-rator Rode, hvilket i hvert Fald forventes tilkjøndt hos det Of-fentlige.

Overretsprokurator Jacobsen, der har givet Møde under Sagen for den indstævnte Bestyrelse, har, foruden subsidiært at fremsætte forskjellige Paastande i Realiteten, principaliter paa-staaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, hvilken Af-visningspaastand han har begrundet paa, at Afgjørelsen af, om der vil være at tillægge Børnene af Stifterens Onkel 1 eller 2 Portioner af Legatet, efter Slutningsbestemmelsen i den cite-

redo Post 4 af Fundatsen tilkommer Bestyrelsen uden Rekurs til Domstolene.

Heri skjønner Retten ogsaa at maatte give den indstævnte Bestyrelse Medhold. Naar nemlig Citanten særlig herimod har villet gjøre gjældende, at hin Slutningspassus maa antages alene at referere sig til det umiddelbart Foregaaende, maa det bemærkes, at, om end Post 4 ved at tillægge dels Børnene af Stiftens Onkel, dels Stifterens øvrige Slægt en Fortrinsret til Legatets Nydelse, ikke har stillet de saaledes begunstigede under samme Vilkaar, tyder dog den Affattelsesmaado, der er bleven hin Post til Del, nærmest paa, at den Bestyrelsen i Slutningen forbeholdte Enøret til at træffe Afgjørelse, har Hensyn til alt det Foregaaende som en Helhed, selvfølgelig forsaavidt der overhovedet herved er aabnet Leilighed for Afgjørelser, og denne Opfattelse skjønnes ikke fra et sprogligt Standpunkt at kunne udelukkes som Følge af, at der i Slutningsbestemmelsen er brugt Udtrykket «i saa Henseende», og ikke valgt en Flertalsform. Da det nu, afset fra, hvorledes Citanten og hans Sødskende forøvrigt maa anses at være fundatsmæssig stillede i Henseende til Legatets Nydelse, ikke findes med Foie at kunne bestrides, at Post 4 ved at betegne dem som fortrinsberettigede til paa Forlangende hver at nyde «1 a 2 Portioner» aarlig, tilstrækkelig har antydnet, at deres Ret til 2 Portioner hver ikke er ubetinget, og da der altsaa herigjennem er givet Rum for en Afgjørelse, findes denne i Henhold til det foran bemærkede at maatte træffes af Legatets Bestyrelse, hvorfor nærværende Sag vil være at afvise. Der vil derhos i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand være at tillægge Overretsprokurator Jacobsen i Kost og Tæring 40 Kr., der blive at udrede af Citanten, ligesom der vil være at tilkjende Prokurator Rode, hvis Sagførelse har været forsvarlig, et Salair af 40 Kr., saaledes at dette udredes af det Offentlige.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.»

Færdig fra Trykkeriet den 26. November 1880.

Cyldendanske Boghandels Forlag (K. Hegel & Sun).

Ferd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 30.

Nr. 272.

Advokat Hindenburg
contra

Christen Pedersen Vranum eller **Sneibjerg**
(Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 9de August 1880: «Arrestanten Christen Pedersen Vranum, ogsaa kaldet Sneibjerg, bør hensættes til Tugthusarbeide i 4 Aar. Saa bør Arrestanten og at udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Sagfører Rønne 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjær 8 Kr. At efterkømmes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 20de September 1880: «Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkømmes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverretts Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Krøner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under denne Sag tiltales Arrestanten Christen Pedersen med Tilnavnet Vranum eller Sneibjerg for Tyveri eller Hæleri.

Efterat det den 10de Juni sidstleden om Aftenen var blevet meddelt en Marchandiser i Viborg, at der i Lysgaard var begaaet et Uhrtyveri, og Marchandiseren anmodet om at være opmærksom, hvis et Uhr blev falbudt hos ham, indfandt Arrestanten sig den paafølgende Formiddag hos bemeldte Marchandiser for at sælge et Sølvangegangsuhr, hvilket Gaardmand Peder Pedersen af Lysgaard har gjenkjendt som et, der Dagen iforveien om Formiddagen var frakommet ham i hans Bolig, hvor det havde hængt paa et Pibebrædt i en Stue. Arrestanten, hvem Marchandiseren strax foranledigede anholdt af Politiet, har imidlertid vedholdende benægtet at have stjaalet det paagjældende Uhr og derimod forklaret, at han har kjøbt det af en ham ubekjendt Svensker, som han traf paa Landeveien, og som angav at være Gartner eller Havearbejder paa Hald, og medens denne Arrestantens Forklaring ikke er bestyrket ved nogen under Sagen fremkommen Oplysning og derhos har været vaklende i Henseende til de nærmere Omstændigheder ved det foregivne Kjøb af Uhret, kan der dog paa den anden Side ikke anses tilveiebragt noget tilstrækkeligt Bevis for, at han selv har stjaalet det ommeldte Uhr, men da ovennævnte Peder Pedersen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme og med Vidner godtgjort sin Eiendomsret til det, og Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11, cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirekte Bevis saaledes maa anses at være tilstede, vil Arrestanten for sit Forhold med Hensyn til det omhandlede Uhr være at dømme som Hæler.

Uhret er under Sagen vurderet til 16 Kr. og tilbageleveret Eieren, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

Arrestanten, der er født i Aaret 1814, har tidligere været straffet mange Gange, navnlig for Eiendomsindgreb, senest ifølge Viborg Kjøbstads Extraretsdom af 24de Juni 1876 for tredje Gang begaaet Tyveri eller søm for syvende Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 241 og § 238, cfr. § 231 med Tugthusarbeide i 3 Aar, hvorefter han i indeværende Aar paany har været tiltalt for Tyveri, under hvilken Sag han imidlertid blev frifunden for Aktors Tiltale med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger, og det maa derfor billiges, at han for sit ovennævnte Forhold er ved Underrettsdommen anset som for 8de Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238, cfr. § 241 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbeide i 4 Aar, og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 209.

Advokat Halkier
contra**Christen Jensen Mand** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 12te April 1880: »Tiltalte Christen Jensen af Ersted bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Prokurator Nors, 10 Kr., og til Defensor, Kammerassessor Johansen, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Juni 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog, saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven «

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Om Indsiden Christen Jensen, med Tilnavn Mand, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, da han for 5 à 6 Aar siden tjente hos Møller Niels Sørensen i Tingbæk Mølle, har frastjaalet bemeldte sin Husbond 4 Skpr. Byg, der laa i Løn, hvor Tiltalte tærskede, samt at han samme Dag, han begik dette Tyveri, har i Faarestien, hvortil han havde uhindret Adgang, da han passede Faarene, tilvendt sig et en Medtjener tilhørende Faar, hvilket han derefter trak hjem til sin Bolig. Begge disse Tyverier bleve imidlertid opdagede samme Aften og de Bestjaalne fyldestgjorte, idet Byggets Værdi blev afkortet i Tiltaltes Løn og Faaret betalt den Bestjaalne med 15 à 16 Kr., og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For de anførte Tyverier er Tiltalte, der er født i Aaret 1847, og som med Undtagelse af, at han i sin militaire Tjeneste har været straffet arbitrært for disciplinaire Forseelser, ikke tidligere

har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at maatte bestemmes til samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil saaledes den indankede Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Maudagen den 15de november.

Nr. 170. Detailhandler **F. W. Hansen** (Ingen)

contra

Detailhandler **S. Simonsen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saa fremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 16de November.

Nr. 255. Advokat Levinsen

contra

Jens Jeppesen (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 29de Mai 1880: •Arrestanten Jens Jeppesen bør at hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Saa bør han og at udrede i Erstatning til Kolportør Jørgensen i Kjøbenhavn 186 Kr. 80 Øre, til Tjenestekarl Rasmus Larsen hos Vognfabrikant E. Jensen i Kannikestræde i Kjøbenhavn 12 Kr., til Enkemadam Larsen i Gjæstgivergaarden •Sorte Hest• paa Vesterbrogade i Kjøbenhavn 22 Kr., til Arbeidsmand Niels Jørgensen i Lundum 12 Kr., til dennes Søn Anders Jørgensen 6 Kr., til Kjobmand H. C. Hansen i Horsens 20 Kr., til Kjobmand Vittrup sammesteds 53 Kr.

46 Øre, til Materialist Fr. Nielsen sammesteds 5 Kr. 30 Øre, til Rogter Morten Christenson paa Lundumgaard 12 Kr., til Kjøbmand Hestbeks Enke i Varde 11 Kr. 63 Øre, til Gaardeier Simon Enevoldsen af Hauervig 5 Kr. 63 Øre, til Pastor Varming i Sahl 5 Kr. 50 Øre, samt at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Aktor, Overretsprokurator Isaacsen, 50 Kr., og Defensor, Overretsprokurator, Cancelliraad Møller, 40 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 16de August 1880: »Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 60 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at det af Tiltalte begaaede Falsk maa henføres under Straffelovens § 268 og § 275 sammenholdt med §§ 268 og 270, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Lovinsen og Høiesteretssagfører Bagger 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Jens Jeppesen — der er født den 15de Juni 1852 og foruden at være i 1873 ved en Krigsretsdøm straffet for Desertion med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage har været straffet ved Stevns-Faxe Herredors Extraretsdom af 4de Septbr. 1876 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med lige Straf i 5 Gange 5 Dage, ved Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Juli 1877 efter bemeldte Lovs §§ 228, 251 og 257 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Octbr. 1878 efter fornævnte Lovs § 253 og § 268 i Medfør af dens § 64 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri, Bedrageri og Falsk. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse

og Sagens ovrigte Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har begaaet følgende Forbrydelser:

Medens Arrestanten i forrige Efteraar under Navn af Jens Hansen var i Tjeneste hos Gaardmand Peter Jensen i Rødovre Sogn, henvendte han sig den 14de Septbr. til Kolporterør Chr. Jørgensen i Kjøbenhavn — der colporterode en i maanedlige Hefter udkommende Roman, hvis Subskribentør strax fik udleverede efter eget Valg et Uhr, en Guldkjæde eller anden lignende Gjenstand imod at underskrive en saakaldet Leiecontract, der forpligtede Underskriveren til maanedlig at betale en vis Sum, indtil Gjenstandens Værdi var betalt, til hvilken Tid ogsaa samtlige Bogens Hefter skulde være udkomne, — og fik ved at tegne sig som Subskribent paa fire Exemplarer af bemeldte Roman af Jørgensen udleveret et Gulduhr og en Guldpletkjæde, for Modtagelsen af hvilke Gjenstande han med Navnet Jens Hansen underskrev som Leier tvende Kontrakter, ifølge hvilke der i Afdrag paa Uhret og Kjæden, der vare ansatte til en Værdi af respective 69 Kr. og 21 Kr. 70 Øre, skulde hver Maaned betales henholdsvis 6 Kr. og 1 Kr. 80 Øre. Arrestanten, der forud havde besluttet at unddrage sig for Betalingen, har kun afbetalt paa Uhret 12 Kr. og paa Kjæden 2 Kr. 60 Øre og derimod kort efter Modtagelsen afhændet begge Gjenstandene til en Marchandiser for 20 Kr.

Den 25de Septbr. kom han atter til Jørgensen og under det urigtige Foregivende, at en i Gaard med ham tjenende Pige ønskede at faae et Sølvuhr ved at tegne sig som Subskribent paa Bogen, fik han en dertil sigtende Leiecontract udleveret, som han den 2den Novbr. bragte tilbage efterat have underskrevet den med det opdigtede Navn Ane Marie Hansen og, idet han foregav, at Pigen, hvis hun syntes om Uhret, selv vilde komme om Eftermiddagen og betale hele Beløbet, fik han et i Leiecontracten til en Værdi af 33 Kr. 35 Øre ansat Sølvuhr udleveret af Jørgensen, der tillige overlod Arrestanten et andet Sølvuhr af samme Værdi til Forevisning for en Tjenestepige, der efter Arrestantens urigtige Foregivende ligeledes ønskede ved Subskription paa Bogen at skaffe sig et Uhr, samt tvende til sammen af Jørgensen til en Værdi af 44 Kr. ansatte Guldpletkjæder til Forevisning for Arrestantens Husbond Peder Jensen, der efter Arrestantens urigtige Anbringende vilde købe en af dem. De ommeldte Uhre og Kjæder vil Arrestanten, der efter den 1ste Novbr. at have forladt sin Tjeneste i Rødovre den 3die eller 4de November reiste til Jylland, forinden have solgt, og Jørgensen har i denne Anledning paastaet sig tilkjendt i Erstatning 186 Kr. 80 Øre, hvorimod Arrestanten Intet har fundet at erindre.

En Dag i September Maaned, medens Arrestanten endnu stod i det anførte Tjenesteforhold i Rødovre, henvendte han sig

under et midlertidigt Ophold i Kjøbenhavn til Rasmus Larsen, i Tjeneste hos en Vognfabrikant i St. Kannikestræde, og ved det urigtige Foregivende, at han havde lovet at skaffe sin Husbond, der var i Følge med ham for at gjøre Indkjøb, 12 Kr., bevægede han Larsen til at laane sig dette Beløb, som det ikke var hans Agt at tilbagebetale, men for at berolige Larsen tilstillede han denno senere et af ham selv skrevet Brev, underskrevet »Pedersen, Rødovre» — hvorved Arrestanten sigtede til sin Husbond, skjøndt han vidste, at dennes rette Navn var Peder Jensen — hvori det udtaltes, at Arrestanten vilde komme ind til ham om Eftermiddagen i Anledning af Laanet. Larsen har paastaaet sig tilkjendt i Erstatning 12 Kr.

En af de første Dage i Novbr. — kort efter at Arrestanten havde forladt sin Tjeneste i Rødovre — indfandt han sig tilhøst i Gjæstgivergaarden »Sorte Hest» paa Kjøbenhavns Vesterbro og henvendte sig til den der boende Enkemadam Larsen, for hvem han urigtig foregav, at han var afsendt af Karlen Lars Petersen, der var i Tjeneste sammen med Arrestanten i Rødovre, for at bede hende laane bemeldte Karl, der var syg, 11 Rd., og afleverede han derhos et til Madam Larsen adresseret Brev, der indeholdt Anmodning fra Lars Petersen om dette Laan med Tilføiende, at Pengene kunde leveres til Overbringeren, hvilket Brev Arrestanten selv havde forfattet og underskrevet uden Lars Petersens Tilladelse og Vidende. Madam Larsen, der iøvrigt ikke kjendte Arrestanten, men ikke drog hans Udsagn i Tvivl paa Grund af hans hele Optræden og hans Meddelelses Overensstemmelse med Forholdene der, hvor Lars, hvem hun havde kjendt i mange Aar, tjente, leverede Arrestanten 22 Kr., men senere har hun Intet hørt fra ham, og hun har paastaaet sig tilkjendt i Erstatning det hende fravendte Beløb.

Et Par Dage efter reiste Arrestanten til Aalborg for at søge Arbeide, men da det ikke lykkedes ham at erholde saadant, begav han sig til Horsens, hvor han paa et Værtshus traf sammen med en ham ubekjendt Karl, Niels Rasmussen, af hvem han fik en paa dennes Navn lydende Anbefaling, udstedt af Avlsforvalter Thomsen paa Mosskov, og ved at benytte den og navngive sig Niels Rasmussen, blev han den 12te Novbr. fæstet af Gaardmand Fischer i Lundum.

Den 10de Januar d. A. fik han Tilladelse til at reise et Par Dage til Aarhus, men han forlod nu Lundum med den Hensigt ikke at vende tilbage, idet han medtog et Uhr, som han samme Dag i den Hensigt at tilegne sig det havde laant af Drøngen Anders Jørgensen. Ved sin Ankomst til Horsens henvendte han sig til Uhrmager Nielsen sammesteds og fik under det urigtige Foregivende, at han skulde afhente et Arbeidsmand Niels Jørgensen tilhørende Uhr, der var indleveret til Reparation, bemeldte Uhr udleveret imod at betale 1 Krone i

Reparationsudgifter. Begge disse Uhre afhændede han samme Aften for 5 Kr. 50 Øre og de Besvegne have fordret sig tilkjendt i Erstatning henholdsvis 12 og 6 Kr. Ved sin Bortgang fra Lundum modtog Arrestanten frødeles en Røgter Morten Christensen tilhørende Frakke, som han havde laant, og vel vil han have givet Christensen — hvad denne dog benægter — Klædningsstykker af lige Værdi istedetfor, men han har dog erkjendt, at der ikke forelaa nogen udtrykkelig Aftale om noget Bytte, og at han uden Tilladelse modtog Frakken, for hvilken Christensen har forlangt sig tilkjendt 12 Kr. i Erstatning, hvorimod Arrestanten Intet har fundet at erindre.

I Horsens fik han hos Kjøbmand H. C. Hansen paa Gaardier Fischers Regning uden dennes Tilladelse og Vidende udleveret et Par til 20 Kroner vurderede Støvler, idet han — hvad han dog ikke vil kunne huske, men heller ei tør benægte — erklærede, at han var Fischers Kusk og hed Hans Pedersen, og hos Kjøbmændene Vittrup og Frederik Nielsen sammesteds fik han paa Hoker M. Kaysers Regning uden dennes Tilladelse og Vidende udleveret hos Førstnævnte Manufacturvarer til Beløb af 53 Kr. 46 Øre og hos Sidstnævnte nogle Pd. Chocolate og noget Sennep, tilsammen af Værdi 5 Kr. 30 Øre. Arrestanten har forklaret, at han i Nørre-Snede har solgt Støvlerne til en ham Ubekjendt og Varerne til en Kjøbmand mod derfor at erholde 7 à 8 Kr. contant samt Varer bestaaende af Skeer, Knive, Traad m. m. De tre Besvegne have paastaet sig tilkjendt i Erstatning Varenes angivne Værdi.

Nogle Dage efter kom han til Grønhei Kro, hvor han udgav sig for Hestehandler og opholdt sig omtrent et Døgn, men den 24de Januar reiste han bort herfra uden at betale for Kost og Logis, idet han angav, at han vilde komme tilbage til Kroen, hvad dog ikke var hans Hensigt. Kroens Eier Jørgen Jørgensen har ansat Værdien af Kost og Logis til 5 Kr. 81 Øre, men frafaldet Krav paa Erstatning.

Han begav sig nu til Hallundbæk i Eistrup Sogn, hvor han under Navnet Axel Pedersen opholdt sig nogle Dage hos Husmand Søren Mikkelsen. Den 27de Januar forlod han dette Opholdssted uden at betale for Kost og Logis, medens han dog vil have leveret Mikkelsen — der iøvrigt har forklaret, at han ikke havde tænkt paa at fordrø Betaling for Kost og Logis — nogle af sine Varer som Vederlag. Ved sin Bortgang modtog han en af Mikkelsen laant Pibe samt et af Mikkelsens Karl Jens Mortensen laant — eller efter Arrestantens Forklaring ham til Salg leveret — Uhr i den Hensigt at tilegne sig disse Gjenstande, der ere vurderede henholdsvis til 50 Øre og 12 Kr. De ere imidlertid bragte tilstede under Sagen og udleverede de Besvegne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Under Navn af Thorvald Axel Jensen og udgivende sig for

at være Uldhandler logerede Arrestanten de næste Dage hos Gaardeier Jens Møller af Søby, hvilket Opholdssted han for at unddrage sig Betaling for Kost og Logis samt for at tilogne sig en Pibe, Møller havde laant ham, forlod under det falske Paaskud, at han skulde hen til Berslund for at faa en 500-Krone-seddel byttet. Han fulgtes bort med Mollers Hustru, der havde Ærinde i samme Veiretning, og efterat han paa Skrømt var gaaet til Berslund indhentede han hende og fortalte, at han forgjæves havde søgt at faa sin Pengeseddel byttet, og fik hende herved til at laane sig hendes Portemonnaie med deri værende 12 Kr., idet han gav hende en senere bortebleven Seddel, som efter hendes Forklaring maa antages at have været et Slags Anvisning paa det Arrestanten laante Beløb. Piben og Portemonnainen ere blevne borte for Arrestanten, der har forbrugt Pengene, men Besvægne, som har ansat Værdien af disse Gjenstande til henholdstvis 1 Kr. 50 Øre og 66 Øre samt anslaaet Betalingen for Kost og Logis til 1 Kr., har frafaldet Krav paa Erstatning. Forsaavidt Arrestanten sigtes for under sit Ophold her tillige at have tilvendt sig en Almanak og et Par Muffediser, da er der intet tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende fremkommet imod ham, der ikke vil have set noget til Almanakken og vil have kjøbt Muffediserne for 50 Øre af en hos Møller værende Pige.

Arrestanten gik nu over Horning, hvor han vil have kjøbt en ny Kaskjet for 3 Kr. 50 Øre, ad Varde til, men undervejs kom han i Trang for Penge og gik derfor ind til Skolelærer Christen Østergaard Pedersen i Finnerup, for hvem han foregav, at han havde havt i Commission at skulle købe en Kaskjet til Gaardeier Peder Simonsen sammesteds, og idet han leverede Skolelærer Pedersen fornævnte Kaskjet, fik han ham til at betale sig 3 Kr., som han sagde, at han havde udlagt for Simonsen til Indkjøbet. Pedersen har frafaldet Krav paa Erstatning imod at beholde Kaskjetten, som af Røtsvidnerne er vurderet til 1 Kr. 50 Øre.

I Varde opholdt Arrestanten sig nogle Dage og for at skaffe sig Penge skrev han i et Værtshus under et fingeret Navn — han husker ikke hvilket — et Brev til Krocier Chr. Riber i Ølvad Kro, i hvilket han affordrede denne — under hvilket Paaskud erindrør han ikke — 11 Kroner 63 Øre. Dette Brev lagde han tilligemed et ubrugeligt Uhrværk i en Convolut, udenpaa hvilket han fik en tilfældig Tilstedeværende til at skrive Kromandens Adresse og »Efterkrav 11 Kr 63 Øre» og afleverede det derefter til Kjøbmand Hesbeks Enke i Varde, med hvem han vidste, at Riber stod i Handelsforbindelse, hvorpaa hun udbetalte ham 11 Kr. 63 Øre. Kjøbmand Hesbeks Enke har paastaet sig Erstatning tilkjønt.

Forsaavidt Arrestanten frømdøles er sigtet for at have fra-

stjaalet Værtshusholder Nielsen i Varde et Uhr, da er der ikke imod hans bestemte Benægtelse fremkommet noget Bevis herfor.

Fra Varde drog Arrestanten nord paa og optraadte paa Holmelands Klit under Navnet Rosendahl med Foregivende om, at han handlede med Svin og tillige havde i Commission at kjøbe Landeiendomme. Her fravandt han Gaardeier Simon Enovoldsen et Beløb af 5 Kr. 63 Øre ved at faa ham til at medtage til videre Besorgelse en Pakke, som var adresseret til Sognefogden dersteds med Paaskrift om Efterkrav af fornævnte Beløb, og som efter Arrestantens Foregivende indeholdt et Uhr. Pakken, som Arrestanten selv havde lavet og forsynet med Paaskrift, indeholdt imidlertid kun værdiløse Gjenstande, og Besvegne har paastaaet sig sit Tab erstattet. Fremdeles forsøgte Arrestanten at fravende Gaardeier Jens Nielsen sammesteds et Pengebeløb, som han foregav at have udlagt for dennes Svoger, men Nielsen vilde ikke gaa ind derpaa.

Efterat have fiakket om i nogen Tid og under forskjellige Navne søgt Arbeide flere Stoder, kom Arrestanten til Eising og Sahl Sogne og her henvendte han sig Søndagon den 22de Febr. til Kjøbmand Lars Christensen og fik, ved at fortælle denne, at han kom fra Skive Station med Bud til Sognepræsten, Pastor Warming, om at afhente et Taffeluhr, Christensen til at skrive følgende til Præsten adresserede Brev: »Vær saa god at afhente det Taffeluhr paa Skive Banegaard. 5 Kr. 50 Øre i Efterkrav. Ærb. Lørup«, ved hvilket opdigtede Navn Arrestanten sigtede til Stationsforvalteren i Skive, som han dog ikke kjender, og som iøvrigt ikke hedder Lørup. Med dette Brev begav Arrestanten sig til Præstegaarden og fik her af Præstens Hustru, hvem han foreviste Brevet, idet han urigtig foregav at være ansat som Bud ved Skive Banegaard, udbetalt de ommeldte 5 Kr. 50 Øre, hvilket Beløb Pastor Warming har paastaaet sig erstattet.

Den 24de s. M. ankom Arrestanten til Viborg, og da han paa Veien hertil havde faaet at vide, at Avlsbruger Anton Olsen samt Værtshusholder Jens Jørgensen og dennes Hustru — hvilke Personer Arrestanten iøvrigt ikke kjendte — vare ude paa en Kjøretur og Jørgensens unge Datter ene hjemme, gik han ind i en Boutik, hvor han fik et Stykke Papir og derpaa skrev følgende Brev: »Gode Ven jeg har besørgt hvadt du badt mig om, men der kom til at fates 8 Kroner og 63 Øre, hvilket jeg har betalt. Hvilket jeg herfor kvetirer Sonefæde A. Jensen, Løenrop«, hvilket han lagde i en Convolut og fik Boutiksdrengen til udenpaa denne at skrive »Hr Anton Olson Viborg Efterkrav 8 Kr. 63 Øre betalt«, og med dette henvendte han sig til Jørgensens Datter Marie Jørgine Jørgensen, hvem han fortalte, at han var sendt med Brevet af sin Husbond, Sognefoged Anders Jensen i Lynderup — hvis Efternavn han forøvrigt ikke kjendte, hvorfor han paa Maa og Faa valgte Navnet

Jensen — som ifølge Brevet havde 8 Kr. 63 Øre tilgode hos Anton Olsen, og at han underveis havde modt hendes Fader, der havde bemyndiget hende til at udbetale Beløbet for Olsen. I Tillid hertil gav Pigen ham Pengene, og Brevet blev uaabnet, indtil hendes Forældre og Olsen et Par Dage efter kom hjem og da opdagede det begaaede Bedrageri, for hvilket der inidler-tid er frafaldet Krav paa Erstatning.

Fra Viborg vandrede Arrestanten nu ad Sjørring Kro til, hvor han ankom den 28de Febr. og indlogerede sig i den Hensigt at skaffe sig Kost og Logis uden at betale derfor. Her kaldte han sig Thorvald Hillerød og foregav bl. A., at han var forlovet med en Pige, hvem han den 2den Marts skulde træffe ved Onsild Station, da hun skulde fratræde sin nuhavende Tjeneste, og blev der af Kroeier Jens Christensen Hald og dennes Hustru truffet den Aftale med Arrestanten, at denne skulde bringe sin Kjæreste til Sjørring Kro, for at hun kunde tage Tjeneste der. Da Kroeierens Hustru den 1ste Marts skulde kjøre til Hobro, fik Arrestanten, der foregav, at han skulde købe sig Klæder dersteds, Tilladelse til at kjøre med, og han laante nu af Kroeierens et Sæt Klæder, en Tegnobog og en Pibe samt af Kroeierens Karl Andreas Mortensen et Uhr, hvilke Gjenstande han skulde aflevere ved sin Hjemkomst, men var dog strax hans Hensigt at besvige Laangiverne og tilegne sig disse Gjenstande, ligesom han Dagen forud i svigagtigt Øiemod havde indgaaet en Byttehandel med Karlen Jens Chr. Nielsen Vinge, der overlod ham en Frakke og et Tørklæde, imod at Arrestanten gav ham en gammel Frakke og 19 Kr. 50 Øre, hvilket Beløb dog først skulde betales, naar Arrestanten havde været i Hobro og der faaet byttet de store Pengesedler, han foregav at have hos sig. Efter Ankomsten til Hobro formaaede han Kroeierens Hustru til at betro ham 10 Kroner, for hvilken Sum han skulde købe Cigarer til hendes Mand, og under Paaskud af, at han nu vilde reise til sin Kjæreste, fjernede han sig og reiste til Aalborg, hvor han den 2den Marts blev anholdt og truffet i Besiddelse af samtlige de ovennævnte Gjenstande, af hvilke Klæderne, Tegnobogen og Piben, tilsammen vurderede til 53 Kr., ere blevne udleverede Kroeier Hald, og Uhret, der er vurderet til 26 Kr., til Andreas Mortensen, ligesom endelig Jens Chr. Nielsen Vingo imod at tilbagelevere Arrestanten den ham af denne leverede til 2 Kr. vurderede Frakke har faaet udleveret den Frakke og det Tørklæde, tilsammen vurderede til 21 Kr. 50 Øre, som han havde overladt Arrestanten. Samtlige Besvegne, af hvilke Kroeier Hald har ansat Kost og Logis for Arrestanten til 15 Kroner, have frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen.

Under sit Ophold i Sjørring Kro har Arrestanten endvidere gjort sig skyldig i Tyveri dels af en Kroeierens Hustru tilhø-

rende Nysolvs Uhrkjæde, der henlaa paa Disken i Skjænkstuen, og dels af en ovennævnte Andreas Mortensen tilhørende Portemonnaie med en deri værende Kobberskilling og ca. 9 Kr. i gangbar Mønt, hvilken han lige før Afreisen til Hobro tog ud af Lommen paa Mortensens Benklæder, der vare honlagte paa dennes Seng, som stod i et Kammer, Arrestanten maatte passere for at komme ud af sit Værelse. Kjæden, der er vurderet til 1 Kr., er bragt tilstede og udleveret Kroeier Hald, ligesom Mortensen har faaet udleveret Portemonnaien, der er vurderet til 1 Kr., tilligemed det i samme ved Arrestantens Anholdelse forefundne Pengebeløb, 5 Kr. 81 Øre, samt Kobberskillingen, og de Bestjaalne have frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 268, tildels sammenholdt med § 271, § 270 jfr. § 271, § 275, saamenholdt tildels med § 268 tildels med § 270, samt efter samme Lovs §§ 230, 1ste Led, 251 og 253 samt efter § 257, tildels sammenholdt med § 46, med en Straf, der efter samtlige Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til de idømte Erstatningsbeløb samt Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste.*

Onsdagen den 17de November.

Nr. 66. **Forretningsudvalget for Aarhus-Ryomgaard Jernbaneselskab** (Advokat Nellemann)
contra

Gaardeier Jens Olsen Kjeldsen
(Høiesterotssagfører Lunn),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at vedstaae en af ham foretagen Aktietegning.

Rougsø m. fl. Herroders Gjæsterets Dom af 1ste Mai 1877: „Indstævnte, Gaardeier Jens Olsen Kjeldsen af Heilskov, bør til Citanten, Kammerraad, Sagfører Esmann som Mandatarius for Forretningsudvalget for Aarhus-Ryomgaard Jernbaneselskab betale 200 Kr. med 5 pCt. Rente fra 4de Mai 1876 af, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes den 3 Sole mærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 16de December 1878: „Citanten, Gaardmand Jens Olsen Kjeldsen af Heilskov, bør for Tiltale af de Indstævnte, Forretningsudvalget for Aarhus—Ry-

omgaard Jernbaneselskab, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det deri antagne, men tildels ondog bestyrke dette, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: „Under denne Sag har Kammerraad, Sagfører Esmann i Aarhus som Mandatarius for de Indstævnte, Forretningsudvalget for Aarhus-Ryomgaard Jernbaneselskab, i 1ste Instants ved en Gjæsteret paastaet Citanten, Gaardmand Jens Olsen Kjeldsen af Heilskov, der i Henhold til en under 4de April 1874 udstedt Indbydelse til Aktietegning i en Jernbane fra Aarhus med Tilslutning til Randers—Grenaa Banen, havde tegnet sig for 2 Aktier à 100 Rdlr., tilpligtet at betale sig de først forfaldne 2 Fjerdedele af disse Aktiers Paalydende med 200 Kr. samt 5 % aarlig Rente heraf fra Gjæsteretsstævningens Dato den 4de Mai 1876 indtil Betaling skor, og da denne Paastand ved Gjæsteretsdommen er tagen til Følge, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instants har principaliter nedlagt Paastand om Sagens Afvisning fra Gjæsteretten, for hvilken Paastand han imidlertid ikke har paaberaabt sig nogen gyldig Grund, og subsidiært paastaet sig frifunden for de Indstævnets Tiltale, idet han, der har erkjendt at have tegnet sig for de ommeldte Aktier, har gjort gjældende, at denne Aktietegning ikke længere var bindende for ham. De Indstævnte have derimod procederet til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse.

I den nævnte Indbydelse af 4de April 1874, der er udstedt af endel Mænd i Aarhus By og Omegn og navnlig af Repræsentanter for Aarhus Amsraad, Aarhus Byraad og en stor Del Landsogne, som siges at være saammentraadte for at fremme Anlægget af en Jernbane fra Aarhus med Tilslutning til Randers-Grenaa Jernbanen, er det, efter nogle indledende Bemærkninger, navnlig om Anlægget af sidstnævnte Jernbane, udtalt, at der havde foreligget Indbyderne Projecter til flere forskellige Linier,

og at der særlig havde været droftet, om Aktietegning i Lighed med, hvad der var sket med Hensyn til Randers—Grenaa Banen, burde aabnes paa 2 forskjellige indbyrdes concurrerende Linier, og da navnlig en vestlig over Elsted og Haarup eller en østlig over Skjødstrup og Ny-Logten, begge med Sammenstød ved Sophie Amaliegaard, men at de havde foretrukket kun at indbyde til Aktietegning paa een Linie, nemlig fra Aarhus mod Uppgang henimod Elsted, dorfra drefende mod Øst forbi Kankbølle, Skjødstrup og Ny-Logten mod et Sving dorfra mod Vest om Segalt, Kraiberg og Linaa, og med Fortsættelse herfra over Karlby, Termestrup og Dougaard til Thorsager som den, der med Hensyn til alle de vigtigste Momenter, der bør komme i Betragtning, bedst fyldestgjør Egnens Interesser, i hvilken Henseende nærmere fremhæves, at den paa Grund af Stigningsforholdene er den forholdsvis billigste, saavel med Hensyn til Anlægget som med Hensyn til Driften, og at den, da den betjener et langt større Opland end nogen af de andre foreslaæde Linier, med Stationer ved Veien fra Lystrup til Elsted, ved Kankbølle, Ny-Logten, Linaa eller Sophie Amaliegaard eller Estrupgaarde, Karlby, Termestrup og Thorsager, selvfølgelig ogsaa bliver den mest rentable. Efterat der derpaa er indbudt til Aktietegning paa — som det hedder — den foran betegnede Linie, saaledes som denne af Indenrigsministeriet ved Concessionens Meddelelse endelig approberes, tilfoies nogle Bemærkninger om Banestrækningens Længde, der siges at ville udgjøre 5 $\frac{1}{2}$ Mil, om Bekostningen ved Anlægget og om Tilveiebringelsen af de fornødne Pengemidler, hvorefter der sluttelig tilfoies, at det er Indbydernes Hensigt, naar det fornødne Boløb er tegnet, at sammenkalde en Generalforsamling af alle Aktionærer, hvis Hverv det da vil blive at vælge Tillidsmænd, som paa Aktionærernes Vogno ville have at henvende sig til Regjeringen, saavel om en tidligere ommeldt Lov som om Concession paa Anlægget, og at bestemme de Terminer, i hvilke de tegnede Bidrag — 100 Rdlr. pr. Aktie — skulde indbetales, samt i det Hele at bringe Foretagendet til Udførelse.

Efterat Citanten i Henhold til denne Indbydelse havde tegnet sig for 2 Aktier a 100 Rdlr., blev der den 24de September 1874 afholdt en Generalforsamling, hvortil Aktionærerne vare indkaldte ved Bekjendtgjørelser i samtlige Aarhus og Randers Aviser, og ved hvilken der af Aktionærer ikkun var mødt 122, der dog repræsenterede 2433 Actier, og paa denne Generalforsamling blev der valgt en Bestyrelse, hvorhos denno — som det hedder under Forudsætning af, at Planen i dens Helhed kunde følges i sine Hovedtræk saaledes som den fremgaar af Indbydelsen til Aktietegningen — erholdt Bemyndigelse til blandt Andet at ansøge Regjeringen om Udstedelse af en Lov lig den for Randers—Grenaa Banen af 23de Mai 1873 og om Conces-

sion paa Jernbanens Anlæg. Senere efter Emanationen af Lov 4de Mai 1875 om Anlæg af Jernbaner fra Skive til Glyngøre og fra Aarhus til Rytomgaard, hvori det blandt Andet er bestemt, at der tilsidstnævnte Bane ikke maatte ydes Tilskud af Staten for en større Længde end $4\frac{3}{4}$ Mil, blev der den 26de s. M. efter Bekjendtgjørelser, der ikkun vare indrykkede i de i Aarhus udkommende Aviser, afholdt en ny Generalforsamling, ved hvilken der mødte 223 Aktionærer, og hvor det da blandt Andet blev vedtaget at modtage bemeldte Lov som den forelaa, idet Bestyrelsen dog tillige bemyndigedes til, dersom Concession derpaa kunde erholdes, at bygge Banen med omtrentlig Bibeholdelse af den oprindelige Linie, altsaa med en større Længde end de i Loven nævnte $4\frac{3}{4}$ Mil, selv uden forøget Statstilskud, men da Indenrigsministeriet i Skrivelse af 26de April 1875, ligesom senere i Skrivelse af 9de September s. A. havde tilkjendegivet, at der som Betingelse for Concessionens Meddelelse navnlig vilde blive fordret, at Banen ei blev fort væsentlig længere mod Vest end til Rosenholm, blev der ansøgt om og meddelt Concession paa Anlægget af en overensstemmende hermed ændret Jernbanelinie af ca. 5 Mils Længde, og Jernbanen er derefter anlagt saaledes som samme er ved blaa Farve betegnet paa et under Sagen fremlagt Kort, hvorefter Banen, medens dens Endepunkter ved Aarhus og Rytomgaard falde sammen med den i Indbydelsen af 4de April 1874 foreslaaede Linie, og den ligeledes paa det sydlige Stykke fra Aarhus til Skjodstrup i det Væsentlige følger denne, har omtrent fra sidstnævnte Sted paa en længere Strækning erholdt en østligere Retning med Stationer ved Hornslet og Mørke, hvorimod der ikke er — som i Indbydelsen forudsat — blevet Stationer ved Karlby og Termestrup.

Til Støtte for sin Formening om ikke længere at være bunden ved den skete Aktietegning har Citanten nu navnlig paaberaabt sig, at han ikkun har tegnet sig for Aktier i et Jernbaneanlæg med de i Indbydelsen af 4de April 1874 udtrykkelig nævnte Stationer, og at han ved denne Aktietegning særlig har taget Hensyn til, at der vilde blive Stationer ved Karlby og Termestrup, der begge ligge omtrent $\frac{3}{4}$ Mil fra hans Gaard i Heilskov, samt at han — idet Afstanden fra denne til den nærmeste Station paa den anlagte Jernbane, Mørke Station, er ca. $1\frac{1}{2}$ Fjerdingvei eller halvanden Gang længere, og der deshos fra hans Gaard til Auning Station paa Randers - Grenaa Banen er noget kortere end til Mørke Station — saaledes ved de Forandringer, der ere blevne foretagne med Hensyn til det i Indbydelsen af 4de April 1874 omhandlede Jernbaneanlæg, har mistet de Fordele, af Hensyn til hvilke han indlod sig paa den ommeldte Aktietegning.

De Indstevnte have derimod bestridt, at Aktietegningens Gyldighed skulde være betinget af, at der blev Stationer paa

de i Indbydelsen nævnte Steder, i hvilken Henseende de nærmere have paaberaabt sig, at Indbyderne ved Angivelsen af disse Stationer ikkun have villet betegne, hvilke Retningslinier for den projecterede Jernbane de da ansaa for de fordelagtigste, samt at det formentlig ikke blot følger af Forholdets Natur, at det maatte være overladt Aktionærene senere at træffe endelig Afgjørelse med Hensyn til Retningslinierne og Beliggenhedon af Stationerne, men ogsaa i selve Indbydelsen er ved de ovenfor citerede Ord den foran betegnede Linie saaledes som denne af Indenrigsministeriet ved Concessionens Meddelelse endelig approberes udtrykkelig forudsat, at de, der tegnede sig for Aktier, maatto finde sig i de Forandringer vedrørende Jernbanelinien i det Hele og navnlig ogsaa for Stationernes Vedkommende, som Indenrigsministeriet maatte opstille som Betingelser for Concessionens Meddelelse. De Indstævnte have derhos — foruden at bestride, at Afvigelserne mellem den anlagte og den i Indbydelsen foreslaaede Jernbane ere større end at denne dog kan betragtes som gennemført i sine Hovedtræk — paaberaabt sig, at de Beslutninger, der senere bleve vedtagne paa de ovennævnte Generalforsamlinger, og overensstemmende med hvilke Jernbanen er bleven anlagt, formentlig under alle Omstændigheder maa være bindende for Citanten, uanset at han ikke har deltaget i eller særlig samtykket i samme, i hvilken Henseende de have henvist dels til Udtalelserne i Indbydelsen af 4de April 1874 om den i samme ommeldte Generalforsamling dels til, at det formentlig følger af Forholdets Natur, at Majoriteten af de paa de ommeldte Generalforsamlinger mødte Aktionærer maatte være kompetente til at fatte Beslutninger med forbindende Virkning for de øvrige Aktionærer, idet i modsat Fald Gjennemførelsen af et saadant Foretagende som det omhandlede Jernbaneanlæg vilde være næsten umuligt.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 3. December 1880.

Cyldondalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Son).

Ferd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protokollsekretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 31—32.

(Fortsættes fra Nr. 30).

Nr. 66. Forretningsudvalget for Aarhus-Ryomgaard
Jernbaneselskab (Advokat Nellemann)
contra

Gaardeier Jens Olsen Kjeldsen (Høiesteretssagfører Lunn).

Efter Indholdet af Indbydelsen af 4de April 1874 og navnlig den i samme indeholdte Angivelse af Grundene, hvorfor Indbyderne i Stedet for at indbyde til Aktietegning paa 2 forskjellige Linier — hvis indbyrdes Afbigelser efter Sagens Oplysninger ikke vare væsentlig større end dem, der findes mellem den endelig vedtagne og den i Indbydelser foreslaaede Linie — havde bestemt sig til kun at indbyde til Aktietegning paa een Linie, og hvorfor de havde foretrukket den ved Angivelsen af bestemte Stationer nærmere betegnede Linie, findes der imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at han ikkun kan anses at have tegnet sig for Aktier i en Jernbane med Stationer paa de angivne Steder, og forsaavidt de Indstævnte herimod have paaberaabt sig de ovenfor citerede Ord i Indbydelsen, bemærkes, at det vel — idet det efter Parternes Procedure maa antages, at der ikke paa det med Indbydelsen fulgte Kort var angivet den projektorede Jernbaneliniens Retning imellem de forskjellige Stationer, samt idet disses Beliggenhed derhos ikke i Indbydelsen var betegnet paa anden Maade end Angivelse af Navnene paa de vedkommende Steder eller Landsbyer — maa anses forudsat i Indbydelsen, at Jernbaneliniens Retning imellem Stationerne og den nøiagtige Bestemmelse af disses Beliggenhed skulde være Gjenstand for nærmere Vedtagelse og Approbation af Indenrigsministeriet, hvorimod der ikke — som af de Indstævnte forment — kan af de ommeldte Ord udledes noget Forbehold af, at Aktietegningen skulde være bindende, selv om der blev vedtaget virkelige og for Aktionærerne væsentlige Forandringer,

Rasmus Nielsens i Marrobæk, Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i begge Instantser ophæves.»

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 7de April d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at det efter samtlige forhaandenværende Omstændigheder ikke findes at kunne paadrage Indstævnte Ansvar efter Straffelovens § 222, at han har omtalt det i den indankede Dom omhandlede Brevs Indhold for to Andre, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ingen Indflydelse kunne faae paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve og de de befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Levinson hver 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmissor ero saalydende: »Under nærværende i 1ste Instant ved Nykjøbing Herreds Politiret behandlede Sag paastod Indstævnte, Høker Rasmus Nielsen i Marrebæk, Citanten, Detailhandler Philipsen af Høiet, domt efter Lov af 10de Februar 1866 § 222 for formentlig Krænkelser af Brevhemmeligheden, og ved bemeldte Rets Dom af 5te September d. A. blev Citanten ogsaa i Henhold til bemeldte Lovbestemmelse tilpligtet at bøde til Statskassen en Mulkt af 20 Kr. eller i Mangel af sammes fulde Betaling i rette Tid at hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage, hvorhos det paalagdes ham at erstatte Indstævnte Sagens Omkostninger med 10 Kr.

Denne Dom har Citanten derefter indanket her for Retten, hvor han har paastaet den saaledes forandret, at han overensstemmende med sin for Underretten nedlagte Paastand frifindes for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos han har paastaet

sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst hos denne i begge Instantser. Indstævnte er, skjøndt han findes lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde her for Retten, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten.

Det fremgaar heraf, at Citanten vel har erkjendt at have brudt et til Indstævnte adresseret Brev, men at han tillige har paastaet, at dette er sket af en Feiltagelse. Efter hans Fremstilling blev det paagjældende Brev af Afsenderens Karl leveret til Citanten, der stod i Udsalget, idet Karlen sagde, at her var et Brev til ham, hvorefter Citanten uden at see efter Udskriften og i den Formening, at Brevet virkelig var til ham, brød Konvoluten, men da han saa, at der indeni laa en Regning til Indstævnte, og saaledes maatte antage, at han feilagtig havde brudt et til Indstævnte adresseret Brev, skyndte han sig ud til Karlen, og overgav ham Regningen, som han bad ham bringe Indstævnte med Anmodning om at sige til denne, at han af en Feiltagelse havde brudt Brevet. Denne Citantens Forklaring, der bestyrkes ved de afgivne Vidneforklaringer af den nævnte Karl og en anden Person, som var tilstede, da Citanten kom ud med det aabnede Brev, medens Indstævnte Intet har oplyst, der taler mod Rigtigheden af samme, bliver at lægge til Grund ved Sagens Afgjørelse, og da Anvendelsen af den paaberaabte Lovbestemmelse forudsætter, at Vedkommende forsætlig har gjort Brud paa Brevhemmeligheden, kan Citantens foranførte Forhold ikke henføres under bemeldte Lovbestemmelse, der ei heller kan finde Anvendelse mod ham, fordi han, efter hvad der er oplyst, har leveret Karlen Regningen og Brevet aabent tilbage og paa dennes Anmodning om at faae Konvoluten, har indskrænket sig til at bemærke, at han havde revet denne itu, eller fordi han senere har omtalt Brevets Indhold til Andre.

Citanten vil saaledes være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves i begge Instantser.

Under Sagen har der ikke været Brug for stemplet Papir.

Nr. 189.

Advokat Levinsen

contra

Carl Emil Theodor Dickhut (Defensor Hansen),
der tiltales for Vold og Fornærmelser imod Politiet.

Criminal- og Politirettens Dom af 29de Mai 1880: „Tiltalte Carl Emil Theodor Dickhut bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale denne Aktions Om-

kostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Møller, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede, Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens §§ 100 og 101, men efter de foreliggende Oplysninger, derunder en Høiestoret forelagt Lægeerklæring, hvorofter Tiltalte lider af en kronisk Hjertesygdom, under hvilken en moderat Nydelse af Spiritus kan fremkalde Cirkulationsforstyrrelser i Hjernen, findes hans Straf at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Carl Emil Theodor Dickhut bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Høiestoretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Carl Emil Theodor Dickhut for Vold og Fornærmelser mod Politiet og ved de afgivne Vidneforklaringer ere de med Sagen forbundne Omstændigheder beviste at være i det Væsentlige følgende:

Den 2den Marts d. A. om Aftenen omtrent Kl. 10 indfandt Tiltalte sig i Værtshusholder Borregaards Beværtning, Vesterbrogade Nr. 14 i Kjælderen, og da han, efter at have opholdt sig en Tid der og nydt nogle Drikkevarer, blev hoirestet og forulempede de øvrige Gjæster og han ikke paa Borregaards Anmodning vilde forholde sig rolig, blev Politibetjent Nr. 206 Larsen tilkaldt. Larsen opfordrede gjentagne Gange Tiltalte til at forlade Beværtningen, men han nægtede dette, og da Larsen vildt udsatte ham, gjorde han Modstand herimod, saa at han kun med Magt og ved Borregaards Hjælp blev ført op i Eiendommens Port, hvortil Beværtningslokalet har Udgang. Her faldt Tiltalte, som det maa antages over Trappetrinet, og da han alter kom paa Benene, saa han Leilighed til at drikke Larsen en Skalle, idet han med sin Pande bibragte ham et

stærkt Slag paa Kinden, saa at Larsen faldt om, hvorved Tiltalte kom til at ligge ovenpaa ham; Slaget, der bevirkede Hævelse og Æmhed af Kinden og Blødning af Munden, har iøvrigt ikke havt Følger. Efterat de begge vare komne op og Larsen først havde taget fat paa Tiltalte, greb denne med sine Hænder Larsens Haandled, og holdt dem saa fast, at Larsen ikke kunde rive sig los, og Tiltalte vedblev, uagtet Larsens Opfordringer til ham om at slippe, hermed, indtil Politibetjent Nr. 229 Schultz var kommen tilstede, og ved at slaae Tiltalte over den ene Haand med sin Stav bragte ham til at give Slip. Tiltalte blev nu af Larsen og Schultz med yderligere Politiasistance bragt til Politistationen paa Gasværksveien, og paa Veien hertil, hvor en Politibetjent havde ham under hver Arm, medens en tredje skjød efter, gjorde han, uden at slaae fra sig, Modstand mod Transporten ved at stride imod og søge at rive sig los, ligesom han udskjældte Schultz for Lus, Gadodreng og spurgte, om han kunde staae for en Øretæve. Larsen og Schultz vare ligesom de øvrige ved denne Leilighed assisterende Politifunktionairer iførte Tjenesteuniform.

Tiltalte har stadig under Sagen fastholdt, at han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke har været sig selv bevidst fra den paagældende Dags Eftermiddag, indtil han næste Morgen vaagnede i Stationens Detentionslokale, og at han saaledes Intet erindrede om sit Ophold i Borregaards Beværtning eller hans Anholdelse af Politiet, men efter hvad der ved forskellige under Sagen afhørte Deponenters Forklaringer er oplyst, maa det antages, at han, da han gjorde sig skyldig i det ovenfor fremstillede Forhold, vel har været beruset, men ikke i en saadan Grad, at det kan have nogen Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om hans Tilregnelighed.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 21de Oktober 1826 og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens §§ 100 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage."

Fredagen den 19de November.

Nr. 179.

Advokat Henrichsen

contra

Jens Andersen og Søren Madsen,

kaldet **Sveigaard** (Defensor Hansen),

der tiltales for Bedrageri eller Meddelagtighed heri.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 20de Marts 1880: "De Tiltalte, Gaardmændene Jens Andersen og Søren Madsen eller

Sveigaard, begge af Vester Assels, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at de in solidum udrede Aktiøns Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Sagfører Skibsby, 15 Kr. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Mai 1880: »Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denno være at stadfæste.

De Aktor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salarier findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Henriksen og Høiesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende Sag tiltales Gaardmændene Jøns Andersen og Søren Madsen, kaldet Sveigaard, begge af Vester Assels, for Bedrageri eller Meddelagtighed deri.

Efter Sagens Oplysninger solgte Tiltalte Jens Andersen paa et i Juni Maaned f. A. afholdt Marked i Nykjøbing efter Bemyndigelse eller i alt Fald med Samtykke af Tiltalte Søren Madsen en denne tilhørende Hest, der — hvad begge Tiltalte vidste — havde den Vane at bide i Krybben og Spilbommene og derved givo en eiendommelig Lyd »et Knyg« fra sig, til Hestehandler F. F. Koed, der optraadte paa en tysk Hestehandler Rosenbergs Vegne, uden at Tiltalte omtalte, at Hesten ikke var hans egen. Hesten blev solgt for 450 Kr., saaledes at Andersen udtrykkeligt indestod Kjøberen for, at Hesten var god til Brug, derimod omtalte han ikke dens ovennævnte Vane, og efter hans Forklaring blev der ikke spurgt, om Hesten var fri for usynlige Feil, hvorimod Koed har forklaret, at han stedse inden han betaler en kjøbt Hest, spørger Sælgeren, om han indestaaer for at Hesten ikke lider af usynlige Feil, hvorfor han føler sig overbevist om, at han ogsaa ved denne Leilighed har

gjort det, hvilket han dog ikke særligt kan mindes. Pengene bleve betalte til Tiltalte Andersen, hvem Kjøbereren antog for Hestens Eier, og han leverede dem til Tiltalte Madsen uden at han fik nogen Betaling for sin Uleilighed. Da Koed og Rosenberg imidlertid den næste Dag kom til Skive, hørte de af en Hestetrækker, at Hesten underveis havde vist sig som en slem Krybbebider, og de sendte derfor et Bud med et Brev til Tiltalte Andersen, hvori han opfordredes til at betale 150 Kr. i Erstatning eller lade Handelen gaae tilbage. De Tiltalte raadsløge nu om Sagen og vilde først ikke gaae ind herpaa, men kort efter telegraferede de til Skive i Andersens Navn, at denne vilde tage Hesten tilbage, og da der intet Svar kom herpaa, reiste Tiltalte Madsen samme Nat til Skive, hvor han erfarede, at Kjøbereren forinden var bortreist med Hesten, som Rosenberg senere ifølge Koeds Forklaring skal have maattet sælge med stort Tab.

De Tiltalte have imidlertid vedblivende fastholdt, at Hesten efter deres Formening ikke kunde kaldes for Krybbebider, da den kun viste den ovennævnte Adfærd, naar Krybben var tom, og at den ommeldte Vane i ethvert Fald ikke forringede dens Værdi, og vel maa ifølge en af det veterinaire Sundhedsraad over Sagen afgiven Erklæring en Hest, der har den omforklarede Vane, betragtes som Krybbebider, hvilken Feil efter Raadets Formening maa i Hestehandelen betragtes som en usynlig Feil, der ofte forringer Hestens Brugbarhed og altid dens Salgsværdi i en ikke ringe Grad, men ligesom der maa gaaes ud fra, at Tiltalte Andersen ikke udtrykkelig har erklæret Hesten fri for usynlige Feil, saaledes tør det heller ikke statueres, at denne i bedragerisk Hensigt har ladet Feilen uomtalt, saameget mindre som der mangler al Oplysning om, hvilken Værdi Hesten maatte siges at have, naar Hensyn tages til Feilen, hvilken ifølge en af en Dyr læge i Retten afgiven Erklæring kun skal forringe en iøvrigt bedre Hests Værdi med 50 til 60 Kr., og det maa derfor billiges, at de Tiltalte, af hvilke Jens Andersen er født i Aaret 1834 og tidligere ifølge Overrettens Dom af 20de Januar 1868 har været straffet efter Straffelovens § 234 cfr. § 228 jfr. tildels § 46 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, medens Soren Madsen, kaldet Sveigaard, der er født i Aaret 1831, ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen ere frifundne for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Salaret til Aktor for Underretten ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.*

Nr. 188.

Advokat Henrichsen
contra**Christen Hansen** (Defensor Bagger),

for bedrageligt Forhold.

Love Herreds Extrarets Dom af 11te Marts 1880: „Tiltalte Boelsmand Christen Hansen af Reerso-Ornum bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger deriblandt Salarium til Aktor, Prokurator Drechsel, og Defensor, Branddirecteur Fog, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Mai 1880: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Prokuratorerne Steinthal og Raasloff for Overretten betaler Tiltalte Boelsmand Christen Hansen af Reerso-Ornum 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjøndes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Love Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Boelsmand Christen Hansen af Reerso-Ornum, aktioneret for bedrageligt Forhold, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig heri, idet han, dør den 14de Januar d. A. var indkaldt for Høng Distrikts Forligskommission, hvor han mødte personlig, i Anledning af en Vexelgjæld paa 200 Kr., hvori han stod til Gaardeier Niels Jørgensens Enke i Slagelse, benægtede under Forligsprøven at skyldte Beløbet, som han paastod at have betalt, skjøndt han vidste, at dette var usandt. Som Motiv har han angivet, at han sad i fortrykte Forhold og ikke saa nogen Udvei til at skaffe Pengene, og at han troede at kunne blive fri for at betale Vexlen, naar han nægtede at skyldte noget efter den.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1846 og ikke forhen tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom, der alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring, saa

at det Forhold, hvori Tiltalte i November 1877 skal have gjort sig skyldig ved Udfærdigelsen af heromhandlede Vexel og hvorfor han ikke er dømt i 1ste Instants, ikke foreligger Overretten, — er anset strafskyldig for sit ovenfor betegnede Forhold, der dog ikke, som i Dommen antaget, kan henføres under Analogien af Straffelovens § 252, hvorimod samme Lovs § 257 bliver anvendelig. Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ligesom Bestemmelsen om Sagens Omkostninger tiltrædes. Underretsdommen vil saaledes være stadfæste.“

Mandagen den 22de November.

Nr. 250. Advokat Hindenburg

contra

Lars Pedersen Strange, Rasmus Johan Hansen og Mads Christian Bruun

(Defensor Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Juni 1880: „De Tiltalte, Lars Pedersen Strange, Rasmus Johan Hansen og Mads Christian Rasmussen Bruun, bør hver især hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Saa bør de og En for Alle og Alle for En udrede samtlige af denne Sags Undersøgelse og Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor og Defensor, Prokurator Blæsberg og Overretssagfører Jensen, respektive 20 Kr. og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof og Stadsrettens Dom af 17de August 1880: „De Tiltalte, Lars Pedersen Strange, Rasmus Johan Hansen, Mads Christian Rasmussen Bruun, bør hver især straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Beyer og Tvermoes, betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter de under Sagen afgivne Forklaringer maa det antages, at de Tiltaltes Forsøg paa at bevæge Smed Niels Nielsen til at

overtage Værtshusholder Allerts Beværtning har været grundet i en foregaaende Aftale med Allert, der havde lovet dem at, dersom Handelen kom istand, maatte de beholde enten 50 eller 100 Kr. af Afstaaessummen. Heri var der ikke noget ulovligt; og vel have de Tiltalte indrømmet, at de under Forhandlingen med Nielsen have, som i Dommen anført, fremstillet den med Beværtningen forbundne Søgning som bodro, end den efter deres Formening virkelig var, men efter de foreliggende Oplysninger kan det ikkun antages, at de i almindelige Udtryk have rost Beværtningen og der er navnlig intet fremkommet for, at de have brugt saadanne falske Forogivender om dons nærmere Beskaffenhed, som kunde paadrage Strafansvar. De ville derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at tilsvare Aktionens Omkostninger efter Overretsdømmens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Lars Pedersen Strange, Rasmus Johan Hansen og Mads Christian Rasmussen Bruun bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Omstændighederne ved nærværende fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte Lars Pedersen Strange, Rasmus Johan Hansen og Mads Christian Rasmussen Bruun aktioneres for bedrageligt Forhold, ere ifølge de Tiltaltes egne Tilstaaelser, der stemme med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger, følgende:

Efter at de Tiltalte den 18de April d. A. vare trufne sammen med Smed Niels Nielsen i en Beværtning i Nykjøbing paa Falster, sluttede de, som havde bragt i Erfaring, at Smed Nielsen havde en paa 250 Kr. lydende Sparekassobog hos sig, den indbyrdes Overenskomst, at de, for at skaffe sig Pengesfordel paa Nielsens Bekostning, skulde søge at bevæge ham til at overtage Værtshusholder Allerts Beværtning, som de vidste, at denne ønskede at afhænde, for en Kjøbesum, som de i dette Oiemed bestemte at angive høiere end det Beløb, for hvilket

Afstaelsen kunde opnaas, og derefter dele det Beløb, som Niels Nielsen paa den Maade, kom til at betale udover, hvad der tilkom Allert. For at iværksætte denne deres Plan, begav de sig i Følge med Nielsen, som, da de forebragte Sagen for ham, ikke lod til at være utilbøielig til at gaae ind derpaa, til Værtshusholder Allert, og, efterat en af de Tiltalte, uden at Nielsen hørte det, paa Forespørgsel havde erfaret af Allert, at han vilde afhænde Beværtningen for et Beløb, som Allert paa-
staar, at have angivet til 200 Kr., medens de Tiltalte villo have forstaaet, at det kun var 150 Kr., søgte de navnlig ved at rose Beværtningen og fremstille den Søgning, den havde, som langt bedre, end den, efter hvad de formonte, virkelig var, at bevæge Nielsen til at byde saa hoit et Beløb som muligt for derved at opnaae det størst mulige Overskud til indbyrdes Deling. Ved disse Paavirkninger lod Nielsen, som var bleven endel beskjenket, sig endelig overtale til at byde 250 Kr. for Beværtningen, hvornæst Tiltalte Strange for at hindre, at Nielsen skulde gaae fra sit Bud, og saaledes berove de Tiltalte deres Udbytte, strax nedskrev en Slutteddel om Handelen, hvilken de Tiltalte Hansen og Bruun underskrev til Vitterlighed, men, da Nielsen opfordredes til at meddele sin Underskrift, vægrede han sig derved, idet han, som var bleven mistænsom, yttrede, at det dermed kunde vente, indtil han atter kom til Byen den følgende Dag.

Da han imidlertid den følgende Dag blev opfordret til at opfylde den indgaaede Handel, afslog han det, og trods de Anstrængelser, som de Tiltalte Hansen og Bruun, som havde faaet Nielsens Sparekassebog i deres Besiddelse, gjorde for at orholde dens paalydende Beløb udbetalt og derved gennemføre deres Plan, lykkedes det dem dog ikke, idet Nielsen, da de endog nægtede at tilbagelevere ham hans Bog, søgte Beskyttelse hos Politiet.

For det af de Tiltalte Lars Pedersen Strange, Rasmus Johan Hansen og Mads Christian Rasmussen Bruun, som ere fødte henholdsvis den 13de Augst 1850, den 13de Marts 1841 og den 1ste August 1843, og af hvilke Ingen tidligere er funden tiltalt eller straffet, naar undtages, at Tiltalte R. J. Hansen i Aaret 1872 har erlagt en Bøde til Statskassen af 50 Kr. for misligt Forhold ved en Hestehandel, ifølge det Foranførte udviste Forhold ville de være at ansee efter Straffelovens § 251 jfr. § 46, med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes for hver især til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 257 sammenholdt med §§ 46 og 54, hvor især med Fængsel paa sædvanlig Fangokost i 8 Dage, være at forandre, hvorimod den i Hen-
seende til Aktionens Omkostninger vil være at stadfæste.“

Nr. 206.

Advokat Nolleman
contra**Peder Høy Frederiksen** (Defensor Hansen),

Halsnæs og Frederiksværks Birks Extrarets Dom af 5te Marts 1880: »Tiltalte forhenværende Gaardmand Peder Høy Frederiksen bør at honsættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder; saa udreder han og alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, dorunder de ved en Sættedommers Beskikkelse foranledigede Udgifter og i Salair til Aktor Prokurator Holch 40 Kr. og Defensor Prokurator Wodschow 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juni 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Christensen og Tvermoes betaler Tiltalte, forhenværende Gaardmand Peder Høy Frederiksen af Thoruj lille 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 90, sammenholdt med § 39, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Peder Høy Frederiksen bør honsættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nolleman og Høiesterets-sagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: »Under nærværende ved Halsnæs og Frederiksværks Birks Extraret i 1ste Instant's paakjendte Sag sigtes Tiltalte, forhenværende Gaardeier Peder Høy Frederiksen af Thoruplille, ifølge Justitsministeriets Ordre for Overtrædelse af Straffelovens § 90, og er han, der er født den 5te Juli 1824 og ikke findes tidligere straffet, ved den indankede Dom anset efter bemeldte § 90 cfr. § 39 med simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Medens det ved de af Vidnerne Gaardmand Hans Anderson, Kromand R. S. Holm, Gaardmand Rasmus Pedersen og Johan Holm afgivne beedigede Forklaringer er godtgjort, at Tiltalte Lordagen den 22de November f. A. om Aftenen under et Ophold i Thorup Kro har udtalt sig paa en i hoi Grad anstødelig og ærekrænkende Maado om Hs. Maj. Kongen, som i Underrettsdommen angivet, har Tiltalte forklaret, at han ved den paagjældende Leilighed var saa beskjænket, at han ikke ved hvad han sagde eller forotog sig.

Det er i denne Henseende oplyst, at han om Formiddagen var med sin Søsterson, fornævnte Gaardmand Hans Andersen i Thoruplille, hos hvorn han er tilhuse, kjørt til Frederiksværk, og at han, der i den senere Tid er i hoi Grad forfalden til Drik, drak en Del Brændevin, saa at han om Aftenen, da de mellem Kl. 6 og 7 kjørte hjem, efter Hans Andersens Formening var noget omtaaget eller halvfuld, men dog ikke i høiere Grad end at han kunde kjøre Hestene og samtale fornuftigt, ligesom han ogsaa, da de kom til Thorup Kro, imellem Kl. 7 og 8, selv kunde staae af Vognen og gaae ind i Kroen, hvor han tilligemed de ovennævnte Vidner, af hvilke dog Johan Holm af og til gik ud i Skjænkestuen, toge Plads i et Værelse ved Siden af denne. Her fik hver af dem 3 Thevandsknægte og under den der førte Samtale brugte Tiltalte de ovenpaapegede ærekrænkende Udladelser om Kongen, hvormed han dog ophørte, da Kromand Holm udtalte, at dersom Tiltalte gjentog sine Yttringer, vilde han slaae ham i Synet, idet Tiltalte derefter henlede Samtalen paa en ham tidligere overgaaet Ildebrand og derunder brugte ærekrænkende Yttringer om en tredje Mand. Da Hans Andersen kort efter vilde kjøre hjem, kunde Tiltalte ikke selv stige op i Vognen, men maatte hjælpes op, og blev lagt i Bunden af Vognen, hvor han under Hjemkjørselen, der antages at have medtaget 10 à 15 Minuter, blev liggende. Efter Hjemkomsten, omtrent Kl. 9, blev han, da Hestene vare fraspændte og fodrede, af Hans Andersen og dennes Karl Hans Nielsen løftet af Vognen og fulgt til sit Kammer, hvor Hans Nielsen var ham behjælpelig med tildels at afklæde ham og lægge ham tilsengs, ved hvilken Leilighed han efter Hans Niensens beedigede Forklaring vel som sædvanlig ikke var ædru, men dog ikke blot forstod hvad der blev sagt til ham, men ogsaa kunde givo rigtigt Svar.

At Tiltalte har været i hoi Grad beruset fremgaar nu vel af de afgivne Forklaringer, men at han har været uden Bevidsthed findes dog efter samtlige fremkomne Oplysninger ikke at kunne antages, navnlig da Johan Holm og Gaardmand Rasmus Pedersen have forklaret, at han dog under Samtalen i Kroen var istand til rigtig at opfatte hvad Andre sagde til ham, og til herpaa at give fornuftige Svar, og Hans Nielsen har givet

en lignende Forklaring om Tiltalte efter Hjemkomsten. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens § 90 cfr. § 39 og da den valgte Straf saavel som Dømmens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger bifaldes, vil den blive at stadfæste.»

Onsdagen den 21de November.

Nr. 7. Tjenestopigo **Marie Olsen**
(Advokat Henrichsen efter Ordre),
 contra

By- og Herredsfoged, Justitsraad **Carstens**
som Skifteforvalter i afgangne Postexpoditeur Thomas
Andersens Dødsbo samt Husmand Jens Pedersen m. Fl.
(Høiesteretssagfører Bagger efter Ordre),
betræffende Citantindens Paastand paa at erholde Boets Effektor
udleverede som formentlig givne hende i Livsgave.

Æro Herreds Skifterets Decision af 21de August 1878:
»Marie Olsens Paastand kan ikke tages til Følge.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Juni
1879: »Den paaankede Decision bør ved Magt at stande.
Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges
Prokurator Kalko et Salair af 50 Kr., som udredes af det Of-
fentlige.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil den være at
stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter
Omstændighederne at ophæve, og de Parternes befalede Sag-
førere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Processens Omkostninger
for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen be-
taler Citantinden 2 Kroner. Advokat Henrich-
sen og Høiesteretssagfører Bagger tillægges i
Salarium for Høiesteret hver 150 Kroner, der
udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Eftorat Postexpoditeur i Marstal Thomas Andersen den 22de Juli 1875 var afgaaet ved Døden paa Kommunehospitalet i Kjøbenhavn, blev der i hans Bo, som behandles af Ærø Herreds Skifteret, den 3die November s. A. af Tjenestepige Marie Olsen i Kjøbenhavn gjort Anmeldelse om, at den Afdøde paa sit Syge- og Dødsleie paa ovennævnte Hospital havde -- som det i Anmeldelsen hedder -- »med varm Haand» bortskjænket hende alt sit Gods, og blev der af Anmelderinden i Henhold hertil nedlagt Paastand om, at sauntlige under Boet inddragne Værdier og Gjenstande eller ialfald den Afdødes Kuffert, som han i sin Tid havde havt med sig paa Kommunehospitalet, tilligemed dens Indhold, derunder et betydeligt Beløb i forskjellige Værdipapirer, der udgjorde den væsentligste Del af den Afdødes Formue, udleveredes hende som hendes Eiendom. Imod denne Paastand blev der imidlertid reist Indsigelse af de i Boet anmeldte Arvinger efter den Afdøde, og den saaledes opstaaede Dispute, hvorunder der har været meddelt ovennævnte Marie Olsen fri Proces, blev ved Skifterettens Decision af 21de August f. A. afgjort derhen, at den af Marie Olsen fremsatte Paastand ikke kunde tages til Følge.

Denne Decision har Citantinden, fornævnte Marie Olsen, efter dertil meddelt fri Proces, samt i Henhold til Opreisningsbevilling af 21de Decbr. f. A. ved sin befalede Sagfører, Prokurator Kalko, indanket her for Retten og efter Stævning til Skifteforvalteren paa Boets Vegne samt til de under ovenanførte Dispute fremtraadte Modparter, Husmand Jens Pedersen, Indsiddet Rasmus Jensen, Huseier Mikkell Mogenssen, Husmand Jens Frandsen, Husmand Niels Rasmussens Enke, Karen Hansdatter, Rasmus Christensen og Husmand Niels Rasmussen, paa- staaet forandret i Overensstømmelse med sin for Skifteretten nedlagte Paastand. Saa har Citantindens befalede Sagfører og paa- staaet Dødsboet eller i hvert Fald dog det Offentlige til- pligtet at betale Appelsagens Omkostninger, derunder Salair til ham, efter Reglerne for benecicerede Sager.

Da de Indstævnte, skjøndt lovlig varslede, hverken ere mødte eller have ladet møde for Overretten, vil Sagen i Medfør af L. 1-4-30, jfr. Fr. 3die Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Skifteakton.

Forsaavidt nu Citantinden har bestridt de i Boet anmeldte Arvingers Competence til at optræde som Parter i den ovenom- meldte Dispute, maa der gives den paaankede Skiftedecision Med- hold i, at den af Citantinden herfor paaberaabte Omstændighed, at de anmeldte Arvinger ikke have tilveiebragt Bevis for det af dem opgivne Slægtskabsforhold til den Afdøde, ikke kan begrunde den nævnte Competenceindsigelse.

Hvad dernæst angaar Citantindens Anbringende, at den

Afdøde under sit Sygeleie paa Kommunehospitalet i levende Live har skjænket hende sine Eiendele, er det af et af de af hende til Støtte herfor førte Vidner forklaret, at den Afdøde en Dag, medens han laa syg paa Hospitalet, anmodede det om at sørge for, at hans Kuffert med Indhold, der var under Inspektionens Forvaring, blev udleveret Citantinden til Eiendom, samt at Afdøde, da han blev underrettet om, at dotte efter Hospitalets Reglement ikke kunde ske, forlangte Pen og Blæk, uden at dog dette blev ham tilstaaet. Det er derhos af flere Vidner forklaret, at den Afdøde, medens han laa paa Hospitalet, har — dog til hver af dem paa forskjellig Tid — udtalt, at Citantinden skulde have Alt, hvad han eiede, samt at hun maatte tage Nøglerne til hans Kuffert, hvorhos det er in confesso, at de ommeldte Nøgler i Overensstemmelse hermed bleve overgivne til Citantinden.

Samtlige foranførte Vidnesbyrd maa imidlertid anses for enlige, og ligesom derhos de omfklarede Yttringer af den Afdøde efter deres Indhold tildels findes nærmest at maatte forstaaes som alene gaende ud paa, hvorledes der efter hans Dod skulde forholdes med hans Eiendele, saaledes skjønnes der ikke af de omspurgte Nøglers Overlevering at kunne drages nogen afgjørende Slutning. Da der saaledes ikke skjønnes imod Arvingernes Benægtelse at være tilveiebragt Bøvis for, at den Afdøde til Fordel for Citantinden ved en Livsgave har disponeret over sine Eiendele eller ialfald over den omhandlede Kuffert og dennes Indhold, samt da der fremdeles ikke findes Føie til i Overensstemmelse med en af Citantinden nedlagt subsidiair Paastand at gjøre Sagens Udfald afhængigt af hendes Ed, vil den paaankede Skiftedecision allerede paa Grund heraf være at stadfæste, uden at det herefter bliver fornødent at prøve, hvad der iøvrigt fra Modpartens Side er gjort gjældende imod de af Citantinden nedlagte Paastande. Efter dette Sagens Udfald og da Modparten, som ovenanført, ikke har givet Møde for Overrotten, blive Sagens Omkostninger her for Retten at ophæve. Den befalede Sagførelse for begge Retter har været forsvarlig, og vil der være at tillægge Prokurator Kalko et Salair af 50 Kr., som udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.*

Nr. 175.

Etatsraad Buntzen

contra

Jacob Peter Pihl (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Sonderherreds Extrarets Dom af 15de Mai 1880:
 „Tiltalte Jacob Peter Pihl hensættes i Fængsel paa Vand og

Brød i 2 Gange 5 Dage og afholder Sagens lovlige Omkostninger, derunder Salairerne til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Lund, med 10 Kr. til hver af dem, foruden Diæter til dem begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til
Etatsraad Buntzen og Høiesterotssagfører Bag-
ger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arbeidsmand af Aaker Sogn Jacob Peter Pihl, der er født i Poulsker Sogn den 22de April 1835, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Otto Andreas Jensen, Svigersøn til Gaardeier Hans Jensen paa Krakgaard i Anker, har forklaret, at man allerede før Julen f. A. havde Tiltalte Pihl mistænkt for at stjæle af den paa Loen liggende Rug. Senere troede man at mærke, at der ogsaa blev taget af Havren. Da Gaardeierens Søn, Magnus Jensen, nu den 23de Februar sidstleden havde set Jacob Pihl begive sig til Loen og bære saa tungt paa en Vidiekurv med Smaahalm, at man kunde formode, der var skjult noget deri, gave han og Otto Jensen sig i Forening til at lede i den vestre Lolænge, til hvilken Pihl havde begivet sig dermed. De fandt da ogsaa en Pose med Havre hensat i en Gang i Loen. Otto Jensen skjulte sig nu i Loens Morke, medens Tiltalte fik sin Aftensmad, og afventede Pihls Tilbagekomst. Tiltalte vendte ogsaa virkelig tilbage, aabnede en Luge, der fra Loen gaar ud til den vest for Loen liggende Have, lod Posen falde udenfor, satte derpaa atter Krogon paa, og gik gjennem Gaarden ud ad den i den søndre Ende af Lolængen værende Port, over Havgjærdet, sydfra op imod Lugen. Gjennem en Sprække i Lugen iagttog Otto Jensen, at Pihl sankede Posen op. Han smækkede derfor Lugen op og raabte Tiltalte an. Uden at svare gav Pihl sig til at løbe med sine Koster. Han blev imidlertid af Otto Jensen indhentet ved et Gjærde, som han vel fik Posen kastet over, men ikke i en Hurtighed selv kunde komme over, og her blev han da anholdt af Otto Jensen. Denne har inden Retten med Ed bekræftet sin Forklaring,

Tiltalte har vedgaaet, at han, saaledes som Otto Jensen

har forklaret, er af denne bleven anholdt ved det nordre Have-gjærde, udenfor Gaarden, efterat være kommen ad den af Otto Jensen angivne Vei, og med den af ham til Rotten afgivne Pose — en af Gaardens Muleposer — der er befundet at indeholde ca. 1 Skp. urensot Havre, til en Værdi af 72 à 76 Øre. Men han har benægtet at have villet tilegne sig Havren, og forebragt, at han havde fodret et af Gaardeus Faar, der havde kastet Lam, med Havre, og nu ogsaa vilde fodre en Kvie i den nordre Længe, der havde kælvet samme Dag, hvorom Gaardeierens Datter havde anmodet ham. En naturlig Trang nødte ham imidlertid til at søge ud af Gaarden, der ikke har noget Privet. Paa den Vei tog han da Havresækken med sig. At han har kastet den ud af Lugen og senere over det nordre Gjærde til Haven, og selv villet gaa bagefter, benægter han ligeledes.

Forsaavidt hans Forklaring først er gaaet ud paa, at Gaardeier Jensens Datter havde anmodet ham om at give baade Faaret og Kvien Havre har han dog paa dennes edelige Benægtelse af at have opfordret Tiltalte til at fodre noget af disse Kreaturer med Havre, indskrænket sig til at paastaa, at Anmodningen gjaldt Kvien alene. Tillige har han senere erklæret ikke at kunne med Bestemthed huske, hvor han tog Posen fra, og ikke at turde paastaa, at han havde fodret Faaret lige umiddelbart forend han bar Posen bort. Overhovedet har han ikke villet kunne nøiagtig huske Enkelthederne ved det Passerede, undtagen det, at han ikke kastede Posen ud gennem Lugen, hvilket han har paastaet at kunne sige med Bestemthed.

Men ligesom det i sig maa have Formodningen mod sig, at Tiltalte skulde have taget Havrepose med sig, dersom han kun havde forladt Gaarden for at forrette et naturligt Ærinde, saaledes maa dette hans Anbringendes Troværdighed anses for yderligere svækket derved, at han sluttelig har maattet vedgaa, ikke med Bestemthed at kunne huske, hvorvidt han dengang endnu havde Posen ihænde efter Faarets Fodring, saaledes som han oprindelig har forklaret. Endvidere har hans Forklaring om sin Hjemmel til at anvende Havre til det Brug, han vil have tilsigtet at gjøre deraf, tabt i Troværdighed, dels ved den Indskrænkning, han i det senere Forhør har givet den foregivne Anmodning af Gaardeierens Datter, dels ved dennes edelige Benægtelse af overhovedet at have anmodet Tiltalte om at fodre noget af de paagjældende Dyr med Havre.

Da altsaa Tiltaltes egen Forklaring om Hensigten med at føre Havren med sig — som han forøvrigt har vedgaaet at have været i Besiddelse af under de af Otto Jensen angivne Omstændigheder — ikke kan staa til Troende, og Intet er bleven oplyst, som kunde fremkalde Tvivl om Sandfærdigheden af Otto Jensens Forklaring om at Tiltalte kastede Posen fra Løen

ud gennem Lugen, og at han dermed var paa Vei til at begive sig videre bort, skjønnes der ikke at være Foie til at tvivle om, at Tiltalte har taget Havren i Besiddelse for at tilegne sig den. Han vil derfor, idet han ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, nu være at anso efter almindelig borgerlig Straffelovs § 228, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 218.

Advokat Nellemann
contra

Thomas Johannes Frederik Samuelsen
(Defensor Buntzen)

der tiltales for Vareforfalskning eller bedrageligt Forhold.

Færæernes Sorenskriveris Extraretsdom af 31te Mai 1880: "Tiltalte, Thomas Johannes Frederik Samuelsen af Giljumsnæs, bør for Aktors Tiltale i nærværende Sag fri at være, dog saaledes at han udreder alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til den beskikkede Defensor, Kirkekasserer Bærentsen, 10 Kroner. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven "

Høiesterets Dom.

Om det end kunde anses godtgjort, at den af Tiltalte til Handelsmand Warg leverede, i den indankede Dom omhandlede, Tran indeholdt Vand, mangler der i hvert Fald tilstrækkelig Foie til at forkaste hans Benægtelse af, at han derom har været vidende, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at hverken Tiltaltes Adfærd paa Hjemreisen fra Forhøret den 17de Januar d. A. eller Oplysningerne om hans foregaaende Vandel bestyrke Mistanken imod ham. Det maa derfor billiges, at der ved Underrettsdommen er tillagt ham Frifindelse, dog med Forpligtelse til at tilsvare Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Etatsraad Buntzen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: "Nærværende Sag, hvorunder Thomas Johannes Frederik Samuelsen af Gil-

jumsnes tiltales for at have gjort sig skyldig i Vareforfalskning eller bedragerisk Forhold, er navnlig foranlediget ved en af Handelsmand Jens Wang af Midvaag til Stødets Sysselmand under 20de December f. A. gjort Anmeldelse om, at han nærede Mistanke om, at der var Vand i noget Tran, som nogle Dage forinden var bloven leveret til hans Handel af Tiltalte.

Samme Dag, som Anmeldelsen skete, blev Tranprobe anstillet med Hensyn til nogle i Handelens Pakhuskjælder beroende Trantønder, hvilken Prøve for de i Sagen som Nr. 1 og 2 betegnede Tønders Vedkommende afgav følgende Resultat:

Tønden Nr. 1 havde $2\frac{1}{2}$ Tomme høit Vand,
 — - 2 havde 4 do. do. med Grums.

Medens der samtidig hermed udtappedes af Tønden Nr. 1 omtrent 4 Potter klart Vand, hvorefter Foden begyndte at komme ud, or der senere under 5te Februar d. A. af Tønden Nr. 2 udtappet fuldelig $9\frac{1}{2}$ Pot Vand, idet dorhos saadant alt saas at udlække af samme forinden Udtapningen.

Ved en af Retten den 4de og 5te Marts næstefter, bl. A. i Overværelse af Tiltalte, foretagen yderligere Besigtigelse, befandtes Tønden Nr. 1 at ligge til venstre og Tønden Nr. 2 til høire for Indgangsdøren til Kjældereren, ligesom der foruden de fra Udtapningerne af 20de December f. A. og 5te Februar d. A. hidrørende Svikhuller endvidere i Tønden Nr. 1 befandtes et Svikhul, hvorom Retsvidnerne have erklæret, at det var der forinden den førstnævnte af Udtapningerne fandt Sted.

Endnu bemærkes i Forbindelse hermed, at de omhandlede Tønder efter det Oplyste ere almindelige Trantønder og at saadanne ordentligvis rumme 120 Potter, undertiden lidt mere, sjælden lidt mindre.

Jens Wang — der, næst at frafalde Krav paa Tiltalte og Erstatning, har aflagt edelig Forklaring i Sagen — har, væsentlig i Henhold til en ved hans Handel fort i Extraktgjenpart fremlagt Indhandlingsbog, opgivet som leveret til:

Tønden Nr. 2.

17de Decbr. f. A.	fra Thomas Jac. Johansen	$5\frac{1}{2}$ Pot Tran
	— Johs. Jonsen Gaasedal ved	
	Sønnon Joen Jacob 27 og 19	46
	— Tiltalte	60
18de s. M.	— Samme	7

118 $\frac{1}{2}$ Pot.

Tønden Nr. 1.

17de Decbr. f. A.	fra Tiltalte	66 Pot Tran
18de	— Johs. N. Jonsen	11 $\frac{1}{2}$
	— Ole Jacob Zachariason ved	
	Hans Chr. Hansen	27
	— Jens Jonsen	16

120 $\frac{1}{2}$ Pot

og herved bl. A. bemærket, at disse 2 Tønder henlagdes paa deres fornævnte Plads samme Dag, som endel fyldte Tran-tønder vare blevne indskibede, og vare de første, som derefter paafyldtes.

Iovrigt gaar Vidnets Forklaring ud paa Følgende:

En Dag før sidstafvigte Jul — formentlig saa sent paa Dagen, at Lys var tændt i Boutiken — kom Tiltalte og meddelte Vidnet, at han havde, saavidt Vidnet mindes, en Tønde Tran at levere. Vidnet anmodede Heine Haraldsen om at tage imod denne Tranlevering og gav samtidig Ordre til, at ikkun 2 Kvarrtøndemaal heraf maatte kommes paa Tønden Nr. 2, idet der heri alt forinden var kommen noget Tran, nemlig de tidligere nævnte $5\frac{1}{2}$ og 46 Potter, medens Resten skulde heldes paa Tønden Nr. 1.

Samme Dags Aften meddelte Heine Haraldsen Vidnet, at han frygtede for, at der var Vand i den Tran, han ifølge Vidnets Anbringende saaledes havde modtaget fra Tiltalte, efterdi det klarere først kom bag efter ved Udstyrtingen. Strax efter denne Meddelelse borede Vidnet det af Retsvidnerne omfoklarode Svikhul i Tønden Nr. 1, uden at Vand imidlertid den Gang flød ud. Senere, nemlig samme Dag den første Rapport blev optaget (den 20de December f. A.), undersøgte Vidnet, paa dertil fra nogle Arbeidere i Kjælderen givne Foranledning, Tønderne 1 og 2, og blev da opmærksom paa, at Vand udsivede af begge disse, hvorpaa Vidnet, hvis tidligere Mistanke herved var bleven bestyrket, strax anmeldte Sagen for Sysselmanden. Ligesom Vidnet ved derom anstillet Undersøgelse vil have forvisset sig om, at intet Vand fandtes i Tønderne, forinden der kom Tran paa disse, saaledes nærer han ikke den ringeste Mistanke om, at der har været Vand i den Tran, der er opført som leveret til Tønderne fra Andre end Tiltalte.

Hvad særlig angaar Tiltaltes Tranlevering til Tønden Nr. 2 paa de 7 Potter, har Vidnet bemærket, at bemeldte 7 Potter, som Drengen Clement Haraldsen modtog, efter Tiltaltes eget Ønske ikke blevo opførte i dennes Konto med Handelen, fordi han strax skulde kjøbe Varer for dem.

Heine Haraldsen har, vedrørende den af forrige Vidne opgivne Tranlevering fra Tiltalte under 17de Decbr. f. A. paa ialt 126 Potter, edelig forklaret følgende: Det var allerede mærkt den nævnte Dag, da Vidnet saa Tiltalte tale med Wang ved dennes Boutik, hvori Lys formentlig den Gang var tændt, og hørte ham sige til Wang, at han havde en Tønde Tran at levere. Vidnet tog efter Opfordring imod bemeldte Tranlevering, der, saavidt Vidnet mindes, hidbragtes i 4 Kyker (Grindemaver) og maalte samme inde i Pakhuskjælderen, bl. A. i Overværrelse af Tiltalte.

Maalingen foregik i 2 Gange med nogen Tids Mollemrum,

saaledes at først 2 Kwarttøndemaal, eller 60 Potter, kom paa en Tønde, som den Gang stod tilhøire for Kjælderdøren, og hvori der, efter Wangs Udsigende, alt iforveien var nogen Tran, og dernæst 2 Kwarttøndemaal samt 3 Topottemaal, eller 66 Potter, kom paa en Tønde, som den Gang stod tilvenstre for Døren. Vidnet, der i de ham foreviste Tønder Nr. 1 og 2 vil kunne gjenkjende de af ham omforklarede Tønder, har nu navnlig yderligere forklaret, at der saavel ved første som anden Maaling benyttedes et Lys, han havde hentet fra Boutikken og tændt inde i Kjælderen strax forinden første Maaling skulde begynde; at Vidnet ved Hjælp af dette Lys kunde se, at Trannen brae-ede (o: var skjoldet) i Tragten under Paaheldningen paa Tønden Nr. 2; at Vidnet ved Udstyrtingen i Kwarttøndemaalot fra en af de Kyker, hvis Indhold blev paaholdt Tønden Nr. 1, var opmærksom paa, at der, tvertimod hvad pleier at være Tilfældet, kom tyndere og klarere Vædske i Slutningen end i Begyndelsen, og at Vidnet — hos hvem Mistanke om mulig Forfalskning af Trannen var opstaaet ved det saaledes Forofaldne i Forbindelse med tidligere Udtalelser fra Vidnets Søn Clement i lignende Retning — forlangte Lyset nærmere hen, den Gang der skulde heldes gennem Tragten paa Tønden Nr. 1, for at se efter om Trannen ogsaa da brae-ede, men at Tiltalte besvarede Vidnets Forlangende herom med den Yttring, at det behøvedes ikke, saaledes at Vidnet ikke kunde se noget hertil donne senere Gang. Strax om Aftenen, efterat Maalingen var tilendebragt, gjorde Vidnet forrige Vidne bekjendt med den hos ham opstaaede Mistanke, hvorom han derimod ikke vil have udtalt sig ligeoverfor Tiltalte.

Anthonius Hansen har edelig forklaret, at han saa Tiltalte ankomme til Midvaag den 17de Decbr. f. A. henad Kl. 4 Eftermiddag, paa hvilken Dag samtlige fyldte Trantønder i Kjælderen vare blevne indskibede, og at han var tilstede i Kjælderen senere samme Dags Aften, da den af forrige Vidne omforklarede Tranlevering fra Tiltalte fandt Sted paa venstre Side af Indgangsdøren, hvor Tønden Nr. 1 den Gang laa, medens Tønden Nr. 2 laa tilhøire for samme. Sidstnævnte Tønde havde Vidnet derhos selv lagt paa dens angivne Plads kort efter den omtalte Indskibning, idet han ved samme Leilighed kom 5 $\frac{1}{2}$ Pot herpaa af de 11 Potter Tran, Vidnet samme Dag modtog fra Thomas I. Johansen. Da Vidnet Dagen efter var inde i Kjælderen bl. A. for at modtage de 54 $\frac{1}{2}$ Potter Tran fra Joh. N. Joensen, H. Chr. Hansen og J. Joensen, som han paaheldte Tønden Nr. 1, lagde Vidnet Mærke til, at der ikkun var Tran paa denne Tønde og Tønden Nr. 2. Ligesom Vidnet har betegnet Trannen fra Johansen som «klar og fersk foruden at brae-», saaledes vil Vidnet sikkert vide, at der heller ikke var Vand i Trannen fra de 3 andre fornævnte Personer, idet Vidnet maalte denne ved

høilys Dag. En af de nærmeste Dage efter 18de Decbr. f. A. blev Vidnet imidlertid opmærksom paa, at det sivede ud af begge Tønder, hvorom Vidnet nærmere har forklaret, at medens det utvivlsomt var Vand, som udfled af Tønden Nr. 1, var han derimod ikke den Gang ganske sikker paa, at der ogsaa kom Vand ud af Tønden Nr. 2, efterdi det, som flød ud heraf, var noget grumset. Men gennem den senere foretagne Tranprøve, hvilken Vidnet overværede, kom Vidnet til Kundskab om, at der var Vand i den Tønden Nr. 2 paaheldte Tran. Vidnet gjorde forøvrigt strax Wang bekendt med, hvad han saaledes havde set, hvornæst Wang i Vidnets Overværelse undersøgte Tønderne.

I Forbindelse hermed har Christian Jensen Næs bl. A. forklaret, at han var inde i Kjælderen sammen med Vidnet Antho-nius Hansen Dagen efter den Dag, Comparenten havde hørt omtale, at Tiltalte havde leveret en større Del Tran til Wangs Handel, og at Comparenten ved den Leilighed blev opmærksom paa, at Vand flød ud af et Svikhul i Bunden paa en Tønde til-venstre for Indgangsdøren samt sivede ud omkring Kanten paa Bunden af en Tønde tilhøre for samme. Comparenten meddelte strax Wang, hvad han saaledes havde bemærket, hvornæst denne i Overværelse af Comparenten og Vidnet Hansen eftersaa Tønderne.

Drengen Clement Haraldsen, en Son af Vidnet Heine Ha-raldsen, har forklaret, at han, der siden 1ste Novbr. f. A. har været i Wangs Tjeneste, oftere i Løbet af Tiden fra nævnte Dag og indtil noget før Jul har lagt Mærke til, at den Tran, han paa Wangs Vegne har modtaget fra Tiltalte og som sædvanlig-vis er blevet leveret saa sent paa Dagen, at Lys har maattet benyttes, ikko har været god.

Comparenten vil saaledes navnlig have set, at det som er kommet af Kykerne har været tyndere og klarere i Slutningen end i Førstningen og har »braet» ovenpaa, naar det er blevet styrtet i Tragten, noget Comparenten ogsaa har omtalt for sin Fader.

Ligesom Comparenten sikkert vil mindes, at Tiltalte kom saa sent paa Dagen med den første Del af den store Tranleve- ring, som Comparentens Fader modtog, saaledes blevo ogsaa de 7 Potter fra Tiltalte, som Comparenten selv modtog den paa- følgende Dag og paaheldte Tønden Nr. 2 — hvilken da stod tilhøre for Kjælderdøren — bragt i Skumringen. Da Compa- renten ved Modtagelsen af denne sidstomtalt Levering vilde hente Lys, paa Grund af hvad der var forefaldet ved tidligere Tranleveringer, yttrede Tiltalte hertil, »at det behøvedes ikke, fordi Trannen var saa liden». Comparenten kunde nu ikke i Mørket nøie se, hvorledes Trannen var beskaffen, men syntes dog at den var noget »grumset». Paa den anden Side vil Comparenten ikke have faltet Mistanke om nogen Urigtighed, naar han paa Wangs Vegne har modtaget Tran fra andre Per-

soner end Tiltalte. Dette gjælder saaledes ogsaa særlig om de 46 Potter Tran fra Joh. Joensen Gansedal, som Comparanten modtog af dennes Son Joen Jacob ved høilys Dag samt paa-heldte den ligeledes da tilhøre for Kjælderøren liggende Tønde Nr. 2 og hvilken Tran efter Comparantens Skjøn var ordentlig Tran og navnlig ikke »braaede».

Endelig har Thomas Haraldsen forklaret, at han for ca. 3 Aar siden lagde Mærke til, at noget til hans Handel af Tiltalte leveret Tran var lysere end smoltet Tran pleier at være, og at han, uagtet Tiltalte paa Forehold herom opgav som Grund dertil, at Trannen kun var lidt kogt, fattede Mistanke om, at der var kommet Vand i Trannen — en Mistanke hvori han nu har følt sig bestyrket ved, hvad han har bragt i Erfaring angaaende den imod Tiltalte indledede offentlige Undersøgelse.

Tiltalte, der overhovedet ikke vil kunne erindre noget om den omspurgte Tranlevering paa de 7 Potter, indrømmer derimod en Dag for sidstafvigte Jul at have meldt sig i Wangs Handel med en i hans Hjem tilberedt Tranlevering, der samme Dag blev modtaget af Vidnet Heine Haraldsen, og som ogsaa er krediteret ham med 126 Potter i hans under Sagen fremlagte Contrabog med Handelen. Ligesom Tiltalte imidlertid vedblivende har paaskudt Ubekjendtskab med, at der skulde have været Vand i hans heromtalte eller andre Tranleveringer til Wangs Handel, saaledes er hans øvrige Forklaring herom paa flere Punkter afvigende fra det i de foranførte Forklaringer Indeholdt.

Han vil da navnlig være ankommen til Midvaag med den første Del af Leveringen, medens det endnu var lyst, hvorved han yderligere har bemærket, at han begav sig hjemmefra den nævnte Dag mellem Kl. 2 og 3 Eftermiddag og ankom til bemeldte Bygd $\frac{1}{4}$ Time herefter. Medens han i Forbindelse hermed oprindelig bestemt paastod, at den af formeldte Vidne omfoklarede første Maaling foregik ved Dagslyset, har han senere modificeret sin Paastand herom derhen, at han ikke mindes — eller, som han ogsaa udtrykker sig, ikke veed — bedre end at dette forholder sig saa. Han har derhos talt om, at der alt den Gang stod en Stump Lys i Kjældereren, hvilken formentlig blev tændt i Anledning af den Undersøgelse, Wang anstillede med Tønderne, men som — ifølge hvad Tiltalte nærmest troer — strax efter blev slukket. Paa den anden Side vil Tiltalte imidlertid sikkert vide, at den heromtalte Stump Lys var et andet end det af Vidnet Haraldsen omtalte Lys, hvilket efter Tiltaltes Paastand først blev benyttet ved den af Vidnet omfoklarede anden Maaling. Iøvrigt benægter Tiltalte herunder at have udtalt sig om, at det var ufornodent at faa Lyset nærmere hen, ligesom Tiltalte overhovedet ikke vil have hørt nogen Anmodning blive rettet til ham desangaaende. Sluttelig har Til-

talte, næst at betvivle, hvorvidt hans Tran er bleven paaheldt de ham foreviste Tønder Nr. 1 og 2, antydtes som en Mulighed, snart at Vidnet Haraldsen, snart at nogle ved anden Maaling tilstedeværende Børn kunde have kommet Vand i Trannen.

Ligeoverfor denne Tiltaltes Forklaring, som i det Væsentlige stemmer overens med de af hans 2 Sønner Hans Marius og Johannes afgivne Forklaringer, bemærkes, at det ifølge Alt hvad herom foreligger, for det Første maa anses for tilstrækkelig godtgjort, dels at de af Wang opgivne Tranleveringer — deriblandt navnlig ogsaa de omspurgte Leveringer fra Tiltalte — alle have fundet Sted, og dels at de ere komne paa formeldte 2 Tønder. Da disse Tønder ved det dem saaledes paaheldte Potteantal vare at betragte, Tønden Nr. 1 som helt fyldt og Tønden Nr. 2 som næsten fyldt, paa 1 à 2 Potter nær, medens der af dem begge er udtappet ialt noget over 13 Potter Vand; da Tranleveringerne fra Andre end Tiltalte enstemmig ere omfoklarede som gode; da Intet foreligger til Begrundelse af Tiltaltes ovenfor anførte Formodning, samt naar henses til, hvad af Wang edelig er forklaret om, at der ikke fandtes Vand i Tønderne forinden Paabeldningen, maa det endvidere anses for godtgjort, at ialtfald en Del af det udtappede Kvantum Vand har været indeholdt i Tiltaltes Tran

Forsaavidt nu Tiltalte, som anført, vil være uvidende herom, da taler herimod navnlig de af Vidnet Haraldsen, dennes Søn og Thomas Haraldsen afgivne Forklaringer med Hensyn til Tiltaltes Adfærd ved de omspurgte og tidligere Tranleveringer, Tiltaltes egen vakkende Forklaring i Forbindelse med hans af Vidnerne Anthonius Hansen og Heine Haraldsen samt hans Brodersønner Samuel Jacob og Ole Olsen omfoklarede Adfærd paa Hjemreisen efter Forhøret den 17de Januar d. A., og hvad der iøvrigt er oplyst om hans hele foregaaende Vandel.

Retten finder imidlertid ikke, at der i de her anførte Omstændigheder indholdes tilstrækkelig Foie til, mod Tiltaltes Benægtelse, at anse ham for overbevist om at have gjort sig skyldig i et saadant strafbart Forhold, som det, hvorfor han er aktioneret.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger.“

Torsdagen den 25de November.

Nr. 186.

Etatsraad Buntzen
contra**Peder Olsen** (Defensor Klubien),

der tiltales for at have forledet til Vold, samt for falsk Forklaring for Retten.

Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 1ste Marts 1880: „Arrestanten Tjenestekarl Hans Hansen og Tiltalte Slagter Peder Olsen, Begge af Hillerød, bør at hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa bør Førstnævnte og at betale i Erstatning til Afbygger af Hillerød Overdrev Jørgen Jørgensen for Svie, Smerte og Næringstab 25 Kr., foruden Udgifter til Læge og Medicin under hans Kur efter Regning. Arrestanten og Tiltalte ville derhos in solidum have at udrede samtlige af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Prokurator Wodschow 12 Kr., og Defensor, Prokurator Langkilde 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Mai 1880: „Tiltalte Peder Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Til Afbygger Jørgen Jørgensen af Hillerød Overdrev bør Tiltalte in solidum med den ved Underretten medtiltalte Hans Hansen betale den denne ved Dommen paalagte Erstatning for Svie og Smerte og Næringstab 25 Kr. og for Udgifter til Læge og Medicin under hans Kur efter Regning. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og Lange betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, kjendes for Ret: Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. I Salarium for Hoiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Hillerød Kjøbstads Extraret paakjendte Sag, hvorunder Hans Hansen og Tiltalte Peder Olsen vare sigtede, Førstnævnte for Vold og Sidstnævnte for at have forledet til denne Forbrydelse, samt for falsk Forklaring for Retten, blev Hans Hansen ved den afsagte Dom anset efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og tilpligtet at betale i Erstatning til Afbygger af Hillerød Overdrov Jørgen Jørgensen for Svie, Smerte og Nærings-tab 25 Kr., foruden Udgifter til Læge og Medicin under hans Kur efter Regning, medøns Tiltalte Peder Olsen ikke fandtes at have paadraget sig Strafansvar for at have forledet til Vold, men blev anset efter Straffelovens § 146 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og denne Dom er nu for Tiltalte Peder Olsens Vedkommende indanket her for Retten.

Forsaavidt Tiltalte Peder Olsen er aktioneret for at have forledet til Vold, fremgaar det af de fremkomne Oplysninger, at der er sigtet til det Forhold, hvori den ved Underretten medtiltalte Hans Hansen er funden skyldig, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Om Aftenen den 16de Januar d. A. indfandt Afbygger Jørgen Jørgensen sig i Værtshusholder Anders Larsens Værtshus i Hillerød, hvor der var flere Personer tilstede, deriblandt Tiltalte Peder Olsen, der er Broder til Anders Larsens Hustru, og Hans Hansen, der var i Tjeneste hos Anders Larsen. Jørgen Jørgensen, der ved sin Ankomst var noget beruset, drak endel bayersk Øl, hvormed han ogsaa trakterede de Tilstedeværende, navnlig Hans Hansen, hvem han opfordrede til at følge ham hjem. Han var under sit Ophold der endel støiende, slog Anders Larsens Hund, der laa i Sofaen, og spændte Ben for en af Gjæsterne, hvorhos han efter Hans Hansens Forklaring var grov imod Anders Larsens Hustru eller Pige, fordi han ikke skulde have faaet Penge nok igjen. Herover blev Tiltalte Peder Olsen fortrydelig og udtalte til Hans Hansen, at Jørgen Jørgensen kunde have godt af nogle Klø, og at Hans Hansen skulde se at give ham nogle Klø, hvorhos han har raabt ud af Værtshusets Dør til Hans Hansen, om han ikke vilde stikke ham En, uden at der dog blev truffet Aftale derom, medens Hans Hansen efter sin Forklaring saa en Opfordring deri til ham om at prygle Jørgen Jørgensen. Da denne Kl. Øl forlod Værtshuset, fulgte Hans Hansen og Tiltalte tilligemed tvende af Gjæsterne

ham ad Hjemmet til, men paa Veien var Jørgen Jørgensen inde hos en Kjøbmand for at betale nogle Penge, hvor han fik nogle Drikkevarer, og hvor han, der nu var bleven meget beskjenket, laante en Egetræes Stok til at støtte sig med, hvilken han dog strax overlod til Hans Hansen, der gik med ham under Armen. Da de vare komne lidt udenfor Byen, forlod den ene af Gjæstørne dem, og Tiltalte tilligemed den anden gik en Gjenvei over en Mark til Alleen, i hvilken Jørgen Jørgensen og Hans Hansen gik, og hvor de mødte dem.

Tiltalte Peder Olsen yttrede da: »kommer I nu«, hvortil Hans Hansen svarede, »gjør I Vrøvl« og begyndte efter den tilstodeværende Gjæsts Forklaring tilsyneladende at yppe Klammeri med Tiltalte.

Uden nogen Anledning fra Jørgen Jørgensens Side slog Hans Hansen ham nu med knyttet Næve i Ansigtet, saa at han blev bedøvet og tumlede om, hvorefter han med Stokken slog løs paa Jørgen Jørgensens Hoved, saa at Stokken ved det første Slag gik i Stykker, men vedblev dog at slaa med den og sparkede tillige Jørgen Jørgensen med sine Træsko, da han vilde reise sig. Han forlod derpaa Jørgen Jørgensen og løb til de Andre, der vare løbne bort strax, da Hans Hansen gav Jørgen Jørgensen det første Slag, og fulgte med dem, idet han fortalte, at han havde banket Jørgen Jørgensen, slaaet Stokken itu paa ham og foset ham.

Jørgen Jørgensen fik ved den ham tilføiede Mishandling forskjellige Saar i Hovedet, der vel ere helbrødede, men efter Distriktslægens Erklæring har det ene efterladt en kronisk Taa-reflod, der dog maaske, men i alt Fald rimeligvis kun efter længere Tids Forløb vil blive hævet.

Efter det saaledes Oplyste maa Tiltalte ved sine Udtalelser til Hansen anses at have forledet denne til at udøve Vold imod Jørgen Jørgensen, og om end dette er sket i en større Grad, end af Tiltalte tilsigtet, findes han dog ikke at kunne undgaa Strafansvar efter Straffelovens § 203 cfr. § 52, og findes Straffen for ham, der er født den 29de Januar 1861 og ikke tidligere straffet, at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil blive at tilpligte in solidum med Hansen at udrede den domne ved Underrettsdommen paalagte Erstatning til Jørgen Jørgensen for Svie, Smerte og Næringstab 25 Kr., samt for Udgifter til Læge og Medicin efter Regning.

Derimod vil han i Medfør af Straffelovens § 147 ikke, som i Underrettsdommen antaget, kunne anses efter § 146, idet han vel er overbevist at have givet en urigtig Forklaring for Retten om, at han ikke havde været tilstede under Voldshandlingen eller navnlig dens Begyndelse, uden at det kan komme i Betragtning, at han alene afgav denne urigtige Forklaring for at Hans Hansen kunde foregive, at Jørgen Jørgensen slog ham først, da han

efter sine Udtalelser til Hans Hansen havde al Grund til at antage, at Sagen tildels gjaldt ham selv.

Underrettsdommen vil derfor blive at forandre i de foranførte Henseender, medens den, da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, med Hensyn til disse vil blive at stadfæste.*

Fredagen den 26de November.

Nr. 191.

Advokat Klubien

contra

Rasmus Pedersen, med Tilnavn **Mørke**

(Defensor Halkier),

der tiltales for Drab, Ildspaaættelse, Tyveri og Bedrageri.

Rinds-Gislum Herreders Extrarets Dom af 17de Januar 1880: •Arrestanten Rasmus Pedersen af Mørke bør straffes paa Livet. Arrestanten Niels Andersen bør hensættes til Arbeide i Forbedringshuset i 2 Aar. Arrestanterne bør hver for sig betale de med Sagens Undersøgelse, deres Arrest og Aktionen for Enhvers Vedkommende lovlig forbundne Omkostninger, dog at de En for Begge og Begge for En udrede i Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Brask og Holm, 40 Ki. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Mai 1880: •I Henseende til den Tiltalte Rasmus Pedersen, med Tilnavn Mørke, idømte Straf, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Niels Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men iøvrigt bør han for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger — hvorunder der i Salair tillægges Aktor for Underretten 60 Kr., Defensor sammesteds 50 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, hver 75 Kroner — udredes af Tiltalte Rasmus Pedersen, hvorhos Tiltalte Niels Andersen in solidum med ham tilsvare Halvdelen af disse Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Rasmus Pedersens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiestret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Rasmus Pedersen, med Tilnavn Mørke, for Drab, Ildspaaættelse, Tyveri og Bedrageri og Niels Andersen ligeledes for Drab, Ildspaaættelse, Tyveri og Bedrageri eller i alt Fald for sidstnævnte Forbrydelse og falsk Forklaring for Retten.

Efter Sagens Oplysninger bleve Detaillist P. Pedersen af Kleitrup, der boede hos sin Brodersøn, Gaardmand P. Mortensen sammesteds, og havde sin Leilighed i den søndre Ende af Gaardens østre Længde, samt hans Tjenestekarl Anders Jensen Bødker den 30te Juni f. A. om Eftermiddagen, da Sognefogden tilligemed flere andre Folk med Magt skaffede sig Adgang til hans aflaaede Bolig, fundne døde i den af dem i Forening afbenyttede Seng med tydelige Tegn paa at være dræbte med Slag i Hovedet, ligesom der var lagt en Strikke om Halsen paa enhver af de Dræbte; der var derhos gjort Forsøg paa at sætte Ild paa Sengen, hvilket dog ikke var lykkedes, idet Ilden kun havde forkullet Sengens ene Endestykke i en temmelig lang men smal Stribe, og endelig vare alle P. Pedersens contante Penge, der opbevaredes i et ved Hovedgjærdet af Sengen staaende Skab, samt en Del af de Dræbtes Klæder m. v. borttagne. Ifølge den af Distriktslægen, der samme Dag tilligemed Politimesteren afholdt Syn paa Stedet, afgivne Erklæring, vare begge de Dræbte — af hvilke P. Pedersen var omtrent 66 Aar og Anders Bødker omtrent 62 Aar gammel — blodige i Ansigtet, hvorhos der fandtes paa P. Pedersen over det venstre Øie et trekantet Saar, der trængte igjennem alle Bløddelene, med knust underliggende Rand af Øiegruben, over Næseroden et $1\frac{1}{2}$ “ langt Længdesaar med knust underliggende Ben samt fortil paa Halsen en ved Strikken, der dog ikke var sammentrukken, frembragt Strangulationsfuro, og paa Anders Bødker — foruden to Saar, der kun trængte igjennem Huden — paa venstre Side af Hovedet et 5“ langt Længdesaar med splintret gabende Brud af Hjerneskillen og over venstre Øie et $1\frac{1}{2}$ “ langt Tversaar, ligeledes med Brud, medens den om ham lagte Strikke laa løs over Hagen, og det af Distriktslægen og Fysikus, der den 3die Juli f. A. foretoge legal Obduktion af de Afdøde, afgivne visum repertum gaar ud paa, at det ved Obduktionen maa anses godtgjort, at Detaillist Petersen og Anders Bødker ere døde ved de Læsioner, der ere bibragte deres Hoveder, hvilke

Læsioner ere tilføiede dem i levende Live og maa anses for absolut dødelige, at der paa Petersen er foretaget Strangulationsforsøg, efter al Rimelighed efterat de dræbende Slag ere tilføiede ham, at der ikke ved Obduktionen er forefundet andet, der tyder paa, at andre forudgaaende, samtidige eller efterfølgende Omstændigheder have været medvirkende til Døden, samt at Læsionernes Beskaffenhed er saaledes, at de kunno være tilføiede med en ved Obduktionsforretningen tilstedeværende Toirekølle, der efter Sagens Oplysninger ved Forbrydelsens Opdagelse fandtes liggende ved Fodenden af de Dræbtes Seng tildels under Dynen.

Da Mistanken for at have begaaet eller dog været delagtig i de heromhandlede Forbrydelser snart blev henledet paa Tiltalte Rasmus Pedersen, der tidligere har været straffet, og som kjendt og oftere havde overnattet hos Detaillist Pedersen, hos hvem han navnlig, efter den 25de Juni f. A. at have forladt sit Arbejde i Gundestrup, ogsaa havde tilbragt Natten imellem den 26de og 27de s. M., hvorpaa han den paafølgende Nat havde været hos en Husmand i Hvorum, der ligger omtrent $\frac{1}{4}$ Mil fra Kleitrup, blev Rasmus Pedersen eftersøgt og den 3die Juli f. A. anholdt i Randers, hvor han sammen med en anden Person havde tilbragt Tiden fra den 30te Juni om Morgenen med at svire samt brugt en Del Penge, og han fandtes ved sin Anholdelse i Besiddelse af omtrent 103 Kr. i kontant Penge, en Del gode Klæder samt nogle andre Gjenstande, hvoriblandt en brun Tøgnebog, uden at han — der, da han forlod sit Arbejde i Gundestrup, kun eiede faa og meget daarligt Klæder, som han endnu den 28de Juni var iført, og af Penge, efter hvad der maa antages, kun omtrent 5 Kr. — var i Stand til at oplyse nogen rimelig Maade, hvorpaa han havde erhvervet alt dette.

Tiltalte nægtede imidlertid at have havt nogen Del i de begaaede Forbrydelser eller at kunne give nogen Oplysning om disse og fastholdt i lang Tid denne Benægtelse, uagtet Mistanken imod ham, efterhaanden som Undersøgelsen i Sagen skred fremad, mere og mere bestyrkedes, idet det navnlig oplystes, at den ovennævnte brune Tøgnebog samt de ved Anholdelsen i hans Besiddelse forefundne Klæder — med Undtagelse af enkelte Stykker, som han havde kjøbt under Opholdet i Randers — havde tilhørt de Dræbte og endnu den 29de Juni f. A. om Aftenen været i disses Besiddelse, hvorhos Tiltaltes ovennævnte gamle Klæder den 30te Juli f. A. bleve fundne skjulte under noget Løv i en Sandgrav i den lidt syd for Kleitrup liggende Lindum Skov, ligesom hans Forklaring om, hvor han havde opholdt sig, fra han den 25de Juni forlod Gundestrup, indtil han den 30te s. M. kom til Randers, og navnlig Natten imellem den 29de og 30te, viste sig at være urigtig.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 10. December 1890.

Trykningen foretaget af Nordens Bøgerhandels Forlag (F. Høgel & Søn).

Færd. Fjeldsøes Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende.

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 33.

(Fortsættes fra Nr. 32).

Nr. 191.

Advokat Klubien

contra

Rasmus Pedersen, med Tilnavn Mørke (Defensor Halkier).

Imidlertid var Mistanken for paa en eller anden Maade at være impliceret i de begaaede Forbrydelser efterhaanden tillige bleven rottet paa forskjellige andre Personer og deriblandt Tiltalte Niels Andersen, der nogen Tid iforveien havde tjent sammen med Rasmus Pedersen i Gundestrup og den 29de Juni var bleven bortvist fra sin Tjeneste hos Kromanden i Purhus Kro, og efterat Niels Andersen den 3die August f. A. var bleven anholdt paa Hovedgaardens Store-Restrup i Hvornum Herred, hvor han havde indfundet sig den 2den Juli om Aftenen og siden den Tid havt Tjeneste, afgav han den 7de August en Tilstaaelse, der — efterat han i en Række senere Forhør havde i forskjellige, tildels væsentlige Punkter forandret og berigtiget samme — gik ud paa følgende: Den 29de Juni om Aftenen ved Solnedgang kom Tiltalte til sin Moders Bolig i Hørby, hvorfra han imidlertid noget senere, da Moderen og hans Sødskende vare gaaede til Ro, ubemærket sneg sig bort for at gaa til Øls Krat og der træffe sammen med Rasmus Pedersen, hvem han havde lovet at ledsage til Detaillist Pedersen, af hvem Medtaltalte vilde laane Penge. Paa Veien til Kleitrup blev det imidlertid efter Rasmus Pedersens Forslag aftalt imellom dem, at de, efterat være blevne lukkede ind hos P. Pedersen,, skulde søge at stjæle sammesteds og, hvis P. Pedersen og hans Karl skulde vaagne og vildo gjøre Anskrig, slaa dem begge ihjel, i hvilket Øiemød Rasmus Pedersen medtog en Tøirekølle, som henlaa i en Sivbusk i Nærheden af P. Mortensens Gaard, ligesom det tillige blev aftalt, at de, naar Mordene vare begaaede, skulde for at skjule Udaaden, brænde Huset af. Efterat de omtrent Kl. 11^{1/2} vare blevne lukkede ind

hos P. Pedersen og der havde tilbragt omtrent en Timestid i en i Sovekammeret staaende Slagseng, indtil P. Pedersen og Anders Bødker vare faldne i Søvn, stod Rasmus Pedersen op og gav sig til at søge omkring i Stuen for at stjæle, og da Anders Bødker nu vaagnede og gjorde Mino til at springe ud af Sengen, dræbte Rasmus Pedersen ham ved at slaa ham i Hovedet med den ommeldte Toirekolle, som Tiltalte nu efter hans Opfordring hentede til ham ude fra Forstuen, hvor Rasmus Pedersen ved Ankomsten havde sat den fra sig, hvorpaa han med Tiltaltes Bistand lagde en Strikke, som han førte med sig, om Halsen paa P. Pedersen, der imidlertid ligeledes var vaagnet, og efterat først Tiltalte og siden Rasmus Pedersen havde trukket i Strikken, saa at P. Pedersen var begyndt at kvæles, dernæst ligeledes ved Kølleslag dræbte denne. Rasmus Pedersen opbrød nu det i Værelset staaende Skab og udtog deraf en Pakke Papirer samt tilegnede sig en Del Klædningsstykker, og efterat han derpaa havde taget noget Papir og nogle Pakker og lagt dem under Sengen, uden at Tiltalte imidlertid saa, om han tændte Ild deri, forlode de begge Gjærningsstedet, efterat Rasmus Pedersen havde afaaset Døren og medtaget Nøglen, og fulgtes ad til Lindum Skov, hvorfra Tiltalte uden at have faaet nogen Andel i Udbyttet af Tyveriet eller noget andet Vederlag for den Medtiltalte ydede Bistand, gik til sin Moders Hjem, hvor han gik i Seng uden at Nogen mærkede hans Komme, medens Rasmus Pedersen, efter først at have været længere inde i Skoven, hvor han skiftede Klæder i eller ved en Sandgrav, gik bort i Retning af Sønder-Onsild. Ved et den 8de August paa Gjærningsstedet afholdt Forhør, under hvilket der blev givet Tiltalte Leilighed til at paavise de Steder, hvor han efter sit Udsagn havde færdedes med Rasmus Pedersen, paaviste han derhos i Udkanten af Lindum Skov et Sted, hvor han angav, at Rasmus Pedersen var gaaet ind i Skoven for at klæde sig om, og ved at følge denne Anvisning stødte Retten ogsaa i ca. 200 Alens Afstand derfra paa den Grusgrav, i hvilken Rasmus Pedersens gamle Klæder virkelig, efter hvad der dorefter blev oplyst, kort i Forveien vare fundne, om hvilken Grusgravs Belliggenhed Rotten og de den ledsagende Personer maa antages paa den Tid at have været uvidende.

Den 19de September f. A. begjærede Rasmus Pedersen sig fremstillet for Retten og tilstod nu, at han havde dræbt Detailist Pedersen og Anders Bødker ved at slaa dem i Hovedet med den paa Gjærningsstedet fundne Toirekolle, og han har i dette og flere senere Forhør herom afgivet følgende Forklaring.

Den 28de Juni f. A. lidt efter Middag forlod Tiltalte det Hus i Hvornum, hvor han havde tilbragt den foregaaende Nat, for at gaa til Gundestrup, men blev af en stærk Tordenbyge foranlediget til at søge Ly i et Tørvehus ved Jonas Nielsens

Gaard i samme By, og medens han opholdt sig her, opstod Tanken om at dræbe P. Pedersen og dennes Karl hos ham, hvilket ikke skete af Hævnlyst, da han ikke nærrede Fjendskab imod nogen af dem, men alene for at stjæle, idet han — der dengang var ganske blottet for Penge og som meldt kun havde meget daarligere Klæder — indsaa at han ikke vilde kunne komme til at stjæle fra P. Pedersen uden at han først aflivede denne og Anders Bødker. Han forblev nu i Tørvehuset til efter almindelig Sengetid, da han begav sig ad Kleitrup til, idet han modtog en Tøirekølle, som han fandt paa Marken i Nærheden af Jonas Nielsens Maltkølle, samt en ved denne henlagt Frakke, men da han dengang ikke havde Mod til at udføre Gjerningen, fordi han var ædru, gik han ind i et til P. Mortensens Gaard hørende Bagerhus, hvor han lagde sig til Hvile, efterat have henlagt Tøirekøllen i en Sivbusk i Nærheden, og senere hen paa Natten herfra, idet han modtog Tøirekøllen, hen til Detaillist Pedersens Pakhus, til hvilket han skaffede sig Adgang ved at krybe ind gjenneim en Luge. Her opholdt Tiltalte sig — med Undtagelse af en kort Tid, da han var henne ved et tæt ved Pakhuset liggende gammelt Voldsted — hele den paafølgende Dag indtil om Aftenen Kl. 11 à 12, da han, der imidlertid under Opholdet i Pakhuset havde drukket en Del Vin og Brændevin, som han fandt sammesteds, medens han derimod intet havde faaet at spise, siden han den foregaaende Dag havde forladt den ovennævnte Husmand i Hvornum og som derfor var bleven temmelig beruset, gik hen til P. Pedersens Leilighed og paa sin Anmodning blev indladt af P. Pedersen og af denne fik Tilladelse til at lægge sig i den ovennævnte Slagseng. Efterat have sovet her i vel omtrent 4 Timer, stod han op og listede sig uden først at klæde sig paa og idet han var ganske nøgen — eftersom han havde skilt sig af med sin Skjorte, uden at han iøvrigt vil kunne erindre, naar og hvorledes dette er sket — ud i Forstuen efter Tøirekøllen, som han havde bragt med sig, indsvøbt i Jonas Nielsens Frakke, og lagt fra sig ude i Forstuen, og idet han nu stillede sig ved Skabet bagved Hovedenden af Sengen, hvori P. Pedersen og Anders Bødker laa stille og efter hans Formening sov, slog han dem med Køllen i Hovedet, men skjøndt hans Rus efter hans Forklaring dengang var gaaet noget over, vil han dog endnu have befundet sig i en saadan Sindsbevægelse, at han ikke kan mindes de nærmere Omstændigheder ved hans Fremgangsmaade, og han har navnlig erklæret sig ude af Stand til at oplyse, hvem af de Paagældende han først slog, og hvormango Slag han gav dem, ligesaalidt som han, uagtet han gjentagende og indtrængende har været opfordret til at tænke sig om i saa Henseende, vil kunne erindre, at han, efterat have ihjelslaet dem, har lagt Strikker om Halsen paa dem eller overhovedet at han har været i Besiddelse

af de ovennævnte Strikker. Efterat han havde udført Mordene, lagde Tiltalte Kollen fra sig i Sengen og trak Dynen op over de Myrdede, hvorpaa han af P. Pedersens Skab, som han oplukkede med Nøglen, der sad i Laasen, tilegnede sig et storre Pengebeløb, som det maa antages mindst 326 Kr., der laa dels i den ovennævnte Tegnebog dels i en Lærredspung, som han ligelodes medtog, og dels løst i Skabet, ligesom han endvidere tilegnede sig en Del Klædningsstykker og noget usyot Toi — som det maa antages af Værdi tilsammen omtrent 60 Kr. — der beroede paa forskjellige Steder i Stuen, og som han fyldte i en ligeledes i Stuen liggende gammel Sæk, og endelig tog han paa Bordet i Boutiken ved Siden af Sovekammeret to Spiddelys, stillede dem under Sengen, hvori de Myrdede laa, og tændte Lysene i den Tanke, at Gaarden skulde brænde, i hvilken Henseende han nærmere har udsagt, at han — der vidste, at der i Gaarden foruden de Dræbte boede to Familier — ikke har kunnet være uvidende om, at han ved Ildspaaættelsen udsatte de til disse Familier hørende Personers Liv for Fare, men at han ikke har havt til Hensigt at de skulde indebrænde eller — som han ogsaa har udtrykt sig — at han ikke saaledes nøie har tænkt over denne Mulighed, men forholdt sig noget ligegyldig derved, og at det, da det var Dag, maatte formodes, at Ilden, hvis den var udbrudt, hurtigt vilde være bleven bemærket og de ommeldte Personer da være blevene frelste, hvad der iøvrigt efter Sagens Omstændigheder ogsaa nærmest er Foie til at antage. — Tiltalte, der formener, at han neppe har brugt mere end $\frac{1}{4}$ Time til at udføre Drabene, Tyvriene og Ildspaaættelsen, forlod nu omtrent Kl. 4 om Morgenen P. Pedersens Bølg, som han afhaasede efter sig med Nøglen, der laa inde i Stuen, og som han senere vil have bortkastet tilligemed Nøglen til Skabsdøren, og gik til Lindum Skov, hvor han iførte sig en Del af de stjaalne Klæder og nedlagde sine egne gamle Klæder tilligemed den Jonas Nielsen frastjaalne Frakke i den ovennævnte gamle Sæk, som han skjulte i den Grusgrav, hvor den som meldt senere blev funden, hvorofter han begav sig til Onsild Station og kjørte med Morgentoget derfra til Randers.

I den P. Pedersen frastjaalne Tegnebog fandtes foruden Pengene en Sparekassebog og to med Stempel forsynede Dokumenter, som det maa antages Obligationer, men disse saavel som Sparekassen vil Tiltalte have bortkastet paa Veien fra Lindum Skov til Onsild Station.

Efterat Tiltalte Rasmus Pedersen i Forhøret den 19de September havde afgivet Tilstaaelse om at have forøvet de ommeldte Mord og Tiltalte Niels Andersen var bleven bekendt hermed, har denne i et den 22de s. M. afholdt Forhør fuldstændigt tilbagekaldt sin tidligere Tilstaaelse om at have været delagtig deri og derimod paastaet — hvad han senere vedholdende har fast-

holdt — at han ikke har havt nogensomhelst Del i Mordet, men at hans hele Forklaring herom var opdigtet, og at han har tilbragt hele Natten mellem den 29de og 30te Juni i sin Seng hjemme i hans Moders Hus i Hørby, der er beliggende omtrent 1½ Mil fra Gjæringsstedet, hvorhos han som Motiv til, at han havde afgivet en urigtig Tilstaaelse, har udsagt, at han fra Begyndelsen af havde ladet sig bevæge hertil ved Haabet om, naar han oplyste Noget, at faa Tilladelse til at bruge Skraatobak i Arresten, og at han, efterat have gjort det første Skridt, har ladet sig forlede til at gaa videre og efter de til ham rettede Spørgsmaal give Forklaring om, hvad han ikke vidste, dels af Frygt for at blive belagt med Haandjern, dels i den Tanke, at han derved kunde bidrage til at fælde Rasmus Pedersen, hvem han var vred paa; og om hvis Skyld han ikke nærede nogen Tvivl. Tiltalte Rasmus Pedersen — der iøvrigt i det første Forhor, hvori han afgav Tilstaaelse, udtalte, at han vel syntes at mindes, at der var en Person med ham, men at han ingen tydelig Erindring havde, om det var Tiltalte Niels Andersen eller en Anden — har ogsaa senere paa det Høitideligste forsikkret, at han ikke ved at have den 29de eller 30te Juni set noget til Niels Andersen enten for, under eller efter Mordene, hvilke han ved at have udført alene uden Nogens Hjælp, og denne Forklaring har han siden efter under hele Undersøgelsen bestemt fastholdt.

Medens nu den af Tiltalte Rasmus Pedersen afgivne Tilstaaelse i det Væsentlige er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, saa at der navnlig ikke er nogen Føje til at betvivle Rigtigheden af hans Tilstaaelse, forsaavidt hans egen Virksomhed angaaer, med Hensyn til hvilken det herefter alene henstaar uopklaret, om han foruden at have bibragt P. Pedersen og Anders Bødker de dræbende Slag med Kollen tillige har lagt dem Rebene om Halsen, hvad han, som meldt, ikke vil kunne erindre, men dog under den fortsatte Undersøgelse har erkjendt at maatte have gjort, eftersom der Ingen var med ham, bør der derimod — uanset Bestemmelsen i Lvs. 1—15—1 — ikke lægges afgjørende Vægt paa Tiltalte Niels Andersens først afgivne Tilstaaelse om at have været delagtig i Gjærningen; thi skjendt denne Tilstaaelse, som Niels Andersen i Hovedsagen fastholdt gennem en Række af Forhor, efterhaanden blev en Del bestyrket ved, hvad der ellers fremkom under Sagen, og i Særdeleshed derved, at han, som ovenfor anført, var i Stand til med temmelig Nøiagtighed at angive Beliggenheden af den Grusgrav, hvori Rasmus Pedersen samme Morgen, Mordene vare forøvede, havde skjult sine gamle Klæder — hvad han senere har angivet udelukkende at skyldes en løs Gjetning — hvorhos denne Tiltalte ogsaa har kunnet give Forklaring om andre under Sagen oplyste Enkeltheder, som det vanskelig kan forstaas, at han kan have

været vidende om, uden paa en eller anden Maade at have været i Ledtog med Rasmus Pedersen, saasom at Sidstnævnte ingen Skjorte havde paa den Nat, Udaaden blev forøvet, at han havde havt Tøirekøllen skjult først i Nærheden af P. Mortensens Gaard og senere i P. Pedersens Forstue, at han forinden Gjerningen havde ligget i Slagsengen, at han ved sin Fortgang fra P. Pedersens Bolig aflaaede Døren og medtog Nøglen m. V., er der dog paa den anden Side oplyst flere Omstændigheder, der, skjøndt hans alibi ikke derved kan anses tilfulde godtgjort, dog i og for sig gjøre det mindre sandsynligt, at han har været tilstede paa Gjerningsstedet paa den Tid Mordene bleve forøvede, og i ethvert Fald bostyrkes hans senere Forklaring om ikke at have deltaget i disse, i høi Grad ved Tiltalte Rasmus Pedersens bestemte Benægtelse heraf, hvorved ogsaa kan bemærkes, at den i P. Pedersens Soveværelse staaende Slagseng, hvori Rasmus Pedersen sov forinden Gjerningen, og som maa antages at have været saa smal, at der kun kunde ligge et Menneske i den, med mindre den var helt udtrukken, efter flere Deponenters Udsagn efter Mordene blev befunden ikke at være helt udtrukken, ligesom ogsaa Nedtrykket i Sengklæderne skal have tydet paa, at der kun havde ligget et Menneske deri. Iøvringt skildres Tiltalte Niels Andersen af mange Personer, der tidligere have havt Leilighed til at lære ham at kjende, som en i høi Grad lognagtig og upaalidelig Person, paa hvis Fortællinger Ingen troede, og hans Forklaringer under Sagen have ogsaa i mange Henseender været vitterlig usandfærdige. Der kan herefter ikke anses tilveiebragt Bevis for, at Tiltalte Niels Andersen har været delagtig i den omhandlede af Tiltalte Rasmus Pedersen forøvede Udaad, men skjøndt der saaledes, forsaavidt denne Del af Sigteisen angaar, maa gaas ud fra, at hans først angivne Forklaring har været urigtig, vil der dog, idet der efter det Ovenførte ikke er tilveiebragt noget positivt Bevis for den nævnte Forklarings Urigtighed, allerede af denne Grund ikke kunne paalægges ham særlig Straf i saa Henseende, navnlig forsaavidt han alternativt er sat under Tiltalte for falsk Forklaring for Retten. . . .

Foruden de ovenfor omhandlede af Tiltalte Rasmus Pedersen tilstaaede Forbrydelser har denne Tiltalte endvidere tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han en Dag — som det maa antages i Begyndelsen af Juni Maaned s. A. — har i Smed Jens Sørensens Kammer i Purhus Kro, hvortil han skaffede sig Adgang ved at udtage et udvendig tilspigret Vindue og stige ind gennem Vinduesaabningen, tilvendt sig 20 Øre og noget Øl, hvilket sidste han drak, at han, da han den 25de s. M. forlod Gundestrup, har medtaget en Lærredspose af Værdi 25 Øre, der tilhørte en Dagleier, og en til 45 Øre vurderet Kniv, der tilhørte Pigen Frederikke Rosborg, hvilke Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen og udleverede de

respektive Eiere, samt at han on Dag i Januar Maaned 1874 ved sin Bortgang fra en Gaard i Hvorum, hvor han havde tilbragt Natten forud, har tilvendt sig nogle, en Tjenestekarls sammesteds tilhørende, Klæder af Værdi 14 Kr. tilligemed en Pengepung, hvori der fandtes 3 Rdl. 14 Sk. Endelig har Rasmus Pedersen vedgaaet, at han har beholdt og disponeret over nogle Klædningsstykker, som han kort Tid forinden han begik det sidstommeldte Tyveri, havde laant af en svensk Karl ved Navn Niels, der ikke er afhørt under Sagen. For denne Tiltaltes Vedkommende er der eihøllor Spørgsmaal om Erstatning under Sagen.

Tiltalte Rasmus Pedersen er født den 27de September 1841 og har tidligere flere Gange været straffet, senest ifølge Overrettens Dom af 21de Januar 1878 efter Straffelovens §§ 231 første Led og 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og han er nu for med Overlæg at have skilt Detaillist P. Pedersen og Anders Jensen Bødker ved Livet ved Underrettsdommen rettelig dømt efter Straffelovens § 190 til at straffes paa Livet, hvorved den Straf vil være absorberet, som han ondividere har forskyldt for forsøgt Ildspaaættelse efter samme Lovs § 281 jfr. § 46, samt for sit øvrige ovenfor omhandlede Forhold efter § 232 tildels sammenholdt med § 229 Nr. 4 og efter § 64 jfr. §§ 230 første Led og 253.

Tiltalte Niels Andersen — der er født den 18de Juni 1852 og tidligere har været straffet ifølge Rinds-Gislum Herreders Extraretsdom af 27de Juli 1875 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter Hasle m. fl. Herreders Extraretsdom af 25de November 1878 efter § 228 med samme Straf — vil for de af ham begaaede Bedragerier være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 29de November.

Nr. 205.

Advokat Henrichsen

contra

Wilhelm Mathiesen (Defensor Klubien),

der tiltales for med Hensyn til et paa den ham tilhørende Grund, Matr.-Nr. 41 c, Frederiksberg Smallegade Nr. 20, paa-begyndt Byggeforetagende, ikke at have holdt sig de af Bygningsinspektøren foreskrevne Betingelser for Arbeidets Udførelse efterrettelig, samt for at have opført Bygningen anderledes, end den approberede Tegning udviser og for ikke at have

øfterkommet dot ham fra Bygningsinspektøren under 6te Januar d. A. givne Paalæg om uopholdelig at standse med Arbeidet paa nævnte Byggeforetagende.

Frederiksberg Bygningskommissions Dom af 20de Januar 1880: •Tiltalte, Slagtermester Vilhelm Mathiesen, bør inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde To Hundrede Kroner til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse og inden 14 Dage efter samme Forkyndelse under en Bode af 5 Kr. til bemeldte Kasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, bringe det af ham paa hans Eiendom i Smallegade Nr. 20 paabegyndte Byggeforetagende i Overensstemmelse med den ham meddoelte Byggetilladelse og de for samme stillede Betingelser, derunder Betingelsen om, at Brandgavlens Hoide ikke kommer over Underkanton af Naboeiendommens Vinduer. At øfterkommes under Adfærd øfter Loven. •

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Mai 1880: •Tiltalte, Slagtermester Vilhelm Mathiesen af Frederiksberg, bør til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse bøde 20 Kr., samt inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 5 Kr. til den nævnte Kasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, bringe det af ham paa hans Eiendom i Smallegade Nr. 20 paabegyndte Byggeforetagende i Overensstemmelse med Bygningslovens Forskrifter i Henseende til Antallet af Trapper og Murtykkelsen. Saa betaler han og Sagens Omkostninger og derunder i Salair til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Tvermoes og I. Kalko, 20 Kr. til hver. Don idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at øfterkommes under Adfærd øfter Loven. •

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Døm anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at den Tiltalte givne Frist af 8 Uger til at bringe det omhandlede af ham paabegyndte Byggeforetagende i Overensstemmelse med Byggelovens Forskrifter i Henseende til Antallet af Trapper og Murtykkelsen regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande, saaledes at ovønnævnte Frist regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende i 1ste Instants af Bygningskommissionen for en Del af Frederiksberg og Hvidovre Sogne paakjendte efter Tiltaltes, Slagtermester Vilhelm Mathiesens Begjæring hertil indankede Sag tiltales bemeldte Slagtermester Mathieson for under et af ham i Efteraaret 1879 paabegyndt Byggeforetagende paa hans Eiendom i Frederiksberg Smallegade Nr. 20 ikke at have holdt sig de af Bygningsinspektøren foreskrevne Betingelser efterrettelig, samt at have opført Bygningen anderledes end den approberede Tegning udviser og endvidere for ikke at have efterkommet det ham fra Bygningsinspektøren under 6te Januar d. A. givne Paalæg, samt endelig til at rette, hvad der er opført i Modstrid med Bygningsinspektørens Approbation af 30te December f. A., saaledes at Arbeidet bringes i Overensstemmelse med de for bemeldte Approbation stillede Betingelser, derunder navnlig Betingelserne om, at Brandgavlens Høide ikke kommer over Underkanten af Naboeiendommens Vinduer, og ved bemeldte Kommissions Dom af 20de Januar d. A. blev Tiltalte i Henhold til Lov 12te Januar 1858 §§ 1 og 13 cfr. Lov 17de Marts 1856 § 100 sammenholdt med § 97 idemt en Bøde til Københavns Amts Fattigkasse af 200 Kr. og i Medfør af nysævnte § 100 tilpligtet under en daglig Bøde af 5 Kr. til bemeldte Kasse at bringe det af ham paa hans ovennævnte Eiendom paabegyndte Byggeforetagende i Overensstemmelse med den ham meddelte Byggetilladelse og de for samme stillede Betingelser, derunder Betingelsen om, at Brandgavlens Høide ikke kommer over Underkanten af Naboeiendommens Vinduer.

Det er under Sagen oplyst, at en Tømmermester paa Tiltaltes Vegne under 23de October f. A. havde indgivet en Anmeldelse om Paabegyndelsen af et Byggeforetagende paa Tiltaltes ovennævnte Eiendom, idet der paatænkte opført en toetages Stald og Bedoelsesbygning der, saaledes at den kommer til at støde umiddelbart op til Bygningen paa Naboeiendommen Nr. 18 i samme Gade, hvorved en mellem denne Bygning og Tiltaltes Eiendom værende ca. 1 Alen bred til Eiendommen Nr. 18 hørende Smøge vilde være bleven bebygget; men da der ikke blev opnaaet Enighed mellem Tiltalte og Eierne af Naboeiendommen om Afstaaelsen af bemeldte Smøge, blev der af samme Tømmermester paa Tiltaltes Vegne under 25de November

f. A. indgivet en ny Anmeldelse, hvorefter den paatænkte Bygning skulde placeres i Skjellinien mellem Eiendommene og i hvilken Anmeldelse der derhos anholdtes om de i det tidligere Andragende anførte Dispositioner, samt tillige om at maatte udføre Ydermuren gennem begge Etager af $1\frac{1}{2}$ Stens Mur, funderet paa 2 Sten i Kjælderens, med Undtagelse af Facademuren mod Gaden, der skulde være $1\frac{1}{2}$ Sten i den øverste Etage og 2 Sten i Stue og Kjælderetagen. Paa denne Anmeldelse blev der af Bygningsinspektøren under 30te December f. A. paatogget, at det Ansøgte indrømmedes paa forskjellige under 8 Punkter opførte Betingelser, hvoriblandt den, at Brandgavlens Høide ikke kommer over Underkanten af de i Gavlen paa Naboeiendommen anbragte Vinduer, medmindre bemeldte Vinduer foranstaltes tilmurede.

Efter at denne Byggetilladelse var meddelt, lod Tiltalte imidlertid, efter hvad han selv har erkjendt, i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. paa den ommeldte Bygning opsatte et Tag, der var af en ganske anden Konstruktion og betydelig høiere end det, der var approberet af Bygningsinspektøren; Tiltalte har derhos erkjendt, at der i det nu opsatte Tag agtes anbragt Beboelsesleilighed i den ene Ende ud til Gaden, medens der efter den approberede Tegning ikke skulde anbringes nogen Beboelsesleilighed i Tagetagen, og at der først efter at Bygningsinspektøren havde paalagt ham at standse Arbeidet, var til Bygningsinspektøren indleveret den fornødne nye Anmeldelse og nye Tegninger over Tagetagen. Fromdeles har Tiltalte erkjendt, at Brandgavlens Høide var noget over Overkanten af de i Gavlen paa Naboeiendommen anbragte Vinduer, og at han saaledes ikke har opfyldt den Betingelse, der, som ovenfor anført, var stillet for Byggetilladelsen, ved hvilken der blandt Andet var meddelt Dispensation for Forpligtelsen til at have to Trapper og i Henseende til Murtykkelsen. Det er endelig oplyst, at efterat Bygningsinspektøren ved en den 6te Januar d. A. Tiltalte forkyndt Skrivelse havde paalagt ham uopholdelig at standse Arbeidet, indtil det ulovlige var rettet eller ved Approbation af ny indsendt Tegning gjort lovlig, er der desuagtet Dagen efter den 7de Januar d. A. arbeidet paa Bygningen, hvorfor Arbeidet ved Politiets Foranstaltning blev standsot.

Hvad nu først angaar Tiltalen for ikke at have efterkommet det Tiltalte af Bygningsinspektøren den 6te Januar d. A. givne Paalæg om uopholdelig at standse Arbeidet, da har Tiltalte i saa Henseende gjort gjældende, at Grunden til at han ikke strax efterkom Bygningsinspektørens Paalæg om at standse Arbeidet, var fordi Tagværket, dengang Paalæget blev givet, allerede var reist og fordi det var nødvendigt at afstive det, da det ellers i Tilfælde af Storm kunde styrte sammen, og da der under Sagen Intel er oplyst, der tyder paa, at der, efterat Paa-

læget var forkyndt Tiltalte, er iværksat andre Arbeider end saadanne, som vare nødvendige som Sikkrings- og Afslutningsarbeider, findes der under Hønsyn til at Arbeidet standsedes omtrent ved Middagstid Dagen efter at Paalæget var forkyndt Tiltalte, efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Grund til at paalægge Tiltalte noget Strafansvar under denne Del af Sagen.

Hvad dernæst angaar den øvrige Deel af Tiltalen, da findes Tiltalte at have paadraget sig Strafansvar ved at have ladet opføre et Tag, om hvilket der ikke forinden Opførelsen var gjort Anmeldelse til Bygningsinspektøren, ligesom der ikke var indleveret Tegning over Taget og vil det ikke kunne komme i Betragtning herimod, at Tiltalte har gjort Anmeldelse om og indleveret Tegning til et andet Tag, der imidlertid var betydelig lavere og af en anden Konstruktion end det opførte. Det Strafansvar, som Tiltalte herved har paadraget sig, findes passende at kunne fastsættes efter Lov af 17de Marts 1856 § 99. jfr. Lov 12te Januar 1858 til en Bøde paa 20 Kr. til Kjøbenhavns Amts Fattigkasso.

Det er dernæst oplyst, at den omhandlede Bygning i enkelte Retninger er i Strid mod Forskrifterne i Bygningsloven, idet der kun findes 1 Trappe og Muren ikke havde den lovbefalede Tykkelse. Vol er der i de omhandlede Henseender meddelt Tiltalte Dispensation fra Bygningslovens Forskrifter, men da denne Dispensation kun er meddelt under den ovenangivne Betingelse i Henseende til Gavlens Høide, og da Tiltalte ikke har holdt sig den foreskrevne Betingelse efterrettelig, og da Dispensationen derhos er meddelt i Henhold til en Tegning, hvorefter der ikke skulde anbringes Beboelsesleilighed i nogen Del af Tagetagen, medens en saadan nu agtes anbragt, vil Tiltalte ikke kunne paaberaabe sig den ham meddelte Dispensation, og der er saaledes ved Bygningens Opførelse begaaet en Overtrædelse af Bygningsloven. Ansvarer derfor paahviler efter Lov 17de Marts 1856 § 100, cfr. 12te Januar 1858, imidlertid ikke Tiltalte, da han ikke har nægtet at opgive de paagældende Haandværksmestre, men vil Tiltalte efter den anførte Lovbestemmelse være at tilpligte inden en Frist, der findes at kunne fastsættes til 8 Uger fra denne Doms Forkyndelse, under en daglig Mulkt af 5 Kr. til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse at bringe Bygningen i Overensstemmelse med Bygningslovens Forskrifter i de nævnte tvønde Henseender.

Derimod findes det ikke at være i Strid med Bygningslovens Forskrifter, at den opførte Gavl rager op over Overkanten over Vinduerne i Gavlen paa Naboeiendommen, og Tiltalte vil derfor ikke kunne tilpligtes at bringe Bygningen i Overensstemmelse med den ovenfor anførte Betingelse i Byggetilladelsen, nemlig at Brandgavlens Høide ikke maa komme over Underkanten af

de i Gavlen paa Naboeiendommen anbragte Vinduer, medmindre disse Vinduer foranstaltes tilmurede. Den nævnte Betingelse maa navnlig antages motiveret, dels ved at den omhandlede Beboelsesleilighed i Naboeiendommen formontes at være berettiget ved Hævd til at forlange tilstrækkelig Lys og Luft, dels derved, at de i Nabobygningens Gavl anbragte Vinduer, da bemeldte Bygning er opført før Lov 12te Januar 1858 udkom, ikke ere stridende mod Bygningsloven, men at der, naar Tiltaltes Bygning bliver opført, vil mellem denne og Nabobygningen fremkomme et Gaardsrum af ca. 1 Alens Brede, til hvilket det i Henhold til bemeldte Bygningslov er forbudt, at der maa være Vinduer. Det maa imidlertid anses at ligge udenfor Bygningsinspektørens eller Bygningskommissionens Kompetence at varetage Naboeiendommens Eiers Interesse med Hensyn til Spørgsmaalet om der for denne Eiendom maatte være vundet Hævd paa en Servitut over Eiendommen Nr. 20, og der vil ikke kunne gives Kommissionen Medhold i den Fortolkning af § 6 i Loven 12te Januar 1858, der maa antages for en Del at ligge til Grund for Opstillingen af den omhandlede Betingelse, idet Bestemmelserne i bemeldte §, — aldeles afset fra, at disse under Forudsætning af deres Anvendelighed overhovedet i nærværende Tilfælde maatte føre til, at den ny Bygning slot ikke kunde opfores i Skjellinien mellem Eiendommene og ikke blot til, at den kun maatte opfores til en vis Høide, — kun kunne komme til Anvendelse i de Tilfælde, i hvilke der efter Lovens Emanation agtes anbragt Vinduer ud til en Gaard, der ikke har de i §en fastsatte Dimensioner, men ikke i saadanne Tilfælde, hvor der paa en Naboeiendom opfores en Bygning, der med en Brandgavl uden Vinduer grændser op til en saadan Gaard.

Den indankede Dom vil saaledes være at forandre i Overensstemmelse med Foranstaaende. Tiltalte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Aktor og Defensor her for Retten 20 Kr. til hver.

Sagens Behandling ved Bygningskommissionen og den befaledede Sagførelse her for Retten har været lovlig."

Fredagen den 3die December.

Nr, 273.

Advokat Nellemann

contra

Vilhelm August Peter Christensen

(Defensor Hansen),

der tiltales for i sin Stilling som Økonomiforvalter og Forvalter under Kjøbenhavns Magistrat at have gjort sig skyldig i Falsk,

i Bedrageri, i det i Straffelovens § 117 eller 118 ommeldte Forhold samt for at have tilintetgjort et ham i hans fornævnte Egenskab betroet Dokument.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de Oktober 1880: »Arrestanten Vilhelm August Peter Christensen bør have sin Bestilling som Forvalter under Kjøbenhavns Magistrat forbrudt og derhos straffes med Forbedringshusarbeide i 3 Aar. Saa bør han og udrede denne Aktions Omkostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor Prokuratorerne Maag og Nissen 80 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste Forhold ved af Møllebygger A. P. C. Neumann at have modtaget ca. 30 Kr., hvoraf en Del, hvis Størrelse dog ikke nærmere er oplyst, skulde tilfalde ham som en Douceur i Anledning af den Imødekommen, han havde vist ham ved Ordningen af en Handel om en af Kommunens Parceller, samt ved af Hestehandler F. H. Moinichen at have modtaget et lignende Beløb, som foruden at være et Vederlag for Tiltaltes Uleilighed med at skrive et Andragende, tillige skulde bevæge ham til at gjøre sit Bedste for at faa det ansøgte Leiemaal approberet af Magistraten, bliver han at anse efter Straffelovens § 144 jfr. § 117. Forøvrigt maa Tiltalte for de i den indankede Dom fremstillede Forbrydelser — idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke ville kunne faa videre Indflydelse paa Bedømmelsen — være at anse, forsaauidt Bedragerierne angaar, efter Straffelovens §§ 251 og 253, og forsaauidt han er sigtet for Falsk, efter § 270 og sammes Analogi samt efter § 274 jfr. § 268, sammenholdt med § 46, idet derhos de nævnte Lovbestemmelser tildels blive at sammenholde med § 144 jfr. § 141; og endelig bliver han for Tilintetgjørelsen af den i Dommen nævnte Skrivelse af 21de Januar d. A., som han havde ladet sig udlevere til Besørgelse, at anse efter § 144 jfr. § 134. Straffen vil kunno fastsættes til Forbedringshusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Vilhelm August Peter Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Crimi-

nal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Arrestanten Vilhelm August Peter Christensen, der er født den 30te Juli 1838 og som ikke er funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for i sin Stilling som Økonomiforvalter og Forvalter under Kjøbenhavns Magistrat at have gjort sig skyldig i Falsk, i Bedrageri, i det i Straffelovens § 117 eller § 118 omhandlede Forhold samt for at have tilintetgjort et ham i hans fornævnte Egenskab betroet Dokument.

Arrestanten blev fra Januar 1867 ansat som Økonomiforvalter eller — som hans Bestilling senere benævnedes — Forvalter under Kjøbenhavns Magistrat.

Ifølge hans Forklaring begyndte han allerede i 1868 eller 1869 svigagtig at tilegne sig Penge m. v., der indbetaltes til ham i hans nævnte Egenskab, og disse Misligheder antog i de følgende Aar paa Grund af hans voxende Pengeforlegenhed stadig større Omfang, indtil han, da det var ham bekjendt, at der i den Anledning vilde ske Anmeldelse fra Magistratens Side, under 18de Februar dette Aar, selv anmeldte sig for Politiet som skyldig i de nævnte Misligheder og samme Dag blev suspenderet fra sin Bestilling.

Under den i denne Anledning mod Arrestanten indledede Undersøgelse er det nu, forsaavidt han sigtes for Bedrageri, ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Ifølge hans Stilling havde han blandt Andet den underordnede Administration af Kommunens faste Eiendomme paa Stadens Grund, forsaavidt disse ikke vare henlagte under anden eller særlig Administration, og navnlig paahvilede det ham at føre de foreløbige Forhandlinger med Personer, der ønskede at indgaa Retshandler om bemeldte Eiendomme, hvilket gav Anledning til, at der paa forskjellig Maade fandt Indbetalinger Sted til ham af Kommunens Kontrahenter, over for hvem han i stort Omfang gav det Udseende af, at hans Myndighed til at træffe Dispositioner angaaende Kommunens Eiendomme var langt videregaaende, end det virkelig var Tilfældet. Nogle enkelte af disse Beløb modtog Arrestanten efter hans Forklaring, som tildels stemmer med det iøvrigt Oplyste og iøvrigt ikke findes at kunne forkastes, nærmest som personlige Laan med Forpligtelse til senere at indbetale tilsvarende Beløb til Kommunen som Afgjørelse af Kontrahenternes Skyld til denne,

og vel undlod han nu ofte at efterkomme denne Forpligtelse, men efter det Oplyste findes han dog ikke herved at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. Som oftest modtog han imidlertid de paagjældende Indbetalinger paa Kommunens Vegne navnlig som Leie af Jord, Boutiksrum eller deslige, undtagelsesvis som Kjøbesummer for Parceller, eller som Deposita i Anledning af saadanne Retshandler, uden at han ordentligvis havde nogen Bemyndigelse hertil fra Kommunens Side, medens han dog lod Kontrahenterne være i den Tro, at han var boretiget til at modtage de nævnte Pengoydelser paa Kommunens Vegne og jevnlig endog udtrykkelig forlangte dem indbetalte til sig. En enkelt Gang modtog han derhos det paagjældende Beløb for umiddelbart at indbetale det til Magistratens Hovedkasse. Af de ham saaledes betroede Beløb har Arrestanten nu — afset fra saadanne Oppebørsler, som Arrestanten efter sin Forklaring tidligere vil have berigtiget — svigagtig tilegnet sig og til egen Fordel forbrugt ialt ca. 23,000 Kr., af hvilke Storstedelen er indbetalt til ham i Lobet af de sidste Par Aar, medens ondel allerede tidligere navnlig i 1874 blev modtaget af ham. Endvidere har Arrestanten paa samme Maado tilegnet sig og forbrugt et Beløb af 202 Kr., som han paa Kommunens Vegne havde oppebaaret som Betaling for Salget af Nøgler til Spadseregangen i den saakaldte Faussebrai, for Aaret 1879, endvidere 208 Kr. af et større Beløb, som han i forrige Efteraar hævdede i Magistratens Hovedkasse til Bestridelse af forskjellige under hans Embede hørende Smaaudgifter, og et Beløb af 1270 Kr., som han i Januar forrige Aar hævdede sammesteds til Bestridelse af Udgifter ved Rigsdagsvalg og ved Grundlovsfesten. For at skjule de af ham saaledes begaaede Bedragerier har Arrestanten vel tildels anvendt svigagtige Midler, saasom forsætlig Undladelse af Indberetning angaaende de af ham forelobig indledede eller indgaaede Retshandler, svigagtig Regnskabsaflæggelse m. v., men hovedsagelig vil han dog have set sig istand til i saa stort Omfang at kunne udøve de af ham begaaede Bedragerier paa Grund af manglende Kontrol fra hans Foresattes Side. Til Dækning af de Beløb, han saaledes svigagtig har tilegnet sig, har Arrestanten kun kunnet give Anvisning paa en af ham i sin Tid til Kommunen stillet Sikkerhed bestaaende i kongelige Obligationer, lydende ialt paa 1000 Kr., foruden paa nogle mindre Beløb, han formener at have tilgode hos Kommunen.

Arrestanten har dernæst i Foraaret 1879, under det urigtige Foregivende, at han kunde skaffe Portner ved Kvægtorvet Jens Petersen fast Ansættelse som Bud ved det kvindelige velgjørende Selskab og under urigtige Foregiverer om den Løn, der var forbunden med nævnte Bestilling, formaaet denne til at overlevere ham en kongelig Obligation paa 1000 Kr. som Sikker-

hedsstillelse for eventuelle Oppebørsler, hvilken Obligation Arrestanten derefter til egen Fordel har solgt. Af det Beløb, for hvilket han saaledes har bosveget Petersen, skylder han denne endnu 570 Kr.

Forsaavidt Arrestanten sigtes for Falsk, er han paa samme Maade overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efterat Slagtermester Johan Christian Maxen i Aaret 1876 i Anledning af et Leiemaal af en Boutik ved Nicolai Taarn paa Arrestantens Forlangende havde overleveret ham en kongelig Obligation paa 200 Kr. som Depositum, overgav Arrestanten senere Maxen en Gjenpart af en den 29de Novøember 1876 dateret, med Navnene »Fenger» og »Mølsing» henholdsvis underskrevet og paraferot Leiekontrakt, hvilken Gjenparts Rigtighed var attesteret af Arrestanten. Denne Gjenpart har Arrestanten orkjudnt falskelig at have udfærdiget, uden at der har existeret nogen tilsvarende original Leiekontrakt underskrevet og paraferot med de i Gjenparten nævnte Navne, ved hvilke Arrestanten har sigtet til Borgemeøteren ved Magistratens 2den Afdeling og Kontorchefen i bemeldte Afdelings Sekretariat. For nemlig at skjule, at han havde forbrugt det til ham af Maxen overleverede Depositum undlod Arrestanten at bevirke en saadan original Leiekontrakt udfærdiget, og da Maxen trængte paa ham, for at faa Sagen ordnet, overgav Arrestanten ham den falskelige udfærdigede Gjenpart.

Da dernæøt Tommermester Ole Kimer Thorvald Svendsen i forrige Aar henvendte sig til Arrestanten for at erholde et Leiemaal om en Kommunen tilhørende Jordlod fornyet, dog saaledes, at den tidligere aarlige Leie 500 Kr. nedsattes til 450 Kr., tilsagde Arrestanten ham paa egen Haand, at han skulde erholde Lodden i Leie for sidstnævnte Beløb. Han modtog derpaa et Aars Leie med et Beløb af 450 Kr. af Svendsen, hvilket Beløb han forbrugte. Da han nu vidste, at Leiemaalets Fornylse kun vilde blive approberet af Magistraten paa de ældre Vilkaar, lod han en Trediemand, der var ubekjendt med Sammenhængen, affatte en den 29de Juli forrige Aar dateret Skrivelse til Magistraten om, at Leiemaalet maatte blive fornyet paa de ældre Vilkaar, underskrevet »O. Svendsen, Tommermester», hvorved Arrestanten sigtede til ovennævnte Tommermester Svendsen, hvis Navn han paa den anførte Maade benyttede uden dennes Vidende og Villie. Denne Skrivelse, der, som ogsaa af Arrestanten erkjendt, maatte opfattes som et forpligtende Tilbud fra Svendsens Side, afsendte Arrestanten derpaa til Magistraten, og da Leiekontrakten herefter blev affattet saaledes, at Leien i samme blev fastsat til 500 Kr. aarlig, fik Arrestanten Svendsen til at underskrive samme under Foregikende af, at det var ved en Feiltagelse, at Leien i Kontrakten var angivet til 500 Kr. aarlig og at dette vilde blive rettet.

(Fortsættes i næøte Nr.)

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protokollsecrétaires.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 34.

(Fortsættes fra Nr. 33).

Nr. 273.

Advokat Nellemann

contra

Vilhelm August Peter Christensen (Defensor Hansen).

Da endelig Slagtermester Hans Julius Møller ønskede at leie Boutikken Nr. 43 ved Nicolaitaarn paa samme Vilkaar, paa hvilke han tidligere havde havt Boutikken Nr. 41 sammesteds tilleie, foretog Arrestanten den 17de Februar dette Aar en Forfalskning i den for sidstnævnte Boutik af Kommunalbestyrelsen den 27de Juli 1846 udfærdigede Leiekontrakt, idet han uden Bemyndigelse rettede Boutiksnummeret 41 til 43, i det Oiemed herved at forhindre Opdagelsen af, at han havde forbrugt et ham af Møller i Anledning af et tidligere Leiemaal om Boutikken Nr. 43 overleveret Depositum. Efterat Forfalskningen var foretaget, har Arrestanten dog ikke forevist Dokumentet for Nogen eller paa anden Maade gjort Brug af det.

Naar Arrestanten frømedes er sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 117 eller § 118, er det vel oplyst, at han af og til har modtaget mindre Summer af Kommunens Kontrahenter til sig selv i Anledning af de ved hans Medvirking indgaaede Retsbandler, men ligesom det ikke er oplyst, at Arrestanten herved har gjort sig skyldig i noget Forhold, der falder ind under Straffelovens § 118, saaledes findes der ei heller aldeles tilstrækkelig Grund til i saa Henseende at anse ham efter dens § 117, hvorved navnlig bemærkes, at de ommeldte Pengebeløb hovedsagelig bleve ham givne som Vederlag for Arbeide, han udførte for de Paagjældende.

Hvad endelig angaar det ovenfor sidst angivne Forhold, for hvilket Arrestanten er sat under Tiltale, har Arrestanten erkjendt at have den 23de Januar dette Aar forsætlig tilintetgjort en ham til videre Besørgelse leveret Skrivelse af 21de

samme Maaned fra Magistraten til Møllobyggemester August Peter Christian Neumann angaaende Kjøbet af en Kommunen tilhørende Parcel, idet han herved vilde forhindre, at Neumann kom til Kundskab om forskellige Misligheder, i hvilke Arrestanten havde gjort sig skyldig ved Forhandlingerne om bemeldte Kjøb, forinden Arrestanten havde skaffet sig Midler til Sagens mindelige Afgjørelse.

I Henhold til det Ovenanførte vil Arrestanten være at domme efter Straffelovens § 251, § 253, § 268, § 270, § 274 jfr. § 268 sammenholdt med § 46, § 144 jfr. §§ 134 og 141 efter Omstændighederne til at have sin Bestilling som Forvalter under Kjøbenhavns Magistrat forbrudt og til Forbedringshusarbeide i 3 Aar.

Mandagen den 6te December.

Nr. 58. Geheimekonferentsraad **Fonnesbech**

(Advokat Hindenburg)

contra

Kuratorerne i G. A. Gedalias, Firma G. A. Gedalia & Co.'s
Konkursbo (Advokat Klubion),

betræffende Citantens Fordring paa forlods Fyldestgjørelse i Boet.

Sø- og Handelsrettens Decision af 28de Juni 1879: »Den af Geheimekonferentsraad Fonnesbech nedlagte Paastand om for sin ovennævnte Fordring at kjendes berettiget til forlods Dækning af de ved Realisationen af de af Firmaet G. A. Gedalia & Co. i Privatbanken, Landmandsbanken og Handelsbanken deponerede Effekter fremkomne eller endnu fremkommende Overskud kan ikke tages tilfølg, hvorimod der for Fordringen vil være at give ham Udlæg som simpel Kreditor overensstemmende med de ved Fordringernes Prøvelse af Kuratorerne gjorde Bemærkninger.»

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Citantens Enke, der nu i hans Stød er indtraadt i Sagen, alene paastaet sig kjendt berettiget til forlods Dækning af Overskuddet ved Realisationen af de Pøngoeffekter, der ifølge den i den indankede Decision ommeldte Recipisse af 18de Januar 1875 vare pantsatte til Kjøbenhavns Handelsbank.

Naar henses til de i den nævnte Recipisse indeholdte, i Decisionen anførte Bestemmelser om, at den er uden Forpligtelse

for Banken, naar denne — som i nærværende Tilfælde sket — har realiseret Pantet til sin Fyldestgjørelse, samt at den hverken kan pantsættes, sælges eller paa anden Maade overdrages til Trediemand, kan det ikke antages, at Citantindens afdøde Mand ved det i Decisionen nævnte Dokument af 21de December 1874 i Forbindelse med Recipissens Overlevering til ham har erhvervet en Ret til at fordre sig det ved Realisationen af de paa-gjældende Effekter fremkomne Overskud udleveret af Handelsbanken, ligeoverfor hvem den trufne Disposition, om hvilken Banken end ikke havde faact Underretning, maatte være uden Gyldighed; han kan derfor ikke anses at være indtraadt i et saadant Raadighedsforhold til Effekterne, som maatte være en Betingelse for Stiftelsen af haandfaact Pant, hvorom der efter Indholdet af Dokumentet af 21de December 1874 alene kunde være Spørgsmaal.

Som Følge heraf vil Citantindens ovenanførte for Høieste-ret nedlagte Paastand ikke kunne tages til Følge, og idet der ikke er Spørgsmaal om Forandring af Decisionen i andre Henseender, vil den i det Hele kunne stadfæstes. Processens Omkostninger blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankode Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: •Geheimekonferentsraad Fønnesbech har i nærværende Bo anmeldt dels en Fordring paa 200,000 Kr. Sjællandske Jernbancaktier med vedhængende Rentekupon fra 1ste Januar 1875 tilligemed 5% Rente og Rentesrente fra 24de December 1872, da Kreditor kjøbte Aktierne, indtil 1ste Januar 1875, eller deres Værdi efter Kurs ved Konkursens Udbrud, tilligemed 5% Rente og Rentesrente p. a. fra den 24de December 1872 indtil Betaling sker, dels en Fordring paa 106,238 Kr. 08 Øre, som skyldes ifølge Kontokurant for Beløb, som Kreditor har indsat til Forrentning hos Firmaet med Renter heraf 5% p. a. fra den 8de Mai 1875 indtil Betaling sker, og paastaet sig kjendt berettiget til forlods Dækning af de ved Realisationen af de af Firmaet i Privatbanken, Landmandsbanken og Handelsbanken deponerede Effekter fremkomne eller endnu fremkommende Overskud.

Boot har dorimod ved Overretsprokurator Gottschalck protesteret imod, at der tillægges Kreditor nogen Ret til fortrinsvis Dækning af de ommeldte Effekter.

Kreditor har støttet sin Paastand paa 2 af Firmaet udstedte Dokumenter, nemlig et af 22de September 1874, hvori Firmaet erklærer, at da de have solgt til Kreditor 100,000 Rd. Jernbancaktier af dem, som blive udstedte for den nordvestsjællandske Jernbane og derfor modtaget fuld Valuta, nemlig 96,500 Rd., stille de Kreditor til yderligere Sikkerhed for, at disse Obligationer blive leverede, som haandfaaet Pant det af dem til Privatbanken som Garanti for Opfyldelsen af deres Forpligtelser med Hensyn til Anlægget af den nordvestsjællandske Jernbane stillede Depot, som derefter nærmere specificeres, og et af 21de December 1874, hvorved Firmaet for alle de Beløb, som Kreditor deponerer og fremtidig deponerer saavel paa sin egen Konto som paa sin Sparekasse-Konto, overdrager og transporterer til ham som yderligere Sikkerhed for prompte Betaling som haandfaaet Pant alt det Overskud, der til alle Tider maatte befinde sig i Firmaets Depoter hos de herværende Banker, saavel Landmandsbanken, Handelsbanken som Privatbanken, ofterat disse ere dækkede, og skulde Kreditor, hvis Firmaet ikke opfyldte sine Forpligtelser mod ham, være berettiget til at fordre Depotet realiseret og gjøre sig betalt i det resterende Beløb.

Kreditor støtter fremdeles sin Ret paa, at de af Bankerne udstedte Recipisser samtidigt eller omtrent samtidig med Udstedelsen af de nævnte Dokumenter ere blevne overleverede til Kreditor, hvilket maa anses for at være in confesso, thi forsaavidt Overretsprokurator Gottschalck under den fortsatte Procedure har villet gjøre gjældende, at Recipisserne først ere udleverede Kreditor kort forinden Falliterklæringen, staar dette i bestemt Modstrid med hans ved Procedurens Begyndelse afgivne Erkjendelser, og den Omstændighed, at Kreditor gjentagne Gange har udlaant Recipisserne til Firmaet, for at dette kunde betale Renter og Afdrag til Bankerne og foretage Ombytninger af de deponerede Aktiver, kan, forudsat at Kreditor dengang havde Panteret, ikke afficere denne Panteret, saa at den, som Overretsprokurator Gottschalck paastaar, skulde være ophørt og først igjen indtraadt ved Recipissernes Tilbagelevering, hvilket sidste Gang skete saa kort Tid før Falliterklæringen, at der, hvis Pantsætningen først da var stiftet, kunde gjøres Indsigelse mod dens Gyldighed efter Konkursloven.

Den af Privatbanken den 22de Januar 1875 for Effekter til Beløb 53,600 Thalor udstedte Recipisso har en udateret Paategning om, at Firmaet overdrager dette Dokument ifølge Transport af 22de September 1874 til Hs. Excellence Konseils-præsident Fønnesbech som hans Eiendom og et af Murmester

Lauritz Petersen den 11te Mai 1874 udstedt Dokument, hvorved han giver Firmaet Gedalia & Co. og Justitsraad Møller subsidiairt Haandpant i de af ham til Sikkerhed for Opfyldelsen af sine Forpligtelser med Hensyn til Anlægget af den nordvestsjællandske Jernbane i Privatbanken deponerede Effekter til Beløb 34,000 Rd., har en lignende Paategning af Firmaet, dateret den 22de September 1874, men de andre Recipisser have ingen Paategning og det er in confesso, at der ikke er sket nogen Underretning til Bankerne om den af Firmaet til Geheimeraad Fønnesbech skete Overdragelse eller Pantsætning af de deponerede Effekter.

Principalt har Kreditor gjort gjældende, at de ommeldte Effekter eller det ved deres Realisation indkomne Overskud ved de anførte Dokumenter og Recipissernes Overleverelse er overdraget ham til Eiendom; men denne Paastand findes ikke at kunne forenes med de i Dokumenterne brugte Udtryk, hvorefter de deponerede Effekter eller det Overskud, der befinder sig i Firmaets Depoter i Bankerne, stilles Kreditor til yderligere Sikkerhed som haandfaact Pant og overensstemmende hermed maa de 2 Paategninger, der henholde sig til Dokumentet af 22de September 1874, forstaaes. Spørgsmaalet er derfor kun, om Kreditor ved de ommeldte Dokumenter og Recipissernes Overleverelse har erhvervet subsidiair Haandpanteret i de deponerede Effekter. At der i og for sig efter vor Lovgivning eller Forholdets Natur skulde være Noget til Hinder for saadan Panterets Erhvervelse, hvad Overretsprokurator Gottschalck har villet gjøre gjældende, kan ikke erkjendes, men en Betingelse for en saadan Panterets Erhvervelse maa være, enten at den oprindelige Depositarius har faaet Underretning om den skete Pantsætning, hvilket som sagt ikke er sket i nærværende Tilfælde, hvorfor det heller ikke her behøver at undersøges, om han kunde have vægret sig ved at tage Underretningen tilfølgende, eller at det af Depositarius udstedte Modtagelsesbevis har en saadan Karakter eller et saadant Indhold, at han ifølge dette var forpligtet til at udlevere Effekterne til den, der havde Modtagelsesbeviset ihænde, og kun til ham.

I saa Henseende bemærkes, at de forskjellige Recipisser ere af et noget forskjelligt Indhold.

I den af Handelsbanken udstedte Recipisse hedder det: „Det Pantsatte kan kun tilbageleveres mod rette Vedkommenhed, paa dette Bevis tegnede, Tilstaaelse for Modtagelsen; og Beviset er uden Forpligtelse for Banken, naar denne paa lovlige Maade har realiseret Pantet til sin Fyldestgjørelse. Nærværende Recipisse kan hverken pantsættes, sælges eller paa anden Maade overdrages til Trediemand. Den maa medbringes ved Betaling af Renter og Afdrag til Banken, samt naar Fornyelse af Laanet eller Forandring derved begjæres, og skal tilbageleveres, naar

Laanet indfries saavelsom naar det stillede Pant af Banken realiseres. Ifølge de her brugte Udtryk har Banken vel erklæret kun at ville udlevere de deponerede Effekter mod rette Vedkommendes Kvittering paa Recipissen, men nogen Forpligtelse til at udlevere Effekterne til Recipissens Ihænde-haver har Banken ikke paataget sig, hvilket ogsaa fremgaar af Tilkjendegivelsen om, at Recipissen hverken kan pantsættes, sælges eller paa anden Maado overdrages til Trediemand, og det ommeldte Dokument kan derfor ikke stilles ved Siden af saadanne Modtagelsesbeviser, som efter deres Indhold eller Bestemmelse allerede ved Udstedelsen maatte forudsættes at kunne blive Gjenstand for Omsætning. Den blotte Overleverelse af en saadan Recipisse uden Anmeldelse for Depositarius kan derfor ikke anses for tilstrækkelig til at stifte Haandpanteret.

Den ovenanførte af Privatbanken den 22de Januar 1875 for Effekter til Beløb 53,600 Thl. udstedte Recipisse gaar kun ud paa, at Banken har modtaget som delvis Depositum i Høhold til den afsluttede Kontrakt om Anlæget af den nordvestsjællandske Jernbane endel nærmere angivne Effekter. En saadan Tilstaaelse kan ikke, hverken efter sit Indhold eller sin Bestemmelse, betragtes som et saadant Omsætningspapir, at det skulde give enhver Ihænde-haver Ret til at fordrø Effekterne udleveret, naar Banken er fyldestgjort, eller at Banken skulde være forpligtet til kun at udlevere Effekterne til Ihænde-haveren, og det kan derfor ikke statuere, at dens blotte Overlevering til Kreditor uden nogen særlig Underretning til Depositarius om, at de deponerede Effekter ere pantsatte til Kreditor, kan stifte en subsidiair Haandpanteret for denne.

Dette gjælder ligeledes om de af Murmester Lauritz Petersen i Privatbanken deponerede Effekter, for hvilke der ikke ses at være udstedt nogen Recipisse af Banken, saa at her end ikke foreligger nogen Overleverelse til Kreditor af Recipissen.

Hvad endelig angaar den af Landmandsbanken udstedte Recipisse, indeholder den en Tilstaaelse for at Banken af Firmaet til Sikkerhed for et Laan paa 79,500 Rd. har modtaget som haandfaaet Pant en Del nærmere angivne Effekter. Det hedder derefter: »Ved Laanets Indfrielse bliver denne Recipisse at tilbagelevere i kvitteret Stand. Dog forbliver denne Recipisse uden Forbindtlighed for Banken, saafremt Pantet paa Grund af Misligholdelse eller af anden Grund skulde blive solgt, og kan mortificeres paa Debtors Bekostning ved en 3 Gange i den Berlingske Tidendes Morgenavis indrykket Bekjendtgjørelse. Dette Depositum hæfter tillige for anden Gjæld til Banken.» Efter disse Bestemmelser er Banken vel berettiget til at fordrø Recipissen tilbageleveret, men det skjønnes ikke, at den har paataget nogen Forpligtelse til kun at udlevere Depotet mod Recipissens Tilbagelevering og Retten finder derfor heller ikke,

at denne Recipisses Overlevering til Trediomand uden nogen Underretning til Banken om Effektornes Overdragelse eller Pant-sætning kan stifte nogen subsidiair Haandpanteret.

Kreditors Paastand om forlods Dækning af de deponerede Effekter eller deres Overskud kan derfor ikke tages tilfølge, hvorimod der for Fordringen vil være at give ham Udlæg som simpel Kreditor overensstemmende med de ved Fordringernes Prøvelse af Kuratorerne gjorte Bemærkninger, mod hvilke Kreditor ingen Indsigelse har fremsat, medens den af Overretsprokurator Gottschalck fremsatte Indsigelse om, at der ikke skulde kunne beregnes Rentesrenter af Aktiernes Kursværdi fra den 24de December 1872 til den 1ste Januar 1875, ikke kan tages tilfølge, da denne Renteberegning stemmer med Fallentens Bøger.

Det stemplede Papir er rigtigt forbrugt under Sagen.

Tirsdagen den 7de December.

Nr. 284.

Advokat Henrichsen

contra

Lars Abraham Pehrsson eller Pettersson

(Defensor Levinen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Oktober 1880: »Arrestanten Lars Abraham Pehrsson eller Pettersson, ogsaa kaldet Petersen, bør straffes med Tugthusarbejde i to Aar, samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Herforth og Maag, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Levinen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hoder det: »Arrestanten Lars Abraham Pehrsson eller Pettersson, ogsaa kaldet Petersen, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold. Ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste

er det bevist, dels at han en Dag i forrige Maaned, da han under et Besøg hos Arbeidsmand Larsen var ene tilstede i et Værelse i dennes Leilighed, i hvilket hang et Uhr med vedhæftet Kjede, har stjaalet disse til ialt 25 Kroner vurderede Gjenstande, der tilhørte Larsen, dels at han har overraadt et ham ved hans Aflevering til Fattigvæsenet den 6te forrige Maaned til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffotrudsel givet Tilhold, idet han den paafølgende Dag uden Tilladelse er bortgaaet fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var anbragt, uden endnu ved sin Anholdelse i Sagen den 22de s. M. at være vendt tilbage til denne Anstalt. Arrestanten, hvis oppgivne Alder af 39 Aar er skjønnet at stemme med hans Udscende, er tidligere anset blandt Andet ved Hoiesteretsdom af 17de Januar f. A. efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbeide i 18 Maanedor og ved Dom afsagt i Rottens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 10de August d. A. efter § 1 i Lov 3dio Marts 1860 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 24 Dage. Han vil i Medfor af Ovenanførte nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter § 1 i nysnævnte Lov af 1860 og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes under Et til Tugthusarbeide i 2 Aar.*

Onsdagen den 8de December.

Nr. 85.

Advokat Henriksen

contra

fhv. Skolelærer **M. Sørensen** (Defensor Levinsen),
der tiltales for Injurier imod Provst Kampmann.

Vennebjerg Hørdstings Dom af 7de April 1879: »De ovenanførte for Citanten Provst Kampmann i Hjørring fornærmelige Udladelser og Sigtelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte forhonværende Skolelærer M. Sørensen i Lønstrup hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maanedor.

Derhos bør Indstævnte til det Offentlige udrede det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke fra Citantens Side havde været beneficoret, samt i Salair til Prokurator Winther betale 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter

denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Helo at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Kjendelse af 3die Juni 1879: «Da Underretsstævningen i Sagen maa anses lovlig forkyndt, kan den af Defensor nedlagte Paastand o.n Underretsdommens og den foregaaende Retsbehandlings Annullation ikke tages til Folge, hvorimod der efter Omstændighederno bevilges ham Anstand i 14 Dage for at behandle Sagens Realitet.»

Viborg Landsoverrets Kjendelse af 23de Juni 1879: «Forinden denne Sag endelig paakjendes, maa følgende yderligere Oplysninger tilveiebringes:

1. De den 24de Februar d. A. for Underretten af den for Provst Kampmann i Hjørring beskikkede Sagfører fremlagte Dokumenter, derunder særlig den med Tiltaltes Navn undertegnede Skrivelse af 19de December f. A., saavel som den af den beskikkede Sagfører nedlagte Paastand, maa foreholdes Tiltalte, der bliver at afhøre efter den derved givne Anledning, og navnlig forsaavidt han maatte fastholde de i Skrivelsen indeholdte Beskyldninger mod Provst Kampmann at opfordre til at fremkomme med de Bevisligheder i saa Henseende, paa hvilke han maatte formene at kunne støtte de ommeldte Beskyldninger.

2. Der maa gives Provst Kampmann Leilighed til at gjøre sig bekjendt med og erklære sig over, hvad der herofter maatte fremkomme, ligesom ogsaa de øvrige Oplysninger, hvortil Sagen, som den da foreligger, maatte give Anledning, blive at tilveiebringe og foreholde Tiltalte, idet der derhos særlig maa tilveiebringes Oplysning om Tiltaltes Alder og tidligere Liv, samt hvorvidt han har været straffet for nogen Lovovertrædelse.

Thi eragtes:

Underretsdommeren bør foranstalte det i foranførte Henseende fornødno.»

Viborg Landsoverrets Dom af 18de August 1879: «Underretsdommen bør ved Magt at staude. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Aktor og Defensor sammesteds, Justitsraad Neckolmann og Cancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. De idømte Procesomkostninger for Underretten udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Efter den Underretsstævningen givne Forkyndelsespaategning maatte den, som i den af Overretten under 3die Juni f. A. afsagte og for Høiesteret særligt paaankede Kjondelse udtalt, anses for lovligt forkyndt, og da de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke godtgjøre det Modsatte, og der desuden, efterat Sagen var bleven indanket for Overretten som offentlig Sag, har været givet Tiltalte tilstrækkelig Leilighed til at varetage sit Tarv, findes der ikke Føie til, efter den for Høiesteret nedlagte principale Paastand, at afvise Sagen fra Underretten. Efter Beskaffenheden af de Oplysninger, som Tiltalte subsidiært har ønsket erhvervede, og Sagens øvrige Omstændigheder er der heller ikke tilstrækkelig Grund til at tage hans i saa Hensende for Høiesteret fremsatte Begjæring til Følge.

Idet Sagen saaledes bliver at paakjende i dens nuværende Stand, vil Tiltalte for det af ham udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 215, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Da Overretsdommen har samme Resultat, og dens øvrige Bestemmelser ogsaa billiges, vil den være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Levinsen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses heddor det: *Efterat Skoledirektionen for Vennøbjerg Herred ved Skrivelse af 2den November f. A. havde nægtet at meddele Tiltalte M. Sørensen — der tidligere havde været Skolelærer i Lønstrup og Kirkesanger ved Maarup Kirke — Konstitution til at bestyre bemeldte Embede under en i samme indtruffen Vakance, hvortil han maa antages at have været foreløbig antagen af Sogneraadet og de valgte Medlemmer af Skolekommissionen, indsendte Tiltalte under 19de December f. A. til Skoledirektionen en Skrivelse, hvori han, næst at besvære sig over, at Skoledirektionen ved denne Leilighed havde foretrukket at antage — som det hedder — en falleret Detaillist og Kromand, hvis Bo endnu var under Kon-

cursbehandling, og som altsaa stod under Kurator, blandt Andet udtalte, at Saadant ikke geraadede Tiltalte til allermindste Fortrædelighed, i Særdeleshed saalænge Provsteembedet boplædtes af en Personlighed, som ikke generede sig for uagtet sit Embede og sine graa Haar at udstede til det kgl. Amt en aldeles falsk Attest i Tiltaltes Ægteskabsskilsmisssag, og som ei heller undsaa sig ved under de aarlige Kirkosynsforretninger baade med sit Navn at underskrive Synsforretningerne i den dertil anskaffede Protokol og at hæve Betaling for Forretningens Udførelse, uagtet han flere Gange — navnlig der paa Stedet — bevislig, men formodentlig af Dovenskab, slet ikke havde været personlig tilstede i de paagjældende Kirker ved Synet, samt at det derfor var saavel Tiltaltes som mange af Herredets Beboeres Hensigt at anklage Provst Kampmann paa hans Embede for derved sandsynligvis at befri Kirken *) for en slig Person, for hvem man paa Grund af slige Forhold havde tabt al Agtelse.

I Anledning af denne Skrivelse har Provst Kampmann i Hjørring, der tillige er Medlem af Skoledirektionen for Venebjerg Herred, under nærværende Sag i første Instants søgt Tiltalte til at høre de ovenanførte fornærmelige Udladelser mortificerede samt til at lide Straf for sit Forhold i saa Henseende, og da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, saaledes at Straffen er fastsat til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, er Sagen nu efter Tiltaltes Begjæring ved det Offentliges Foranstaltning indanket for Overretten paa den i Plakat 23de Mai 1840 § 2 foreskrevne Maado.

Da Tiltalte ikke havde givet Mode for Underretten og saaledes ikke havde erklæret sig over Sogsmaalet, er der under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Forhor givet ham Leilighed til at yttre sig over den for Underretten nedlagte Paastand samt at fremkomme med de Bevisligheder, paa'hvilke han maatte formene at kunne støtte de ommeldte Beskyldninger; men medens Tiltalte derefter udtrykkelig har vedkjendt sig den ovenommeldte Skrivelse til Skoledirektionen, idet han derhos har fastholdt, at de i Skrivelsen indeholdte Beskyldninger ere sandfærdige, har han iøvrigt, efter i Forhøret at have tilkjendegivet, at han agtede at tilveiebringe Bevisligheder og fremlægge dem for Overretten, indskrænket sig til — efterat Sagen har været udsat — ved sin Defensor at fremlægge en af nogle Bilag ledsaget Skrivelse, i hvilken han fornemmelig søger at gjøre gjældende, at Provst Kampmann ved i sin Tid at foretago geistlig Mægling mellem Tiltalte og hans Hustru i Anledning af deres paatænkte Skilsmisse ikke skal have udført dette Hverv paa forsvarlig Maade — hvad navnlig søges godtgjort ved en blandt Bilagene medfulgt dels af hans Hustru dels af ham selv un-

*) I Skrivelsen staaer: Kredsen.

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Februar 1878: Tiltalte Anton Jensen Friis bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salairer, samt i Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte afgivet en ved Sagens øvrige Omstændigheder bestyrket Tilstaaelse om, at han saavel imod den i Dommen nævnte Pige, Caroline Marie Christensen, som imod 3 andre Piger, til hvilke der i Dommen er henpeget, har gjort sig skyldig i Forhold, der maa betragtes som Forsøg paa Voldtægt. Af de ommeldte 4 Piger maa de 3 anses for at have været uborygtede.

Endvidere er det oplyst, at Tiltalte den 26de Mai d. A. har forskaffet sig legemlig Omgang med den uborygtede Pige Christine Hansen af Attrup, medens hun sov, og dette Forhold er Høiesteret ifølge kgl. Ordre af 12te Oktober d. A. bemyndiget til at paakjende a prima instantia i Forbindelse med, hvad der er Gjenstand for Overretsdømmen. For samtlige de af Tiltalte ifølge det Foranførte begaaede Forbrydelser vil han være at anse dels efter Straffelovens § 168, sammenholdt med § 46, dels efter § 170, og hans Straf findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbeide i 4 Aar. Han vil derhos i Medfør af § 303 i Henhold til den derom nedlagte Paastand have at betale en Godtgjørelse af 500 Kr. til Christine Hansen, ligesom han og vil have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i Overretsdømmen fastsatte Salairer.

Thi kjendes for Ret:

Anton Jensen Friis bør hensættes til Forbedringshusarbeide i 4 Aar samt til Christine Hansen af Attrup betale en Godtgjørelse af 500 Kroner. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i Landsoverrettens Dom fastsatte Salairer, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg for Høiesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: „Under denne Sag tiltales Anton Jensen Friis for Forsøg paa den i Straffelovens § 168 omhandlede Forbrydelse eller dog for saadant Forhold som i Straffelovens § 176 omhandlet.

Pigen Caroline Marie Christensen har edelig forklaret, at da hun en Sondag — som det maa antages, den 22de Juli f. A. — noget efter Middag kom gaaende ad Landeveien igjennem Øruin, blev hun af Tiltalte, der stod paa en Eng paa den anden Side af Veigrøften, opfordret til at komme over til ham, og da hun nægtede dette, kom han over til hende paa Veien og trak hende, efterat have vexlet et Par Ord med hende, over Grøften hen bag en Busk, hvor han kastede hende om og lagde sig ovenpaa hende samt tog fat i hendes Klæder forneden for at løfte dem op, men da der nu paa hendes Raab om Hjælp kom en Mand til, reiste Tiltalte sig op og forlæiede sig bort, uden at han iøvrigt havde tilføiet hende nogen Overlast.

Tiltalte har ogsaa erkjendt, at han ved den omhandlede Leilighed har skubbet den ommeldte Pige hen bag et Træ og kastet hende om, hvorved han mod sin Villie vil være kommen til at ligge ovenpaa hende, men han har nægtet at have gjort Forsøg paa at løfte hendes Klæder op eller ved sin Adfærd mod hende at have havt nogen anden Hensigt end at give hende nogle Lussinger, fordi hun tidligere skal have udskjældt ham, og vel er denne Tiltaltes Forklaring om hans Hensigt med det udviste Forhold i og for sig lidet antagelig, ligesom ogsaa saavel den Mand, der, som meldt, paa Pigens Raab kom tilstede og som fra Vinduet i et nærliggende Hus tilligemed dettes Beboere for en Del havde iagttaget det Forefaldne, uden dog at kunne se, hvad der foregik, efterat Tiltalte havde faaet Pigen om bag Buskon, som de ommeldte Beboere edelig have forklaret, at Tiltaltes Adfærd ikke tydede paa, at det var hans Hensigt at tildele Pigen en Revselse, men efter Sagens Omstændigheder i det Hele, deriblandt Stedet og Tiden, hvorpaa Begivenheden forefaldt, samt hvad der er oplyst om, at der, medens Tiltalte og Pigen befandt sig inde paa Engen, kom en Skolelærer gaaende paa Veien og passerede dem i faa Skridts Afstand uden efter sin beedigede Forklaring at bemærke noget i deres Adfærd, som kunde give ham Anledning til at tro, at der vilde forefalde Optrin som det af Pigen omforklarede, og uden at Pigen benyttede Leiligheden til at søge at komme bort fra Tiltalte — mangler der dog tilstrækkelig Foie til inod Tiltaltes Benægtelse at anse det for bevist, at han ved den omhandlede Leilighed har gjort sig skyldig i Forsøg paa med Magt at tiltvinge sig Samleie med den ommeldte Pige, eller i et Forhold, der kunde paadrage ham Strafansvar i Henhold til Straffelovens § 176.

Forsaaavidt Tiltalte endvidere har været sigtet for ved for-

skjellige Leiligheder at have udvist uanstændigt Forhold mod nogle andre Piger, er der mod hans Benægtelse af de i saa Henseende af de paagjældende Piger mod ham fremførte Beskyldningers Rigtighed ikke fremkommet noget tilstrækkeligt Bevis imod ham.

Efter det Anførte vil Tiltalte, der er født den 21de Juli 1857 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants maa det i Henhold til Lov 1—13—18 misbilliges, at en under Sagen afhørt Deponentinde, der endnu ikke har fyldt sit 15de Aar, er bleven edfæstet, men der findes dog efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Foie til i den Anledning at anse Underdommeren mod Mulkt.

Nr. 211. Hoiesteretssagfører Hansen
contra

1) **Anton Valdemar Kock** eller **Jacobsen** og 2)
Niels Christian Nielsen (Defensor Klubien),
der tiltales, Nr. 1 for falsk Angivelse og bedrageligt Forhold og
Nr. 2 for Delagtighed hori.

Aalborg Kjobstads Extrarets Dom af 12te Mai 1880: »De Tiltalte Smed Anton Valdemar Kock eller Jacobsen og Mursvend Niels Christian Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men iovrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De bør derhos En for Begge og Begge for En udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Prokurator Bentzen 20 Kr. og til Defensor, Kammerassessor, Prokurator Johansen 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Juni 1880: »De Tiltalte Anton Valdemar Kock eller Jacobsen og Niels Christian Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder i Salair til Aktor for Underrotten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret botale de Tiltalte En for Bogge og Begge for En til Høiesteretssagfører Hansson og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hodder det: »Under denne Sag tiltales Smed Anton Valdemar Kock eller Jacobsen for falsk Angivelse samt for bedrægeligt Forhold og Mursvend Niels Christian Nielsen for Delagtighed deri.

I Februar Maaned d. A. indgav Tiltalte Anton Valdemar Kock eller Jacobsen — der den 28de November f. A. havde for Tidsrummet fra 1ste December f. A. indtil 1ste November d. A. leiet en Smed Jens Chr. Christensen tilhørende Smedie i Norretranders, medens Tiltalte iøvrigt selv havde Bolig i Aalborg — en skriftlig Anmeldelse til Politimesteren i Fleskum Herred om, at der, medens Tiltalte fra den 28de Januar indtil den 18de Februar d. A. paa Grund af Sygdom havde maattet holde sig hjemme i sin Bolig i Aalborg, var blevet begaaet Tyveri i den ovennævnte Smedie, idet Tyven navnlig havde borttaget dels 53 Kr., som Tiltalte den 28de Januar havde henlagt paa en Murgavl eller Murpille sammesteds og glemt at medtage, da han den nævnte Dag forlod Smedien, dels et Ølanker, en Mankepude og to Jernbolte, som tilhørte nogle af Tiltaltes Kunder, og dels endelig noget Tiltalte selv tilhørende Værktøi samt, saavidt han kunde skjønne, tillige nogle Materialier. Tiltalte tilfoiede derhos, at han, der af nogle Folk, som boede i Nærheden af Smedien, havde hørt, at dennes Eier Jens Chr. Christensen under Tiltaltes Fraværelse flere Gange havde aabnet Smediens Dor, som Tiltalte ved sin Bortgang den 28de Januar havde aflaaet, men hvis Laas han den 18de Februar havde fundet — som han har udtrykt sig — forkvaklet, ikke kunde have Andre end fornævnte Jens Chr. Christensen mistænkt for at have begaaet Indbrudstyveriet, og at han, dersom denne ved nærmere Undersøgelse, som Tiltalte anmodede Politimesteren om at foretage snarest muligt, fandtes skyldig deri, forlangte ham exemplarisk afstraffet efter Loven samt tilpligtet at erstatte Tiltalte den Skade og det Tab, han ved sin udviste Adfærd havde forvoldt Tiltalte.

(Fortsattes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 22. December 1880.

Gyldendanske Boghandels Forlag (F. Hegel & Sun).

Forl. Fjeldsøes Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protokollsecretairen.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr 35.

(Fortsættes fra Nr. 34).

Nr. 211.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

- 1) Anton Valdemar Kock eller Jacobsen
- og 2) Niels Christian Nielsen (Defensor Klubien).

Der opstod imidlertid strax Mistanke om, at denne Anmeldelse var urigtig, idet det navnlig oplystes, at Jens Chr. Christensen vel under Tiltaltes Fraværelse to Gange havde opdirket Smediens Dør, men at dette var sket i Vidners Paasyn og alene for at udlevere Ølankeret, Mankepuden og Jernboltene til disse Gjenstandes Eiere, der havde henvendt sig til Christensen for at blive satte i Besiddelse af bemeldte Gjenstande, som de ikke længere kunde undvære, og Tiltalte, der i de første Forhør havde fastholdt Anmeldelsens Rigtighed, vedgik da ogsaa i et Forhør den 4de Marts, at Anmeldelsen var urigtig, idet han navnlig erkjendte, at han samtidig med at han havde erfaret, at Jens Chr. Christensen under Tiltaltes Fraværelse fra Smedien havde opdirket sammes Dør, havde faaet Kundskab om, i hvilken Anledning dette var sket, og at Tiltalte hverken havde mistet Penge eller andre af de i Smedien beroende Gjenstande. Tiltalte har derhos udsagt, at hans Hensigt med Anmeldelsens Indgivelse havde været at befri sig for det med Jens Chr. Christensen om Smedien indgaaede Leiemaal, idet Tiltalte mente, at naar det kunde lykkes ham at vække Mistanke mod Christensen for at have begaaet Indbrudstyveri i Smedien, vilde Leiekontrakten om samme miste sin Gyldighed eller — som Tiltalte ogsaa har udtrykt sig — kunde han haabe, at Leiemaallet paa en eller anden Maade kunde blive hævet, men tillige vilde Tiltalte, der dog ikke vil have tænkt over, hvilke Følger Anmeldelsen kunde have for Christensen, og som navnlig ikke vil have gjort sig nogen Tanke om, hvorvidt Christensen kunde blive

arresteret, hævne sig paa denne, dels fordi Leiekontraktens Bestemmelser forekom ham for haarde, dels fordi han havde Formodning om, at Christensen havde udtalt sig nedsettende om hans Arbeide. Iøvrigt var det efter Tiltaltes Forklaring efter Tilskyndelse af Medtaltte Niels Christian Nielsen, at den urigtige Anmeldelse var blevet indgivet, og vel var det til Politimesteren indleverede Exemplar af Anmeldelsen skrevet af Tiltalte Kock, men Nielsen havde først forfattet en Konzept, og det var denne, som Kock, der ikke godt kunde læse Nielsens Haandskrift, efter dennes Diktat havde afskrevet og indleveret til Politimesteren, idet de Tiltalte ikke vilde indlevere selve Nielsens Konzept, fordi Politiet kjendte Nielsens Haandskrift.

Ligeledes har Tiltalte Nielsen vedgaaet, at han, efterat Tiltalte Kock til ham havde omtalt det Tyveri, der skulde være begaaet i Smedien, har tilskyndet Kock, hvem han efter sin Forklaring gjerne vilde hjælpe til at komme ud af Leiemaalet om Smedien, til at indgive den ommeldte Anmeldelse til Politiet, samt at han derefter har medvirket ved Anmeldelsens Affattelse paa den af Kock omforklarede Maade, ligesom han ogsaa, efterat Kock var bleven fængslet, to Gange forgjæves har søgt at faa Politimesteren i Tale for at støtte Anmeldelsen ved at bevidne sammes Rigtighed, uagtet han betvivlede, at Tiltaltes Foregivende om at være bleven bestjaalen var rigtig og navnlig var overbevist om, at Kock, hvis uheldige økonomiske Stilling han nøie kjendte, ikke havde mistet Penge. Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte Nielsen fra den 11te Mai 1878 indtil den 24de Juni s. A. været indlagt paa en Sindssygeanstalt som lidende af en ved Drikfældighed fremkaldt Sindssygdøm, men han blev den sidstnævnte Dag udskreven som helbredet, uden at det er oplyst, at han senere har haft noget Anfald af bemeldte Sygdom, og efter en af Stadslægen i Aalborg, der har tilset ham, medens han under nærværende Undersøgelse i nogen Tid var arresteret, afgiven Erklæring kan det ikke antages, at der nu er nogen Mangel ved hans Tilregnelighed, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at hans Søster, der siden November Maaned f. A. har boet sammen med ham, under Forhørerne har udsagt, at hans Sindstilstand var fuldkommen normal og at hans Forstand ikke feilede det Mindste.

Forsaavidt de Tiltalte — der i den ovennævnte Anmeldelse til Politiet urigtig havde foregivet, at Tiltalte Kock, som i Leie for Smedien i det ovennævnte Tidsrum skulde betale Christensen 160 Kr., herpaa havde afbetalt, foruden 40 Kr., som vare afskrevne paa Kontrakten, endvidere til forskellige Tider tilsammen 55 Kr. — ere satte under Tiltale, Kock for bedrageligt Forhold og Nielsen for Delagtighed heri, da ere de ved Underretsdømmen forsaavidt frifundne for Aktors Tiltale, og da bemeldte Dom alene er paaanket efter de Tiltaltes Begjæring og

ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der her for Rotten ikke Spørgsmaal om denne Del af Sigtelsen.

Derimod ville de Tiltalte — af hvilke Kock, der er født i Aaret 1833, ikke tidligere har været criminaliter tiltalt eller straffet, medens Tiltalte Nielsen, der er født i Aaret 1846, har været straffet i 1862 for Tyveri med 15 Rottingslag og ifølge en Underrettsdom af 20de Januar 1865 for Røveri efter Frdn. 11te April 1840 § 34, jfr. § 79 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar — for deres øvrige ovennævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 225, jfr. § 54 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for hver af dem i 4 Gange 5 Dage.»

Fredagen den 10de December.

Nr. 98.

Advokat Henrichsen
contra

Johan Sørensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Injurier imod Niels Hansen og dennes Hustru Ane Kirstine, født Ross.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de Decbr. 1879: „De af Indklagede forhenværende Høker Johan Sørensen brugte for Klageren Værtshusholder Niels Hansen og dennes Hustru Ane Kirstine Ross ærekrænkende Udladelser, at Klagerens Hustru, medens Klageren var Vært i Constantia Kro ved Veile, oftere er gaaet i Seng til Indklagede og en anden i samme Værelse boende Mandsperson, og at Indklagede til Politidirektøren havde indgivet en skriftlig Anmeldelse om, at Klageren havde gjort sig skyldig i Pengeafpresning og dennes Hustru gjort sig skyldig i Hor, bør være døde og magtesløse og Indklagede for sit i saa Henseende udviste Forhold straffes med simpelt Fængsel i 4 Uger. Iøvrigt bør Indklagede for Klagerens Tiltale i denne Sag fri at være, naar han efter foregaaende lovlig Omgang træster sig til inden Retten med sin Ed at bekræfte, at han hverken for Gartner Peter Emil Maale i dennes Stue eller for Destillatør Carl Kyseler paa en eller anden Restauration har yttret, at han med Lothed kunde skaffe Klageren paa Vridsløsolille og oiheller ligeoverfor Værtshusholder Ludvig Jensen i dennes Værtshus i Gothersgade Nr. 20 eller ligeoverfor fornævnte Destillatør Kyseler paa en eller anden Restauration udtalt, at Klageren havde

afpresset Folk Penge, fordi de havde pleiet legemlig Omgang med hans Hustru. Trøster Indklagede derimod sig kun til i en af de foranmeldte Henseender at aflægge Ed, bør han straffes med simpelt Fængsel i det Hele i 5 Uger, og drister han sig ikke til at aflægge Ed i nogen Henseende, bør han straffes med simpelt Fængsel i det Hele i 6 Uger, og bør i saa Fald den eller de af disse Udladelser, med Hønsyn til hvilke Indklagede ikke aflægger Ed, være dødo og magtesløse. Sagens Omkostninger bør Indklagede, naar han i ingen Henseende aflægger Ed, betale Klageren med 8 Kr. 4 Øre, hvorimod de i andet Fald ophæves. At efterkommes inden 5 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke i saa Henseende kunne føre til et andet Resultat, maa det billiges, at Tiltalte er funden skyldig til Straf, dels for den af ham vedgaaede Udtalelse om, at Klagerens Hustru oftere er gaaet i Seng til Tiltalte og en anden Mandsperson, og dels for at have udtalt, at han i en skriftlig Klage til Politidirektøren havde sigtet Klageren for Pengeafpresning og hans Hustru for Hor. Disse Ytringer blive derfor, som ved Dommen sket, at mortificere, og Tiltalte for sit i saa Henseende udviste Forhold at dømme efter Straffelovens § 215, efter Omstændighederne til Straf af simpelt Fængsel i 3 Uger.

Til ved Siden heraf for de andre i Dommen ommeldte, ikke tilstrækkeligt bevisto, Udladelsers Vedkommende at paalægge Tiltalte yderligere Ansvar, saafremt han ikke enten helt eller delvis ødelig fralægger sig at have brugt dem, findes der derimod efter Sagens Beskaffenhed at mangle Foie.

Sagens Omkostninger i forrige Instants vil Tiltalte have at betale Klageren med det i Dommen nævnte Beløb af 8 Kroner 4 Øre, hvorhos han maa udrede Aktionens Omkostninger for Høiesteret, derunder Salair til Sagfører Borch, der har mødt som subsidiair Defensor under et den 12to April d. A. optaget Forhor.

Thi kjendes for Ret:

Johan Sørensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Uger, hvorhos de ovenfor anførte Udladelser bør være dødo og magtesløse. Sagens Omkostninger for Criminal- og Politiretten

betaler Tiltalte til Klageren, Værtshusholder Niels Hansen, med 8 Kroner 4 Øre. Saa udredor han og Aktionens Omkostninger for Høiesteret og derunder i Salarium til Advokaterne Henrichsen og Klubien 40 Kroner til hver samt til Sagfører Borch 10 Kroner.

Den indankode Doms Præmissor ero saalydende: »Under nærværende til Kjendelse eller Dom indladte Sag, hvorunder Klageren, Værtshusholder Niels Hansen paa egne og Hustru Ane Kirstine Ross' Vegne paastaaer Indklagede forhenværende Høker Johan Sørensen anset med Straf af Fængsel eller Mulkt for siden 11te Octbr. f. A. paa mangfoldige Steder offentlig i mange Menneskers Paahør at have fremsørt ærekrænkende Udtalser om Klageren og hans Hustru, navnlig udtalt: at Klagerens Hustru, da Klageren var Vært i Constantia Kro ved Veile, oftere er gaaet i Seng til Indklagede og en anden i samme Værelse boende Mandsperson; at Klageren har afpresset forskellige Folk Penge, fordi de havde pleiet legemlig Omgang med hans Hustru; at Indklagede i en skriftlig Klage til Politidirektøren i Kjøbenhavn havde anmeldt Klageren og hans Hustru som skyldige i de nævnte Forbrydelser, samt at han med Lethed kunde skaffe Klageren paa Vridsløselille, ligesom han endvidere har paastaaet disse fornærmelige Beskyldninger og Ytringer mortificerede og sig tillagt Sagens Omkostninger, har Indklagede efter i Retsmødet den 3die Octbr. d. A. at have fremlagt Indlæg, hvorved han gav Tilsvar i Realiteten, i Retsmødet den 10de næstefter begjært Anstand i en Maaned eller anden passende Tid for at føre Vidner i Sagen.

Mod at denne Anstand bevilges har Klageren nedlagt Protest, og da denne Protest findes at have tilstrækkelig Hjemmel i den til Styrke for samme paaberaabte Omstændighed, at Indklagede allerede tidligere har havt Sagen staaende paa sig i 10 Uger for at føre Vidner, uden at foretage noget dertil sigtende Skridt, saa vil den begjærede Anstand ikke kunne tilstaaes Indklagede, hvorimod Sagen vil være at paakjende i Realiteten.

I denne har Indklagede procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han, som har erkjendt, at han i 1 à 2 Maaneder før sidstafvigte Marts Maaned offentlig har yttret, at Klagerens Hustru, da Klageren var Vært i Constantia Kro ved Veile, oftere er gaaet i Seng til Indklagede og til en anden i samme Værelse boende Mandsperson, samt at der gik det Rygte, at Klageren havde afpresset forskellige Folk Penge, fordi de havde pleiet legemlig Omgang med hans Hustru, samt at han i en skriftlig Klage til Politidirektøren havde anmeldt Klageren som skyldig i Pengeafpresning, har gjort gjæl-

dende, at disse af ham brugte Udladelser ere overenstemmende med Sandhed, og benægtet at være fremkommen med den paaklagede Yttring, at han med Lothed kunde skaffe Klageren paa Vridsløselille.

Hvad denne sidste Udtalelse angaaer, er der imidlertid ved de af Klageren førte Vidner, Gartner Peter Carl Emil Maale og Destillatør Carl Kyseler, hvis Forklaringer af Parterne ere vedtagne ubeedigede som ligesaa gyldige som om de vare bekræftede med Ed, tilveiebragt en saadan Formodning for, at Indklagede for disse, for Gartner Maale i hans Stue og for Destillatør Kyseler paa en eller anden Restauration har fremført den, at Sagens Udfald i saa Henseende i Medfør af danske Lovs 1—14—6 vil være at gjøre afhængig af Indklagedes Ed.

Det Samme findes at maatte blive Tilfældet med Hensyn til den paaklagede Yttring af Indklagede, at Klageren har afpresset Folk Penge, fordi de havde pleiet legemlig Omgang med hans Hustru, efterdi der, uanset om det maatte betragtes som bevist, at et Rygte herom har existeret, ved de af Klageren førte Vidner, Værtshusholder Ludvig Jensen, hvis Forklaring ligeledes af Parterne ubeediget er tillagt samme Betydning som om den var bekræftet med Ed, og ovennævnte Kyseler er skaffet saadan Formodning tilveie for, at Indklagede ligeoverfor disse Vidner, for Værtshusholder Jensen i hans Værtshus i Gothersgade Nr. 20 og for Kyseler paa en eller anden Restauration, har fremført denne Yttring som et direkte Paasagn og ikke, som af ham paastaat, indskrænket sig til at udtale, at et Rygte herom existerede, som danske Lov 1—14—6 kræver til Anvendelse af Ed.

Hvad dernæst angaaer Udtalelsen om, at Klagerens Hustru, medens Klageren var Vært i Constantia Kro ved Voile, oftere er gaaet i Seng til Indklagede og en anden i samme Værelse boende Mandsperson, da har Indklagede imod Klagerens Benægtelse ikke ført noget Bevis for Sandheden af denne Udtalelse og han vil som Følge deraf være at dømme i saa Henseende.

Forsaavidt endelig Søgsmålet omfatter Indklagedes Udtalelse om, at han til Politidirektøren har indgivet en skriftlig Anmeldelse om Klagerens og hans Hustrus Forhold, da er det ved de af fornævnte Maale, Kyseler og Jensen afgivne Forklaringer bevist, at Indklagedes Udtalelse er gaaet videre end af ham erkjendt, idet han herefter maa anses overbevist at have udtalt, at han i Anmeldelsen baade havde anmeldt Klageren for Pengeafpresning og hans Hustru for Hor, og da Indklagede, selv forudsat, at han har tilstillet Politidirektøren en sliq Anmeldelse, hvilket ikke er oplyst, ikke derfor kunde være berettiget til ved en Omtale desangaaende for Andre at paasige Klageren og Hustru de strafbare Forhold, som Anmeldelsen omfattede, vil han ogsaa herfor blive at drage til Ansvar.

I Henhold til det Foranførte vil Indklagede være at dømme

efter Straffelovens § 215 efter Omstændighederne til simpelt Fængsel i 4 Uger, og Udladelserne, at Klagerens Hustru, medens Klageren var Vært i Constantia Kro ved Veile, oftere er gaaet i Seng til Indklagede og en anden i samme Værelse boende Mandsperson, og at Indklagede til Politidirektøren havde indgivet en skriftlig Anmeldelse om, at Klageren havde gjort sig skyldig i Pengeafpresning og dennes Hustru gjort sig skyldig i Hor, være at mortificere. Iøvrigt vil Indklagede blive at frifinde for Klagerens Tiltale, naar han efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten troster sig til med sin Ed at bekræfte, at han hverken for Gartner Peter Carl Emil Maale i dennes Stue eller for Destillator Carl Kyseler paa en eller anden Restauration har yttret, at han med Lethed kunde skaffe Klageren paa Vridsløselille, og eiheller ligeoverfor Værtshusholder Ludvig Jensen i dennes Værtshus i Gothersgade Nr. 20 eller ligeoverfor fornævnte Destillator Kyseler paa en eller anden Restauration udtalt, at Klageren havde afpresset Folk Penge, fordi de havde pleiet legemlig Omgang med hans Hustru.

I andet Fald vil Indklagede blive at dømme efter den ovenanførte Lovbestemmelse, naar han i en Henseende tør aflægge Ed, til simpelt Fængsel i 1 Uge, og altsaa i det Hele til simpelt Fængsel i 5 Uger, og naar han i ingen Henseende tør aflægge Ed, til simpelt Fængsel i 2 Uger og altsaa i det Hele til simpelt Fængsel i 6 Uger, hvorhos af disse Udladelser den, med Hensyn til hvilken Ed ikke aflægges, og, naar Ed slet ikke aflægges, begge vil være at mortificere. Sagens Omkostninger vil Indklagede, naar han i ingen Henseende aflægger Ed, have at betale Klageren med 8 Kr. 4 Øre, hvorimod de i andet Fald ville være at ophæve.

Nr. 253.

Advokat Halkier
contra

Christian Vilhelm Jensen (Defensor Henrichsen) der tiltales for med fornærmelig Tiltale at have overfaldet en Stævningsmand under Udførelsen af hans Bestilling.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 13de Mai 1880: "Tiltalte Christian Vilhelm Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage; saa udreder han og alle denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Aktor Overretssagsfører Kjær 10 Kr. og til Defensor Prokurator Winge 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Juni 1880: "Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor for

Overretten, Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde bestemmes til 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Henrichsøn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under denne Sag tiltales Guldsmed Christian Vilhelm Jensen for, som det i Aktionsordren hedder, at have med fornærmelig Tiltale overfaldet en Stævningsmand under Udførelsen af sin Bestilling.

Ved de af Politibetjentene J. Pedersen og N. Jensen samt flere Vidner afgivne og tildels beedigede Forklaringer maa det anses godtgjort, at Tiltalte afvige 6te April, da han tilligemed flere Andre opholdt sig i en Beværtning i Aarhus, og de nævnte Betjente indfandt sig sammesteds for at forkynde Værtens en Klage til Forligskommissionen, har, inden Betjentene efter Værtens Anvisning begave sig med ham ind i et Værelse ved Siden af Beværtningslokalet for at foretage Forkyndelsen, yttret til Pedersen, at denne var en dygtig Betjent, navnlig naar han skulde lede efter falske Penge, fordi saa søgte han Oplysning hos Deliriumskandidater, samt brugt flere Skjældsord, saasom »Laban, Kjæltring, ussel Laps og Skurk«, imod Pedersen, alt uden nogen dertil fra dennes Side given Anledning, hvorhos han paa samme Maade udskjældte Pedersen, da denne og den anden Betjent, efterat have udført Forkyndelsen, atter kom ud i Beværtningslokalet.

Tiltalte har nu ogsaa erkjendt, at han ved den ommeldte Leilighed har brugt Skjældsord imod ovennævnte Pedersen, men iøvrigt har han udsagt, at han — der iforveien havde nydt endel Drikkevarer og desuden var i en ophidsct Stemning, hvorfor han ikke mindedes det Passerede saa noie, at han turde modsige Betjentenes og Vidnernes ovenanførte Forklaringer — ikke vidste af at have hørt, at Betjentene indfandt sig i Beværtningen i deres Egenskab af Stævningsmænd, og heller ikke var sig dette bevidst.

Om Tiltalte imidlertid end, da han paa den ovenansførte Maade overfaldt Betjent Pedersen med Skjældsord og fornærmelig Tiltale, maatte have været uvidende om, at Betjentenes Ærindø ved den paagjældende Leilighed var at foretage en Forkyndelse hos Værten, maa det dog efter Sagens Omstændigheder i det Hele antages, at Tiltalte vidste eller ialfald maatte have Formodning om, at Betjentene, der vare iførte Uniform og kom samlede, havde indfundet sig i Beværtingen i Bestillings Medfør og ikke som Gjæster, ligesom det ogsaa fremgaar af Tiltaltes under Sagen afgivne Forklaringer, at han har udvist det omhandlede fornærmelige Forhold imod Pedersen i Anledning af dennes Udførelse af sin Bestilling som Politibetjent, idet han nemlig var vred paa Pedersen, fordi denne nogen Tid i Forveien havde havt Tiltalte mistænkt for at udgive falske Penge og søgt at faa Bevis herfor tilvoiebragt.

Da der nu efter Sagens Oplysninger ingen Foie er til at antage, at Tiltalte ved den paagjældende Leilighed skulde have været beruset i en Grad, der kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed, maa det billiges, at han, der er født i Aaret 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underretsdommen anset efter Straffelovens § 101, ligesom den valgte Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktiøns Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Mandagen den 13de December.

Nr. 236.

Advokat Levinsen
contra

Julius Galster (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningsreglementet for Nørresundby af 2den Mai 1872, navnlig dets §§ 9 og 33.

Fjær Herreds Politirets Dom af 4de Mai 1880: »Tiltalte, Fabrikant Julius Galster af Nørre-Sundby, bør til Nørresundby Fattigkasse erlægge en Bøde paa 20 Kr. og derhos inden 14 Dage efter denne Doms Forkyndelse og under en Mulkt paa 4 Kr. til Aalborg Amtsfattigkasse for hver Dag, denne Frist maatte oversiddes, have den ovenbeskrevne Sammenbygning af de ham tilhørende under Matr.-Nr. 16 og 17 af Nørre-Sundby Bygrunde skyldsatte Eiendomme tilintetgjort; saa bør Tiltalte og udrode samtlige de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at betale inden 3 Solemærker efter

denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Juli 1880: »Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Fristen for Tilintetgjørelsen af den ovenomhandlede Sammenbygning bestemmes til 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse. I Salair til Aktor for Overretten, Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil foies, at det deri nævnte Bygningsreglements § 9, 3die Stykke, maa sammenholdes med Paragrafens sidste Stykke, vil Dommen være at stadfæste, saaledes at Fristen for den omhandlede Sammenbygningens Tilintetgjørelse bestemmes til 4 Uger fra Høiestoretsdommens Forkyndelse, hvorved bemærkes, at den idømte Tilintetgjørelse ikke omfatter Borttagelsen af de anbragte 3 Døre i de paagældende Huses til Gyderummet stødende Gavle.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Sammenbygningens Tilintetgjørelse bestemmes til 4 Uger fra denne Høiestoretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiestoret, betaler Tiltalte til Advokaterne Lovinsen og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under denne Sag tillaes Fabrikant Julius Galster af Nørresundby for Overtrædelse af denne Bys Bygningsreglement af 2den Mai 1872 navnlig §§ 9 og 33.

Ved Skrivelse af 3die November f. A. moddelte Tiltalte Bygningskommissionen i Nørresundby, at han attraaede at lægge Tagstenstag over Gyderummet mellem to ham tilhørende nærmere betegnede Huse i den nordlige Del af Byen og samtidig at opmure Enderne af Gyderummet samt indsætte en Dør i hver, og da Kommissionen derefter den 7de s. M. indfandt sig paa Stedet for at bese Lokaliteterne, fandt den Arbeidet

næsten fuldført, hvorhos det ved denne Leilighed tillige saaes, at Tiltalte endvidere i de to Huses til Gyderummet stødende Gavle havde anbragt tre Døre ud til dette — der maa antages at være omtrent 1 $\frac{1}{2}$ Alen bredt — nemlig 2 i den ene Gavl og en i den anden, og derved altsaa tillige sat de to Huse i indvendig Forbindelse med hinanden. Efterat Kommissionen i den Anledning ved Skrivelse af 8de s. M. havde udbedet sig Justitsministeriets Udtalelse om, hvorvidt det efter Bygningsreglementet var tilstedeligt at sætte de 2 Huse, af hvilke hvert især udgjør en særskilt Eiendom med sit særlige Matr.-Nr., paa den ommeldte Maade i Forbindelse med hinanden, og Ministeriet under 8de December f. A. havde svaret, at det var tilboieligt til at anse bemeldte Byggeforetagende for ulovligt, men at Spørgsmaalet iøvrigt hørte under Domstolenes Afgjørelse, tilkjendegav Kommissionen i Skrivelse af 17de Januar d. A. Tiltalte, at den ansaa det paagjældende Byggearbejde for stridende imod Bygningsreglementets Bestemmelser, samt paalagde Tiltalte inden en Maaned fra Brevets Dato at godtgjøre for Kommissionen, at han havde bragt Sagen i lovlig Orden, med Tilføiende, at man i modsat Fald maatte begjære ham tiltalt for den formentlige Lovovertrædelse, og da Tiltalte ikke har opfyldt dette Paalæg, har Kommissionen under 3die Marts d. A. begjært Tiltalte dragen til Ansvar efter Bygningsreglementets §§ 9 og 33 saavel til Straf som til Retablering af den tidligere Tilstand for de paagjældende Eiendomme, navnlig ved Borttagelse af Sammenbygningen.

Foreløbig bemærkes, at Tiltalte — der strax ved Undersøgelsens Begyndelse for Politiretten nedlagde Paastand om, at Politiretsdommeren skulde vige sit Sæde, hvilket denne imidlertid ved en den 9de Marts d. A. afsagt Kjendelse nægtede at gjøre, hvorhos han senere gjentog denne Paastand, der dog ved Politiretsdommen ligeledes blev forkastet — vel for Overretten principaliter har paastaat Politiretsdommen med foregaaende Retsbehandling og derunder navnlig den ommeldte Kjendelse annulleret, men at denne Paastand ikke vil kunne tages til Følge, idet den af Tiltalte paaberaabte Omstændighed, at Politiretsdommeret som Formand i Bygningskommissionen dels har deltaget i Kommissionens Forhandlinger om denne Sag, dels medunderskrevet i Anledning af samme udfærdigede Skrivelser, ikke skjønnes at kunne gjøre ham inhabil til som Politiretsdommer at behandle og paakjende Sagen, i hvis Udfald han ikke kan antages at have nogen personlig Interesse, og navnlig at kunne medføre, at han maatte anses som Part i Sagen.

Denne vil derfor, samt idet en af Tiltalte ligeledes for Overretten nedlagt subsidiair Paastand om Sagens Afvisning fra Politiretten som for tidlig anlagt maa anses ubefoiet, være at paakjende i Realiteten.

I denne Henseende har Tiltalte navnlig paaberaabt sig, at det heromhandlede Byggeforetagende ikke kunde anses stridende imod Bygningsreglementet, navnlig dettes § 9 tredie Stykke, idet de 2 Huse ikke, forinden det paagjældende Byggearbejde foretoges, vare sammenstødende, men fuldstændig adskilte fra hinanden ved et Gyderum af 1½ Alens Bredde, og at der derfor ikke udkrævedes Bygningskommissionens Samtykke til dette Arbejde. Efter hvad der unden Sagen er oplyst om bemeldte Byggearbejde, ere Ydermurene paa de to til Gyderummet grændsende Huse ved samme blevne sammenbyggede, ligesom Tagene paa Husene ere blevne tæt sammenføjede med det over Gyderummet, der er bleven forsynet med Bræddegulv, anbragte Tag og de to Spand Spær, der bære dette Tag, anbragte paa Rerme eller saakaldte Murledere, der ere indhuggede omtrent 4 Tommer i de to Huses respektive Gavlmure, medens selve Taglægtene derimod ikke ere sammenføjede, og idet der, som meldt, tillige er anbragt Døre fra de 2 Huse ud til Gyderummet — hvilket efter Tiltaltes Anbringende iøvrigt er sket tidligere og paa en Tid, da han endnu ikke havde tænkt paa at lade det øvrige Arbejde udføre — maa de to tidligere adskilte Huse ved det heromhandlede Byggearbejde anses faktisk at være blevne forenede til en Bygning. En saadan Forening af 2 Bygninger til en maa imidlertid — uanset om de forinden stødte umiddelbart til hinanden eller ikke og om den foretagne Sammenbygning maatte være udført saaledes, at den let igjen kan fjernes og Forbindelsen derved afbrydes — antages at falde ind under Bestemmelserne i Bygningsreglementets § 9 tredie Stykke, og Tiltalte maa saaledes efter samme Reglements § 33 anses at have været uberettiget til at lade det paagjældende Arbejde foretage, forinden han dertil havde erhvervet Bygningskommissionens Tilladelse.

Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte for sit heromhandlede Forhold ved Politiretsdommen er anset efter Reglementets § 35 med en Bøde til Nørresundby Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 20 Kr., samt at han efter samme § endvidere er under Dagmulkt tilpligtet at tilintetgjøre den ovennævnte Sammenbygning af de to paagjældende Huse, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Dagmulktens Størrelse m. v. ligeledes billiges, ligesom det ogsaa rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes at Fristen for Sammenbygningens Tilintetgjørelse bliver den sædvanlige for Overretsdømme foreskrevne Eksekutionsfrist.

Tiltalte, hvis Tarv for Overretten er varetaget af en af ham privat antagen Sagfører, vil derhos have at betale i Salair til Aktor for Overretten 15 Kr.»

Tirsdagen den 14de December.

Nr. 249.

Advokat Henrichsen

contra

Gaardeierne 1) **Jens Jensen**, ogsaa kaldet **Kjærsig**,
 2) **Niels Peder Pedersen**, ogsaa kaldet **Niels Peder Paarup**, 3) **Jens Bjørslev Pedersen**,
 4) **Jørgen Hansen**, ogsaa kaldet **Jørgen Nedergaard**, 5) **Jacob Nielsen**, ogsaa kaldet **Jacob Gaardsvig**, 6) **Jens Christian Pedersen**, ogsaa kaldet **Jens Chr. Moesgaard**, 7) **Niels Pedersen**, ogsaa kaldet **Niels Skave** samt 8) Aftægtsmand **Christen Christensen**, ogsaa kaldet **Christen Holt** og
 9) Husmand **Eske Pedersen**, ogsaa kaldet **Eske**

Baggesgaard (Defensor Nellomann),

der tiltales for at have afgivet falsk Forklaring for Retten.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 5te Mai 1880: »De Tiltalte Jens Jensen, kaldet Kjærsig, Niels Peder Pedersen, kaldet Paarup, Jens Bjørslev Pedersen, Jacob Nielsen, kaldet Gaardsvig, Jens Christian Pedersen, kaldet Moesgaard og Eske Pedersen, kaldet Baggesgaard, Alle af S. Felding Assing Sogne ville være at hensætte i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage; de Tiltalte Jørgen Hansen, kaldet Nedergaard, Niels Pedersen, kaldet Skave, og Christen Christensen, kaldet Holt, sammesteds, ville være at hensætte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 40 Dage. Samtlige Tiltalte ville derhos have in solidum at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salair til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Brask og Valeur 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Juli 1880: »De Tiltalte Jens Jensen ogsaa kaldet Jens Kjærsig, Niels Peder Pedersen, ogsaa kaldet Niels Peder Paarup, Jens Bjørslev Pedersen, Jørgen Hansen, ogsaa kaldet Jørgen Nedergaard, Jacob Nielsen, ogsaa kaldet Jacob Gaardsvig, Jens Christian Pedersen, ogsaa kaldet Jens Chr. Moesgaard, Niels Pedersen, ogsaa kaldet Niels Skave, Christen Christensen, ogsaa kaldet Christen Holt, og Eske Pedersen, ogsaa kaldet Eske Baggesgaard bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at de En for Alle og Alle for En udrede Aktionens Omkostninger og derunder i Salair til Aktor for Underretten 25 Kr., til Defensor sammesteds

20 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 30 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

Ligesom de Tiltalte i den indankede Dom refererede falske Forklaringer ikke ere afgivne under offentlig Straffesag, saaledes maa det ogsaa antages, at det udtrykkeligt blev dem foreholdt, at der ikke kunde følge noget Strafansvar for dem af det Forhold, hvorom de med fuld Foie under Indskærpelse af Sandhedspigten som Vidner opfordredes til at afgive Forklaring; efter Indholdet af selve de Tiltaltes Tilstaaelser er der heller ingen Grund til at gaa ud fra, at Frygten for, at der kunde blive Spørgsmaal om Strafansvar for dem selv, skulde have bevæget dem til i deres først afgivne Forklaringer at afvige fra Sandheden, i hvilken Henseende kan bemærkes, at de først efter Undersøgelsens Afslutning af Forhørsdommeren fremkom med Anbringendet herom, og at ikkun nogle af dem have fastholdt dette under et efter Overrettsdommens Afsigelse optaget Forhør. Idet herefter Straffelovens § 147 ikke kan komme til Anvendelse, ville de Tiltalte være at dømme efter dens § 146, og deres Straf findes at kunne bestemmes, som i Underrettsdommen sket, til Fængsel paa Vand og Bæd i 2 Gange 5 Dage for hver af de 6 Tiltalte, der ere under 60 Aar, og i Medfør af § 23 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage for hver af de andre 3 Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredsthingsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Advokaterne Henrichsen og Nellemann 60 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under denne Sag tiltales Gaardeierne 1) Jens Jensen ogsaa kaldet Jens Kjær-sig, 2) Niels Peder Pedersen, ogsaa kaldet Niels Peder Paarup, 3) Jens Bjørslev Pedersen, 4) Jørgen Hansen, ogsaa kaldet Jørgen Nedergaard, 5) Jacob Nielsen, ogsaa kaldet Jacob Gaardsvig, 6) Jens Christian Pedersen, ogsaa kaldet Jøns Chr. Moesgaard og 7) Niels Pedersen, ogsaa kaldet Niels Skave samt 8) Aftægts-

mand Christen Christensen, ogsaa kaldet Christen Holt og 9) Husmand Eske Pedersen, ogsaa kaldet Eske Baggessaard, for at have afgivet falsk Forklaring for Retten.

I Vinteren 1877—78, som det maa antages i Februar Maa-
ned, underrettede Lars Nielsen — der var forsørgelsesberettiget
i S. Felding-Assing Kommune, hvor samtlige Tiltalte ere hjem-
mehørende, men som siden den 5te Oktober 1873 havde havt
Bopæl i Borris-Faster Kommune — et af Sogneraadsmem-
merne i førstnævnte Kommune, Jens Poulsen, som han feilagtig
antog var Formand for Sogneraadet, om, at han, der i den for-
løbne Del af Vinteren havde havt Vanskelighed ved at skaffe
Føden til sig og sin Familie, og som desuden ikke kunde skaffe
sig Beboelsesleilighed til April 1878, maatte have Hjælp, og
Jens Poulsen sendte ham da foreløbig af sine egne Midler 10
Kr. til Føden, medens han samtidig lod ham tilkjendegive, at
han ogsaa nok skulde blive hjulpen til en Beboelsesleilighed,
naar han kunde opspørge, hvor en saadan var at erholde. Lars
Nielsen henvendte sig da til Mads Carstensen af Borris, der lo-
vede at give ham sin Hedelod sammesteds i Fæste, naar Lars
Nielsen kunde gjøre Udveie til at faa samme bebygget, og ef-
terat der var blevet afholdt Møder i S. Felding og Assing
Sogne, paa hvilke Beboerne vedtog, at de i Forening uden
Hjælp af Kommunens Kasse vilde bestride Udgifterne ved Lars
Nielsens Forsørgelse, indtil denne ved et fem Aars Ophold i
Borris-Faster Kommune havde erhvervet Forsørgelsesret samme-
steds, blev der efter foregaaende Forhandlinger mellem de Til-
talte Jørgen Nedergaard, Jacob Gaardsvig, Niels Peder Paarup
og Jens Kjærsg, hvem de andre Beboere i S. Felding-Assing
Kommune havde overdraget at ordne det Fornødne i saa Hen-
seende, samt Lars Nielsen paa den ene og Mads Carstensen paa
den anden Side, i hvilke Forhandlinger ogsaa de Tiltalte Jens
Bjørsløv Pedersen og Eske Baggessaard maa antages at have
deltaget, af Mads Carstensen udstedt et Fæstebrev, hvorved han
bortfæstede den ovennævnte Hedelod til Lars Nielsen mod en
Indfæstning af 200 Kroner og en aarlig Afgift af 30 Kroner.
Senere sorgede de Tiltalte Jørgen Nedergaard, Jacob Gaardsvig,
Niels Peder Paarup og Jens Kjærsg, med Assistance af de
Tiltalte Jens Bjørsløv Pedersen og Eske Baggessaard, for,
at Lars Nielsen blev forsynet dels med de fornødne Ma-
terialier og Penge, for at han kunde opføre et Hus paa
Hedelodden og betale Mads Carstensen den betingede Ind-
fæstning og Afgiften for det første Halvaar — i hvilken Anled-
ning Lars Nielsen iøvrigt maatte udstede en Obligation til de
Tiltalte Jens Bjørsløv Pedersen og Jens Kjærsg for 400 Kr.,
idet det gaves Udseende af, at disse Tiltalte personlig havde
laant ham dette Beløb — dels med Brod og i nogen Tid til-
lige med Smør og dels endelig ogsaa med Korn og andre Føde-

midler. Smørret leveredes af Boile Sørensen og af Tiltalte Jens Chr. Moesgaard, der skulde have Erstatning derfor af Kommunens andre Beboere, og Brødet først af de samme Personer, men senere blev det hentet af Jens Chr. Moesgaard hos Møller Anderson, idet de Tiltalte Eske Baggsgaard og Jørgen Nedergaard som Kautionister indestode Andersen for Betalingen, som det iøvrigt var Meningen skulde udredes af Kommunens Beboere paa samme Maade som den øvrige Lars Nielsen ydede Hjælp.

Kornet og de øvrige Fødemidler indsamlede Lars Nielsen derimod selv hos Beboerne af S. Felding og Assing Sogne, men de Tiltalte ledsagede ham enten selv eller lode ham ledsage af Mænd, der anbefalede ham og opfordrede Folk til at yde Bidrag, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at han en halv Dag blev ledsaget af Tiltalte Niels Skave, som maa antages at være bleven opfordret dertil af Tiltalte Jens Kjærsg, og i 2 Dage af Tiltalte Christen Holt, som var bleven opfordret dertil af de Tiltalte Jens Bjørslev Pedersen og Jacob Gaardsvig. De Pengebeløb, som medgik til den Lars Nielsen saaledes ydede Hjælp, bleve efter foretagen Opgjørelse af de Tiltalte Jens Kjærsg, Jørgen Nedergaard, Jacob Gaardsvig og Niels Peder Paarup, fordelte ligelig mellem S. Felding og Assing Sogne, hvorefter den paa S. Felding faldende Halvdel af Beløbene udrededes af Sognets Sparekasse, der dog maa antages at skulle have Udlæget refunderet ved Repartition paa Sognets Beboere, medens den paa Assing Sogn faldende Halvdel ved Tiltalte Niels Peder Paarups Foranstaltning reparteredes paa og indkrævedes hos sidstnævnte Sogns Beboere.

Efterat der var hængaaet fulde fem Aar fra den Tid, Lars Nielsen havde taget Bopæl i Borris-Faster Kommune, nægtede de Tiltalte ham imidlertid yderligere Hjælp, og han henvendte sig da den 12te April f. A. til Sogneraadet for Borris-Faster Sogne om Understøttelse. Bemeldte Sogneraad udbetalte ham ogsaa 10 Kr., men da S. Felding-Assing Kommune nægtede at refundere Beløbet og ikke vilde erkjende sin Forpligtelse til at overtage Lars Nielsens Forsørgelse, gjorde Borris-Faster Sogneraad, der havde faaet Kundskab om de ovennævnte Transaktioner, Anmeldelse desangaaende til Politiet og der blev da, efterat Lars Nielsen i et Forhør den 7de Mai havde afgivet Forklaring om Sagens Sammenhæng, den 31te Mai og 12te Juli f. A. efter Amtets Ordre optaget Forhør inden Hammerum Herreds Politiret, som det i Forhørsudskriften hedder, til Oplysning om Lars Nielsens Forsørgeshjem, idet navnlig samtlige Tiltalte indkaldtes til at afgive Forklaringer under Forhøerne.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 30. December 1880.

Cyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Færd. Fjeldsøes Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.

Nedergaard — der under Forhøret den 31te Mai havde udsagt, at det alene var af Medynk med Lars Nielsen eller, som Eske Baggsgaard udtrykte sig, fordi han kjendte Lars Nielsen, at de gik i Kaution for Betalingen af de denne af Møller Andersen leverede Brød, som de iøvrigt troede, at Lars Nielsen nok vilde blive i Stand til at betale — have indrømmet, at det var vedtaget, at Beboerne af S. Felding-Assing Kommune skulde betale Brødene, og at det kun var paa Skromt, at de Tiltalte gik i Kaution derfor, at Tiltalte Niels Peder Paarup — der under Forhøret den 31te Mai afgav en meget tilbageholdende og undvigende Forklaring, idet han navnlig paa Forespørgsel om han efter Aftale med Andre havde ydet Lars Nielsen Understøttelse for at denne skulde blive forsorgelsesberettiget i Borris, svarode, at det blev der ikke talt om, men om der var en Tanke ved det, mindedes han ikke — vel under den kriminelle Undersøgelse har villet gjøre gjældende, at han ikke under det tidligere Forhør med Sikkerhed kunde huske, hvad der var passeret, men at der efter samtlige Omstændigheder ikke kan tages Hensyn til dette Anbringende, at Tiltalte Jacob Gaardsvig har vedgaaet, at det var hans Mening ved den i Forhøret den 31te Mai afgivne Forklaring at dølge den rette Sammenhæng med den Lars Nielsen ydede Understøttelse, og at det navnlig var usandt, naar han i det ovennævnte Forhør havde udtalt, at han ikke vidste, hvem der havde foranlediget, at Jens Kjærsg og Niels Peder Paarup tilligemed Jens Bjørslev Pedersen deltog i Forhandlingerne med Mads Carstensen angaaende Overdragelsen af dennes Hedelod i Fæste til Lars Nielsen, idet det tvertimod, efter hvad han under den kriminelle Undersøgelse maatte erkjende, var ham selv og Jørgen Nedergaard, der havde foranlediget, at Jens Kjærsg og Niels Peder Paarup af Beboerne i Assing Sogn valgtes til at træffe Foranstaltninger til Lars Niensens Forsorgelse, at Tiltalte Jens Chr. Moesgaard — der under Forhøret den 12te Juli havde nægtet at vide, at Nogen havde lovet Møller Andersen Betaling for de Brød, som Tiltalte hentede hos ham til Lars Nielsen, idet han havde tilføiet, at han ikke vidste bedre end, at Møller Andersen betroede Lars Nielsen disse Brød — har erkjendt, at han vidste Besked om, at de Tiltalte Jørgen Nedergaard og Eske Baggsgaard vare angivne for Møller Andersen som Kautionister for Betalingen af Brødene og at denne Kaution kun var paa Skromt, idet Beboerne af S. Felding og Assing Sogne skulde betale det Hele, samt at de Tiltalte Niels Skave og Christen Holt have vedgaaet, at det var usandt, naar de under Forhøret den 31te Mai havde paastaaet, at ikke Andre end Lars Nielsen havde anmodet dem om at følge denne paa hans Vandringer omkring i S. Felding-Assing Kommune for at bede om Korn og andre Fødemidler, idet de, som meldt, vare blevne opfordrede dertil af Andre, Niels Skave,

som det maa antages, af Tiltalte Jens Kjærsg, og Christen Holt af de Tiltalte Jens Bjørslev Pedersen og Jacob Gaardsvig.

Ligesom de Tiltalte imidlertid ikke burde have været afhørte som Vidner om deres egen Medvirkning ved det lovstridige Forhold, hvorom Oplysning søgtes tilveiebragt under de den 31te Mai og 12te Juli optagne Forhør, saaledes skjønnes der overhovedet i Henhold til Straffolovens § 147 ikke at kunne paalægges nogen af de Tiltalte Straf for de af dem afgivne urigtige Forklaringer, i hvilken Henseende bemærkes, at de for Underretten ved deres Defensor lode gjøre gjældende, at de ved deres Møde under de ovennævnte Forhør antog, at de mødte som Anklagede og i deres egen Sag, men ikke som Vidner, ligesom de i en af deres Defensor for Overretten fremlagt Skrivelse have gjøntaget, at de aldrig have troet Andet end at de stode som Parter og ikke som Vidner i Sagen, og disse Anbringender findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes, idet det ikke i og for sig er uantageligt, at de Tiltalte, der ikke under Forhørene ses særlig at være gjorte bekjendte med, hvad Hensigten var med deres Afhøring, kunne have været i Uvished om det ikke var en kriminel Undersøgelse, hvorunder de afhørtes, og om denne ikke eventuelt kunde blive rettet mod dem selv.

Som Følge af Foranstaaende ville de Tiltalte, der alle ere langt over kriminel Lavalder og af hvilke Ingen tidligere har været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 71. Gaardeier **Jens Christensen**

(Advokat Nellemann)

contra

Gaardeier **Niels Madsen** (Ingen)

betræffende Eiendomsrotten til et Stykke Hedejord m. m.

Salling Herreders ordinaire Rets Dom af 21de Juli 1876: "Citanten Gaardeier Jens Christensen bør være eiendomsberettiget til det under nærværende Sag ommeldte Jordstykke, der paa det under Sagen fremlagte Kort er betegnet med A, og hvis Grændse mod Nord paa Kortet er betegnet med Linion B-C, og bør Indstævnte Gaardeier Niels Madsen taale, at Citanten foranstalter paa lovlig Maado bemeldte Jordstykke fraskilt Indstævntes Gaards Jorder Matr.-Nr. 3 a i Roslev Snabe. Indstævnte bør betale Citanten en saa stor Erstatning, som af Rotten udmeldte uvillige Mænd maatte vurdere det Tab, Citanten maa antages at have lidt derved, at Indstævnte i Aarene 1872 og 1873 one har brugt hele den Parterne i Forøning tilhørende

Jordlod Matr.-Nr. 11 i Gamstrup af Hartkorn $1\frac{1}{4}$, Album til Tørvegravning og Sætning af Tørvene, dog at Erstatningsbeløbet, hvoraf svares Renter 5 pCt. p. a. fra den 23de August 1873 til Betaling sker, ikke maa overstige 40 Kr. Endvidere bør Indstævnte bøde 8 Kr. til Justitskassen og erstatte Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.*

Landsover- saunt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Mai 1878: „Citanten Gaardeier Niels Madsen bør for den ovennævnte uberettigede Brug af den under Sagen omhandlede Jordlod Matr.-Nr. 11 i Gamstrup til Indstævnte Gaardeier Jens Christensen betale en Erstatning efter uvillige dertil af Retten udmeldte Mænds Skjøn, der dog ikke maa overstige 40 Kr., med 5 % aarlige Renter af Erstatningsbeløbet fra den 23de August 1873 indtil Betaling sker, men iøvrigt bør han for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

Ved de i den indankede Dom anførte edelige Forklaringer, der ere afgivne af de af Citanten forte 4 Vidner, i Forbindelse med de af Indstævnte afgivne Erklæringer og Sagens øvrige Oplysninger findes der at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at den Del af de under Indstævntes Eiendom Matr.-Nr. 3 a af Roslev-Snabe skyldsatte Jorder, som ligger Syd for Dalen, hvorigjennem den nordlige Grændselinie B-C for det under Sagen omtvistede, paa det fremlagte Kort med A betegnede Jordstykke er draget, i en Aarrække har været brugt fra den Gaard, der tilhører Citanten, og været i hans og Formænds Besiddelse, uden at de foreliggende Oplysninger om, at Jordstykket ogsaa enkelte Gange er blevet afbenyttet af Indstævnte, herimod kunne komme i nogen Betragtning. Ligesom derhos Citantens Formand, som i Dommen ommeldt, allerede i Aaret 1858 har disponeret ved Udleie paa langt Aaremaal over en Del af dette Jordstykke, uden at Indstævnte nogensinde har paatalt dette, saaledes taler ogsaa Indholdet af den i Dommen anførte, af en Landmaaler afgivne, Erklæring, saunt hvad der iøvrigt foreligger for, at Indstævnte tidligere ikke har villet gjøre Citanten Eien-

domsretten til det omtvistede Jordstykke i dets Helhed stridig, men at den Uenighed mellem Parterne, der, efterat Jordstykket ved den nye Matrikul var blevet henført under Matr.-Nr. 3, har foranlediget Tilkaldelse af en Landmaaler dels i 1867, dels i 1873, fornemmelig har dreiet sig om selvo Skjellet mellem Jordstykket og Indstævntes Eiendom. Forsaavidt Indstævnte under Sagen særlig har bestridt Rigtigheden af den ovennævnte Skjellinie B-C, bemærkes endvidere, at denne Skjellinie, som efter Landmaalerens Erklæring er draget mellem 2 Endepunkter, hvoraf det ene er et almindeligt ældre Skjelmærke, og det andet fandtes betegnet med en Skjelsten, i det Væsentlige stemmer med de ved Vidneforklaringerne tilveiebragte Oplysninger om Nordgrænsen for den Jord, der har været i Citantens og Formænds Besiddelse, og til Indstævntes Indsigelse i den herommeldte Henseende vil der som Følge heraf, og da Indstævnte end ikke har angivet, paa hvilket andet Sted Skjellet efter hans Fornening skulde gaa, intet Hensyn kunne tages.

Ifølge det Anførte, og da Indstævnte ligeoverfor det af Citanten førte Bevis for hans Besiddelse, ikke har tilveiebragt nogen Bevislighed for den af ham paastaaede Eiendomsret — i hvilken Henseende det navnlig ikke kan tillægges nogen Betydning, at Jordstykket, som berørt, ifølge Anførselen i den nye Matrikul sammenholdt med Matrikulkortet er indbefattet under Indstævntes Eiendom, Matr.-Nr. 3 a — maa Indstævnte i Medfør af Grundsætningerne i Lovens 5—5—3 anses ubefoiet til at modsætte sig, at Citanten i Forhold til ham kjendes eiendomsberettiget til det omhandlede Jordstykke, hvorhos Indstævnte efter Citantens derom nedlagte Paastand, mod hvilken ingen særlig Indsigelse er fremsat, vil være at kjende pligtig til at taale, at Citanten foranstalter Jordstykket fraskilt Indstævntes under Matr.-Nr. 3 a skyldsatte Jorder.

Forsaavidt Overrettsdommen har tilkjendt Citanten Erstatning for uberettiget Brug af en Fælleslod, vil den, da den ikke er kontrapaaanket, efter Citantens Paastand være at stadfæste, og i Henhold til det i Dommen desangaaende Anførte maa det billiges, at der ikke er paalagt Indstævnte Ansvar for Overtrædelse af Forligslovgivningen. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør i Forhold til Indstævnte være eien-

domsberettiget til det ovenomhandlede, paa det fremlagte Kort med A betegnede, Jordstykke, og bør Indstævntetaale, at Citanten foranstalter Jordstykket fraskilt Parcollen Matr.-Nr. 3 a af Roslev-Snabe. I Henseende til den Citanten tilkjendte Erstatning bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for alle Rottor ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Eieren af Matr.-Nr. 4 og 5 b af Roslev-Snabe, Indstævnte Gaardeier Jens Christensen — under Paaberaabelso af, at et Jordstykke, der er matrikuleret under den Citanten, Gaardeier Niels Madsen, tilhørende Naboeiendom, Matr.-Nr. 3 a, ved den nye Matrikuls Indførelso feilagtig var bleven antaget at henhøre til den sidstnævnte Eiendom, medens det i Virkeligheden horte til Matr.-Nr. 4 og stedse havde været eiet og brugt af ham og de tidligere Eiere af hans Gaard — i Henhold til Forligsklage af 23de August 1873 i 1sto Instants sagsøgt Citanten til at have sig kjendt eiendomsberettiget til det ommeldte Jordstykke samt paastaet Citanten enten under Dagmukt tilpligtet at lade Jordstykket paa lovlig Maade fraskille Matr.-Nr. 3 a og derpaa erhverve Indenrigsministeriets Approbation eller ialfald tilpligtet at taale, at Fraskillelsen med videre besorges af Indstævnte, hvorhos denne endvidere har paastaet Citanten for i Aarene 1872 og 1873 at have tiltaget sig hele Brugen af den begge Parter i Fællesskab tilhørende Moselod Matr.-Nr. 11 af Gamstrup og derved udelukket Indstævnte fra dennes Ret til tillige med ham at afbenytte den nævnte Lod, tilpligtet at betale sig en Erstatning af 20 Rdlr. eller efter uvillige Mænds Skjøn. Ved Underrettsdommen er Indstævnte kjendt eiendomsberettiget til det førstommeldte under Matr.-Nr. 3 a henhørende Jordstykke og Citanten tilpligtet at taale, at Indstævnte foranstalter dette paa lovlig Maade fraskilt hans Gaards Jorder, hvorhos Citanten endvidere er tilpligtet at betale Indstævnte Erstatning efter uvillige Mænds Ansættelse — dog ikke over 40 Kr. — for det Tab, som Indstævnte maa antages at have lidt ved Citantens udelukkende Afbenyttelse af Lodden Matr.-Nr. 11 af Gamstrup i Aarene 1872 og 1873, tilligemed 5 pCt. aarlige Renter af Erstatningsbeløbet fra den 23de August 1873, indtil Betaling sker, samt i Procesomkostninger for Underretten 80 Kr., ligesom Citanten endelig er anset med en Bøde af 8 Kr. til Justitskassen for ikke at have givet behørigt Møde ved For-

ligsnæglingen i Sagen, og Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instant's har paastaat sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Denne har derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Efter Sagens Oplysninger have Citantens og Indstævntes Eiendomme tilligemed den en Trodiomand tilhørende Eiendom Matr.-Nr 3 b af Roslev-Snabe tidligere udgjort en samlet Eiendom, den saakaldte Roslev-Snabegaard, der, efter i Aaret 1814 at være kjøbt af to Brødre, af disse blev delt i 3 Parceller, af hvilke de to af gammelt Hartkorn 2 Tdr. 1 Skp. 2 Fd. 2 Alb. og 4 Skp. 3 Fd. $2\frac{3}{4}$ Alb. ved den nye Matrikul blev under Nr. 4 og 5 b skyldsatte for Hartkorn henholdsvis 1 Td. 6 Skp. 3 Fd. $2\frac{1}{2}$ Alb. og 4 Skp. 3 Fd. og ved et af Chr. Jensen den 14de Novbr. 1868 udstedt og den 29de s. M. thinglæst Skjøde blev solgte til Indstævnte, medens Hovedparcellen af gammelt Hartkorn 3 Td. 3 Skp. $\frac{1}{4}$ Alb., der senere gik over i den nye Matrikul som Nr. 3 med Hartkorn 3 Td. 3 Fd. 1 Alb., i Aaret 1839 blev af den daværende Eier Christen Mathias Jørgensen tilskjødet Citanten, som senere har udstykket den i to Parceller, af hvilken Matr.-Nr. 3 a, som han selv beholdt, for et Hartkorns Tilliggende af 2 Td. 4 Skp. 2 Fd. $1\frac{1}{2}$ Alb.

Det Jordstykke, som efter Indstævntes Anbringende ved den nye Matrikuls Indførelse feilagtig skal være bleven henført under det dengang samlede Matr.-Nr. 3 i Stedet for under Matr.-Nr. 4, og som for Størstedelen bestaar af uopdyrket Hede, udgjør ifølge Matrikulkortet den sydlige Del af Nr. 3 a, og der findes ikke i Marken noget Skjel imellem bemeldte Jordstykke og den øvrige Del af Matr.-Nr. 3 a, men ved en — som det maa antages paa Foranledning af Indstævnte — den 27de Mai 1873 i hans og Citantens Overværelse afholdt Aastedsforretning blev Jordstykket, der imod Syd grændser til en Del af Matr.-Nr. 4, af en Landmaaler afsat paa en under Sagen fremlagt Kopi af Matrikulkortet med en Linie C-B som nordlig Grændse og betegnet med Bogstavet A.

Citanten har imidlertid benægtet, at der ved Affattelsen af den nye Matrikul har fundet nogen saadan Feiltagelse Sted, som af Indstævnte paaberaabt, idet han har paastaet, at han og de tidligere Eiere af hans Eiendom altid have eiet og været i faktisk Besiddelse af Jordstykket, som de i mangfoldige Aar have afbenyttet til Græsning af Kreaturer og Gravning af Tørv, medens han dog har erkjendt, at Indstævnte i Fællesskab med ham har paa lignende Maade afbenyttet en mindre Del af det omhandlede Jordstykke, i hvilket ligeledes andre Folk upaataalt af og til have ladet deres Kreaturer græsse.

Foreløbig bemærkes, at der vel maa gives Indstævnte Medhold i, at Matrikulkortet ikke i og for sig kan afgive Bevis for Citantens Eiendomsret til det heromhandlede Jordstykke, og at

denne heller ikke paa anden Maade har godtgjort, at det tilhører ham, men det følger af Forholdets Natur, at Citanten desuagtet maa være berettiget til at modsætte sig den Udstykning af hans Gaard, som Anerkjendelsen af Indstævntes Eiendomsret til Jordstykket vilde nødvendiggjøre, saalænge der ikke foreligger Bevis for, at Indstævnte virkelig er Eier deraf, i hvilken Henseende det selvfølgelig ikke er tilstrækkelig, at Indstævnte kan godtgjøre, at han i Tiden før Sagens Anlæg har udøvet nogen Raadighed over Jordstykket, naar Raadigheden ikke har været udøvet i et saadant Omfang og gjenneim et saadant Tidsrum, at der derpaa kan begrundes en Hævdserhvervelse.

Indstævnte har nu under Sagen fremlagt dels sit Skjøde tilligemed to ældre Skjøder paa sin Eiendom, hvilke Skjøder formentlig skulde udvise, at det omtvistede Jordstykke hører til denne, i hvilken Henseende han navnlig har henvist til, at Eiendommen i Skjøderne anføres med dens gamle Hartkorn, og at det nye Hartkorn vel tillige nævnes i de to Skjøder, der ere yngre end den nye Matrikul, men med en udtrykkelig Tilføining om, at Anførselen er sket «efter hvad Man har udfundet», dels en den 24de Marts 1858 dateret Leiekontrakt, ved hvilken den tidligere Eier af Indstævntes Gaard, fornævnte Chr. Jenson, har for et Tidsrum af 48 Aar fra den 1ste April s. A. at regne bortleiet til Møllebygger J. P. Nielsen et Stykke Hødejord, der efter Sagens Oplysninger omfatter den sydligste Del af det paagældende Jordstykke, dels en den 2den August 1873 af den ovennævnte Landmaaler udstedt Erklæring, der blandt Andet gaar ud paa, at det ved den ovenfor nævnte Aastedsforretning viste sig, at Eierne af Matr.-Nr. 4 brugte og afbenyttede en Del af Nr. 3 a, hvilken Del Indstævnte paaviste, saaledes som den findes afsat paa det fremlagte Kort med Linien C-B som Nordgrænse, at det østlige Skjelpunkt B er et almindeligt ældre Skjelmærke og det vestlige Skjelpunkt C en Skjelsten; medens der — som ovenfor anført — ikke imellem disse Punkter fandtes nogen Skjellinie eller noget Skjelmærke, at Citanten vel ikke kunde erkjende det af Landmaaleren afsatte Skjels Rigtighed, men derimod ikke kunde benægte, at Eierne af Matr.-Nr. 4 havde brugt og afbenyttet den sydlige Del af Matr.-Nr. 3 a i en Aarrække, maaske siden Eiendommens Udstykning, indtil de senere Aar, da Citanten havde tilholdt sig selv hele Matr.-Nr. 3 a, at Citanten og den tidligere Eier af Indstævntes Eiendom i Aaret 1867 vare blevne enige om at anerkjende Udstykningskortet for gyldigt for det ovennævnte Skjels Vedkommende og havde overdraget Landmaaleren at skaffe Kortet tilstede og afsætte Skjellet, hvilket dog ikke forte til noget Resultat, fordi Kortet ikke kunde skaffes tilveie, og at begge Parter siden den Tid havde gjort sig det omtvistede Jordstykke tilgode.

Ligeledes har Indstævnte ladet optage et Thingsvidne, hvorunder et Vidne, der var 41 Aar gammel og havde kjendt Partornes Eiendom fra sin Barndom, edelig har forklaret, at Vidnet ved, at det her under Sagen omhandlede Jordstykke, hvis nordlige Grændse han imidlertid ikke kjendte, havde, saalænge Vidnet kunde huske tilbage, været brugt til Indstævntes Gaard, og at Vidnet havde set, at saavel Indstævnte som dennes Formand havde afbenyttet Jordstykket til Græsning og Tørveskjær, samt at ogsaa Møllebygger J. P. Nielsens Ko og Faar i flere af de senere Aar havde græsset sammesteds, medens Vidnet aldrig havde erfaret, at Citanten havde gjort nogen Brug af Jordstykket, hvorhos endvidere fornævnte J. P. Nielsen, der har kjendt de paagjældende Eiendomme, saalænge han har været Leier af det i den ovenfor nævnte Leiekontrakt af 24de Marts 1858 omhandlede Stykke Hedejord, saunt et 3die Vidne, hvis Fader var Eier af Matr.-Nr. 3 i Tidsrummet fra 1828 til 1839, i hvilken Tid Vidnet opholdt sig hjemme hos Faderen, have hvor især afgivet edelig Forklaring, der blandt Andet gaar ud paa, at det Stykke Hedejord, der ligger imellem det af J. P. Nielsen beboede Hus og en nord for samme værende Dal — igjennem hvilken Skjellinien C-B paa det ovennævnte Kort findes afsat — til de ovennævnte Tidspunkter blev oiet og brugt til Indstævntes Gaard, og at Skjellet imellem Jordstykket og Citantens tilstødende Eiendom gik igjennem den ommeldte Dal, og Vidnet J. P. Nielsen har tilføiet, at han ikke har erfaret, at Citanten har gjort nogen Brug af Jordstykket og navnlig gravet Tørv eller toiret Kreaturer i dette, medens Vidnet i en længere Aarrække, saavidt han mindes, saalænge det imellem ham og Indstævntes Formand indgaaede Leieforhold havde bestaaet, har havt Samtykke af Chr. Jensen og senere af Indstævnte til at lade sin Ko og sine Faar græsse i Jordstykket, ligesom endelig et 4de Vidne, der i 3 Aar i Aarene nærved 1860 tjente hos Chr. Jensen og senere i 1 Aar hos Citanten, har angaaende Brugen af og Eiendomsretten til det heromhandlede Jordstykke forklaret overensstemmende med de to sidstnævnte Vidner.

Ligesom der imidlertid, idet Indstævnte ikke imod Citantens Benægtelse har ført noget Bevis for, at det omtvistede Stykke Jord er indbefattet under det til Indstævntes Gaard hørende gamle Hartkorn med Hensyn til Eiendomsretten til Jordstykket, intet lader sig udlede af de af Indstævnte fremlagte Adkomstdokumenter, saaledes maa det Samme statuere med Hensyn til den fremlagte Landmaalerattest, idet det vel af samme fremgaar, at der har været Uenighed imellem Citanten og den tidligere Eier af Indstævntes Gaard om Skjellet imellem deres respektive Eiendomme, men alt Bevis mangler for, at den af Landmaaleren efter Indstævntes Paavisning afsatte Skjellinie C-B er den rette, i hvilken Henseende bemærkes, at den Skjel-

sten, der, som meldt, findes i Skjelpunktet C, efter Citantens Anbringende skal betegne Skjellet til en tilstødende Mose, og der vil ei heller kunne tillægges den af nogle af Indstævntes Vidner uden nogensomhelst Begrundelse udtalte Formening om Eiendomsretten til Jordstykket nogen videre Betydning.

Om det derhos end ved de ovennævnte Vidneforklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maatte kunne anses godtgjort, at Indstævnte i Hævdetid jevnligen har benyttet det omtvistede Jordstykke til Tørvegravning og Græsning af Kreaturer, maa det efter de Forklaringer, som flere af Citanten førte Vidner have afgivet, i ethvert Tilfælde antages, at Jordstykket, der, som meldt, ikke ved noget Hegn er adskilt fra Citantens Gaards øvrige Tilliggende, samtidig paa lignende Maade, om end i mindre Omfang, er blevet brugt af Citanten, og der mangler derfor Føie til at statuere, at Indstævnte i det af hans Vidner omfhandlede Tidsrum har haft en saadan udelukkende Raadighed over samme, at der derpaa kunde begrundes en Hævdserhvervelse, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at det vel maa antages, at Møllebygger J. P. Nielson i Honhold til en mellem ham og en tidligere Eier af Indstævntes Gaard indgaaet Leiekontrakt siden 1858 har besiddet en mindre Del af Jordstykket, men at der, da denne Besiddelse ikke ved Sagens Anlæg havde fundet Sted i fulde 20 Aar, ikke i fornævnte Henseende vil kunne tillægges denne Omstændighed nogen videre Betydning. Som Følge heraf vil Citanten under denne Del af Sagen være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Hvad dernæst angaar den Erstatning, som Indstævnte formener at have Krav paa hos Citanten for dennes Afbenyttelse i Aarene 1872 og 1873 af Jordlodden Matr.-Nr. 11 af Gamstrup, maa det anses in confesso, at bemeldte Lod tilhører Citanten og Indstævnte i Fællesskab, og at Citanten i de to nævnte Aar har tiltaget sig den udelukkende Brug af Loddens, idet han ved Tørvegravning og ved Sætningen af Tørvene benyttede sig af den hele Lod, saaledes at Indstævnte blev udelukket fra al Brug af samme.

Vel har nu Citanten villet gjøre gjældende, at han — der efter Sagens Oplysninger maa antages nogle Aar i Forveien at have foretaget de fornødne Skridt til Ophævelse af det imellem ham og Indstævnte angaaende denne Lod saavel som en anden Lod i Gamstrup bestaaende Eiendomsfællesskab, idet han ved en Landmaaler lod Skjel afsætte med videre, samt derefter erhvervede Indenrigsministeriets Udstyknings Approbation — havde staaet i den Formening, at han derved var bleven Eneeier af Loddens Nr. 11, samt at han i ethvert Fald havde været berettiget til at bruge hele Loddens paa den Maade, som sket var, idet Afbenyttelsen hidtil havde fundet Sted i Flæng, og uden at der om samme havde imellem ham og Indstævnte, der og-

saa paa sin Side tidligere paa lignende Maade havde brugt Lodden, været vedtaget bestemte Regler; men da Eiondomsfællesskabet, som meldt, endnu bestaar, vil der intet Hensyn kunne tages til Citantens Anbringende om at have staaet i den Formening, at han var Eneieier af Lodden, og imod Indstævntes Benægtelse maatte det efter Forholdets Natur paahvile Citanten at bevise, at han da har været berettiget til i to Aar at udelukke Indstævnte fra al Brug af Lodden, men et saadant Bevis har Citanten ikke fort. Som Følge heraf maa det billiges, at Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte Erstatning efter uvillige Mænds Skjon — dog ikke over 40 Kr. — for det Tab, som Indstævnte maa antages at have lidt ved Citantens ovennævnte Benyttelse af hele Lodden Matr.-Nr. 11 i Aarene 1872 og 1873, tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet, som ovenfor anført, og forsaavidt Citanten for Overretten subsidiairt har paastaet, at der ved Erstatningens Fastsættelse tillige maatte tages Hensyn til, at hans og Indstævntes Andele i Lodden maatte beregnes efter Forholdet af det gamle Hartkorn, hvortil Matr.-Nr. 3 og 4 havde været ansatte, findes denne Paastand ikke at kunne tages til Følge.

Forsaavidt Citanten ved Underretsdommen er for Overtrædelse af Forligslovgivningen anset efter Frdn. 11te August 1819 med en Bøde af 8 Kr. til Justitskassen, bemærkes, at det vel maa antages, at hans Søn, der, da han selv var forhindret, gav Møde for ham ved Sagens Foretagelse for Forligskommissionen, ikke havde skriftlig Fuldmagt, men at der, da Kommissionen har admitteret Sønnen til Møde, og saaledes har fundet hans Stilling som Fuldmægtig tilstrækkelig legitimeret, uden at Indstævnte ses for Kommissionen at have fremsat nogen Indsigelse derimod, ikke findes Føie til i denne Anledning at gjøre noget Ansvar gjældende imod Citanten. Ligesom derfor den idømte Bøde maa bortfalde, saaledes bliver der heller ikke Spørgsmaal om af den ovennævnte Grund at paalægge Citanten Processens Omkostninger i 1ste Instants, hvorimod Processomkostningerne for begge Retter efter Sagens Omstændigheder ville være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.»

Nr. 271.

Advokat Henrichsen

contra

Laur's Kok Magnussen (Defensor Nellemann),
der tiltales for uterligt Forhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de September 1880:
„Tiltalte Laur's Kok Magnussen bør straffes med Forbedrings-

husarbeide i otte Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Engberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hørichsen og Nellemann 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: "Tiltalte Laurs Kok Magnussen, der er født den 9de Januar 1850 og ved Rettens Domme af 20de Marts 1877 og 15de September s. A. anset efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 og 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for uterligt Forhold. Ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 7de f. M. ved hoilys Dag har i Gaardsrummet til en Eiendom heri Staden for at søge sandselig Tilfredsstillelse henstillet sig med opknappede Benklæder og blottede Kjensdele for en ung Pige, som var bekjæftiget dersteds, samt at han, da Pigen, foranlediget herved, løb sin Vei, har saavel i Gaarden som udenfor samme stillet sig op, blottet paa samme Maade, foran Huset, mod hvis Vinduer han samtidig stirrede op i det Haab at se og ses af kvindelige Beboere af samme. Som Følge heraf vil Tiltalte paany være at anse efter Straffelovens § 185 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder.*

Nr. 254.

Advokat Nellemann

contra

Jens Christian Theodor Woller

(Defensor Buntzen),

der tiltales for Bedrageri samt Fornærmelser imod Stationsforvalteren ved Tommerup Jernbanestation og andre Funktionairer ved de danske Statsbaner under Udførelsen af deres Bestilling og for paa anden Maade at have lagt dem Hindringer iveien for Udførelsen af deres Hverv.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 19de Januar 1880: »Arrestanten, Jens Christian Theodor Woller, bør hen sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Prokurator Styrup og til Defensor, Prokurator Hansen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de August 1880: »Tiltalte, Jens Christian Theodor Woller af Odense, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdoumen ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne, Overauditor Wolff og Seidelin, betaler Tiltalte 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens §§ 101 og 257; men da han, foruden at have fornærmet Jernbanefunktionairerne, tillige har lagt dem Hindringer i Veien for Udførelsen af deres Embedsforretninger og derved bevirket en Forsinkelse af Jernbanetogets Afgang, bliver han endvidere at anse efter Straffelovens § 100 jfr. § 98, 2det Stykke.

Hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjøndes for Ret:

Jens Christian Theodor Woller bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Etatsraad Buntzen 60 Kroner til hver.

I den indankode Doms Præmisser hedder det: »Under nær-værende fra Sunds-Gudme Herredørs Extraret paa Justitiens Vogne hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Jens Christian Theodor Woller af Odense for Bedrageri samt for Fornærmelse mod Stationsforvalteren ved Tommerup Jernbanestation og andre Funktionærer ved de danske Statsbaner under Udførelsen af deres Bestilling og for paa andon Maade at have lagt dem Hindringer i Veien for Udførelsen af deres Hverv.

Forsaavidt Sigtelsen angaar Bedrageri, ere Sagens Omstændigheder følgende.

1. Det maa ved afgivne Vidneforklaringer anses bevist, at Tiltalte den 27de April f. A. af Gaardmand Christen Pedersen i Ellerups Grøstehave kjøbte en Tyr og 3 Grise, og var Prisen for Grisene 180 Kr. Af Kjøbesummen betalte Tiltalte strax 100 Kr., hvorefter han erholdt Grisene udleverede, medens Resten af Kjøbesummen skulde betales 14 Dage senere, naar Tiltalte afhentede Tyren. Tiltalte, hvis Næringsvei er at handle med Kreaturer, har erkjendt at have kjøbt Grisene for 180 Kr. og at være paa dette Beløb bleven 80 Kr. skyldig, som han ikke senere har betalt, samt at have samme Dag ved en anden Person solgt dem til en Slagter i Odense for 24½ Kr. pr. 100 Pd. og altsaa, da de veiede 677 Pd., for ialt 165 Kr. 86 Øre og saaledes for et mindre Beløb, end han selv havde givet for dem. Men, ligesom han har benægtet at have ved samme Leilighed afkjøbt bemeldte Chr. Pedersen en Tyr og at kunne erindre, hvor lang Henstand han fik med Betalingen af de skyldig blevene 80 Kr., saaledes har han ogsaa benægtet at have afsluttet Handelen om Svinene eller ladet sig dem udlevere i nogen svigagtig Hensigt, idet han derhos med Hensyn til, at de bleve solgte for en lavere Pris, end han selv havde kjøbt dem for, har bemærket, at dette skete imod hans Villie og Ordre, og det var blevet ham meddelt, at Markedsprisen for Svin var falden i Mellemtiden fra Handelens Afslutning indtil Grisenes Ankomst til Odense.

2. Efterat Tiltalte havde afsluttet den foromtalte Handel, begav han sig til Ravndrup Vænge, hvor han af Gaardmand Hans Nielsen kjøbte en Ko for 120 Kr. og efter Sælgerens af Tiltalte dog forsaavidt modsagte Forklaringer tillige 2 Grise. Skjøndt Handelen efter Aftale først skulde fuldbyrdes senere, indfandt Tiltalte sig der dog igjen den følgende Dag og fik Koen udleveret imod at betale 100 Kr. af Kjøbesummen, medens Resten horaf, 20 Kr, ifølge Tiltaltes Forklaring blev ham krediteret paa ubestemt Tid, men skulde ifølge Sælgerens Forklaring betales 3 à 4 Uger derefter, naar Tiltalte afhentede de kjøbte Grise, uden at den imidlertid senere er bleven betalt. Den samme Dag bortbyttede Tiltalte Koen for en ringere Ko, en Tyrekalv og 44 Kr., og den sidstomtalte Ko leverode Tiltalte

ligeledes samme Dag til en Gaardmand paa Tved Mark, af hvem han den 15de s. M. havde modtaget en syg Ko og 40 Kr. mod at forpligte sig til inden 14 Dage derefter at levøre en god Ko; Tyrekalven indsattes i en Stald i Svendborg, hvor den forblev henstaaende i nogen Tid, idet han, som nu erfarede, at han eftersøgte af Politiet, undveg der fra Egnen.

3. I Begyndelsen af August Maaned f. A. flakkede Tiltalte om i Egnen mellem Kolding og Ribe for at slutte Kreaturhandler og logerede Natten mellem den 6te og 7de i bemeldte Maaned i Boiskovhus Kro. Ifølge Kromandens beedigede Forklaringer skulde Tiltalte for Logis og Fortæring betale 3 Kr. 40 Øre, men forlod Kroen uden at betale Beløbet, hvoraf han eiheller senere har betalt noget, hvorimod Tiltalte har paastaet at han, da han forlod Kroen, betalte 3 Kr. for sit Ophold til en i Skjænkstuen værende, ham ubekjendt Mandsperson, som han mener, at han dengang maa have antaget for Værten, hvem han nemlig ikke vil have kjendt, uden at han dog bestemte ved, om han har tænkt derpaa, da han spurgte Personene om hvad han var skyldig, hvilket blev opgivet til 5 Kr.

4. Den 9de s. M. afkjøbte Tiltalte Gaardmand Søren Olsen eller Olesen paa Egtved Mark for 42 eller 44 Kr. 2 Væddere, hvilke han fik Lov til strax at medtage uden at have betalt nogen Del af Kjobesummen, som han frendeles skylder, og som ifølge Sælgerens Forklaring skulde betales 10 Dage derefter samtidig med at Tiltalte bragte Sælgeren en god ung Kalveko, der skulde byttes med en Sælgeren tilhørende Ko, dog at Tiltalte, hvis S. Olsen ikke syntes om den Ko, Tiltalte maatte bringe, skulde betale 90 Kr. for S. Olsens Ko. Tiltalte har derimod benægtet, saavel at der om Tiden for Kjobesummens Betaling blev truffet nogen bestemt Aftale, som at han har gjort nogensomhelst Aftale med S. Olsen om en Handel angaaende en denne tilhørende Ko. Den ene af de kjøbte Væddere bortbyttede Tiltalte derpaa den følgende Dag mod et Faar og 6 Kr., hvilket Faar han atter byttede mod et andet Faar og 6 Kr., og var dette sidste Faar og den anden af de kjøbte Væddere endnu i hans Besiddelse, da han sidstnævnte Dag i Anledning af nærværende Sag blev anholdt i Veile, hvor senere disse Dyr ved Politiets Foranstaltning bleve solgte for at dække Udgifterne ved deres Fodring der i Byen.

Hvad dernæst den anden Del af Aktionen angaar, maa det mod Tiltaltes Benægtelse ved under Sagen afgivne Vidneforklaringer anses bevist, at Tiltalte — som den 24de April f. A. kjørte med Jernbanetoget fra Aarup til Tommerup Station, og hvem det, da han var ankommen til sidstnævnte Station, blev paalagt overensstemmende med Befordringsreglementet for de danske Statsbaner af 1ste Juli 1872 § 27 at betale 2 Kr., fordi han var stegen ind i Toget uden at være i Besiddelse af

anden Billet end en forældet Retourbillet — ved denne Leilighed har, idet han nægtede at efterkomme Stationsforvalterens og Togførerens Paalæg om at forlade den af ham i Toget indtagne Plads, brugt haanende og anden fornærmelig Tiltale mod disse Funktionærer, ved hvilken Adfærd fra Tiltaltes Side Togsots Afgang blev noget forsinket.

Ved den indankede Dom af 19de Januar d. A. er Tiltalte anset for den sidstomtalte Forseelse og for hans ovenfor under Nr. 1 og 3 omhandlede Forhold efter Straffelovens §§ 101 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, medens der ikke er paalagt ham noget Strafansvar med Hensyn til hans under Nr. 2 og 4 ovenbeskrevne Forhold.

Der maa nu gives bemeldte Dom Medhold saavel i, at den paa Tiltaltes Forhold overfor Jernbanefunktionærerne har anvendt Straffelovens § 101, som i, at intet Strafansvar er paalagt Tiltalte forsaavidt angaar hans under Nr. 2 og 4 omtalte Forhold, idet det særligt med Hensyn til disse 2 Tilfælde ikke kan anses godtgjort, at Tiltalte skulde have havt til Hensigt at unddrage sig Betalingen af de Beløb, han til de Paagjældende er bleven skyldig, hvilket, hvad navnlig det sidste af dem angaar, ikke skjønnes alene at kunne sluttes deraf, at han under det optagne Forhør ikke har været i Stand til at opgive Navnet enten paa Sælgoren eller Stedet, hvor denne boede, eller hvor langt dette var beliggende fra Veile, idet han dog for Sælgeren ved Handelens Afslutning rigtigheden har angivet sit eget Navn og Bopæl, ligesom det maa tages i Betragtning, at der, da Tiltalte i Anledning af nærværende Sag blev anholdt, selv om Sælgerens Forklaring lægges til Grund, endnu var 9 Dage tilbage, inden den for Erlæggelsen af Kjøbesummen stipulerede Forfaldstid indtraf. Men ei heller i Henseende til det ovenfor under Nr. 1 omtalte Forhold findes det under de foreliggende Omstændigheder med Sikkerhed at kunne statuere, at Tiltalte har handlet med bedragerisk Hensigt; navnlig skjønnes der ikke at være aldeles tilstrækkelig Føie til at forkaste Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring angaaende Grunden til, at Grisene bleve solgte for en noget lavere Pris end den, for hvilken han selv havde kjøbt dem, i hvilken Henseende det kan bemærkes, at det af den Slagter i Odense, til hvem de bleve solgte, dog er forklaret, at han betalte dem med en lavere Pris end Markedsprisen, paa Grund af, at de, hvad Tiltalte imidlertid har benægtet, vare i en mindre god Foderstand, ligesom han ei heller har turdet benægte at have udtalt til den Person, der for Tiltalte handlede med ham, at Svin ifølge Telegram fra Hamborg vare faldne i Pris. Der vil saaledes ei heller for det her omtalte Forholds Vedkommende kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar, og vil Underrettsdommen saaledes i den Henseende være at forandre, ligesom ogsaa, forsaavidt den har hen-

fort hans ovenfor under Nr. 3 ommeldte Forhold under Straffelovens § 251, idet Tiltalte, da Intetsomhelst under Sagen er fremkommet til Bestyrkelse af, at han virkelig, som af ham paastaet, skulde ved sin Bortgang fra Kroen have erlagt Betaling for sit Ophold, medens tvortimod de tilveiebragte Oplysninger honpege paa, at han, da han forlod Kroen, har havt til Hensigt at unddrage sig Betalingen af sin Skyld, vel for dette sit Forhold vil blive at straffe, men efter Straffelovens § 257.

Tiltalte er født den 1ste Marts 1842 og tidligere anset ved Roeskilde Kjøbstads Politirets Dom af 31te August 1860 for Betleri med 6 Dages simpelt Fængsel, ved Odense Kjøbstads Extraretsdom af 11te Marts 1862 for Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved nærværende Rots Dom af 5te Juni 1868 for Dyrplageri med en Bøde af 15 Rdl., ved Høiesteretsdom af 11te Februar 1873 efter Straffelovens §§ 251 og 253, jfr. § 252,*) med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved samme Rots Dom af 5te Marts d. A. — hvorved ondelig paakjendtes en ved Vinding Herreds Extraret den 15de Februar f. A. og ved nærværende Ret den 28de October f. A. mod Tiltalte paadømt Sag — efter samme Lovs § 256, sammenholdt med § 253, med simpelt Fængsel i 2 Maanoder.

Den Straf, Tiltalte i Henhold til det Foranførte har forskyldt, skjønnes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Forsaavidt angaar Aktionens Omkostninger, hvis Udredelse retteligen er paalagt Tiltalte, vil Underrettsdommen blive at stadfæste.*

Onsdagen den 15de December.

Nr. 258.

Etatsraad Buntzen

contra

Jens Peter Nielsen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Vold.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te August 1880: •Tiltalte Jens Peter Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Erstatning til Arbeidsmand Gustaf Bostrom betale 3 Kr. Saa bør han og udrede denno Aktions Omkostninger, derunder Salairor til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Bloch, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. •

*) Skal være § 52.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirottens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Levin- sen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende mod Tiltalte Jens Peter Nielson for Vold anlagte Sag er det bevist ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse, at han den 3die Juni d. A. om Eftermiddagen paa Gaden har i noget beruset, men dog fuldt tilregnelig Tilstand først uden Anledning udskjældt Arbeidsmand Gustav Bostrom, og, skjøndt denne søgte at unddrage sig Tiltaltes Angreb, overfaldet og sparket ham, kastet ham overende og lagt sit Knæ paa hans Bryst og herved bevirket dels et godt 1 Tomme langt gabende og blødende lineært Saar paa Bostroms venstre Albue, hvilket Bostrom paadrog sig ved Faldet, dels Ømhed i Lysken og paa nederste Ende af Brystbenet. Disse Læsioner ere imidlertid helbredede uden at efterlade andre Følger for Skadelidte end nogle Ugers Udygtighed til Arbeide. For dette Forhold vil Tiltalte, der er født den 20de Oktober 1851 og ikke tidligere straffet efter Dom, være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at betale dels i Erstatning til Arbeidsmand Bostrom efter den derom nedlagte Paastand 3 Kr., dels denne Aktions Omkostninger.«

Nr. 270.

Etatsraad Buntzen

contra

Rasmus Pedersen (Defensor Levin- sen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Skovby Herreds Extraretsdom af 16de April 1880: »Tiltalte Rasmus Pedersen af Vellingehed bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, udreder i Erstatning til Skadelidte Christian Christiansen 10 Kr. og betaler alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Aktor Sagfører Hubert 12 Kr. og til Defensor Prokurator Møller 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.«

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de September 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes 2 Gange 5 Dage. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Maag og Bloch betaler Tiltalte Husmand Rasmus Pedersen af Veflinge 15 Kr. til hver. Den idømte Ertatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at det tilføiede Saar kun var $1\frac{1}{2}$ Tomme langt, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Husmand Rasmus Pedersen af Veflinge for Overtrædelse af Straffelovens § 203. Ved den af Tiltalte, som er født den 12te April 1831 og ikke fundet forhen straffet, afgivne af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse maa det anses bevist, at han den 2den Februar d. A. om Eftermiddagen, da han traf Gaardmand Christian Christiansen af Veflinge trækkende en Ko paa Veien mellem Sullobæk og Veflinge, har, da Christiansen, til hvem han rottede en Bebreidelse for, at han et Par Uger i Forveien havde nægtet at laane ham 2 Kr. anmodede ham om at blive borte fra ham og hans Bopæl, da han ellers vilde melde det for Politiet, og efter Tiltaltes af Christiansen benægtede Forklaring kastede noget Grus efter ham, med sin knyttede Haand slaaet efter Christiansen, og da denne undgik Slaget, kastet en Sten, som han optog paa Veien, efter hans Hoved, som han ramte paa dets venstre Side, og derved tilføiet ham et $1\frac{1}{2}$ Tomme langt Saar, som imidlertid maa antages lægt uden at have efterladt nogen skadelig Følge.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, om hvem det maa antages bevist, at han, da Gaardmand Christian Christiansen havde vægret sig ved at opfylde hans ovenanførte Begjæring om et Laan af 2 Kr. har i en noget beruset Tilstand dels udskjældt ham, dels truet ham, og som efter et Vidnes Forklaring nogen Tid efter at det Nysanførte var gaaet for sig, har

anmodet Vidnet, som var i Tjeneste hos Christiansen, om at meddele denne eller hans Hustru, at Christiansen ikke skulde have godt af, at han ikke vilde laane ham 2 Kr., være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Med denne Forandring vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset med lige Fængsel i 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.*

Nr. 238.

Etatsraad Buntzen

contra

Hans Christian Frederiksen og Michael Frederiksen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Vold mod Politiet.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de August 1880: „Do Tiltalte Hans Christian Frederiksen og Michael Frederiksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger derunder Salairer til Aktor og Defensor Prokuratorerne Herforth og Jacobsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Etatsraad Buntzen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod de Tiltalte Hans Christian Frederiksen og Michael Frederiksen for Vold mod Politiet anlagte Sag ere de ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Da Politibetjent Nr. 298 Sørensen Natten mellem den 5te og 6te Juni dette Aar, iført Uniform, paa Nordvestvei gjentagne Gange havde opfordret de Tiltalte, der brødes paa Gaden med nogle andre Personer, til at passere, hvilken Opfordring de Til-

talte nægtede at efterkomme, tog han fat i Hans Christian Frederiksen for at anholde ham og for at undgaa at blive anholdt tilføiede nu denne Tiltalte Betjenten et Slag med knyttet Haand i Hovedet. Tiltalte Michael Frederiksen slog derpaa ligeledes Betjenten med knyttet Haand i Hovedet for at befri den førstnævnte Tiltalte fra at blive anholdt, hvorefter begge de Tiltalte undløb. Ved den Betjenten tilføiede Vold har han ingen Skade lidt.

Tiltalte Hans Christian Frederiksen er født den 3die April 1860 og er ikke funden forhen straffet. Tiltalte Michael Frederiksen er født den 18de November 1855 og er ved Roeskildo Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Marts 1875 anset efter Straffelovens § 247 med simpelt Fængsel i 3 Dage. Ifølge det Ovenanførte ville begge de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100 og Tiltalte Michael Frederiksen — idet Aktionsordrøn ikke skjøntes at være til Hinder herfor — tillige efter dens § 108, 2det Stykke efter Omstændighederne hvor især med Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage.*

Nr. 78. Gaardeier **Mads Pedersen**

(Advokat Nellemann)

contra

Hundslund Sogneraad ved dets Formand,

Proprietair P. C. Sørensen (Ingen),

betræffende en Citanton tilkommende Erstatning i Anledning af Omlæggelsen af en Vei m. m.

Hads Herreds ordinære Rets Dom af 12te Marts 1877: •De Indstævnte, Hundslund Sogneraad, bør til Citanten, Gaardeier Mads Pedersen af Thorup, betale 276 Kr. 48 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af de 223 Kr. 32 Øre fra den 25de Novbr. 1875 og af de 53 Kr. 16 Øre fra den 25de Febr. f. A. til Betaling sker. Saavel Hoved- som Kontinuationsøgsmaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.*

Viborg Landsoverrets Dom af 4de November 1878: •Hovedcitanterne, Sogneraadet for Hundslund Sogn, bør for Kontracitantens, Gaardeier Mads Pedersens, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.*

Høiesterets Dom.

Efter den skete Indstævning er den af de Indstævnte i de foregaaende Instantser nedlagte Afvisningspaastand ikke forelagt

Høiesteret til Paakjendelse, og til ex officio at afvise Sagen helt eller delvis fra Underretten mangler der Foie.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at de Indstævnte ikke ved at have ladet afholde Taxationsforretning overensstemmende med Lov om Jords Afgivelse til offentlige Biveie af 20de August 1853 § 4 til Fastsættelse, som det hedder, af mulig Erstatning, saa lidt som ved deres Optræden under denne Forretning, have afskaarot sig Ret til at gjoro Indsigelse mod Citantens Krav paa Erstatning. Det maa ligeledes billiges, at tilstrækkeligt Bevis er anset tilveiebragt for, at der tidligere — for 1860 eller 1861 — har gaaet en offentlig Vei over Citantens Eiendom væsentlig paa samme Sted, hvor den ny Vei af de Indstævnte er bleven anlagt, hvilket ogsaa de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke. Forsaavidt nu Citanten for Høiesteret har anbragt, at den ældre Vei ikke for 1873 har været optagen paa Fortegnelsen over Sognets Biveie eller henhort til denne Art af Veie, kan der ikke tages Hensyn til dette Anbringende, der er i Strid med Proceduren i de foregaaende Instantsor, under hvilken det fra begge Sider var forudsat, at Veien allerede før den af Citanten foretagne Omlægning var en af Sognets Biveie; og Citanten maa derfor, som ogsaa af Overretten antaget, anses at have manglet rette Vedkommendes Samtykke til denne Forlæggelse af Veien. Derimod kan det, navnlig efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger, ikke antages, at den omtalte ældre Vei har havt samme Brede som den ny anlagte eller overhovedet havt en større Brede end af Citanten indrømmet, nemlig den samme som den af ham i 1860 eller 1861 anlagte. Da de Indstævnte heller ikke have oplyst, at den ved Udskiftningen er udlagt med større Brede, maa Citanten i Henhold til den citerede Lovs § 1 være berettiget til Erstatning for det ham til Veiens Udvidelse fratagne Areal. Denne Erstatning vil være at fastsætte paa Grundlag af den afholdte Overtaxationsforretning, men dog saaledes, at da de Indstævnte efter det Ovenanførte have et retligt Krav paa, at den ældre Vei betragtes som liggende i samme Leie som den ny, maa den komme til Afdrag efter samme Værdiansættelse som denne, ikke, som i nysnævnte Forretning sket, efter en lavere Ansættelse pr. Td. Land. Som Følge heraf vil der overensstemmende med en af de Indstævnte i de foregaaende Instantsor nedlagt

subsidiær Paastand ikkun være at tilkjende Citanten 153 Kr. 14 Øre i Erstatning for afgivne Jord, hvortil bliver at føie 50 Kr. for Ulemper m. v. samt Omkostningerne ved Overtaxationsforretningen 65 Kr. 62 Øre, eller ialt 268 Kr. 76 Øre, med Renter 5 pCt. aarlig af 215 Kr. 60 Øre fra Forligsklagens og af Resten fra Kontinuationsforligsklagens Dato. Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at hæve.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanten betale 268 Kroner 76 Øre med Renter 5 pCt. aarligt, af 215 Kroner 60 Øre fra den 25de November 1875 og af 53 Kroner 16 Øre fra den 25de Februar 1877 til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner og de Indstævnte ligo saa meget.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag har Kontracitanten, Gaardeier Mads Pedersen af Thorup, i Henhold til Hovedforligsklage af 25de November 1875 og Kontinuationsklage af 25de Februar 1876 i 1ste Instants sagsøgt Hovedcitanterne, Sogneraadet for Hundslund Sogn, til at betale sig ialt 326 Kr. 48 Øre med Renter, af hvilket Beløb de 260 Kr. 86 Øre udgjøre den Erstatning, som ved en i Henhold til Lov angaaende Forpligtelse til Jords Afgivelse til Biveie af 20de August 1853 § 4 efter hans Begjæring afholdt Omtaxationsforretning er antaget at maatte tilkomme ham i Anledning af, at Hovedcitanterne have ladet Veien imellem Hundslund og Thorup, der er en offentlig Bivei, omlægge paa en Strækning, hvor Veien gaar over Kontracitantens Eiendom, medens Resten 65 Kr. 62 Øre udgjør Omkostningerne ved bemeldte Taxationsforretning. Ved Underrettsdommen ere Hovedcitanterne tilpligtede at betale Kontracitanten 276 Kr. 48 Øre med 5pCt. aarlige Renter af de 223 Kr. 32 Øre fra den 25de November 1875 og af de 53 Kr. 16 Øre fra den 25de Februar 1876 indtil Betaling sker, og Sagen er nu af begge Parter indaaket for Overretten, hvor Hovedcitanterne have gjentaaget deres for Underretten nedlagte Paastande om Sagens Afvisning eller Frifindelse for Kontracitantens Tiltale, hvorimod den har paa-staaet Underrettsdommen forandret, forsaavidt der ikke ved samme er givet ham Medhold i hans Paastand med Hensyn til

et Boløb af 50 Kr., der ved Omtaxationen var tillagt ham for Ulemper af den nye Vei, og iøvrigt stadfæstet.

Til Støtte for deres Afvisningspaastand have Hovedcitanterne anført, at uagtet Sogneraadet ikke havde bemyndiget dets Formand til paa Raadets Vegne at modtage Indvarsling i Sagen, vare saavel Forligsklagerne som Hoved- og Kontinuationstævning udtagne imod »Sogneraadet ved dets Formand», og Indstævningerne til Forligskommissionen og Rotten skete ved Forkyndelse alene for Sogneraadets Formand og ikke tillige for dettes øvrige Medlemmer; men da det følger af en Sogneraadformands Stilling som saadan, at han i Sager, der anlægges imod Sogneraadet som Repræsentation for vedkommende Kommune, maa kunne stævnes paa Sogneraadets Vegne til Møde saavel i Forligskommissionen som i Retten, maa denne Indsigelse anses ubefoiet, og forsaavidt Hovedcitanterne endvidere for Kontinuationssogsmaals Vedkommende have paaberaabt sig, at det formentlig var utilstedeligt ved Kontinuationssogsmaal at inddrage under en Sag nye Poster, som ligesaagodt strax kunde have været medtagne under det oprindelige Sogsmaal, bemærkes, at Hovedcitanterne, da Kontracitanten ved Sagens Foretagelse den 6te Marts 1876 foreviste den udtagne Kontinuationssklage, der var berammet til Foretagelse i Forligskommissionen den 9de s. M., og i den Anledning begjærede Anstand i 3 Uger, undlodde at protestere imod den i det angivne Øiemed begjærte Anstand, der derfor blev bevilget, og at de herved maa anses at have afskaaret sig fra senere under Sagen at fremkomme med den Indsigelse, at Kontinuationssogsmaalet — hvad iøvrigt efter Sagens Oplysninger eiheller kan antages — skulde være forsilde anlagt.

Hvad dernæst angaar Sagens Realitet, have Hovedcitanterne blandt Andet paaberaabt sig, at den heromhandlede Vei tidligere havde gaaet over Kontracitantens Mark i det samme Leie, i hvilket den ved den af dem foretagne Omlægning er anbragt, og været udlagt mod den samme Brede, som den nu har, nemlig 12 Alen, men at Kontracitanten for en Del Aar siden egenmægtig har givet Voien en anden Retning og tilegnet sig en Del af Veiarealet, hvoraf formentlig maalte følge, at Kommunen havde været berettiget til igjen at lægge Veien tilbage i dens gamle Leie uden herfor at yde Kontracitanten nogen Erstatning.

Efter Sagens Oplysninger og navnlig de Vidneforklaringer, der ere afgivne under et paa Foranledning af Hovedcitanterne optaget Tingsvidne, maa det nu ogsaa antages, at den Del af Veien, der gaaer over Kontracitantens Eiendom, tidligere indtil Kontracitanten — som det maa antages i 1860 eller 1861 -- omlagde den og derved gav den en anden Retning, har gaaet i det Væsentlige paa det samme Sted, paa hvilket den nu ved

Hovedcitanternes Foranstaltning er lagt, og vel har Kontracitanten villet gjøre gjældende, at han havde havt Bymændenes Samtykke til at give Veien den ovennævnte forandrede Retning, og at den af ham i Henhold hertil foretagne Omlægning af Veien derhos maatte anses at være stiltiende sanktioneret af Sogneraadet, idet dette ikke blot ikke havde gjort nogen Indsigelse imod samme, men endog efterat have paany anlagt Veien, selv havde foranlediget den ham tilkommende Erstatning efter Loven af 20de August 1853 fastsat ved en Taxationsforretning, ved hvis Resultat de akviescorede, medens Kontracitanten, der var utilfreds med samme, som meldt, lod foretage en Omtaxation, men ligesom et Samtykke af vedkommende Bymænd, om Kontracitanten end — hvad iøvrigt ikke er godgjort — maatte have indhentet et saadant, ikke kunde hjemle ham nogen Ret til at give Veien, der, som meldt er en offentlig Bivei, en anden Retning, saaledes findes det efter Sagens Omstændigheder i det Hele eiheller at kunne statuere, at den Forandring, som Kontracitanten i 1860 eller 1861 foretog ved bemeldte Vei, senere skulde være bleven stiltiende sanktioneret af Hovedcitanterne, der have benægtet Kontracitantens Anbringende om, at der ikke skulde være gjort Indsigelse imod Forandringen i Veiens Retning, og derhos uimodsagt anbragt, at de, da de lode Veien føre tilbage i dens gamle Leie, ikke havde anset sig pligtige at bruge, den i Loven af 20de August 1853 foreskrevne Fremgangswaade, at Kontracitanten havde fundet sig i Omlægningen uden Indsigelse og først, da Arbeidet var fuldført, var fremkommen med Fordring paa Erstatning, og at de da, skjøndt de ikke ansaa denno Fordring berettiget, havde efter hans gjentagne Opfordringer ladet en Vurderingsforretning afholde for at komme til Kundskab om, til hvilke Beløb Erstatningen vilde blive ansat, og derefter tage Bestemmelse om, hvorvidt de vilde betale denne eller gjøre Spørgsmaalet til Gjenstand for en Retssag.

Idet der nu saaledes maa gaes ud fra, at Kontracitanten har været uberettiget til at foretage den ovennævnte Forandring ved Veien, hvorved den fik en anden Retning end den, som den tidligere havde havt, vil der efter Forholdets Natur ikke kunne tilkomme Kontracitanten nogen Erstatning efter Lov af 20de August 1853 i Anledning af den af Hovedcitanterne foranledigede Omlægning — hvorved Veien, som meldt, igjen blev ført tilbage til det Sted, hvor den havde gaaet, forinden Kontracitanten forandrede den, — medmindre Veien ved Omlægningen maatte have faaet en større Brede og derved et større Jordareal, end den gamle Vei havde førend den af Kontracitanten foretagne Forandring. Dette have Hovedcitanterne, som meldt, benægtet, og vel have de af dem førte Vidner ikke været i Stand til at give anden Oplysning i denne Henseende,

end at den gamle Vei, der bestod af flere Spor og ikke var indgrøftet, ikke overalt var lige bred; men efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, maa det dog have Formodningen for sig, at den gamle Vei oprindeligt har været udlagt med en Brede af 12 Alen, idet det nemlig er in confesso, at den paa det Sted, hvor den ved Thorup gik ind paa Kontracitantens Mark, havde denne Brede, saant at en Stenkiste, der findes paa den nye Vei, er den samme, som var anbragt paa den gamle Vei, og endnu — efter hvad der maa antages — har den samme Størrelse som dengang, ligesom Veien ogsaa paa et under Sagen fremlagt gammelt Kort over Kontracitantens Eiendom, — hvilket Kort har Paategning om at være »grændsemaalt« og kopieret i Oktober 1832 af en Landinspektør, uden at det dog er oplyst, om det er en Kopi af Udskiftningskortet — er afsat med en Brede af 12 Alen, og i ethvert Fald maatte det paa-hvile Kontracitanten, — der ved uden rette Vedkommondes Samtykke at forandre Veiens Retning, har gjort det umuligt med Bestemthed at faa konstateret, hvor stort et Areal, Veien i sin Tid indtog — imod Hovedcitanternes Benægtelse at føre Bevis for Rigtigheden af sit Anbringende om, at Veien nu har en større Brede end den gamle Vei havde, forinden han om-lagde den.

Som Følge heraf ville Hovedcitanterne være at frifinde for Kontracitantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Om-stændighederne være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.*

Nr. 207.

Advokat Klubien

contra

Ane Marie Jacobsdatter, Hansens Enke

(Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittøgods.

Musse Herreds Extrarets Dom af 22de April 1880: »Arrestantinden Ane Marie Jacobsdatter af Slemminge bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af hendes Arrest og denne Aktion lovligt fyldende Omkostninger, derunder Salair til Aktør, Prokurator Blæsberg, og Defensor, Prokurator Koefoed, 10 Kr. til hver, foruden Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

ved den indankede Underrettsdom er skot. Den af Arrestantinden herfor forskyldte Straf findes under Hensyn til Straffelovens § 23 passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken hendes Straf er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil forsaavidt blive at forandre, medens dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestantinden, stadfæstes.»

Torsdagen den 16de December.

Nr. 251.

Advokat Klubien

contra

Hans Peter Jensen og Niels Anton Poulsen
(Defensor Hansen),

der tiltales for uterligt Forhold, Sidstnævnte tillige for Meddelagtighed deri.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 4de Mai 1880: »De Tiltalte, Tjenestekarl Hans Peter Jensen og Gaardmand Niels Anton Poulsen af Villerup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Begge de Tiltalte betale enhver for sit Vedkommende de med deres Arrest forbundne Omkostninger og in solidum hver med Halvdelen de øvrige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor Sagfører Johnsen 30 Kr. og Defensor Prokurator Schiellerup 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Juli 1880: »De Tiltalte Niels Anton Poulsen og Hans Peter Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder i Salair til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 8 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intel Væsentligt findes at bemærke, vil Dommen være

at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Niels Anton Poulsen bliver at bestemme til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Niels Anton Poulsen bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Advokat Klubien og Høieste- retssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: •Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Hans Peter Jensen og Gaardmand Niels Anton Poulsen for uterligt Forhold, Sidstnævnte tillige for Meddelagtighed deri.

Pigen Maren Kirstine Nielsen har forklaret, at Tiltalte Hans Peter Jensen, der den 1ste November f. A. kom i Tjeneste hos Medtiltalte Niels Anton Poulsen, hvem hun da allerede havde tjent i et Aar, lige fra den Tid indtil nærværende Sags Paabegyndelse midt i afvigte Januar Maaned, har jævnlig, tildels efter Tilskyndelse af deres fornævnte Husbond, der strax ved Karlens Tiltrædelse af Tjenesten opfordrede ham til at drive Spil med hende, behandlet hende paa uterlig Maade, navnlig ved, naar hun kom ud i Stalden eller var tilstede i hans Kammer for at rede Sengen, og ogsaa ellers, at kaste hende omkuld, stikke sin Haand op under hendes Skjorter og beføle hendes Kjønsdele, og at han, skjøndt hun stadig lod ham mærke og endog ved at slaa fra sig følelig gav ham tilkjende, at hun ikke vilde have med ham at bestille, vedblev at udvise dette Forhold imod hende og ved flere Leiligheder drev det meget vidt. Da hun og Tiltalte saaledes Onsdagen for sidste Jul af deres medtiltalte Husbond vare satte til at lægge Halm i Gulv i Laden, gav Tiltalte sig baade under Arbeidet og bagefter til at tumle med hende i Laden, kastede hende omkuld i Halmen og behandlede hende paa den ovenanførte Maade, idet han tillige lagde sig ovenpaa hende og gjorde Bevægelser med Kroppen som undor et Samleie, ved hvilken Leilighed Medtiltalte Poulsen for det ommeldte Arbeides Paabegyndelse havde sagt til Tiltalte, at han nu skulde gaa paa Pigen, inden hun kom ind, og ligeledes, da han kom tilstede, medens Karlen laa ovenpaa hende, tog en Rive fra en i Laden tilstedeværende Tærsker og jog den op under hendes Skjorter, og — foruden at Tiltalte Jensen engang tidligere, da tilligemed ham og Pigen, Husbonden, den nævnte Tærsker samt en Skræderpige og dennes Medhjælperpige opholdt sig i Husbondens Sovekammer, har tumlet med hende og tildels behandlet

hende paa den foran ommeldte Maade, hvorved han blev understøttet af Medtaltalte Poulsen, der dels hjalp ham med at faa hende kastet om i en Seng i Kammeret, dels forsøgte at tage hendes Ben fra hinanden, hvad dog ikke lykkedes, da hun slog fra sig — har denne Tiltalte navnlig ogsaa Søndagen mellem sidste Jul og Nyaar overfaldet hende paa en Maade, der lod hende formode, at det var hans Hensigt at voldtage hende, idet han, da de om Aftenen vare ene hjemme og hun gik ud i Forstuen, hvor hendes Seng og Dragkiste stode, for at tage nogle Tanddraaber, fulgte efter hende og, efterat have slukket Lyset, kastede hende om i Sengen, tog hendes Skjorter op og lagde sig ovenpaa hende med nedknappede Buxer, idet han bevægede sig som under et Samleie og stødte sit Lom imod hendes Mave, men iøvrigt ikke tilfoiede hende videre Overlast og heller ikke fik Samleie med hende, da hun lagde sine Ben overkors og gjorde Modstand samt slog ham.

Tiltalte Jensen har for sit Vedkommende i det Hele erkjendt Rigtigheden af Maren Kirstine Niensens ovenanførte Forklaring og særlig vedgaaet at det ved den ovenmeldte Leilighed Søndagen mellem Jul og Nyaar var hans Hensigt at skaffe sig Samleie med hende, idet han vil have troet ved at behandle hende paa den ovennævnte Maade at kunne bevæge hende til godvillig at tilstede sig Samleie, hvorimod han har benægtet at have havt til Hensigt med Magt at tiltvinge sig legemlig Omgang med Pigen, og idet Tiltalte ligeledes har erkjendt, at Pigen aldrig har givet ham Anledning til det af ham imod hende udviste Forhold, men tvertimod har vist ham, at hun ikke vilde have Omgang med ham, har han til sin Undskyldning anført, at hans medtaltalte Husbond har givet den væsentligste Anledning til hans Adfærd mod Pigen, idet han, strax da Tiltalte var kommen i hans Tjeneste og stadig senere, opfordrede ham til at drive Spil med hende, ligesom Husbonden navnlig ogsaa ved sin af Maren Kirstine Nielsen omforklarede, ovenfor anførte Yttring tilskyndede ham til den Adfærd, han udviste mod hende i Laden.

Ligesom Tiltalte Poulsen i Overensstemmelse med Maren Kirstine Niensens Udsagn samt de af Medtaltalte og den ovennævnte Tærsker under Sagen afgivne Forklaring har vedgaaet, at han flere Gange har taget Pigen med sin Haand udenpaa Skjorterne ind imod hendes Kjønnsdele, saaledes har han endvidere tilstaaet at han oftere har hjulpet til og navnlig havt fat i Pigens Ben, naar Medtaltalte tumlede med hende, samt at han navnlig paa den ovenfor omforklarede Maade deltog i Medtaltaltes Adfærd i Sovekammeret og Laden og ligeledes ved denne sidste Leilighed brugte den af Maren Kirstine Nielsen og Medtaltalte omforklarede Yttring til denne, men han har tillige gjort gjældende at, ligesom det ikke var hans Mening, at Med-

tiltalte skulde tage bemeldte Yttring ligeefter Ordene, saaledes har han i det Hele taget betragtet sin ommeldte Adfærd imod Pigen som Spil og Løier.

Efter Sagens Oplysninger maa Maren Kirstine Nielsen antages at være en sædelig og uberygtet Pige.

For deres ovenomhandlede Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Jensen er født i Aaret 1860 og Poulsen i Aaret 1851 og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede — være at ansec, den Førstnævnte efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, og den Sidste efter samme Lovs § 176, jfr. §§ 47 og 52, samt efter § 185 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Jensen i 4 Gange 5 Dage og for Poulsen i 3 Gange 5 Dage.“

Nr. 209.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christian August Lange (Defensor Klubien),
der tiltales for bedrageligt Forhold eller Overtrædelse af Plakat
7de Marts 1821.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de September 1880:
•Tiltalte Christian August Lange bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 8 Kr. Saa betaler han og denne Aktions Omkostninger, hvorunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Maag og Kaas, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Løven.▪

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

(Fortsættes i næste Nr.)

Rettelse: Side 530 er Sagen Nr. 58 anført som paakjendt Mandagen den 6te December istedetfor Tirsdagen den 7de December.

Færdig fra Trykkeriet den 6. Januar 1881.
Gyldendanske Boghandels Forlag (F. Høgel & Søn).
Ferd. Ejlandsens Bogtrykkeri, Kjøbenhavn

tilfaldende Bøde af 8 Kr., men iøvrigt al fritinde for Aktors Tiltale.*

Nr. 278.

Advokat Levinsen
contra

Christen Hansen (Defensor Overretssagfører Grüner), der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster samt for Botleri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 15de September 1880: »Arrestanten Christen Hansen bør hensættes til Tugthusarbeide i 2 Aar. Saa bør han og udrede alle af denno Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Prokurator Logstrup, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Octbr. 1880: »Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Lovinson og Overretssagfører Grüner 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Tiltalte Christen Hansen, der er født i Aaret 1822 og tidligere mange Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Høiestorets Dom af 31te Januar 1877 med Tugthusarbeide i 3 Aar for den nævnte Forbrydelse 7de Gang begaaet, ofter Straffelovens § 232, 1ste Led tildels sammenholdt med § 46, or under denne Sag paany sat under Tiltale for Tyveri eller ialfald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster samt for Botleri.

Efter Sagens Oplysninger blev Tiltalte, der siden Mai Maaned d. A. havde reist omkring i Jylland, efter sin Forklaring for at søge Arbeide, og den 26de Juli d. A. fra Sæby var kommen til Lyngsaa, hvor han overnattede, den følgende Dag truffen i Besiddelse af et Nysolvs Lommenbr, som Enken Gjertrud Jensdatter af Dyrheden i Volstrup Sogn under Sagen har gjenkjendt som hende tilhørende og om hvilket hun har forklaret, at hun, der den 26de Juli om Eftermiddagen en kort Tid uden at aflaae Døren var gaaet bort fra sit Hus, hvori hun boede alene, om Aftenen savnede Uhret, der havde hængt paa Væggen over hendes Seng. Tiltalte har vedholdende benægtet at have stjaalet det ommeldte Uhr, hvorimod han har forklaret at han den 26de Juli om Eftermiddagen har kjøbt det for 5 Kr. af en ham ubekjendt Person, som han traf paa Veien fra Sæby til Lyngsaa, og vel er denne Tiltaltes Forklaring i ingen Henseende bestyrkt ved det iøvrigt under Sagen Oplyste, medens derimod forskjellige Omstændigheder gjøre det sandsynligt, at han den nævnte Dag dels ikke har været i Besiddelse af 5 Kr., dels om Eftermiddagen paa den Tid, Gjertrud Jensdatter var fraværende fra sit Hus, har — hvad han imidlertid har benægtet — passeret ad en Sti, der fører fra Gjertrud Jensdatters Hus ad Lyngsaa til, men der er dog ikke imod Tiltaltes Benægtelse tilveiebragt Bevis for, at han har stjaalet Uhret. Derimod maa han, da Gjertrud Jensdatter har aflagt Tilhjemlingsed og ved Vidner godtgjort sin Eiendomsret til Uhret, ved sin uhjælede Besiddelse af samme i Medfør af L. 6—17—10 og 11, cfr. Frdn. 8de Septbr. 1841 § 6 anses at have paadraget sig Ansvar for Hæleri. Det ommeldte Uhr, der er vurderet til 8 Kr., er udleveret Eierinden, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Endvidere maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at han paa sin ovenommeldte Vandring har betlet paa forskellige Stoder.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset dels som for 8de Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 cfr. § 241, dels for Betleri efter L. 3die Marts 1860 § 3, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbeide i 2 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.*

ved den indankede Dom, der har anseet ham efter samme Straffebestemmelse, valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gauge 5 Dage findes passende og dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, der ere ham paalagte, ligeledes billiges, vil den nævnte Dom i det Hele blive at stadfæste."

Fredagen den 24de December.

Nr. 164.

Advokat Nellemann

contra

Gottlieb Hartvig Abrahamsen,

ogsaa kaldet **Gedalia** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Marts 1880: "Tiltalte Gottlieb Hartvig Abrahamsen, ogsaa kaldet Gedalia, bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salair af 100 Kr. til Aktor, Prokurator Møller. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilveiebragte, Oplysninger findes der ikke Føie til at forkaste Tiltaltes Anbringende om, at han opfattede Forholdet saaledes, at han maatte være berettiget til af Firmaet Gedalia & Co. at uddrage et Beløb, der omtrent svarede til den Driftskapital, som han, uden nogen Forpligtelse dertil efter Lutoressentskabskontrakterne, havde ladet tilflyde Firmaet ved Hjælp af de ham fra flere Sider ifølge hans Opfordring ydede Forstrækninger, navnlig forsaavidt de paagældende Kreditorer maatte antages ikke at kunne eller ville gjøre noget Krav paa Firmaet, men kun holde sig til ham personlig, saaledes som det under Sagen har vist sig med Hensyn til de i Dommen ommeldte Fordringer til et samlet Beløb af 15606 Kr. 25 Øre foruden med Hensyn til Konsul Auguiots Fordring paa 1500 Kr. Tiltalte kan herefter ikke anses i denne Henseende at have gjort sig skyldig i et svingagtigt Forhold, der maa paadrage ham Strafansvar, og det maa derfor billiges, at han, forsaavidt

han er sigtet for uberettiget til eget Brug at have anvendt Penge, der tilhørte Firmaet, er frifunden for Aktors Tiltale.

Da det ligeledes, i Henhold til de i saa Henseende i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet væsentligt findes at erindre, bifaldes, at Tiltalte er frifunden med Hensyn til de øvrige i Dommen omhandlede Sigtelser for Bedrageri og Falsk, undtagen forsaavidt han, efter hvad der er oplyst, nogle Gange har forsynet udenlandske offentlige Pengeeffekter med tidligere til andre saadanne Effekter brugte, ved Paategning af disses Nummere kasserede, Stempelmærker, hvorfor han rettelig er anset efter Straffelovens § 257, vil bemeldte Dom blive at stadfæste, dog saaledes at Straffen bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. I Salarium for Høiestoret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Henriksen 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: "Tiltalte Gottlieb Hartvig Abrahamson, ogsaa kaldet Gedalia, der er født den 13de April 1816 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri og Falsk og sigtes for at have gjort sig skyldig heri under sin Ledelse af en af ham i Interessentskab med Caroline Mathilde Jensen, Lithograf Ottos Enke, under Firmaet Gedalia & Co. heri Staden dreven Bankier- og Vexellerforretning. Efter hvad der er oplyst under de i Sagen afholdte Forhøret og særligt fremgaar af den Erklæring, som er afgivet af handelskyndige Revisorer i Enken Ottos efter Tiltaltes Udtrædelse af Firmaet under Konkursbehandling tagne Bo, hvilken Erklærings Rigtighed er erkjendt af Tiltalte, have de nærmere Omstændigheder ved dette Interessentskabs Stiftelse, dets Karakter samt dets Ledelse ved Tiltalte og dets Oplesning været følgende.

Imellem Tiltalte og Grosserer Heimann Abrahamson var den 26de Marts 1876 oprettet en Interessentskabskontrakt om for fælles Regning at drive en Bankier- og Vexellerforretning her paa Pladsen. Efter hvad der var vedtaget i denne Kontrakt, skulde Forretningen drives under fornævnte Firma, begge Kontrahenter være lige stillede i sanne, Gevinst og Tab deles lige mellem dem, enhver Forretning afsluttes efter fælles Overenskomst og den ene Interessent være uberettiget til uden den an-

dens Samtykke at afslutte nogen betydeligere Forretning; endvidere skulde Abrahamsen, medens Tiltalte foreløbigen Intet indskød i Forretningen, indskyde i samme 70,000 Kr., der skulde krediteres hans Konto i dens Bøger og forrentes med 6 % p. a. Ved en denno Kontrakt givne Paategning, dateret den 19de Juli s. A. og underskrevet af Tiltalte, Abrahamson og Ottos Enke, vedtoges det mellem disse, at Abrahamsen fra den paafølgende 1ste September skulde udtræde af Firmaet og Ottos Enke samtidig indtræde i samme som aktiv Interessent i det Hølo paa de Vilkaar, som vare vudtagne i den mellem Abrahamsen og Tiltalte oprettede Interessentskabskontrakt, og med Forpligtelse til at indskyde i Forretningen 70,000 Kr., hvilket Beløb skulde stilles til Firmaets Disposition ved hendes Indtrædelse i samme. Paategningen sluttede med Bemærkninger om, at Ottos Enke dog ikke var pligtig til personlig at deltage i Firmaets daglige Forretninger, og at Abrahamsen ved sin Udtrædelse af Firmaet frigjordes for enhver dette paahvilende Forpligtelse. Efter Firmaregisterets Udvisende oprettedes Firmaet Gedalia & Co. den 10de April 1876 med Tiltalte og Abrahamson som ansvarlige Indehavere, udtraadte Abrahamsen af samme den 1ste September næstefter og indtraadte Ottos Enke i det som ansvarlig Indehaver den paafølgende 15de November. Hverken ved Abrahamsens Udtrædelse af Firmaet den 1ste September eller i Tidsrummet fra denne Dag til Ottos Enkes Indtrædelse i samme fandt nogen Opgjørelse Sted, hvorved hun saaledes blev interesseret i Forretningen fra dens Begyndelse efter Bøgenes Udvisende den 9de Mai 1876. Af Abrahamsen var, medens han var interesseret i Forretningen, kun indskudt nogle mindre Summer i Juni Maaned 1876, hvoraf han efterhaanden optog, hvad han brugte, og Resten blev ham udbetalt faa Maaneder efter hans Udtrædelse. Det største han har staaet som Kreditor for i Firmaets Bøger er 5,400 Kr.

Medens Ottos Enke saaledes var bleven aktiv Interessent i Firmaet Gedalia & Co. med alle heraf flydende Forpligtelser — om hvis Udstrækning hun har nægtet at have havt nogen klar Forestilling, idet hun, der mangler al Indsigt i slige Forhold, ved at træde i Interessentskabsforhold til Tiltalte, til hvis Rødelighed og Dygtighed hun dengang havde ubetinget Tillid, kun havde for Øie at anbringe sine Penge paa den Maade, hun mente at være den fordelagtigste — var iøvrigt Meningen af det mellem hende og Tiltalte ved den foromtalte Paategning oprettede Interessentskabsforhold i væsentlige Punkter en anden end den, Ordene gav. Hun var nemlig ikke alene ikke forpligtet til at deltage i Ledelsen af Forretningen, men hun var uberegtiget til at indblande sig i samme, og hun har heller ikke nogensinde forsøgt at udøve nogen Kontrol med den — hvortil hun da ogsaa var ude af Stand — ligesaalidt som der af Til-

talte nogensinde er aflagt hende Regnskab over Forretningens Gang, i hvilken Henseende dog bemærkes, at Begge have forklaret, at de tro, at Tiltalte har tilstillet hende en Gjenpart af en i Juli 1877 opgjort Status. Derhos var Bestemmelsen om, at hun skulde indskyde i Forretningen 70,000 Kr., ikke bindende, idet Størrelsen af hendes Indskud var forbeholdt nærmere Aftale, og hun har heller aldrig indskudt mere end cirka 32,000 Kr., hvoraf 20,000 Kr. bleve tilveiebragte ved et Laan, som optoges i Nationalbanken paa en af hende til Firmaets Disposition stillet Akkomodationsobligation, stor 30.000 Kr., med 1ste Prioritets Panteret i 2 hende tilhørende Eiendomme. Endvidere vil Tiltalte ved Indgaaelsen af Kontrakten med hende have forudsat, at han for sin Ledelse af Forretningen var berettiget til at beregne sig et Vederlag af 6000 Kr. aarlig, og at han i den Tid, han ledede deres Interessentskabsforretning, oppebar et Vederlag af denne Størrelse, har ialfald Ottos Enke faaet Kundskab om, og stiltiende godkjendt. At derimod Meningen af Kontraktens Bestemmelse om lige Fordeling af Forretningens Gevinst skulde være den, at han heraf skulde oppebære 80 pCt., hun kun 20 pCt., er vel forklaret af Tiltalte, men benægtet af Ottos Enke.

Ved Forretningens Begyndelse var Driftskapital væsentlig skaffet tilveie derved, at Tiltalte, der, efterat være falleret i Mai 1875 og i Slutningen af samme Aar var vendt tilbage fra Amerika, havde formaaet herværende Personer af hans Bekjendtskab til at bistaa ham, dels med kontant Laan, dels med Kautio for Kassekredit i Landmandsbanken. For de ydede Laan, der skulde afdrages i en Række Aar og forrentes med 5 pCt. p. a., vare udstedte Gjældsbreve, hvoraf enkelte underskrevne med Tiltaltes Navn, andre med Firmaets Navn, men samtlige Laangivere bleve krediterede for Laanene i Firmaets Bøger. Til yderligere Lettelse havde Tiltalte formaaet flere Personer, med hvem han tidligere havde staaet i Forbindelse, til dels at indsætte kontante Penge i Forretningen paa kortere eller længere Opsigelsesfrist, dels at laane Firmaet Fonds, hvorover det til en given Tid kunde disponere. Herved var det blevet muligt for Firmaet at drive en almindelig Vexeller- og Bankierforretning bestaaende hovedsagelig i Kjøb og Salg af Fonds og fremmede Vexler og Mønter, uagtet det — som af de handelskyndige Revisoror udtalt — aldeles ingon Kredit nød i den herværende Forretningsverden, og, saavidt skjønnedes, overordentlig ringe Kredit i Udlandet. Forretningen arbejdede ogsaa en Tid med god Bruttoavance, men denne slugtes af de forholdsvis overordentlig store Omkostninger — derunder indbefattet det foromtaltede Vederlag til Tiltalte — hvormed den administreredes af denne, og den pr. ultimo Juni 1877 aflattede Statusopgjørelse viser, at der til den Tid var tabt i Forretningen 4,349 Kr. 85 Øre, forudsat endda, dels at samtlige dens Debitorer, der

fandtes opførte som Aktiver med det fulde Beløb, de skyldte, og imellem hvilke Tiltalte selv figurerede for et Beløb af 4,713 Kr. 19 Øre, som han har udtaget af Kassen udover den Sum, han havde beregnet sig i Vederlag, vare solide, hvorom Revisorerne have ment, at der for Enkeltes Vedkommende maaske kunde reises berettiget Tvivl, dels at de Beholdninger af Fonds, Vexler, Koupons og fremmede Penge, som vare opførte i Statusopgjørelsen, vare stemmende med de virkelige Forhold, for hvilket Bogføringen ikke gav Garanti, idet de førte Riskontoer over Fonds og Vexler ikke vare afsluttede pr. Juni 1877 og medens en foretagen Optælling af enkelte Fondskonti viste Uovorensstemmelser imellem disse og Statusopgjørelsens Udvisende. Senere har aldeles ingen Opgjørelse af Bøgerne fundet Sted; efter Juni 1878 er Hovedbogen ikke ført, Journalen er kun ført til August samme Aar og fra 10de September næstøfter er der ikke gjort andre Primanoteringer end saadanne, der hidrørte fra Kassetransaktioner. I samme Tidsrum havde Forretningen lidt betydeligere Tab ved Spekulationer i Fonds, dels i Kjøbenhavn, dels paa fremmede Børser og var i det Hele gaaet successivt tilbage. Efterat Tiltalte under den mod ham, som Folgte af en af Ottos Enke til Politidirektøren indgiven Klage, indledede kriminelle Undersøgelse var blevet belagt med Arrest den 19de December 1878, meddelte Ottos Enke Forretningens Bogholderes kollektiv Prokura til Fortsættelse af dens Ledelse; i Marts forrige Aar udtraadte Tiltalte af Firmaet, Forretningen fortsattes fra den Tid af Ottos Enke ved Hjælp af Prokurister, indtil hendes og dermed Firmaets Bo, paa en af hende den 19de Mai forrige Aar indgiven Begjæring herom, blev taget under Konkursbehandling.

Forsnavidt nu Tiltalte sigtes for at have, medens han saaledes ledede den omhandlede Interessentskabsforretning, for egen Regning og tildels ved Hjælp af Firmaets Penge, under et fingeret Navn gjort Omsætninger i Fonds med Firmaet, hvilke saagodtsom altid paaførte dette Tab, idet han lod det sælge til laveste og købe til høieste Kurser, da er det dels mod Tiltaltes Benægtelse ubevist, at de ikke faa Omsætninger, med Hensyn til hvilke der næres Mistanke i saa Henseende som Følge af Tiltaltes Benyttelse af opdigtede Navne for de vedkommende med Firmaet Kontraherende, ere opførte for hans Regning eller for Firmaets Penge, dels har en af Sagkyndige foretagen Undersøgelse af disse Transaktioner givet det Resultat, at de, tagne under Et og under Hensyn til Dagens Kurser have bragt Firmaet en passende Gevinst, foruden at de et Par Gange have skaffet det ved Kjøb et Værdipapir ihænde, hvilket det endnu samme Dag har solgt med forholdsvis stor Fordel.

Forsnavidt Tiltalte sigtes for at have uberettiget anvendt til eget Brug Penge, der tilhørte Firmaet, er det ved hvad haa

selv har erkjendt og hvad der iøvrigt er oplyst, bevist, at Tiltalte, i den Tid han ledede Forretningen, har efterhaanden uddraget af denne og til eget Brug anvendt ialt 15,651 Kr. 9 Øre og debiteret sig for dette Beløb i Forretningens Bøger. Til Støtte for sin Berettigelse i denne Henseende har Tiltalte gjort gjældende, at han hermed ikke har gjort andet end at uddrage af Forretningen, hvad han, der efter Interessentskabskontrakten ikke var forpligtet til at indskyde noget i Forretningen, i Virkeligheden havde indskuddt i samme, idet han anvendte de foromtalte ham i Foraaret 1876 ydede Laan til Driftskapital for Firmaet. Men om end detto hans Paaberaabende kunde tillægges nogen Betydning, ifald han, der som ovenanført havde krediteret de Personer, der havde forstrakt ham med Laan for disses Beløb i Firmaets Bøger, efterhaanden som han uddrog Penge af Forretningen, havde afskrevet tilsvarende Beløb paa Firmaets Gjæld til disse Laangivere, saa er det dog uden al Betydning, naar han, som her er Tilfældet, har gjort sig selv til Debitor for de af ham uddragne Summer. Hans Forhold ved at anvende til eget Brug Midler, som vare ham betroede i Forretningens Interesse, maa under disse Omstændigheder anses som uberettiget, saameget mere som han, hvis Bo var under Konkursbehandling, og som vidste, at Forretningen, hvoraf han havde sin eneste Indtægt, var i stadig Tilbagegang, ogsaa maatte vide, at det Aktiv, han gav den ved at gjøre sig til dens Debitor, var værdiløst. Det Strafansvar, som Tiltalte herfor vilde have forskyldt, bortfalder imidlertid efter Straffelovens § 254, som Følge af, at Enken Ottos Bo, efterat krimininel Undersøgelse var indledet i Sagen, er holdt skadesløst i Henseende til de omhandlede 15,651 Kr. 9 Øre, derved, at endel af de foromtalte Mænd, der have forstrakt Tiltalte med kontante Laan, for hvilke de vare krediterede i Firmaets Bøger, eller som have maattet indfri de Forpligtelser, som de havde paataget sig til at indstaa som Kautionister for den Kassekredit, som Tiltalte i Firmaets Navn havde benyttet i Landmandsbanken, paa Foranledning af Tiltalte have frafaldet deres Fordringer i nævnte Konkursbo og herved frigjort dette for en Gjæld af 15,606 Kr. 25 Øre, medens Resten 44 Kr. 84 Øre er indbetalt i samme af Tiltalte selv.

Blandt de Mænd, der i Foraaret 1876 ydede Tiltalte Hjælp, var Konsul Philippe Auguiot, der laante Tiltalte 1,500 Kr., for hvilket Beløb han som de andre Laangivere blev krediteret i Firmaets Bøger. Ved hvad Tiltalte selv har erkjendt og iøvrigt er oplyst, er det bevist, at Tiltalte i Slutningen af April 1877 lod sig 1,500 Kr. udbetale til eget Brug af Firmaets Kasse og for dette Beløb debiterede Auguiots Konto i dets Bøger. Sin Berettigelse hertil har Tiltalte, idet han iøvrigt har gjort sin ovenanførte Betragtning gjældende om at have, uden at være

forpligtet hertil, gjort Indskud i Forretningen, hvilke han ansaa sig berettiget til atter at udtage af samme, støttet paa, at Konsul Auguiot ved sidstanførte Tid havde foræret ham denne sin Fordring. Rigtigheden heraf er imidlertid benægtet af Auguiot, der om denne Sags Sammenhæng har forklaret under Ed, at han, da han i April 1877 skulde forlade Danmark og ikke vidste, om han nogensinde vilde vende tilbage dertil, for at forhindre, at denne hans Fordring i Tilfælde af hans Død skulde blive gjort gjældende mod Tiltalte paa et for denne muligvis vanskeligt Tidspunkt, gav Tiltalte det af denne for dette Laan udstedte Gjælds-brev i Forvaring, med udtrykkelig Tilkjendegivelse om, at han betroede ham dette i Tillid til, at han ærligen vilde opfylde de Forpligtelser, han havde paataget sig til at afbetale eller ialfald gjøre Afdrag paa denne Gjæld, men at han eftergav ham forfaldne Renter, saavel som fremtidig Forrentning af samme. Tiltalte har imidlertid fastholdt, at han har forstaaet Auguiots Ord ved denne Leilighed, som om denne overlod til hans eget Behag, om han vilde betale denne Gjæld eller ikke, og at han heri har set en Foræring af Fordringen fra Auguiots Side. Og ihvorvel den af Auguiot afgivne Forklaring om, at en saadan Misforstaaelse efter hans Mening er umulig, og selve den Omstændighed, at Gjælds-brevet blev Tiltalte betroet af ham i ukvitteret Stand giver al Anledning til at drage Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring om at have handlet i god Tro, i Tvivl, turde der dog ikke være tilstrækkelig Foie til at forkaste samme, hvorfor denne Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for hans Vedkommende.

Forsaavidt Tiltalte sigtes for at have hommelig tilvendt sig af Firmaets Kassebeholdning Penge og Fonds, hvilket — idet det efter det i saa Henseende Oplyste maa antages, at Kassemangler, der iøvrigt have fundet Sted i Forretningen, ikke have været hyppigere eller større end naturligt var efter dens Beskaffenhed — skulde være sket i 2 Tilfælde, hvor der i Kassens Beholdning savnedes henholdsvis 50 Kr. og en Østifternes Kreditforeningsobligation, stor 100 Kr., da kan der for Rigtigheden af denne Sigelse imod Tiltaltes Benægtelse ikke antages at være tilveiebragt Bevis.

Forsaavidt Tiltalte sigtes for at have ladet Forretningen bære Udgifter, der vedrørte ham personlig, er det oplyst, at der i Forretningen førtes en til Kasseregnskabet hørende Bog over dennes daglige Smaaudgifter, fra hvilken disse ved Slutningen af hver Maaned i samlet Sum overførtes til Udgift i Kassebogen, at der ialfald i en vis Periode i samme Bog jævnlig indførtes Udgifter, som vedrørte Tiltalte personlig, men foreløbig vare afholdte af Kassen, og at i 5 forskellige Tilfælde Poster af sidstnævnte Art til et Beløb af ialt 139 Kr. 28 Øre ere ved Overførselen til Kassebogen af Forretningsudgifterne blevne optagne

mellem disse og hermed falne Firmaet tillast. At dette imidlertid skulde være sket med Tiltaltes Vidende og Villie, er imod hans Benægtelse ikke bevist og for en af disse Posters Vedkommende, stor 83 Kr. 36 Øre, har Tiltaltes daværende Bogholder selv udtalt som sin Formening, at den urigtige Overførelse skyldes Ugatsomhed fra hans Side.

Det er endvidere oplyst, at de Tiltalte personlig, dels i Frederiksberg og dels i Københavns Kommune paalignede Kommuneskatters Beløb for 4 Kvartaler ere bogførte paa Handelsomkostningens Konto og derved med et Beløb af ialt 103 Kr. faldne Forretningen tillast. Af forskellige Personer, som dengang vare ansatte paa Firmaets Kontor er det forklaret, at Bogføring er sket paa denne Maade efter Tiltaltes udtrykkelige Ordre og at den eneste Grund til, at denne Skat udenfor de anførte Tilfælde er debiteret Tiltaltes personlige Konto i Bøgerne, er den, at de, indseende det Urigtige i den givne Ordre, have undladt at efterkomme den, naar Tiltalte ikke var tilstede paa Kontoret ved Betalingen af vedkommende Skatteregninger. Tiltalte har ogsaa selv erkjendt at have givet sit Kontorpersonale Ordre til at debitere Forretningen for, hvad der betales for ham i Indkomstskat, og til hans senere ved Intet bestyrkede Fragaelse heraf vil intet Hensyn kunne tages. Han har imidlertid forklaret, at han er gaaet ud fra, at han, eftersom han havde sin eneste Indtægt af Forretningen, maatte være berettiget til at lade denne bære bemeldte Udgift, og ihvorvel en saadan Opfattelse af dette Forhold fra hans Side er saameget mere paafaldende, som han havde en anden for sin Medinteressents Vedkommende, idet han, naar den Ottos Enke paalignede Indkomstskat betales paa Kontoret, lod denne Udgift debitere hendes Konto i Bøgerne, vil Rigtigheden af hans Forklaring om i hele denne Henseende at have handlet i god Tro, efter Omstændighederne ikke kunne forkastes.

Efter hvad der er oplyst i Sagen, modtog Tiltalte den 13. December 1877 de i denne Termin forfaldne Renter af en Panteobligation, stor 7000 Kr., 5 pCt. p. a., hvilken Firmaet i Mai samme Aar havde modtaget som haandsaaet Pant for en det tilkommende Fordring og som inklusive vedhængende Renter ved en den 10de December samme Aar afholdt Tvangsauktion var udlagt Firmaet for høieste Auktionsbud. Det modtagne Rentebeløb, stort 175 Kr., indgik strax i Firmaets Kasse og fortes til Indtægt i vedkommende Kassobog. For at afgjøre en Gjæld paa 178 Kr. 25 Øre, hvori han var kommet til Kassen derved, at der af denne en Tid forinden var betalt 2 Regninger for ham paa dette Beløb, lod Tiltalte imidlertid samme Dag den fornævnte Indtægtspost udrudere af Kassobogen og udfog af Kassen, idet han samtidig indbetalte 3 Kroner 25 Øre, disse Regninger, hvilke, som følge af, at Beløbet, hvor-

med de vare betalte, ikke var fort til Udgift i nogen af de vedkommende Bøger, vare forblevne liggende i Kassen, og som en Art Valuta regnede med til Kassebeholdningen. Det omtalte Rentebeløb er ikke senere blevet Forretningens refunderet af Tiltalte eller debiteret dennes Konto i Bøgerne, hvorimod Firmaet, saaledes som dettes Mellemværende med Tiltaltes Sagfører i Anledning af at denne overtog ovennævnte Panteobligation til samme Pris, for hvilken den var udlagt Firmaet, senere er bogført, or kommet til at tilsvare Beløbet. Rigtigheden af Ovenansførte er erkjendt af Tiltalte, kun at denne ikke vil mindes den i og for sig uvæsentlige Omstændighed, at det er ved Radering, at den nævnte Post er bragt ud af Kassobogen. Tiltalte har imidlertid benægtet at have ved sit anførte Forhold havt til Hensigt at fravende Firmaet det omtalte Rentebeløb, i hvilken Henseende han har forklaret, at det, efterat dette Beløb var fort til Indtægt i Kassobogen og indgaet i Kassen, var gaaet op for ham, at hans Sagfører, allerede samtidig med at moddele ham Udfaldet af den over Panteobligationen afholdte Auktion, havde tilbudt ham at overtage Obligationen til forømtalte Pris, at det efter hans Formening altsaa var denne, hvem de indbetalte Renter tilkom, og at han ikke tvivlede om, at denne vilde betro ham disses Beløb som et personligt Laan, indtil endelig Opgjørelse af dette Mellemværende kunde finde Sted, ligesom han har tilskrevet det senere Passerede dets Forglemmelse fra hans Side, dels hans Mangel paa Indsigt i Bogføring, dels den ved det iøvrigt i Sagen Oplyste beviste Omstændighed, at hans Kontorpersonale forsætlig har modvirket en Berigtigelse af den begaaede Feil for at have et Bevis ihænde for en af dem allerede dengang paatænkt Anklage imod ham. Denne hans Forklaring er nu vistnok i det Hele vaklende og Sagens rotte Sammenhæng først erkjendt af ham, efterat han i flere Forhører ikke blot havde nægtet at erindre noget som helst i saa Henseende, uagtet det efter Alt, hvad der var talt mellem ham og hans Kontorpersonale om denne Del af Sagen, er lidet troligt, at den, som af ham paaberaabt, ved den Tid ganske skulde være gaaet ham af Glemme, men endog insinueret en Mistanke mod en bestemt Person, der paa vedkommende Tid havde været ansat paa hans Kontor, for at have paaført Firmaet det Tab, hvorom her var Tale, ved hemmelig at tilvønde sig af Kassen 175 Kr. Imod hans Benægtelse vil det imidlertid under Hønsyn til samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kunne anses bevist, at han ved sit heromhandlede Forhold har havt til Hensigt at besvige Firmaet.

Ved hvad der af Tiltalte selv er erkjendt, i Forbindelse med hvad der iøvrigt er oplyst, er følgende bevist: I Slutningen af December 1877 blev der af Ottos Enke leveret Tiltalte en hende tilhørende Obligation, stor 2500 Kr., hvoraf Renter ikke vare

betalte i den forudgaaende Termin, for at han skulde besørge de forfaldne Renter inddrevne, og om muligt Kaptalen indfriet i Henhold til en i Obligationen indført Klausul om Virkningerne af Forsømmelse med Erlæggelsen af Rentor i rette Tid. Som Følge af de af Tiltalte i den Anledning foretagne Skridt blev Obligationens fulde Beløb med forfaldne Renter, ialt 2560 Kr. 83 Øre, on af de første Dago af Januar 1878 indbetalt paa Kontoret mod Udlevering af Obligationen, forsynet med Transport til et herværende Handelshus. Denne Transport har Tiltalte, fordreieende sin Haandskrift, saaledes at den kom til at ligne en Dames, underskrevet med det til Enken Otto sigtende Navn Caroline Mathilde Otto, og det indbetalte Beløb, som han strax havde ladet indgaa i Firmaets Kasse og kreditere hendes Konto i dets Bøger, har Tiltalte senere vægret sig ved at udbetale hende eller anbringe for hende i Værdipapiror, idet han, støttende sig til, at Firmaet havde maattet afdrage 2000 Kr. paa det ovenomtalte Laan, det havde gjort i Nationalbanken paa den af hende til dets Disposition stillede Akkomodationsobligation, har gjort gjældende ligeoverfor hende, at hendes Indskud i Forretningen ikke havde den mellem dem aftalte Størrelse. At nu Tiltalte, som han paasigtet, skulde have gjort sig skyldig i Falsk ved at underskrive den ommeldte Transport med Enken Ottos Navn, kan ikke antages, eftersom han, selv forudsat, at han hverken har havt nogen almindelig eller særlig for dette Tilfælde given Bemyndigelse i saa Henseende, maa erkjendes at have under de foreliggende Omstændigheder havt Føie til at gaa ud fra, at hun ikke vilde have noget at erindre imod, at han gjorde dette, ligesom hun ogsaa selv har erkjendt at hun, hvis Obligationen var blevet hende sendt til Underskrift af Transporten, vilde have underskrevet denne. Og hvad angaar Tiltaltes senere Vægning ved at lade det indbetalte Beløb udgaa af Forretningen, kan det — hvor vilkaarlig denne hans Fremgangsmaade end fremtræder, naar navnlig henses til, i hvilken Omfang han, som tidligere omtalt, anvendte Firmaets Midler til sit eget Brug — mod hans Benægtelse ikke antages bevist, at han har handlet svingtigt.

Foruden de hidtil omhandlede Sigtelser mod Tiltalte, i Henseende til hvilke han af de anførte Grunde vil være at frifinde for Aktors Tiltale, er der under Sagen reist en Sigtelse imod ham for at have i det omtalte Tidsrum jævnlig ved Stempeling af udenlandske offentlige Pengeeffekter forsynet saadanne med Stempelmærker, som ved tidligere at have været brugte til andre saadanne Effekter vare kasserede ved Paategning af disses Nummere, og som han bragte til at passe til de nye Effektor, paa hvilke han klæbde dem, ved at skrive disses Nummere over de dem tidligere paategnede. Tiltalte har i denne Henseende forklaret, at han ikke mindes at have nogensinde selv stemplet saadanne

Effekter med brugte og kasserede Stempelmærker, eller set, at Saadant foregik i hans Forretning, men at han ikke tør nægte, at det enkelte Gange kan have fundet Sted. Imidlertid maa det ved de Vidneforklaringer, der ere afgivne af forskjellige af de i den Tid paa hans Kontor ansatte Personer, Erich August Maria Kentzler, Ludvig Vilhelm Hundrup, Georg Vilhelm Reumert, Lauritz Vilhelm Brems, Carl Emil Johansen og Eduard Meinort Ruben, anses bevist, at Tiltalte jævnlig har benyttet en Fremgangsmaade som den ham paasigtede, naar en Kunde samtidig solgte og købte udenlandske Effekter eller naar han var i Besiddelse af Stempelmærker, som han havde afpillet af deslige Værdipapirer, naar de, efterat have cirkuleret heri Landet, forsendtes til Udlandet, og at han navnlig har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold ved en af ham i Sommeren 1878 foretagen Stempling af 2 Obligationer af det russiske Statslaan af 1862, stor hver Lst. 50 eller 1260 Frcs. og bærende Numrene 554, 544—39544 og 550, 342—35,342, hvilke Obligationer ere bragte tilstede under Undersøgelsen og hvorpaa Stempelmærker ere klæbede, der bære tydelig Spor af gjentagen Benyttelse og Paategning. For det ham saaledes overboviste Forhold vil Tiltalte, idet hans Paaraabende om ikke at have indset det Strafbare heri, selv om der efter det Oplyste kunde skjænkes det nogen Tillid, ikke vildo kunne fri ham for Ansvar, være at anse efter Straffelovens § 257, og findes Straffen efter Omstændighedernd at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.*

Nr. 279.

Advokat Halkier

contra

Hans Peter Nielsen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Bedrageri, Falsk og Overtrædelse af Polititilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de Octbr. 1880: "Arrestanten Hans Peter Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salair til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nyegaard og Heckscher, 20 Kr. til hvor. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Hans Peter Nielsen, der er født den 14de Juni 1857 og ved Kjøbenhavns Amts Søndre Birks Extraretsdom af 30te Septbr. 1878 er anset efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 tildels jfr. med § 46 og § 253 tildels jfr. med § 47 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, er under nærværende mod ham for Bedrageri, Falsk og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag ved egen mod det iøvrigt Oplyste stemmende Forklaring overbevist at have i Lobet af en Maaned fra Slutningen af Juni d. A. indtil sin Anholdelse under denne Sag henvendt sig til 18 forskellige Personer paa deres Bopæle her i Staden og ved falskelig at foregive at være Agent for en Forretning, som solgte Klædningsstykker, Toier, Møbler og Sengklæder m. v. paa Afbetaling, formaaet dem til at indlade sig paa saadant Kjøb samt modtaget i Forskud paa Betalingen af de Paagjældende forskellige mindre Beløb, der i Alt udgjør 17 Kr. 32 Øre og samtidigt leveret dem skriftlige Beviser for, at Kjøb var afsluttet, indeholdende en opdigtet Angivelse af det Sted, hvor det Kjøbte vilde blive udleveret og tillige som oftest en Kvittering for det erlagte Pengebeløb, hvilke Beviser han hver Gang falskelig underskrev med de opdigtede Navne »Hansen«, »V. Hansen«, »I. V. Hansen«, »Agent Hansen«, »Agent V. Hansen« og »Agent V. C. Hansen«. Arrestanten har endvidere tilstaaet, at have i saamme Tidsrum gjort sig skyldig i aldeles lignende Forhold overfor endnu flere Personer, som ligeledes betalte ham nogle mindre Beløb saasom 25 Øre i Forskud, og til hvem han udstedte Udleveringssedler paa de kjøbte Ting og Kvitteringer for de betalte Beløb, hvilke han underskrev med et af de anførte Navne eller undertiden med det ligeledes opdigtede Navn »Jensen«, og Rigtigheden af denne Forklaring findes der ingen Grund til at betvivle, om den end, fordi han ikke har kunnet paavise de Besvegne, ikke er bestyrket.

Endelig er Arrestanten overbevist at have overtraadt et ham ved hans Hjemsendelse efter udstaaet Straf til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige hjemsendte Personer den 20de Februar dette Aar under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om ikke uden Politiets Samtykke at indfinde sig her i Staden for at tage Ophold, og strax, naar han maatte indfinde sig her, at melde sig ved bemeldte Protokol, idet han strax efter sin Hjemsendelse vendte tilbage her til Staden og siden har opholdt sig her uden euten ved sin Ankomst eller senere indtil sin Anholdelse under Sagen at foretage nogen saadan Melding.

Efter det Foranførte vil Arrestanten, idet hans først ommeldte Forhold ikke bliver særligt at tilregne ham som Bedrageri, være at anse dels efter Straffelovens § 275 jfr. § 268 dels efter § 1 i Lov 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.»

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 39.

Nr. 10. Possementmager **W. Rennebarth**
paa egne og Hustrus Vegne (Høiesteretssagfører Hansen),
contra

Detailhandler **W. F. Garlin m. Fl.** (Ingen),
angaaende Citantens Hustrus Pligt til at lide Afkortning i Arv.
Kjøbenhavns Amts søndre Birkerets Skiftedecision af 5te
Juni 1878: „Den af Detailhandler Garlin nedlagte Paastand
om, at Arvingen Marie Elisabeth Amalie Kuhn, født Garlin,
skal lide Afkortning for 2000 Kr., kan ikke tages til Følge. I
den Arvingen Vilhelmine Davidine Cathrine Jensine Villadsen,
Possementmager Rennebarths Hustru i Boet tilkommende Arv
bør afkortes 3200 Kr.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Sep-
tember 1879: „Den paaankede Skiftedecision bør ved Magt at
stande. Processens Omkostninger her for Retten ophæves.“

Høiesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger den indankede Dom
kun Høiesteret til Prøvelse, forsaavidt angaar Spørgsmaalet,
om der i Medfør af den i Dommen gjengivne Bestemmelse (des-
angaaende i Arveladerindens Testamente vil kunne paalægges Ci-
tantens Hustru at lide en Afkortning af 3200 Kr. i den hende
tilkommende Arv for et hendes Moder gjort Forskud.

Medens der nu ikke vil kunne gives Citanten Medhold i
hans Formening om, at Testamentets Anførsel af, at det paa-
gjældende Forskud er ydet hans Hustrus Moder, paa Grund af
Manglen paa enhver nærmere Angivelse af de dermed forbundne
Omstændigheder ikke skulde kunne honregnes til de i Frdn.

21de Mai 1845 § 10 omhandlede Optægnelser, findes det derimod, at Anførselens Troværdighed ved de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilveiebragte, Oplysninger — ved hvis Vurdering Anførselens ovennævnte mangelfulde Beskaffenhed maa komme i Betragtning — er saaledes svækket, at Citantens Paastand om, at hans Hustru fritages for at lide den ved Testamentet foreskrevne Afkortning, i Henhold til den nysnævnte Lovbestemmelses 3die Punktum maa tages til Følge.

Vel maa der nemlig efter Proceduren gaas ud fra, at det paa gjældende Forskud i Virkeligheden af den Afdøde er blevet ydet til Citantens Hustrus Fader, men efter samtlige foreliggende Oplysninger er det uantageligt, at dette skulde være sket, medens han endnu var gift med Citantens Hustrus Moder, og navnlig i det korte Tidsrum, hvorom der alene kan være Spørgsmaal, fra den 28de November 1846, da Arveladerinden blev Enke, indtil den 16de April 1847, da Citantens Hustrus Moder døde. I denne Henseende fremhæves særligt, at Arveladerinden end ikke kan forudsættes i bemeldte Tidsrum at have havt de fornødne Midler ihænde til at kunne give en Forstrækning som den ommeldte, idet hendes og afdøde Mands Fællesbo da var under offentlig Skiftebehandling, og den Omstændighed, at der i Boet strax af Citantens Hustrus Fader blev reist Proces mod Arveladerinden i Anledning af en anden ham gjort Forstrækning, gjør det derhos i og for sig mindre sandsynligt, at hun paa dette Tidspunkt skulde have været villig til at yde ham det omhandlede Forskud. Hvad der er oplyst angaaende de i Aarene 1848 og 1865 afholdte Skifter henholdsvis efter Citantens Hustrus Moder og Fader, taler endvidere mod at antage, at det ommeldte Forskud skulde være ydet, medens disse vare i Ægteskab med hinanden, og der foreligger under Sagen Intet, der kunde tyde paa, at Saadant dog skulde være Tilfældet. Derimod gjøre forskellige Omstændigheder — deriblandt den i Dommen berørte, at Indstævnte Garlin, ostorat have ægtet Arveladerindens Datter Lovise, der først havde været Citantens Hustrus Faders anden Kone og var Enke efter ham, har betalt Arveladerinden Renter af den omhandlede Forstrækning, hvortil kan føies, at Indstævntes nysnævnte Hustru ogsaa forinden hun blev gift med Indstævnte havde udredet disse Renter — det i høj Grad sandsynligt, at Forskuddet er ydet Citantens

Hustrus Fader i hans Ægteskab med Indstævntes nuværende Hustru, og den paagjældende Afkortningsbestemmelse i Testamentet maa herefter nærmest antages at hidrøre fra, at det ved Testamentets Affattelse urigtigen er blevet forudsat, at Forstrækningen var gjort Citantens Hustrus Fader i hans første istedfor i hans andet Ægteskab.

Processens Omkostninger for beggo Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citantens Hustru bør være fritaget for at lide den vod Arveladerindens Testamente bestemte Afkortning af 3200 Kroner i den hende tilkommende Arvelod. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ore saalydende: •Paa Skiftet i det af Overretsprokurator L. Heckscher som executor testamenti behandlede Bo efter afdøde Enke Marie Catharina Laverentz, født Kuhn, af Frederiksberg er opstaaet Tvist mellem Possementmager W. Rennebarth paa egne og Hustrus Vilhelmine Davidino Cathrine Jensino Villadsens Vegne samt Marie Elisabeth Amalia Kuhn født Garlin paa den ene Side og Detailhandler W. F. Garlin paa den anden Side om, hvorvidt de nævnte Rennebarths Hustru og M. E. A. Kuhn født Garlin i den dem efter Arveladerinden henholdsvis som dennes Datterdatter og Datter tilkommende Arv skulle lide Afkortning for respektive 3200 Kr. og 2000 Kr., hvad Detailhandler Garlin har paastaet, men imod hvilket de 2 Førstnævnte hver for sit Vedkommende have protesteret.

Efterat Proceduren mellem de tvistende Parter herom var sluttet for executor testamenti, blev Sagen af denne overgivet den ordinaire Skifteret til Afgjørelse.

Ved dennes den 5te Juni f. A. afsagte Decision blev eragtet, at Paastanden om, at M. E. A. Kuhn født Garlin skulde lide Afkortning for 2000 Kr. ikke kunde tages til Følge, men at der i den Rennebarths Hustru i Boet tilkommende Arv bør afkortes 3200 Kr.

Denne Decision blev ved Stævning af 5te Juli f. A. af nævnte Possementmager Rennebarth indanket her for Retten, hvor han har paastaet den forandret derhon, at han paa sin Hustrus Vegne ikke i den ham tilfaldende Arv bør lide nogen Afkortning, hvornæst Detailhandler Garlin ved Stævning af 27de August f. A. har kontrapaaanket Decisionen til Forandring der-

hon, at M. E. A. Kuhn bør lide Afkortning i den hende tilfaldne Arv for 2000 Kr., hvorimod han, forsaavidt angaar den Rennebarths Hustru paalagte Afkortning har paastaaet Decisionen stadfæstet. Til de af Kontracitanten saaledes nedlagte Paa-stande har exöcutor testamenti sluttet sig, medens den kontra-indstævnte M. E. A. Kuhn har procederet til Stadfæstelse af Decisionen, forsaavidt denne er kontrapaaanket.

I § 1 af et af ovennævnte Afdøde den 7de Februar 1868 lovformelig oprettet Testament hedder det blandt Andet:

„Da samtlige mine Børn af mig have modtaget Forskud paa den dem efter mig tilkommende Arv, villo disse Forskud blive at afdrage i de dem eller deres Arvinger efter min Død tilfaldende Kapitaler saaledes: a) Marie Elisabeth Amalie Kuhn født Garlin 1000 Rdlr., er Et Tusinde Rigsdaler Rigsmønt, b) Afdøde Snedkermester Jøns Villadsen og ligeledes afgangne Hustru Vilhelmine Florentine Emilies fælles Barn Vilhelmine Davidine Cathrine Jensine Villadsen 1600 Rdlr., c) Lovisa Emilie Augusta, Enke efter fornavnte Snedkermester Jøns Villadsen og nu i Ægteskab med Vilhelm Garlin 2400 Rdlr., skriver To Tusinde og Fire Hundrede Rigsdaler Rigsmønt, d) e)

Da der i foranstaaende Summer er indbefattet Alt hvad mine under a til d inclusive nævnte Arvinger have modtaget i Forskud af mig, skal der ikke kunne afkortes nogen af dem noget større Beløb for alt erholdte Forskud eller Laan i de dem tilkommende Arvelodder end ovenfor opgivet, selv om der blandt mine efterladte Papirer maatte findes Afkald eller Gjældsbeviser fra tidligere Tid end dette Testamentes Dato fra nogen af bemoldte Arvinger for større Beløb end ovenfor anført.

Det er nu de i dette Testament under a og b indeholdte Bestemmelser om Afkortning, Kontracitanten i det Hele fordrer tagne i Betragtning ved Boets Opgjørelse, medens der paa de vedkommende Arvingers Vegne paa den anden Side protesteres imod, at det paalægges dem at lide nogen Afkortning.

Hvad da først angaar Spørgsmaalet om M. E. A. Kuhns Forpligtelse til at lide Afkortning, kan vel ikke hendes Fritagelse herfor, som af hende anført, støttes paa, at det Beløb, hvorfor Afkortningen er anordnet, skulde af Arveladerinden for 17 a 18 Aar siden imod Gjældsbevis herfor være laant donnes Broder F. A. W. Kuhn, med hvem Arvingen da var gift, men fra hvem hun senere blev separeret, og at det i de paa Separationsskiftet vedtagne Vilkaar indeholdtes, at saavel denne Gjæld som al anden Boet paahvilende Gjæld skulde overtages af Manden alene, da Arveladerindens her omhandlede testamentariske Bestemmelse selvfølgelig ikke vil kunne paavirkes af en senere imellem Arvingen og dennes Ægtefælle truffen Overenskomst, men derimod skjønnes den her omtalte Arvinges Fritagelse for Afkortning at følge af en af Arveladerinden den 19de Septbr.

1876 vidnefast oprettet, under Sagen i Gjenpart fremlagt, Deklaration, i hvilken hun som sin ufravigelige Bestemmelse erklærer, at den af hende i sin Tid til hendes Broder og Svigersøn F. A. W. Kuhn laante Sum 1000 Rdlr. paa ingensomhelst Maade skal komme hendes hør omhandlede Datter til Skade, og at bemeldte Kuhns Gjæld ingensomhelst Indflydelse skal have paa Omfanget af den Dattoren tilkommende Arveret efter hende.

Vel er der nu mod Gyldigheden af denne Deklaration af Kontracitanten indvendt, at Arveladerinden ikke ved dens Oprettelse skulde have været ved sin Fornufts fulde Brug, samt at Testamentsformerne ikke ere iagttagne med Hensyn til samme og end ikke L. 5—1—7, uagtet dog i alt Fald Bestemmelserne i dette Lovbud burde være bragt i Anvendelse, eftersom Arveladerinden, der har underskrevet Dokumentet med paaholden Pen, hvorken kunde læse eller skrive, men disse Indvendinger findes, efter hvad der foreligger i Sagen, ikke at kunne tillægges nogen Betydning, dels nemlig fordi det i forstnævnte Henseende i det Høieste — ved nogle under Sagen fremlagte Lægeattester — kan anses godtgjort, at Arveladerinden har lidt af nogen Aandssløvhed og til enkelte Tider af svækket Hukommelse, og iøvrigt, dels fordi iagttagelse af Testamentsformerne ikke kan antages at have været nødvendig med Hensyn til Oprettelsen af omtalte Deklaration, ved hvilken alene en i det tidligere oprettede Testament indeholdt Bestemmelse blev tilbagekaldt, og dels paa Grund af, at Bestemmelserne i L. 5—1—7, efter hvad i saa Henseende ved et under Sagen produceret Thingsvidne er oplyst, skjønnes at være iagttagne. Forsaavidt Kontracitanten derhos endnu har anført, at der ved Deklarationen formentlig ikke skulde være sigtet til den her omtalte Forstrækning men til et andet fornævnte Kuhn af Arveladerinden ydet Laan af 1000 Rdlr., kan oieheller dette gives Medhold. Da det nemlig er in confesso, at der ikke er ydet Arvingen nogen Forstrækning efter foromtalt Testaments Oprettelse, og der i dette udtrykkelig er udtalt, at der ikke med Hensyn til tidligere ydede Forstrækninger skal kunne blive Spørgsmaal om Afkortning for mere end deri anført, altsaa in casu kun for de under a omtalte 1000 Rdlr., findes der ikke i Deklarationen at kunne være sigtet til nogen anden Forstrækning end disse 1000 Rdlr.

Med Hensyn dernæst til den Hovedcitantens Hustru i Testamentet paalagte Afkortning for det under b omtalte Beløb 1600 Rdlr. eller nu 3200 Kr., har Hovedcitanten for hendes Fritagelse for at lide saadan Afkortning i det Væsentlige paa-beraubt sig, at Testamentets Bestemmelse i saa Henseende skulde bero paa en Misforstaaelse fra Arveladerindens Side, idet det ommeldte Beløb af Arveladerinden i Virkeligheden hverken skulde være ydet som Forstrækning til Hovedcitantens Hustru

eller til dennes afdøde Moder men som et Laan til hendes Fader, efterat hendes Moder var afgaaet ved Døden, og Faderen havde indgaaet Ægteskab med Arveladerindens anden Datter Lovisa Emilie Augusta, der nu er gift med Kontracitanten, og at denne ved at have svaret Arveladerinden Renter af Beløbet skulde stiltiende have erkjendt at være hende dette skyldig. Da Hovedcitanten imidlertid ikke mod Kontracitants Benægtelse har ført noget Bevis for, at det her omtalte Beløb skulde være anvendt som af ham anført, og da der ikke, navnlig naar Hensyn tages til det nære Familieforhold mellem de Paagjældende, findes at kunne udledes nogen Erkjendelse fra Kontracitants Side af, at han skulde være Arveladerindens Debitor for bemeldte Kapital, alene deraf, at han, som forøvrigt af ham indrømmet, har svaret Arveladerinden Renter heraf, hvad han efter sit Opgivende kun vil have gjort, fordi Arveladerinden engang for ham har beklaget sig over, at hun ingen Renter fik af Beløbet, idet Hovedcitants Hustru, som da var ugift, ikke havde Midler til at udrede disse, samt da endelig Testamentets Bestemmelse i her omhandlede Henseende, der forsaavidt ganske stemmer med Indholdet af et ældre af Arveladerinden under 19de Mai 1862 oprettet Testament, maa anses at afgive et i Henhold til Frdn. 21de Mai 1845 § 10 cfr. §§ 11 og 13 i og for sig tilstrækkeligt Bevis for, at Forstrækningen er ydet som deri indeholdt, vil det her omtalte Beløb 1600 Rdr. eller 3200 Kr. blive at afkorte i Hovedcitants Hustrus Arv i for-nævnte Bo.

I Henhold til det Foranførte vil saaledes den indankede Decision i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger her for Retten, som samtlige Parter have paastaet sig tillagte, blive efter Omstændighederne at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten. •

Nr. 221.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Henrik Pedersen (Defensor Halkier),
der tiltales for Vold.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Juli 1880: "Tiltalte Hans Henrik Pedersen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Nyegaard, med 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede, Forhold bliver han at anse efter Straffelovens § 203, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans Henrik Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Hans Henrik Pedersen for Vold anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste beviste at være følgende:

Efterat Tiltalte om Aftenen den 16de Marts dette Aar var kommen i Uenighed paa et Beværtningssted med Værtinden og i den Anledning var bleven sat udenfor af et Par tilstedeværende Gjæster, af hvilke den ene først havde slaaet Tiltalte, indfandt han sig umiddelbart derefter igjen i Beværtningsstedet for at hente sin Hat, som han ikke havde faaet med, og fremtog og aabnede ved den Leilighed sin Lommekniv uden dog hermed ifølge sin Forklaring at have anden Hensigt end at forsvare sig, hvis de to ovenomtalte Gjæster vilde angribe ham. Han blev imidlertid atter sat ud og da han nu var kommen ud paa Gaden, hørte han en Person, med hvem han havde været i Selskab paa Beværtningsstedet, raabe om Hjælp og saa ham ligge paa Jorden og blive pryglet af en af de foranmeldte Gjæster, nemlig Murersvend Niels Frederik Valdemar Arnholdt; Tiltalte fremtog da atter og aabnede sin Kniv, hvis Blad har vist sig at være 3" langt og ca. 1" bredt med Spidsen afbrudt i en Bredde af ca. 3/4" og bibragte dermed Arnholdt et Stik i Nakken, hvormed han efter sin Forklaring, som der ikke findes Grund til at forkaste, dog ikke har tænkt paa at ville tilføie Arnholdt nogen bestemt Skade, men kun formaa ham til at slippe den Person han havde overfaldet.

Ifølge en af vedkommende Læge afgiven Erklæring befandtes Murersvend Arnholdt at have modtaget et linairt ca. 1 1/2 Ctm. langt Saar i Hoidø med Spidsen af 7de §Halshvirvel,

Ved den anførte Tid sad han i bemeldte Beværtningslokale ved et Bord, der stod i sammes indørste Værelse foran et Vindue, og havde han i dettes Karim henlagt sin Hat og det omtalte Cigarrør. I samme Værelse, men ved et andet Bord, sad Arrestanten sammen med to navngivne Arbeidsmænd, medens iøvrigt ingen var tilstede i Beværtningslokalet uden Kreaturfører Lauritz Vilhelm Werner. Efterat have siddet ved Bordet nogen Tid, reiste Nielsen sig og gik ud i det tilstodende yderste Værelse, hvor umiddelbart efter de omtalte Arbeidsmænd kom ud, men Arrestanten først kom tilstede, efterat der var hængaet en Tid, der, om den end var ganske kort, dog var tilstrækkelig til, at han i den kunde være gaaet hen til det vedkommonde Vindue og have tilognet sig det i samme henlagte Cigarrør. Arrestanten og hans Ledsagere forlode derefter Beværtningslokalet, og da Nielsen strax herefter atter gik ind i det indre Værelse, var Cigarrøret bortkommet, og fik han, idet han i den Anledning henvendte sig til fornævnte Werner, et Svar af denne, der indeholdt en Henviisning til at se efter i Baglommen paa Arrestantens Frakke. Han gik da ud paa Gaden og fulgte efter Arrestanten for at søge Leilighed til at føle paa hans Frakkelomme, men fandt ikke saadan Leilighed og gjorde derfor Anmeldelse om Tyveriet paa 5te Politistation. Den af Nielsen saaledes afgivne Forklarings Rigtighed er i det Hele stemmende med, hvad de to Arbeidsmænd og Werner, hver for sit Vedkommende, have forklaret under Sagen. Af Werner er derhos forklaret, at han, idet disse Arbeidsmænd forlode det indre Værelse og gik ud i det ydre, bemærkede, at Arrestanten gik hen til det Vindue i det forstuvævnte Værelse, i hvilket Nielsens Hat laa, og her tog Noget til sig og stak dette i Baglommen i sin Frakke, men at han ikke var istand til at se, hvad det var, Arrestanten saaledes tog til sig. Ogsaa Arrestanten har erkjendt, at han ved den omfklarede Leilighed har i Følge med bemeldte Arbeidsmænd og samtidig med Nielsen været tilstede i det ommeldte Lokale og Værelser, men han har nægtet at have sjaalet eller været i Besiddelse af eller endog blot set det vedkommende Cigarrør.

I Henhold til den af Nielsen gjorte Anmeldelse paa 5te Station, blev Arrestanten endnu samme Aften mellem Klokken 9 og 10 anholdt af Politibetjentene Nr. 186 Ludvigsen og 288 Foght og af disse ført til bemeldte Station, hvor der, efter hvad der er bovist ved de Forklaringer, som ere afgivne under Ed, dels af de to nævnte Betjente, dels af Politibetjent Nr. 148 Lund og Nr. 190 Christensen, passerede Følgende: Efterat Arrestanten gennem Stationens Kontorværelse var ført ind i et tilstodende Værelse og her fremstillet for Betjent Lund, opfordrede denne ham til at lægge fra sig, hvad han havde hos sig, og lagde Arrestanten forskjellige Smaating, som han tog ud af

sin Lomme, paa et Bord i Værelset. Lund stak selv Haanden i hans Buxelomme, der befandtes at være uden Bund, og lod ham derpaa, uden at noiagtigere Visitation af hans Person blev foretagen, sætte ud i Kontorværelset. Da Lund nogle Minutter efter kaldte ham ind til sig i det tilstødende Værelse, reiste Arrestanten sig fra den Stol, hvorpaa han sad i Kontoret, langsomt, fremad bøiet og holdende Hænderne ned efter, og, inden han endnu havde rettet sig holt, hørtes der, idet han passerede Skranken i Kontoret, af alle 4 Betjente en Lyd som af en Gjenstand, der faldt paa Gulvet. Betjentene Ludvigsen, Foght og Christensen, der vare tilstede i Kontoret i Nærheden af Arrestanten, bukkede sig da strax og fandt liggende paa Gulvet netop paa det Sted, over hvilket Arrestanten holdt sin høire Haand, et Cigarrør, lig det Anmelderen frastjaalne, hvilket de foreviste for Betjent Lund, der ved at høre foromtalt Lyd var gaaet ud i Kontorværelset. Fra det Øieblik, Arrestanten var bragt paa Stationen, havde ingen Andre end han og Politiets Personale været tilstede paa Stationen. Det omtalte Kontorværelse var saa godt belyst, at Betjentene have erklæret det for umuligt, at Cigarrøret kunde have ligget ubemærket paa det foranførte Sted, forinden det under de omtalte Omstændigheder saas at ligge dersteds.

Idet det under disse Omstændigheder ikke kan betvivles, at Cigarrøret er kommet til at ligge paa det anførte Sted derved, at Arrestanten her har ladet det falde fra sig, er herved hans Besiddelse af samme mod hans Benægtelse godtgjort, og da Portner Nielsen med Hensyn til dette Cigarrør, i hvilket han har gjenkjendt det ham frastjaalne, har bevist sin Eienomsret og aflagt Tilhjemlingsed, findes der at være tilveiebragt et i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8de September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til samme at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af stjaalen Gjenstand, og til, idet Omstændighederne noksom vise hen til ham, som den, der har stjaalet denne Gjenstand, at dømme ham for Tyveri af samme. Det stjaalne Cigarrør er vurderet til 1 Kr.

I Medfør af Ovenstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder, hvorhos han vil have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salair til de befalede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 20 Kr. til hver.*

Tirsdagen den 4de Januar.

Nr. 226.

Advokat Halkier
contra**Anton Pedersen Elgaard** (Dofensor Henrichsen),
der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 13de Mai 1880: •Arrestanten Anton Pedersen Elgaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt erstatte Aktionens Omkostninger, hvorunder Salair til Aktor, Prokurator Jacobi 16 Kr. og til Defensor, Cancelliraad Olsen 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Juli 1880: •Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overrotten, Justitsraad Nockelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, billiger Høiesteret, at Tiltalte for det af ham udviste Forhold, forsaavidt dette efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, er ansot efter Straffelovens §§ 260 og 261, men den ham ikjendte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes efter Omstændighederne, særligt under Honsyn til Straffelovens § 58, at kunne fastsættes til samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

For det Forhold, Underdommøren, som i Dommon fremstillet, har udvist i Henseende til Sagens Behandling, vil han i Medfør af Frdn. 3die Juni 1796 § 35 være at anse med en Amtsfattiggassen tilfaldende Bøde paa 50 Kr. hvorhos han vil have at udrede Omkostningerne ved Tiltaltes Varetagtsarrest i 3 Maaneder. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder de ved Dommen fastsatte Salarier, blive at udrede af Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage, og at Omkostningerne ved Tiltaltes Varetagtsarrest for 3 Maaneder udredes af Under-

dommeron Herredsfoged Faurschou, der derhos bør bøde 50 Kroner til Amtets Fattigkasse. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardeier Anton Pedersen Elgaard for bedrageligt Forhold.

Den 16de Mai f. A. blev der af en af Tiltaltes Kreditorer for et Resttilgodehavende med Renter og Omkostninger ialt 701 Kr. 21 Øre gjort Udlæg i den Tiltalte tilhørende Gaard i Haslund Kjær med Tilliggende samt i Gaardens Besætning og en Del Inventariegjenstande og andet Løse, og efterat derpaa Sagfører Jensen i Randers — der ifølge 2 af Tiltalte henholdsvis den 31te Juni 1877 og den 12te October 1878 udstedte Obligationer havde tilgode hos Tiltalte ialt 20,315 Kr. 50 Øre, hvilket Tilgodehavende var forfaldet til Betaling, og hvorfor han havde sekundair Panteret saavel i den ovenom-meldte Gaard i Haslund Kjær med Besætning og Inventarium som i den Tiltalte ligeledes tilhørende Gaard Pedersborggaard i Haslund med Besætning og Inventarium — ved en den 27de Juni f. A. afholdt Fogedforretning havde i Henhold til D. L. 5—7—8 faaet bemeldte Eiendomme tilligemed den paa samme forefundne Besætning og Inventarium overleveret til brugoligt Pant, blev Tiltaltes Bo den 7de Juli næstefter i Henhold til en af ham samme Dag indgiven Begjæring taget under Konkursbehandling. Under den den paafølgende Dag af Skifteretten foretagne Registrering erklærede Tiltalte, efterat de to ovennævnte faste Eiendomme med hvad der fandtes paa samme var registrerede, at han intet Videre vidste at fore Boet til Indtægt, og at der navnlig ikke udenfor hans Bolig fandtes ham tilhørende Effekter; men i Begyndelsen af November Maaned f. A. gjorde en af Tiltaltes tidligere Tjenestekarle Anmeldelse til Herredskonkoret om, at en Del af Tiltaltes Eiendele var forstukne, og der blev da i den Anledning paabegyndt en offentlig Undersøgelse, under hvilken det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er tilstrækkelig godtgjort, at han — der, efterat der den 16de Mai f. A. som meldt var gjort Exekution hos ham, forgjæves havde søgt at skaffe sig Penge tillaans til derved at dække den Gjæld, hvorfor der var gjort Udlæg, og som antog, at han ikke kunde klare den da forestaaende Juni Termin — har en Aften i den sidste Halvdel af Mai Maaned omtrent ved Sengetid ladet en stor Del af sine paa Gaarden i Haslund Kjær, hvor han havde sin Bolig, beroende Eiendele af

Værdi henimod 900 Kr. og deriblandt — foruden en Døl Sengeklæder, Linned og Solvtøi m. M. — tillige forskellige Gjenstande, der henhørte til Gaardens Inventarium og saaledes maa antages at have været pantsatte tilligemed Gaarden, kjøre hen til den i Nærheden boende Gaardeier Amstrup, hos hvem Gjenstandene — med Undtagelse af enkelte Ting, som Tiltalte senere, efterat han den 14de Juli f. A. var flyttet bort fra Gaarden i Haslund Kjær, efterhaanden dels selv dels ved Andro afhentede -- derefter forblive henstaaende indtil den kriminelle Undersøgelse var paabegyndt. Tiltalte har imidlertid benægtet, at det var for at unddrage de heromhandlede Gjenstande, der ikke vare indbefattede under det den 16de Mai f. A. gjorte Udlæg, fra under en eventuel Exekutionsforretning eller Konkursbehandling at komme hans Kreditorer tilgode, at han havde bortført Tingene fra sin Bolig, idet han i saa Henseende nærmere har anbragt, at da han en Dag i den sidste Halvdel af Mai Maaned f. A. traf sammen med Amstrup og af denne blev krævet for et Beløb, som han skyldte Amstrup, og som af denne blev opgivet at udgjøre omtrent 100 Kr., sagde Tiltalte, der dengang ikke kunde betale dette Beløb og som derhos ogsaa skyldte sin Broder Niels Pedersen af Galthen nogle Penge, efter hans Formening omtrent 160 Kr., til Amstrup, at denne maatte faa hen til sig alle de paa Tiltaltes Bopæl beroende Gjenstande, som ikke vare skrevne ved Udlægsforretningen den 16de samme Maaned, og beholde disse Ting som Betaling for, hvad Tiltalte skyldte ham og sin ovennævnte Broder, med hvem Amstrup da skulde gjøre Rigtighed, samt at det var bedst, at Sengeklæderne — om hvilke Tiltalte ikke rigtig vidste, hvorvidt de skulde regnes for at tilhøre ham selv eller hans to Børn, idet de vare komne fra hans Fædrengaard og bestemte for bemeldte Børn — bleve overladte Tiltaltes Broder til Betaling af dennes Tilgodehavende. Da Tiltalte og Amstrup nu engang vare blevne enige om denne Ordning af deres Mellemværende, samt — som han har udtrykt sig — for at faa en Ende paa det, lod Tiltalte strax samme Dags Aften Tingene bringe over til Amstrup, der ved denne Leilighed gav Tiltalte og dennes 2 Karle, der vare behjælpelige med Flytningen, en Snaps til Lidkjøb, og efter hvad der saaledes var passeret, vil Tiltalte have anset de heromhandlede Gjenstande som Noget, hans Broder og Amstrup skulde have og som der derfor ikke havde været nogen Anledning for ham til at opgive for Skifteretten under Registreringen i Boet.

Ligesom Tiltalte imidlertid efter denne Fremstilling maa anses ved de ovennævnte Tings Bortflytning at have tilsigtet retsstridig at begunstige enkelte af sine Kreditorer paa Andres Bekostning, saaledes maa det efter Sagens Omstændigheder i det Hele antages, at den heromhandlede ulovlige Disposition

over en stor Del af hans Eiendelo tillige — i alt Fald tildels — er foretaget i egennyttig Hensigt for at unddrage dem fra at komme hans Bo tilgode og bevare dem for ham selv. I denne Henseende bemærkes, at Amstrup bestemt har benægtet, at Tingene bleve bragte over til ham for at tjene til Betaling af hans og Tiltaltes Broders Tilgodehavende, idet han nærmere har forklaret, at Tiltalte havde bedet ham om at maatte sætte de paagjældende Gjenstande hen hos ham, hvilket han da havde samtykket i, uden at der var bleven talt om, hvorfor Tingene skulde hen til ham, og at han vel senere havde bedet Tiltalte om at maatte tage nogle af Gjenstandene som Botaling af sit Tilgodehavende, som iøvrigt kun udgjorde omtrent 30 Kr., og hvis Storrelse han saaledes ikke kan have opgivet for Tiltalte til 100 Kr, og faaet det Svar, at han maatte tage hvad han vilde og beholde Resten som en Gave, men at han ikke havde villet modtage dette Tilbud, ligesom han eiheller ved Flytningen af Tingene havde ytret, at han skjænkede den ovennævnte Snaps til Lidkjøb, da dette jo ikke kunde passe; at Tiltalte efter hans to ovennævnte Karles Udsagn ved Tingenes Bortflytning til Amstrups Gaard brugte Yttringer, der tydede paa, at Flytningen var foretaget i hans egen Interesse, idet han blandt Andet sagde, at nu maatte man komme og skriv igjen, naar man vilde og efter det ene Vidnes Forklaring tillige yttrede, at han ikke vilde undvære de paagjældende Gjenstande for 1000 Kr. eller Rd; at Tiltalte bragte Tingene til Amstrups Gaard om Aftenen ved Sengetid uden at have kunnet angive nogen rimelig Grund, hvorfor han gjorde dette paa en saa usædvanlig Tid; at Tiltalte, som meldt, senere igjen har afhentet flere af de hos Amstrup beroende Ting, samt at der, selv om Tiltalte maatte have staaet i den — som det iøvrigt maa antages, urigtige — Formening, at de ovennævnte for hans to Born bestemte Songklæder dengang allerede tilhørte disse og ikke ham selv, i othvert Fald foruden disse Sengklæder, der havde en Værdi af 370 Kr., er af ham bragt hen til Amstrup Gjenstande, hvis samlede Beløb langt oversteg, hvad han, selv efter sit eget, af Amstrup og Niels Pedersen modsagte Opgivende, var disse Mænd skyldig.

De heromhandlede Gjenstande maa antages for Storstedelen igjen at være stillede til Skiftørettens Disposition og saaledes at være komne Tiltaltes Bo tilgode, og paa Boets Vegne er Erstatningskrav frafaldet under nærværende Sag

Derimod vil Tiltalte — der er født i Aaret 1844 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — for sit ovenomhandlede Forhold med Hensyn til de af ham hos Gaardeier Amstrup hensatte Gjenstande være at anse efter Straffelovens §§ 260 og 261 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og

Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salair til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instants bemærkes, at efterat Tiltalte den 8de November f. A. var belagt med Varetægtsarrest, har der ikke været afholdt noget Forhør i Sagen før den 28de Februar d. A., uden at de af Dommeren for denne Udsættelse anførte Grunde kunne anses ganske fyldestgørende, ligesom det navnlig maa misbilliges, at Tiltalte i Tidsrummet fra den førstnævnte Dag til den 30te Marts d. A. ikke har været stillet for Forhør, men efter Omstændighederne findes der dog ikke tilstrækkelig Foie til i den Anledning at paalægge Underdommeren Ansvar.

Nr. 308. Advokat Honrichsen
contra

Martin Knudsen (Defensor Halkier),
der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Frederikssunds Kjøbstads Politirets Dom af 1ste Oktober 1880: »Arrestanten Bagersvend Martin Knudsen af Korsør bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 150 Dage samt udredo alle af Sagen lovlig fyidende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Novbr. 1880: »Arrestanten, Bagersvend Martin Knudsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udredo denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Mundt, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fromstillede, Forhold er han rettelig anset efter Lov 3die Marts 1860 § 1, jfr. § 5, men Straffen vil, da Tiltalte er over 60 Aar, være at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Martin Knudsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettons Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henriksen og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Arrestanten, Bagersvend Martiu Knudsen, der er født i 1814. og som, foruden at være i sin Tid funden skyldig i forskellige Eiendomsindgreb, er straffet mange Gange for Løsgænger og Betleri, derunder gjentagne Gange med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og med Tvangsarbejde i 180 Dage, er under nærværende, fra Frederikssunds Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bleven overbevist om paany at have gjort sig skyldig i de nævnte Forseelser, idet han, der var anbragt i Korsør Arbeidsanstalt, men bortgik derfra i Begyndelsen af September Maaned d. A., derefter har drevet arbejdsløs omkring, uden at søge noget Erhverv og udelukkende levet af Betleri, indtil han den 19de September selv meldte sig til Politiet i Frederikssund og blev anholdt. For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5, med en Straf, der, idet der savnes Hjemmel for den ham ved den indankede Dom ifundne Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 150 Dage, efter Omstændighederne bliver at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han, som ved Politiretsdommen fastsat, vil have at udrede Sagens Omkostninger.»

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Færdig fra Trykkeriet den 20. Januar 1881.

Ferd. Fjeldsøes Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protokollsekreterere.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 40.

Nr. 215.

Advokat Halkier

contra

Jens Jensen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Vold.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Juli 1880: "Tiltalte Jens Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Alberti, 15 Kr. til hvor. At efterkommes under Adferd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: "Tiltalte Jens Jensen er under nærværende mod ham for Vold anlagte Sag, ved egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Natten mellem den 8de og 9de Februar d. A., medens Tiltalte og Sandgraver Johan Frederik Julius Hansen opholdt sig i Værthusholder Silldorffs paa en aaben Plads ved Gasværket beliggende Boværtning, opstod et Skjænderi imellem dem, foranlediget ved, at Hansen bobreidede Tiltalte, at han ved en tidligere Leilighed havde undladt at betale, hvad han var bleven skyldig i bemeldte Beværtning. Under Skjænderiet trak Tiltalte

sig i den Hensigt at forlade Lokalet, baglænds ind i et tilstødende Værelse, hvorfra der var Udgang til Pladsen, men forfulgtes herind af Hansen, der med Haanden førte et Slag efter hans Hoved, der rønte ham i Hatten. Umiddelbart herefter gik en Tilstedeværende, der kjendte Begge, mellem dem og søgte at holde dem fra hinanden, men under hans Bestræbelser herfor tilføiede Tiltalte, der for at forsvare sig havde taget sin Kniv op af Lommen og lukket den op, med sammes ca. 2 Tommer lange, $\frac{1}{2}$ Tomme brede og temmelig spidse og skarpe Blad, Hansen et Stod i Underlivet, der, idet det trængte gennem Hansens Klæder, paaførte denne et Saar, om hvilket den Læge, der Dagen efter blev tilkaldt, har erklæret, at det var noget over en Tomme langt, 2 à 3 Linier bredt, havde gjenemskaaret Huden og Bugmusklerne og rimeligvis læderet Bughinden, medens Intet tydede paa, at Tarmene eller andre Dele af Indvoldene vare beskadigede.

Som Folge af dette Saar laa Hansen tilsengs under Lægetilsyn fra 10de til 23de Februar dette Aar, men Saaret er forøvrigt forlængst fuldstændig lægt, uden at efterlade skadelig Folge for Hansens fremtidige Helbred. Efter Tiltaltes Forklaring, hvis Rigtighed der ikke findes Føje til at betvivle, har han handlet i Øieblikkets Hidsighed, uden Hensigt til at tilføie Hansen nogen bestemt Skade eller at betænke hvilke farlige Følger hans Handling kunde have medført for dennes Liv og Helbred. De Hansen paaførte Helbredelsesudgifter ere ham erstattede ved Tiltalte.

Tiltalte, der er født den 25de April 1846, er ikke tidligere straffet efter Dom. En imod ham i 1877 for begaaet Vold indledet kriminel Sag blev sluttet med Politidirektørens Samtykke, efterat Tiltalte havde vedtaget for dette sit Forhold at betale en Bøde af 50 Kr., hvilken Bøde han har afsonet. I Medfør af Ovenstaende vil han nu være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage."

Nr. 244.

Advokat Halkier

contra

Bager **Eduard Carl Christian Nielsen**

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for bedragerisk Forhold.

Fejø Birks Extrarets Dom af 14de Mai 1880: "Tiltalte, Bager Eduard Carl Christian Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Prokurator Barfoed

12 Kr. og til Defensor, Prokurator Henrichsen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de August 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Heckscher og J. Kalko betaler Tiltalte, Bager Eduard Carl Christian Nielsen af Femø 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede, Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 257 jfr. § 60, 1ste Punktum. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Eduard Carl Christian Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Henrichsen 30 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende fra Fejø Birks Extraret efter Tiltaltes Begjæring hertil indankede Sag tiltales Bager Eduard Carl Christian Nielson af Femø for bedrageligt Forhold.

Ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte paa Grund af Pengeforlegenhed og navnlig for at dække en Kreditor, der havde krævet ham for et Tilgodehavende paa mellem 200 og 300 Kr., ved Skjøde af 24de Marts 1878 solgte sin Eiendom Matr.-Nr. 58 i Sønderby paa Femø til Frands Conrad Jørgensen sammesteds for en Kjøbesum af 600 Kr., saaledes at Kjøberen overtog til Indfrielse en i Eiendommen indestaaende 1ste Prioritet, stor 200 Kr., og kontant udbetalte Resten 400 Kr. Ifølge en af Tiltalte til Lollands Spare-, Laane- og Diskontobank den 27de Mai 1872 udstedt og den 31te f. M. thinglæst Obligation paahvilede der imidlertid Eiendommen en yderligere Pantogjæld stor til Rest 315 Kr., men saavel ved de foreløbige Forhandlinger om Salget som ved Handelens endelige Afslutning for-

dulgte Tiltalte dette for Kjøberen og kom saaledes til at oppebære en større Del af Kjøbesummen, end der kunde tilkomme ham. Tiltalte, der haabede at undgaa Opdagelse ved selv at betale de resterende Afdrag og Renter af Gjælden til Banken betalte nu ogsaa saadanne to Gange efter Skjødets Udstedelse, saaat Gjælden nedbragtes til 245 Kr., men var derefter ude af Stand til at betale mere, og, medens Kjøberen, skjøndt han af den Retsanmærkning, Skjødet erholdt, da det den 13de Juni f. A. blev thinglæst, saa, at Pantebehøftelsen til Banken endnu henstod uudslettet, dog hidtil havde forholdt sig rolig, blev der, efterat Banken den 13de Marts d. A. havde ladet foretage Exekution i Eiendommen, indledet Undersøgelse mod Tiltalte, under hvilken han imidlertid ved Trediemands Hjælp har fyldestgjort Banken, hvorefter Obligationen er bleven udslettet af Pantebogen, saaat Kjøberen intet Tab har lidt.

For det nævnte Forhold, der findes at maatte henføres under Straffelovens § 251, er Tiltalte, der er født den 12te Oktober 1845 og ikke fundet tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom i Medfør af Straffelovens § 253 anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og, da nu den valgte Straf findes passende og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste.*

Onsdagen den 5te Januar.

Nr. 240.

Advokat Hindenburg
contra

Jens Johansen (Defensor Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 30te Juni 1880: »Tiltalte Arbeidsmand Jens Johansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa tilsvare han og alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salair til Anklageren, Sagfører Sorensen og Forsvareren, Overretssagfører Schwensen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 9de August 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at bestemme til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under denne Sag tiltales Arbeidsmand Jens Johansen for Overtrædelse af Straffelovens § 202. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens andre Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han under sit Sæmlev med sin Hustru, med hvem han har været gift i 16 Aar, i de senere Aar jævnlige, naar han har været beruset, har mishandlet hende ved at banke hende med Haanden, trække hende i Haaret eller støde haardt til hende, hvorfor hun gjentagne Gange har maattet ty ind til Naboerne af Frygt for Mandens Overlast. Det er derhos særlig oplyst, at Tiltalte engang i forrige Aar har stødt saaledes til sin Hustru, at hun faldt om mod en Kakkelovn og slog sit Øie tilblods, samt at han en Nat i Slutningen af Mai d. A., da han i sit Hjem havde nydt en Del Brændevin med en anden Mand, som ved Tiltaltes Hustrus Foranstaltning blev bragt bort af en Politibetjent, har trængt sig ind i en Nabileilighed, hvor hans Hustru havde søgt Tilflugt, og slæbt hende, der var frugtsummelig, ved Haaret gennem Stuen hen til Døren, slaaet hende med Haanden af al Kraft i Hovedet og med Armen klemt hende om Halsen, indtil hun ved Naboernes Mellekomst slap bort fra ham. Tiltalte har vel gjort gjældende, at han, naar han handlede ilde mod sin Hustru, har været mer eller mindre beruset, og at han navnlig ved den sidstomhandlede Leilighed, hvis nærmere af Vidnerne omforklarede Omstændigheder han intet vil kunne erindre om, uden at han dog tør benægte deres Rigtighed, var i den Grad beruset, at han neppe har vidst hvad han foretog sig, men, efter hvad der af 2 ved denne Leilighed tilstedekomne Politibetjente er forklaret, kan det dog ikke antages, at han har været i en Tilstand, der kunde have nogen væsentlig Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Det maa derhos efter det under Sagen Oplyste antages, at hans Hustru, der er gaaet i Forbon for ham, ikke har givet Tiltalte

skjellig Grund til hans Opførsel mod hende, idet hun vel kan have udtalt sig noget skarpt mod ham paa Grund af hans Drikkældighed, men iøvrigt omtales som en ordentlig, paapassende og arbeidsom Kone. Efter det Anførte vil Tiltalte, der er født den 1ste Juni 1844 og som ved Elbo m. fl. Herreders Extraretsdom af 21de Februar 1871 er for Pongefaprensning idømt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 202 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.*

Nr. 217. Høiesteretssagfører Hansen
contra

Ole Severin Marcussen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Bedrageri og Mened.

Mols og en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 14de Mai 1880: Tiltalte Ole Severin Marcussen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Sagfører Thørring, 12 Kr., og Defensor, Prokurator Møller, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Juli 1880: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at bestemme til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under denne Sag tiltales Aftægtsmand Ole Severin Marcussen for Bedrageri og Mened.

I Henhold til en af Kjøbmand S. Schmidt i Ronde under 27de Mai 1878 udfærdiget Transport, hvorved han overdrog et Regningskrav paa Tiltalte — der nærmere angaves at hidrøre dels fra en Tiltalte under 20de Januar 1871 debiteret Saldo paa 14 Rd. 5 Mk. 6 Sk., dels fra en ham den 27de Februar s. A. ydet kontant Forstrækning, dels fra endel specificerede Varer, der vare leverede i Løbet af 1871, dels endelig fra Ronter, der vare paaløbne i de følgende Aar indtil Udgangen af 1876, ialt til Beløb 92 Kr. 14 Øre — til Sagfører Thørring i Ebeltoft, anlagde denne i 1878 Sag imod Tiltalte til Beløbets Inddrivelse. Tiltalte nægtede imidlertid at have modtaget nogen af de paa Regningen opførte Vareposter paa Kredit, idet han anbragte, at han, naar han havde modtaget Varer hos Schmidt, stodse havde betalt dem kontant, hvorhos han gjorde gjældende, at et Beløb paa 10 Kr., der paa Regningen var ham krediteret for Korn, maatte være for lavt anført, og at han desuden for nogle Aar sidon havde leveret Schmidt 2 Læs Havre til Dækning af et kontant Laan, hvorom Regningen Intet indeholdt, og han paastod sig derfor frifunden. Der blev derefter af Sagfører Thørring fort 2 Vidner, hvis edelige Forklaringer navnlig gik ud paa, at Tiltalte til forskjellige Tider i det paagjældende Tidsrum havde hos Schmidt faaet Varer paa Kredit af samme Slags som de i Regningen ommeldte, og at der senere jævnlig var sendt ham Regninger eller Krævebreve, og i Henhold til disse Vidnesbyrd blev Sagens Udfald ved Underrettens Dom gjort afhængig af Tiltaltes Ed, saaledes at han, naar han edelig bekræftede, at han ikke havde kjøbt de paa Regningen opførte Varer paa Kredit, blev frifunden for Thørrings Tiltale, men i modsat Fald tilpligtet at betale ham det paastævnte Beløb, dog med Fradrag af de paa Regningen opførte Ronter, eller 66 Kr. 38 Øre med Rentor deraf 5 pCt. aarlig fra den 7de Juni 1878 og i Procesomkostninger for Underrotten 18 Kr.

Tiltalte stævnedes derpaa Thørring til at høre ham aflægge den ommeldte Ed i Retten den 15de Decbr. f. A., og efterat Edssagen gjentagne Gange efter Foranledning, dels af Dommeren, dels af Modparten havde været udsat, og Dommeren derhos gjentagende havde foreholdt Tiltalte det Betænkelige og Mislige for ham i at aflægge Eden, foretoges Sagen atter den 23de Februar d. A., paa hvilken Dag Tiltalte efter yderligere Formaning og Foreholdelse fra Dommerens Side, og efterat Formaningstalen var oplæst for ham, og Meneds Strafbarhed efter den borgerlige Lovgivning var ham betydet, aflagde den ovenanførte Ed.

Under den samme Dag paabegyndte criminelle Undersøgelse maa det nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Op-

lysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at den af Tiltalte saaledes aflagte Ed har været falsk, og Tiltalte har særlig vedgaaet, at han vidste, at det var en urigtig Ed, og at han meget godt ved og navnlig, siden den omhandlede Sag blev anlagt imod ham, har vidst, at der jevnlig af hans Datter er blevet hentet Varer til ham paa Kredit hos ovennævnte Kjøbmand Schmidt og at dette navnlig er sket med hans Vidende og Samtykke og til en saadan Tid, at det godt kunde passe med at være sket i 1870 og 1871, samt at han flere Gange har faaet Regninger eller Krævebreve over Varer, som han havde modtaget paa Kredit fra Schmidt.

Tiltalte har derhos erkjendt, at han ved at aflægge den ommeldte urigtige Ed har havt til Hensigt at blive fri for at betale den ovenommeldte Regning; men han har iøvrigt under Sagen vedholdende gjort gjældende, at han staar i den Formening, at han har afgjort sin Gjæld til Schmidt, navnlig ved for nogle Aar siden at levere ham 2 Læs Havre, og at Schmidt endog skylder ham Penge. Vel have nu Tiltaltes Forklaringer om Tiden, paa hvilken de ommeldte 2 Læs Havre skulde være leverede til Schmidt, været ubestemte og vakkende, og hans Anbringende om, at Havren skulde være leveret til Dækning af hans foromhandlede ældre Gjæld, stemmer derhos ikke med, hvad han under den civile Sag har anbragt om, at de 2 Læs Havre, som han under samme angav at have leveret, bleve leverede til Dækning af et kontant Laan, og der er iøvrigt ikke under Sagen fremkommet Noget til Bestyrkelse af, at Tiltalte istedetfor at skyldte Schmidt Penge skulde have saadanne tilgode hos ham, men da der ikke foreligger udtømmende Oplysninger om Tiltaltes og Schmidts Mellemværende i den Tid, hvor de have staaet i Handelsforbindelse med hinanden, er det dog ikke aldeles uantageligt, at Tiltalte ialfald kan have staaet i den Formening, at han efter en rigtig Opgjørelse havde Penge tilgode hos Schmidt, og idet der saaledes mangler Bevis for, at Tiltalte ved at søge at unddrage sig fra at betale den ovenommeldte Regnings Paalydende, har handlet i svingagtig Hensigt, vil der, forsaa vidt han er sigtøt for Bedrageri, ikke kunne paalægges ham særlig Straf i saa Henseende.

Tiltalte har under Sagen erkjendt at skyldte det hele ovennævnte Beløb af 92 Kr. 14 Øre, og Sagfører Thørring maa antages at være fyldestgjort for samme.

Efter hvad foran er anført, vil Tiltalte, der er født den 28de Juli 1820 og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse for Mened efter Straffelovens § 150, cfr. § 145, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og Underrettsdommen, der har samme

Straffebestemmelse, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes kunne stadfæstes.*

Nr. 315.

Advokat Hindenburg
contra

Peder Christensen, med Tilnavn **Krogsgaard**
(Defensor Buntzen),

der tiltales for at have pleiet legemlig Omgang med sin Svi-
gerdatter.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 15de Septbr. 1880: »Arrestanten Peder Christensen (Krogsgaard) bør hen-
sættes til Forbedringshusarbeide i 1 Aar. Tiltalte Christiane Olesen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktio-
nens Omkostninger udrede Arrestanten og Tiltalte hver for sit Vedkommende. Arrestanten betaler i Salair til Aktor, Sagfører Rønne, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjær, 10 Kr., dog saaledes at Tiltalte heraf in solidum med Arrestanten udreder en Trediedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Novbr. 1880: »Tiltalte Christiane Olesen, Indsidder Christen Pedersens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Peder Christensen med Tilnavn Krogsgaard bør hensættes til Forbedringshusarbeide i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peder Christensens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Peder Christensen, med Tilnavnet Krogsgaard, og hans Svigerdatter Christiane Olesen, Indsidderen Christen Pedersens Hustru, for at have havt legemlig Omgang med hinanden.

Tiltalte Christiane Olesen har forklaret, at hun, der i sex Aar har været gift med Arrestantens Søn, Indsidderen Christen Pedersen, med hvem hun har to Børn, af hvilke det yngste er født den 3die September f. A., og som siden Marts f. A. tilligemed sin Mand og Børn har havt frit Ophold hos sin Svigerfader, der eier et Hus paa Kjellerup Mark, sammesteds flere Gange er bleven voldtaget af denne, og gaar hendes Forklaring navnlig ud paa, at hendes Svigerfader, der nogle Gange tidligere havde gjort forgjæves Forsøg paa at faa hende til at tilstede ham Samleie, en Dag i Juni Maaned f. A. atter har forlangt at have legemlig Omgang med hende, der dengang var høit frugtommelig. Hun nægtede bestemt og gjentagende at efterkomme hans Ønske, og da han nu tog hende om Livet, kysede hende og gjentagne Gange truede hende med at hun skulde ud af hans Hus, dersom hun ikke imødekom hans Villie, svarede hun, at hun hverken vilde eller kunde have med ham at gjøre og at hun ei heller kunde taale sligt i den Tilstand, hvori hun gik, men hendes Svigerfader, der efter hendes Forklaring er en stor og stærk Mand, vedblev da at tumle med hende og slog hende tilsidst om i en Seng, der stod i det Værelse, hvor det heromhandlede Oprin fandt Sted, tog hendes Klæder op og kastede sig over hende. Hun græd og jamrede sig, bad ham skaane hende samt gjorde den Modstand hun kunde, men da hun, som hun har udtrykt sig, var afmægtig ligeoverfor hans Villie og Kræfter, fuldbyrdede han Samleiet. Paa samme Maade og under Anvendelse af de samme Trusler tiltvang hendes Svigerfader, der i Løbet af Sommeren adskillige Gange havde kastet hende omkuld og lagt sig ovenpaa hende, dog uden at faa Samleie med hende, sig endnu engang inden hendes Nedkomst den 3die Septbr. legemlig Omgang med hende, som hun har paastaat haardt mod hendes Villie. I den paafølgende Vinter undskyldte hun sig derimod, naar han forlangte at faa Samleie med hende, med at hun havde sine Forandringer, men en Dag i Slutningen af Marts Maaned d. A., medens hendes Mand var traværende, tiltvang hendes Svigerfader sig atter legemlig Omgang med hende, og hun blev da, som hun har udtrykt sig, saa olendig og bedrovet over hendes Svigerfadors skammelige Forhold imod hende, at hun besluttede sig til at reise bort, og virkelig ogsaa med sine Børn tog over til sin Familie, men da baade hendes Mand og hendes Svigerfader ønskede, at hun skulde vende tilbage, og den Sidste gav hende et bestemt Tilsagn om i saa Tilfælde at ville lade hende være i

Fred, flyttede hun atter tilbage til hans Hus. Den 1ste Juli d. A. gjorde hendes Svigerfader imidlertid et nyt Forsøg paa at tilvinge sig Samleie med hende, men det lykkedes hende denne Gang at slippe fri for ham, og hun blev da saa opbragt, at hun strax samme Aften aabenbarede hele Forholdet for sin Mand, der iøvrigt allerede tidligere havde havt Mistanke om hans Faders Forhold til hende.

Arrestanten Krogsgaard har nu ogsaa vedgaaet, at han, efterat Christiane Olesen med sin Familie ifjor var flyttet ind til haw og indtil hun i Marts Maaned d. A. midlertidig forlod hans Hus, flere Gange, saavidt han erindrere, første Gang i Juni Maaned f. A. og iøvrigt, som han antager, mindst ni Gange har havt legemlig Omgang med hende, hvorimod han, efterat hun atter var vendt tilbage til hans Hus, ved hvilken Leilighed han erkjender at hun stillede og han indgik paa den Betingelse, at deres Forhold skulde ophøre, vel et Par Gange har bedet hende om et Kys, som hun imidlertid nægtede ham, men ikke har forlangt Samleie med hende. Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet, at han enten har truet eller tvunget sin Svigerdatter til Samleie, og har paastaet, at dette stadig fandt Stød med hendes Villie, idet hun vel udtalte Noget om, at hun var bange for sin Mand, men iøvrigt var villig og endog et Par Gange ligefrem hjalp ham til at fuldbyrde Samleiet, hvorhos han har tilføiet, at det vel er rigtigt, at han, medens Christiane Olesen opholdt sig i hans Hus, har truet hende med, at hun skulde ud af Huset, men at han ikke gjorde dette for at tvinge hende til Samleie, men fordi han i det Hele var misfornøiet med sin Søn og dennes Forhold imod ham.

Da nu den ommeldte Trusel ikke kan sættes i Klasse med de i Straffelovens §§ 168 og 169 ommeldte Trusler og det efter samtlige Omstændighederne ikke er uantageligt, at den Modstand, som Christiane Olesen — der selv har erkjendt, at hun nok tror, at Frygten for at blive jaget ud af sin Svigerfaders Hus, hvor hun havde sit daglige Udkomme og hvor hendes Svigerfader kunde stille tilfreds paa hendes Mand, naar denne, der flere Gange havde mishandlet hende, saaledes at hun var bange for at bo ene med ham, blev altfor urimelig, har lammet hendes physiske Modstand en Del — har gjort mod hans Forsøg paa at faa Samleie med hende, ikke har været af større Betydning, end at hendes Svigerfader kan have troet, at den ikke var alvorlig ment, samt da i ethvert Fald Arrestantens egen Forklaring bliver at lægge til Grund ved Bedømmelsen af det Strafansvar, som Arrestanten har paadraget sig, maa der for hans Vedkommende gaas ud fra, at han ikke har gjort sig skyldig i egentlig Voldtægt, hvorimod hans Forhold alene vil kunne henføres under Straffelovens § 162, men paa den anden Side findes der ikke Foie til at forkaste Tiltalte Christiane Olesens Anbrin-

gende om, at det var mod hendes Villie at hendes Svigerfader opnaaede Samleie med hende, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at hendes Mand vel under Forhørerne har udsagt, at han, efter hvad han har hørt i Samtaler med sin Hustru, ikke tror at hun er bleven voldtaget eller ledet til Samleie med hans Fader ved Trusler, men at det dog maa antages, at hun har talt til sin Mand om Forholdet for at søge hans Beskyttelse mod hendes Svigerfader, og at denne selv har erkjendt, at Christiane Olesen efter i Marts Maaned d. A. at være flyttet bort fra hans Hus, ikke vilde vende tilbage dertil paa anden Betingelse, end at deres Forhold skulde ophøre.

Tiltalte Christiane Olesen, der er født i Aaret 1847 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, medens Arrestanten Krogsgaard, der er født i Aaret 1819 og som heller ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil være at anse efter Straffelovens § 162 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbeide i 2 Aar. •

Torsdagen den 6te Januar.

Nr. 289.

Høiesteretssagfører Hansen
contra

Anders Jensen og Hans Nielsen

(Defensor Buntzen),

der tiltales for Vold.

Bjæverskov Herreds Extrarets Dom af 1ste November 1879: •Tiltalte Hans Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage og Tiltalte Anders Jensen i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør og de Tiltalte in solidum udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Prokurator Ritzau samt til Defensorerne, Prokurator Glaiser af Kjøge og Prokurator Nielsen af Storchedinge 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te August 1880: •De Tiltalte Indsieder Anders Jensen og Uhrmager Hans Nielsen, begge af Sliminge Kommunehus, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Aktor og de tvende Defensorer for Overretten, Prokuratorerne H. F. Møller, Steinthal og Nisson, betale de Tiltalte En

for Begge og Begge for En 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste Forhold ved under et Slagsmaal at tilfoie hinanden de i den indankede Dom nærmere beskrevne Læsioner, ville de være at anse efter Straffelovens § 203. Straffen findes at kunne bestemmes for Anders Jønsen til simpelt Fængsel i 5 Dage og for Hans Nielsen til Fængsel paa Vand og Brød ligeledes i 5 Dage. I Hensende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Anders Jønsen bør hensættes i simpelt Fængsel og Hans Nielsen i Fængsel paa Vand og Brød, hver i 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Høiesteretsagsfører Hansen og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: *Under nærværende, mod de Tiltalte Indsieder Anders Jønsen og Uhrmager Hans Nielsen, begge af Sliminge Kommunehus, ved Bjevorskov Herreds Extraret for Vold aulagte og saavel paa det Offentliges Vegne som efter Begjæring af Tiltalte Hans Nielsen hertil indankede Sag er ved bemeldte Rets Dom af 1ste November f. A. Førstnævnte, der er født den 28de December 1849 og ikke tidligere fundet tiltalt eller straffet, i Medfør af Straffelovens § 203 anset med Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage og Sidstnævnte — der er født den 28de Juni 1827, og som ved Bjevorskov Herreds Extraretsdom af 29de December 1866 for utilbørligt Forhold mod Rettens Betjent under en Eksekutionsforretning er anset med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt ved Høiesteretsdom af 20de Mai 1878 for Vold med lignende Straf i 4 Gange 5 Dage — med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, hvorhos de Tiltalte ere tilpligtede En for Begge og Begge for En at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at Tiltalte Anders Jønsen den 30te Mai f. A., da han sov til Middag, blev vækket af sine to Smaapiger, der kom grædende ind i Stuen og raabte

til ham, at Uhrmageren — Tiltalte Hans Nielsen — slog deres Broder Lars Peter, en 9 Aar gammel vanfør Dreng, at Anders Jensen derpaa, efterat have forsynet sig med en Stok eller Knippel, der laa paa Kjøkkenbordet, gik ind paa en Mark, hvor Hans Nielsen befandt sig, og at der da fandt et Sammenstød Sted mellem dem, under hvilket de tilføiede hinanden forskjellige nedenfor nærmere beskrevne Læsioner.

Med Hensyn til de nærmere Omstændigheder ved Sammenstødet har Tiltalte Anders Jensen forklaret, at, da han — der vel var forbittrøt over Tiltalte Hans Nielsens Opførsel overfor hans Børn baade ved den nævnte og ved tidligere Leiligheder, men dog kun havde til Hensigt at advare Hans Nielsen og alene havde taget Knippelen med for det Tilfælde, at han skulde blive overfaldet, — var kommen ind paa Marken og havde spurgt Hans Nielsen, hvorfor han slog hans Børn, tog Hans Nielsen en Lommepistol frem, og idet han holdt Pistolen rettet imod Anders Jensens Ansigt, truede han med at skyde denne, hvis han ikke forvarede sig. Han var imidlertid saa oftebleven truet af Hans Nielsen, at han ikke agtede hans Tale videre, men, da han var kommen Hans Nielsen paa 3 à 4 Alen nær, affyrede denne Pistolen imod hans Ansigt. Han blev strax noget bedøvet ved Skuddet og tabte Knippelen, men kom dog hurtigt til sin Samling igjen. De Tiltalte røg nu sammen, idet Anders Jensen, der var bange for, at Hans Nielsen skulde slaa ham fordærvet, for at værges greb Hans Nielsen i Ansigtet, og Sidstnævnte slog da Anders Jensen i Ansigtet med Pistolen, indtil Anders Jensen fik ham kastet omkuld. Om han har revet eller kradset Hans Nielsen under Sammenstødet, ved han ikke, men derimod benægter han at have slaaet ham enten med Knippelen eller med Haanden.

Hans Nielsens Forklaring gaar derimod ud paa Følgende: Med Hensyn til Anledningen til Sammenstødet benægter han at have slaaet Anders Jensens Søn eller kastet ham om paa Jorden og paastaar, at han blot satte ham, hvem hans Søstre vare ifærd med at hjælpe op paa Taget af Hans Nielsens Brændebod, ned paa Jorden og talte Børnene noget haardt til. Hvad dernæst selve Sammenstødet angaar, har han forklaret, at Anders Jensen, idet denne sagde til ham, at han skulde lade hans Børn være, gik los paa ham og slog ham med Knippelen over Armene og Hænderne, hvilke han loftede i Veiret for at afsperre Slag i Hovedet. Han advarede da gjentagne Gange Anders Jensen, idet han raabte til ham, at han skjød ham med sin Lommepuffert, som han alt dengang havde fremtaget, hvis han ikke holdt op, hvortil Anders Jensen svarede, at det vovede han ikke, og, da A. Jensen derefter, idet han samtidig kastede Knippelen fra sig eller tabte den, foer ind paa H. Nielsen og kradset ham i Ansigtet, affyrede H. Nielsen Pistolen, der kun

var ladet med løst Krudt, idet han dog med Flid holdt Mundingen af Pistolen ud til Siden til venstre mellem sig og A. Jensen. Han nægter derfor ogsaa bestemt at have ramt A. Jensen med Skuddet, men derimod vil han ikke benægte bag- efter at have slaæet A. Jensen med Pistolen for at forsvare sig imod ham. Anders Jensens Hustru, der inidertid var kommen til, boiede sig nu ned og greb fat om H. Nielsens Ben nedenfor Knærne, hvorefter A. Jensen og Konen med forenede Kræfter fik ham kastet omkuld, og kastede A. Jensen sig i samme Øieblik ovenpaa ham og tilføiede ham flere stærke Slag i Ansigtet med sin knyttede høire Haand, indtil han efter Konens Opfordring reiste sig op og forlod ham.

I den samme Dag, Sammenstødet fandt Sted, afgivne Lægeerklæring ere de H. Nielsen tilføiede Læsioner nærmere beskrevne saaledes: Paa venstre Underarm forefandtes to overfladiske Excoriationer af ca. 2''s Længde, paa venstre 4de Fingers yderste Led en blaalig, spændt og meget om Contusion med lidt frisk Blod ved Neglens Rand, paa høire Lillefinger en om, blaalig contunderet Hævelse og rundt omkring paa Ansigtet endel overfladiske Excoriationer, bedækkede med indtørret Blod. Samtlige Læsioner antoges at ville have et hurtigt Forløb uden Følger. Efterat være gjort nærmere bekjendt med det under Forhøret Oplyste har vedkommende Læge derhos med Hensyn til de nævnte Læsioner, som han betegner som Saar uden nogen Læsion af Legemets indre Dele, udtalt, at Excoriationerne i Ansigtet maa antages at hidrøre fra Slag eller Kradsen med Hænder, og at de øvrige Læsioner maa antages at være tilføiede med et Redskab.

Hos Anders Jensen forofandtes ifølge en ligeledes samme Dag, Sammenstødet fandt Sted, afgivne Lægeerklæring: venstre Øies nedre Øiolaag ophovnet og tykt; nedenfor og uden for det saas 2—3 Hudafskrabninger som af Negle og en noget større Hudafskrabning paa Næseryggen. Lidt ovenfor og tilvenstre for Næseroden, et Par Linier over indre Ende af Øiebrynet, begyndte en rød Stribe, som forløb skraat opad udadtil; den var 1 Tomme lang, var snart smallere, snart bredere, ofterhaanden blev den dybere og gik tilsidst over i et ca. 1¼'' langt Saar, som naaede ind til Benhinden i dens yderste Del. Lige udenfor Enden af dette Saar fandtes et ganske rundt, i Bunden haardt og mørkt farvet Indtryk i Huden, saa stort, at Enden af en almindelig Saarsonde kunde staa i det. Ved ydre Vinkel af venstre Øie fandtes et andet Saar, ca. ½'' langt, gaende i en Bue fra ydre Del af venstre Øienbryn nedad og indad, henimod venstre Øies ydre Øienkrog, og naaede dette Saar ogsaa indtil Benhinden. Huden var undermineret et Stykke ud ad for dette saavel som for det andet Saar. Fremmede Legemer fandles ikke i Saarene, og disse antoges ikke at ville have slemme

Følger. Efterat være gjort bekendt med Sagens Akter og den ved Sammenstødet brugte Pistol har vedkommende Læge udtalt, at han sikkert antager, at de A. Jensen tilføiede Læsioner ikke hidrøre fra Skuddet, men alle ere frembragte ved Slag med Pistolen, navnlig ogsaa med Hanen paa samme.

Medens nu Beskaffenheden af de de Tiltalte tilføiede Læsioner efter de saaledes afgivne Lægeerklæringer nærmest synes at tale for Rigtigheden af den af H. Nielsen afgivne Forklaring, ikke blot med Hensyn til den Retning, i hvilken Sidstnævnte skal antages at have holdt Pistolen, da han affyrede den, men navnlig ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvornår af de Tiltalte der har været den Angribende, idet nemlig det Redskab, hvormed Lægen antager, at Læsionerne paa Armon og Fingrene ere tilføiede H. Nielsen, efter det Oplyste ikke vel kunde være noget andet end den ommeldte Knippel, som jo efter begge de Tiltaltes Forklaring ikke blev benyttet efter Pistolskuddet, bestyrkes paa den anden Side Rigtigheden af den af A. Jensen afgivne Forklaring ved de af hans Hustru Karen Mario Jensen og dennes Søster Sophie Jensen afgivne Forklaringer, af hvilke den Sidstnævnte er beediget, og som begge i det Væsentlige ere overensstemmende med A. Jønsens Fremstilling og navnlig begge gaa ud paa, at H. Nielsen affyrede Pistolen i Ansigtet paa A. Jensen, og at denne ikke forinden havde slaaet H. Nielsen med Knippelen.

Herefter findes det nu betænkeligt at forkaste enten den af A. Jensen eller den af H. Nielsen afgivne Forklaring, og vil derfor den af hver især givne Fremstilling blive at lægge til Grund ved Bedømmelsen af hans Forhold. Ligesom imidlertid Anders Jensen, naar den af ham givne Fremstilling lægges til Grund, maa siges at have været i Nødværetilfælde og ikke kan anses at have overskredet Grændserne for det tilladte Nødværge, saaledes findes det Samme at maatte statuere med Hensyn til det af Hans Nielsen udviste Forhold, naar den af ham givne Fremstilling lægges til Grund.

De Tiltalte findes derfor i Medfør af Straffelovens § 40 at burde frifindes for Aktors Tiltale i denne Sag, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til in solidum at udrede Aktiøns Omkostninger, derunder de ved Underrotten bestemte Salairer, samt i Salair til Aktor og de tvende Defensorer for Overrotten 20 Kr. til hver.*

Cyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Færdig fra Trykkeriet den 26. Januar 1881.

Ferd. Fjeldsøes Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protokollsekreterere.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 41.

Fredagen den 7de Januar.

Nr. 264.

Advokat Klubien

contra

**Niels Hjort og Christian Nielsen Peter
Hjort** (Defensor Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Arts-Skipinge Herreders Extrarets Dom af 26de Mai 1880: „De Tiltalte Christian Nielsen Peter Hjort og Niels Hjort, begge af Kallundborg, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 4 Gange 5 og Sidstnævnte i 5 Gange 5 Dage og derhos En for Begge og Begge for En inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse enten tilbagelevere Boelsmand Jens Johansen af Uggerløse Mark den i Sagen ommeldte brune Føl-Hoppe i uskadt Stand eller betale ham en Erstatning af 200 Kr. Saa bør de og en for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Prokurator Buch og Defensor Prokurator Mohr 20 Kr. til hver, alene med Undtagelse af Omkostningerne ved deres Arrest og Straffens Eksekution, som de udrede hver for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te August 1880: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Sagens Omkostninger udredes af Tiltalte Niels Hjort, saaledes at Tiltalte Christian Nielsen Peter Hjort in solidum med ham tilsvare Halvdelen, og betale de tvende Tiltalte i samme Forhold Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Seidelin med 20 Kr. til hver. Den idømte Erstat-

ning at udredes indon 8 Uger efter denne Doms lovlige For-
kyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd
efter Loven. •

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte Niels Hjort maa anses at
have gjort sig skyldig i samtidig Meddelagtighed i det af Chri-
stian Hjort udvisto bedragelige Forhold ved Salget af den i
den indankede Dom omhandlede, Førstnævnte tilhørende, brune
Hoppe, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde
vil denne være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden findes
at kunne bestemmes for Niels Hjort til 4 Gange 5 Dage og for
Christian Hjort til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestem-
mes for Niels Hjort til 4 Gange 5 Dage og for
Christian Nielsen Peter Hjort til 2 Gange 5 Dage.
Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Hansen
tillægges i Salarium for Høiestereth hver 50 Kroner,
der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn
til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte
Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: -De Til-
talte, Slagter Niels Hjort, der er født den 29de Januar 1842,
og Slagter Christian Nielsen Peter Hjort, der er født den 1ste
December 1847, og af hvilke ingen er straffet tidligere efter
Dom, ere under nærværende mod dem ved Arts-Skipinge Herre-
ders Extraret for bedrageligt Forhold anlagte og efter deres
Begjæring hertil indankede Sag blevne ansete ved bemeldte
Rets Dom af 26de Mai d. A. efter Straffelovens § 251, delvis
sammenholdt med §§ 47 og 62, Førstnævnte med Fængsel paa
Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og Sidstnævnte med lige
Fængsel i 4 Gange 5 Dage, hvorhos de ere tilpligtede En for
Begge og Begge for En at tilbagelevere til Boeksmænd Jens Jo-
hansen af Uggelose Mark en under Sagen omhandlede Følhoppe
i uskadt Stand eller betale ham en Erstatning af 200 Kr. og
ligeledes En for Begge og Begge for En at udrede Sagens Om-
kostninger.

Under Sagen er det ved de tilveiebragte Oplysninger bevist,
at en sort Hest, som Tiltalte Niels Hjort efter sin Forklaring

vil have kjøbt i Begyndelsen af forrige Aar paa et Marked i Sorø, og som han i Løbet af Marts, April og Mai Maaneder efterhaanden solgte til fire forskjellige Kjøbere, men gik ind paa at tage tilbage igjen, dog saaledes, at han maa antages hver Gang at have havt Fordel deraf, idet Kjøberne fandt sig heri, fordi de ikke turde beholde Hesten, der skulde lide af Krampetilfælde, i Virkeligheden ofte led af saadanne Tilfælde og det endog efter en Dyr lægeerklæring i en saadan Grad, at det var farligt at bruge den, og, medens det vel ikke er bevist, at den nævnte Tiltalte fra først af var bekendt hermed eller ialtfald ved de første Overdragelser af Hesten paa en saadan Maade indestod for samme, at han derved kan antages at have paadraget sig Strafansvar, maa det derimod ved de af de tre første Kjøbere og nogle andre Personer afgivne, tildels beedigede Forklaringer og deres Meddelelser til Tiltalte i Anledning af Handlernes Tilbagegang og Tiltaltes egne Udtalelser ved disse Leiligheder trods Tiltaltes Benægtelse anses bevist, at han i alt Fald, da han afhændede Hesten til den 4de Kjøber, Boelsmand Hans Bertelsen af Buerup, var vidende om at den led af Krampe og endvidere ved de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af denne Kjøber og af de ved Forhandlingerne om den nysnævnte Afhandelse tilstedeværende Vidner: Kjøbmand Jørgensens Hustru Hanne Jensen og Arbeidsmand Niels Peter Christensen, anses bevist, at Tiltalte desuagtet har indestaaet Bertelsen for, at den var feilfri, og lovet i modsat Fald at tage den tilbage, hvad han dog først viste sig villig til ofterat være indkaldt for Forligskommissionen og mod et Afslag i det ydede Vederlag, og derved gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold overfor Bertelsen.

Medens det dernæst ikke imod Tiltalte Christian Hjorts Benægtelse er bevist, at han, som senere blev Eier af den omtalte sorte Hest og derpaa i August Maaned f. A. afhændede den til en Boelsmand Jørgensen i Faaroveile Sogn, derved har gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, er det derimod ved hans egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i saadant Forhold overfor Boelsmand Jens Johansen af Uggeløse Mark, idet han, der for sin Broder Tiltalte Niels Hjort havde paataget sig i Kommission at afhænde en brun 5 Aars Hoppe, som denne i Slutningen af forrige Aar havde kjøbt paa et Marked i Holbæk, har uagtet han den 3die December f. A. ved at kjøre med denne Hoppe for en Broderen tilhørende Vogn, opdagede, at den ikke uden Fare kunde bruges til at gaa for Vogn, idet den idelig slog bagud og endog itu-slog Forsmækken, saa at han blev nødt til at spænde den fra og lade Vognen blive staaende paa Landevejen, den 4de December f. A., da han handlede med bemeldte Johansen om Hesten, som han foregav var hans egen, uden at omtale dette, opgivet, at den var fri for skjulte Feil og trak baade nærmere og fjærner

og derved bevæget ham til at tilbytte sig Hoppen mod en under Sagen til 200 Kr. vurderet Følhoppe og en Plag, hvilke Tiltalte derpaa afleverede til Medtaltte Niels Hjort, af hvem han modtog 20 Kr. i Salair, hvorhos han, da Johansen, der endnu samme Dag, ved at spænde den tilbyttede Hoppe for Vognen, opdagede den omtalte Mangel hos denne, strax fordrede, at Handelen skulde gaa tilbage, vægrede sig herved.

Hvad derhos Tiltalte Niels Hjort angaar, har han erkjendt, at han strax eller kort efterat han havde tilforhandlet sig den nævnte Hoppe havde hørt, at den havde slaaet til Toiet, at han den 3die December f. A., da Christian Hjort vilde spænde den for hans Vogn, havde meddelt denne dette og raadet ham til at lade Vognen staa, og at han den 4de December, inden Byttehandelen om Hoppen foregik, havde erfaret, at Vognen den foregaaende Aften var bleven ladt tilbage ude paa Landeveien, hvor han da selv i Selskab med en Slagter Johan Mencke afhentede den, ligesom nysnævnte Mencke, der den foregaaende Dag sammen med Tiltalte Christian Hjort havde kjørt med Hoppen, edelig har forklaret at have forinden meddelt Niels Hjort det bemeldte Dag med Hoppen Passerede, hvad ligeledes Christian Hjort vil have gjort. Men, medens det herefter maa anses godtgjort, at Niels Hjort var vidende om den ovenfor anførte Mangel ved Hoppen inden Byttehandelen med Boelsmand Johansen fandt Sted, kan det, uagtet Niels Hjort har erkjendt, at han var tilstede ved denne og endog indledede Forhandlingen derom samt paahørte Christian Hjorts ovenfor angivne Udtalelse om Hoppen, men uden at han ifølge det Oplyste iøvrigt deltog i Forhandlingerne, dog ikke anses bevist, at det var ifølge nogensomhelst Aftale med Niels Hjort, at Christian Hjort udtalte sig om Hoppen som anført, og Tiltalte Niels Hjort kan derfor kun anses overbevist om efterfølgende Meddelagtighed i Tiltalte Christian Hjorts bedragelige Forhold, ved, uagtet sin Kundskab om det i saa Henseende Stedfundne, at modtage de fra Boelsmand Johansen tilbyttede to Heste og vægre sig ved at lade Handelen om dem gaa tilbage, da Johansen i Fleres Paahør særlig henvendte sig derom til ham den paafølgende Dag, hvorfor Plagen ogsaa først er bleven tilbageleveret under den efter Anmeldelse af Johansen kort efter indledede Undersøgelse, hvad derimod ikke kunde ske med Følhoppen, da denne forinden var solgt til en Trediemand.

For det dem saaledes overbeviste Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 251, og, da den dem ved Underretten idømte Straf findes passende og den dem ved samme paalagte Erstatning ligeledes billiges, vil den nævnte Dom i det Høle blive at stadfæste, dog at Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til de befalede Sagførere ved Underretten, ville være at udrede af Tiltalte Niels Hjort, saaledes at

Tiltalte Christian Hjort in solidum med ham tilsvarede Halvdelen.

Nr. 246. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Frederik Julius Rasmussen

og **Ernst Kabelmann** (Defensor Klubien),

der tiltales for ved Uagtsomhed at være blevne Aarsag til Mursvend Heinrich Lehmborgs Død.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de August 1880: »Tiltalte Frederik Julius Rasmussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Ernst Kabelmann bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og i Erstatning til Mursvend Lehmborgs Enke Sophie Melander betale 400 Kroner. Aktionens Omkostninger bør de Tiltalte betale hver for sit Vedkommende, derunder hvor Halvdelen af Salairerne til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Kalko, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, hvoraf enhver af de Tiltalte udroder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »De nærmere Omstændigheder ved nærværende imod de Tiltalte Frederik Julius Rasmussen og Ernst Kabelmann for ved Uagtsomhed at være blevne Aarsag til Mursvend Heinrich Lehmborgs Død, anlagte Sag, ere følgende:

Den 4de Marts d. A. nedstyrede et Stillads, som var anbragt for en under Opførelse værende Bygning paa Vesterbrogade Nr. 7, hvorved 3 paa Stilladset værende Mennesker, nemlig Mursvend Heinrich Lehmborg og to Arbeidsmænd styrtede fra en Hoide af 18 à 20 Alen ned i Bygningens Gaardsplads

ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, sigtes Tiltalte, Rasmus Jenson af Pasop for Bedrageri.

I saa Henseende er det ved Tiltaltes egen Tilstaelse i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger godtgjort, at Tiltalte der den 24de April d. A. hos Maskinfabrikant Jensen i Svendborg havde leiet en Synaskine paa det Vilkaar, at han skulde være Eior af Maskinen, naar han havde betalt Maskinens Værdi, men at han forinden ikke maatte sælge eller pantsætte den, strax samme Dag pantsatte Maskinen for 17 Kr. Tiltalte, der pantsatte Maskinen, fordi han var i Pengeforlegenhed, har ikke set sig istand til at betale Maskinen eller nogen Del af sammes Værdi eller til igjen at indløse den, og den er derfor af Fabrikant Jensen, der har ansat dens Værdi til 60 Kr., indløst hos Panthaveren med det Beløb, hvorfor den var pantsat, nemlig 17 Kr.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han, der er født den 18de Januar 1817 og som ifølge Kjertøminde Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Oktober 1841 i Medfør af Forordningen 11te April 1840 §§ 1 og 60 har været anset med Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder og ifølge Bjerge- Aasum Herreders Extrarotsdom af 24de Mai 1865 i Medfør af Forordningen 11te April 1840 § 13 jfr. §§ 41, 43 og 58 med Forbedringshusarbeide i 1 Aar samt ifølge Odense Herreds Extrarets Dom af 30to Juni 1870 i Medfør af Straffelovens § 231 med Tugthusarbeide i 2 Aar, — ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 253, og ligesom den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage findes passende, jfr. Straffelovens § 23, saaledes billiges det, at det ved Dommen er paalagt ham at udrede Aktionens Omkostninger. Derimod findes det ikke, saaledes som sket er i Underrettsdommen, at kunne paalægges Tiltalte, i al Fald under denne Sag, at udrede den af Fabrikant Jensen fordrede Erstatning af 17 Kr., eftersom den skete Pantsætning i Forhold til ham var ugyldig og han derfor ikke kunde være pligtig at betale det Beløb, hvorfor Maskinen var pantsat.

Med denne Forandring vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Mandagen den 10de Januar.

Nr. 313.

Høiesteretsagfører Hansen

contra

Johan Hinrich Christof Grandt

(Defensor Levinson),

der tiltales for Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de November 1880:
 „Tiltalte Johan Hinrich Christof Grandt bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Raasloff og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden, idet Straffelovens § 271 bliver at anvende i Forbindelse med § 270, findes at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretsagfører Hansen og Advokat Levinsen 30 Kronor til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Johan Hinrich Christof Grandt for Falsk anlagto Sag er det bevist ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse, at han i September Maaned d. A. har i sin Hustrus Navn udfærdiget og derefter afleveret et til Hendes Majestæt Dronningen stilet Andragende om Understøttelse, efterat han for at vække Deltagelse falskeligt havde forsynet dette med en „Hygum, Læge“ underskreven anbefaling, der bl. A. i Strid med Sandheden indeholdt, at Tiltalte havde været behandlet af Underskriveren for en meget langvarig og smertefuld Sygdom (Ischias), idet han ved den nævnte Underskrift sigtede til Kommunolæge Frants Carl Claus Hygum, hvis Hjælp han i et Par Sygdomstilfælde havde søgt, og hvis Navn han paa den anførte Maade benyttede uden dennes Vidende og Villie. For dette Forhold vil Tiltalte, hvis opgivne Alder af 50 Aar af Retten er skjønnet stemmende med

hans Udseende, og som ikke findes forhen straffet heri Landet, være at anse efter Straffelovens § 270 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.*

Nr. 37. Kjøbmand **Jacob Krøyer** i Svendborg

(Ingen)

contra

Værgen for den umyndlige Bogbinder

Julius Lange i Svendborg

(Advokat Klubien efter Ordre),

betræffende Kjøbmand Krøyers Forpligtelse til at fraflytte et Julius Lange tilhørende Hus.

Svendborg Bythings Dom af 22de Juli 1878: •Indstævnte Kjøbmand J. Krøyer bør under en daglig Mulkt af 5 Kr. til Statskassen flytte ud af Julius Langes Hus i Svendborg Byes Kattesund; han bør derhos betale til bemeldte Langes Værg, Citanten. de paastævnte 65 Kr. *2 Øre med Renter som paastævnt, samt 1 Kr. daglig fra 14de Decbr. 1877 til han flytter ud af Huset. Saa bør han betale denne Sags Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Styrup, med 50 Kr. Indstævnte forelægges en Frist af 8 Dage til at foranstalte samtlige hans under Sagen fremlagte Indlæg forsynede med behørigt Stempelmærke. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til den fremlagte Kontrakt af 13de April 1873, der ikke er skrevet paa behørigt Stempelpapir. For upassende Skrivomaade bøder J. Krøyer 30 Kr. til Svendborg Fattigkasse og ligesaa meget til Justitskassen. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.*

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de August 1879: •Kontracitanten, Kjøbmand Jacob Krøyer af Svendborgs Paastand om Erstatning for Tort og Kreditspilde ved en Udsættelsesforretning afvises her for Retten. Forsaavidt angaar hans Paastand om, at erholde tilkjendt som Eiendom det den umyndiggjorte Bogbindersvend Julius Lange af Svendborg tilhørende Hus Nr. 219 i Kattesundet i bemeldte By og i Erstatning et Beløb af 180 Kroner 50 Øre, afvises Sagen fra Underretten. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Kontracitanten de Retsgebyrer, det Skriver-

salarium og det stemplede Papir, der for Overretten skulde have været udredet og forbrugt af Hovedcitanten E. A. Krarup af Troense som Værge for den umyndiggjorte Julius Lange af Svendborg, hvis Sagen ikke for dennes Vedkommende havde været benificeret, og i Salair til Hovedcitantens Sagfører her for Retten, Overretsprokurator Salomonsen 50 Kr. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.*

Høiestorets Dom.

Da Kontracitanten efter at Hovedcitanten havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de August 1879 paaankes til Høiestoretsaaret 1880, ifølge dertil meddelt Antecipationsbevilling og Bevilling til fri Proces har kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedcitanten, skjøndt lovlig varslet, ved Sagens Foretagelse i Høiestoret ikke har givet Mode, vil efter den derom nedlagte Paa-stand Dommen være at stadfæste, saaledes at Fristen for Hovedcitantens Forpligtelse til at flytte ud af det paagjældende Hus bestemmes til 4 Uger efter denne Høiestoretsdoms Forkyndelse. Hovedcitanten bliver derhos at tilpligte at betale Processens Omkostninger for Høiestoret efter Reglerne for benificerede Sager, derunder i Salarium til Kontracitantens befaledede Sagfører 120 Kr., endelig vil han have at udrede Mulkt til Justitskassen for unødigt Trætte med 400 Kr.

Thi kjøndes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den ovenomhandlede Frist bestemmes til 4 Uger efter denne Høiestoretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiestoret betaler Hovedcitanten til Advokat Klubion 120 Kr. Saa betaler han og det Retsgoby og Skrivorsalarium, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiestoret for Kontracitantens Vedkommende havde været benificeret. Endelig betaler han til Justitskassen for unødigt Trætte 400 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

Onsdagen den 12te Januar.Nr. 15. **Maribo Amtsraad** (Nellemann)

contra

Besidderen af Grevskabet Hardenberg Reventlow, Kammerherre,
 Hofjægermester, Lehns greve **Holch-Hardenberg-
 Reventlow** (Klubien),

betræffende Omkostninger ved Vedligeholdelsesarbejder ved Hoved-
 vandløb Nr. 49 paa Lolland.

Musse Herreds Rets Dom af 29de November 1877: »Kon-
 tracitanten Kammerherre, Hofjægermester, Lehns greve Holch-
 Hardenberg-Reventlow bør til Hovedcitanten Maribo Amtsraad
 betale 1421 Kr. med 5pCt. Renter fra 7de Septembor 1876
 og 980 Kr. med 5pCt. Renter fra den 20de December 1876.
 Hovedcitanten bør for Kontracitantens Tiltale i denne Sag fri
 at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes
 under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de April
 1879: »Citanten, Besidderen af Grevskabet Hardenberg-Revent-
 low, Kammerherre, Hofjægermester, Lehns greve Holch-Harden-
 berg-Reventlow, bør til de Indstævnte, Maribo Amtsraad, betale
 100 Kr., med Renter heraf 5pCt. p. a. fra den 7de September
 1876, indtil Betaling sker. Iøvrigt bør Parterne for hinandens
 Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge
 Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter
 denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at det
 i den indankede Dom omhandlede Reguleringsarbejde i Begyn-
 delsen af December Maaned 1874 var fuldført og paa Amts-
 raadets Vegne efter afholdt Prøvenivellement antaget som for-
 svarligt udført samt Betalingen for samme anvist Entreprenø-
 rerne, deriblandt Indstævnte, til Udbetaling. Ligesom der nu efter
 Overlandvæsenskommissionens Kjendelse, ialt Fald naar henses
 til den Stilling, hvori Amtsraadet i Henhold til Indenrigsmini-
 steriets Resolution af 28de Marts 1874 var traadt til Arbeidet,
 ikke kunde fordres en formelig Aflevering af det regulerede
 Vandløb til Indstævnte som Lodseier, forat den under Regule-
 ringsarbeidet suspenderede Vedligeholdelsespligt atter kunne
 indtræde, saaledes kunde det ei heller være nødvendigt, at der

blev givet Indstævnte en udtrykkelig Underretning om, at Arbeidet var fuldført, hvorom han efter samtlige forhaandenværende Omstændigheder ikke kunde være uvidende, hvorhos bemærkes, at han ikke har paavist Nogetsomhelst til Stotte for, at den indtrufne Skade, som maa antages væsentlig at være fremkaldt ved uholdige Veirforhold, vilde ved Foranstaltninger fra hans Side ganske eller tildels have kunnet afværges.

Som Følge heraf vil Indstævnte have at betale Citanterne saavel de ham for Aaret 1875 affordrede 1321 Kr. som de ham endvidere for Aaret 1876 afkrævede 980 Kr., sidstnævnte Beløb saa meget mere, som det i alt Fald ved Amtets-Skrivelse af 16de Oktober 1875 udtrykkeligt var tilkjendegivet ham, at Vandløbet var overgaaet til de paagjældende Lodseieres Vedligeholdelse.

Da det efter den skete Indstævning maa have sit Forblivende ved at Indstævnte er tilpligtet at betale de i Overretsdømmen nævnte 100 Kr., vil han saaledes have at betale Citanterne hele det af dem under Hoved- og Kontinuationssøgsmålet paastævnte Beløb 2401 Kr. med Renter som paastaaet. Da der ikke er Spørgsmaal om Forandring i Overretsdømmen, forsaavidt der ved den er tillagt Citanterne Frifindelse for Indstævntes Tiltale under det af ham i 1ste Instants anlagte Kontrasøgsmaal, vil Dømmen efter Citanternes Paastand i denne Henseende være at stadfæste, ligesom ogsaa dens Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes. Processens Omkostninger for Høiestoret findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne betale 2401 Kroner med Renter 5pCt. aarlig af 1421 Kroner fra den 7de September 1876 og af 980 Kroner fra den 20de December samme Aar indtil Betaling sker. I Henseende til den Citanterne tillagte Frifindelse for Indstævntes Tiltale og Processens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiestoret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: •Under en ved Musse Herreds Ret anlagt Sag, der er procederet efter Hoved-Kontinuations- og Kontrastævning, paastod de Indstævnte, Maribo Amtsraad, i Hovedsagen Citanten, Besidderen af Grevskabet Hardenberg-Reventlow, Kammerherre, Hofjægermester, Lehnsgrøve Holch-Hardenberg-Reventlow, tilpligtet at betale Omkostningerne 1321 Kr. i Anledning af forsømt Vedligeholdelsesarbejde ved Hovedvandløbet Nr. 49 paa Lolland for Aaret 1875 og for Borttagelsen af en Grevskabet tilhørende, i Vandløbet nedstyrtet Bro 100 Kr., ialt 1421 Kr., med Renter heraf 5pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum den 7de September 1876 og Søgsmålets Omkostninger skadesløst samt under Kontinuationssagen Citanten endvidere tilpligtet at betale de i samme Anledning for Aaret 1876 anvendte Bekostninger til Beløb 980 Kr. med Renter 5pCt. p. a. fra Kontinuationsklagens Datum, den 20de December s. A., og ligeledes dette Søgsmåls Omkostninger skadesløst.

Citanten paastod sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, i alt Fald for at betale de ovennævnte 100 Kr., hvorhos han under et Kontrasøgsmåal paastod de Indstævnte kjendte pligtige til enten under en daglig Mulkt forsvarlig at lade den ovennævnte Bro over Hovedvandløbet Nr. 49 gjenopføre eller til dens Gjenopførelse at betale ham 1000 Kr., at erstatte ham Afsavnet af Broen fra 17de Januar 1875, og indtil den ny Bro er behørig opført eller de 1000 Kr. betalt, med 500 Kr. aarlig samt til at betale ham Kontrasagens Omkostninger skadesløst; men ved den ovennævnte Rets Dom af 29de November 1877 bløve de Indstævntes Paastande under Hoved- og Kontinuationssagen tagne til Følge, ligesom de efter deres derom nedlagte Paastand bleve frifundne under Kontrasagen, medens Procesomkostningerne bleve ophævede.

Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 13de December 1877 indanket her for Retten, idet han principaliter har paastaet Sagen hjemvist til ny og lovligere Behandling for Underretten, medens han subsidiairt, foruden at inhærere sin i Kontrasagen for Underretten nedlagte Paastand, for Hoved- og Kontinuationssagens Vedkommende har paastaet Dommen forandret derhen, at han frifindes for de Indstævntes Tiltale, i hvert Tilfælde idetmindste med Hensyn til det under Hovedsagen indtalte Beløb af 1421 Kr., hvorhos Citanten for det Tilfælde, at Sagen her ved Retten skulde gaa ham imod, in subsidium, med Hensyn til, at Undordommeren har gjort sig skyldig i den Foiltagelse at dømme ham personlig, har paastaet, at Dommen i alt Fald forsaavidt, naar dette kan ske uden Hjemvisning, forandres saaledes, at han kun dømmes i sin Egen-skab af Besidder af Grevskabet. Endelig har Citanten for alle

Tilfælde paastaet sig tilkjendt Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

De Indstævnte have derimod paastaet den indankede Dom stadfæstet og sig tilkjendt Sagens Omkostninger herfor Retten skadesløst eller dog med et tilstrækkeligt Beløb.

Hvad nu Citantens principalo Paastand angaar, maa det antages at bero paa en Feil fra Underdommerens Side, naar Dommen er kommen til at lyde paa Citanton personlig, da de udtagne Klager og Stævninger udtrykkelig betegne ham i hans Egenskab af Besidder af Grøvslandet og det heller ikke under Proceduren for Underretten har været sat under Ventilation, hvorvidt et personligt Ansvar maatte paahvile ham i Henseende til de paastævnte Forpligtelser; til at ændre denne Feil maa imidlertid en Hjemvisning af Sagen anses uforuden, og Citantens subsidiære Realitetspaastande vilde saaledes være at undersøge.

Af de i Sagen foreliggende Oplysninger fremgaar det, at der efter Begjæring af en Del Participanter i Hovedvandløbet Nr. 49 paa Lolland blev nedsat en Landvæsenskommission til at træffe Afgjørelse af, hvorvidt en Omregulering og Fordybning af bemeldte Vandløb skulde finde Sted, og ved Kommissionens Kjendelse af 1ste August 1873 eragtedes blandt Andet, at den Del af Vandløbet, der gaar fra dets Indløb i Døllefeldt Mose, til det falder sammen med Vandløbet, som kommer fra Søerne ved Hardenborg, skulde fordybes og reguleres efter Regler, som nærmere angives i Kjendelsen, ligesom saantlige paa denne Strækning daværende Stenkister og Broer skulde omsættes og fordybes i Forhold til den Dybde og Bredde, som Vandløbet skulde erholde. Derefter hedder det endvidere i Kjendelsen: »Den fremtidige Vedligeholdelse skal paahvile de tilstedende Lodseiere, hvorved iagttages, at den ved denne Kjendelse bestemte Dybde, Bredde og Skraaning bibeholdes, samt at Plantning og Hegn ikke maa findes nærmere Vandløbet end 1 Alen fra samme. Forinden Aflevering til Vedligeholdelse skal der af en Landinspektør optages et Prøvenivellement, og, saafremt dette udviser, at Arbejdet eller nogen Del af samme af Vedkommende er udført ufuldstændigt, bliver det at fuldføre for deres Regning.» Endelig bestemte Kjendelsen, at Fordybnings- og Reguleringsarbejdet i det Hele skulde udføres ved Rekvirenternes Foranstaltning efter Vandløbsbestyrelsens Anvisning og under sammes Kontrol og skulde være fuldført inden 1ste Oktober 1874. Grøvslandet Hardenborg-Reventlow, der oprindelig havde været imod den tilsigtede Omregulering og derfor ansaa sig brøstholden ved den afsagte Kjendelse, indankede i Forbindelse med nogle andre Participanter i Vandløbet, denno for en Overlandvæsenskommission, mon ved dennes Kjendelse af 30te Juni 1874 stadfæstedes de ved Kjendelsen af 1873 om Fordyb-

ningen og Omreguleringen fastslaaede Resultater, kun at Tidsfristen for Arbeidets Udførelse sattes til 1ste Oktober 1875, hvorhos der, efter hvad vedkommende Vandløbsinspektør oplyste under Forhandlingerne for Overlandvæsenskommissionen, var foregaaet den Forandring, at Indenrigsministeriet ved Resolution af 28de Marts 1874 efter Amsraadets Indstilling havde approberet, at Amsraadet i Henhold til §§ 1—3 i L. 17de Januar 1859 overtog Omreguleringsarbeidet istedetfor Rekvirenterne.

Efter at det indstævnte Amsraad saaledes havde taget Sagen i sin Haand, skete der allerede til 1ste Juli 1875 Tillysning til et af de ordinære aarlige Syn med Hønsyn til Vedligeholdelsen af Hovedvandløbet Nr. 49, og i den Berøtning om Synet, som under 13de s. M. afgaves af vedkommende Synsmand, bemærkes det, at paa den under Arbeide værende Del af Vandløbet skred Arbeidet meget godt frem, saaledes at det kunde forventes at ville blive færdigt til Host, hvorhos det, forsaavidt Arbeidet berørte Grovskabet Hardøbergs Jorder — hvilken Del efter Overlandvæsenskommissionens udtrykkelige Paabud skulde tages først for — tilføies, at Vandløbet, især foranlediget ved den løse Grusbund og tillige ved den strænge Frost, var skredet uhyre meget ned, saa det vilde blive en meget stor Bekostning at faa det sat i regulær Stand igjen. Omkostningerne herved viste sig senere at udgjøre 1321 Kr., og, efter hvad der er in confesso, er det dette Beløb, som de Indstævnte under Hovedsagen have paastaet refunderet som udlagt til Vedligeholdelse for Aaret 1875.

Citantens Paastand paa at frifindes for at betale saavel dette Beløb som det under Kontinuationssagen paastævnte er væsentlig støttet paa, at den Grovskabet med Hønsyn til en Del af Vandløbet hidtil paahvilende Vedligeholdelsespligt maatte være suspenderet fra det Tidspunkt, da Beslutningen om Uddybningen m. v. blev truffen, og at der, for at denne Forpligtelse igjen kunde træde i Virksomhed, maatte i Overensstemmelse med det udtrykkelige Paabud i Kjendelsen af 1ste August 1873 efter endt Arbeide være sket en Aflevering til den fremtidige Vedligeholdelse; men, ligesom en saadan Aflevering ikke var sket, i hvert Fald ikke under en saadan Form, at den kunde have Betydning for Grovskabet, saaledes havde dette heller ikke modtaget det i Kjendelsen omhandlede Prøvenivellement, der skulde gaa forud for Afleveringen og for den Vedligeholdelsespligtige indeholde den fornødne Garanti for, at Vandløbet afleveredes i den i Kjendelsen forudsatte Stand; Citanten har derfor ikke kunnet erkjende at have begaaet nogen Forsømmelse, for hvilken der skulde paahvile ham nogen Refusionspligt.

(Fortsættes i næste Nr.)

Cydonianske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Færdig fra Trykkeriet den 4. Februar 1881.

Ford. Fjeldsøes Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 42.

(Fortsættes fra Nr. 41).

Nr. 15.

Maribo Amtsraad (Nellemann)

contra

Besidderen af Grevskabet Hardenberg Reventlow, Kammerherre,
Hofjægermester, Lehns greve Holck-Hardenberg-Reventlow
(Klubien).

De Indstævnte have derimod inhæret, at Grevskabets For-
dring paa en formel Overlevering til vedkommende Participanter
hverken var hjemlet ved Lovgivningen eller i bestaaende Praxis,
da det maatte anses tilstrækkelig fyldstgjørende, at vedkom-
mende Autoritet efter foretaget Syn og eventuelt Prøvenivelle-
ment havde modtaget Arbeidet som fuldstændigt, og hvad sær-
ligt Kjendelsen af 1873 angik, kunde den ved at nævne en
Aflevering til Vedligeholdelse, ikke hervod have tænkt paa nogen
særlig Afleveringsakt, navnlig ikke til vedkommende Participan-
ter, saameget mindre som Omreguleringsarbeidet skulde udføres
af Rekvirenterne under Vandløbsbestyrelsens (o: Amtsraadets)
Kontrol, ifølge hvilken Bestemmelse enhver Berettigelse for den
enkelte Participant til at øve Kontrol maatte formenes at være
udelukket og Amtsraadet saaledes alene være berettiget og for-
pligtet til at lade Prøvenivellementet optage og til at bedømme
Arbeidets Forsvarlighed. Bestemmelserne om Prøvenivellement
og Aflevering, der efter det nys Bemærkede antages at være
indsatte i Kjendelsen for den Kontrollerendes (o: Amtsraadets)
Skyld, have imidlertid som udtrykkelig Forudsætning, at Arbei-
dets Udførelse tilfaldt Rekvirenterne, og de maatte derfor efter
de Indstævntes Formening være bortfaldne, efter at hin Forud-
sætning var falden bort ved, at Amtsraadet i Henhold til den
ovennævnte Resolution fra Indenrigsministeriet overtog Omregu-
leringsarbeidet, fra hvilket Øieblik ikke længere Landvæsens-

kommissionens Kjendelse, men alene Loven af 17de Januar 1859 kunde være Rettesnor for Maaden, hvorpaa Arbeidet tilendebragtes, ligesom den endelige Godkjendelse af dette maatte tilkomme Amdsraadet som den øverste stedlige Myndighed.

Om nu end en formelig Aflevering af det regulerede Vandløb til Citanten in casu, navnlig paa Grund af den Stilling, hvori Amdsraadet var indtraadt til Arbeidet, ikke maatte kunne antages at have været nødvendig, findes det dog under alle Omstændigheder utvivlsomt, at der, for at gjøre Ansvar gjældende mod Citanten, i rette Tid maatte have været givet ham Underretning om, at Arbeidet var endt og hans Vedligeholdelsespligt indtraadt; men saadant er, efter hvad der i Sagen foreligger, ikke sket, idet Citanten, skjøndt Arbeidet var endt i December 1874, først ved Tillysningen til Synet den 1ste Juli 1875 blev underrettet om, at hans Forpligtelse til Vedligeholdelsen skulde være begyndt i December 1874, og heraf skjønes det klart at følge, at han ikke kan være ansvarlig for Vandløbets Tilstand i Juli 1875, aldenstund han af Mangel paa Underretning ikke kunde befatte sig med Vandløbet fra December til Juli og altsaa var ude af Stand til at træffe Foranstaltninger mod Nedstyrningen.

Ligesom Citanten efter det Ovenanførte ikke kan være pligtig at betale de hovedpaastævnte 1321 Kr., saaledes findes han ogsaa at maatte frifindes med Hensyn til de under Konstitutionssegsmaalet paaklagede 980 Kr., som ere udredede af Amdsraadet i Omkostninger ved Vandløbet for Aaret 1876. Vel ses det i en Skrivelse fra Maribo Amt af 16de Oktober 1875 at være meddelt Citanten, at de ved det omhandlede Syn forefundne Mangler ere afhjulpne, og — som det videre hedder — »Vandløbet forsaavidt efter foretaget Provenivellement og af Vandløbsinspektoren den 8de denne stedfundet Syn sat i den Stand, hvori det oprindelig overgik til de paagjældende Participanters Vedligeholdelse og ogsaa fremtidig af disse vil være at vedligeholde i Henhold til Landvæsenskommissionens Kjendelse.» Men der skjønes dog ikke herved at kunne være begrundet nogen Forpligtelse for Citanten til at tilsvare de ovennævnte Omkostninger, idet Tilkjendegivelsen i nysnævnte Skrivelse allerede af den Grund maa anses for ufyldstgjørende, at den henviser til en tidligere, af Mangel paa Underretning i rette Tid ikke konstateret, Tilstand af Vandløbet.

Blandt de Arbeider, som Vandløbets Omregulering nødvendiggjorte, hørte Opførelsen af en Bro, som dannede et Forbindelsesled mellem de til Hardenberg hørende Jorder. Efter hvad der er in confesso afleveredes denne Bro til Grøvskaftet den 23de November 1874, hvorpaa Citantens daværende Godsinspektør forsynede den mellem Vandløbsbestyrelsen og vedkommende Entreprenør om dette tilligemed et andet Broarbeide

oprettede Akkord med følgende Paategning: »Paa Grevskabet Hardenberg-Reventlows Besidders Vegne haves Intet at bemærke mod Udførelsen af akkorderede Broarbejde og Grevskabet overtager Broerne til fremtidig Vedligeholdelse.» — Allerede den 17de Januar 1875 styrtede Broen imidlertid sammen, og, da Bromaterialierne blev henliggende i Vandløbet, hvis fri Løb derved hindredes, samt da intet Skridt foretoges fra Ciiantens Sde til Materialiernes Optagelse, lod de Indstævnte denne foretago paa Citantens Vegne, hvortil der medgik de under Hovedsagen endvidero paastævnte 100 Kr. Sin Vægning ved at betale dette Beløb har Citanten ligeledes villet støtte paa, at Optagelsen af Materialierne maatte være ham uvedkommende, saalænge Vandløbet ikke var ham overleveret af Amtsraadet til fremtidig Vedligeholdelse, og, forsaavidt Citanten under den anlagte Kontrasag har nedlagt Paastand om Broens Gjenopførelse eller et Pengevederlag hertil samt om Erstatning for Broens Afsavn, har han søgt at godtgjøre, at Nedstyrtningen væsentligt skyldtes en uforsvarlig Opførelse og en mangelfuld Kontrol med Arbeidet fra Vandløbsbestyrelsens Side, hvorfor de Indstævnte efter hans Formening maa bære Følgerne af Nedstyrtningen. Uholdbarheden af denne Paastand findes imidlertid at maatte være en Følge af den ovennævnte Paategning, hvorved Citanten overtog den opførte Bro til fremtidig Vedligeholdelse og — hvad der maa anses at være in confesso — som en Eiendomsgjenstand for Grevskabet. Ved nemlig at gjøre dette uden at tage nogetsomhelst Forbehold maa Citanten efter almindelige Regler antages at have afskaaret sig fra enhver Indsigelse mod Feil ved Arbeidets Udførelse, hvad enten disse maatte have været synlige eller usynlige ved Overtagelsen, hvorfor de Indstævnte saameget mere maa være angerløse overfor det af Citanten stillede Kontrakrav, som det i Akkorden med Entreprenoren udtrykkelig var bestemt, at denno med Hensyn til Arbeidets Soliditet og Nojagtighed skulde være Grevskabets Besidder ansvarlig og ikke kunde faa den betingede Betaling anvist, forinden Besidderen havde erklæret at ville overtage Broen til fremtidig Vedligeholdelse, en Bestemmelse, som Citanten vel vil have været uvidende om, men om hvilken det havde staaet til ham at skaffe sig Kundskab, forinden han forsynede Akkorden med sin ubetingede Paategning, og paa hvilken der i hvert Fald ikke skjøntes at have paaahvilet Vandløbsbestyrelsen nogen Forpligtelse til at henlede hans Opmærksomhed.

Sluttelig vil det af Foranstaaende være en Følge at heller ikke Citantens Paastand om Fritagelse for at betale Omkostningerne ved Borttagelsen af den nedstyrtede Bros Materialier fra Vandløbet kan gives Medhold, eftersom Borttagelsen maatte resultere som en Forpligtelse for Citanten af det Eiendomsfor-

hold, hvori Grevskabet var blevet stillet til Broen ved dens Overtagelse, og som saadan være uafhængig af Omreguleringsarbeidets Fuldendelse eller Ikke-Fuldendelse.

Det indstævnte Amtsraads Paastand om de her berørte 100 Kr. vil altsaa være at tage til Følge, ligesom Amtsraadet vil være at frifinde for Citantens Tiltale under Kontrasagen. Efter Omstændighederne ville Sagens Omkostninger for begge Retter være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.*

Nr. 201.

Advokat Henrichsen
contra

Jens Peter Christiansen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Ramsø-Thune Herreds Extrarets Dom af 20de Februar 1880:
»Arbeidsmand Jens Peter Cbriiansen af Roeskilde bør at hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Aktor Prokurator Jacobsen og Defensor, Prokurator Hude hver 10 Kr. samt i Erstatning til Maskinbygger Hans Olsen i Stærkende 6 Kr. Det Idømte at udredes og forevrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Juni 1880: »Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Prokuratorerne Bloch og Rode for Overretten betaler Tiltalte Arbeidsmand Jens Peter Christiansen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes i det Hele under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiosteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Hindenburg 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Arbejdsmand Jens Peter Christiansen aktioneret for Tyveri, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at han har gjort sig skyldig heri, idet han en Dag i afvigte Januar Maaned har frastjålet Maskinbygger Hans Olsen i Stærkende 2 Maskinhjul, der ere ansatte til en Værdi af 14 Kr. Tiltalte havde om Formiddagen afkjøbt Hans Olsen noget gammelt Jern, der laa i en Grøft ved Huset og bortkjørte derefter med samme. Da han inidlertid ved denne Leilighed havde bemærket, at der i Nærheden paa Voion laa 2 Maskinhjul, og han om Eftermiddagen igjen kom kjørende forbi Hans Olsens Sted, tog han og hans Ledsagere, hvem han havde fortalt, at han om Formiddagen ogsaa havde kjøbt Maskinhjulene, men kun glemt at medtage dem, Hjulene og læsede dem paa Vognen, hvorefter han kjørte til Roeskilde og solgte dem som gammelt Jern.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1830 og som ved nærværende Rets Dom af 4de Juli 1876 er anset efter Straffelovens § 247 jfr. § 47 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage — ved den indankede Dom er anset efter bemeldte Lovs § 228, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes passende og Bestemmelserne om Erstatning og Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Torsdagen den 13de Januar.

Nr. 310.

Advokat Levinson
contra

Nils Åkesson Berggreen (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Helsingørs Extrarets Dom af 22de September 1880: „Arrestanten Niels Åkesson Berggreen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør han og udrede i Erstatning til Petter Andersson Felthem 14 Kr., til Alfred Andersson Felthem 10 Kr. og til Johannes Nilsson 8 Kr. 12 Øre, samt betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Holsøe 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Novem-

ber 1880: •Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Overauditor Wolff, vil Arrestanten Nils Åkesson Berggreen have at udrede 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinson og Honrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under nærværende, fra Helsingørs Extraret hertil indankede Sag, til tales Arrestanten Nils Åkesson Berggreen for Tyveri og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han heri har gjort sig skyldig.

Den 24de Juli d. A. om Formiddagen begav Arrestanten sig til det saakaldte tyske Hus paa Eiendommen Klostermosegaard ved Helsingør, paa hvilken Gaard han tidligere i nogen Tid havde arbeidet og da boet i bemeldte Hus sammen med Arbeiderne Petter Andersson Felthem, Alfred Andersson Felthem og Johannes Nilsson. Efter hans Forklaring, der maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, havde han, der var blottet for Subsistensmidler, ved dette Besøg til Hensigt at bede bemeldte Arbeidere om Penge. Ved sin Ankomst til Huset fandt han imidlertid dette tillukket, og han aabnede da Døren med en Kistenøgle, som han havde hos sig, og med hvilken han, medens han boede i Husot, flere Gange havde aabnet den. Han satte sig da ned i Stuen for at vente paa Beboerne, men da han havde ventet saaledes omtrent 10 Minutter, faldt det ham ind, at han kunde stjæle af Arbeidernes tvende aflaaede Kister, der stode i Stuen, og med en forefunden Spidshakke aabnede han da Kisterne ved at slaa paa Laasen, hvorved Kisterne gik noget i Stykker. I den ene Kiste forefandt han en Petter Andersson Felthem tilhørende Pengepung med 14 Kr. og i den anden Kiste en Alfred Andersson Felthem tilhørende Pengepung med 10 Kr. og nogle Øre, samt en Pengepung, som han i sin Tid havde laant Johannes Nilsson, og hvori fandtes et denne tilhørende Bolob af 8 Kr. 12 Øre.

Arrestanten tog samtlige disse Pengopunge med de deri værende Penge og forlod Husot, hvorefter han bortkastede de tvende førstnævnte Pengopunge og i kort Tid forbrugte Pengene.

Det er endvidere oplyst, at Arrestanten Natten mellem den 15de og 16de Juli d. A. har begaaet Tyveri paa Gaarden Gurrohus. Da nemlig Arrestanten, som den 15de Juli om Aftenen havde begivet sig til Gurro for at hente noget Tøi hos en derboende Kone, var kommen saa sent til Stedet, at han antog at alle Folk vare i Seng, gik han ikke ind til Konen, men begav sig til Gaarden Gurrehus, hvor han tidligere havde tjent og hvor han vilde gaa ind i Kostalden og lægge sig hos Røgtøren. Da han kom til Gaarden Kl. henimod 11, paa hvilken Tid alle Folk paa Gaarden maa antages at have været i Seng, gik han ind i Haven og, da i den til Haven vendende af Forpagter Haar boede Hovedbygning flere Vinduer i Stueetagen og blandt disse et Vindue til Spisekammeret stode aabne, steg han op paa en fremspringende Rand af Muren omtrent 1 Alen over Grunden, hvorefter han ved at række sig ind tog en Flaske med Brændevin, der stod paa et Bord i Spisekammeret, drak af Flasken og satte den tilbage paa Bordet. Efter derpaa at have gaaet lidt om i Haven besluttede han at stjæle Fødevarer i Spisekammeret, og ved at træde op paa den fornævnte Kant steg han igjennem Vinduet ind i Kammeret, hvor han tog 2 Stykker roget Kjød, en Kurv med 1 à 1½ Snese Æg, et Stykke Sigtebrød, nogle Smaakager, en Flaske med Saft og den fornævnte Flaske med Brændevin, med hvilke Koster han steg ud af Vinduet. Han steg derpaa gjennem et aabentstaaende Vindue, der er omtrent 1¼ Alen over Jordsmonnet udenfor, ind i Forpagter Haars Kontor for at stjæle Penge af det i Kontoret staaende Skrivebord, i hvilket han vidste, at Haar pleiede at have Penge. Da han fandt den Skuffe, hvori Pengene pleiede at ligge, aflaaet, tog han en paa Bordet liggende Sax og ridsede eller skar med den ved Skuffen for at aabne den, men da dette ikke lykkedes, opgav han snart Forsøget og forlod Kontoret ad samme Vei, som han var kommen. Spisekammeret var den paagjældende Nat aflaaet fra den øvrige Leilighed, hvorimod Kontoret stod i uafaaet Forbindelse saavel med et Værelse ved Siden af, i hvilket en Murerformand sov, som med Forpagter Haars Sovekammer, i hvilket han selv sov.

Arrestanten er født i Sverrig og har opgivet at være 43 Aar gl., hvilken Angivelse af Underdommeren er funden stemmende med hans Udseende. Han er ikke befunden tidligere at være straffet eller tiltalt heri Landet.

For de af Arrestanten begaaede Tyverier vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228 og 229, cfr. tildels § 46, og, da den ved den indankede Underrettsdom af 22de Septbr. d. A. valgte Straf af Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder

efter Omstændighederne findes passende, og det ligeledes billiges, at det ved Dommen i Medfør af Straffelovens § 16 er bestemt, at Arrestanten efter udstaaet Straffetid vil være at bringe ud af Riget, samt at det er paalagt ham at udrede de til de fornævnte Arbeidere Petter Andersson Felthem, Alfred Andersson Felthem og Johannes Nilsson den af dem paastaaede Erstatning af henholdsvis 14 Kr., 10 Kr. og 8 Kr. 12 Øre samt at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de Aktor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 307. Advokat Hindenburg
contra

Anders Åkesson (Defensor Nolleman),
der tiltales for at have tilføiet anden Person Saar eller Skade paa Helbred.

Bornholms Vestre Hørreds Extrarets Dom af 4de November 1880: •Tiltalte, Anders Åkesson, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han udreder i Erstatning til Husmand Jørgen Peder Christian Kofoed 34 Kr. 15 Øre og betaler alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor Sagfører Vimmer og Defensor Cancelliraad Erichsen 10 Kr. til hver.

Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Hoiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Hoiesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det deri antagne Resultat, kjendes for Ret:

Hørredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Hoiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nolleman 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: •Under nærværende, ifølge Amtets Ordre af 16de f. M. mod Anders Åkesson for at have tilføiet anden Person Saar eller Skade paa Helbred anlagte Sag, er det ved egen Tilstaaelse i Forbindelse

med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at Tiltalte heri har gjort sig skyldig.

Søndagen den 26de September d. A fik Tiltalte, der bebod et Hus paa 68 Selveiergaardens Lynglød i Vestermarie Sogn, Besøg af sin Svogor Bengt Gustaffson, Karlen Ole Andersen og Naboon Husmand Jørgen Kofoed. Efterat de paa Forslag af Tiltalte i nogen Tid havde spillet Kort og derunder nydt noget Brændevin, opstod der henad Aftenen Uenighed om Spillet, der endte med, at Kofoed kastede Kortene fra sig, og idet han erklærede, at han ikke mere vilde spille, skal han tillige efter Ole Andersens og Tiltaltes Forklaring have brugt Ukvemsord mod Sidstnævnte. Striden udartede derefter til en Brydning mellem Kofoed og Tiltalte, ved hvilken Leilighed dennes Skjorte blev revet itu, men efterat de begge vare tumlede om i en i Stuen værende Seng, sled Kofoed sig løs og forlod Huset, idet han dog efter Bengts og Tiltaltes Forklaring i Udgangsdøren greb fat i Tiltaltes Skjæg for at trække ham udenfor. Umiddelbart efterat Kofoed havde forladt Huset løb Bengt efter ham, og da Tiltalte nu vil have hørt Bengt raabe og trode ham i Fare, greb han udenfor Huset en ved Døren staaende Dræningsspade, med hvilken han løb forbi Svogeren og efter Kofoed, hvem han traf ifærd med at springe over Gjærdet. Omfattende Spaden med begge Hænder slog Tiltalte derpaa efter Kofoed, der under Brydningen i Huset havde tabt sin Hat, og ramte ham med Bladet af Spaden paa Hovedet med saadan Kraft, at Kofoed faldt til Jorden og det sortnede for hans Øine, hvorhos Tiltalte endnu gav Kofoed nogle Slag med Spaden paa Legemets Bagdel, inden han forlod ham. Medens de sidste Slag ikke forvoldte Kofoed anden Skade end nogen Ømhed, havde Slaget i Hovedet, ifølge en samme Aften afgiven Lægeerklæring, tilføiet ham omtrent midt paa Issepartiet noget tilvenstre et ca. tommelangt Saar med knuste Rande, temmeligt dybt, uden at dog Benet noget Sted var blottet. Den 29de September næstefter udtalte Lægen, at Kofoed i de første Dage ikke vilde være i Stand til at møde i Rotten, men ligesom Kofoed den 4de Oktober selv erklærede sit Velbefindende godt og en Lægeerklæring af 10de s. M. gaar ud paa, at Saaret viste Tilboielighed til Heling, om end dertil vilde medgaa 8 à 10 Dage, i hvilke Patienten ikke vilde kunne betragtes som fuld, arbejdsdygtig saaledes har Kofoed i Forhæret den 11te Oktober antaget, at han i Løbet af en Uges Tid vilde være arbejdsdygtig, og at Saaret fra den Tid ikke vilde volde ham yderligere Møn eller Skade.

Ved at tilføie Kofoed den ommeldte Vold har det ikke været Tiltaltes Hensigt at berøve ham Forlighed eller Helbred, men alene at give ham en alvorlig Paamindelse for hans Adfærd samme Aften. Han har derhos erklæret sig villig til at erstatte Kofoed 10 Kr. 15 Øre for Kur og Pleie samt 24 Kr. for Næringstab.

Tiltalte, der er født den 5te Februar 1851 i Tryde, Christiansstads-Lehn i Sverige, og som ikke forhen er tiltalt eller straffet her i Landet, vil for ovenanførte Forhold blive at dømme efter Straffelovens § 203 til en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bliver derhos pligtig til efter Kofsøeds Paa-stand til ham at udrede de anførte Erstatningsbeleb med ialt 34 Kr. 15 Øre.*

Nr. 301.

Advokat Nullemann

contra

Rasmus Peter Rasmussen (Defensor Buntzen),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Mols og en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 22de Juli 1880: »Tiltalte Rasmus Peter Rasmussen bør hemsættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt i Erstatning udrede til Kreditforeningen af jydsk Landeieendomsbesiddere 923 Kr. 83 Øre og til Sagfører Bay 100 Kr. Saa bør Tiltalte og betale denne Aktions Omkostninger, derunder i Salair til Sagfører Thørring 10 Kr. og Defensor Prokurator Møller 8 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Oktober 1880: »Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Erstatningen til Kreditforeningen af jydsk Landeieendomsbesiddere fastsættes til 201 Kr. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet do Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nullemann og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Rasmus Poder Rasmussen for bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han — der den 9de Juni f. A. havde erholdt Magelægsskjøde paa Eiendommen Matr.-Nr. 3 d i Graaske blandt Andet paa Vilkaar, at han overtog en den forrige Eier ifølge Obligation af 1ste December 1877 paahvilende Gjæld, oprindelig stor 2000 Kr., til Kreditforeningen af jyske Landeiendomsbesiddere, for hvilken der var givet 1ste Prioritets Panteret i bemeldte Eiendom med tilhørende Inventarium samt i Besætning og Avlsredskaber, hvilke sidstnævnte Gjenstande iøvrigt ikke medfulgte i Salget, hvorimod Tiltalte selv medførte og indtog paa Eiendommen en Ko, en Hest, to Faar, en Ploug, en Harve, en Vogn, en Skovl og en Greb, ligesom han bragte en Kakkellovn til Stedet — efterhaanden har solgt baade Koen, Hesten og Faarene, samt Ploven, Harven og Kakkellovnen, og anvendt det herfor indkomne Beløb af 201 Kr. til Føde og Klæder for sig, sin Hustru og deres fire Born, uden at have havt til Hensigt at anskaffe tilsvarende Gjenstande istedet, uagtet han var sig bevidst, at det Afhændede var indbefattet under Kreditforeningens Pant, i hvilken Henseende det dog bemærkes, at det fremgaar af de under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør tilveiebragte Oplysninger, at Tiltalte, hvem Kreditforeningen under 18de August f. A. tilstillede en Koncept til den ny Obligation, han skulde udstøde, ikke har udstedt nogen saadan Obligation, da han manglede de fornødne Penge midler til Afholdelse af de med Borigtgøelse af hans Eiendoms-handel forbundne Omkostninger.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte den 7de Oktoker f. A. paa en Auktion i Maarupvad har kjøbt en Ko for 120 Kr., af hvilket Beløb han strax betalte 20 Kr., medens Resten blev ham krediteret, i den Hensigt at undlade at betale Restkjøbesummen og derimod atter sælge Koen -- hvad han ogsaa gjorde samme Dag — for at skaffe sig Penge til sin Families Underhold.

Efter hvad der er oplyst, har Kreditforeningen, der har maattet overtage den pantsatte Eiendom for et ringere Beløb, end den var pantsat for, herved lidt et Tab af 923 Kr. 83 Øre, hvilket Beløb den har paastaet sig tilkjønt hos Tiltalte; men under nærværende Sag kan der ikkun tilkjendes den i Erstatning det Beløb af 201 Kr., som Tiltalte efter det Ovenanførte har tilegnet sig ved sine overfor Kreditforeningen svigagtige Dispositioner. Fremdeles har Sagfører Bay, der var Inkassator ved Auktionen i Maarupvad, paastaet sig tilkjendt de 100 Kr., som Tiltalte endnu skylder til Rest af Købesummen for Koen, og mod denne Fordring har Tiltalte ikke fundet Noget at erindre,

For sit Forhold i de anførte Henseender vil Tiltalte, der er født i Aaret 1846 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Analogien af Straffelovens § 253 og efter dens § 251 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatning og Aktionens Omkostninger ligolede billiges, vil saaledes være at stadfæste, dog at Erstatningen til Kreditforeningen af jyske Landeiendomsbesiddere bliver at bestemme til 201 Kr.▪

Nr. 290.

Advokat Nellemann

contra

Ane Kirstine Pedersen eller Jensen

(Defensor Bagger),

der tiltales for Meddelagtighed i Forsøg paa Mord.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 21de August 1880: •Tiltalte Ane Kirstine Pedersen eller Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog bør hun udrede alle de af hendes Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Aktor og Defensor Sagførerne Johnsen og Lykke, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.▪

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Oktober 1880: •Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.▪

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under denne Sag tiltales Ane Kirstine Jensen eller Pedersen for Meddelagtighed i Forsøg paa Mord.

Efterat dot i Slutningen af afvigte Juni Maaned var anmeldt for Politiet, at Fisker i Vorupør Niels Wekkild Jensens Hustru Else Marie i nogen Tid havde ligget tilsengs i hendes og Mandens fælles Hjem i en høist forsømt Tilstand, blev det ved Undersøgelsen i nærværende Sag oplyst, at den nævnte Kone, der i mange Aar har været meget drikfældig og maa antages nærmest paa Grund heraf at være svag af Helbred, saa at hun offtere har maattet holde Sengen, i en Maanedstid i sidste For-sommer uafbrudt havde været sengeliggende uden at blive behørig pleiet, idet hun, skjøndt Mandens Kaar ikke ere daarlige, ikke fik passende Føde, som hun dog iøvrigt heller ikke kan antages at have forlangt, men derimod fik meget Brændevin at drikke, ligesom hun laa næsten nøgen i Sengen paa et Leie af Halm og kun med en daarlig Dyne over sig samt derhos i stor Urenlighed, hidrørende fra hendes egne Exkrementer, saa at det, da der endelig, efterat der var gjort Skridt til at bevirke Sagen offentlig undersøgt, blev truffen Foranstaltning til at rense hendes Leie fandtes fornødent hertil at benytte en Møggreb.

Tiltalte, der har været i Niels Wekkild Jensens Tjeneste siden 1ste Mai f. A. — ligesom hun ogsaa 1½ Aar iforveien havde tjent ham i 1 Aar og da staaet i utugtigt Forhold til ham — og som, da Jensen i den ovennævnte Maanedstid paa Grund af sin Næringsvirksomhed kun var lidet hjemme, var nærmest til at drage Omsorg for Konen under hendes Sygeleie, har erkjendt Rigtigheden af det ovenfor Anførte om Konens Behandling, medens hun laa tilsengs og navnlig at hun i den paagældende Tid daglig forsynede Konen med ca. en halv Pot Brændevin, men kun efter Forlangende af Konen, der endog vilde have Mere, og med Jensens Vidende, hvad denne ikke bestemt har modsagt, skjøndt han vil have forbudt hende at give Konen saameget Brændevin. Tiltalte har derhos vedgaaet, at hun engang ifjor Sommer har anmodet et andet Fruentimmer om hos Kjøbmanden i Stenbjerg at skaffe sig en halv Pægel Skedevand, som det var hendes Hensigt at levere Niels Wekkild Jensen til at komme i Konens Brændevin, i hvilken Henseende Tiltalte nærmere har forklaret, at hun gjorde dette efter gjentagne Opfordringer af Jensen, der ved den paagældende Leilighed havde yttret det Ønske, at hans Kone maatte dø, hvis hun ikke vilde aflægge sit Drikkeri, og talt om, hvorvidt det kunde gaa an at give Konen Noget i hendes Brændevin, samt sluttelig opfordret hende til at skaffe noget Skedevand til at komme i Konens Brændevin for at skille denne ved Livet, samt at hun strax erklærede Jensen, at hun ikke vilde have Noget at gjøre med at give Else Skedevand, ligesom hun, hvis det var lykkedes at faa dette hvad ikke skete, da Kjøbmanden ikke havde Skedevand — var bestemt paa at fraraade Jensen at indgive Konen det, saavel som at advare denne,

hvilken Forklaring, hvis Rigtighed Jensen bestemt har benægtet i det Hele, Tiltalte desuagtet vedblivende har fastholdt. Forsaavidt Tiltalte har været sigtet for at have givet Else Marie Petroleum at drikke, er der imod hendes Benægtelse heraf ikke under Sagen fremkommet Videre, end at Konen engang i sidste Vinter vil af Tiltalte have faaet Brændevin, hvori der var Petroleum, eller som idelmindste havde Smagen deraf, eller dog, som hun ogsaa har udsagt, lugtede af Petroleum, uden at hun ved, om det kom fra Flasken eller Proppen, og har Tiltalte iøvrigt forklaret, at ligesom der hverken før eller senere end ved den ovenmeldte Leilighed har været Tale mellem hende og Niels Wekkild Jensen om at gjøre noget Forsøg paa at skille hans Hustru ved Livet, og hun heller ikke har foretaget Nogetsomhelst, der kunde befordre Konens Død, saaledes har det ingensinde været hendes Tanko, som hun er bleven sigtet for, at ville gifte sig med Jensen, naar Else Marie var død.

Idet nu Tiltaltes Forklaring maa lægges til Grund ved Sagens Paakjendelse, kan hun ikke anses at have ved sin ovenmeldte Anmodning til vedkommende Fruentimmer om at skaffe sig Skedevand, gjort sig skyldig i noget strafbart Forsøg paa Medvirkning til at skille Else Marie ved Livet og da hun heller ikke iøvrigt findes at have udvist noget Forhold, der kan anses at gaa ind under Aktionsordren, maa det billiges, at hun — der er født i Aaret 1855 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag.*

Fredagen den 14de Januar.

Nr. 300.

Advokat Klubien

contra

Niels Larsson (Defensor Bagger),

der tiltales for at have tilfoiet anden Person Saar eller Skade paa Hølbred.

Ronne Kjøbstads Extraretsdom af 11te Novbr. 1880: „De Tiltalte Nils Larsson, Nils Persson og Nils Monsson eller Blom bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 3 Gange og de 2 sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage hver samt udrede Sagens Omkostninger derunder i Salair til Aktor og Defensor Prokurator Petersen og Sagfører Wimmer 12 Kr. til hver Nils Larsson med Halvdelen, og de andre 2 Tiltalte in solidum med hinanden hver en Fjerdedeel. Dommen at efterkommes under Adfærd ofter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter den i de under Sagen afgivne Lægeerklæringer, derunder en efter den indankede Doms Afsigelse erhvervet, indeholdte Beskrivelse af de Avlsbruger Mogensen den 15de Oktober f. A. af Tiltalte Nils Larsson tilføiede Læsioner maa den væsentligste af disse, der viste sig som en Hævelse over den øvre Del af Brystbenet og de tilgrændsende Ribben, af hvilke et rimeligvis var brudt, efter dens Beskaffenhed være at henhøre under Straffelovens § 203. Mod denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de for denne Tiltaltes Vedkommende i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Nils Larsson for at have tilføiet anden Person Saar eller Skade paa Hølbred samt Nils Persson og Nils Monsson eller Blom for det i Straffelovens § 100 og 101 omhandlede Forhold og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det forovrigt under Sagen Oplyste følgende:

Fredagen den 15de d. M. om Aftenen dreve de Tiltalte i Følge med hverandre i en noget beruset Tilstand omkring i Byens Gader og traf da ca. Kl. 11 i Nærheden af Hovedvagten Avlsbruger Jorgen Michael Mogensen og Arbeidsmand Anders Olsson heraf Byen, hvem Nils Larsson og Nils Monsson eller Blom overfaldt med Puf og Stød, hvorefter Nils Larsson tog sin Madkasse, idet han holdt den i det Baand eller Toug, hvori han pleier at bære den hængende over Skulderen, og svang den saa voldsomt mod Mogensens Bryst, at Slaget havde de i de under Sagen fremlagte Lægeattester af 21de og 31 Oktober d. A. nærmere beskrevne Læsioner til Følge. Disse have hindret ham i at udføre sit sædvanlige Arbeide, men dog kan det ifølge Lægens Attest af 31te Oktober ventes, at han i Lobet af 3 à 4 Uger vil være saagodtsom fuldkommen arbejdsdygtig igjen, og at han vil forvinde den ham tilføiede Kontusion uden Men i Fremtiden.

Nils Larsen kjender ikke Avlsbruger Mogensen, som heller ikke gav ham nogensomhelst Anledning til hans Angreb, men ikke destomindre var det i Gjerningens Øieblik Tiltaltes Hensigt at ville slaa Mogensen, uden dog at tænke over hvor han traf. Madkassen er af Træ med Jernhængsler og skarpe Kanter og har en Vægt af 4¹/₄ Pd.

For sit ovenfremstillode Forhold vil denne Tiltalte, som er født i Sverige den 16de April 1856 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 203 og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 275.

Advokat Klubien
contra

Christen Hansen (Defensor Bagger).

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birks Extraretsdom af 6te Juli 1880: "Tiltalte, Indsieder Christen Hansen af Topshoi, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til Sora Akademies Forstvæsen bør Tiltalte betale 1 Kr. 65 Øre, og bør han derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Drechsel, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Deichmann, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de September 1880: "Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Casse og B. Christensen udreder Tiltalte, Indsieder Christen Hansen af Topshoi, 15 Kr. til hvor. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

(Fortsættes i næste Nr.)

Rettelse: Pag. 652 Linie 2 franeden kunne læs: kunde.

Gyldendanske Boghandels Forlag (F. Høgel & Søn.)

Færdig fra Trykkeriet den 11. Februar 1881.

Forl. Fjeldsøes Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 43.

(Fortsættes fra Nr. 42).

Nr. 275.

Advokat Klubien

contra

Christen Hansen (Defensor Bagger).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Antvorskovs Birks Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, Indsieder Christen Hansen af Topshøi, for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne godtgjort, at han har gjort sig skyldig hori. Den 7de Mai d. A. blev han saaledes antruffen i den under Frederikslunds Gods hørende Eichstedlunds Skov ifærd med at skjære Tækkekjæppe, og havde han da skaaret omtrent 150 saadanne. Han har fremdedes tilstaaet, at han i Lobet af sidste Vinter har tilvendt sig et større Antal Tækkekjæppe i Frederikslunds og Sorø Akademies Skove, som han derefter solgte i Slagelse for 75 à 100 Øre pr. 100 Stykker. Hvormange Tækkekjæppe han saaledes har bemægtiget sig har ikke bestemt kunnet oplyses, men efter hans eget Angivende har han i 3 forskjellige Gange solgt 5 à 600 Tækkekjæppe hver Gang. Sorø Akademies Forstvæsen har nedlagt Paastand om Erstatning af 1 Kr. 65 Øre for 150 Tækkekjæppe,

medens Eieren af Frederikslunds Gods har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 17 Mai 1847 og, naar undtages, at han i militær Tjeneste gjentagne Gange er straffet disciplinært, ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, ved Underrettens Dom rettelig anset efter Straffelovens § 234 jfr. § 228 og, da den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Udredelse af Erstatning til Sorø Akademiets Forstvæsen samt af Sagens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.»

Nr. 286.

Advokat Klubien

contra

Jens Jacobsen (Defensor Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Oktober 1880: »Tiltalte Jens Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt have det ham den 17de Juli f. A. meddelte Borgerskab som Værtshusholder heri Staden forbrudt. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sulair til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Rodø og Lehmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Tiltalte Jens Jacobsen, der er født den 2den September 1851 og ikke funden forhen straffet efter Dom, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 182. Ved hans egen Tilståelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han, der i Henhold til hertil den 17de Juli f. A. erhvervet Borgerskab, drev Værtshushold heri Staden, har til enkelte Tider i Juli og Au-

gust Maaneder d. A., for at trække Gjæster til sin Beværtning og faa disse til at give flere Penge ud til Nydelsen af Drikkevarer sammesteds end de ellers kunde ventes at ville udgive hertil, benyttet Fruentimmer, der ernærede sig ved Løsagtighed som Opvartningspiger i Beværtningen og tilladt disse at øve Utugt med Gjæsterne sammesteds i et fra Beværtningens øvrige Lokaler ved en Gang skilt Værelse.

Som Følge heraf vil Tiltalto være at anse efter Straffelovens § 182, 2det Led, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han i Medfør af § 9 i Lov af 23de Mai 1873 om Forandringer i og Tillæg til Lov af 29de December 1857 om Haandværks og Fabriksdrift n. m. vil have sit under ovennævnte Dato erhvervede Borgerkab som Værtshusholder heri Staden forbrudt.*

Nr. 294. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Lars Andreas eller **Anders Petersen**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Kvaksalveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarøts Dom af 11te August 1880: »Tiltalte Lars Andreas Petersen bør til Gjentofte Sogns Fattigkasse betale en Bøde af 200 Kr. samt udrede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Diechmann og Plockros, 10 Kr. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Oktbr. 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Uger. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juell og Bloch, betaler Tiltalte, Skræder Lars Andreas eller Anders Petersen af Ordrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte for det af ham begaaede Kvaksalveri er anset med Straf af simpelt Fængsel, men Straffetiden findes at kunne indskrænkes til 4 Uger. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lars Andreas eller Anders Petersen bør hen-sættes i simpelt Fængsel i fire Uger. I Hen-seende til Aktionens Omkostninger bør Lands-over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret botaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Ad-vokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: "Under nær-værende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indaukede Sag aktioneres Tiltalte, Skræder Lars Andreas eller Anders Petersen af Ordrup, som er født den 19de Decbr. 1841, og som ved Høiesteretsdom af 9de Oktbr. 1878 er anset efter Lov af 3die Marts 1854 cfr. Frdn. 5te September 1794 § 5 for 1ste Gang begaaet Kvaksalveri med en Bøde af 200 Kr., paany for Kvaksalveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har taget den den 9de Marts d. A. afdøde Smed Lars Christiansen i Kirkeværlose under Kur for en Svulst under den ene Arm, der var af kræft-agtig Beskaffenhed, og at han i ca. 6 Uger har behandlet den Afdøde væsentlig med Omslag af Kongesalve med forskellige Blandinger, indtil han selv raadede Patientten og hans Hustru at sende Bud efter en Læge, som dog først kom samme Dag, da Patientten døde.

For sin Behandling af Patientten har Tiltalte, uden dog at have forlangt Vederlag, modtaget 4 a 5 Kr. for hvert Besøg, og han har efter sin Forklaring gjort mindst 8 eller 9 saadanne Besøg hos Patientten. Ifølge den af vedkommende Distriktslæge afgivne Erklæring kan Anvendelsen af Kongesalve ved at frem-skynde Svulstens Aabning maaske have bidraget til at frem-skynde Sygdommens dødelige Udfald, men paa den anden Side kan der efter Distriktslægens Formening ikke være Tvivl om, at Sygdommen under enhver Behandling vilde være endt med Dø-den, og at Tiltalte derfor i dette Tilfælde under alle Omstæn-digheder ikke kan have anrettet nogen væsentlig Skade ved sit Kvaksalveri. Det er endvidere paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte har havt Kroeier Hansen af Lilleværlose under Behand-ling i Anledning af, at denne ved et Bid havde mistet Brugen af sin høire Haand, men det er ikke oplyst, at han i dette Tilfælde har oppebaaret nogen Betaling, i alt Fald ikke udover hans Udgifter til Indkjøb af Medikamenter.

Endelig har Tiltalte tilstaaet, at han efter den han over-

gaaede Høiestoretsdom ogsaa har taget forskjellige andre Personer, som havde henvendt sig til ham, under Behandling, men kun for udvortes Sygdomme, saasom buldne Fingre, gamle Saar, Benskader, dog ikke Benbrud og Lignende.

For sit saaledes havde Forhold findes Tiltalte, der har erkjendt, at han ikke har nogensomhelst Ret til Lægepraxis, rettelig ved den indankode Dom af 11te August d. A. at være anset efter Lov af 3die Marts 1854, jfr. Frdn. af 5te Septbr. 1794 § 5, men Straffen, som ved bemeldte Dom er ansat til en Bøde af 200 Kr., findes efter samtlige Omstændigheder at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Uger. Med den heraf flydende Forandring vil altsaa Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, være at stadfæste.*

Tirsdagen den 18de Januar.

Nr. 76. Gaardmand Anders Sørensens Enke,
Sidsel Pedersdatter (Høiesteretssagfører Zahle)
 contra

**Sogneraadet for Todbjerg-Meilby
 Kommune** (Høiesteretssagfører Baggø efter Ordre),
 betræffende Spørgsmaalet om Vandafledning fra Citantindens
 Marker.

Rougso m. H. Herreders Fogedrets Kjendelse af 7de August 1878: «Den ovennævnte af Sognefoged C. Nielsen Bendstrup 16de Juli d. A. hos Gaardmand Anders Sørensens Enke Sidsel Pedersdatter i Grøttrup foretagne Udpantningsforretning for et Beløb 5 Kr. til Todbjerg-Meilby Sogneraad ophæves.»

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Mai 1879: «Den ovenomhandlede Udpantningsforretning bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Indstævnte, Gaardmand Anders Sørensens Enke, Sidsel Pedersdatter, Retsgebyr og Skriversalair, forsaavidt disse Udgifter skulde have været orlagte, saafremt Sagen ikke for Citanternes Vedkommende havde været beneficeret for Overretten, samt til den for Citanterne for Overretten beskikkede Sagfører, Kancelliraad Møller, i Salair 40 Kr. Saa betaler hun og til Citanterne, Sogneraadet for Todbjerg-Meilby Kommune, i Godtgjørelse for Udgift til et Situationskort 30 Kroner. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til hvad der er anført i den indaukede Dom, og med Bemærkning, at de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger yderligere bestyrke, at den under Sagen omhandlede Grøft har været til og modtaget Vandaflobet fra den østlige Del af Citantindens Mark, indtil det hindredes ved Grøstens Tilgroning eller Opfyldning, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Citantinden have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Prokurator Jacoby, der har mødt som befalet Sagfører for de Indstævnte under et efter disses Foranstaltning optaget Thingsvidne og til Høiesteretssagfører Bagger.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium betaler Citantinden til Prokurator Jacoby 30 Kroner og til Høiesteretssagfører Bagger for Høiesteret 120 Kroner. Saa betaler hun og det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, saafremt Sagen ikke for de Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret. Endelig betaler hun til Justitskassen 10 Kroner.

Den indaukede Doms Præmisser ere saalydende: Foranlediget ved en af Gaardmand Hans Jonsen af Grøttrup under 19de Marts f. A. til Vandsynsmændene for Todbjerg og Meilby Sogne indgIVEN Klage, hvori han besværedo sig over, at Indstævnte, Gaardmand Anders Sørensens Enke, Sidsel Pedersdatter, af Grøttrup formentlig tog sig selv tilrette med Vandafledning ind paa hans Eiendom, uagtet han havde anmodet hende om enten at afledte Vandet paa sin egen Eiendom eller i en Grøft, som — efter hvad han angav — gik i Skjelløt mellem hans Toft og hendes Jordor, blev der den 26de s. M. af Vandsynsmændene afsagt en Kjendelse, der gik ud paa, at Hans Jensen skulde tage mod Vandet fra den vestlige Del af Indstævntes Mark, men at hun selv skulde grave op for det Vand, der kom fra den østlige Del af samme, medmindre hun kunde bevise, at dette Vand fra Aldors Tid havde havt sit oprindelige Løb ved Hans Jensens Gaard. Denne Kjendelse maa derefter antages at være bleven forkyndt for Indstævnte, og da hun ikke efter Udløbet af den hende til Arbeidets Udførelse indrommede

Frist havde efterkommet Kjendelsen, have Citanterne, Sogueraadet for Todbjerg-Meilby Kommune — som det maa antages efter Hans Jensens Begjæring — ladet den ovennævnte Grøft i Skjellet mellem Indstævntes og Hans Jensens Jorder opgrave, hvorefter de have forlangt de dertil medgaaede Udgifter til Beløb 5 Kr. inddrevne hos Indstævnte ved Udpantning, og ved en af Sognefogden den 16de Juli f. A., efter Fogdens Autorisation afholdt Forretning, or der til Dækning af den ommeldte Fordring gjort Udpantning hos Indstævnte i en Tønde Rug af Værdi 10 Kr. Ved en af Fogden derefter afsagt Kjendelse er Udpantningsforretningen imidlertid ophævet, idet det er antaget, at Vandsynsmændene ved deres ovennævnte Kjendelse — saaledes som Indstævnte for Fogden havde gjort gjældende — have overskredet deres Competence, og Citanterne have nu for Overretten indanket denne Fogedkjendelse, hvilken de have paastaet ophævet eller underkendt samt Udpantningsforretningen stadfæstet. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Efter det ovenanførte Indhold af Klagen til Vandsynsmændene saavel som af disses Kjendelse maa den Forpligtelse, der ved Kjendelsen blev paalagt Indstævnte, anses at bestaa i, at hun skulde oprense den ovennævnte Grøft i Skjellet mellem hendes og Hans Jensens Jorder, medmindre hun enten foretrak paa anden Maade at skaffe Vandet Aflob over sin egen Eiendom, eller førte særligt Bevis for Rigtigheden af hendes Anbringende om, at Vandet fra Arilds Tid havde havt Aflob forbi Hans Jensens Gaard, og ligesom Vandsynsmændene i en for Overretten fremlagt Erklæring have udtalt, at de ved Synsforrettningens Afholdelse paa den nævnte Strækning forefandt en større gammel Grøft, for hvis nordre Ende der var anbragt en Dæmning, ved hvilken det tilstrømmende Vånd fra den østlige Del af Indstævntes Mark maa antages at være blevet hindret i at finde Aflob ad denne Grøft og derimod fort ind over Hans Jensens Jorder, saaledes maa det ogsaa anses at fremgaa af et for Overretten fremlagt, af en Landinspektør udarbejdet, Situationskort, at den nævnte Grøft i en lige Linie i Nord og Syd danner det naturlige Aflob for Vandet fra den østlige Del af Indstævntes Mark.

Idet der saaledes samt efter Sagens Oplysninger iøvrigt maa gaas ud fra, at Grøften tidligere har existeret og har dannet Vandafløbet fra denne Del af Indstævntes Mark, maa Synsmændene anses at have i Anordningen af 29de Juli 1846 § 50 havt tilstrækkelig Hjemmel til at paabyde dens Oprensning, og der er navnlig ikke Foie til at betragte dette Arbejde som gaaende ud paa Anlæggelsen af en ny Vandledning over Indstævntes Jord, hvilken ifølge nysnævnte Anordnings § 53 alene Landvæsenkommissionen vilde være beføiet til at paabyde. Som Følge heraf have Citanterne ifølge bemeldte Anordnings § 51 været saavel berettigede som forpligtede til efter Hans Jensens derom

fremsatte Begjæring, og efterat Indstævnte havde ladet den hende til Arbeidets Udførelse indrømmede Frist udløbe uden enten at efterkomme Kjendelsen eller at foranledige den afkræftet — navnlig ved Paaanke for Landvæsenskommissionen, der alene var kompetent til at underkaste Kjendelsen en Prøvelse i Realiteten — at besorge Arbeidet udført for Indstævntes Regning, ligesom Citanterne ogsaa efter Lov 29de Marts 1873 § 1 Nr. 5 have været berettiget til at lade de dertil medgaaede Udgifter inddrive ved Udpantning.

Den paaankede Udpantningsforretning, mod hvilken Indstævnte iøvrigt ingen særlig Indsigelse har fremsat, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Indstævnte efter Sagens Omstændigheder findes at maatte tilpligtes at udrede Processens Omkostninger for Overretten efter Reglørne for beneficerede Sager, og derunder i Salair til den for Citanterne her for Retten beskikkede Sagfører 40 Kr., samt til Citanterne — efter deres i saa Henseende nedlagte Paastand — Godtgjørelse for det ovennævnte Situationskort med 30 Kr.

Undor den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 19de Januar.

Nr. 150. **Ane Jönssen** eller **Jönsson**
 eller **Jensen**, født Larsen eller Larsdatter
 (Advokat Hindenburg efter Ordre)
 contra

hendes bortblevne Mand, Arbeidsmand **Per**
 eller **Peter Jensen** eller **Jönsson** eller **Jönssen**
 (Etatsraad Buntzen efter Ordre),

angaaende Ophævelsen af det mellem dem bestaaende Ægteskab.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Oktbr. 1879: „Denne Sag afvises. I Salair tillægges der Prokurator Sørensen 20 Kr., som udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Ifølge de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvoiebragte, Oplysninger maa det antages, at Indstævntes seneste Bopæl her i Landet var i Staden Kjobenhavn, og at Sagen saaledes er anlagt ved sit rette Værnething. Da nu Indstævningen heller ikke i andre Henseender findes at

lide af nogen Mangel, der kunde bevirke Sagens Afvisning, vil den i Medfør af den Høiesteret ved kongeligt Reskript af 5te April f. A. dertil givne Bemyndigelse være at paakjende i Realiteten.

Da der ved den af Citantinden inden Retten under Eds Tilbud afgivne Forklaring i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger maa anses tilveiebragt et efter Omstændighederno tilstrækkeligt Bevis for, at der ikko siden Aaret 1867 findes Efterretninger om Indstævnte, der da var forhyret til en Søreise fra Kjøbenhavn, bliver Citantindens Paastand om Ophævelse af det mellem Parterne bestaaende Ægteskab at tage til Følge, hvorhos hun, idet det maa antages, at hun under Indstævntes Fraværelse har ført en sædelig Vandel, tillige efter sin Paastand maa kjendes berettiget til at indgaa nyt Ægteskab.

Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige, der ligeledes vil have at udrede 56 Kroner 41 Øre til Advokat Hindenburg, som har udlagt dette Beløb for Høiesterotsstævningens Bekjendtgjørelse i vedkommende Tidende.

Thi kjendes for Ret:

Det mellem Citantinden og Indstævnte den 12te Juni 1864 indgaaede Ægteskab bør være ophævet, og Citantinden være berettiget til at indtræde i andet Ægteskab. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokuratorerne P. A. Petersen og Sørensen for Landsover- samt Hof- og Stadsretten hver 20 Kroner samt Advokat Hindenburg og Etatsraad Buntzon for Høiesteret hver 120 Kroner, hvilke Salarier tilligemed 56 Kroner 41 Øre til Advokat Hindenburg for ovennævnte Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ifølge en i Overensstemmelse med Reglerne i Frdn. 11te September 1839 udtagen Stævning, hvori det angives, at Citantinden, Ane Jønsen, født Larsdatter, ogsaa kaldet Ane Jensen, født Larsens

Mand Indstævnte Arbeidsmand Per Jönssen i Efteraaret 1864 seilede bort fra Kjøbenhavn og at der ikke siden 25de Januar 1867 er erfaret noget om ham, paastaar Citantinden, efter moddelt fri Proces, under denne Sag sit den 12te Juni 1864 med ham indgaaede Ægteskab ophævet og sig tillagt Ret til at indgaa nyt Ægteskab. Citantindens beskikkede Sagfører, Prokurator Petersen, har derhos paastaet sig tilkjendt Salair hos det Offentlige efter Reglørne for beneficerede Sager. Indstævnte er hverken mødt eller har ladet møde her for Retten, hvorimod det for ham beskikkede Forsvar, Prokurator Sørrensen, har paastaet Indstævnte frifunden og Sagens Omkostninger, derunder hans Salair — der i alt Fald forventes udredet af det Offentlige — paalagte Citantinden.

Indstævnte, hvis Navn i Stævningen er angivet som »Per Jönssen«, benævnes i den under Sagen fremlagte Vielsesattest som »Ungkarl og Arbeidsmand Per Jönsson af Tomarp«, hvorhos det ene af de fremlagte Breve, som Citantinden vil have modtaget fra Indstævnte og som er dateret den 27de November 1866, underskrives — som det synes — »Peder Jönsons« medens det andet ligeledes fremlagte Brev, dateret den 25de Januar 1867, som efter Citantindens Angivelse skal indeholde den sidste Efterretning, der haves fra ham, er underskrevet »Peter Jensen« og derhos — saavidt skjønnes — er skrevet med en anden Haandskrift end det fornævnte Brev af 1866. Selv om Indstævnte imidlertid herefter maatte kunne anses at være indentisk med den i Vielsesattesten og Brevene nævnte Person, findes det i alt Fald ikke ved de under Sagen fremkomne Oplysninger at være godtgjort, at Indstævntes seneste Bopæl her i Landet forinden hans Afreise i 1864 var Staden Kjøbenhavn — hvilket Punkt der end ikke ses at være gjort noget Forsøg paa at bovisse — og da det saaledes ikke er oplyst, at nærværende Ret er Sagens rette Værneathing, findes Sagen ex officio at maatte afvises. De beskikkede Sagføreres Behandling af Sagen har ikke været forbundet med noget unødvendigt Ophold, og bliver der at tillægge Prokurator Sørrensen i Salair 20 Kr., som vil være at udrede af det Offentlige, medens der efter Omstændighederne ikke findes at kunne tillægges Prokurator Petersen noget Salair. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.»

Torsdagen den 20de Januar.Nr. 53. Murmester **Christen Hansen** (Selv)

contra

Partikulier **Iørgen Nielsen**, Snedkermester **Ferdinand****Daniel Gottlieb Oxelberg. Hansine****Mortensen**, født Holm, Enke efter FabrikantHans Mortensen og Overretsprokurator **G. Berggreen**

(Advokat Henrichsen),

betræffende Gyldigheden af de den 11te og 25de Oktober, 8de og 22de November samt 3die December 1877 over Eiendommen Matr.-Nr. 597 i Udenbys Klædebo Kvarter, Gade-Nr. 35 og 35 A ved Parcelveien afholdte Auktioner m. v.

Angaaende det ved den sidstafholdte Auktion Passerede indeholder Auktionsprotokollen Følgende: »Aar 1877 den 3die December Eftermiddag Kl. 3 indfandt Auktionsretten sig i Eiendommen Matr.-Nr. 597, Gade-Nr. 35 og 35A ved Parcelveien, Udenbys Klædebo Kvarter, for efter Begjæring af Prokurator Berggreen og ifølge den bekendtgjorte Plakat at afholde 5te Auktion over bemeldte Eiendom, hvorover 4de var afholdt den 22de f. M. Rekvirenten mødte og henholdt sig til de tidligere fremlagte og foreviste Dokumenter, som vare tilstede, hvornæst Konditionerne og det Protokollen Tilførte samt de fremlagte Tillægskonditioner oplæstes og Eiendommen opraabtes for det ved 4de Auktion gjorde høieste Bud af 75,000 Kr. Da intet Overbud skete, var saaledes Fabrikant Hans Mortensen Hoistbydende med 75,000 Kr., er Fem og Halvfjersindstyve Tusinde Kroner, hvilket Bud han erklærede var sket for ham selv i Forening med Snedkermester Ferdinand Daniel Gottlieb Oxelberg, hvor for en Halvdel. Oxelberg var tilstede og ratiha-berede det for ham saaledes gjorde Bud, for hvilket de Hoistbydende ikke ønskede Hammerslag, da de som ufyldstgjorte Udlægshavere vilde lade sig Eiendommen udlægge af Fogden. Det var blevet de Tilstedeværende tilkjendegivet, at de Hoistbydende vilde lade sig Eiendommen udlægge for deres Bud, men desuagtet var intet Overbud at erholde. Med Rekvirentens Samtykke blev Auktionen dermed sluttet.»

Hoiesterets Dom.

Citanten har for Hoiesteret neilagt Paastand om Annulla-

tion, Ophævelse eller Forandring af fem Auktioner, der den 11te og 25de Oktober, 8de og 22de November samt 3die December 1877 efter en Udlægshaver, Indstævnte Niensens, Begjæring blev afholdte over den ham da tilhørende Eiendom, Matr.-Nr. 597 udenbys Klædebo Kvarter i Kjøbenhavn, paa hvilken to andre Udlægshavere, Indstævnte Oxelborg og Fabrikant Mortensen, hvis Enke er medindstævnet, i Forening blev Høistbydende. Medens nu Citanten Intet har anført til Stotte for sin fornævnte Paastand, forsaavidt den angaar de fire første Auktioner, hvorfor den for disses Vedkommende maa forkastes, har han med Heusyn til den den 3die December 1877 afholdte 5te Auktion paa-beraabt sig, at denne, som det fremgaar af Auktionsforretningen, blev holdt Kl. 3 om Eftermiddagen, skjøndt den ved den paa den paagjældende Eiendom opslaaede trykte Auktionsplakat var berammet til Kl. 5, hvilket Klokkeslet ogsaa var angivet i Bekjendtgjørelserne i Kjøbenhavns Adresseavis. Vel have nu de Indstævnte herimod anført, at Klokkeslettet i Bekjendtgjørelserne i den Berlingske Tidende var angivet til Kl. 3, hvilket formentlig maatte være det Afgjøende jfr. Plakaten af 22de April 1817 § 5; men da den ved Frdn. 19de Decbr. 1693 § 10 og Sportelreglement 22de Marts 1814 § 112 foreskrevne, af Auktionsdirektøren udstedte, Auktionsplakat indeholdt den officielle Berammelse af Auktionen, kunde denne ikke gyldigen afholdes to Timer tidligere, end deri var fastsat; og da der heller ikke kan gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten, skjøndt han var Eier af Auktionens Gjenstand og interesseret i, at den udbragtes til det størst mulige Beløb, skulde være afskaaren fra at paatale Ugyldigheden af den afholdte femte Auktion, fordi denne ikke var berammet efter hans Begjæring, og han efter de Indstævnets Formening end ikke havde været berettiget til at forlange en saadan afholdt, findes den her omhandlede, den 3die Decbr. 1877 afholdte, Auktionsforretning at maatte kjendes ugyldig. Processens Omkostninger blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede, den 3die December 1877 afholdte Auktionsforretning bør være ugyldig, hvorimod Citantens Paastand om Annullation eller Ophævelse af de fire tidligere afholdte Auktioner ikke kan tages til Følge. Processens

Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner og de Indstævnte lige saa meget.

Nr. 259. Agent **A. H. Thomsen** (Selv)
contra

Grosserer **Holger T. Foss** (Ingen),
angaaende Betalingen af skyldige 4000 Kr. m. v., som udgjør Restvederlaget for en af Citanten til Indstævnte transporteret Panteobligation.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Februar 1880: »Indstævnte Grosserer Holger T. Foss bør for Citanten Agent A. H. Thomsens Tiltale under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.»

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Som Følge af at Indstævnte, Grosserer Holger T. Foss, i Efteraaret 1877 sad inde med en Accept fra Citanten, Agent A. H. Thomsen, for 5000 Kr., der vare betalbare den 21de Oktober s. A., blev der, efter hvad Citanten har angivet, istandbragt det Arrangement mellem ham og Indstævnte, at Citanten skulde transportere til denne en til ham af den daværende Eier af »Hotel Skovshoved« udstedt Obligation for 8000 Kr. med Pante- ret i nysnævnte Eiendom, imod at Indstævnte som foreløbigt Vederlag for denne Overdragelse skulde afskrive 4000 Kr. paa ovennævnte, paa hans Ordre lydende Accept, og mod at der udtrykkelig og ubetinget forbeholdtes Citanten Ret til Alt, hvad der i Lobet af ot Aar fra den 21de Oktober 1877 lod sig udbringe af Panteobligationen udover de paa Accepten afskrevne 4000 Kr. Efter at de 1000 Kr., der ifølge det Foranførte kom til at restere paa Accepten, senere ere blevne indfrieede, og da Indstævnte ved Kjøbekontrakt af 1ste Oktober 1878, thinglæst 7de s. M., har afkjøbt en ustævnt Trediemand Eiendommen

Matr.-Nr. 267 i Kjøbenhavns Udenbyes Vester Kvarter, Saxogade Nr. 22, for en Kjøbesum af 80,000 Kr., saaledes at Betalingen af 15,000 Kr. heraf — hvad Citanten endvidere har anført — for et Beløb af 8,522 Kr. 16 Øre blev afgjort ved, at Indstævnte transporterede den ommeldte Panteobligation til Sælgeren, som modtog den i fuld Betaling for dens Paalydende 8000 Kr. og for de paa den resterende Renter 522 Kr. 16 Øre, har Citanten, da der saaledes inden den fastsatte Termins Udløb er udbragt af Obligationen et Beløb af 4000 Kr. udover de 4000 Kr., som foreløbig bleve Citanten godskrevne ved Transporten, under nærværende Sag søgt Indstævnte til at betale nysnævnte Overskud eller dog ialfald 2000 Kr., med hvilket sidste Beløb Citanten vilde have ladet sig nøje, saafremt Rettergang var undgaet, med Renter af det eventuelt tilkjendte Beløb, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Indleveringsdato den 4de Januar 1879, og Sagens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb.

Indstævnte har derimod principaliter paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst, subsidiairt mod at betale Citanten 2000 Kr.

Under Sagen er der fremlagt et den 19de Oktober 1877 dateret Brev fra Indstævnte til Citanten, hvori det blandt Andet hedder: »For imidlertid saavidt muligt at komme Dem (Citanten) imøde, — i Anledning af Deres Accept for 5000 Kr. til m/Ordre pr. 21de ds. — tilbyder jeg at overtage Obligationen, i lovlig Orden og ved lovlig Transport, for et Beløb af 4000 Kr. og, i Lobet af et Aar fra den 21de ds. at forbeholde Dem Ret til Alt, hvad der derudover lader sig udbringe af den, naar De — som De ønskede — tilbyder den i mit Navn, saaledes at dette eventuelle Overskud godskrives dem a/c. de tilbageblivende 1000 Kr. af Accepten, for hvilket Beløb De midlertidig giver mig Accept, der fornyes og omsættes af mig i Lobet af det nævnte Aar. Skulde det lykkes Dem at udbringe de forlangte 6000 Kr. i denne Frist» o. s. v. Dernæst er det in confesso under Sagen, at Citanten under 23de Oktober 1877 har overdraget Indstævnte Obligationen ved en saalydende Transport: »Nærværende Obligation med alle de Rettigheder, hvormed jeg eier og besidder samme, hvoriblandt vedhængende Renter fra 11te Juni d. A., transporteres og overdrages herved til Hr. Holger T. Foss, der har givet mig fyldestgjørende Valuta for Overdragelsen».

Indstævnte har nu vel erkjendt at have fremsat det i Skrivelsen af 19de Oktober 1877 indeholdte Tilbud, men han har benægtet, at det er blevet modtaget af Citanten, saa at der ikke ved Brevet er dannet noget kontraktmæssigt Forhold mellem ham og Citanten. Efter Indstævntes Paastand skete den senere Transport paa Grundlag af, at alt Mellemværende, denne Obli-

gation vedkommende, afgjordes ved selve Transporten, idet Indstævnte udleverede Citanten dennes Accepter til et Beløb af 4000 Kr. som Overdragelsessum og omvendt denne uden noget-somhelst Forbehold tiltransporterede Indstævnte Obligationen med udtrykkelig Erkjendelse af at have modtaget Valuta for samme. Indstævnte har endelig paaberaabt sig, at ialfald de Forudsætninger, hvortil Tilbudet i hans Brev af 19de Oktober 1877 var knyttet, ikke ere tilstede, i hvilken Henseende han har fremhævet, dels at Obligationen ikke — som i Tilbudet forudsat — er afhændet ved Citantens Virksomhed, dels at Obligationen, som senere, efterat Tvangsauktion er afholdt over den pantsatte Eiendom, uden at Noget udbragtes til dens Dækning, i Henhold til Plakat 22de April 1817 er udslettet af Pantebogen, i Virkeligheden ikke ved den oronommeldte Eiendomshandel udbragtes til mere end 4000 Kr., idet Medkontrahenten, samtidig med at vedtage, at Obligationen med sit fulde Paalydende skulde afgaa i Kjøbesummen for Eiendommen, betingede sig, at Kjøbesummen forhøiedes med det Beløb, hvormed Obligationens Paalydende oversteg 4000 Kr.

Selv om det nu, uanset at Citanten i Transporten af 23de Oktober 1877 ikke blot har undladt at tage noget Forbehold i saa Henseende, men endog udtrykkelig kvitteret for Vederlaget for Transporten, kunde gaa ud fra, at Tilbudet i Indstævntes Brev af 19de Oktober s. A. var accepteret og vedblivende fastholdt af Citanten, og selv om den Citanten i saa Fald tilkommande Ret til, hvad Obligationen i et Aar lod sig udbringe til udover de 4000 Kr., derhos ikke maatte anses betinget af, at dens Realisation til et saadant høiere Beløb skete som Folge af Citantens Virksomhed, findes Indstævntes principale Paastand om Frifindelse ialfald af den Grund at maatte tages til Folge, at den omspurgte Obligation ikke efter det Foreliggende kan anses for udbragt til mere end de 4000 Kr.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burle ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.»

Nr. 263.

Advokat Hindenburg
contra

Niels Pedersen (Defensor Halkier),

der tiltales for det i Straffelovens § 201 ommeldte Forhold.

Dragsholms Birks Extrarets Dom af 11te Juni 1880: »Til-talte, Ungkarl Niels Pedersen af Brendt, bør honsættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Prokura-

torerne Clausen og Lunoe, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de August 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Prokuratorerne Sorrensen og H. F. Møller betaler Tiltalte, Arbeidsmand Niels Pedersen af Brendt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltaltes Domfældelse anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog i Medfør af Straffelovens § 304, første Stykke, med en Tilføining om, at Tiltalte skal have sin Arveret efter Faderen forbrudt, idet Faderen ikke har afgivet den i den nævnte Lovbestemmelse omtalte Erklæring.

Den i Overrettsdommen udtalte Misbilligelse af, at Tiltaltes Anholdelse ikke er bleven hævet til Retsprotokollen, findes ikke begrundet.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Tiltalte endvidere bør have sin Arveret efter Faderen, Snedker Peder Jensen, forbrudt. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

(Fortsættes i næste Nr.)

skilte dem ad. Faderen forlod derpaa Værolset, men endnu i Døren stødte Sønnen til ham og gik efter ham, hvorfor Faderen foranledigede, at han blev ført bort med Magt. Tiltalte har nu vel indrømmet at kunne huske, ved den nævnte Leilighed at have slaæet Faderen, men han har paastaet, at han den 5te April var saa drukken, at han ikke vidste, hvad han gjorde, og først senere, da man fortalte ham, at han havde slaæet Faderen, kunde erindre det Passerede. Der kan nu vel efter det Foreliggende heller ingen Tvivl være om, at han har været meget beskjenket, men, da begge de nævnte Tjenestekarle edelig have forklaret, at han saavel før som efter Overfaldet paa Faderen godt kunde gaa og talte meget fornuftig, saa at det ikke var at mærke paa ham, at han ikke var sig bevidst, hvad han gjorde og sagde, kan han dog ikke antages at have været det i en Tilregnelighed udelukkende Grad.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte, der er født den 26de August 1856 og tidligere ved Dragsholm Birks Extrarets Dom af 10de Januar 1879 efter Straffelovens § 203 anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, ved Underrettens Dom rettelig anset efter Straffelovens § 201, og, da den valgte Straf af 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes passende, samt da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligledes billiges, vil denne i sin Helhed være at stadfæste.

Det maa misbilliges, at Tiltaltes Anholdelse ikke er bleven hævet til Retsprotokollen, men at det først i en en Maaned efter foretagen Tilførsøl i denne omtales, at den er bleven hævet inden den Tid, da der i Medfør af Grundlovens § 80 vilde have været at træffe Bestemmelse, om Tiltalte skulde fængsles. Iøvrigt har Sagens Behandling ved Underretten saavel som den befelede Sagførelse ved begge Retter været lovlig."

Fredagen den 21de Januar.

Nr. 168. **Snedkermester A. Andersen**
 af Holbæk (Høiesteressagsfører Hansen efter Ordre)
 contra
 Skifteforvalteren i Helene Cathrine Schous Dødsbo paa dette
 Bos Vegne og hendes testamentariske Arvinger,
 Sadelmager **Kirchhoff** m. Fl.
 (Advokat Hindenburg efter Ordre),
 angaaende en af Citanton i bemeldte Dødsbo som eneste Intestatarving nedlagt Paastand.

Dragsholm Birks Skifterets Decision af 11te August 1879: »Den af Snedker A. Andersen i Holbæk nedlagte Paastand om forlods at erholde udbetalt det Beløb, som ved Kæmner Lunds Testamente af 15de November 1839 har været indsat i Overformynderiet for Enkemadam Schou og hendes Døttre Petrea og Helene Schou kan ikke tages til Følge.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Februar 1880: »Halvdelen af de i afgangne Helene Cathrine Schous Bo fra Overformynderiet inddragne Kongelige 4 pCt. Obligationer, lydende paa 1600 Rdlr. eller nu 3200 Kr., bør udlægges til Citanten, Snedkermester A. Andersen af Holbæk, med Renter 4 pCt. p. a. fra den 11te Decbr. 1877, til Udlæget sker, eller disses Værdi som Arv efter fornævnte Helene Cathrine Schou. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Prokurator Hvalsoe en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 3die Novbr. f. A. fremlagte Indlæg.»

Høiesterets Dom.

Ligesom Bodel Catrine Jørgensen, Schous Enke, ifølge Kæmner Lunds i den indankede Dom omhandlede Testament hverken inter vivos eller mortis causa kunde udøve nogensomhelst Raadighed over den i Testamentets § 5 Litra a nævnte Kapital, 1600 Rdlr. i Kongelige Obligationer, men alene kunde hæve Renten deraf, og hun følgelig ikke kunde anses som Eier af Kapitalen, saaledes findes heller ikke hendes i Testamentet nævnte Døttre, Helene Catrine og Petra Laurine Schou, der ifølge Testamentets Bestemmelse skulde træde i Moderens Sted efter dennes Død, og af hvilke ingen kom i det Tilfælde, hvori de skulde have Raadighed over Kapitalen til lige Deling imellem dem, nemlig at de giftede sig, at være blevne Eiere af Kapitalen. I denne Henseende bemærkes, at medens det bestemmes, at de skulde hæve Renten, udtales det udtrykkelig, at de udenfor det ovenberorte Tilfælde ikke skulde have Raadighed over Kapitalen, da denne, som det hedder, efter deres Død tilfalder deres Arvinger efter Loven til lige Deling, hvilke Udtryk i Overrettsdommen med Føie ere forstaaede saaledes, at Kapitalen skal tilfalde bemeldte Døttres Intestatarvinger. Det maa derhos anses for Testamentets Mening, at Kapitalen, udenfor det ovenanførte Tilfælde af Giftermaal, skulde forblive udelt, selv

om den ene af Dottrene døde, saa at den blev staaende i Overformynderiet til Rentenydelse for den Længstlevende og først ved begge Søstres Dod tilfaldt deres Intestatarvinger.

Ifølge det Anførte vil Hovedcitanten, der er den eneste Slægtskabsarving, som er optraadt, være berettiget til i Kraft af Kæmner Lunds Testament efter hans principale Paastand at erholde de omhandlede Obligationer med Renter som paa-staaet ellor deres Værdi udleverede af Helene Catrine Schous Dødsbo, til hvilket Obligationerne ere afgivne af Overformynderiet.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanten bør være berettiget til af Helene Catrine Schous Dødsbo at erholde udleveret de til samme fra Overformynderiet afgivne Kongelige 4 pCt. Obligationer, lydende paa 1600 Rigsdaler, ellor deres Værdi, med Renter 4 pCt. aarlig fra 11te December 1877. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Kontracitanterne 2 Kroner. Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: "Ved et den 15de November 1839 dateret, den 6te December s. A. notarialiter attesteret og den 24de November 1840 allerhoist confirmeret Testamente har Kæmner Lund, der allerede forinden Konfirmationens Meddelelse var afgaaet ved Døden, blandt Andet i § 5 truffet følgende Bestemmelser:

"Hvad jeg iovrigt maatte efterlade mig i kongelige Obligationer, hvorover skal findes Fortegnelse, bliver at sikro i Overformynderiet paa befalet Maade og deraf tilfalder:

a) min Cousine Bodel Cathrine Jørgensen, Enke efter Kjøbmand Schou i Nykjøbing, den Summa i kongelige 4 pCt. Obligationer 1600 Rdlr., skriver Sexten Hundrede Rigsbankdaler, dog maa hun ei faa Kapitalen udbetalt, men alene have Renten deraf. Naar hun ved Døden afgaar træde Dottrene Helene Cathrine og Petra Laurine i Moderens Sted og have Renten af

Kapitalen; dog skulle de gifte sig, skal de have Raadighed over samme til lige Deling mellem dem, men i andet Fald ikke, da Arven efter deres Død tilfalder deres Arvinger efter Loven til lige Deling, og af disse strax kan fordres udbetalt, saafromt de ere myndige."

I Henhold til den saaledes truffne Bestemmelse har ovennævnte Bodel Cathrine Jørgensen og efter hendes Død hendes 2 fornævnte Døtre, som begge forbleve ugifte, oppebaaret Renten af den ommeldte Kapital, og efterat senere den ene af Døtrene Petra Laurine Schou var afgaaet ved Døden, oppebar den anden Helene Cathrine Schou Renten af Kapitalen indtil sin Død den 5te Januar 1878. Paa Skiftet efter Sidstnævnte, der forinden sin Død var erklæret umyndig, fremkom 2 af hende oprettede Testamenter, nemlig et af hende som myndig den 6te April 1868 oprettet Testamente, hvorved hun disponerede over sine Efterladenskaber med Forbigaaelse af den ovennævnte i Overformynderiet indestaaende Kapital, og et af hende som umyndiggjort med Værge den 22de Marts 1875 oprettet og senere efter hendes Død den 10de Mai 1878 allerhøist konfirmeret Testamente, ved hvilket hun tillige har disponeret over bemeldte Overformynderikapital til Fordel for forskellige Personer udenfor Familien samt en offentlig Stiftelse, alt for det Tilfælde, at hun maatte være berettiget til at testere over oftnævnte Kapital eller nogen Del af samme.

Denne Berettigelse bestrides af den eneste Intestatarving, der har meidt sig efter det i Helene Cathrine Schous Bo udstedte Proklama, Citanten, Snedkermester A. Andersen af Holbæk, hvorimod den Afdødes testamentariske Arvinger have paa-staaet Kapitalen, der af Overformynderiet er udbetalt Skifteretten paa Boets Vegne, delt overensstemmende med den af hende truffne Disposition. Efterat en af Skifteretten i denne Dispute under 12te August 1878 afsagt Decision ved nærværende Rets Dom af 14de Juli 1879 var kjendt uefterrettelig paa Grund af manglende Forligsmægling, blev Sagon ved Skifterettens Decision af 11te August 1879 paany afgjort derhen, at Citantens Paa-stand om at erholde den omspurgte Kapital udbetalt, ikke toges til Folge. Denne Decision har Citanten derefter ved Stævning af 22de August 1879 indbragt her for Retten, hvor han har paa-staaet Decisionen forandret derhen, at de under Sagen omhandlede i afdøde Helene Cathrine Schous Bo inddragne kgl. 4 pCt. Obligationer lydende paa 1600 Rdl. eller subsidiairt Halvdelen af samme med Renter fra den 11te December 1877 eller disses Værdi udlægges Citanten som Arv enten efter afdøde Kæmner Lund eller efter afløde Petra Laurine og Helene Cathrine Schou eller efter denne Sidste alene. Citanten har derhos paa-staaet sig Appellens Omkostninger tilkjendte hos de Indstævnte.

De indstævnte testamentariske Arvinger have derimod prin-

cipaliter paastaet den paaankede Decision stadfestet og Sagens Omkostninger sig tillagte hos Citanten skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Subsidiært have de paastaet, at kun Halvdelen af den omstridte Kapital tillægges Citanten, samt at Sagens Omkostninger ophæves.

Til Støtte for sin principale Paastand har Citanten først og fremmest gjort gjældende, at den omhandlede Kapital ved Kæmner Lunds Testamente ikke er tillagt de ovennævnte Sostre Schou til Eie, men alene til Rentenydelse og at Kapitalen som Følge heraf maa tilfalde ham som nærmeste Intestatarving efter Kæmner Lund. Heri kan der imidlertid ikke gives Citanten Medhold, idet det saavel efter Udtrykkene i den ovenciterede Bestemmelse i Kæmner Lunds Testamente som hele den derved trufne Dispositions Karakter maa antages, at den i samme omhandlede Kapital med de i Testamentet fastsatte Begrænsninger er blevet Sostrene Schous Eiendom og altsaa nu falder i Arv, ikke efter Kæmner Lund, men efter bemeldte Sostre eller den Længstlevende af disse.

Selv under denne Forudsætning formener Citanten at være berettiget til at faa den ommeldte Kapital udlagt som Arv, idet han har gjort gjældende, at Kæmner Lunds Testamente i alt Fald ikke har tillagt Helene Cathrine Schou nogen Ret til med Forbigaaelse af hendes og hendes tidligere afdøde Sosters Intestatarvinger at bortgive Kapitalen ved Testamente, at denne derfor nu efter Helene Cathrine Schous Død maa tilfalde Citanten, der er nærmeste Intestatarving efter hende, og som, hvis den først afdøde Søster var bleven den Længstlevende, efter de nuværende Forhold ogsaa vilde have været det efter hende, i hvilken Henseende Citanten har fremhævet dels, at det i den ovenciterede Bestemmelse af Kæmner Lunds Testamente forekommende Udtryk »Arvinger efter Loven« maa antages kun at omfatte Intestatarvinger, saa at de ommeldte Sostre Schou herved ere udelukkede fra at testere over Kapitalen, dels at efter rigtig Forstaaelse af den nævnte Bestemmelse maa, forsaavidt angaar den baandlagte Kapital, Arvefaldet ogsaa for den tidligere afdøde Petra Laurine Schous Vedkommende anses først at have fundet Sted ved Søsterens Helene Cathrines senere indtraadte Dødsfald, da hele Kapitalen som en Enhed er baandlagt til Rentenydelse for bemeldte Sostre og først efter Begges Død skal udgaa af Overformynderiet til Deling mellem deres Arvinger. For det Tilfælde, at det imod den saaledes hævdede Opfattelse skulde antages, at Halvdelen af den omstridte Kapital allerede maa anses falden i Arv ved Petra Laurine Schous Død og altsaa tilfalden Søstren Helene Cathrine, der dengang var nærmeste Intestatarving, med vindskrænket Testationsret, har Citanten subsidiært paastaet sig i alt Fald den anden Halvdel af Kapitalen udlagt som Arv efter Helene Cathrine Schou.

Hvad nu angaar det Spørgsmaal, om der i Henseende til den ene Haldel af Kapitalen skal tages Hensyn til Arveforholdene ved Petra Laurine Schous Død, bemærkes først, at da Kæmner Lunds Testamente maa forstaas saaledes, at Halvdelen af den baandlagte Kapital skal betragtes som Arv efter bemeldte Petra Laurine Schou, maa denne Halvdel ogsaa anses som falden i Arv allerede ved hendes Død, forsaavidt ikke Andet særlig er foreskrevet ved den ommeldte Disposition, hvilket ikke skjønnes at være Tilfældet. Selv om der maa gives Citanten Medhold i, at ifølge Kæmner Lunds Testamente skal under Forudsætning af, at begge Søstre forblive ugifte, hele den baandlagte Kapital forblive indestaende i Overformynderiet, saalænge nogen af Sostrene ero i Live, til Rentenydelse ogsaa for den Længstlevende, findes nemlig heraf dog med Sikkerhed alene at kunne udledes, at den først afdøde Søsters Arvinger, saalænge den længstlevende Soster var i Live, skulde være pligtige at respektere den saaledes trufne Ordning og altsaa saa længe udelukkede fra at faa nogen Del af Kapitalen eller sammes Ronte udbetalt, men ikke, at solve Arverettens Erhvervelse skulde være udskudt til et senere Tidspunkt end Arveladerindens Død. Herefter kan det ikke drages i Tvivl, at der uden Hensyn til, hvorledes Kæmner Lunds Testamente iøvrigt fortolkes, har tilkommet Helene Cathrine Schou, der efter hvad der er in confesso, ved Petra Laurine Schous Død var nærmeste Intestat-arving efter denne, som derhos ikke havde efterladt noget Testamento, fuld Testationsfrihed i Henseende til den hende saaledes tilfaldne Halvdel af den baandlagte Kapital.

Derimod findes Citantens Protest imod Gyldigheden af den af hende trufne testamentariske Disposition med Hensyn til den anden Halvdel af bemeldte Kapital at være begrundet. Der maa nemlig gives Citanton Medhold i, at der ikke i den omspurgte Bestemmelse af Kæmner Lunds Testamente findes nogen Antydning, hvorefter det med Sikkerhed skulde kunne udledes, at det dersteds forekommende Udtryk »Arvinger efter Loven» er tillagt en anden Betydning end den, i hvilken den almindelig optattes, nemlig som »Intestatarvinger» i Modsætning til »villiesbestemte Arvinger», hvortil kommer, at Testators Hensigt at udelukke sidstnævnte Art Arvinger ogsaa skjønnes at være fremtraadt ved de i umiddelbar Forbindelse med hint Udtryk tilføiede Ord »til lige Deling», hvilke ikke kunne antages at sigte til, at der skal tilfalde hver Søsters Arving en Halvdel af Kapitalen, idet Kapitalens lige Fordeling mellem Sostrene allerede tidligere er antydet ved Bestemmelsen om, hvilken Del af den baandlagte Kapital der skulde udbetales, naar en af de Paagjældende maatte indlade sig i Ægteskab.

Citantens subsidiaire Paastand vil saaledes blive at tage til

Følge, idet dog Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Prokurator Hvalsøe en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 3die November f. A. fremlagte Indlæg. Iovrigt foreligger ikke nogen Stempelovertrædelse her for Retten.

Mandagen den 24de Januar.

Nr. 81. Kjøbmand **James D. Lamb**
 af St. Thomas
 contra
 praktiserende Læge **C. Brøndsted.**

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittoring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte halvtredsindstyve vestindiske Daler og endvidere til samme Kasse tre vestindiske Daler. I Salarium til Advokat Levinsen for Høiesteret betaler Citanton fem og tyve vestindiske Daler. Endelig betaler han til det Offentlige det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficert.

Nr. 328.

Advokat Henrichsen
contra**Caroline Dorthea Beate Borgesen**
(Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Norvang-Torrid Herreders Extrarets Dom af 16de November 1880: •Arrestantinden Caroline Dorthea Beate Borgesen bør straffes med Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Prokurator Vadum, og til Defensor, Cancelliraad, Prokurator Borch, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Viborg Landsoverrets Dom af 13de December 1880: •Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacson, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Om Arrestantinden Caroline Dorthea Beate Borgesen, der under denne Sag tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun Natten til den 13de Oktober d. A. har tilvendt sig en Møllersvend Vilhelm Nielsen af Ildved Mølle tilhørende Pengopung, hvori foruden en Uhrnøgle var et Beløb af 14 Kr. 38 Øre, som hun ved sin Anholdelse havde forbrøgt paa 80 Øre nær, medens hun havde bortkastet Pungen og Uhrnøglen. Efter den mod hende indledede Undersøgelses Paabegyndelse har Arrestantinden tilbagebetalt Bestjaalne det ommeldte Pengeløb, hvorefter denne har frafaldet Krav paa Erstatning for Pungen og Uhrnøglen, som han har ansat til en Værdi af henholdsvis 50 Øre

og 12 Ore. Angaaende de nærmere Omstændigheder ved det af hende saaledes udviste Forhold har Arrestantinden forklaret Følgende:

Den 12te Oktober d. A. var hun, der tjente i Mindstrup, i Besøg hos sin Kjæreste, der arbejdede i et ved Ildved Mølle værende Bageri, og forblev hos ham til ud paa Natten; forinden sin Bortgang ønskede hun at vido, hvad Tid paa Natten det var, og da hverken hun eller hendes Kjæreste vare i Besiddelse af Uhr, begav hun sig over i et Hus, hvor den nævnte Møllersvend havde sit Kammer, og gik ind i Kammeret, hvortil der maa antages at have været uhindret Adgang, for at se paa et derværende Vækkeuhr. Ved at passere gjennem Kammeret, hvor Nielsen tilligemed Møllerdrengen sov, kom hun til at rive Nielsens Benklæder ned, der laa paa en Kiste, og da de Tændstikker, hun havde hos sig, ikke vilde fænge, og hun derfor gik tilbage til sin Kjæreste for at hente nogle andre Tændstikker, tog hun Benklæderne med sig og henlagde disse i Møllervognen, der stod i et Skur udenfor Kammeret. Efterat have faaet andre Tændstikker, gik hun tilbage til Kammeret og fik nu at se, hvad Klokken var, hvorpaa hun ved sin Bortgang lagde Benklæderne tilbage paa deres Plads, idet hun først udtog den under Sagen omhandlede, i en af Lommerne beroende, Pengepung, som hun stak til sig. Hverken Nielsen eller Møllerdrengen vaagnede, medens hun saaledes passerede ud og ind af Kammeret. Hun gik derpaa tilbage til sin Kjæreste, der fulgte hende paa Veien hjemad.

Idet der nu efter samtlige Omstændigheder ikke vil kunne tages Hensyn til Arrestantindens Anbringende om, at hun fra først af tog Nielsens Pung med sig for, som hun har udtrykt sig, at gjøre Kommers med ham, og at hun, der vilde have ladet sin Kjæreste tilbageleverer samme, først efterat have forladt ham paa Tilbageveien til Mindstrup besluttede sig til at tilegne sig Pengene i Pungen samt bortkaste denne og Uhrnøglen, vil hun — der er født i Aaret 1860 og som tidligere oftere, tildels for sit attende Aar, har været straffet for Tyveri, senest ifølge Merløse og Tudse Herreders Extrarets Dom af 8de Januar d. A. for denne Forbrydelse anden Gang begaaet efter Straffelovens § 230 første Led med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — for sit anførte Forhold være at anse for tredje Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 første Led med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger billiges, vil ogsaa være at stadfæste.»

Nr. 32. Kjøbmand og Farver **Th. Thorup**

(Høiesteretssagfører Hansen)

contra

„Ny danske Brandforsikringsselskab“

ved dets Direktør, L. Bramson,

angaaende Branderstatning.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Marts 1879: „De Indstævnte, Aktieselskabet „Nye danske Brandforsikrings-Selskab“, bør for Tiltale af Citanten, Kjøbmand og Farver Th. Thorup i Hammel, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Da der maa gives de Indstævnte Medhold i, at det i den indankede Dom omhandlede Brændselsdække og Skur ikke kan henføres under nogen af den paagjældende Brandpolices Positioner, og at Dækket navnlig ikke kunde betragtes som et Tilbehør til det forsikrede Brændsel, vil den for Dækkets og Skurets Beskadigelse fordrede Erstatning af 230 Kr. ikke kunne tilkjendes Citanten. Derimod maa der tillægges ham den forlangte Erstatning af 139 Kr. for Skaden paa de Gjenstande, der ved Branden vare anbragte under Brændselsdækket; disse kunde nemlig, efter hvad der er oplyst om Dækkets Beskaffenhed, ikke anses da at have været i en straatækt Bygning, men maatte betragtes som henliggende paa Gaardspladsen, og den mellem Parterne oprettede Forsikringskontrakt findes ikke at kunne forstaas saaledes, at Forsikringen alene omfattede de Gjenstande, der havde deres Plads inde i Farverigaardens Bygninger, men maa auses tillige at have angaaet de under dens Positioner hørende Effekter, der enten efter Skik og Brug i Reglen, saaledes som den brændte Tørv, eller midlertidigt, saaledes som med Hensyn til andre af de odelagte Effekter maa antages, vare anbragte udenfor Bygningerne i Gaarden, forsaavidt ikke særlige Grunde maatte beføie til at anse dem for undtagne, hvilket imidlertid ikke for de beskadigede Gjenstandes Vedkommende er Tilfældet.

Hvad dernæst angaar Paastanden paa 600 Kr. i Erstatning for Kontraktbrud, bemærkes, at den af de Indstævnte paaberaabte § 13 af Forsikrings-Betingelserne i nærværende Tilfælde, hvor de Indstævnte gjorde gjældende, at den indtrufne Ildebrand ingen Erstatning havde tilfølge, ikkun berettigede dem til at ophæve

Forsikringen inden en Maaned, efterat Branden var kommen til deres Kundskab; men skjøndt de allerede i Begyndelsen af Juni 1877 havde modtaget Indberetning om Branden, var det først den 31te Juli s. A., at de ophævede Forsikringen. Ligesom dennes Ophævelse herefter ikke hjemles ved Forsikringsbetingelsernes § 13, saaledes har den heller ikke Hjemmel i andre Bestemmelser af disse, særligt ikke i § 4, idet Citanten efter hvad der er oplyst, ikke kan anses ved Forsikringens Afslutning at have fordulgt Omstændigheder, der kunde have Indflydelse ved Ildsfarlighedens Bedømmelse. Da som Følge heraf de Indstævntes Ophævelse af Forsikringen maa anses for kontraktstridig, maa de være pligtige at erstatte Citanten den ham derved paaførte Merudgift til Forsikringens Tegnelse andetsteds; men idet herved kun kan tages Hensyn til Forsikringens hidtilværende Størrelse, vil dog ikke hele det under denne Post fordrede Beløb af 500 Kr., men kun det fra begge Parters Side subsidiært nævnte, 417 Kr. 50 Øre, kunne tilkjendes ham. Der vil derhos ikke kunne nægtes Citanten Erstatning for de i den Anledning havde Roise-Udgifter, og mod denne Erstatnings Størrelse, 50 Kr., er ingen særlig Indsigelse gjort; derimod ville de endvidere for Tidsspilde paaستااede 50 Kr. ikke kunne tillægges ham.

Efter det Anførte ville de Indstævnte have at betale Citanten ialt 606 Kr. 50 Øre. Af de fornævnte 417 Kr. 50 Øre af dette Beløb vil Citanten allerede paa Grund af hans Forligsklages Indhold ikke kunne fordre Renter; derimod ville de Indstævnte have at svare Renter som paaستااet af de øvrige 189 Kr.

Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanten betale 606 Kroner 50 Øre med Rente 5 pCt. aarlig af 189 Kroner fra den 13de Oktober 1877, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner og de Indstævnte lige saa meget.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Den 1ste August 1872 tegnede Citanten, Kjobmand og Farver Th. Thorup i Hammel, hos de Indstævnte, Aktieselskabet »Nye danske Brandforsikrings-Selskab«, en Forsikkring mod Brandskade for

ialt 16,100 Rdlr. paa en Del Løsøre, som det i Forsikkringskontrakten hedder »i grundmuret-bindingsværks Eiendom Matr.-Nr. 12 e f i Hammel Farverigaard. Tagpap.» Forsikkringen blev indgaaet for 10 Aar mod en aarlig Præmie af 80 Rdlr. 3 mk. Den 1ste Juni 1877 opstod der, efter hvad der maa anses in confesso, ved Gnister fra Citantens Dampskorsten, Ild i et i Eiendommens Gaard værende Skur eller Brændselsdække bestaaende af et Halmtag paa Spær, hvorved saavel bemeldte Dække, som de derunder værende Gjenstande ødelagdes, hvorhos et ved Siden af Brændselsdækket staaende Skur noget beskadigedes. Den saaledes bevirkede Brandskade fordrede Citanten i Överensstemmelse med den af vedkommende Brandfoged og en af Taxationsmændene foretagen Vurdering erstattet af Selskabet med 389 Kr., hvilken Erstatningsfordring han, da der derunder var indbefattet en under Forsikkringen ikke henhørende, til 20 Kr. vurderet, Kaleske, har nedsat til 369 Kr. Efterat det dernæst ved Fremsendelsen til de Indstævnte af det optagne Brandforhor, som de modtog den 26de Juli s. A., var bleven oplyst for dem, at det omtalte Dække havde været straaetækt, lode de ved deres Agenter i Aarhus Citanten under 29de s. M. tilkjendegive, at det brændte Skur, da Dækket af Forhoret saas at have været straaetækt, medens Bygningerne i Policen udtrykkelig ere angivne som tækkede med Tagpap, ikke kunde henføres under nogensomhelst af Policens Positioner og at derfor Betaling saavel af Dækket som af de Ting, der ere brændte derunder nægtedes, hvorhos de Indstævnte under 31te s. M. lode Citanten meddele, at Selskabet i Henhold til Policens Betingelser fordrede Forsikringen annulleret.

I denne Anledning har Citanten efter Stævning af 23de Oktober 1877 anlagt nærværende Sag, under hvilken han søger de Indstævnte til Betaling i Erstatning for ovennævnte Brandskade i hans Eiendom i Hammel 369 Kr. og i Erstatning for Kontraksbrud 600 Kr., i Alt 969 Kr., tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 13de Oktober 1877 indtil Betaling sker og skadesløse Omkostninger, idet han derhos subsidiairt har nedsat sin Fordring paa Erstatning for Kontraksbrud til 517 Kr. 50 Øre, medens de Indstævnte principa-liter have paastaaet sig frifunden subsidiairt mod at betale til Citanten 417 Kr. 50 Øre, og i othvert Tilfælde, at Sagens Omkostninger tilkjendes dem skadesløst hos Citanten.

Citanten har til Støtte for sin Fordring paa den ovennævnte Brandskadeserstatning anført, at Brændselsdækket ikke er at opfatte som et Straatag paa en Bygning, men at det maa betragtes som en Løsoregjenstand, idet det var et med Haandkraft flytteligt Tag, bestemt til at anbringes over en Torvestak for at beskytte denne mod Sne, Regn og Slud. Dækket kunde derfor heller ikke faas forsikkret i Landbygningernes almindelige Brand-

forsikkring, hvori Citantens Bygninger vare forsikkrede. Han har endvidere gjort gjældende, at, da Policen indbefatter Forsikkring af Brændsel, maa deri vare medtaget det i Gaarden staaende Brændsel, navnlig Tørv, og at det omhandlede Dække kun kan betragtes som et Appendix til Torven, der ligesaa lidt kan medføre Forsikkringsfortabelse som dette vilde kunne bløvet Tilfældet, hvis fritstaaende Torvestakke havde været dækkede med et Straatag for at beskytte dem mod Veirliget. Sluttelig har han bemærket, at han ved Forsikkringsens Afslutning opgav for Selskabets Agent det i Gaarden værende Brændseldække som et Appendix til Brændslet af svindende Værdi i Forhold til det Brændsel, som i Almindelighed befandtes under det, ligesom han ogsaa har gjort gjældende, at det er det sædvanlige i hans Egn, at Brændslet opbevares paa denne Maade.

Den fordrede Erstatning for Kontraksbrud fra de Indstævntes Side har Citanten støttet paa, at Forsikringskontrakten, der som bemærket, var indgaaet paa 10 Aar, blev opsagt af de Indstævnte efter 5 Aars Forløb, hvorved han nødsagedes til at søge Forsikkring andetsteds, hvilken han, der umiddelbart efter Branden havde begjært Forsikkringssummen forøget til 40000 Kr., hvorfor Præmien efter den samme Beregningsmaade, som anvendtes, da Forsikringen stiftedes, vilde være bleven ca. 200 Kr., ikke kunde faa tegnet for en mindre Præmie end 300 Kr. om Aaret, og han har derhos forment, at der hos de Indstævnte tilkommer ham en Erstatning af Forskjellen mellem disse Præmier, altsaa for de 5 Aar, der vare tilbage efter den mellem Parterne indgaaede Kontrakt, i Alt 500 Kr., og, da Opsigelsen fra de Indstævntes Side skete samme Dag, som Aarsforsikringen udløb, hvorfor Citanten selv maatte reise til Aarhus for at faa en ny Forsikkring tegnet, idet han ikke kunde foranstalte det Fornødne ved Brevvexling, hvorved han kunde have udsat sig for i flere Dage at være uforsikkret, har han endvidere fordret sig 100 Kr. i Erstatning, nemlig for Befordring til 2 Reiser fra Hammel til Aarhus $3\frac{1}{2}$ Mil = 32 Kr., Reiscudgifter 18 Kr. og Tidsspilde ved disse Reiser 50 Kr.

Hvad nu først den fordrede Brandskadeerstatning angaar, maa der imidlertid gives de Indstævnte Medhold i at det brændte Dække og det beskadigede Skur, for hvilke der er fordret en Erstatning af 230 Kr., saavel som de under Dækkot værende Gjenstande, tilsammen vurderede til 139 Kr., ikke efter Forsikringskontraktens Indhold kunne betragtes som indbefattede under den tegnede Assurance, i hvilken Henseende bemærkes, at, foruden at de forsikkrede Gjenstande i Forsikringskontrakten, som ovenfor bemærket, udtrykkelig betegnes som værende i grundmuret-bindingsværks Eiendom med Tagpap, siges det derefter i Kontraktens Slutning, at Selskabet erstatter den Skade, som rammer de forsikkrede Effekter i de ovenbeskrevne Lokalteter

og ei andetsteds." Da nu Citanten fremdeles ikke mod de Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at han ved Forsikkringens Tegning har for de Indstævntes Agent opgivet det omhandlede Dække som et Appendix til Brændslet, og da heller ikke den Omstændighed, at det i den Egn, hvor Citantens Eiendom er beliggende, efter hvad der maa anses oplyst, er almindeligt, at Tørvestakke, som maa staa ude, dækkes med Halm til Beskyttelse mod Regn og Sne, kan faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, ville de Indstævnte være at frifinde under denne Del af Sagen.

Hvad dernæst angaar den fordrøede Erstatning for Kontraktbrud, maa det samme Resultat allerede blive en Folge deraf, at de Indstævnte i Forsikringskontraktens § 13 findes at have havt tilstrækkelig Hjemmel til at opsigte Forsikringen paa den Maade og til den Tid, som sket er. Naar det nemlig i denne § hedder, at det efter enhver Brand i forsikrede Lokaltøter, enhver Skade, Skadesfordring eller Skadeserstatning staa saavel Selskabet som den Forsikrede frit ved en skriftlig Anmeldelse, som fra Selskabets Side kan ske ved dets Agenter, at ophæve enhver mellem dem afsluttet Forsikkring, dog at denne Berettigelse bortfalder, naar den ikke benyttes senest ved Erstatningens Betaling, eller naar Ulykken ingen Erstatning har til Folge, inden i Maaned efterat samme er kommen til Vedkommendes Kundskab, følger det af den anførte Bestemmelse, at de Indstævnte under de foreliggende Omstændigheder have været berettigede til at ophæve Forsikringen, og det er ikke fra Citantens Side specielt gjort gjældende, at denne Berettigelse ikke skulde være benyttet i betimelig Tid. Det bliver herefter ikke nødvendigt at gaa nærmere ind paa det af de Indstævnte under denne Del af Sagen til Støtte for deres Frifindelse eller for den af dem nedlagte subsidiaire Paastand iøvrigt Anførte.

Som Folge af alt Foranstaaende ville de Indstævnte i det Hele være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen."

Nr. 297.

Etatsraad Buntzen

contra

1) **Anders Persson** og 2) **Carl Olaf Söderström** (Defensor Nellemann),

Forstævnte for at have tilføiet anden Person Saar eller Skade paa Helbred og for det i Straffelovens § 210 omhandlede Forhold og Sidstævnte for det i Straffelovens § 100 omhandlede Forhold.

Hammerhus Birks Extrarets Dom af 2den November 1880: •De Tiltalte Anders Persson og Carl Olaf Söderström bør hensesættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og Sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage; saa udrede de ogsaa alle af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor og Defensor, Prokurator Petersen og Sagfører Wimmer, 15 Kr. til hvor, saaledes at Persson udrede $\frac{2}{3}$ og Soderström $\frac{1}{3}$, og endelig udreder Tiltalte Persson en Erstatning til Lars Christian Madsen af 5 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte Anders Persson udviste, i den indankede Dom fremstillede, Forhold findes han efter de foreliggende Oplysninger alene at kunne anses efter Straffelovens § 203. Hans Straf bliver efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede den ham ved Dommen paalagte Erstatning. Tiltalte Soderström er ved Dommen for det ham overførte Forhold rettelig anset efter Straffelovens § 100, men Straffen vil være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Anders Persson og Carl Olaf Söderström bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 4 Gange 5 Dage og den Sidste i 5 Dage. Iøvrigt bør Birkothingsdommen ved Magt at stande. Etatsraad Buntzen og Advokat Nellemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som Aktionens øvrige Omkostninger.

(Fortsættes i næste Nr.)

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn.)

Færdig fra Trykkeriet den 25. Februar 1881.

Ferd. Fjeldsøes Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocollsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1880—81. Nr. 45—46.

(Fortsættes fra Nr. 44).

Nr. 297.

Etatsraad Buntzen
contra

1) Anders Persson og 2) Carl Olaf Söderström
(Defensor Nellemann).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Ved Amtets Dekret af 5te ds. er der beordret Justitsaktion imod Anders Persson for at have tilføiet anden Person Saar eller Skade paa Helbred og for det i Straffelovens § 210 omhandlede Forhold samt mod Carl Olaf Söderström for det i Straffelovens § 100 omhandlede Forhold og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efterat Eieren af Stenværkerne ved Sjelle, Lerhøi og Aa, Ingenieur Berg havde fundet sig foranlediget til at afskedige 2 af sine Arbeidere, der havde havt Klammeri med og truet Værkets Smed paa Sjelleværket, besluttede Arbeiderne paa dette Værk ved en Massedemonstration at foranledige, at denne Afskedigelse blev taget tilbage, og uden at det har kunnet oplyses fra hvem Planen oprindeligt udgik, begav næsten samtlige Arbeidere fra Sjelleværket sig Onsdagen den 15de September d. A. om Formiddagen i et Antal af ca. 50 Mand til Lerhøiværket, hvor Arbeiderne der sluttede sig til dem og hvor de forebragte deres Begjæring for den tilstedekomre Eier, der imidlertid ikke vilde gaa ind paa deres Andragende, men opfordrede dem til at vende tilbage til deres Arbeide. Størstedelen af Arbeiderne undlode imidlertid dette, men begav sig i en Flok til den sydlige Indgang til Allinge By, hvor de leirede sig og gavo sig til at svire.

Ud paa Eftermiddagen begav Tiltalte Anders Persson sig i Følge med nogle flere Kammerater op til Lerhøiværket, og mens de vare leirede der, kom Arbeideren Lars Christian Madsen, der var bleven ved sit Arbeide paa Aaværket, gaaende fra

samme. Tiltalte raabte nu til Madsen, at han skulde komme hen til dem, men da denne efter sin Forklaring frygtede for Overlast, fordi han var vedbleven at arbeide, vendte han om og gik den modsatte Vei. Efter hvad der under Sagen er oplyst og hvad Tiltalte ogsaa har indrømmet, ilede Tiltalte nu imod Madsen og idet han yttrede: »hvorfor arbeider Du, naar alle vi andre ikke arbeide«, greb han fat i Madsen, som satte sig til Modværgo og kastede Tiltalte omkuld, hvorefter Madsen løb bort. Tiltalte løb strax efter ham, indhentede ham, kastede ham omkuld og tilføiede ham flere Slag i Hovedet dels med en Sten og dels med Madsens Træsko og vedblev dermed, indtil der kom Folk til. De Læsioner, der saaledes tilføiedes Madsen, have imidlertid ikke været betydelige og ville efter Distriktlægens Erklæring ikke have blivende Følger. Tiltalte begav sig kort efter Overfaldet hjem, hvor han skjulte sig, og først efterat have udvist al den Modstand, han kunde, og støiet og skreget for at faa Hjælp fra sine Kammeraters Side, blev han anholdt.

Hvad dernæst Carl Olaf Søderstrøm angaar, da er det ved hans egen Tilstaaelse og de afgivne Vidneforklaringer oplyst, at han, der havde deltaget i Optøierne, om Aftenen, da Anders Persson skulde anholdes af Politiet, har søgt at hindre Anholdelsen og i den Anledning flere Gange greb fat i Politibetjenten, der var i Uniform, for at trække ham bort.

Naar nu Tiltalte Anders Persson har villet gjøre gjældende, at det ikke har været hans Hensigt at øve Vold imod Madsen eller at truo ham med Vold for at faa ham til at nedlægge Arbeidet, men kun at trække ham hen til hans Kammerater, da staar dette Udsagn dels i Modstrid med Madsens beedigede Forklaring, dels med Tiltaltes Yttring til Madsen, hvorfor denne arbeidede, naar alle de andre ikke arbeidede, og den Omstændighed, at han umiddelbart derefter greb fat i Madsen for at trække ham hen til hans Kammerater, der havde nedlagt Arbeidet, og denne Tiltalte vil derfor ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens § 210 saavelsom efter § 203, og findes han, der er født i Ferløf i Svørrig den 23de Juli 1857 og ikke forhen findes straffet heri Riget, for dette sit Forhold passende at kunne anses med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede den af Madsen begjærede Erstatning af 5 Kr. i Næringstab.

Tiltalte Carl Olaf Søderstrøm, der er født i Såfvars i Sverrig den 8de Mai 1851 og som ikke forhen har været straffet heri Riget, findes at burde anses efter Straffelovens § 100 jfr. § 98, og skjønnes Straffen for hans Vedkommende passende at kunne ansættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage.

Tirsdagen den 25de Januar.

Nr. 309.

Advokat Klubien
contra**Anders Nielsen** (Defensor Hansen),
der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Grenaa Kjøbstads, Norro og en Del af Sønder Herreds Politirets Dom af 10de August 1880: •Tiltalte Gjæstgiver A. Nielsen af Grenaa bør til Grenaa Kjøbstads Kæmmerkasse bøde 25 Kr. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Det Idømte at udrede inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. •

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Oktober 1880: •Tiltalte Anders Nielsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, i Salair hver 10 Kr., udredes af det Offentlige. •

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke inlet Væsentligt findes at erindre, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under denne Sag tiltales Gjæstgiver Anders Nielsen i Grenaa for uberettiget Næringsbrug.

Tiltalte, der ikke har Borettigelse til at drive anden Næring end Gjæstgiveri, har vedgaaet, at han ikke har indskrænket sig til at give Reisende Logis og Beværtning, men at han ogsaa for Betaling har beværtet Byens Indvaanere, naar nogen af disse begjærede det, men da Næringsloven af 29de Decbr. 1857 jfr. navnlig dens § 72, ikke kan antages at have gjort nogen Indskrænkning i den Ret, der for Lovens Emanation maa antages at have tilkommet Gjæstgiverne i Kjøbstæderne til at levere Spise- og Drikkevarer, derunder særlig Vin og Brændevin, ikke alene til Reisende, men ogsaa til Stedets Indbyggere til Fortæring i Gjæstgiveriet, kan Tiltalte ikke ved sit ommeldte Forhold anses at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug, og

han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Sagens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salair hver 10 Kr., ville efter Omstændighederne være at udrede af det Offentlige.

Nr. 323.

Advokat Halkier
contra

Christen eller **Christian Nielsen**

(Defensor Klubien),

der tiltales for Utugt mod et Pigebarn.

Sorø Birks Extrarets Dom af 16de Septbr. 1880: »Arrestanten Fattiglem Christen Nielsen bør straffes med 2 Aars Forbedringshusarbeide og udrede alle af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Aktor, Prokurator Windfeldt Hansen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Flor, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Decbr. 1880: »Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Appellationsretsraad Juell, betaler Arrestanten Christen eller Christian Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede, Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 168 jfr. § 46, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbeide i 4 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christen eller Christian Nielsen bør hensættes til Tugthusarbeide i 4 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende fra Sorø Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Christen eller Christian Nielsen for Utugt mod et Pigebarn og har Arrestanten herom forklaret, at han, der den 1ste August d. A omtrent Kl. 3 Eftermiddag havde begivet sig til Alsted Fattighus og besøgt den derboende Rasmus Nielsen, fra denne gik ind til et andet Fattiglem Dorthe Nielsen og begjærede Samleie med hende, der dog nægtede ham saadant. Da han derpaa kom udenfor Huset, traf han der det vanføre Pigebarn Hansine Hansen, der er født den 26de Februar 1865 og om hvem det var ham bekjendt, at hun ikke var 16 Aar gammel, og da han havde erfaret, at hendes Moder ikke var hjemme, gik han med hende ind i Moderens Stue, hvor han satte Krogen paa Døren, og med den Udtalelse »skal vi more os lidt«, hvortil hun svarede: »jeg er bange for at Dorthe skal komme«, tog hende, der efter hans Formening ikke havde noget Begreb om, hvad han egentlig vilde hende og paa Grund af sin Svaghed ikke kunde gjøre Modstand, og lagde hende paa Sengen, hvor han pleiede legemlig Omgang med hende, uagtet hun vedblev at skribe og klage sig, og uagtet hendes Kjønsele blødt stærkt, men da Blødningen vedblev, holdt han dog op, saa at Samloiet efter hans Formening ikke blev fuldbyrdet.

Hansine Hansen, — der efter Distriktslægens Erklæring er lille af Væxt, og i det Hele kun lidet udviklet i Forhold til hendes Alder, saa at hun kun synes at være ca. 12 Aar gammel, stedsde har været svagelig, lidt af Kjertelsyge og har en betydelig Rygradskrumning og deraf betinget Svækkelse i Underkroppen og Benene, saa at hun kun ved Hjælp af Stok kan gaa — har benægtet, at Arrestanten har spurgt hende om de skulde more sig lidt, og at hun hertil har svaret som ovenfor anført, derimod har hun forklaret, at hun, da han opfordrede hende til at gaa lidt ind i Stuen med ham, og hun ikke anede Uraad, fulgte med ham, at han satte Krogen paa Døren, og lagde hende op i Sengen, uagtet hun skreg og sagde, at han ikke maatte det, at han lagde sig ovenpaa hende og pleiede legemlig Omgang med hende.

Modstand kunde hun paa Grund af sin Svaghed, og da han med hele sit Legems Vægt laa paa hende, ikke gjøre. Hun skreg hele Tiden og slog med sin Stok, som hun havde beholdt i Haanden, mod Væggen for at tilkalde Nogen, samt sagde, at det gjorde ondt, og at han ikke maatte, men han brød sig ikke derom, uagtet hendes Kjønsele blødt, og han svarede kun, at ingen kunde komme ind, da han havde sat Krogen paa Døren.

Mod den af bemeldte Hansine Hansen saaledes afgivne Forklaring har Arrestanten Intet fundet at erindre.

Efter Distriktslægens Erklæring vare hendes Kjønsele beskadigede og i den ene af Skamlæberne fandtes en Rift, som

gik ^{1/2}, Tomme ind i Mellemkjødet og havde fremkaldt et friskt blødende Saar. Efter hans Erklæring af 30te August vare dog de hende tilføiede Læsioner helbredede og havde kun efterladt de sædvanlige Tegn paa Mangel af Hymen.

Arrestanten, der er født den 5te Marts 1830 og oftere straffet for Eiendomsindgreb samt efter Straffelovens § 107 senest ved Høiestoretsdom af 1ste August 1877 efter Straffelovens §§ 251 og 274, 2det Stykke cfr. 268 med Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder, findes for det af ham udviste Forhold at maatte anses efter Straffelovens § 168 cfr. § 46 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbeide i 3 Aar. Underretsdommen, der har anset ham efter Analogien af Straffelovens § 173 cfr. § 46 med Forbedringshusarbeide i 2 Aar, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger bifaldes, vil derfor med den deraf følgende Forandring blive at stadfæste.

Fredagen den 26de Januar.

Nr. 276. Bager **I. W.** eller **S. W. Hentzen**

af Kolding (Overretssagfører Grüner)

contra

Kjøbmand **H. R. Hansen** sammesteds (Advokat Klubien), angaaende Citantens Forpligtelse til at nedrive en ham tilhørende Bygning m. v.

Kolding Bythingsrets Dom af 7de November 1877: -Indstævnte, Bager I. V. Hentzen af Kolding, bør under en Mulkt af 5 Kr. til Byens Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, inden 6 Maaneder efter Dommens Forkyndelse ryddeliggjøre den Grund, hvorpaa den af ham paa Søndergade heri Byen i Eiendommen Matr.-Nr. 516 opførte Bageribygning ligger, paa en saadan Maade og i et saadant Omfang, at den Citanten, Kjøbmand H. R. Hansen, ligeledes af Kolding, tilkommende Ret til at afbenytte 2 Alen af Grunden til den fornødne Reparation paa de til hans tilstødende Eiendom Nr. 515A hørende, langs med Eiendommens nordre Ende og Side beliggende, Bygninger, saavel nu som fremdeles kan udøves. Fremdeles bør Indstævnte under en Mulkt af 1 Kr. til samme Kasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, inden 15 Dage efter dens Forkyndelse fjerne den Jord og andet Fyld, der af ham er henlagt mellem Bageribygningens og den tilstødende Staldbyg-

nings Grund. Endvidere bør han til Citanten betale Erstatning for den dennes nævnte Eiendom ved de under Sagen omhandlede Foretagender fra Indstævntes Side tilføiede Skade, hvilken Erstatning bestemmes ved uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog at den ikke fastsættes høiere end til 1200 Kr., til- ligemed Renter af det tilkjendte Beløb 5 pCt. p. a. fra den 1ste Mai 1873 til Betaling sker. Endelig bør han godtgjøre Citanten Processens Omkostninger med 100 Kr. At efterkom- mes under Adfærd efter Loven.*

Viborg Landsoverrets Dom af 2den August 1880: •Citan- ten, Bager S. V. Hentzen, bør inden 6 Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Bøde af 5 Kr. til Kolding Kjobstads Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder Dommen overkørig, dels ryddeliggjøre den Grund, hvorpaa den af ham paa hans Eiendom Nr. 408 paa Kolding Kjobstads Søndergade opførte Bageribygning er opført, paa en saadan Maade og i et saadant Omfang, at den Eieren af Gjæstgivergaar- den •Hvide Hest., Nr. 214 b, ved det under Sagen omhandlede Skjøde af 16de Juni 1857, thinglæst den 17de s. M., og sig dertil sluttende senere Adkomstdokumenter paa Citantens oven- nævnte Eiendom hjemlede Rettighed til at afbenytte 2 Alen af den søndre Side af det til bemeldte Eiendom hørende Areal til Reparationsudførelse paa de til Gjæstgivergaarden hørende langs med sammes nordre Ende og Side beliggende Bygninger saavel nu som freundeles kan udøves, dels fjerne den Fyld, der af ham er heulagt mellem Gjæstgivergaardens Staldbygning og Citan- tens Bageribynings Grund. I Henseende til den idømte Er- statning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Den idømte Erstat- ning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyn- delse og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underrettsakten kan ses, at den af Indstævnte for Under- retten den 19de November 1873 fremlagte, af J. N. Lysholt udstedte, Deklaration har været skrevet paa behørigt stemplet Papir, saavelsom med Hensyn til, at det ikke af den af Ind- stævnte for Overretten den 8de September f. A. fremlagte Af- skrift af en den 6te November 1876 afholdt Skjønforretning kan ses, at Originalen har været stemplet.*

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Citanten ved den indankede Dom er tilpligtet at ryddeliggjøre den under Sagen omhandlede Jordstrimmel for den derpaa opførte Bygning og den der henlagte Fyld, vil Dommen i Henhold til de i samme under denne Del af Sagen anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, være at stadfæste, dog at Tvangsbøden bliver at tillægge vedkommende Kæmnerkasse, hvorhos den forelagte Frist af 6 Maaneder bliver at regne fra Høiesteretsdommens Forkyndelse.

Hvad dernæst angaar den af Indstævnte paastaaede Erstatning, maa den under Sagen omhandlede Staldbygning vel antages ved Sagens Anlæg at have været i en forfalden Tilstand, idet den navnlig mod Nord var sunken betydeligt, mest udfor Citantens Bageribygning, men ligesom en efter Indstævntes Foranstaltning under Sagen i 1874 afholdt Skjonsforretning alene gaar ud paa, at Bygningens Synkning rimeligvis er foraarsaget ved Bageribygningens Opførelse, saaledes fremgaar det af de afgivne Vidneforklaringer, at ogsaa andre Omstændigheder kunne have havt Indflydelse paa den Skade, Bygningen havde lidt, deriblandt Oversvømmelser fra Havet ved Hoivande og Jordbundens Fugtighed, og der findes derfor ikke tilveibragt et saadant Bevis for, at den forefundne Skade i det Hele eller endog for en væsentlig Del er bevirket ved Opførelsen af Citantens Bageribygning og Opfyldningen af Mellemrummet mellem denne og Staldbygningen, at der vil kunne tilkjendes Indstævnte den paastaaede Erstatning. Som Følge heraf og da der i Sagen mangler ethvert Grundlag for Tilkjendelsen af Erstatning for en Del af Skaden, vil Citanten, forsaavidt han er sagsøgt til Erstatning, være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for Underretten og Overretten findes ved Dommen rettelig at være ophævede. Ligeledes blive Processens Omkostninger for Høiesteret at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaar den paastaaede Erstatning bør Citanten for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Tvangsbøden tilfalder Kjøbstadens Kæmnerkasse, hvorhos

Fristen regnes fra denne Høiestoretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiestoret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I et den 16de Juni 1857 af Enkemadame Dorthæa Michaline Møller til Consul H. H. Grau udstedt, den 17de s. M. thinglæst Skjøde paa Eiendommen Nr. 282, nuværende Nr. 403, paa Kolding Kjøbstads Søndergade er der optaget en Bemærkning om, at Eieren af Eiendommen Nr. 214 b — den nuværende Gjæstgivergaard »Hvide Hest« — hvis Staldbygning ligger op til den sydlige Grændse af det til Eiendommen Nr. 408 hørende Areal, der ved fornævnte Skjødes Udstedelse maa antages for Størstedelen at have været Have, havde Ret til af bemeldte Haves søndre Ende og langs med hans Gaards nordre Ende og Side at afbenytte 2 Alen til den fornødne Reparations Udførelse af bemeldte hans Gaards Bygninger, og denne Bemærkning, der findes gjentaget i samtlige senere paa Eiendommen Nr. 408 udstedte Adkomstdokumenter, er navnlig ogsaa optaget i et den 22de August 1862 udstedt, den 17de December s. A. thinglæst Skjøde, hvorved Eiendommen afhændedes til Citanten, Bager S. V. Hentzen i Kolding. Efterat Citanten, som meldt, i 1862 var bleven Eier af Eiendommen Nr. 408, lod han imidlertid saamstedes opføre en til Bageri bestemt Bygning af Bindingsværk, hvis søndre Ende blev bygget ind paa den ovennævnte i Skjødet af 1857 ommeldte Jordstrimmel, saa at der kun blev en smal Smøge mellem Gjæstgivergaardens Staldbygning og bemeldte Bageribygning, idet der dog mellem Bygningerne vedblev at være en aaben Rende, gjennem hvilken Vandet fra Citantens Grund og Tagdryppet fra Gjæstgivergaardens Staldbygning havde Afløb, og i 1868, efterat Indstævnte, Kjøbmand H. R. Hansen var bleven Eier af Gjæstgivergården »Hvide Hest«, lod Citanten i Stedet for den ommeldte Bygning, der maa antages at være bleven saagodtsom fuldstændig nedreven, opføre en grundmuret Bygning og samtidig udfyldte han Smøgen mellem denne Bygning og Gjæstgivergaardens Staldbygning med Kul og Grus, hvorved den aabne Rende sammesteds blev tilkastet, medens han til Afledning af Vandet fra sin Grund anbragte en lukket Rørledning gjennem Smøgen.

Under nærværende Sag har Indstævnte nu — under Paabe-
raabelse af, at Smøgen mellem Gjæstgivergaardens Staldbygning og Citantens Bageribygning efter sidstnævnte Bygnings Ombygning i 1868 kun er $\frac{3}{10}$ Alen bred, saa at en udvendig Repa-
ration af den Del af Staldbygningen, der stoder op til Smøgen,

er umulig, ligesom der ikke engang er Plads til den nederste Rad af Staldbygningens Tagsten, og at Opførelsen af den massive Bageribygning i 1868 og den samtidig foretagne Udfyldning af Smøgen mellem denne og Gjæstgivergaardens Staldbygning med Kul og Grus har medført, at sidstnævnte Bygning navnlig mod Nord er sunken betydelig sammen og at Tagdryppet fra samme, der ikke længere kan faa Afløb gjennem Smøgen, trænger ind i Stalden, hvor Vandet som Følge heraf en stor Del af Aaret staar flere Tommer høit og gjør Stalden tildels ubrugelig — i første Instants paastaet Citanten tilpligtet under en daglig Bøde dels at ryddeliggjøre den Grund, hvorpaa den af ham opførte Bageribygning er opført, paa en saadan Maade og i et saadant Omfang, at den Eieren af Gjæstgivergaarden »Hvide Hest» ved det ovennævnte Skjøde af 16de Juni 1857, thinglæst den 17de s. M., og sig dertil sluttende senere Adkomstdokumenter hjemlede Rettighed til at afbenytte 2 Alen af den søndre Ende af det til Eiendommen Nr. 408 hørende Areal til Reparationsudførelse paa de til Gjæstgivergaarden hørende, langs med sammes nordre Ende og Side beliggende, Bygninger saavel nu som fremdeles kan udoves, dels at fjerne den Fyld, der af ham er henlagt mellem Gjæstgivergaardens Staldbygning og Citantens Bageribygning Grund, hvorhos han endvidere har nedlagt Paastand om hos Citanten at tilkjendes en Erstatning af 600 Rd. eller nu 1200 Kr. eller i alt Fald et saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra Forligsklagens Dato den 1ste Mai 1873, indtil Betalingen sker.

Ved Underrettsdommen er Citanten tilpligtet inden 6 Maaneder efter bemeldte Doms lovlige Forkyndelse under en daglig Bøde af 5 Kr. til Kolding Kjøbstads Fattigkasse at ryddeliggjøre den Grund, hvorpaa hans ovennævnte Bageribygning er opført, paa en saadan Maade og i et saadant Omfang som af Indstævnte paastaet, hvorhos han endvidere er kjendt pligtig til dels inden 15 Dage fra samme Tid at regne under en daglig Bøde til samme Kasse af 1 Kr. at fjerne den Fyld, der af ham er henlagt mellem Gjæstgivergaardens Staldbygning og Citantens Bageribygning Grund, dels at betale Indstævnte i Erstatning for den dennes Eiendom ved de under Sagen omhandlede Foretagender fra Citantens Side tilføiede Skade et saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke over 1200 Kroner, med Renter som af Indstævnte paastaet, og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instants har paastaet sig frifunden for Indstævnets Tiltale. Denne har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfestelse.

Citanten har erkjendt, at den søndre Ende af den af ham i 1868 opførte Bageribygning er bygget ind paa den 2 Alen

brede Jordstrimmel af hans Eiendoms søndre Ende, der ifølge Skjødet af 16de Juni 1857 og senere sig dertil sluttende Adkomstdokumenter skulde forbeholdes Eieren af Gjæstgivergaarden »Hvide Hest« til Udførelsen af Reparationsarbejder paa dennes Bygninger, saaledes at den $12\frac{3}{4}$ Alen lange Smøge mellem den af Citanten opførte Bygning og Gjæstgivergaardens Staldbygning nu — dog, som det maa antages tildels paa Grund af, at de paagjældende Bygninger ere sunkne noget sammen — kun er $\frac{3}{10}$ Alen bred, samt at Citanten i 1868 har paafyldt Smøgen en Del Kul og Grus, men han har paastaet, at han i Medfør af en under Sagen fremlagt, af en tidligere Eier af Gjæstgivergaarden »Hvide Hest« J. N. Lysholt udstedt, udateret Deklaration, hvorved Lysholt efter Overenskomst med Citanten giver Tilladelse til, at der opføres et Baghus op til hans Gaard, har været berettiget til at bebygge den ovennævnte Jordstrimmel paa den Maade, som sket er, og at det var efter Indstævntes Opfordring, at han i 1868 paafyldte Smøgen mellem sin Bageribygning og Indstævntes Staldbygning med Kul og Grus.

For dette sit sidste Anbringende har han imidlertid ikke mod Indstævntes Benægtelse tilveiebragt noget Bevis, og hvad angaar den af Lysholt udstedte Deklaration — om hvis Udstedelsestid der iøvrigt mangler enhver nærmere Oplysning og om hvilken Indstævnte navnlig ikke har villet erkjende, at den var udstedt af Lysholt, efterat denne havde erholdt Skjøde paa Gjæstgivergaarden »Hvide Hest« — da kan den ved bemeldte Deklaration, der ikke er thinglæst, indrømmede Indskrænkning af den i Skjødet af 1857 ommeldte, ved Thinglæsning sikrede, Servitut ikke have nogen Gyldighed ligeoverfor Indstævnte, om hvem det ikke er godtgjort, at han ved Kjøbet af Gjæstgivergaarden »Hvide Hest« var bekjendt med Deklarationens Existens, hvorved bemærkes, at Indstævnte efter sit Anbringende ved Kjøbet af Gjæstgivergaarden spurgte den Sagfører, der udfærdigede Adkomstdokumenterne, om han var pligtig at respektere Beliggenheden af den dengang endnu staaende, i 1862 opførte, Bageribygning, som han saa var bygget ind paa den Jordstrimmel, der ifølge Skjødet af 1857 og senere dertil sig sluttende Adkomstdokumenter var forbeholdt Eieren af den af ham kjøbt Eiendom til Benyttelse ved Reparationsarbejders Udførelse, men at han af Sagføreren fik et bestemt benægtende Svar.

Som Følge af Foranstaaende og idet der ikke af den Omstændighed at Indstævnte — der iøvrigt efter Sagens Oplysninger længe for nærværende Sags Anlæg havde indledet Forhandlinger med Citanten i Anledning af Paabyggelsen af den i Skjødet af 1857 ommeldte Jordstrimmel, og som navnlig i en Skrivelse af 13de Juni 1871 havde forlangt, at Citanten skulde udstede en Deklaration om, at han var villig og pligtig til, naar det fra Indstævntes Side fordredes, at ryddeliggjøre

bemeldte Jordstrimmel — ikke i 1868 har ladet nedlægge Forbud mod den af Citanten dengang foretagne Ombygning af dennes Bageribygning og Opfyldning af Smøgen mellem samme og Indstævntes Staldbygning med Kul og Grus, kan udledes noget Samtykke fra Indstævntes Side til de ommeldte af Citanten trufne Foranstaltninger, kan Citanten ikke anses at have godtgjort sin Ret til paa den Maade, som sket er, at gjøre Indgreb i den Eieren af Gjæstgivergaarden »Hvide Hest« tilkommende Ret til Benyttelse af tidnævnte Jordstrimmel, og Indstævnte, der efter Sagens Indankning for Overretten har solgt Gjæstgivergaarden, maa derfor, for at kunne hjemle den nye Eier Udevelsen af den ommeldte Sorvitut, være berettiget til at fordre Jordstrimlen ryddeliggjort paa den af ham paastaaede Maade. Det maa saaledes billiges, at hans Paastand i saa Henseende ved Underrettsdommen er tagen til Følge, men efter Omstændighederne findes der ikke tilstrækkelig Føie til mod Citantens Protest at fastsætte en kortere Frist for Ryddeliggjorelsen af Smøgen mellem Gjæstgivergaardens Staldbygning og Citantens Bageribygning end den, der i Underrettsdommen er foreskrevet for sidstnævnte Bygnings delvise Nedbrydning eller til at fastsætte en særlig Tvangsboøde for at fremtvinge det førstnævnte Rydningsarbejde.

Hvad dernæst angaar den af Indstævnte paastaaede Erstatning af 1200 Kr., da maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at den ovennævnte til Gjæstgivergaarden »Hvide Hest« hørende Staldbygning nu er i en meget forfalden Tilstand og at dette for en væsentlig Del hidrører fra de ovenommeldte af Citanten i 1868 trufne Foranstaltninger, der navnlig maa antages at have medført, at Staldbygningen ud for Citantens Bageribygning er sunken betydeligt, og at Vandet fra Smøgen stadig siver ind i Stalden og gjør den tildels ubrugelig, og vel har Citanten gjort gjældende, at det i alt Fald kun kan paahvile ham at erstatte Indstævnte dels Udgifterne ved den Opfyldning af Grunden og Omlægning af Stenbroen, som efter en af Indstævnte paa Foranledning af Citanten for Overretten i Afskrift fremlagt Skjønforretning skal være nødvendig i Anledning af den ved Bageribygnings Opførelse forårsagede Synkning af Staldbygningen, dels Udgifterne ved de Arbejder, der udføres for at rette den Del af Staldbygningen, som støder op til Smøgen mellem samme og Citantens Bageribygning, men da den nævnte Skjønforretning, der er afholdt til Brug under en anden Sag og i et andet Øiemed, end det at fastsætte Størrelsen af den Staldbygningen ved Citantens Byggeforetagende paaførte Skade, ikke uden Indstævntes Samtykke, der ikke foreligger, kan lægges til Grund ved Fastsættelsen af den ham under nærværende Sag tilkommende Erstatning, og der ei heller iøvrigt foreligger Oplysning om Størrelsen af bemeldte Skade, vil den Er-

statning, der maa tilkomme Indstævnte for den Skade, hans Staldbygning har lidt ved Citantens ulovlige Forhold, være at fastsætte ved uvillig af Retten udmeldte Mænds Skjon.

Underrettsdommen vil derfor i Henseende til den Indstævnte tilkjendte Erstatning være at stadfæste. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan ses, at den af Indstævnte for Underretten den 19de November 1873 fremlagte af J. N. Lysholt udstedte Deklaration har været skrevet paa behørigt stemplet Papir, saavel som med Hensyn til at det ikke af den af Indstævnte for Overretten den 8de September f. A. fremlagte Afskrift af en den 6te November 1876 afholdt Skjonsforretning kan ses, at Originalen har været stemplet Iøvrigt ses med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 31te Januar 1881.

Nr. 318.

Overretssagfører Alberti

contra

Carl Christian Helms (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse og Forsøg paa denne Forbrydelse.

Samsø Birks Extrarets Dom af 19de August 1880: »Arrestanten Carl Christian Helms bør hensættes til Tugthusarbejde i 10 Aar samt betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 18,164 Kr. med Renter 4 pCt. p. a., af 11,770 Kr. fra 22de Marts 1865 og af 6394 Kr. fra 1ste Juni 1878, til Brandforsikkringen »Jylland« 8074 Kr. 33 Øre med Rente 4 pCt. p. a. fra 6te Februar 1865, til Brandforsikkringselskabet »Danmark« 7614 Kr. 35 Øre med Rente 5 pCt. p. a. fra 8de Februar 1878 samt til de mindre Landeendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for rørlige Eiendele i Holbæks m. fl. Aamter 434 Kr., hvorhos han vil have at tilsvare alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Aktor, Prokurator Buch, 38 Kr. og til Defensor, Godsinspektør Kruse, 25 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Novbr. 1880: »Arrestanten Carl Christian Helms bør straffes med For-

bedringshusarbeide i 6 Aar. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at de ved samme fastsatte Renter af de idømte Erstatningsbeløb fra disses Udredelsesdag bortfalde. I Salair til Aktor ved Overretten, Prokurator Sorrensen, betaler Arrestanten 30 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Overretssagfører Alberti og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Arrestanten Carl Christian Helms, der er født den 14de April 1836 og som ikke er funden forhen straffet, er under nærværende, ved Samsø Birks Extraret mod ham for Brandstiftelse og Forsøg paa denne Forbrydelse anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bleven overbevist om at have gjort sig skyldig i det Forhold, hvorfor han saaledes er tiltalt, og have de dermed forbundne nærmere Omstændigheder været følgende:

Arrestanten, der i Aaret 1862 havde overtaget Gaarden Linalyst i Veggerby Sogn, Hornum Herred i Jylland, i Forpagtning paa 18 Aar, kom allerede i 1864 til den Overbevisning, at han maatte sætte til ved den nævnte Forpagtning, som det derfor fortrød ham og hans Hustru, at han havde paataget sig. Da han nu ikke kunde frigjøre sig for Forpagtningen uden ved at betale Gaardens Eier en større Pengegodtgjørelse, og da han, uden dog at have nogen trykkende Gjæld, Intet eiede uden sit Indbo og Gaardens Besætning og Inventarium, der under Et var forsikkret i den da saakaldte »Brandassuranceforening for rurlige Eiendele i Nørre-Jylland«, senere kaldet »Brandforsikrings-selskabet Jylland«, for noget over 22,500 Kr., fattede han, uden at have talt derom til Nogen, heller ikke til sin Hustru, i Oktober Maaned 1864 det Forsæt at afbrænde Gaarden, dels i det Haab da at kunne komme bort fra Forpagtningen uden videre Godtgjørelse, dels for at blive raadig over den Brandorstatning, som derefter maatte blive ham udbetalt. I dette Øiemed tog Arrestanten en Dag i den nævnte Maaned, inden det endnu var blevet mørkt, et Knippe Svovlstikker, hvorigjennem han trak et Stykke gul Lunte, og som han antændte, og kastede han, der

da befandt sig alene paa Marken ud for den østlige Ende af Gaardens Stuehus, i hvilken Ende der var Torverum, det saaledes Antændte gennem en aaben Lugo i Gavlen ind paa Loftet ovenover, hvor der laa noget Halm, i den Tanke, at der derved vilde komme Ild i Halmen. Ilden fængede imidlertid ikke, og Arrestanten opgav da efter sin Forklaring ganske sit Forsæt. Til sin Karl, der et Par Dage efter fandt Luntten med Resten af Svovlstikkerne paa Loftet, hvor Arrestanten, der nogen Tid forinden havde brækket sit ene Ben, ikke havde kunnet komme op, sagde Arrestanten, at han ikke skulde omtale det Passerede for Nogen for ikke at forskrække Arrestantens Hustru, der var frugtsommelig, og det blev saalodes ikke meldt til Øvrigheden.

Omtrent en Maanedstid efter besluttede imidlertid Arrestanten, der vedblivende folte, at han ikke i Længden kunde komme ud af det, sig paany til at sætte Ild paa Gaarden, og benyttede han dertil den 14de November, fordi hans Hustru den Dag var kjørt bort i Besøg. Han begav sig da Kl. ca. 2 om Eftermiddagen ubemærket over i Laden, der udgjorde den midterste af Gaardens tre ikke sammenbyggede Længer, og anbragte et medtaget Tællelys, som han tændte, i en Del midt i Laden liggende Halm paa en saadan Maade, at han kunde regne paa, at Halmen vilde blive antændt, naar Lyset var nedbrændt, hvilket ogsaa skete Kl. ca. 4 om Eftermiddagen. Ved den saaledes opstaaede Ild nedbrændte hele Gaardens østlige og nordlige Længe, medens det lykkedes at redde den sydlige Længe eller Stuehuset, idet Ilden blev slukket efter at have antændt dens østlige Ende, og, medens det ligeledes lykkedes at redde den største Del af Indboet og endel Avlsredskaber samt saagodtsom samtligte Kreaturer paa et Par Svin og nogle Gjæs nær, brændte derimod endel Avlsredskaber og næsten alle Landbrugsprodukter, og erholdt Arrestanten for den ham saaledes tilføiede Skade udbetalt i Erstatning af Brandforsikringselskabet «Jylland» et Beløb af 8074 Kr. 33 Øro, medens den almindelige Brandforsikring for Landbygninger i Danmark, hvori Gaardens Bygninger vare assurerede, maatte udbetale Eieren i Erstatning for den sammes Bygninger tilføiede Skade ialt 11,710 Kr., hvorhos den havde en Udgift til Skadens Vurdoring af 60 Kr. Da Gaarden laa langt fra den nærmeste fremmede Bygning, vare derimod ikke iøvrigt Andres Eiendele udsatte for Brandfare.

Ved de strax efter Branden optagne Forhør, hvorunder ogsaa de ovenfor nævnte, en Maanedstid tidligere paa Arrestantens Loft fundne Svovlstikker med Lunte bleve omtalte, og hvorunder Arrestanten selv fremhævede, at han maatte antage, at Ilden var i det ene Tilfælde søgt paasat og i det andet paasat, idet han derhos endog løselig nævnte et Par Personer som mulig Gjenstand for Mistanke i saa Henseende uden dog at rette no-

gen egenlig Sigtelse imod disse, og uden at dette havde videre Følger for dem, blev ikke oplyst, hvorlodes Ilden var opstaaet, og blev der navnlig ikke rettet nogen nærmere Undersøgelse mod Arrestanten, der endog antoges at have lidt et ikke ringe Tab ved Branden, da han af Mangel paa Foder formentlig vilde blive nødt til at sælge sin store Kvægsbesætning med Tab.

Kort efter Branden lykkedes det Arrestanten ved Overenskomst at faa hævet den omhandlede Forpagtning imod en vis Godtgjørelse, og havde han, efterat have betalt denne og hvad han iøvrigt skyldte til Gaardens Eier, endnu over 1500 Kr. i Behold af den modtagne Branderstatning.

I Foraaret 1865 kjøbte Arrestanten derpaa ved sin Families Hjælp en Gaard i Byen Selsinggaarde paa Samsø. Heller ikke her gjorde han imidlertid Fremskridt i økonomisk Retning, men kom tvertimod efterhaanden i trykkende Gjæld og skyldte navnlig i Efteraaret 1877 700 Kr. paa Vexel til en da fra Samsø bortflyttet Kjøbmand og 4000 Kr. til Holbæk Amts Bank, som det var blevet ham ueddelt, at han maatte indfri til December Termin s. A., da han var udebleven med Renterne i den foregaaende Termin, men uden at han vidste Udveie dertil. Arrestanten, der havde Gaardens Bygninger, som vare en Del forfaldne, assurerede i den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger i Danmark, ogsom derhos i Lobet af Aarene 1865 til 1871 havde faaet sit Indbo, Inventarium og Besætning m. m. assurerede for ialt 18,000 Kr. i Brandforsikkringselskabet „Danmark“, hvis Agent paa Øen han selv i de senere Aar havde været, besluttede da, for at skaffe sig Penge, at afbrænde Gaarden. Efter noget forud at have lagt sin Plan i saa Henseende valgte han den 29de Oktober 1877 om Aftenen som en passende Leilighed dertil, idet hans Hustru og ældste Datter da vare ude i Besøg og ligeledes alle Gaardens Folk efter hans Foræning vare borte — hvad dog ikke var Tilfældet med den faste Karl, som paa Grund af Upasselighed var gaaet tilsengs Kl. mellem 5 og 6 Eftermiddag — saa at Arrestanten antog at være ene hjemme med en 12-aarig Datter og en 5-aarig Son, Kl. ca. 7^{1/2}. Aften, paa hvilken Tid det var meget mørkt, begav Arrestanten sig da fra Stuehuset, der laa imod Syd lidt adskilt fra Gaardens tre øvrige sammenbyggede Længer, hen til et ved det nordøstlige Hjørne af disse, ikke fuldt 2 Alen fra den liggende, til Gaarden hørende Udhus, i hvis ene Rum der var Halm og tændte han nu noget medtaget Fyrsvamp og lagde det med nogle ligeledes medbragte Trækul og Svoistikker, indsvøbt i et Stykke Papir, gennem et større Hul paa Ydermuren til det nævnte Rum ind i Halmen, hvorpaa han gik tilbage til Stuehuset, hvorfra han kunde se, da Ilden et Kvartertid efter antændte Bygningerne, og bragte han derpaa Børnene bort samt deltog med de Tililende, deriblandt Tjenestekarlen, som havde

sovet i den vestre Længe og strax blev vækket ved Støien, i at redde Kreaturerne, hvoraf der dog brændte 11 Faar foruden en Del Fjerkreaturer. Stuehuset med det meste af Indboet, en Del Avlsredskaber og Vogno blev ligeledes reddet, hvorimod samtlige øvrige Bygninger nedbrændte og ligeledes en stor Del Landprodukter, en Del Redskaber o. s. v. blev ødelagt, og erholdt Arrestanten herfor udbetalt i Erstatning af Brandforsikringsselskabet »Danmark» 7539 Kr. 35 Øre og af Landbygningernes Brandforsikring 6390 Kr., hvorhos denne havde en Taxationsudgift af 4 Kr. Arrestantens eneste Sædstak, der var anbragt et godt Stykke fra Gaarden imod N. O., brændte ikke, og da Vinden den Aften var S. O. — hvad Arrestanten iøvrigt ikke vil have bemærket — vare de øvrige Eiendomme i Selsinggaarde heller ikke videre udsatte for Brandfare. Af fremmed Løsøre blev der derimod ved Branden ødelagt noget, der var assureret dels i Selskabet »Danmark», dels i de mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlige Eiendele i Holbæk med flere Amter, som maatte erstatte det med henholdsvis 75 Kr. og 434 Kr.

Ved det strax efter Branden optagne Forhør, hvorunder Arrestanten ligeledes fremhævede, at Ilden formentlig maatte være paasat, blev der heller Intet oplyst om denne Ilds Opkomst og navnlig ikke indledet nogen nærmere Undersøgelse med Arrestanten, der kort efter Branden paany opbyggede Gaarden ved Hjælp af den udbetalte Erstatning. Ved Udgangen af Juni Maaned d. A. blev Undersøgelsen inidlertid gjenoptagen, og, efter at Arrestanten var bleven fængslet, tilstod han faa Dage efter saavel den sidstomtalte som den tidligere Ildspaaættelse og Forsøg derpaa, og blev det derpaa ved Justitsministeriets Resolution af 31te Juli d. A. i Medfør af Straffelovens § 70 bestemt, at han opsaa vilde være at sætte under Tiltale herfor.

For de af Arrestanten saaledes overbeviste Forbrydelser vil han være at anse efter Straffelovens § 281 tildels jevnført med dens § 46 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 6 Aar, og vil Underrettsdommen, hvorved han under Henvisning til de samme Straffebestemmelser er anset med Tughusaraeide i 10 Aar, forsaaardt være at forandre. Arrestanten vil derhos, som ved Underrettsdommen sket, være at tilpligte at betale til de forskjellige Brandforsikringsselskaber samtlige de ovenfor nævnte af dem udredede Erstatningsbeløb, men savnes der ialtfald her under Sagen Hjemmel til, som i bemeldte Dom for de fleste Beløbs Vedkommende fastsat, at tillægge Selskaberne Renten heraf fra den Dag, da de have udredet disse Beløb.

Nr. 194. Overretssagfører **B. Steenstrup**
 som Mandatarius for Møllersvend Rasmus Petersen
 (Etatsraad Buntzen efter Ordre)
 contra

Møllebygger **C. P. Schmidt** (Ingen),
 betræffende Betaling af 165 Kr. m. v.

Æroeskjøbing Kjøbstads Politirets Dom af 22de Juli 1879:
 „Indklagede bør til Klageren betale de paaklagede 150 Kr., i
 Rentebeløb 15 Kr., og yderligere Renter af nævnte 150 Kr. à
 5 pCt. fra 12te d. M. indtil Betaling sker samt denne Sags
 Omkostninger med 6 Kr. 51 Øre. Derhos bør Indstævnte for
 at have unddraget sig den befalede Forligsmægling betale en
 Mulkt af 8 Kr. til Justitskassen. At efterkommes inden 3 So-
 lemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd
 efter Loven.“

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Decbr.
 1879: „Denne Sag afvises fra Underretten. Som Mandatarius
 for Møllersvend Rasmus Petersen vil Indstævnte, Overretssagfø-
 rer B. Steenstrup, have at tilsvare Citanten, Møllebygger C. P.
 Schmidt i Æroeskjøbing, Sagens Omkostninger her for Retten
 med 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne
 Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 19de Marts f. A. er Høiesteret be-
 myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at
 deus Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appel-
 labilis.

Det fremgaar af de Høiesteret forelagte Oplysninger, navn-
 lig et af Citanten efter den indankede Doms Afsigelse optaget
 Thingsvidne, at han frivillig har opfyldt Dommen ved at betale
 Indstævnte de ham idømte Procesomkostninger; og, forsaavidt
 han har villet gjøre gjældende, at dette skulde være sket under
 Forbehold af Tilbagebetaling i Tilfælde af Dommens Forandring
 ved Appel, er dette ikke blot ikke imod Indstævntes under be-
 meldte Thingsvidne fremsatte Benægtelse bevist, men det maa
 endog ved de derunder afgivne Forklaringer i Forbindelse med
 Indholdet af Indstævntes Kvittering for Beløbet anses godtgjort,
 at Citanten, efterat Indstævnto havde vægret sig ved at mod-
 tage Beløbet under Forbehold, har betalt det uden saadant. Da

Citanten herefter maa anses at have afskaaret sig fra at paa-
 anke Donnen, vil Sagen være at afvise fra Høiesteret.

Det af Overretssagfører Steenstrup paastaaede Salarium for
 som beskikket Sagfører at have givet Møde under det ovenom-
 talte Tingsvidne, vil ikke kunne tillægges ham, da det er for
 ham selv som Citant for Høiesteret, at han har optaget Tings-
 vidnet. Det hans befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende
 Salarium bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Etatsraad Buntzen tillægges
 i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, der udre-
 des af det Offentlige. Til Justitskassen betaler
 Citanten 2 Kroner.

Nr. 72. **Kirstine Marie Jacobsen,**
 Husmand Niels Christian Hansens Enke
 (Advokat Klubien efter Ordre)
 contra

Gaardmand **Anders Jepsen Nygaard** (Ingen),
 angaaende Retten til Andel i nogle Hedelodder m. m.

Hjerm-Ginding Herreders Rets Dom af 11te Januar 1878:
 Indstævnte, Anders Jepsen Nygaard af Roikjær i Vind, bør
 under en Mulkt af 10 Kr. til Ringkjøbing Amts Fattigkasse for
 hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, inden $\frac{1}{2}$ Aar fra
 dens lovlige Forkyndelse foranstalte udskiftet og udstykket Matr.-
 Nr. 15 af Roikjær i Vind og deraf ved lovligt Skjøde tillagt
 Citanten Niels Christian Hansen, ligeledes af Roikjær i Vind,
 en saa stor Del, som svarer til det Hartkorn, som hviler paa
 den Indstævnte tilhørende Eiendom Matr.-Nr. 2 a af Roikjær i
 Vind og den Citanten tilhørende Eiendom Matr.-Nr. 2 b, ligele-
 des af Roikjær i Vind. Skulde Approbation paa denne Udstyk-
 ning blive nægtet, bør Indstævnte til Citanten betale en saadan
 Erstatning, fordi han ikke kan erholde den ham nu tilkjendte
 Andel af Matr.-Nr. 15 af Roikjær i Vind, som uvillige af Ret-
 ten udmeldte Mænd maatte bestemme. Denne Sags Omkost-
 ninger ophæves. Citantens beskikkede Sagfører, Sagfører Agger-
 holm af Holstebro, tilkjendes i Salair 60 Kr., som udredes af
 det Offentlige. Samtlige Omkostninger ved Udstykningen, Ud-

skiftningen, Skjødets Udstedelse og Bestemmelsen af den eventuelle Erstatning udredes af Citanten og Indstævnte efter Forholdet mellem Hartkornet paa Matr.-Nr. 2 b og 2 a af Røikjær i Vind. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Januar 1879: »Citanton Gaardmand Anders Jepsen Nygaard bør for Tiltale af Niels Christian Hansen eller nu dennes Enke, Indstævnte Kirstine Marie Jacobsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges Niels Christian Hansens befalede Sagfører for Underretten i Salair 40 Kr., der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan ses, at de af Citanten for Underretten henholdsvis den 6te April og den 12te Oktober 1877 fremlagte Indlæg ere skrevne paa behørigt stemplet Papir.»

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, imod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner. Advokat Klubion tillægges i Salarium for Høiestoret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Ved Underretsdommen i nærværende af Husmand Niels Christian Hansen som Eier af en Parcel Matr.-Nr. 2 b af Gaarden Matr.-Nr. 2, Røikjær, i 1ste Instants mod Eierne af bemeldte Gaards Hovedparcel Matr.-Nr. 2 a, Citanten, Gaardmand Anders Jepsen Nygaard af Røikjær, anlagte Sag, betræffende bemeldte Niels Christian Hansens Ret til Andel i nogle Hedelodder, der ved en i Aaret 1841 foretagen privat Udskiltning ere tillagte den samlede Eiendom og som senere ere matrikulerede under Matr.-Nr. 15, er Citanton tilpligtet under en daglig Bøde af 10 Kr. til Ringkjøbing Amts Fattigkasse inden et halvt Aar efter Dommens Forkyndelse at foranstalte udskiftet og udstykket Matr.-Nr. 15 og deraf ved lovligt Skjøde tillagt Niels Christian Hansen en saa stor Del, som svarer til det Hartkorn, der hviler paa Eiendommen Matr.-Nr. 2 a og 2 b, hvorhos det er paalagt Citanten, hvis Approbation paa denne Udstykning bliver nægtet, til Niels Christian Hansen at betale Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn, fordi han ikke kan erholde den ham tilkjendte

Andel af Matr.-Nr. 15, ligesom samtlige Omkostninger ved Udskiftningen, Udstykningen, Skjødets Udstedelse og Bestemmelsen af den eventuelle Erstatning ere paalagte Parterne efter Forholdet mellem Hartkornet paa Matr.-Nr. 2 b og Matr.-Nr. 2 a.

Denne Sag er, efterat Niels Christian Hansen den 30te Marts 1877 er afgaaet ved Døden og en tidligere Appelsag paa Grund af Mangler ved Indstævningen ved Dom af 23de Septbr. f. A. er afvist fra Overretten, af Citanten efter Stævning til Niels Christian Hansens Enke, Kirstine Marie Jacobsen af Vindby, der hensidder i uskiftet Bo efter bemeldte sin Mand, indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaaet sig frifunden for Niels Christian Hansens eller nu dønnens indstævnte Enkes Tiltale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der den 11te Sept. 1865 er bleven afholdt et Landvæsenskommissionsmøde for at tage Bestemmelse om den endelige Udskiftning af Lodden Matr.-Nr. 14, der tidligere havde henligget til fælles Brug og Benyttelse af Lodseierne i Røikjær, men som ved den ovennævnte i Aaret 1841 af dem foretagne private Udskiftning var bleven delt mellem bemeldte Lodseiere, saaledes at navnlig de heromhandlede Hedeodder henlagdes til Gaarden Matr.-Nr. 2 i Røikjær, og at den i 1841 privat foretagne Deling af Lodden i Henhold til en paa bemeldte Møde mellem Lodseierne i Røikjær trussen Forening og en under 26de s. M. afsagt Landvæsenskommissionskjendelse, er med nogle enkelte nærmere Bestemmelser og Modifikationer bleven opretholdt, hvorefter de heromhandlede Hedeodder, som meldt, ere under Et blevene matrikulerede under Matr.-Nr. 15. Forinden den ondelge Udskiftning af Lodden Matr.-Nr. 14 saaledes foretoges, havde Citanten — der i Aaret 1846 var bleven Eier af Gaarden Matr.-Nr. 2 i Røikjær, og som under 26de Febr. 1861 havde erholdt en allerhøieste Bevilling til at udstykke bemeldte Gaard i tre Parceller, nemlig Matr.-Nr. 2 a af Hartkorn 1 Td. o Skp. o Fdk. $1\frac{1}{2}$ Alb., Gmlskt. 8 Rdl. 35 sk., Matr.-Nr. 2 b af Hartkorn 1 Skp. 1 Fdk. $\frac{1}{4}$ Alb., Gmlskt 1 Rdl. 23 sk., og Matr.-Nr. 2 c af Hartkorn 2 Skpr. 3 Fdkr. $\frac{1}{4}$ Alb., Gmlskt. 2 Rdl. 68 sk., saaledes at den samlede Eiendoms Andel i Matr.-Nr. 14 henlagdes til Hovedparcellen Matr.-Nr. 2 a — imidlertid ved Skjøde af 18de August 1851, tinglæst den 5te Septbr. 1862, i Kraft af bemeldte i Skjødet paaberaabte Udstykningsbevilling afhændet til den daværende Eier af Eiendommen Matr.-Nr. 3 i Røikjær, Hans Christian Johansen, en Jordparcel af sin Gaard, hvilken Parcel — som det i Skjødet hedder — efter den foretagne Udstykning overensstemmende med medfølgende Kort, som herved overleveres Kjøberen har Matr.-Nr. 2 b samt Andel i Matr.-Nr. 14 og staar for Hartkorn 1 Skp. 1 Fdk. $\frac{1}{4}$ Alb., Gmlskt. 1 Rdl. 23 sk.,

og sønere ere Matrikulnummerne 3 og 2 b af Hans Christian Johansen ved Skjøde af 18de Decbr. 1866, tinglyst den 15de Novbr. 1867, — som det i Skjødets hedder — med begge Parcelers Anpart i Matr.-Nr. 14 afhændede til hans Søn, ovennævnte Niels Christian Hansen.

Bemeldte Niels Christian Hansen har nu under Proceduren for Underretten villet gjøre gjældende, at Eierøn af Parcelen Matr.-Nr. 2 b i Henhold til Bestemmelserne i Skjødets af 18de August 1861 er berettiget til Andel i den samlede Eiendom Matr.-Nr. 2 ved den private Udskiftning tillagte, nu under Matr. Nr. 15 matrikulerede Del af den tidligere Fælleslod Matr.-Nr. 14, og hans Paastand gik navnlig ud paa, at han onten skulde kjendes berettiget til at erholde Skjøde paa en Parcel af Matr. Nr. 15, der paa et under Sagen fremlagt Kort er betegnet ved Lit. A, eller at Matr.-Nr. 15 ialfald skulde udskiftes mellem ham og Citanten, saaledes at der tillagdes ham en saa stor Del af Matr.-Nr. 15, som svarede til hans Eiendoms Hartkorn. Ved Underretsdommen er hans subsidære Paastand, som meldt, tagen til Følge, og da bemeldte Dom ikke er kontrapaaanket fra Indstævntes Side, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om, hvorvidt Indstævnte kan fordrø Matr.-Nr. 15 udskiftet mellem hende og Citanten paa den i Underretsdommen ommeldte Maade.

Efter Citantens Anbringende er det paa Grund af en Misforstaaelse fra Concipistens Side, at der i det Skjøde, der under 18de August 1861 meddeltes Niels Christian Hansens Fader paa Parcelen Matr.-Nr. 2 b er tillagt Parcelens Kjøber Andel i Matr.-Nr. 14, og ligesom dette Anbringende i en væsentlig Grad bestyrkes ved det øvrige Indhold af Skjødets — hvori Udstykningsbevillingen af 26de Februar 1861, hvorefter hele den samlede Eiendoms Andel i Matr.-Nr. 14 skulde forblive ved Hovedparcellen, Matr.-Nr. 2 a, paaberaabes som Hjemmel for den stedfundne Afhændelse, og hvori den solgte Parcel nærmere betegnes ved en Henvisning til Udstykningskortet, paa hvilket det efter Proceduren maa antages, at ingen Del af Matr.-Nr. 14 er henlagt til Matr.-Nr. 2 b — saaledes maa det ogsaa bemærkes, at dersom der ifølge Skjødets af 18de August 1861 tilkom Kjøberen af Parcelen Matr.-Nr. 2 b Ret til Andel i Fællesloddet Matr.-Nr. 14, burde denne Ret være gjort gjældende paa Landvæsenkommissionsmødet den 11te Septbr. 1865, der, som meldt, afholdtes for at tage Bestemmelse om den endelige Udskiftning af bemeldte Lod, og hvortil ogsaa Niels Christian Hansens Fader, der dengang endnu var Eier af Matrikulnumrene 2 b og 3, var indvarslet. Dette er imidlertid ikke sket, idet Niels Christian Hansens Fader, der iøvrigt var tilstede ved Mødet og deltog i Forhandlingerne, ikke under samme har gjort Fordring paa nogen yderligere Andel i Matr.-Nr. 14 end den, der

ved den private Udskiftning i 1841 var tillagt ham som Eier af Matr.-Nr. 3, og idet de senere Eiere af Matr.-Nr. 2b herved maa anses afskaarne fra nu at fremkomme med Paastand paa yderligere Andel i Matr.-Nr. 14 eller paa Andel i Matr.-Nr. 15, der ved Udskiftningen maa anses henlagt til Matr.-Nr. 2 a, maa Citantens Paastand om Frifindelse for Tiltale af Niels Christian Hansen eller nu dennes indstævnte Enke blive at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos det Niels Christian Hansens befalede Sagfører for Underretten tilkommende Salair, der findes passende at kunne bestemmes til 40 Kr., bliver at udrode af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse sammesteds har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan ses, at de af Citanten for Underretten henholdsvis den 6te April og den 12te Oktbr. 1877 fremlagte Indlæg ere skrevne paa behørigt stemplet Papir; iøvrigt ses der ikke med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter at være begaaet nogen Stempelovertredelse.

Tirsdagen den 1ste Februar.

Nr. 56. Grosserer **F. W. Fønss** (Selv)
contra

Handelsfirmaet Brødrene Larsen & Co.

(Advokat Henrichsen),

angaaende Betaling af 759 Kr. 20 Øre m. m.

So- og Handelsrettens Dom af 3die April 1879: Indstævnte, Kjøbmand F. W. Fønss, bør til Sagsøgerne, Handelsfirmaet Brødrene Larsen & Co., betale 759 Kr. 20 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 20de Juli f. A. indtil Betaling sker, men iøvrigt bør han for Sagsøgernes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der for Høiesteret ikke er Spørgsmaal om at forandre den indankede Dom, forsaavidt den med Hensyn til enkelte Poster har tillagt Citanten Frifindelse, vil Dommen i Henhold til de deri under den øvrige Del af Sagen

ansøgte Grunde være at stadfæste, idet de Høiestøret af Citanton forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til efter hans subsidiaire Paastand for Høiestøret at nedsætte det idømte Beløb. Processens Omkostninger for Høiestøret findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiestøret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

I den indkaldede Doms Præmisses hedder det: •Ved Sluttedel af 27de Februar f. A. solgte Sagsøgerne, Handelsfirmaet Brødrene Larsen & Co., til Indstævnte, Kjøbmand F. W. Fønss, 1000 Centner Königsberg Rug af Høsten 1877 til en Pris af 685 Øre pr. 100 danske Pund, at modtage i Loveringstiden i Skib ved Bolværk i 1 Levering, at levere her i førstkommende April og Mai paa Kjøberens Anfordring med 14 Dages Varsel, Betalingen skulde ørlægges kontant ved Modtagelsen. Da Indstævnte forholdt sig ganske passiv og Udlobet af Loveringstiden nærmede sig, besluttede Sagsøgerne til Opfyldelsen af deres Forpligtelser at benytte et Parti Königsberger Rug, som de i Slutningen af Mai ventede hertil med Dampskibet »Dagmar»; den 28de Mai underrettede de paa Børsen Indstævnte om, at Rugen vilde være disponibel den følgende Dag, og den 29de Mai Kl. 9 Formiddag gave de ham en Udloveringsseddel, der lød paa, at Rugen skulde modtages samme Dag inden Kl. 4, da Skibet skulde være udlosset. De anmodede ham derhos om en à Conto Betaling paa ca. 5000 Kr., da de i modsat Fald maatte fordrø Betaling for hver 20 Tdr. der udleveredes. Indstævnte ansaa dette sidste Forlangende for uberettiget og da han desuden efter de almindelige Bestemmelser i Sluttedlens § 3 a havde en Modtagelsesfrist af mindst 24 Timer, efterat Udleveringsseddelen var leveret ham, underrettede han samme Dag Sagsøgerne om, at han ikke var istand til at modtage Rugen inden Kl. 4, hvortil han efter Sluttedlen heller ikke var forpligtet. Da Skibet skulde være udlosset, oplagdes Rugen samme Dag i Firmaet F. T. Adolphs Enkes Pakhus og da Indstævnte den 31te Mai om Morgenen (den 30te Mai var Christi-Himmelfartsdag) henvendte sig paa Adolphs Plads for at modtage Rugen, var Skibet afsoilet. Sagsøgerne leverede ham nu en Udloveringsseddel paa den i Pakhuset oplagte Rug, men denne vægrede Indstævnte sig ved at modtage, fordi Rugen efter Sluttedlen skulde leveres fra Skib, idet han derhos paastaar, at de

fordrede, at han skulde betale Oplosningspenge, hvilket imidlertid Sagsøgerne benægte. Den 31te Mai Kl. 7 Eftermiddag stillede Sagsøgerne ham en ny Udleveringsseddel paa et Parti Rug, som laa i Skib, men da denne Udleveringsseddel indeholdt den Bestemmelse, at Rugen skulde betales kontant ved Udleveringen af hver 20 Tdr., og da Rugen desuden skulde have været leveret inden Udgangen af Mai Maaned, og han ikke havde Brug for den i Juni, tilbagesendte han den. Sagsøgerne have derefter ladet det oplagte Parti Rug sælge ved Mægler, hvorved det er udbragt til 620 Øre pr. 100 Pd., hvilket giver en Difference af 650 Kr., og de paastaa nu Indstævnte tilpligtet at betale dette Beløb samt Omkostningerne ved Oplægning paa Pakhus 60 Kr., $\frac{1}{2}$ Maanedes Pakhusleie 25 Kr., Protestomkostninger 19 Kr. 80 Øre, Omkostninger til Partiets Besigtigelse 23 Kr. 50 Øre, Rentotab à 6 pCt. 21 Kr. 75 Øre, Mægler-Courtage 38 Kr. 75 Øre og Svind paa Rugen ca. 685 Pd. 42 Kr. 47 Øre, ialt 881 Kr. 47 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 20de Juli 1878 og Sagens Omkostninger. Indstævnte paastaar sig derimod frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Da Betalingen skulde erlægges kontant ved Modtagelsen, var den af Sagsøgerne stillede Fordring om Betaling for hver 20 Tdr. (et Vognlæs) der udleveredes, berettiget, men derimod maa der gives Indstævnte Medhold i, at han ikke var pligtig at modtage Partiet inden den i den første Udleveringsseddel fastsatte Tid; da Dampskibet hurtigst muligt skulde udlosse og det derfor var nødvendigt at oplægge Rugen, og da det end ikke er paastaaet, at denne herved har lidt nogensomhelst Forringelse, skjønnes det dog ikke rettere, end at Indstævnte tiltrods for Slutsedlens Bestemmelse om at Rugen skulde leveres fra Skib, under disse særegne Omstændigheder maatte finde sig i, at Rugen var bleven oplagt, naar der ikke herved paafortes ham særegne Udgifter, og da han ikke har oplyst, at Sagsøgerne have forlangt saadanne Udgifter godtgjorte, hvilket ikke kan udledes af, at Sagsøgerne ved Notarialprotest af 29de Mai gjorde ham ansvarlig for alle Omkostninger og Følger af hans Vægning ved at afhente Rugen inden Kl. 4, var Indstævnte uberettiget til at vægre sig ved at modtage Rugen fra Pakhus og han maa derfor være pligtig at betale Sagsøgerne, der ved Skjønnsforretning have godtgjort, at Rugen var kontraktmæssig, Erstatning for det dem tilføiede Tab. Selv om det nu ikke ved*) Indstævntes Benægtelse er fuldt oplyst, at den ved Mæglers Slutseddel solgte Rug er den samme, som Indstævnte skulde have, maa det dog anses for tilstrækkelig oplyst, at Prisen paa den Slags Rug dengang var den af Sagsøgerne opgivne og Indstævnte bor derfor betale de forlangte 650 Kr. Endvidere maa han, uanset hans Bemærkning om at Part et ikke

*) skal være: mod.

har ligget $\frac{1}{2}$ Maaned paa Pakhus, betale $\frac{1}{2}$ Maanedes Leie, da Leien ikke i Almindelighed beregnes for kortere Tid, samt Besigtigelsesomkostninger, Mægler-Courtage og Rentetab, i hvilken sidste Henseende Indstævnte ikke har fremsat nogen bestemt Indsigelse. Derimod findes det ikke at kunne paalægges Indstævnte mod hans Protest at betale Omkostningerne ved Oplægningen 60 Kr. og ved de af Sagsøgerne oplagne 2 Protester, der maa betragtes som Sagsomkostninger, samt Tabet paa Svind, da dette ikke tilstrækkelig er oplyst. Indstævnte vil altsaa være at dømme til at betale Sagsøgerne 759 Kr. 20 Øre med Renter, men iøvrigt vil han være at frifinde for Sagsøgenes Tiltale i denne Sag. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Det stempede Papir er rigtig forbrugt under Sagen."

Nr. 277. Handelsfirmaet **C. G. Meyer & Co.**

(Advokat Levinsen)

contra

Bregentved Gisselfeld Birks Skifteret,

der behandler Kjøbmand W. V. Hegelunds Konkursbo (Ingen), angaaende Udlevering af en Del Varer eller Betaling af 1440 Kr. m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 4de November 1880: "De Indstævnte, Handelsfirmaet C. G. Meyer & Co. heraf Staden, bør til Sagsøgeren, Bregentved Gisselfeld Birks Skifteret, der behandler Kjøbmand W. V. Hegelunds Konkursbo, enten udlevere de den 7de Mai d. A. til Overretssagfører Alberti paa de Indstævntes Vegne udleverede Varer eller betale 1440 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 13de August d. A. indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Den 30te April d. A. tilstillede de Indstævnte, Handelsfirmaet C. G. Meyer & Co., Kjøbmand W. V. Hegelund i Karise efter dennes Rekvisition 2 Varepakker mærkede W H (uden Nr.) og W H Nr. 2106, indeholdende forskellige Manufakturvarer. Hegelund var allerede bortreist den 26de April, men Varerne bieve som sædvanligt hentede fra Jernbanestationen af Uhrmager Nielsen, hos hvem Hegelund boede, og Pakkerne bleve aabnede i Hegelunds Boutik af Væver Nielsen, hvem Hegelund engang for alle havde anmodet om at passe Boutiken, naar han selv var fraværende og til hvem Hegelund i Henhold til denne Aftale havde sendt Bud samme Dag, som han afreiste, med Anmodning om, at han vilde komme og passe Boutiken; han havde derefter fra Boutiken solgt nogle af Varerne, men da de Indstævnte havde hørt, at Hegelund var bortreist og efter deres Foregivende frygtede for, at Varerne skulde henligge uden Tilsyn eller komme i Uvedkommendes Besiddelse, sendte de Overretssagfører Alberti den 7de Mai til Karise og denne erholdt de endnu resterende Varer udleverede af Uhrmager Nielsen og Væver Nielsen. Den 14de Mai blev Hegelunds Bo taget under Konkursbehandling i Henhold til Konkurslovens § 41 og Boet søger nu i Henhold til en paa en Skiftesamling tagen Beslutning de Indstævnte tilpligtede enten at udlevere de den 7de Mai d. A. til Overretssagfører Alberti paa de Indstævntes Vegne udlovede Varer eller betale deres Værdi, som efter Fradrag af det Beløb, hvorfor der er solgt i Boutiken, er ansat til 1440 Kr., i sidste Fald med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 13de August d. A. indtil Betaling sker og Sagsomkostninger, hvilken Paastand Sagsøgerne støtte paa, at Uhrmager Nielsen og Væver Nielsen savnede Bemyndigelse til at udlevere Varerne og at Udleveringen i hvert Fald er en Betaling med usædvanlige Betalingsmidler af en ikke forfalden Gjæld og derfor i Strid med Konkurslovens § 20.

De Indstævnte paastaa sig derimod frifundne og tillagte Sagsomkostninger, idet de gjøre gjældende, at Varerne ikke vare komne i Boets Besiddelse da Uhrmager Nielsen og Væver Nielsen vare uberettigede til at modtage dem; at disse i hvert Fald, hvis de vare berettigede til at modtage dem, ogsaa maatte være berettigede til at udlevere dem og at de Indstævnte desuden vare uvidende om, at Hegelund var insolvent.

Efter hvad der er oplyst finder Retten, at det maa statuere, at de nævnte Personer vare berettigede til at modtage Varerne; om de ligeledes vare berettigede til at disponere over Varerne ved at udlevere dem, er mere tvivlsomt; men det er ikke nødvendigt at afgjøre dette, da de Indstævnte i hvert Fald ikke findes at have afkræftet den ifølge Lovgivningen tilstedeværende Formodning om, at de, da Varerne udleveredes til dem,

vare vidende om Hegelunds Insolvents. De have i saa Henseende paaberaabt, at Hegelund altid havde været en ordentlig Betaler, at han den 25de April betalte dem 300 Kr. at Alle i Karise troede, at han var bortreist for at besøge sin Kjæreste og at Grunden til at de forlangte Varerne udleverede, kun var den ovenfor anførte. Fordi Hegelund den 25de April betalte 300 Kr. og fordi hans Naboer i Karise Intet vidste om hans Insolvents, kunde imidlertid gjerne de Indstævnte den 7de Mai være vidende herom, og den af de Indstævnte angivne Grund til at forlange Varerne udleverede synes, da Varerne fandtes i Hegelunds Boutik, ikke fyldestgørende, hvis de virkelig ansaa Hegelund for solvent.

Sagsøgerens Paastand vil derfor være at tage tilfølg, dog at Sagsomkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Det stemplede Papir er rigtigt forbrugt under Sagen.

Fredagen den 4de Februar.

Nr. 24.

Haarslev Sogneraad

(Høiesteressagfører Bagger efter Ordre)

contra

(Gaardmand **Mads Christiansen**

(Høiesterotssagfører Hansen)

angaaende Indstævntes Forpligtelse til at svare Afgift til Skolevæsenet i Haarslev Sogn.

Skovby Herreds ordinaire Rets Dom af 4de April 1876: »Indstævnte Gaardmand Mads Christiansen i Holse bør for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrottens Dom af 3die Februar 1879: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Prokuratorerne Møller i Bogense, Cloos i Odense og Schmidt i Middelfart tillægges i Sa'nir, den Førstnævnte 40 Kr. og hver af de Sidstnævnte 10 Kr., der udredes af det Offentlige. Der forelægges Prokurator Steinthal en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 11te November f. A. fremlagte Indlæg, der er skrevet paa ustempelt Papir.»

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 20de Oktober f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset

at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Ifølge de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilveiebragte, Oplysninger er det i høi Grad sandsynligt, at der fra gammel Tid, endog fra det søttende Aarhundrede, or svaret af hver Gaard i Haarslev Sogn, deriblandt ogsaa den Del af Hølse By, der, som Tilfældet er med Indstævntes Eiendom, henhorte under bemeldte Sogn, en aarlig Afgift til Haarslev Degnekald af to Skjæpper Byg. At dette ogsaa har fundet Sted gjennem dette Aarhundrede, særligt forsaavidt angaar Indstævntes Gaard, derfor taler blandt Andet ikke blot de i Dommen berørte Vidneforklaringer, men ogsaa den sammesteds nævnte gamle Bog med Udskrift »Haarslev Degnebolig 1147«, idet der efter hele den Maade, hvorpaa den er ført, ingen begrundet Tvivl findes at kunne være om, at den indeholder en af de paagjældende Degne forfattet Optegnelso over, hvad de i de anførte Aar have oppebaaret som en Kaldet tilhørende Indtægt, deriblandt af en Gaard, hvoraf Indstævntes Eiendom Matr.-Nr. 3 a, efter det for Høiesteret Oplyste, utvivlsomt udgjør en Del. Da nu derhos den i Dommen citerede Bestemmelse i Reskriptet angaaende Degnenes Indkomster i Fyens Stift og 28de Juni 1740 ikke kan anses for dette Stifts Vedkommende at have villet indføre nogen Forandring i Lovgivningens Bestemmelser, forsaavidt disse gaa ud fra, at der ordentligvis paahviler tiendepligtig Jord en Forpligtelse til at svare den i Lovens 2—15—10 og de sig dertil sluttende senere Lovbestemmelser omhandlede Ydelse til Degnen, maa det antages, at Indstævntes Gaard er pligtig til at svare den i fornævnte Lovartikel ommeldte Afgift og navnlig med den Størrelse, hvormed den fra gammel Tid har været erlagt, hvorved endnu bemærkes, at Matr.-Nr. 3 a efter Proceduren maa anses som Hovedparcellen af den paagjældende Gaard.

Til at indtale den ovenomhandlede Afgift maa Citanterne i Medfør af Lov 8de Marts 1856 § 18 anses berettigede, og det ikke blot forsaavidt Paastanden angaar de efter Sagens Anlæg — efter Proceduren ved hvert Aars Udgang — forfaldende Ydelser, men ogsaa forsaavidt den omfatter Restancerne fra 1863 til 1874, til Beløb 2 Tdr. 6 Skp. Byg, uanset at Indstævntes Gaard i den største Del af dette Tidsrum var

henlagt til en i et andet Sogn beliggende Skole, idet det ikke er oplyst, at den anden Kommunes Skolevæsen skulde have Krav paa Afgiften. Som en Folge heraf vil Indstævnte være at dømme i Overensstemmelse med Citanternes principale Paa-stand, dog saaledes at Processens Omkostninger for alle Retter efter Omstændighederne blive at ophæve, hvorhos de Overrets-prokurator Casse og Høiesteretssagfører Bagger tilkommende Salarier tilligemed de ved Dommen bestemte Salarier saavel som et Beløb af 17 Kr. 60 Øre, som Høiesteretssagfører Bagger har udlagt for nogle Udskrifter, ville være at udrede af det Of-fentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne for Aarene 1863--1874 erlægge 2 Tønder 6 Skjæpper Byg enten in natura eller betalt efter Kapitelstaxt. Saa bør han og for Aaret 1875 og følgende Aar som Eier af Matr.-Nr. 3 a af Holse til Skolevæsenet i Haarslev Sogn aarlig erlægge 2 Skjæpper Byg. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges Prokurator Casse for Overretten 40 Kroner og Høiesteretssagfører Bagger for Høiesteret 150 Kroner, hvilke Salarier tilligemed de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og 17 Kroner 60 Øre til Høiesteretssagfører Bagger for havte Udlæg udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nær-værende i 1ste Instants inden Skovby Herreds Ret paakjendt Sag have Citanterne, Haarslev Sogneraad, efter dertil meddelt fri Proces paastaet Indstævnte Gaardmand Mads Christiansen i Holse tilpligtet, dels at svare inden hvert Aars 31te Decem-ber den hans Eiendomsgaard Matr.-Nr. 3 a, 1 g og 1 h i Holse formentlig paa hvilende aarlige Afgift af 2 Skp. Byg til Skole-væsenet i Haarslev Sogn, dels at refundere Haarslev Kommune den Afgift, der i 11 Aar fra 1863 til 1874 ikke er betalt, med i Alt 2 Td. 6 Skp. Byg in natura eller efter Kapitelstaxt. Subsidiært have Citanterne paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede ommeldte Afgift med et Beløb, der svarer til $\frac{1}{3}$ af

Præstetienden eller $\frac{2}{3}$ Skp. Rug og $\frac{2}{3}$ Fdk. Boghvede, hvorhos de endvidere have nedlagt Paastand paa, at Indstævnte dømmes til at udrede Sagens Omkostninger, som om den ikke havde været beneficeret for deres Vedkommende, saa og Salair til den befalede Sagfører.

Efterat den af Indstævnte nedlagte Paastand, der gik ud paa Frifindelse med Tillæg af Processens Omkostninger skadesløst eller med en passende Sum, ved den den 4de April 1876 afsagte Underretsdøm var taget til Følge, saaledes at bemeldte Omkostninger ophævedes, blev Sagen af Citanterne, hvormer ligeledes hertil er forandret fri Proces, indanket for nærværende Ret, hvor de have paastaaet Underretsdømmen forandret i Overensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Paastand, og Indstævnte domt til at betale Processens Omkostninger i begge Instantser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til deres her for Retten beskikkede Sagfører, Prokurator Casse, hvilket Salair i ethvert Tilfælde paastaas denne tillagt hos det Offentlige.

Indstævnte har derimod procederet til Underretsdømmens Stadfæstelse i alt Fald til Frifindelse med Hensyn til Refusionen af Restancerne og subsidiairt sluttet sig til Citanternes subsidiaire Paastand, hvorhos han i alle Tilfælde har paastaaet Citanterne tilpligtede at betale ham Appellens Omkostninger skadesløst.

Det fremgaar af Sagen, at der ikke siden omtrent Aaret 1860 er erlagt nogen Afgift til Skolevæsenet af Indstævntes ommeldte Gaard i Holse. Hertil har Grunden efter Citanternes Anbringende været, at Sogneraadet i Haarslev Sogn, da det havde næret Tvivl om sin Berettigelse til at opkræve denne Afgift, fordi Indstævntes Gaard i den Tid henhørte under Frederiksmindes Skoledistrikt i Brenderup Sogn, havde undladt at opkræve Afgiften og af Kommunens Kasse erstattet den Afgang, der derved var bevirket i de Skolelæreren i Haarslev tilkommende Indtægter. Da Citanterne imidlertid, efter at Indstævntes Gaard i Aaret 1874 var bleven henlagt under Eilskov Skoledistrikt i Haarslev Sogn, ifølge de af dem indhentede Oplysninger, vare komne til Erkjendelse om, at Indstævntes Gaard formentlig støde havde været afgiftspligtig til Haarslev Degn, og altsaa nu efter de i Lovgivningen med Hensyn til disse Forhold foregaaede Forandringer til Haarslev Kommune, og at den Afgift, som tidligere i en lang Aarrække havde været svaret af den i ommeldte Hensende, havde bestaaet i 2 Skp. Byg aarlig, fordrede Citanterne, at Indstævnte, som efter hvad der er oplyst, ikke har erlagt nogen Afgift til Skolevæsenet i Brenderup Sogn, skulde erkjende sin Forpligtelse til fremtidig at udrede den omhandlede Afgift samt refundere de Præstationer, han ikke havde erlagt siden Aaret 1863. Da Indstævnte imidlertid vægrede sig herved, have

Citanterne sagsøgt ham til Opfyldelse af sin formentlige Forpligtelse.

Forsaavidt Citanterne have forment, at Indstævntes Forpligtelse til at udrede Degnetrave allerede maatte fremgaa af, at Udredelsen af denne Afgift ifølge Ls. 2—15—10 og Fr. 23de Januar 1739 § 6 skulde paahvile al tiendepligtig Jord og altsaa ogsaa Indstævntes Gaard, der horer under denne Kategori, kan der heri ikke gives dem Medhold. Selv om det, efter Emanationen af Pl. 29de April 1740 § 6, kunde antages, at fornævnte Lovartikel ikke havde indskrænket Forpligtelsen til at erlægge Degnetraver til de Jorder, af hvilke Degnetraver til den Tid havde været erlagte, ville disse Lovbestemmelser ikke kunne finde Anvendelse paa Indstævntes Gaard, da det yngre Reskript af 28de Juni 1740 angaaende Degnenes Indkomster i Fyens Stift har foreskrevet for denne Landsdel, i hvilken Indstævntes Gaard er beliggende, at »Bønderne skal være forskaanede for videre Korn at yde til Degnene end de tilforn ydet have, men at Bønderne og Husmændene derimod skal strikte tilholdes at levere det Korn, som de fra Arilds Tid have givet til Degnene eller Skolerne». Da det ved denne Lovbestemmelse, som blev foranlediget ved, at Bønderne besværede sig over Degnenes Forlangende om i Henhold til Frdn. 23de Januar 1739 § 6 at erholde af alle Slags Korn den tredie Del med Præsten, udtrykkelig er paabudt, at Afgiften til Degnene eller Skolerne i Fyens Stift kun skal svares, forsaavidt den har været svaret fra Arilds Tid, maa der herefter gives Indstævnte, som har benægtet, at han eller ham vitterligt nogen af hans Formænd nogensinde har svaret 2 Skp. Byg aarlig eller noget andet Kvantum enten in natura eller i Penge til Degnen i Haarslev, til hvem han kun en enkelt Gang kan have gjort en Foræring bl. A. af en Smule Byg, Medhold i, at den paastaade Afgiftspligt kun vil kunne paalægges hans Eiendom, forsaavidt Citanterne, hvem Bevisbyrden maa paahvile, maatte inod hans Benægtelse have oplyst, at den har paahvilet den fra Alderstid.

(Fortsættes i næste Nr.).

Cydonæalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Færdig fra Trykkeriet den 4. Marts 1881.

Færd. Ejeldsøes Bøgetrykkeri, Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protokollsekreterere.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 47—48.

(Fortsættes fra Nr. 46).

Nr. 24

Haarslev Sogneraad
(Høiesteretssagfører Bagger efter Ordre)
kontra

Gaardmand Mads Christiansen (Høiesteretssagfører Hansen).

At dette har været Tilfældet, idet der i saadan Tid er svarret 2 Skp. Byg aarlig af Indstævntes Gaard til Degnen i Haarslev, have Citanterne ogsaa forment at have oplyst ved de af dem under Sagen tilveiebragte Bevisligheder, men forsaavidt de i saa Henseende have paaberaabt sig en gammel med Udskrift »Haarslev Degnebolig 1147« forsynet med Begyndelsen af dette Aarhundrede begyndende Bog, i hvilken en af de tidligere Eiere af Indstævntes Gaard findes opført som havende leveret 2 Skp. Byg i ethvert af Aarene fra 1805 til 1808 og fra 1811 til 1821, medens han for Aaret 1809 er anført som Yder af 2 Skp. Boghvede, kan der ikke, selv om det kunde antages, at denne Bog var fort af vedkommende Degn, hvørom enhver Oplysning savnes, og at de Optegnelser, der indeholdes om ydede Præstationer, angik Pligttydelser til Degnene, tillægges den nogen Beviskraft, og ligesaa lidt vil den Omstændighed, at der i et for Aaret 1863 over Indtægter og Udgifter ved Lærernes Lønninger m. m. for Haarslev med flere Skoler af Haarslev Sogneforstanderskab udfærdiget Regnskab findes anmærket, at 4 Skp. Byg, som tidligere udrededes af 2 Gaarde i Hølse in natura, ikke ere svarede i nogle Aar, hvorved efter Citanternes Angivelse sigtes til den Afgift, Indstævntes Gaard og hans Nabogaard tidligere havde svarret, og at Indstævntes Gaard er opført paa en af Haarslev Sogneraad forfattet Fortegnelse af 25de Juni 1875 over det Degnekorn, der svares af alle tiendepligtige Eiendomme i Sognet, som svarende 2 Skp. Byg, kunne tillægges nogen Betydning ved Spørgsmaalet om Beviset for Indstævntes Forpligtelse, og det

saa meget mindre som det ikke af fornævnte Regnskab eller paa anden Maade med Bestemthed fremgaar, at Indstævntes Gaard er en af de 2 omhandlede Gaarde, der tidligere have udredet Afgiften, og Fortegnelsen over de afgiftspligtige Eiendomme er forfattet af den Berettigede selv. Vel er der ved de af Citanterne efter Sagens Indankning i Henhold til den meddelt allerhøieste Bevilling af 27de September 1876 forto Tingsvidner fremkommet nogen Formodning for, at den omtvistede Afgift har været erlagt af Indstævntes Gaard, men da de under disse Tingsvidner afgivne enlige Vidnesbyrd, som gaa ud paa, at en Præstation af 2 Skp. Byg er erlagt til Degnen i Haarslev dels af Indstævnte selv, dels af hans Formænd, kun angaa en meget begrændset Del af den Aarrække, hvorom der maatte være Spørgsmaal, for at Indstævntes Eiendom skulde kunne anses afgiftspligtig, og Vidnerne derhos ikke have nogen Kundskab om, hvorvidt Ydelsen var en Følge af blot Villighed eller en Forpligtelse, skjønnes der ikke at være tilveiebragt Bevis for, at den tidnævnte Præstation af 2 Skp. Byg aarlig eller nogen anden Præstation til Skolevæsenet i Haarslev Sogn har paa-hvilet Indstævntes Gaard fra Alders Tid.

Som Følge heraf vil der ikke kunne gives Citanterne Medhold i nogen af deres Paastande, hvorimod Indstævntes Paastand om Underrettsdommens Stadfæstelse vil være at tage til Følge, uden at det findes fornødent nærmere at gaa ind paa de af ham til Støtte for hans Frifindelse med Hensyn til Restancerens Erlæggelse til Citanterne iøvrigt anførte Grunde.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der efter derom nedlagt Paastand vil være at tillægge Prokurator Møller i Børgense, hvem der ved Underrettsdommen uden Foie er nægtet Salair som for Citanterne beskikket Sagfører for denne hans Virksomhed samt for at have mødt under et af de foranførte Tingsvidner 40 Kr. og Prokuratorerne Cloos i Odense og Schmidt i Middelfart, som ligeledes have givet Møde for Citanterne under optagne Tingsvidner, hver 10 Kr., hvilke Salairer ville være at udredo af det Offentlige, medens der efter Sagens Udfald ikke vil kunne tilkjendes Overretsprokurator Casso noget Salair. For saa vidt Sagen for Citanternes Vedkommende har været beneficieret, attesteres, at Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Der vil være at forelægge Prokurator Steinthal en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 11te November f. A. fremlagte Indlæg, der er skrevet paa ustomplot Papir. Iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse her for Retten. •

Nr. 25.

Haarslev Sogneraad
(Høiesteretssagfører Bagger efter Ordre)
kontra
Gaardmand **Morten Larsen**
(Høiesteretssagfører Hansen).

Høiesterets Dom.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne for Aarane 1863—74 erlægge 2 Tønder 6 Skjæpper Byg enten in natura eller betalt efter Kapitelstaxt. Saa bør han og for Aaret 1875 og følgende Aar som Eier af Matr.-Nr. 2a af Hølse til Skolevæsnet i Haarslev Sogn aarlig erlægge 2 Skjæpper Byg. Processens Omkostninger for alle Rotter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges Prokurator Casse for Overretten 40 Kroner og Høiesteretssagfører Bagger for Høiesteret 150 Kroner, hvilke Salarier tilligemed de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte udredes af det Offentlige.

(Denne Sag er i alt Væsentligt lig med den umiddelbart foregaaende).

Mandagen den 7de Februar.

Nr. 349. Muremester **F. Danielsen** (Ingen)
kontra

Grosserer og Tømmerhandler **A. Hindenburg**
(Høiesteretssagfører Asmussen)

angaaende Stadfæstelse af en foretaget Arrestforretning for en Fordring paa 2950 Kr. m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Decbr. 1880: »Den paastævnte Arrestforretning bør, forsaavidt angaar et Beløb af 400 Kr., være ophævet, men iøvrigt bør den som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte, Muremester F. Danielsen, bør til Citanter, Grosserer og Tømmerhandler A. Hindenburg, betale 2950 Kr. med Renter deraf 5

pCt. p. a. fra den 22de Oktober f. A. til Betaling sker, samt bemeldte Arrestforretnings Omkostninger med 38 Kr. 48 Øre. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.«

Høiesterets Dom.

Da Kontracitanten, efterat Hovedcitanten havde udtaget Stævning, hvorved den i nærværende Sag inden Landsoversamt Hof- og Stadsretten den 13de December f. A. afsagte Dom paaankes til næste Høiesteretsaar til Underkjendelse og Forandring, ifølge dertil meddelt Antecipationsbevilling har under 21de f. M. kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedcitanten, skjøndt lovlig varslet, ikke ved Sagens Foretagelse i Høiesteret har givet Møde, vil den af Kontracitanten nedlagte Paastand om Dommens Stadfæstelse være at tage til Følge, hvorhos Hovedcitanten bliver at tilpligte at betale Kontracitanten efter dennes Paastand Processens Omkostninger for Høiesteret, der bestemmes til 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Kontracitanten med 200 Kroner; saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Under 14de November 1878 oprettedes der mellem Indstævnte Murermester F. Danielsen som Bygherre og Tømrermester C. T. Roulund som Bygmester en Arbeidskontrakt angaaende Opførelsen af en Bygning paa Eiendommen Nr. 31 og 33 i Møllegade heri Staden, ifølge hvilken Kontrakt bemeldte Tømrermester Roulund paatog sig at udføre Tømrerarbeidet ved bemeldte Bygning med Tillæg af de dertil fornødne Materialier for et Vederlag af 10,650 Kr., der skulde erlægges paa følgende Maade:

1) For hvert af de første 5 Bjælkelag	200 Kr. . .	1000 Kr
2) Naar Bygningerne vare reiste og under Tag	. . .	3500 . .
3) Naar Gulvene vare lagte og Trapperne med Tilbehør opsatte		2800 —
4) I Kreditforeningens Juni Termin 1879 Resten med		3350 —

Ialt 10,650 Kr.

Af det saaledes bestemte Vederlag transporterede Tømrmester Roulund ifølge tvende under nærværende Sag fremlagte Transporter af 30te November 1878 og 27de Februar 1879 til Citanten, Grosserer og Tømrerhandler A. Hindenburg, henholdsvis 7000 Kr. og 1650 Kr., nemlig ifølge den førstnævnte Transport henholdsvis 2500, 2000 og 2500 Kr. af de ovenfor under 2, 3 og 4 nævnte Beløb og ifølge den sidstnævnte Transport Resten af de under 3 og 4 nævnte Beløb, altsaa henholdsvis 800 og 850 Kr.

Det er under Sagen in confesso, at, medens Indstævnte har betalt de under 1, 2 og 3 opførte Beløb af tilsammen 7300 Kr., har han endnu ikke erlagt det ifølge Kontrakten i Kreditforeningens Juni Termin 1879 forfaldne Restbeløb af 3350 Kr., og, efterat Citanten under 22de Oktober f. A. havde ladet foretage en Arrestforretning hos Indstævnte til Sikkerhed for bemeldte Beløb med Renter og Omkostninger, har han ifølge Stævning af 1ste November f. A. under nærværende Sag paastaet bemeldte Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt samt Indstævnte tilpligtet at betale det nævnte Beløb af 3350 Kr. med Renter deraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 22de Oktbr. f. A. til Betaling sker, samt Sagens og Arrestforretningens Omkostninger skadesløst. Under Proceduren har Citanten dog nedsat det paastævnte Beløb med 400 Kr.

Indstævnte har principaliter paastaet den ovennævnte Arrestforretning ophævet og sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens skadesløse Omkostninger; subsidiairt har han paastaet sig frifunden mod at betale de paastævnte 3350 Kr. med Fradrag af et saa stort Erstatningsbeløb, som Retten maatte finde billigt og passende, mindst 400 Kr., samt at Arrestforretningen i alt Fald ophæves for Erstatningsbeløbets Vedkommende.

Til Støtte for sin principale Paastand har Indstævnte gjort gjældende, at Citanten skulde være inkompetent Sagsøger; idet de ovennævnte Transporter skulde være ugyldige, i hvilken Henseende Indstævnte navnlig har anført, at Transporterne ere udstedte, forinden det omkontraherede Arbejde var præsteret og forinden Fordringerne paa de i Transporterne ommeldte Dele af det akkorderede Vederlag vare forfaldne, at Transporterne Intet indeholde om, at Valuta var ydet, eller hvorledes det skulde ydes, at ikke Citanten, men Tømrmester Roulund har oppebaaret og kvitteret for de Beløb af tilsammen 7300 Kr., som Indstævnte har afbetalt paa det akkorderede Vederlag, samt at de enkelte Udbetalinger ifølge Roulunds indstændige Anmodninger til Indstævnte fandt Sted forinden de kontraktsmæssig stipulerede Tidspunkter.

Ligesom imidlertid ingen af de af Indstævnte saaledes anførte Omstændigheder og navnlig ikke heller den Omstændighed,

at Transporterne vare udstedte, forinden Arbeidet var præsteret eller Fordringerne forfaldne, i og for sig kunne betage Transporterne deres Gyldighed, saaledes savnes der ogsaa al Foie til af de nævnte Omstændigheder at udlede, at Transporterne, som af Indstævnte gjort gjældende, skulde være udstedte pro forma, og dette Sidste tør saameget mindre statueres, som Citanten uimodsaagt har anført, at Beløbene ere hævede af Roulund efter Fuldmagt fra Citanten.

Indstævnte har dernæst gjort gjældende, at forskjellige af de af Tømremester Roulund i den omhandlede Bygning anbragte Gulve skulde være ukontraktmæssige, navnlig i Henseende til Beskaffenheden af de af Bygmesteren anvendte Materialier, og at dette ogsaa var bleven erkjendt af Tømremester Roulund ikke blot strax efter, men ogsaa under Arbeidets Udførelse. Til Bevis herfor har Indstævnte foruden et Tingsvidne fremlagt saavel en Under- som Overskjønsforretning, ifølge hvilken 8 af de Skjønsmændene paaviste Gulve vare mindre gode og enkelte af de ilagte Bræder burde have været kasserede ved Gulvenes Lægning. Skjønsmændene have vel ikke anset de nævnte Gulves Omlægning for Øieblikket for nødvendig, men mene dog, at de om kortere Tid end almindelig ville være at omlægge, og anslaa Forringelsen i Gulvenes Værdi i Underskjønsforretningen til 500 Kr., men i Overskjønsforretningen kun til 400 Kr.

Forsaavidt nu Indstævnte har forment, at han paa Grund af de nævnte Mangler ved nogle af de anbragte Gulve helt eller delvis skulde kunne fritages for Betaling af det paastævnte Beløb, bemærkes, at der i hvert Fald ikke i det paastævnte Beløb af Hensyn til de oftnævnte Mangler ved Gulvene vilde kunne fradrages noget større Erstatningsbeløb end de i den fremlagte Overskjønsforretning ommeldte 400 Kr., og da nu Citanten efter bemeldte Forretnings Fremlæggelse har nedsat sin Fordring med dette Beløb, vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanten de paastævnte 3350 Kr. med Fradrag af bemeldte 400 Kr., altsaa 2950 Kr., med Renter deraf som paastaaet. I Overensstemmelse hermed vil den paastævnte Arrestforretning blive at ophæve, forsaavidt angaar de nævnte 400 Kr., men iøvrigt at stadfæste, hvorhos Indstævnte vil være at tilpligte at betale Citanten Arrestforretningens Omkostninger med 38 Kr. 48 Øre. Derimod findes Processens Omkostninger efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen .

Nr. 321.

Advokat Levinsen
kontra**Amalie Marie Sophie Winther**

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Decemder 1880:
 »Arrestantinden Amalie Marie Sophie Winther bør straffes med Forbedringshusarbeide i 2 Aar og betale denne Aktions Omkostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Bocher, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Arrestantinden Amalie Marie Sophie Winther er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen mod det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overberist at have ved flere Leiligheder i sine Tjenester frastjålet sine Husbonds eller deres Husstands forskjellige Gjenstande, hvortil hun maa antages at have havt ubindret Adgang.

Medens hun i Lobet af et Aar indtil den 1ste Decemder f. A. tjente Grosserer L. R. Gram, frastjal hun denne 1/2 Pd. Chokolade, en Bog, en Vase og nogle Vidskestykker, i det Hele af Værdi 3 Kr. 45 Ore, og sin Medtjenerinde Augusta Hansen et Par Underbenklæder af Værdi en Krone, og i Februar Maaned d. A. Prokurator Carl Christian Torp, hvem hun dengang tjente, 7 Flasker Vin af Værdi 14 Kr. Endvidere stjal hun i April Maaned d. A., da hun tjente Fabrikant Lovener, fra en hos ham boende Slægtning Thyra Valgerda Burmeister et Toiletspeil og et Shawl, tilsammen vurderet til 12 Kr., og i sine senere Tjenester hos Bankassistent Victor Cyrille Gamel og hos fornævnte Grosserer L. R. Gram, fra Førstnævnte et Lommespeil vurderet til 35 Ore og fra sin Medtjenerske Elna Pehrson et Forklæde og et Skjort ialt vurderet til en Krone.

Derimod vil Arrestantinden ikke mod sin Benægtelse kunne anses overbevist at have villet tilegno sig en i hendes Besiddelse forefunden Bog og en Dug, som fornævnte Grams Hustru

maa antages at have overladt hende til Brug, eller et Tjenestepige Thora Hansine Thomsen tilhørende Par Strømper, som Arrestantinden paastaar at have taget i Varetægt for denne og forglemt at aflevere.

Efter det Foranførte vil Arrestantinden, der er født den 20de Februar 1843 og senest ved Høiesteretsdom af 22de December 1870 anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbeide i 1 Aar, blive at domme efter samme Lovs § 232, 1ste Led, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Straf af lige Arbeide i 2 Aar.*

Nr. 346.

Advokat Halkier
kontra

Gustav Adolf Bergcreutz (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Blodskam og uterligt Forhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Januar 1881:
•Arrestanten Gustav Adolf Bergcreutz bør straffes med Tugthusarbeide i otte Aar og udrede denne Aktions Omkostninger, hvorunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Gustav Adolf Bergcreutz, hvis opgivne Alder af 40 Aar er skjønnet af Retten at stemme med hans Udseende og som ikke findes forhen straffet her i Landet, er under nærværende mod ham for Blodskam og uterligt Forhold anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser, idet han oftere har behandlet sin den 4de December 1865 i Ægteskab fødte Datter Amalie Charlotte Bergcreutz paa uterlig Maade, som det maa antages fra hendes 7de Aar til Foraaret 1874 og atter fra Efteraaret 1875 til hun blev henved 11 Aar gammel, og i de samme

Tidsrum gjentagne Gange fuldbyrdet legemlig Omgang med hende, ligesom han nogle Gange har udvist uterligt Forhold overfor sin den 11te Marts 1868 fødte Datter Anna Marie Bergcreutz, som det maa antages fra Midten af 1876 til ind i Aaret 1879.

Paa Grund af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 161 jfr. 173 og efter sammes § 176 jfr. §§ 161 og 173 efter Omstændighederne med Tugthusarbeide i 8 Aar.*

Nr. 336.

Advokat Henrichsen

kontra

Mathias Frederiksson (Defensor Nollomann),
der tiltales for Forsøg paa Tyveri og Vold.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Januar 1881:
•Arrestanten Mathias Frederiksson bør straffes med Forbedringshusarbeide i 3 Aar samt efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salairer til den i Sagen befalede, senere ved Døden afgaaede Prokurator Delbancos Bo og til Defensor, Prokurator Kaas, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Nollomann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Arrestanten Mathias Frederiksson tiltales under nærværende Sag for Forsøg paa Tyveri og for Vold. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han, der er født i Sverig og er en derfra undvegen Fange, den 11te Oktober f. A. om Aftenen er ankommen hertil Staden, forsynet med Redskaber, som han havde kjøbt for ved Afbenyttelse af samme at begaa Indbrudstyverier her, og at han allerede den paafølgende Nat har, for at skaffe sig Adgang til en Kjælderleilighed i Eiendommen Nr. 15 i Stormgade, hvor Værtshushol-

der Soren Petersen bor og har Beværtning og her begaa Tyveri, søgt med et Centrumsbor at udbore en Fylding i et Skod, der var anbragt for Døren, der fra Gaden førte til Beværtningslokalet, men at han har maattet opgive Fuldbyrdsolen af dette sit Forsæt som Folge af, at han, endnu inden han havde faaet Fyldingen helt udboret, blev forstyrret i sin Gjerning og for at undgaa Paagribelse maatte tage Flugten. Det er derhos paa samme Maade bevist, at han paa denne sin Flugt, paa hvilken han blev forfulgt og et Par Gange indhentet af Student Hans Christian Nisson og Inspektionsbetjent Nr. 88 Petersen, og tilsidst paagrebet af de posthavende Politibetjente Nr. 201 Steenberg og Nr. 269 Møller, har med et $3\frac{1}{2}$ Tomme langt, paa det bredeste Sted 5 Linier brodt, i en skarp Spids udløbende Blad af en Kniv, han holdt i Haanden, rettet forskjellige Stød imod de 4 nævnte Personer, af hvilke Knivstød flere ikke ramte Vedkommende, et ramte Nissen i venstre Underarm og et andet Petersen i Brystet; uden dog at saare dem, idet de tykke Vinterfrakker, de vare iførte, afbødede Virkningen af Stødet, et tredie derimod tilføiede Petersen et Saar i venstre Overarm, hvilket — efter Udvisende af Erklæringer, afgivne af Politilægen — var ca. 1 Tomme dybt og $\frac{3}{4}$ Tomme bredt men som iøvrigt allerede inden 14 Dages Forlob var lægt og ikke kan antages at ville medføre skadelige Folger for Petersens fremtidige Helbred. Det er endelig paa samme Maade bevist, at Arrestanten, medens han, efterat være afvæbnet og paagrebet af de to ovennævnte Politibetjente blev ført til 1ste Politistation, har af al Kraft gjort Modstand mod at føres derhen, ved at slaa og sparke om sig. Inspektionsbetjent Petersen var ved den heromhandlede Leilighed civilklædt. Arrestanten har imidlertid forklaret, at han, da han bibragte denne det Stød, der, som anført, saarede ham, havde hørt Petersen støde i sin Signalfloite og heraf skjønned, at han var en Politifunktionair. Efter hvad han iøvrigt har forklaret, har han brugt Kniven mod de Vedkommende for at hindre dem i at paagribe ham, og har hans Hensigt været den at tilføie dem Saar, der vare tilstrækkelige til Opnaaelsen af bemeldte hans Oiemed. At han ved at benytte en Kniv af foranførte Beskaffenhed og under Omstændigheder, hvor han ikke kunde se eller beregne, hvor han ramte, let kunde have foraarsaget en langt større Skade end sket er, vil han selv have indset. Til at forkaste disse hans Forklaringer giver det Oplyste ikke Føie.

I Medfør af det Ovenanførte og idet Aktionsordren ikke findes at kunne være til Hinder herfor, vil Arrestanten, hvis opgivne Alder af 30 Aar er skjønned at stemme med hans Udseende og som ikke er funden forhen straffet heri Landet, være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 46, efter dens § 203 jfr. § 46 og efter dens § 100, jfr. tildels § 203, og findes

Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshusarbeide i 3 Aar. Arrestanten, der som det fremgaaer af det Ovenanførte — ikke i de sidste 5 Aar har havt stadigt Ophold heri Landet, vil derhos i Medfør af Straffelovens § 16 være at domme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.*

Tirsdagen den 8de Februar.

Nr. 330.

Advokat Klubien

kontra

Lars Eckardtsen eller **Eggertsen**

(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Vends Herreds Extraretsdom af 27de September 1880: •Arrestanten Lars Eckardtsen bør straffes med Tugthusarbeide i 4 Aar; saa bør han og udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder Salair til Aktor, Prokurator Møller og Defensor, Prokurator Schmidt, henholdsvis 10 og 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de December 1880: •Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Løth og Kaas, betaler Arrestanten Lars Eckardtsen eller Eggertsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiestorets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anset dels efter Straffelovens § 232 for syvende Gang begaaet Tyveri, dels efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lars Eckardtsen eller Eggertsen bør honsættes til Tugthusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiestoret betaler Tiltalte til

Advokaterne Klubien og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende fra Vends Herrods Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lars Eckardtsen eller Eggertsen for Tyveri og Betleri, i hvilke Henseender det ved Arrestantens egon af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er godtgjort, at han, hvem det af Bestyrelsen for Fjeldsted-Horndrup Sogns Fattiganstalt »Aalund«, hvor han var indlagt efterat have udstaaet en ham ved Wedellsborg Birks Extraretsdom af 3die August d. A. for bedrageligt Forhold idomt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, var tilladt den 25de August d. A. at forlade Anstalten for at søge Arbeide og honte noget Toi paa Vigelse ved Odense, Natten forud nysnævnte Dag forlod Anstalten og ved sin Bortgang tilvandt sig et til 8 à 10 Kr. vurderet Par Benklæder, som hang ved Døren i det Kammer, hvori Arrestanten laa, og som tilhørte et i samme Kammer boende Fattiglem. Paa Vigelse, hvor det ikke lykkedes Arrestanten at faa Arbeide, bortbyttede han de ommeldte Benklæder mod et Par af ringere Beskaffenhed og mod en Byttesum af 5 Kr., hvorefter han vandrede om paa Eyen forat søge Arbeide, idet han, efterat nysnævnte Beløb og de Penge, han havde med sig fra Fattiganstalten, vare opbrugte, ernærede sig ved Betleri, indtil han den 8de September d. A. blev anholdt. Benklæderne ere bragte tilstede under Sagen og udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For det saaledes udviste Forhold maa det billiges, at Arrestanten, som er født den 24de September 1835 og som findes senest at være straffet som ovenmeldt, tidligere har været anset 6 Gange for Tyveri, senest ved Wedellsborg Birks Extraretsdom af 27de November 1877 i Medfør af Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder, samt gjentagne Gange for Løsgængeri og Betleri, ved den indankede Dom paany er anset efter nævnte § i Straffeloven og efter Lov 3die Marts 1860 § 3, men findes Straffen, der ved Dommen er fastsat til Tugthusarbeide i 4 Aar efter Omstændighederne passende i det Hele at kunne bestemmes til lige Arbeide i 2 Aar.

Nr. 331.

Advokat Nullemann
kontra**Georg Philip Ferdinand Kettner**

(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Oktbr. 1880: »Arrestanten Georg Philip Ferdinand Kettner bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salairer til Aktor, Prokurator Hude, og Defensor, Prokurator Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Decbr. 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Rode, bør Arrestanten Georg Philip Ferdinand Kettner udrede 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Honhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nullemann og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Georg Philip Ferdinand Kettner for Tyveri.

I saa Henseende er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 6te September d. A. om Morgenen, medens det endnu var mørkt, er gennem en aabentstaaende Dor gaaet ind i Kostalden paa Maglegaard ved Roskilde og derfra ligeledes gennem en aabentstaaende Dor ind i et ved Stalden værende Kammer, og at han der har tilegnet sig nogle paa en Væg lige indenfor Døren hængende Klædningsstykker, nemlig en Frakke og et Par Benklæder, der tilhorte Røgter Peder Olsen, og som ere vurderede henholdsvis til 5 Kr. og 4 Kr., samt at han ligeledes i Kammeret har tilvendt sig et Par paa Gulvet staaende Fjederstøveler, der tilhorte tjenestdreng Johan Rasmus Pedersen og som

ere vurderede til 1 Kr. De stjaalne Gjenstande ere udleverede Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa Erstatning.

Det er paa lige Maade godtgjort, at Arrestanten Natten mellem den 9de og 10de September d. A. har skaffet sig Adgang til et Loftskammer i Beværtningsstedet »Amerika« i Roeskilde ved i en lille Forstue mod Gaden, til hvilken Døren stod aaben, at træde paa Dørhaasen eller Fyldingen og derved gjen-nem en aabeutstaaende Lem at svinge sig op paa Loftet og derfra atter begive sig ind i Kammeret, hvortil Døren ikke var aflaaaset, og at han i dette Kammer, hvor han hørte en Person sove og et Uhr dikke, ved at føle sig for fik fat paa et Sadelmagersvend Tschirch tilhørende Uhr med vedhængende Kjæde, som han tilvendte sig, saunt at han ligeledes af en Portemonnaie, som han fandt i et Par Beuklæder, som han havde faaet fat i, tilegnede sig et deri værende Pengebeløb, som Bestjaalne, Arbeidsmand Rasmus Rasmussen, har ansat til 95 Øre, hvorpaa han, da han hørte en Person røre sig i en Seng, skyndte sig tilbage ad samme Vei, som han var kommen. Uhret med Kjæden, der ialt er vurderet til 10 Kr., er udleveret fornævnte Tschirch, der ligesom Rasmus Rasmussen har frafaldet Krav paa Erstatning. Opgangen til det omhandlede Loftskammer er egentlig ad en Trappe fra en lille Forstue ud til Gaarden, men naar Beværtningen er lukket, pleie de i Loftskammerne Logerende at skaffe sig Adgang til disse paa den af Arrestanten benyttede Maade, og Arrestanten, der tidligere havde logeret i det nævnte Beværtningssted, var herfra bekendt med Lokaliteterne.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 15de Decbr. 1847, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet for Tyveri og Bedrageri og senest ifølge Høiesterets Dom af 21de Octbr. 1878 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, i Medfør af Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbeide i 2½ Aar, nu atter være at anse efter den nævnte Lovbestemmelse for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, idet nemlig ogsaa det sidstomhandlede Tyveri, som i Underrettsdommen er betragtet som Indbrudstyveri, findes at maatte betragtes som simpelt Tyveri.

Da imidlertid den i Underrettsdommen valgte Straf af Tugthusarbeide i 3 Aar findes passende, og da det ligeledes bifaldes, at det er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil Underrettsdommen saaledes være at stadfæste.

Nr. 345. Høiesteretssagfører Hansen
kontra

Christian Johan Edvard Møller

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Ringsted Kjøbstads Politirets Dom af 24de November 1880: •Arrestanten Christian Johan Edvard Møller bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udredo alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te December 1880: •Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Raasloff, betaler Arrestanten Christian Johan Edvard Møller 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Da Arrestanten Christian Johan Edvard Møller, der er født den 3die Oktober 1849 og som er straffet mange Gange tidligere, sønset ifølge Høiesteretsdom af 27de Januar 1874 efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Ribe Kjøbstads og Kolding Kjøbstads Politiretters Domme af 25de Oktober og 6te November 1878 ifølge Lov af 3die Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 3 og i 5 Dage og ifølge Ringsted Kjøbstads Extraretsdom af 24de Mai 1879 efter Straffelovens §§ 232 og 254 samt efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, under nærværende mod ham for Løsgænger og Betleri ved Ringsted Kjøbstads Politiret anlagte og derafra hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse, der støtter med det iøvrigt Oplyste, er overbevist at have fra den 9de November d. A. (d: 1880), da han udeblev fra Arbeidsanstalten paa Ladegaarden, hvor han var udlagt, til den 11te November d. A., da han blev anholdt i Ringsted, streift arbeidslos om-

kring uden at søge noget Erhverv og ernæret sig ved Betleri, vil han paany være at anse efter § 1 jfr. 5 i Lov af 3die Marts 1860 og da den ved den indankede Dom, der har anset ham efter de samme Straffebestemmelser, valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage findes passende og dens Bestemmelse om, at Sagens Omkostninger ville være at udrede af Arrestanten, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste.*

Onsdagen den 9de Februar.

Nr. 329.

Advokat Hindenburg

kontra

Mette Helvig Christensen
og **Karen Marie Mandrupsen**
(Defensor Bagger).

der tiltales for Tyveri og Losgængeri samt for Overtrædelse af Straffelovens §§ 180 og 181 og L. 10de April 1874, dens § 10.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 11te November 1880: »Arrestantinden Mette Helvig Christensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Arrestantinden Karen Marie Mandrupsen til lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage. Derhos bør de En for Begge og Begge for En udrede 20 Kr. i Erstatning til Randers Sygehus og Sagens samtlige Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Prokurator Jacoby, 12 Kr., og til Defensor, Cancelliraad Olsen, 8 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Decbr. 1880: »De Tiltalte Mette Helvig Christensen og Karen Marie Mandrupsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og Erstatningen samt Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, dog saaledes at Salairret til Defensor for Underretten fastsættes til 10 Kr. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, maa det billiges, at de Tiltalte ere idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød, men Straffetiden findes at burde bestemmes, som ved Underretsdømmen sket, til 6 Gange 5 Dage for Mette Christenson og til 5 Gange 5 Dage for Karen Mandrupsen. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Overretsdømmen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffene bør Bythingsdommen, men forøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Bogge og Begge for En til Advokat Hindenburg og Høiesteretsagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Mette Helvig Christensen og Karen Marie Mandrupsen for Tyveri og Løsgængeri samt for Overtrædelse af Straffelovens § 180 og 181 samt L. 10de April 1874 § 10.

Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte Mette Helvig Christensen — der gjentagne Gange af Politiet var advaret mod at søge Erhverv ved Utugt, ligesom hun den 24de Juli d. A. af Politiet i Aarhus ved sin Hjemsendelse derfra til Boddum Sogn havde modtaget Tilhold bl. A. om ikke at indfinde sig i Aarhus uden at melde sig for Politiet med Tilkjendogivende, at Overtrædelsen af dotte Tilhold vilde paadrage hende Straf for Løsgængeri — midt i Septbr. Maaned d. A. kommen til Randers, hvor hun, efterat have tilstaaet paany at have drevet Utugt for Betaling, blev arresteret og derpaa, efter endvidere at have erkjendt at have opholdt sig nogle Dage i Aarhus uden at melde sig for Politiet, blev, som lidende af venerisk Sygdom, indlagt paa Sygehuset, hvor hun kom til at dele Værelse med Tiltalte Karen Marie Mandrupsen, der ligeledes tidligere gjentagne Gange af Politiet var advaret mod at drive Utugt for Betaling og var bleven indlagt paa nysnævnte Sygehus for venerisk Sygdom, hvorhos hun den 28de September d. A. havde faaet Tilhold af Politiet blandt Andet om ikke at unddrage sig Fattigvæsonots Forsorg, idet det var blevet hende betydet, at Overtrædelse af Tilholdet vilde medføre Straf efter Løsgængerilovgivningen.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det nu tilstrækkelig godtgjort, at de, efterat være

blevne enige om at ville undvige fra Sygehuset, have af dettes Inventarium tilvendt sig to Tæpper, der hørte til to i Stuen staaende ubenyttede Senge, og deraf forfærdiget sig hver en Kaabe, samt endvidere et Lagen, hvoraf Karen Marie Mandrupsen syede sig et Skjort og et Par Benklæder, medens Mette Helvig Christensen af et Haandklæde syede sig et Snoreliv; desuden tilvendte de sig hvor en af Sygehusets Nattroier, og Karen Marie Mandrupsen tillige en Særk, hvorhos Mette Helvig Christensen tilvendte sig et Økonomens Datter tilhørende Lomme-tørklæde, der var hende leveret, for at hun skulde hække Blonder derom, og de forlode derpaa Natten mellem den 9de og 10de Oktbr. Sygehuset, idet de ved Hjælp af tre sammenbundne Lagener firedede sig ned fra deres Værelse paa 1ste Sal. De begave sig derefter samme Nat paa Veien til Aarhus, hvor de ankom den følgende Dag og forbleve et Par Dage, idet de lode sig bruge til Utugt for Betaling, uagtet de — efter hvad de begge særlig have indrømmet — vidste, at de endnu ikke varo helbredede for den Sygdom, for hvilken de, som meldt, havde været indlagte paa Sygehuset i Randers, hvorhos det maa antages, at Mette Helvig Christensen ei heller ved denne Leilighed har meldt sig for Politiet i Aarhus.

De Sygehuset tilhørende Gjenstande, som de Tiltalte, som ovenmeldt, have tilvendt sig, ere tilsammen ansatte til en Værdi af 32 Kr. 50 Ore, og efterat de Klædningsstykker, som de havde forfærdiget af Tæpperne, Lagenet og Haandklædet, saavel som Nattroierne og Særken ere bragte tilstede under Sagen og udleverede til Sygehusets Inspektør, der ligeledes har faaet det Økonomens Datter tilhørende Lomme-tørklæde udleveret, har han nedlagt Paastand om, at der tilkjendes Sygehuset en Erstatning af 20 Kr., hvorimod de Tiltalte Intet have havt at erindre.

Tiltalte Mette Helvig Christensen, der er født den 15de Juli 1861, har tidligere været straffet ifølge Randers Kjobstads Extrarets Dom af 16de Decbr. 1879 efter Straffelovens § 257 og § 180 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter Aarhus Kjobstads Extrarets Dom af 8de Juli d. A. efter Straffelovens § 228 og § 180 ligeledes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Tiltalte Karen Marie Mandrupsen, der er født den 13de April 1862, har tidligere været straffet ifølge Randers Kjobstads Extrarets Dom af 2den April 1878 efter Straffelovens §§ 228 og 251, tildels sammenholdt med § 54 og § 46, samt efter § 253 og efter § 273, cfr § 268, samtlige Straffebestemmelser sammenholdte med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage; ifølge samme Rets Dom af 4de Oktbr. 1878 efter Straffelovens § 180, cfr § 37 med samme Slags Fængsel i 10 Dage, og ifølge Randers Kjobstads Politirets Dom af 22de Septbr. d. A. efter Straffelovens § 180 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. De

Tiltalte ville nu for deres ovennævnte Forhold være at anse, Mette Helvig Christensen for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 1'se Led og Karen Marie Mandrupsen — idet hun, da den ovennævnte Dom af 2den April 1878 overgik hende, endnu ikke havde fyldt sit 18de Aar — for den nævnte Forbrydelse 1ste Gang begaaet efter Straffelovens § 228, og begge de Tiltalte tillige efter Straffelovens §§ 180 og 181 samt Lov 10de April 1874 § 10 og efter Lov 3die Marts 1860 § 2. Den Straf, som de herefter have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage for hver af dem, hvorhos de ville have at udrede Erstatningen og Aktionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser, dog saaledes at Salairret til Defensor for Underretten bliver at fastsætte til 10 Kr.»

Nr. 28. Gaardbestyrer Niels Nielsens Hustru,
Birthe Nielsen født **Jensdatter**
 (Prokurator K. E. Jørgensen som beskikket Værge)
 kontra

Gaardbestyrer **Niels Nielsen** (Ingen),
 angaaende Citantindens Pligt at udlevere hendes og Indstævntes Fællesbarn til Sidstnævntes Forsorg.

Vallo Birks ordinaire Rets Dom af 1ste August 1878:
 »Indstævnte Birthe Nielsen født Jensdatter af Eiby bor under en Bøde af 5 Kr til Roskilde Amtsfattiggkasse for hver Dag, hun sidder denne Dom overhørig, til Citanten, hendes Mand, Gaardbestyrer Niels Nielsen sammesteds udlevere deres fælles Barn, Karen Nielsen født den 12te December 1869. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juli 1879: »Underretsdømmen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citantinden Gaardbestyrer Niels Nielsens Hustru, Birthe Nielsen født Jensdatter af Eiby med Værge Aftægtsmand Hans Hansen af Store Ladager, til Indstævnte hendes Mand, Gaardbestyrer Niels Nielsen af Eiby, med 50 Kr. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Dantzer en Frist af 8 Dage efter denne Doms

Afsigelse til Berigtigelsen af Stemplingen af det af ham den 20de Januar d. A. fremlagte Indlæg.

Høiestorets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger har Indstævnte, lige siden han i 1873 uden Samraad med Citantinden og uden nogen dertil fra hendes Side given Anledning forlod deres hidtidige fælles Leilighed i hendes Faders Gaard, ikke havt nogen selvstændig Bopæl eller Husstand, men levet som Tjenende i sin Broders Enkes Hus, hvor der til hans personlige Brug har været indrommet ham et Sovekammer uden Ildsted eller Arne, men ellers ingen Leilighed. Under disse Forhold kunde Citantinden ikke være pligtig at flytte til Indstævnte, selv om dertil kunde erholdes Tilladelse af hans Madmoder, hvorom ingen Oplysning foreligger. At Citantinden ikke efterkom den i den indankede Dom omtalte Notarial-Opfordring til at flytte til hans Hjem — hvormed maa være ment hans nysnævnte Opholdssted, da han intet andet Hjem havde anvist Citantinden — saalidt som den senere i et Brev fremsatte Opfordring — der forøvrigt tillige indeholdt tvende andre Alternativer, nemlig at udlevere Barnet eller betale Indstævnte 16,000 Kr. kontant — kunde derfor ikke medføre, at hun maatte betragtes som den, der havde forladt Indstævnte, hvorimod det netop maa siges at være hende, hos hvem Familiens Husstand er vedligeholdt, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at Indstævnte siden sin Bortflytning fra Citantinden ingensinde har ydet noget Bidrag til hendes eller deres Barns Underhold. Idet Indstævnte saaledes ikke har fyldestgjort den Forpligtelse, der, naar han vilde fordrø, at Citantinden skulde fraflytte Familiens hidtilværende Hjem, maatte paahvile ham til at forskaffe den et andet Hjem og sørge for dens Underhold, kan han ikke gjøre Krav paa den Ret, som han under andre Omstændigheder kunde have til fromfor Citantinden — der iøvrigt efter de foreliggende Vidnesbyrd maa antages at sørge godt for Barnets Underhold og Opdragelse — at udøve Forældremyndigheden over Barnet, hvorved endnu bemærkes, at Indstævnte, der har fast Ophold i umiddelbar Nærhed af det Hjem, han har forladt, ikke ved Barnets Forbliven i dette er forhindret fra at udøve det Tilsyn med og den Indflydelse paa dets Opdragelse, der maatte tilkomme ham som Fader. Hans Paastand om, at Citantinden

skulde tilpligtes at udlevere Barnet, vil derfor ikke kunne tages tilfølg, hvorimod Citantinden vil være at frifinde for hans Tiltale under denne Sag. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under on ved Vallo Birks ordinaire Ret af Indstævnte Gaardbestyrer Niels Nielson af Eiby mod hans Hustru Citantinden Birthe Nielsen født Jensdatter med Værge Aftægtsmaud Hans Hansen af Store Ladager anlagt Sag paastod Indstævnte Citantinden tilpligtet at udlevere til ham deres fælles Barn Karen Nielson.

Efterat en af Citantinden nedlagt Afvisningspaastand, der var støttet dels paa, at Sagens Gjenstand ikke skulde henhøre under Domstolene men derimod under de administrative Myndigheder, dels paa en formentlig Uoverensstemmelse mellem Forligsklagen og Stævningen, var bleven forkastet ved ovennævnte Rets Kjendelse af 25de April f. A., blev der under 1ste August s. A. afsagt Dom i Realiteten, ved hvilken Dom Citantinden tilpligtedes under on Bode af 5 Kr. for hver Dag, hun sidder Dommen overhorig, til Indstævnte at udlevere deres fælles Barn Karen Nielson født den 12te December 1869; hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citantinden ved Stævning af 3die September f. A. indanket her for Retten, hvor hun, næst at fastholde sin for Underretten fremsatte Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten med Tillæg af Kost og Tæring, subsidiært har paastaaet Underrettsdommen forandret saaledes, at hun frifindes for Indstævntes Tiltale mod Tillæg af Sagens Omkostninger for begge Instantser.

Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse, samt paastaaet Citantinden tilpligtet at betale ham Appellens Omkostninger skadesløst.

Hvad nu først Spørgsmaalet om Sagens Afvisning fra Underretten angaar, bemærkes, at der efter den Maade, hvorpaa Sagen er indbragt her for Retten, og navnlig da den ovennævnte Kjendelse af 25de April f. A. ikke er appolleret, kun kan blive Spørgsmaal om Dommens Annullation og Sagens Afvisning fra Underretten, forsaavidt der maatte være Grund til saadan Afvisning *ex officio*, men hertil findes der ikke at være Anledning.

Sagen vil saaledes være at paadømme i Realiteten.

Det fremgaar af Sagen, at Parterne blevo viede den 6te November 1869, at de i de første Aar af deres Ægteskab beboede en Leilighed i Citantindens Forældres Gaard, medens Indstævnte for sin afdøde Broders Enke bestyrede dennes i Nærheden liggende Gaard, at Citantinden, uagtet Indstævnte fra Sect. Hanstid 1873 havde taget fast Ophold i den ovennævnte af ham bestyrede Gaard, dog vedblev at bebo deres tidligere Leilighed i hendes Forældres Gaard, hvor hun beholdt deres fælles Barn Karen Nielsen hos sig, og at de ikke, siden de saaledes flyttede fra hinanden, havde fornyet deres Samliv.

Citantinden har til Støtte for sin Paastand om at være berettiget til at beholde Barnet hos sig, anført, at det er Indstævnte, der har forladt hende og Barnet ved at fraflytte deres fælles Leilighed, at han har gjort sig skyldig i Utroskab mod hende, hvorfor hun ogsaa har søgt Separation, som imidlertid, da Indstævnte modsatte sig samme, ikke blev bevilget, at han, der er i en tjenende Stilling, ikke har Evne til at bekoste Barnets Opdragelse, medens hun ved Attester fra forskellige Personer har søgt at godtgjøre, at Barnet forsørges og opdrages vel hos hende, samt endelig at, da Barnet er en Pige, vil Indstævnte ikke være i Stand til at lede dets Opdragelse paa en tilfredsstillende Maade.

Den Indstævnte paasigtede Utroskab saavel som hans Mangsel paa Evne til at bekoste Barnets Opdragelse, er imidlertid — selv om der iøvrigt maatte kunne tillægges det saaledes Anførte nogen Betydning under denne Sag — ikke mod hans Bønægtelse bevist af Citantinden, og da det af en af den Indstævnte i Sagen fremlagt Notarialakt fremgaar, at han under 6te Juni 1876 ved Notarius publicus har ladet Citantinden opfordre til uden Ophold tilligemed deres fælles Barn at flytte til hans Hjem, hvilken Opfordring hun besvarede med at det var hendes faste Beslutning ikke at ville flytte til Indstævnte, og af et af Citantinden fremlagt Brev, at Indstævnte gjentagende for-gjæves har stillet saadan Opfordring til hende, maa det herefter anses tilstrækkeligt godtgjort, at det, som af Indstævnte under Sagen paastaet, er Citantinden, der har unddraget sig Samlivet med Manden.

Da det nu efter Lovgivningen er Manden, der har Bestemmelsesretten med Hensyn til Familiens Opholdssted og Bornenes Opdragelse, og da Indstævnte ligeoverfor Citantinden, der som bemærket, maa anses at have unddraget sig hans ægteskabelige Myndighed, maa have Ret til at søge Domstolens Beskyttelse for den Ret der tilkommer ham med Hensyn til Barnet, er Citantinden rettelig ved Underrettsdommen dømt efter hans Paastand, og Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Dagsmulktens

Storrelse og om Sagens Omkostninger for Underretten bifaldes, vil saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil Citantinden have at tilsvare Indstævnte med 50 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Dantzer en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stempelningen af det af ham den 20de Januar d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertredelse her for Retten.

Nr. 347. Høiesteretssagfører Bagger
kontra

Hans Martin Hermansen (Defensor Buntzen),
der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Svendborg Kjøbstads Politirets Dom af 10de November 1880: »Arrestanten Rebslagersvend Hans Martin Hermansen bør hensættes til Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Januar 1881: »Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor her ved Retten, Prokuratorerne Hvalsoe og Herforth, udreder Arrestanten Hans Martin Hermansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende, fra Svendborg Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag sigtes Arrestanten Hans Martin Hermansen for Løsgænger og Betleri, og foreligger der i saa Henseende Følgende:

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne, er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der den 19de Oktober f. A. blev indlagt paa Fattiggaarden i Svendborg, efterat der samme Dag var givet ham Polititilhold om, at han ikke maatte

forlado samme, uden Fattigudvalgets eller Fattiggaardens Bestyrers Tilladelse under Strafansvar efter Lov af 3die Marts 1860, den 2den Novomber næstefter er undvegen fra Fattiggaarden. Derimod skjønnes der ikke, saaledes som ved Underrettsdommen antaget, at være tilveiebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten, der har paastaet, at han efter Undvigelsen begav sig hen i et Værtshus, med 1 Kr. 42 Øre i Lommen, samt at han, der blev saa beruset, at han ikke kan erindre, hvad han senere foretog sig, hvorfor han hverken har villet benægte eller indrømme Rigtigheden af den mod ham fremsatte Sigtelse for Betleri, skulde have gjort sig skyldig heri. For sit i forstnævnte Hønsende udviste Forhold vil Arrestanten, der er født den 21de Mai 1837 og oftere tidligere anset for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgængeri derunder gjentagne Gangs med Tvangsarbejde i 180 Dage, og senest ved Assens Kjøbstads Politiretsdom af 16de Juli 1880 for Betleri med Tvangsarbejde i 90 Dage, være at anse efter Lov 3die Marts 1860 § 1 og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage. Da Politiretsdommen nu har samme Straf og dens Bestemmelse om Udredelsen af Sagens Omkostninger billiges, vil den i det Hole kunne stadfæstes.

Mandagen den 14de Februar 1881.

Nr. 6. Grossererne **Hansen & Martins**

(Advokat Hindenburg)

kontra

Handelshuset **Braumüller, Klombies & Co.**

i Liverpool (Advokat Henrichsen),

angaaende Leveringen af et Parti sommersaltet amerikansk Flæsk.

Sø- og Handelsrettens Dom af 12te December 1878: „De Indstævnte, Grossererne Hansen & Martins, bor til Sagsøgerne, Handelshuset Braumüller, Klombies & Co. i Liverpool betale Lst. 302-5-2 med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 17de Oktober 1877 indtil Betaling sker, men iøvrigt bor de for Sagsøgenes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rottelig antaget, at Citanterne ikke paa Grund af at de under Sagen omhandlede Partier Flæsk

vare solgte -frit ombord i Liverpool-, kunne være afskaarne fra at freukomme med Indsigelser mod Varernes Kontraktmæssighed ved Afsendelsen, hvilket heller ikke kan begrundes paa, at de Indstævnte, forinden de selv købte Varerne, undersøgte dem paa den i Liverpool brugelige Maade og fandt dem gode. Forsaavidt det nu i Dommen er antaget, at der ikke kan tillægges det afgivne Skjøn — hvorefter Varerne ikke blot maatte anses som ukontraktmæssige ved Ankomsten hertil Landet, men ogsaa ved deres Afsendelse fra Liverpool — Betydning, fordi Skjønsmændene sku'de være gaaede ud fra en urigtig Forudsætning med Hensyn til Tiden for Varernes Afsendelse fra Newcastle, kan dette efter en af dem efter Dommens Afsigelse afgiven Erklæring ikke anses for begrundet. Da der fremdeles ikke kan tages Hensyn til de Indvendinger, der ere freukomne imod Skjønnsforretningens formelle Gyldighed, og Skjønnets Rigtighed heller ikke kan anses svækket ved de øvrige under Sagen freukomne, til dels efter Dommens Afsigelse tilveiebragte, Oplysninger, der snarere synes at bestyrke — hvad en Tillægserklæring fra Skjønsmændene gaar ud paa — at ialfald en saa betydelig Del af Partierne, henholdsvis over en Halvdel og over en Femtedel ikke her kunde have vist sig at være sur, naar Varerne ved Afsendelsen havde været prima sammersaltet amerikansk Flæsk, maa Citanterne anses at have været berettigede til at refusere den paagjældende Del af Flæsket. Som Følge heraf ville Citanterne overensstemmende med deres for Høiesteret nedlagte Paastand alene kunne tilpligtes at betale de Indstævnte Lst. 60—15—5 med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, hvorved bemærkes, at Citanterne for Høiesteret have frafaldet Paastand om Erstatning for tabt Avance. Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve:

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør til de Indstævnte betale Lst. 60—15—5 med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 17de Oktober 1877 indtil Betaling sker, men iøvrigt for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Sagsøgerne, Handelshuset Braumüller, Klombies & Co. i Liverpool, solgte den 2den August 1876 41 Kister sammersaltet amerikansk Brystflæsk, prima sunde Varer, 48 sh. for engelsk Centnervægt, og den 3die August 70 Kister af samme Sort, frit ombord Liverpool, til de Indstævnte, Grossererne Hansen & Martins. De udsøgte Varerne hos en Trediemand af et Mærke, som efter det Oplyste maa anses for at være bekjendt som godt, og de undersøgte Varerne paa den Maade, som er sædvanlig i Liverpool, nemlig ved at aabne og undersøge 6 à 7 Stkr. i Flæng valgte Kister af Partiet, hvilke fandtes gode og sunde. De afsendte Varerne efter de Indstævntes Ordre og for deres Regning og Risiko, fra Liverpool til Newcastle og derfra med Dampskib til Kjobenhavn med Kjøberens Kommissionær som Speditor. De afsendte fra Liverpool den 7de August 38 Kister og den 11te August 76 Kister, som afgik fra Newcastle med Dampskib henholdsvis den 10de og den 17de August og ankom hertil den 14de og 21de August. Da de Indstævnte, efterat det første Parti var udlosset, fandt, at det var i bedærvet Tilstand, meddelte de strax Sagsøgernes herværende Agent Underretning herom og oplagde det efter dennes Begjæring paa deres Pakhus, og da det den 21de August ankomne Parti ligeledes fandtes bedærvet, tilkjendegav de strax Agenten, at de ogsaa maatte stille dette Parti til Sælgernes Disposition, hvorhos de den 23de s. M. af Retten begjærede Mænd udmeldte til at optage Syn og Skjøn over de 2 Partier, hvoraf det ene var forblovet henliggende ved Kaien i Havnegade, og disse besigligede den 26de s. M. Varerne og afgave den Erklæring, at af det første Parti fandtes 7831 Pd. at være kontraktmæssigt, hvorimod 7898 Pd. var mere eller mindre surt og maatte antages at have 80 pCt. ringere Værdi end om det havde været kontraktmæssigt, medens af det andet Parti 25,938 Pd. var kontraktmæssigt og 6045 Pd. mere eller mindre surt, saa at det sidstnævnte Kvantum havde 65 pCt. ringere Værdi end om det havde været kontraktmæssigt. De udtalte sluttelig, at saafremt Partiet havde været kontraktmæssigt ved Afsendelsen fra Liverpool, hvorfra det var opgivet at Varerne vare sendte umiddelbart forinden Afladningen i Newcastle, vilde det efter deres Skjøn ogsaa være fremkommet her i en saadan Stand, hvoraf de slutte, at Bedævelsen alt dengang har været tilstede. Parterne indgik imidlertid den 1ste September 1876 en Overenskomst, som gik ud paa, at det Flæsk, som efter Skjønnen ikke var sunde og gode Varer, skulde efterat være rensat og sat i saa god Stand som muligt tilbageleveres Sælgerne og af disse sælges ved Mægler i England, og det herved opstaaede Tab skulde bæres af den, hvem den tilsigtede Proces gik imod. I Henhold hertil tilbagesendte de Indstævnte det bedærvede Flæsk, pakket i 30 Kister, og

dette er, efterat være ompakket i 31 Kister, solgt af Sagsøgerne i England og udbragt efter Fradrag af Omkostningerne ved Tilbagesendelsen og Salget til Lst. 173—17—5; af dette Parti solgtes 5 Kister i Oktober 1876 for 34 sh. (pr. 100 Pd.), 10 Kister i November s. A. for 31 sh. 9 d. og 16 Kister i April 1877 for 27 sh.

Sagsøgerne paastaa nu under nærværende Sag de Indstævnte tilpligtede at betale den vedtagne Kjøbesum med Tillæg af Renter Lst. 1200—9—8 efter Fradrag af indbetalte 700 Lst. med Renter Lst. 22—19—10, og de ovennævnte Lst. 173—17—5, til Rest Lst. 303 - 12 - 5 med Renter heraf 7 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 17de Oktober 1877 indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte paastaa sig derimod trifundne mod at betale for det kontraktmæssige Flæsk efter den stipulerede Pris Lst. 794—11—5, efter Fradrag af betalte 700 Lst. og Udlæg i Anledning af det bedærvede Flæsk Lst. 33—16 samt Erstatning for tabt Avance Lst. 15—16—8 til Rest Lst. 44—18—9 og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Sagsøgerne formene, at da Varerne vare solgte »frit ombord i Liverpool«, skulde de ogsaa modtages der og kunde ikke senere refuseres af Kjøberne, i hvert Fald havde de forinden Afsendelsen undersøgt Varerne paa den i Liverpool brugelige Maade og fundet dem kontraktmæssige og maatte derfor være fri for Ansvar, selv om det ved Varernes Ankemst til Bestemmelsesstedet viste sig, at nogle af Varerne ikke kunde have været kontraktmæssige ved Afsendelsen, og endelig have de benægtet Rigtigheden af det her afgivne Skjon og ved Vidner søgt at bevise, at Varerne ved Afsendelsen vare kontraktmæssige og at de kunne være undergaaede Forandringer efter Afsendelsen og indtil Skjonnets Optagelse.

Retten finder nu ikke, at Kjøberne paa Grund af de paa-beraabte Udtryk kunne være afskaarne fra at fremkomme med Indsigelser mod Varernes Kontraktmæssighed ved Afsendelsen, men derimod finder Retten ikke, at de Indstævnte have godtgjort Rigtigheden af de af dem fremsatte Indsigelser. Den af Skjonsmændene afgivne Erklæring gaar ud fra den urigtige Forudsætning, at Varerne ere blevne afsendte fra Newcastle umiddelbart efter Ankomsten dertil, hvilket som ovenanført ikke er rigtigt, og de udtale Intet om, hvorvidt sommersaltet amerikansk Flæsk kan blive surt ved at henstaa udsat for stærk Varme; i saa Henseende have de Indstævnte derimod paabe-ruabt sig en af dem indhentet Erklæring fra Grosserer Philip W. Heymann, der gaar ud paa, at naar Flæsk ikke er behørigt saltet, bliver det surt og: bedærvet og stinkende, men naar Flæsk, det være sig sommer- eller vintersaltet, er behørigt saltet, kan det ikke senere blive surt, hvorimod det vel ved at

henligge i lang Tid uden Pasning kan blive harsk eller slimet eller der kan gaa Orm i det. Ligeoverfor denne eneste Erklæring have Sagsøgerne imidlertid paaberaabt sig en af dem fremlagt Erklæring fra 3 Firmaer i Liverpool, der efter den danske Konsuls Attest maa anses som agtværdige og paalidelige, og som gaar ud paa, at sommersaltet amerikansk Flæsk, selv om det er tilbørlig saltet, kan blive surt, dersom det udsættes for høi Temperatur eller andre klimatiske Indflydelser. Og naar nu henses til, at det, efter hvad der er oplyst, har været en usædvanlig stærk Varme i August 1876, og at det ikke vides, hvorledes Varerne ere blevne opbevarede, under deres Henliggen i Newcastle, medens det paa den anden Side maa anses oplyst, at Undersøgelsen af Varerne i Liverpool er sket paa den sædvanlige Maade, at de undersøgte Varer befandtes sunde og gode, at Sagsøgerne have betalt dem med den Pris, der gives for prima Varer og at Flere i Liverpool, der have kjøbt Varer af det samme Parti, have erklæret, at de af dem undersøgte Varer vare gode og at deres Kjøbere ikke have klaget over Kvaliteten, finder Retten det meget muligt, at den mindre gode Tilstand, hvori en Del af Varerne efter Skjønnets vare ved Ankomsten hertil — hvorved bemærkes, at det ved Varernes Realisation, skjøndt denne har fundet Sted længe efter Skjønnets og skjøndt Prisene dengang vare sunkne ca. 10 pCt., har vist sig, at Værdiforringelsen langt fra var saa betydelig, som ved Skjønnets forudsat — er fremkommen efter Afsendelsen fra Liverpool, og da det saaledes ikke er bevist, at Sagsøgerne have tilsidesat deres Forpligtelse til at afsende kontraktmæssige Varer fra Liverpool, kan de Indstævntes principale Paastand ikke tages tilfulde.

Subsidiært have de paastaaet, at da der er sendt dem 76 Kister, medens der kun var beordret 70 Kister, kunde de ikke være pligtige at bære det med Realisationen af de 6 Kister eller med en forholdsvis Del af de 6 Kister forbundne Tab, men denne Indsigelse findes allerede af den Grund ikke at kunne tages tilfulde, at der intet Forbehold er taget i saa Henseende i den ovenanførte mellem Parterne indgaaede Overenskomst.

Derimod maa der gives de Indstævnte Medhold i, at der i Sagsøgenes Fordring bør fragaa Lst. 1—7—3, som de have betalt for meget i Jernbanefragt i England for de retournerede Varer, og som det maa være Sagsøgenes egen Sag at fordre tilbagebetalt af vedkommende Jernbaneselskab.

De af Sagsøgerne indtil den 19de Mai 1877 beregnede Renter kunne derimod ikke, som af de Indstævnte paastaaet, fragaa i Sagsøgenes Fordring, da de maa anses hjemlede i den indgaaede Overenskomst, medens der maa gives de Indstævnte Medhold i, at der af det Beløb, der efter det Ovenanførte til-

kommer Sagsøgerne, Lst. 302-5-2, ikke kan tillægges dem mere end 5 pCt. Renter fra Forligsklagens Dato.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtigt forbrugt under Sagen.»

Tirsdagen den 15de Februar.

Nr. 348.

Etatsraad Buntzen

kontra

Ludvig Gottfried Tønnesen (Defensor Klubien),
der tiltales for Vold og Fornærmelser mod Politiet.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te December, 1880:
»Tiltalte Ludvig Gottfried Tønnesen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salairer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Raasløff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde indskrænkes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Tiltalte Ludvig Gottfried Tønnesen, der er født den 9de Mai 1856 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Vold og Fornærmelser mod Politiet og er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i disse Lovovertrædelser.»

Da Tiltalte nemlig den 7de f. M., efterat have været i Slagsmaal paa Gaden og herunder at have tabt sin Hat, af den tilstedekomne patrouillerende Politibetjent Nr. 69 Christensen

blev opfordret til at tage Hatten op og passere Gaden, tilføiede han Christensen med knyttet Haand et Slag i hans venstre Øie og tilraabte, idet han tog Flugten, samme tilligemed en anden tilstedeværende Politibetjent, gjentagne Gange Skjælsordet »Politirak«. Det Christensen tilføiede Slag har voldt ham endel Smertes, men kan efter Udvisende af indhentet Lægeerklæring ikke antages at ville medføre skadelige Følger for hans fremtidige Helbred.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.«

Nr. 335.

Etatsraad Buntzen
kontra

Niels Udsen Christiansen (Defensor Klubien),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Frysenborg-Faurskov Birks Extrarets Dom af 26de Oktbr. 1880: »Tiltalte Niels Udsen Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Aktor, Overretssagfører Lund, 10 Kr., og Defensor, Prokurator Friis, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.«

Viborg Landsoverrets Dom af 6te December 1880: »Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.«

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende Sag tiltales Niels Udsen Christiansen for bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han — hos hvem der

under 20de Marts d. A. for et Beløb af lidt over 400 Kr. var gjort Udlæg i forskjellige tilsammen til 87 Kr. vurderede Losoregjenstande -- har af disse afhændet et til 8 Kr. vurderet Bord for 10 Kr. og anvendt 100 Hjulleger og 14 Bogeplanker, tilsammen vurderede til 52 Kr., til sit Arbejde, samt forbrugt til Brændsel 12 til 3 Kr. vurderede Hjulfølge. Tiltalte har erklæret sig ude af Stand til at holde Udlægshaveren skadesløs, men denne har iøvrigt ikke nedlagt Paastand om Erstatning.

For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1843 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253 cfr. § 251 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Frængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.*

Nr. 296*). Jordbruger **Jørgen Pedersen** (Selv)
 contra
 Politifuldmægtig **V. Bertelsen** (Ingon).

Hoiesterets Dom.

Efterat en af Citanten under 25de September 1879 i denne Sag udtagen Hoiesteretsstævning ved Hoiesterets Dom af 2den November f. A. var bleven afvist, fordi den, uagtet Sagen i 1ste Instants havde været behandlet ved en Gjæsteret, ikke var udfærdiget overensstemmende med Frdn. 15de Januar 1817 § 5, men en først var udtagen til Hoiesteretsaaret 1880, har Citanten ved en ny Stævning af 29de November f. A. under Paaberaabelse af Reskript 19de December 1749 § 2 indanket Sagen som anticiperet Sag.

Denne Paastævning, der er rettet paa Annullation eller Underkjendelse af den indankede Dom, er imidlertid iværksat efter Udløbet af den i fornævnte Frds. § 4 foreskrevne Appelfrist, og, idet Bestemmelserne i Frdn. 19de August 1735 § 10 jfr. Reskript 19de December 1749 § 2, der ikke have de ifølge en almindelig Lovbestemmelse anticiperede Sager -- som dengang ikke kjendtes -- for Øie, ikke kunne overføres paa denne Art af Sager, uden forsnavidt Forholdets Beskaffenhed hjemler Saadant, findes de ikke at kunne bringes til Anvendelse paa et Tilfælde

*) Jfr. Pag. 423.

som det foreliggende, hvor en Stævning, der er afvist som udtagen til et for sent Høiesterotsaar, er søgt erstattet ved en anden, der falder i Rette endnu senere end den første. Stævningen vil derfor ex officio være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesterotsstævning afvises.

Nr. 352.

Advokat Klubien

kontra

Søren Christian Bentsen (Defensor Bagger),
der tiltales for Losgængeri og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 10de December 1880: •Arrestanten Søren Christian Bentsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.▪

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Januar 1881: •Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Beyer og Auditor Mundt betaler Arrestanten Søren Christian Bentsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.▪

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

(Fortsættes i næste Nr.)

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Høgel & Søn).

Bærdig fra Trykkeriet den 11. Marts 1881.

Leed. Ejendoms Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1850—51.

Nr. 49—50.

(Fortsættes fra Nr. 48).

Nr. 352.

Advokat Klubien

kontra

Søren Christian Bentsen (Defensor Bagger).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Da Arrestanten Søren Christian Bentsen, som under nærværende fra Ramse-Thune Herredets Politiret hertil indankede Sag tiltales for Losgængeri og Betleri, ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forseelser, idet han imod et ham til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer den 8de November f. A. under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold har forladt Kjøbenhavns Fattigvæsens Forsorg ved den 23de f. M. uden Tilladelse at udeblive fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var indlagt, og derefter har streift om og betlet, indtil han den 29de f. M. blev anholdt, maa det billiges, at han, der er født den 2den September 1838 og oftere forhen er straffet for Betleri og Losgængeri, senest ved denne Rets Dom af 8de Oktober f. A. efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu i Henhold til ovennævnte Lovs § 1 jfr. § 5 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt paalagt at udrede Sagens Omkostninger. Den indankede Dom vil saaledes i det Hele være at stadfæste.»

Nr. 79. Proprietair **H. Ehnhuus** (Selv)

kontra

Lieutenant **E. F. Holstein** (Ingen)

angaaende Forstaaelsen af en mellem Parterne indgaaet Kjøbekontrakt.

Hasle med flere Herreders ordinære Rets Dom af 5te Juni 1878: »Kontracitanten, Lieutenant E. F. Holstein af Fredsholm, bor til Hovedcitanten, Proprietair H. Ehnhuus af Haraldslund, betale 2939 Kr. 34 Øre med Renter af dette Beløb efter 5 af Hundrede om Aaret fra den 3die April 1877 indtil Betaling sker, men iøvrigt bor Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Saavel Hovedsogsmaalets som Kontrasogsmaalets Omkostninger ophæves. Det Idomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Novbr. 1879: »Indstævnte, Proprietair H. Ehnhuus, bor til Citanten, Lieutenant E. F. Holstein, betale 27 Kr. 16 Øre med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra den 17de August 1877 indtil Betaling sker. Iøvrigt bor Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idomte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Hoiesterets Dom.

Naar der ved den i den indankede Dom omhandlede Kjøbekontrakt af 10de Juli 1876 er tillagt Citanten Ret til »Afkortning» i Kjøbesummen for den ved Kontrakten solgte Hovedparcel af Hovedgaarden Haraldslund, saafremt dens Areal maatte være under 150 Tdr. Land, mangler der Foie til at forstaa dette Ord saaledes, at Citanten alene skulde være berettiget til den ommeldte Godtgjorelse, forsaavidt han ved Udbetalingen af Kjøbesummen fradrog den, eftersom de i Kontrakten indeholdte Bestemmelser om, at Restkjøbesummen skulde erlægges og Eiendommen overtages strax ved — eller, som det senere blev forandret, 2 Dage efter — Kontraktens Underskrift, i saa Fald vilde gjøre den Citanten indrømmede Ret betydningsløs, hvorimod Indstævnte ved den paagjældende Bestemmelse i Kjøbekontrakten maa anses at have indrømmet Citanten en Ret til, naar det senere maatte vise sig, at Arealet ikke udgjorde 150

Tdr. Land, da at tilbagesoge en tilsvarende Del af Kjøbesummen. Der mangler derhos Foie til at antage, at Citanten skulde have renonceret paa denne sin Ret derved, at han ikke tog noget Forbehold, dengang han udbetalte Restkjøbesummen, eller derved, at han lod ca. 9 Maaneder hengaa efter sin Tiltrædelse af Eiondommen, forinden han anlagde nærværende Sag. Endelig maa der gives Citanten Modhold i, at de indenfor Gaardens Grændser beliggende Arealer, som for Salget vare afgivne til Jernbane eller offentlige Veie, ikke, som af Indstævnte paastaat, kunne medregnes til at udbringe det Areal, for hvis Tilstedeværelse han indestod. Efter den foretagne Opmaalingsforretning, mod hvilken ingen befoiet Indvending er fremsat, manglede der saaledes, naar den af Indstævnte angivne Skjellinie — som sket ved Underrettens Dom, der ikke af Citanten blev paaanket for Overretten — lægges til Grund, 4 Tdr. 1¹⁶⁸⁰/₁₇₅₀ Skp. Land i de Citanten tilsagte 150 Tdr. Land, saa at der vil være at tillægge ham Erstatning herfor efter den i Kontrakten vedtagne Pris af 700 Kr. pr. Td. Land, altsaa med et Beløb af 2966 Kr. 50 Øre. Heri vil imidlertid efter det Resultat, hvortil den indankede Dom er kommen under det af Indstævnte anlagte Kontrasøgsmaal, og som der ikke for Hoiesteret er Spørgsmaal om at forandre, være at afdrage et Beløb af 27 Kr. 16 Øre, saaledes at der bliver at tilkjende Citanten Forskjellen med 2939 Kr. 34 Øre tilligemed Renter heraf fra Forligsklagens Dato.

Da Underretsdommen har samme Resultat, vil denne efter Citantens Paastand kunne stadfæstes, hvorhos Processens Omkostninger for Overretten og Hoiesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Hoiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: »Ved Kjøbekontrakt af 10de Juli 1876 solgte Citanten, Lieutenant E. F. Holstein af Vedbæk, til Indstævnte, Proprietair H. Christenson, nu af Haraldslund, Hovedparcellen af bemeldte Hovedgaard Matr.-Nr. 1 a, 1 b, 1 c, 1 d og 2 b af Grundfor Sogn, samt Matr.-Nr. 7 a af Ødum for en Kjøbesum af 100,000 Kr., hvoraf 60,000 Kr. skulde betales kontant, medens Resten skulde be-

rigtiges ved at Indstævnte overtog en i Eiendommen prioriteret Gjæld til Kreditforeningen i Viborg, stor 40,000 Kr., og hedder det iøvrigt i Kontrakten, at Eiendommen sælges saaledes som den i afvigte Mai Maaned af Kreditforeningen i Viborg er taxeret til Laan og som den er Kjøberen paavist ved Nærværelse paa Gaarden, med et samlet Areal af mindst 150 Tdr. Land, deraf 41 Tdr. Land Skov og Resten Ager og Eng, saaledes at der i Kjøbesummen sker Afkortning efter en Betaling af 700 Kr. pr. Td. Land, forsaavidt noget maatte mangle i det nævnte Areal; hvad Arealet derimod maatte overstige 150 Tdr. er i Kjøberens Faveur.

Efter Kontraktens Post 1, 2 og 8 skulde Indstævnte derhos udbetale Citanten den Del af Kjøbesummen, der skulde erlægges kontant, strax ved Kontraktens Underskrift, og samtidigt skulde Eiendommen tilskjødes ham og overtages af ham, men disse Bestemmelser modificeredes ved en Kontrakten forinden dens Underskrift af Parterne given Tilføining, hvorefter Overtagelsen af Eiendommen, forsaavidt Kjøberen ikke maatte ønske at overtage den tidligere, først skulde finde Sted den 12te Juli, til hvilken Tid Indstævnte, der ved Kontraktens Underskrift kun udbetalte Citanten 54,000 Kr. af Kjøbesummen, skulde betale de resterende 6000 Kr. Udbetalingen af benædte 6000 Kr. fandt imidlertid først Sted den 17de Juli, hvorefter Eiendommen samme Dag tilskjødedes Indstævnte, uden at denne, der allerede forinden Skjodets Udstedelse havde overtaget Besiddelsen af den solgte Eiendom, tog noget Forbehold med Hensyn til den Godtgjørelse, der efter Kontrakten muligvis kunde tilkomme ham for manglende Areal.

Under nærværende Sag har Indstævnte imidlertid — under Paaberaabelse af, at det ved en af en Landinspektør foretagen Opmaaling havde vist sig at Gaardens Areal, exclusive de over samme gaaende offentlige Veie og Jernbanen, kun udgjør 145 Tdr. 5¹⁶/₁₇₅₀ Skp. Land, saa at der i de i Kjøbekontrakten ommeldte 150 Tdr. mangler 4 Tdr. 2²⁰/₁₇₅₀ Skp. Land — i 1ste Instants sagsøgt Citanten til i Erstatning for det manglende Areal, at betale ham 2979 Kr. med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra Forligsklagens Dato den 3die April 1877 indtil Betaling sker, hvorimod Citanten, medens han under Hovedsagen har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, har under et Kontrasogsmaal paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham — hos hvem Eieren af en i Haraldslund prioriteret Bankbestelsesobligation havde ladet gjøre Udpantning for de til December 1876 resterende Renter af Obligationen, til Beløb 23 Kr. 71 Øre, samt for Omkostningerne ved Udpantningsforretningen 3 Kr. 45 Øre — dels de to nævnte Beløb med Renter heraf fra Kontraforligsklagens Dato den 17de August 1877 indtil Betaling sker, dels 200 Kr. i Godtgjørelse for Tort og Kreditspilde i Anledning

af den skete Udpantning. Ved Underrettsdommen er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte 2939 Kr. 34 Øre med Renter som paastaet, nemlig 2966 Kr. 50 Øre, hvortil den ham for manglende Areal formentlig tilkommende Erstatning er ansat, efter Fradrag af de af Citanten under Kontrasogsmaalet paastævnte 27 Kr. 16 Øre, medens Parterne iøvrigt er frifundne for hinandens Tiltale, og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaet Underrettsdommen forandret i Overensstemmelse med hans i første Instants nedlagte Paastand. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter en under Sagen af en Landinspektør i Citantens Overværelse foretagen Opmaaling af Eiendommens Areal, udgjør dette, naar de af Citanten opgivne Grændser lægges til Grund, og de til offentlige Veie og Jernbanen udlagte Arealer fradrages, 145 Tdr. $61^{\circ}0/1750$ Skp. Land, saaat Eiendommens Areal, beregnet paa denne Maade, er 4 Tdr. $11^{\circ}80/1750$ Skp. Land mindre end det efter Kontrakten skulde være.

Efter Kjøbekontrakten var det imidlertid ved Afkortning i Kjøbesummen, at Indstævnte skulde have Godtgjørelse for, hvad den solgte Eiendoms Areal var mindre end 150 Tdr. Land, og det maatte derfor paahvile ham, dersom han overhovedet vilde fordre saadan Godtgjørelse, strax efter Kontraktens Oprettelse at lade Eiendommens Areal opmaale, for at det inden Handelens Fuldbyrkelse kunde være endelig afgjort, hvor stor en Kjøbesum Indstævnte skulde tilsvare Citanten, hvortil der ogsaa havde været tilstrækkelig Tid, da Handelens Fuldbyrkelse efter den Kontrakten forinden dens endelige Vedtagelse af Parterne givne Tilføining ikke behøvede at ske for 2 Dage efter Kontraktens Underskrift og i Virkeligheden, som meldt, først fandt Sted 7 Dage senere. Det er imidlertid ikke sket, idet Indstævnte, længe for den af ham under Sagen paaberaabte Opmaaling af Eiendommens Areal fandt Sted, som meldt, uden Afkortning havde berigtiget hele den i Kjøbekontrakten ommeldte Kjøbesum, og da han heller ikke ved denne Leilighed har taget nogetsomhelst Forbehold, hvorpaa han kunde støtte en delvis Tilbagesøgning af det orlagte Beløb, maa han herved anses at have afskaaret sig fra at fremkomme med Paastand herom, og Citanten maa derfor blive at frifinde for hans Tiltale i denne Sag.

Derimod maa Indstævnte, der ved Underrettsdommen, som han ikke har kontrapaaanket, er tilpligtet at tilstaa Citanten de af denne under Kontrasogsmaalet paastævnte 27 Kr. 16 Øre, være at domme til at betale ham bemeldte Beløb med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra Kontraforligsklagens Dato den 17de August 1877 indtil Betaling sker, medens han, idet der ikke vil kunne tilkjendes Citanten den af denne paastaaede Erstatning for Tort og Kreditspilde i Anledning af den under Kontrasogs-

maalet ommeldte Udpantning, for hvilken der, da den ikke er foretaget efter Indstævntes Rekvisition, ikke kan paahvile denne noget Erstatningsansvar, iøvrigt vil være at frifinde for hans Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.»

Nr. 338.

Advokat Klubien
kontra

Jeppé Jensen (Defensor Halkier),

der tiltales for sit Forhold med Hensyn til to ham tilhørende Faar, hvori der var gjort Udlæg.

Hjerm-Ginding Herreders Politirets Dom af 31te August 1880: »Tiltalte Jeppé Jensen af Gammel Vind bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Dage. Saa bør han og at betale i Erstatning til den vest- og sonderjydske Kreditforening 10 Kr. og at udrede de med nærværende Sag forbundne Omkostninger. Den idømte Erstatning at betales inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 22de November 1880: »Tiltalte Jeppé Jensen bør til Statskassen bøde 20 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage. I Henseende til Erstatningen saunt Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting i Salair hver 10 Kr., bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at Fristen for den idømte Bødes Udredelse bestemmes til 4 Uger efter Høiesteretsdommens Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,

saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubion og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under denne Sag er Husmand Jeppo Jensen sat under Tiltale ved Politiretten for sit Forhold med Hensyn til to ham tilhørende Faar, hvori der var gjort Udlæg.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, efterat den vest- og sonderjydske Kreditforening den 22de Januar d. A. til Fyldestgjørelse for et Tilgodehavende ifølge Panteobligation af 30te November 1875 med Rentor og Omkostninger, ialt til Beløb 1053 Kr. 26 Øre, havde ladet gjøre Udlæg i den Tiltalte tilhørende Eiendom Matr.-Nr. 20 i Gammel Vind, der tilligemed Besætning var pantsat til ommeldte Forening, ved hvilken Forretning der tillige blev gjort Udlæg i to Tiltalte tilhørende Faar af Værdi 10 Kr. — hvilke var de eneste Besætningsgjenstande, som forefandtes — har uden Udlægshavorens Tilladelse slagtet de ommeldte to Faar og forbrugt dem i sin Husholdning. Tiltalte har erkjendt, at han nok indsaa det Urigtige heri, men han har til sin Undskyldning anført, at han ikke havde Føden til sin Familie, der bestod af Hustru og 4 smaa Born, hvorhos han har forklaret, at han, der efter sit Skjøde skulde overtage den ommeldte Gjæld til Kreditforeningen, som allerede inde stod i Eiendommen, udenat han dog endnu havde udstedt Obligation til Foreningen, ikke antog, at de omhandlede Faar, hvilke han selv havde medbragt, da han tilflyttede Eiendommen, idet han havde kjøbt denne uden Besætning, kunde betragtes som indbøfattede under Foreningens Pant; men dette Anbringende kan ikke komme i videre Betragtning i denne Sag, idet der, som meldt, var foretaget Udlæg i Faarone, hvorhos Tiltalte maa antages at have faaet fornøden Tilkjendegivelse om Udlægsforretningens Følger og Betydning.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1843, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 256, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 20 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 3 Dage. •

Nr. 2. Gaardeier **Søren Andersen** m. Fl.
 (Advokat Nellemann for nogle af Citanterne)
 kontra
**Forstanderskabet for Aarhus
 Kathedralskole**

(Etatsraad Buntzen efter Ordre),

angaende Citanternes Forpligtelse til at udredo en aarlig Afgift til skolen af Korn m. m.

Rougsø m. fl. Herreders Rets Dom af 3die Decbr. 1867: „Forsaavidt følgende Indstævnte angaar: Gaardfæsterne Peder Basse, Niels Sorensen, Peder Pedersen, Husfæsterne R. Christensen, N. Nielsen, S. Conradsen, Alle af Mørke, Gaardfæsterne I. Laursen, J. Jensen, A. Westergaard, Husfæsterne Casper Mogensen og Jons Sorensen, Alle af Balle, samt Husfæster Jacob Kuk af Uggebolle, afvises Sagen. Samtlige ovrigte Indstævnte, nemlig Gaardejerne N. R. Bech, S. Andersen, Torkild Andersen, Simon Pedersen, Godsforvalter Friis og Gaardeierne A. Thomasen, J. Villadsen, Jens Nielsen og Jacob Nielsen, J. Rasmussen og Chr. Rasmussen, Selveierboelsmand N. Pedersen, Husejerne N. Pedersen, R. Jensen, J. Rasmussen og J. P. Mols samt Chr. Sorensen, Alle af Mørke, Gaardejerne S. Nielsen, A. Hansen, Chr. L. Bak, Chr. Nielsen, Soren Pedersens Enke og Peder Poulsen, Alle af Balle, Baron J. Chr. Rosenkrantz til Balskov, Gaardejerne Chr. J. Sorensen, Morten Skriver, S. Jensen, Chr. Jensen, Mads Rasmussen, N. L. Ring, Chr. P. Skriver, A. Sørensen, Jørgen Pedersen og S. Pedersen, Jørgen Rasmussen, Selveierboelsmændene Peder Nielsen og S. Smød, Husejerne P. R. Kok, Peder Jensen og Hans Greve, Alle af Ommostrup, Gaardejerne S. J. Mollers Enke, Jørgen Sørensen, Jens Bang Pedersen, Peder Rasmussens Enke, R. Jonassens Enke, Jørgen Jørgensen Thykjær, A. Rasmussen og Peder Rasmussen, Peder Christensen, S. Sorensen, S. Jørgensen Smed, S. Nielsen Møller, R. Mogensen, Jens Sorensen og N. Jensen Møller, Selveierboelsmand Niels Poulsen, Husejerne N. Olesen, Ane Kirstine Rasmusdatter, J. P. Rasmussen, Mikkil Truesen, J. Mogensen, R. Sorensens Enke, R. S. Buus, N. Poulsen og N. Sorensen Vorre, Alle af Uggebolle, bør for Tiltale af Citanterne, Forstanderskabet for Aarhus Cathedralskole, i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger ophæves. Citanternes befalede

Sagfører, Prokurator Leverkhusen, tillægges i Salair 50 Rdlr., som udredes af det Offentlige.»

Samme Rets Dom af 18de August 1874: »Samtlige de ovennævnte under denne Sag indstævnte Eiendomsbesiddere i Mørke Sogn bør for Tiltale af Citanten, Kammeradvokaten for Ministeriet for Kirke og Undervisningsvæsenet i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger ophæves.»

Viborg Landsoverrets Dom af 8de November 1875: »For-
saavidt angaar de Indstævnte Niels Rasmussen Bech, Terkild Andersen, Simon Pedersen, Jens Nielsen og Jacob Nielsen, Bodelsmand Niels Pedersen, Husmand Niels Pedersen, Rasmus Jensen, Christen Sørensen, Jens P. Nielsen, Søren Sørensen Bang, Peder Basse Rasmussen, Niels Sørensen Boien, Madame A. C. Hansen, Jørgen Pedersen Møller, Jens Christian Danielsen, Søren Simonsen, Søren Sørensen og S. Jørgensen, Anø Cathrine Glavind, Rasmus Sørensen Bak, Hans Pedersen, Jørgen Thomassen, Laurs Sørensen — Alle i Mørke — A. Hansen, Chr. L. Bak, Niels Mortensen, Rasmus Rasmussen Skriver — Alle i Balle — Anders Sørensen, Jørgen Pedersen og Søren Pedersen, Peder Jensen, Hans Greve, Eierne af Fælleslod Matr.-Nr. 1-10, Jens Peder Pedersen, Niels Andersen, Rasmus P. Rasmussen — Alle i Ommestrup — Søren Jensen Møllers Enke, Peder Rasmussens Enke, Rasmus Jønsens Enke, Anders Rasmussen og Peder Rasmussen, Peder Christensen, Niels Olesen, Mikkel Trueson, Rasmus Sørensens Enke, Niels Poulson, M. B. K. Johansen, Peder Sørensen Vorre, Jørgen Christensen, Rasmus Markussen, Kjøbmand J. Møller, Anders V. Rasmussen, Severin B. Petersen, Bent Chr. Nielsen, Mette Kirstine og Karen Sørensen, Søren Rasmussen samt Hans Henrik Fauverholdt — Alle i Uggelholle — afvises Sagen fra Overretten. De Indstævnte Gaardeierne Søren Andersen, Godsforvalter Friis, Anders Thomsen, Jacob Villadsen samt Jens Rasmussen og Christen Rasmussen — Alle i Mørke — Søren Nielsen, Christen Nielsen, Søren Pedersens Enke samt Peder Poulsen, — Alle i Balle — Baron J. C. Rosenkrantz af Bålskov, Christen Jørgen Sørensen, Morten Skriver, Søren Jensen, Christian Jønsen, Mads Rasmussen, Niels Sørensen Ring, Christian P. Skriver samt Jørgen Rasmussen — Alle i Ommestrup — Jørgen Sørensen, Jens Bang Pedersen, Jørgen Jørgensen Thykjær, Søren Sørensen,

Søren Jørgensen Smed, Søren Nielsen Møller, Rasmus Mogenssen, Jens Sørensen samt Niels Jensen Møller — Alle i Uggelbølle — bør være pligtige til at betale til Forstanderskabet for Aarhus Kathedralskole den efter den ovenfor omhandlede Fordelingsmaade paa Enhvers Eiendom faldende Andel af en Afgift af 4 Tdr. Rug og 4 Tdr. Byg aarlig, at betale efter Kapiteltaxten for Aarhus Stift, fra Aaret 1849 inclusive at regne, Enhver dog kun forsaavidt Afgiften efter det Ovenanførte er forfalden til Betaling, efterat han har tiltraadt Besiddelsen af den afgiftspligtige Eiendom. Samtlige øvrige i Overretsstævningen nævnte Indstævnte bør for Citantens, den constituerede Kammeradvokats, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og det den for Aarhus Kathedralskoles Forstanderskab i første Instants beskikkede Sagsfører ved Underretsdommen af 3die December 1867 tillagte Salair udredes af det Offentlige.«

Høiesterets Dom.

Ved kongelige Ordre af 9de November 1876 og 7de Februar 1878 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand for nogle af Parternes Vedkommende maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efterat de Gaardeiere i Mørke Sogn, hvem Afgiftsydelse ved den indankede Dom var paalagt, havde udtaget Stævning til Høiesteret mod Forstanderskabet for Aarhus Kathedralskole, har Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet paa bemeldte Skoles Vegne ligeledes paaanket Dommen, og ifølge Overenskomst mellem Parterne er derefter den saaledes sidst udtagne Stævning gjort gjældende som Hovedstævning, medens de formeldte Gaardeiere ere optraadte som Kontraappellanter.

Ifølge de under Sagen tilveiebragte Oplysninger, hvoraf det Væsentlige er fremstillet i Dommen, er der fra gammel Tid af Mørke Sogn blevet erlagt en aarlig Afgift i Korn, Gjæs og Penge, tidligere til Konrektoren ved Aarhus Kathedralskole, og fra 1806 indtil 1849 — hvilket sidste Aar Ydelsen nægtedes — til Skolens Kasse; og vel er denne Afgift i Overskriften til den i Dommen ommeldte Fortegnelse af 1702 benævnet »Degnepension«, men der mangler dog saavel efter dette Dokument øvrige Indhold som efter de i det Hele foreliggende Oplysninger

Føie til at antage, at Afgiften, som af Kontracitanterne forment, skulde enten fra Begyndelsen af have været eller dog i Medfør af Bestemmelserne i Chr. V'tes Lov om Degnevæsenets Ordning være bleven forandret til en saadan egentlig Degnepension, som omhandles i Lovens 2—15—13, 14. Afgiften maa derimod antages at være ydet til Konrektoren som en selve Degnekaldet i Mørke i Medfør af Lovens 2—15—10, jfr. Frdn. 23de Januar 1739 § 6 og Forordningen 11te Mai 1775 § 83 tilkommende Indtægt, og til dens fortsatte Oppebørsel — uden at Lov 23de April 1850 om Degnepensionernes Ophævelse deri kan have medført nogen Forandring — maa Kathedralskolen, til hvilken Afgiften som en fast Indtægt for Degneembedet efter det Oplyste maa antages i sin Høilhed at være overgaaet ved Reformen af de lærde Skoler jfr. Plakat 22de Marts 1805 § 8, anses berettiget, i hvert Fald ifølge Alderstidshævd. Dette gjælder ikke blot om Afgiften i Korn, der ved Dommen retteligen er tilkjendt Kathedralskolen med 4 Tønder Rug og 4 Tønder Byg aarligt, at betale med Penge efter Aarhus Stifts Kapitelstaxt, men tillige om den af Hovedcitanterne fordrede Præstation af 16 Gjæs aarligt, at betale med 2 Mark for Stykket, i hvilken sidste Henseende bemærkes, at en Ydelse af Gjæs efter de foreliggende Oplysninger maa antages uden Afbrydelse at have fundet Sted fra gammel Tid, og vel er Antallet af de Gjæs, som aarligt leveredes, og som efter de ældste Oplysninger skal have udgjort 40 Stykker, i Aarenes Løb efterhaanden blevet formindsket, men det ses dog ingensinde at have været mindre end 16, og ligesom det fremgaar af den i Dommen ommeldte Beretning fra Revisions-Kontoret, at der for Aarene fra 1806 til 1848 uafbrudt til Skolen er blevet ydet „16 Gjæs à 2 Mark“, saaledes viser ogsaa den i Dommen nævnte Fortegnelse over Konrektorembedets Indtægter af 21de Februar 1791, at den heromhandlede Del af Afgiften allerede da i endel Aar havde udgjort netop 16 Gjæs, som tildels betaltes med Penge. Om den ubetydelige Pengeafgift, som endvidere skal være bleven ydet, bliver der derimod ikke Spørgsmaal, idet Hovedcitanterne for Høiesteret have frafaldet Krav paa samme.

Hvad Fordelingen paa de enkelte Ydere angaar, maa det for Kornafgiftens Vedkommende antages, at den fra gammel Tid som Regel ikkun er bleven udredet af Sognets Gaarde og

Halvgaarde, og at den derhos, uanset de Forandringer, der i forrige Aarhundrede ere foregaaede med Hensyn til Gaardinddelingen samt efterat en tidligere Forskjel paa Afgiftens Størrelse for Gaardene i de forskjellige Byer var bortfalden, saaat den derefter udrededes med ligestore Dele af hver Helgaard, vedblivende er bleven betragtet som hvilende paa det oprindelige Antal af $40\frac{1}{2}$ eller — efterat 2 Gaarde i Balskov i den første Del af forrige Aarhundrede vare sammenlagte — $39\frac{1}{2}$ Gaarde, der ifølge de i Dommen nævnte ældre Oplysninger tidligere havde udredet den, nemlig i Mørke 13, i Balle 7, i Balskov 2, i Ommestrup 10 og i Uggelbølle $7\frac{1}{2}$, (15 halve) Gaarde, saaledes navnlig, at de 9 Gaarde, hvori Balle var bleven inddelt, kun regnedes for 7, og de 15 Gaarde i Uggelbølle fremdeles ikkun regnedes for Halvgaarde. Da nu Afgiften, efter Alt hvad der foreligger, maa forudsættes at være bleven lignet i Overensstemmelse hermed, lige indtil Ydelsen i 1849 ophørte, maa den som Følge heraf fremdeles anses at hvile paa de samme Eiendomme, nemlig Matr.-Nr. 3—15 i Mørke, 1—9 i Balle, 1 og 2 af Balskov, 1—10 i Ommestrup og 2—16 i Uggelbølle eller, forsaavidt Udstykning har fundet Sted, i Henhold til Forordningen 25de Juni 1810 § 8 paa Hovedparcellerne af disse Eiendomme, med lige Dele paa hver, dog saaledes at de nævnte 9 Gaarde i Balle, der ere traadte istedetfor de oprindelige 7, kun ville have at tilsvare hver $7\frac{1}{9}$, og Gaardene i Uggelbølle, der fremdeles regnes for Halvgaarde, hver kun Halvdelen af en Gaards Afgift. I Lighed hermed maa efter de foreliggende Oplysninger om den Maade, hvorpaa Gaaseafgiften tidligere er bleven udredet, ogsaa Ydelsen af de ovennævnte 16 Gjæs á 2 Mark anses at paa hvile de nævnte Gaarde eller Hovedparceller — dog med Undtagelse af Eiendommene i Uggelbølle, som i en Aarrække have været fritagne derfor — saaledes at Afgiften fordeles lige paa de øvrige, dog at de nuværende 9 Gaarde eller Hovedparceller i Balle kun tilsvare hver $7\frac{1}{9}$ af en Gaards Afgift.

Som Følge heraf ville Kontracitanterne — i Overensstemmelse med den Paastand, der af Hovedcitanterne er nedlagt under den ved Underrettsdommen af 3die December 1837 paa kjendte Sag — som daværende eller tidligere Eiere af afgiftspligtige Gaarde eller Hovedparceller deraf, være at kjende pligtige til, hver især dog kun for sit Vedkommende og for sin Be-

siddelsestid at regne, at udrede de for Aarene 1849 til 1864 paadragne Restancer af bemeldte, de paagjældende Eiendomme efter den ovenanførte Fordeling paahvilende Afgifter. Disse Restancers Størrelse ville for hver Enkelt af Kontracitanterne dels i Henhold til de Erkjendelser, der af dem ere afgivne under den ved nysnævnte Underretsdøm paakjendte Sag, dels under Hensyn til de Hoiesteret forelagte, tildels efter Overretsdømmens Afsigelse tilveiebragte, Oplysninger om det Tidsrum, hvori de have besiddet Eiendommene paa en saadan Maade, at de maa blive ansvarlige for Afgifterne, være at bestemme saaledes:

	Kr. Øre
for Jacob Villadsen (Matr.-Nr. 4a i Mørke) for 1849 til 1864	37.83,
- Soren Andersen (- 10a -) - 1863 og 1864	3.83,
- Godsforvalter Friis (- 13d -) - 1852 til 1864	32.28,
- Anders Thomsen (- 14a -) - 1849 - 1864	37.83,
- Christen Rasmussen (- 15a -) - 1853 - 1864	30.11,
saaledes at Jens Rasmussen som tidligere Medeier af det samlede Matr.-Nr. 15 in solidum med ham heraf vil have at tilsvare for Aarene 1853 til 1855 9 Kroner 39 Øre,	
for Soren Nielsen (Matr.-Nr. 1 i Balle) for 1852 til 1864	25.10,
- Christen Nielsen (- 7a -) - 1860 - 1864	8.78,
- Soren Pedersens Enke (- 8a -) - 1849 - 1864	29.42,
- Peder Poulsen eller nu hans Bo (- 9a -) - 1854 - 1864	20.89,
- Baron J. C. Rosenkrantz (- 1 og 2 af Balskov) - 1849 - 1864	75.66,
- Christen Jørgen Sørensen (- 1 i Ommestrup) - 1861 - 1864	8.95,
- Morten Pedersen Skriver (- 2 -) - 1861 - 1864	8.95,
- Soren Jensen (- 3 -) - 1849 - 1864	37.83,
- Christian Jensen (- 4 -) - 1860 - 1864	11.29,
- Mads Rasmussen (- 5 -) - 1852 - 1864	32.28,
- Niels Sørensen Ring (- 6 -) - 1849 - 1864	37.83,
- Christen Pedersen Skriver, eller nu hans Enke (- 7 -) - 1859 - 1864	13.62,
- Jørgen Rasmussen (- 10 -) - 1849 - 1864	37.83,
- Baron J. C. Rosenkrantz (- 2 i Uggelbølle) - 1851 - 1864	14.98,
- Jørgen Sørensen Vorre (- 4 -) - 1849 - 1864	16.25,
- Jens Bang Pedersen (- 6a -) - 1852 - 1864	13.97,

for Jørgen Jørgensen Thykjær		Kr. Ore
ellernu hans Enke (Matr.-Nr. 8ai Uggelbølle) for 1850 til 1864		15. 67,
- Søren Nie'sen Møller (- 10a -)	- 1854 - 1864	11. 60,
- Søren Sørensen (- 11 -)	- 1854 - 1864	11. 60,
- Søren Jørgensen Smed (- 12a -)	- 1851 - 1864	14. 98,
- Jens Sørensen (- 13 -)	- 1849 - 1864	13. 25,
- Rasmus Mogensén (- 15a -)	- 1857 - 1864	7. 65,
- Niels Jensen Møller, eller nu hans Enke (- 16 -)	- 1849 - 1864	16. 25,

Af de nævnte Beløb ville de Paagældende derhos have at tilsvare 5 pCt. aarlig Rente fra Forligsklagens Dato.

Hvad angaar de øvrige Eiere af ydelsespligtige Gaarde og Hovedparceller, der under Appellen af den ovennævnte ved Underretten den 3die December 1867 paakjendte Sag tilligemed Kontracitanterne have været indstævnedes for Overretten, findes det at maatte have sit Forblivende ved den Afvisning af Sagen, som for deres Vedkommende har fundet Sted ved den indankede Dom.

Med Hensyn til de øvrige for Høiesteret Indstævnte bemærkes, at ligesom der ikke under denne Sag vil kunne gives Dom over de forskjellige dels nuværende dels tidligere Eiere af ydelsespligtige Gaarde eller Hovedparceller, der ere indstævnte for Høiesteret, uagtet Sagen for deres Vedkommende ikke under Appellen af Underrettsdommen af 3die December 1867 har foreligget Overretten, saaledes følger det af det Ovenanførte, at der ikke vil være Spørgsmaal om i Overensstemmelse med den Paastand om Afgiftens Fordeling efter Hartkorn, som Hovedcitanterne have nedlagt under den ved Underretten den 18de August 1874 paakjendte Sag — hvilken Paastand de under den samlede Appel af begge Sager have fastholdt, for Overretten alternativt og for Høiesteret subsidiairt — at paalægge de Indstævnte, der ere saggivne under bemeldte Sag, nogen Afgiftsforpligtelse. Med Hensyn til samtlige de herommeldte Indstævnte, af hvilke Ingen har givet Møde under Appellen, vil det imidlertid efter Sagens Beskaffenhed ikke være fornødent at give nogen udtrykkelig Bestemmelse om Sagens Udfald for deres Vedkommende.

I Henseende til Processens Omkostninger i de tidligere In-

stantser, derunder det Hovedcitanternes for Underretten beskikkede Sagfører tillagto Salair, vil den indankede Dom være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Kontracitanterne bør til Aarhus Kathedralskole betale: Jacob Villadsen, Anders Thomsen, Søren Jensen, Niels Sørensen Ring og Jørgen Rasmussen hver 37 Kroner 83 Øre; Søren Anderson 3 Kroner 83 Øre, Godsforvalter Friis og Mads Rasmussen hver 32 Kroner 28 Øre, Christen Rasmussen 30 Kroner 11 Øre, saaledes at Jens Rasmussen in solidum med ham deraf tilsvare 9 Kroner 39 Øre; Søren Nielsen 25 Kroner 10 Øre, Christen Nielsen 8 Kroner 78 Øre, Søren Pedersens Enke 29 Kroner 42 Øre, Peder Poulsen eller nu hans Bo 20 Kroner 89 Øre, Baron J. C. Rosenkrantz 90 Kroner 64 Øre, Christen Jørgen Sørensen og Morten Pedersen Skriver hver 8 Kroner 95 Øre, Christian Jensen 11 Kroner 29 Øre, Christen Pedersen Skriver eller nu hans Enke 13 Kroner 62 Øre, Jørgen Sørensen Vorre, Jens Sørensen og Niels Jensen Møller eller nu hans Enke hver 16 Kroner 25 Øre, Jens Bang Pedersen 13 Kroner 97 Øre, Jørgen Jørgensen Thykjær eller nu hans Enke 15 Kroner 67 Øre, Søren Nielsen Møller og Søren Sørensen hver 11 Kroner 60 Øre, Søren Jørgensen Smed 14 Kroner 98 Øre og Rasmus Mogensen 7 Kroner 65 Øre, — Alt med Renter 5 pCt. aarlig fra den 26de Juni 1865 indtil Betaling sker. I Henseende til Sagens Afvisning fra Overretten, forsaauidt angaar de øvrige sammesteds under Appellen af den ved Underretten den 3die December 1867 paakjendte Sag indstævnte Eiere af ydelsespligtige Gaarde eller Hovedparceller samt Processens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaauidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens

Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Kontracitanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: »Efterat Forstanderskabet for Aarhus Kathedralskole - under Paabe-
raabelse af, at der fra gammel Tid har tilkommet først Kon-
rektoren ved bemeldte Skole og senere Skolens Kasse en aarlig
Afgift af Beboerne i Mørke Sogn, hvilken Afgift, der tidligere
havde været større, men i de sidste hundrede Aar havde været
orlagt med 4 Tdr. Rug og 4 Tdr. Byg, betalbar efter Aarhus
Stifts Kapitelstaxt, samt 16 Gjæs à 2 Mk. pr. Stk. og 3 Mk.
8 Sk. i Penge, Beboerne siden 1849 havde vægret sig ved at
betale — ifølge Forligsklage af 7de Juni 1855 havde sagsøgt
en af Sognets Beboere til at betale den ham formentlig paa-
hvilende Del af den ommeldte Afgift for Aarene 1849—54,
u der hvilken Sag den Paagjældende imidlertid ved Underret-
tens Dom af 8de Januar 1861 blev frifunden for Forstander-
skabets Tiltale, anlagde dette ifølge Forligsklage af 20de Juni
1865 Sag mod samtlige øvrige Gaardmænd, Boelsmænd og Hus-
mænd i Mørke Sogn for at faa dem tilpligtede at betale de af
hver især for Aarene 1849—64 formentlig paadragne Afgifts-
restancer, men ved Underrettens Dom af 3die December 1867
blev denne Sag afvist for 12 indstævnte Fæsternes Vedkommende,
da de paagjældende Fæstesteders Eiere ikke vare stævnedes,
hvorhos samtlige øvrige Indstævnte bleve frifundne for Forstan-
derskabets Tiltale, idet det navnlig blev antaget, at der ikke
fra Forstanderskabets Side var tilveiebragt saadanne Oplysnin-
ger, at det i Henhold til Lovgivningens Forskrifter om Alders-
tidshævd kunde paalægges de Indstævnte for de Eiendomme,
som de besade, at tilsvare den omhandlede Afgift enten i det
Hele eller for en Del.

Derefter har Citanten, den constituerede Kammeradvokat,
efter Ordre fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet,
paa Aarhus Kathedralskoles Vegne anlagt Sag mod samtlige
Eiere og Besiddere af gammelskatspligtigt Hartkorn i Mørke
Sogn og paastaet dem: tilpligtede fra 1849 inklusive og frem-
deles aarlig at betale til Forstanderskabet for bemeldte Skole
en saadan Kvotadel af den oftmeldte Afgift, som falder paa
Enhvers gamle Hartkorn i Mørke Sogn, og da ogsaa denne Sag
ved Underrettens Dom af 18de August f. A. har faaet det Ud-
fald, at samtlige de indstævnte Eiendomsbesiddere i det Hele
ere frifundne for Citantens Tiltale, har Sidstnævnte nu, efter
dertil at have erhvervet de fornødne kongelige Bevillinger,
under nærværende Sag paaanket saavel den sidstmeldte Dom
som den ovenfor nævnte Dom af 3die December 1867 og paa-
staaet disse Domme eller den ene eller den anden af dem for-

andret saaledes, at enten de under den ene Sag fra Kathedralskolens Side eller under den anden Sag af Citanten nedlagte Paastando tages til Følge.

Ingen af de Indstævnte har givet Møde for Overretten, og da det af de Overretsstævningen meddelte Forkyndelsespaategninger ikke — eller i enkelte Tilfælde i al Fald ikke med tilstrækkelig Bestemthed — kan ses, at Stævningen er bleven behørig forkyndt for de Indstævnte Niels Rasmussen Bech, Terkild Andersen, Simon Pedersen, Jons Nielsen og Jacob Nielsen, Boelsmand Niels Pedersen, Husmand Niels Pedersen, Rasmus Jensen, Christen Sorensen, Jens P. Nielson, Soren Sorensen Bang, Peder Basse Rasmussen, Niels Sorensen Boien, Madame A. C. Hansen, Jørgen Pedersen Møller, Jens Christian Danielson, Soren Simonsen, Soren Sorensen og S. Jørgensen, Ane Cathrino Glavind, Rasmus Sorensen Bak, Hans Pedersen, Jørgen Thomasen, Laurs Sorensen — Alle i Mørke — A. Hansen, Chr. L. Bak, Niels Mortensen, Rasmus Rasmussen Skriver — Alle i Balle — Anders Sorensen, Jørgen Pedersen og Soren Pedersen, Peder Jensen, Hans Greve, Eierne af Fælleslod Matr.-Nr. 1—10, Jens Peder Pedersen, Niels Andersen, Rasmus P. Rasmussen — Alle i Ommestrup — Soren Jensen Møllers Enke, Peder Rasmussens Enke, Rasmus Jonassens Enke, Anders Rasmussen og Peder Rasmussen, Peder Christensen, Niels Olesen, Mikkel Truesen, Rasmus Sorensens Enke, Niels Poulsen, M. B. K. Johansen, Peder Sorensen Vorre, Jørgen Christensen, Rasmus Marcussen, Kjøbmand J. Møller, Anders V. Rasmussen, Severin B. Petersen, Bent Chr. Nielsen, Mette, Kirstine og Karen Sorensen, Soren Rasmussen samt Hans Henrik Fauersholdt — Alle i Uggelbølle — vil Sagen saaledes for disse Indstævntes Vedkommende være ex officio at afvise fra Overretten, hvorimod den i Henhold til den af Citanten i saa Henseende nedlagte Paastand for de øvrige Indstævntes Vedkommende vil være at paakjende i Realiteten.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, deriblandt en Indberetning fra Sognepræsten i Mørke af 1691, to henholdsvis i Aaret 1702 og i Aaret 1745 af de daværende Konrektorer ved Aarhus Skole affattede Specificationer over bemeldte Skoles Indkomster af Mørke Sogns Degnekald, et i Aaret 1781 af den daværende Konrektor til Stiftsøvrigheden indgivet Andragende, en den 21de Februar 1791 af samme Konrektor affattet Fortegnelse over hans Embedsindtægter, en af Sognepræsten i Mørke paa Sogneforstanderskabets Vegne under 17de Mai 1854 afgiven Erklæring samt endelig en Beretning fra vedkommende Revisionskontor af 14de Mai 1872, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at der fra gammel Tid af er af Mørke Sogn blevet erlagt først til Konrektoren ved Aarhus Kathedralskole og derefter, siden Aaret 1806 eller 1807, til Skolens Kasse en aarlig

Afgift, der maa antages at hidrøre fra, at Indtægterne ved Mørke Sogns Degnekald, deriblandt den i Lovens 2—15—10 omhandlede Døgnetrave, i sin Tid i al Fald for en Del have været tillagte Konrektoren ved bemeldte Skole som en Del af hans Embedslønning. Afgiften, der for hvert Aar maa antages at være bleven anset forfalden til Betaling ved Paasketid i det paafølgende Aar, ses at have været erlagt dels i Korn dels i et Antal Gjæs og dels i Penge, og navnlig fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Kornafgiften, efter tidligere efterhaanden at være bleven noget formindsket, siden Aaret 1775 og indtil Beboerne i Aaret 1850 vægrede sig ved fremtidig at udrede den, uafbrudt eller dog uden nogen saadan Afbrydelse, som efter Forholdets Natur findes at kunne tillægges nogen Betydning, har været erlagt med 4 Tdr. Rug og 4 Tdr. Byg, der, efter hvad der i den ovennævnte Erklæring fra Sognepræsten i Mørke af 17de Mai 1854 siges at maatte antages for sikkert, fra Begyndelsen af indeværende Aarhundrede eller længere har været betalt med Penge efter Aarhus Stifts Kapitelstaxt, paa hvilken Maade den ogsaa maa antages at være ført til Indtægt i Aarhus Kathedralskoles Regnskaber for Aarene 1807—1847, begge inklusive, uden at der er nogensomhelst Føie til at antage, at Ydelsen, som de Indstævnte have villet gjøre gjældende, skulde fra Sognebeboernes Side have været en blot Vilighedspræstation, fra hvilken de efter Godtbefindende kunde unddrage sig, og i den nævnte Form maa bemeldte Kornafgift saaledes anses hjemlet Skolen ved Alderstidshævd, ligesom der saameget mindre kan gives de Indstævnte Medhold i, at den i hvert Fald skulde anses bortfalden ved den senere Ordning af Skolevæsenet, som det i en af Citanten for Overretten fremlagt Extraktudskrift af den i Aaret 1816 approberede Skoleplan for Mørke og Hvilsager Pastorat udtrykkelig bemærkes, at Døgnkornet af Mørke udredes til Aarhus lærde Skole.

Forsaavidt den omhandlede Afgift derimod som moldt, tildels har bestaaet i Gjæs og Penge, da maa det vel efter de foreliggende Oplysninger antages, at den siden dette Aarhundredes Begyndelse har været ydet med det nu af Skolen fordrede Beløb, nemlig 16 Gjæs, betalte med 2 Mk. pr. Stk. samt 3 Mk. 8 Sk. i Penge, men da det af de ovennævnte ældre Oplysninger fremgaar, at snart den ene snart den anden af de i Sognet værende Byer i forskellige Tidsrum ikke have ydet Gjæs, for hvilken Ydelse navnlig Byen Uggelbølle i den ommeldte Erklæring af 17de Mai 1854 betegnes som fritaget, samt at Pengeafgiften, der aldeles ikke omtales i den ovennævnte i Aaret 1791 affattede Fortegnelse over Konrektorembets Indtægter, til forskellige Tider er bleven erlagt paa forskjellig Maade og efter en forskjellig Fordeling paa Sognets Eiendomsbesiddere, kan denne Del af Afgiften ikke antages at

have haft en saadan stadig Karakter, som maa være en Betingelse for at et paa Alderstidshævd støttet Krav paa sammes Vedbliven skulde kunne gøres gjældende.

Hvad dernæst angaar den Maade, hvorpaa den ovenfor ommeldte Kornafgift har været repareret paa Sognets Beboere, da har der vel ikke herom kunnet tilveiebringes aldeles fyldestgjørende Oplysning, idet Opkrævningen maa antages i en lang Aarrække at have været besørget af Skolelæreren eller Sognefogden, der derefter har indbetalt Afgiftens samlede Beløb i Skolokassen, men ligesom det efter de foreliggende ældre Oplysninger maa antages, at Afgiften fra gammel Tid har været fordelt paa de i Sognet værende Hel- og Halvgaarde, saaledes er der efter den oftmeldte Erklæring fra Sognepræsten af 17de Mai 1854 samt en under Sagen fremlagt, i Sogneforstanderskabets Arkiv forefunden, Opkrævningsliste for Aaret 1846, i Forbindelse med den Omstændighed, at der ikke af de Indstævnte eller dem af disse, der indtil 1849 have deltaget i Uredelsen af den omhandlede Afgift og hvis Anbringende om dennes Karakter som en Villighedsydelse efter det Ovenanførte ikke kan komme i Betragtning, er meddelt nogensomhelst Oplysning om efter hvilken anden Norm Afgiften maatte have været udredet, al Foie til at antage, at Afgiften, saalænge den har udgjort de nu forlangte 4 Tdr. Rug og 4 Tdr. Byg, har været lignet paa et Antal af ialt 39½ Helgaarde i Byerne i Morke Sogn, nemlig i Morke 13, i Ommestrup 10, i Balle 7 (fordelte paa de nu i denne By Værende 9 Gaarde) i Balskov 2 og i Uggelbølle 7½, eller 15 Halvgaarde, og da det netop er denne Fordelingsmaade, hvilken saaledes maa anses hjemlet ved gammel Skik og Brug, Skolen har søgt at gøre gjældende under den ved den indankede Dom af 3die December 1867 paadømte Sag, medens den af Citanton under den senere anlagte Sag paastaede Fordeling paa alt Sognets gammelskatspligtige Hartkorn savner al Hjemmel, findes de under hin Sag indstævnte Gaardbesiddere, forsaavidt Sagen for deres Vedkommende kommer under Paakjendelse i Realiteten, nemlig Søren Andersen, Godsforvalter Friis, Anders Thomsen, Jacob Villadsen samt Jens Rasmussen og Christen Rasmussen, Alle i Morke, Søren Nielsen, Christen Nielsen, Søren Pedersens Enke samt Peder Poulsen, Alle i Balle, Baron J. C. Rosenkrantz af Balskov, Christen Jørgen Sørensen, Morten Skriver, Søren Jensen, Christian Jønsen, Mads Rasmussen, Niels Sørensen Ring, Christen P. Skriver samt Jørgen Rasmussen, Alle i Ommestrup, og Jørgen Sørensen, Jøns Bang Pedersen, Jørgen Jørgensen Thykjær, Søren Sørensen, Søren Jørgensen Smød, Søren Nielsen Møller, Rasmus Mogensen, Jens Sørensen samt Niels Jønsen Møller, Alle i Uggelbølle, at maatte kjendes pligtige til at betale til Forstanderskabet for Aarhus Kathedralskole den efter den an-

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: »Tiltalte Markus Julius Abildgaard, hvis opgivne Alder af 44 Aar er skjønnat at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet efter Dom heri Landet, tiltales under nærværende Sag for falsk Angivelse. Ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at han i en anonym og udateret Skrivelse, som han i September Maaned dette Aar tilstillede Kjøbenhavns Politi, har henledet dettes Mistanke paa en navngiven Pige, som skyldig i Barnefødsel i Dølgemaal, uagtet han hverken troede eller havde ringeste Grund til at tro, at hun havde begaaet en saadan Forbrydelse, i hvilken det da ogsaa allerede ved en af en Politibetjent foretagen Afhøring af hende og hendes Madmoder i denne sidstes Hjem viste sig, at Pigen var uskyldig. Med sin anførte Handling vil Tiltalte, uden at tænke over, hvilke Følger der kunde medføres for Pigen, alene have havt det Øiemed, at fremkalde en retslig Undersøgelse, under hvilken han kunde faa oplyst, om hun, der stadig viste sig uvillig til at føie ham i hans Ønske om at indgaa Ægteskab med ham, skulde — saaledes som han frygtede for — staa eller have staaet i kjønsligt Forhold til en navngiven Mandsperson, og Rigtigheden af denne hans Forklaring findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes. I Medfør af det Ovenanførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 225, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.»

Onsdagen den 16de Februar.

Nr. 332.

Advokat Halkier
kontra

Jensine Anine Hansen (Defensor Bagger),
der tiltales for Falsk og bediageligt Forhold.

Ronne Kjøbstads Extrarets Doms af 10de November 1880:
»Tiltalte Jensine Anine Hansen bør hensættes i Fængsel paa

Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Cancelliraad Erichsen og Ipsen 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.*

Høiesterots Dom.

Idet Høiestoret tiltræder den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling, tilføies, at Brevskriveren deri lover senest i Terminen at komme og betale det Tøi, der udleveres, og at det i Slutningen af Brevet udtales, at dette ikke er skrevet af Capitain Dam selv, der angives at have faaet sin Haand kvæstet, men derimod efter hans Diktat. For sit Forhold med at have udfærdiget og benyttet dette Brev findes Tiltalte at maatte anses i Henhold til Straffelovens § 268, dog efter samtlige Omstændigheder i Forbindelse med § 271, og Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.*

Thi kjendes for Ret:

Jensine Anine Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger, bør Bythingsdommen ved Magt at stande. I Salarium for Høiestoret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiestoretssagfører Bøgger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: •Under nærværende Sag tiltales Jensine Anine Hansen for Falsk og bedrægligt Forhold og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse følgende:

Da Tiltalte ikke længer var fornoiet med sin gamle Kaabe og ikke havde Raad til at skaffe sig en ny, fattede hun det Forsæt at komme i Besiddelse af en saadan paa ulovlig Maade og skrev til den Ende det under Sagen fremlagte Brev og undertegnede det Kapitain Dam, hvorved hun sigtede til Kapitain Dam i Aaker, som forøvrigt er hende aldeles ubekjendt, medens hun har hørt hans Døttres Navne nævne, hvori Manufakturhandler August Elleby i Rønne anmodedes om at lade hans Datter, som er Joinfru hos Mollers i Nylarsker, faa saameget som hun vilde for hans Regning.

Med denne Skrivelse indfandt hun sig den 17de f. M.

Eftermiddag Kl. ca. 6 udgivende sig for Laura, Datter af Kapitaen Dam i Aaker, og bad sig ifølge Skrivelsen udleveret en Kaabe og Tøi til en Kjøle.

Elleby lod sig i Begyndelsen skuffe af Skrivelsen og afrev 12 Alen Tøi til Kjolen, som tilligemed den valgte Kaabe skulde koste 54 Kr., men da han derefter fattede Mistanke, og hans Broder, der kom tilstede, erklærede, at Tiltalte ikke var den hun udgav sig for, tilbageholdt han Tøiet og Kaaben, som Tiltalte derefter erkjendte at have villet tilegne sig paa uredelig Maade.

For sit ovenfremstillede Forhold vil Tiltalte, der er født i Olsker Sogn den 5te Marts 1855 og ei tidligere har været tiltalt eller straffet være at anse efter Straffelovens § 270 for Falsk og efter samme Lovs § 251 jfr. § 46 for Forsøg paa Bedrageri og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 266. Kjøbmand **W. C. Lamb** (Advokat Nellemann)
kontra

praktiserende Læge **C. Brøndsted** (Ingen),
angaaende Forstaaelsen af et indgaaet Forlig.

St. Thomæ Bythingsrets Dom af 17de November 1879:
„Denne Sag afvises. I Kost og Tæring til Indstævnte Kjøbmand W. C. Lamb betaler Citanten praktiserende Læge C. Brøndsted 40 vestindiske Daler. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 7de April 1880:
Denne Sag hjemvises til Underrotten til Behandling og Paa-
kjendelse i Realiteten.“

Høiesterets Dom.

Vel maa det anses oplyst, at Indstævnte umiddelbart efterat det i den indankede Dom omhandlede Forlig var afsluttet og Forligelseskommissionen hævet, har udtalt, at han maatte forbeholde sin Ret til at gjøre Indsigelse mod Enhver, som Citanten maatte foreslaa i nogen af de i Forliget nævnte Voldgiftsmænds Forfald; men herved kan Indstævnte ikke have erhvervet Ret til, uden Angivelse af nogen Grund, at forkaste den eller dem, der saaledes maatte blive udnævnte, hvilket vilde være uforeneligt med Indholdet af det indgaaede Forlig. Da nu Indstævnte ingensomhelst Grund har anført for sin Indsigelse

imod de to Mænd, som Citanten efter hiindon udnævnte i Stedet for den Voldgiftsmand, der var forhindret i at fungere, maa han altsaa anses at have været uberettiget til at forkaste dom. Herefter var det i Strid med det Forlig, der var Voldgiftens Grundlag, at Voldgiftsmændene nægtede den af Citanten sidst udnævnte Mand at deltage i Voldgiften, men Indstævnte kan selvfølgelig ikke paaberaabe sig, at de ikke burde have taget Hensyn til hans Protest, og der kan saa meget mindre være Spørgsmaal om, at Citanten dorefter burde have truffet et nyt Valg, som det efter Indstævntes Udtalelser til forskjellige Personer, hvoriblandt Voldgiftsmændenes Formand, maa antages — hvad han heller ikke har benægtet — at have været hans Hensigt at protestere mod Enhver, der blev udnævnt af Citanten, og det i det Øiemed, som han udtrykkelig angav til den ene af de af Indstævnte udnævnte Voldgiftsmænd, at forhale Sagen indtil den i Forliget nævnte Frist udløb. Idet Indstævnte altsaa ved sin uberettigede Optræden har været i alt Fald en væsentlig medvirkende Aarsag til, at Voldgiftsafgjørelsen ikke kunde blive tilendebragt inden denne Frist, kan han ikke benytte det af ham for dette Tilfælde tagne Forbehold som Hjemmel til med Forbigaaelse af Voldgiften at søge Rettergang, hvorimod den af Parterne ved Forliget indgaaede Overenskomst om Sagens Afgjørelse ved Voldgift maa anses vedblivende at staa ved Magt, kun at Fristen er bortfalden. Citantens Paastand om Sagens Afvisning for Underretten findes derfor ved dennes Dom rettelig at være tagen til Følge, og, idet bemeldte Doms Bestemmelse om den Indstævnte ikjendte Kost og Tæring ligeledes billiges, vil den kunne stadfæstes. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Ind-3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser ore saalydende: »Da Citanten for Overretten i nærværende Sag, prakt. Læge C. Brønsted ansaa sig fornærmet ved Indholdet af en i det paa St. Thomas udkommende Blad »St. Thomas Times« den 12te Marts f. A., paa hvilken Tid Citanten var konstitueret som Landsphysikus paa St. Thomas, med Indstævnte Kjøbmand W. C. Lambs Underskrift offentliggjort Artikel, indklagede han den 24de s. M. Sagen for Forligelses-Kommissionen, hvor der den 29de næstefer blev indgaaet Forlig saaledes, at Citanten og Indstævnte hver skulde udnævne tre Voldgiftsmænd til at afgjøre Sagen; Voldgiftsmændene findes udnævnte i selve Forliget, tilligemed en syvende Mand, der skulde være Voldgiftsmændenes Formand, lede deres Forhandlinger og deltage i Afstemningen, hvorefter det hedder, at hvis nogen af Voldgiftsmændene er forhindret fra at deltage i Afgjørelsen, vælges en anden i hans Sted af den, af hvøm han var udnævnt, og slutelig bestemmes det, at saafremt Voldgiftsmændene ikke komme til nogen Afgjørelse inden 31te Mai førstkomuende, forbeholder Klageren sig Ret til strax at søge Indklagede ved St. Thomas Byting.

Ifølge den med Hønsyn til Voldgiften forte, under Sagen fremlagte Protokol traadte 5 af Mændene tilligemed Formanden sammen den 9de April, da Formanden gjorde Meddelelse om, at da en af de af Indstævnte udnævnte Voldgiftsmænd ikke havde kunnet fungere, havde Indstævnte udnævnt i hans Sted Gasværkbestyrer D. Stivens, men at han, da Citanten, efter først at have samtykket i hans Udnævnelse, senere gjorde Indsigelse imod ham, havde nægtet at fungere, hvorpaa Indstævnte havde udnævnt endnu en anden Mand, imod hvem Citanten dog ogsaa havde gjort Indsigelse, som Følge hvoraf Mændene, efter den af dem vedtagne Afstemningsmaade, nægtede at admittere ham. Der foretoges derefter Intet indtil den 24de Mai, da Formanden sluttede Forhandlingerne med en Protokol-Tilførsel, hvori det hedder, at Mændene paa Grund af Citantens vedholdende Indsigelser imod de Mænd, som Indstævnte har udnævnt til at remplacere den fratraadte Voldgiftsmand, ikke have set sig istand til at fremme Voldgiften, hvilken Tilførsel vedtoges, idet dog de to tilbageværende af de af Indstævnte udnævnte Mænd vare af den Formening, at der kunde have været gjort endnu et Forsøg paa at opnaa en Voldgift.

Citanten paastævnede derpaa Sagen til St. Thomæ Byting hvor Indstævnte, under Forbehold af Ret til at procedere Realiteten, procederede til Sagens Afvisning, hvilken ogsaa fandt Stod ved Rottens Dom af 17de November f. A., idet derhos Citanton tilpligtedes at betale Indstævnte Kost og Tæring med 40 vostindiske Daler. Denno Dom har da Citanten indanket for Overretten, idet han har paastaaet Underrettsdommen annull-

leret og Sagen — alternativt paa forskjellige Maader, der af det Følgende nærmere ville fremgaa — hjemvist til ny Paa-kjendelse, og Appellens Omkostninger, derunder Sagførersalair, sig tilkjendte.

Indstævnte har, skjønt lovlig stævnet, ikke ladet møde, saa at Sagen for hans Vedkommende bliver efter L. 1—4 - 30 cfr. Frdn. 3die Juni 1796 § 2, at paakjendo efter de fremlagte Bevisligheder, navnlig Underretsakten.

Indstævntes Afvisnings-Paastand, saaledes som den ved den indankede Dom har faaet Medhold, er støttet paa, at det er Citanten selv, som ved sine netop derpaa rettede, som det hedder, egenraadige, uberettigede og ubegrundede Handlinger har bevirket, at Voldgiften ikke kom istand inden Udlobet af den i Forliget foreskrøve Frist, og at denne derfor maatte have tabt sin Betydning.

Der henvises i saa Henseende til Citantens ovennævnte, formentlig aldeles umotiverede og ialtfald ikke af nogensomhelst Begrundelse ledsagede Indsigelser imod de af Indstævnte substituerede Voldgiftsmænd og da navnlig til de ined Citantens Indsigelse imod Stivens forbundne Omstændigheder. Efter Indstævntes Mening, skulde nemlig Citanten under selve Forligsbehandlingen eller dog i umiddelbart Sammenhæng med denne, have accepteret Stivens istedetfor en af de i Forliget nævnte Mænd, naar denne ikke maatte kunne fungere.

Forkastelsen af den sidst substituerede Voldgiftsmand betegner Citanten i sin Skrivelse til Formanden, som sket, «i Henhold til den af ham i Forligelses-Kommissionen tagne Reservation.» Ved denne Reservation er der, efter hvad der under et, under Sagen, optaget Tingsvidne, hvorunder Forligelses-Kommissærerne ere førte som Vidner om, hvad der efter at selve Forligs-Behandlingens var overstaaet, passerede imellem Parterne, sigtet til, at Citanten, strax da der blev Tale om, at mulig en af de af Indstævnte valgte Mænd ikke kunde fungere, nævnte, at han forbeholdt sig Ret til at protestere imod Enhver, der foresloges istedetfor de tre af hans Modpart udnævnte; fra hvilket Forbehold da, som nævnt, Citanten, efter Indstævntes Paastand, skulde have udtrykkelig undtaget Stivens. Medens nu den Opfattelse af dette Forbehold, som Citanten har søgt at gjøre gjældende, nemlig at han, ret beset, dermed har villet tilkjendegive, at det var til de i Forliget nævnte Mænd alene, at han vilde overlade Voldgiften, strider for meget imod Forligets Bestemmelse, at Andre skulde kunne udnævnes til, at den kan accepteres, kan det paa den anden Side heller ikke ved de under Tingsvidnet, hvorunder ogsaa Stivens selv er fort som Vidne, atgivne Vidnesbyrd, anses for godtgjort, at Citanten havde accepteret Stivens, idet Anerkjendelsen fremstiller

sig saaledes indviklet i det almindelige Forbehold, at den ikke tør tages for ubetinget eller endelig.

Retlig findes da Citanten at have havt saame Adgang til at gjøre Indsigelse imod Stivens som imod Nogen Anden, naar der overhovedet maatte tillægges ham Ret til at gjøre Indsigelse imod nogen udenfor selve Forliget udnævnt Mand; men det er ikke fra Indstævntes Side gjort gjældende og ligger heller ikke i Forholdets Natur, at en saadan Ret skulde mangle, ihvorvel Forliget lader en saadan Eventualitet og Maaden, hvorpaa en Afgjørelse skulde træffes, uberørt. Citanten kan altsaa ved blot at gjøre sine Indsigelser ikke have paadraget sig Ansvar, og hvorvidt han efter Mændenes Beskaffenhed og Forhold maatte, som af Indstævnte forlangt, have havt gyldig Grund til at gjøre Indsigelserne, eller mulig have ganske manglet saadan, tilkommer det ikke Retten at sentere over, ligesom der da heller ikke i Proceduren er søgt givet noget Bidrag til en Bedømmelse heraf. Det maa altsaa først udfordres, at Indsigelserne have været forbundne med saadanne udvortes Omstændigheder, som i Forbindelse med dem godtgjoro, at Citanten har villet tilintetgjøre Voldgiften.

I saa Henseende bliver, idet Citantens ovennævnte strax udtalte Forbehold Intet releverer, foruden Citantens senere, efterat han havde faaet Stivens til at trække sig tilbage, til Vidnet De Leon, efter dennes Udsagn, brugte Yttring, at han vilde protestere imod Enhver, der blev foreslaaet, i hvilken Yttring dog nærmest ligger en forklarende Henvisning til Forbeholdet, at mærke, hvad af Vidnet Stivens er udsagt, at Citanten til ham havde yttret som Forklaring, hvorfor han havde protesteret imod ham, nemlig, at han, Citanten, paa Grund af nogle pralende og hoverende Bemærkninger, som Indstævnode havde gjort, ikke onskede, at Sagen skulde gaa til Voldgift, og at han vilde trække Sagen ud, indtil den i Forliget foreskrevne Tidsfrist var udløben. Denne Yttring, hvis Rigtighed Citanten ikke har modsagt, om den end, efter Omstændighederne, hvorunder den er falden, som en i Fortrolighed givne Forklaring til den Mand, Citanten havde forkastet, ikke afgjørende beviser, indicerer, i Forbindelse med Citantens Optraeden i det Hele, ganske vist, at han, ialtfald efterat der var sket Forandring ved Mændenes Personer, ikke har stillet sig velvilligt ligeoverfor Voldgifts-Afgjørelsen.

Men ligesom der i dette Forhold maa fastholdes en bestemt Distinction imellem, om en l'art undlader at vise en Redebonhed, som, om den end kan være forudsat, dog ikke retlig kan paahvile ham, eller han foretager sig retstridige Handlinger, saaledes maatte det ialtfald endnu paavises, at det virkelig er den Citanten tillagte Vrangvillighed, som, ikke blot efter Voldgiftsmændenes Skjon har fort til, men ogsaa har maattet fore

til, at Voldgiften blev til Intet. Men dette foreligger ikke; hvorimod det ses, at der efter den 9de April, da Citantens Protest mod den anden af Indstævnte substituerede Mand, som ikke af Protosten lod sig bevæge til at trække sig tilbage, blev taget til Følge, ikke af Indstævnte — eller af Mændene, om Noget efter deres Instrux maatte have paahvilet dem — er foretaget noget virksomt Skridt for at gennemføre Forliget, hvorefter da Mændene, med den ovenfor nævnte Udtalelse om Citantens vedholdende Indsigelser, den 24de Mai, selv opgave deres Hverv, saant Voldgifts-Afgjørelsen maa betragtes som frivillig opgiven fra begge Sider, i hvilken Henseende det bør bemærkes, at hvor af Parterne har anført, at det har kostet ham Overvindelse at gaa ind paa Forliget. Indstævntes paa Voldgifts-Indsigelsen støttede Afvisnings-Paastand findes saaledes ikke tilstrækkelig begrundet.

I denne Afgjørelse ligger det allerede, at den af Citantens Paastande, som gaar ud paa, at Sagen i det Hele paany paakjendes af en Sættedommer, ikke faar Medhold. Citanten har nemlig ved sin Hjemvisnings Paastand forbundet den allerede forinden Sagens Optagelse ved Underretten fremsatte, men der forkastede Paastand, at Sagen paakjendes af en Sættedommer, principaliter saaledes, at den hjemvises til Paakjendelse i Realiteten af en Sættedommer, subsidiairt, at den hjemvises blot til Paakjendelse af en Sættedommer. Sin Paastand støtter han dels paa Underdommerens Optræden under Forligsmæglingen, dels derpaa, at Underdommeren har været ført som Vidne i Sagen. I førstnævnte Henseende er det gjort gjældende, at Underdommeren, der, imod hvad der ellers er hans Sædvane, selv som Retsskriver ved denne Sags Behandling i Forligelses-Kommissionen førte Protokollen, tog en saa væsentlig Del i Forligsmæglingen, at det maa siges at have været ham, der bragte Forliget istand; og maa det anses for af Underdommeren tiltraadt, at han har deltaget i Mæglingen. Men medens det ikke af Citanten er anbragt, at han derimod under Mæglingen gjorde nogen Indvending, findes det heller ikke oplyst, at denne Deltagelse, hvis Virkning in casu nærmest maatte tænkes at blive den, at Dommeren skulde blive uskikket til at sentere over Spørgsmaal vedrørende Forligets Opfyldelse eller Ikke-Opfyldelse, har været af nogen saadan Beskaffenhed, at den kunde drage denne Virkning efter sig; og hvad den anden Grund betræffer, da er selvfølgelig den blotte Omstændighed, at Dommeren har været stævnet som Vidne — et Skridt, som det jo staar i Partens Magt at tage — ikke tilstrækkelig til at bevirke Inhabilitet, og selve Vidnesagen — hvorunder Citanten, der selv havde iværksat den, dels søgte de gennem Modpartens Tingsvidne tilveiebragte Oplysninger om, hvad der, som ovenomhandlet, i Sammenhæng med Forliget passerede, supplerede ved hvad

Retsskriveren, uden Hensyn til hans Deltagelse i Forligsforhandlingen, under sin Tilstedeværelse i Forligelseskommissionen maatte have erfaret, uden at dog Dommeren i saa Henseende kunde afgive noget Vidnesbyrd, som kunde komme til Betydning ved Paakjendelsen, og forøvrigt Dommerens Protest imod de fremsatte Kvæstioner af Sættedommeren toges til Følge — indeholder Intet, der skjønnes at kunne afficere Dommerens Stilling. Underdommeren findes altsaa at have havt Foie til at nægte at vige sit Sæde ved Sagens Paakjendelse, saavidt samme alt har fundet Sted. Men naar dette er Tilfældet, da findes der end mindre Grund til at paalægge ham at vige sit Sæde ved Paakjendelsen af Sagens Realitet, til hvilken han ikke, efter hvad der for Overretten foreligger, ses enten ved sin Deltagelse i Forligsnæglingen eller paa anden Maade at have stillet sig i noget som helst Forhold.

Sagen bliver altsaa simpelthen at hjemvise til Behandling og Paakjendelse i Realiteten.

Processens Omkostninger for Overretten findes ofter Omstændighederne at maatte ophæves.*

Nr. 312.

Advokat Halkier
kontra

1) **Johanna Maria Lind** og 2) **Karen Sio Nielsen** eller **Nielsdatter**, Andersens Enke (Defensor Bagger), der tiltales: Forstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Delagtighed heri.

Fejo Birks Extrarets Dom af 17de September 1889: „De Tiltalte Johanna Maria Lind og Karen Sio Nielsen, Andersens Enke, bør hensættes hver især i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, Begge for En og En for Begge, Aktionens Omkostninger, derunder i Salair til Aktor Prokurator Henrichsen 12 Kr. og til Defensor Prokurator Barfoed 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de November 1880: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorne Seidelin og Salomonsen betale de Tiltalte Johanna Maria Lind og Karen Sio Nielsen eller Nielsdatter, Andersens Enke, Begge af Vesterby paa Fejo, En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Baggor 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Feio Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte Johanna Maria Lind og Karen Siø Nielsen eller Nielsdatter, Andersens Enke, Begge af Vesterby paa Feio, sigtes Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Delagtighed heri, er ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger Følgende godtgjort.

Den 18de Juli d. A. anmodede Tiltalte Karen Siø Nielsen eller Nielsdatter, Andersens Enke, Medtiltalte Johanna Maria Lind, der tjente hos Gaardmand Rasmus Nielsen af Vesterby paa Feio, om mod et Vederlag af 2 Chemiser at skaffe hende noget Rug, uagtet hun nok indsaar, at Tiltalte Lind ikke kunde erholde Rugen uden at stjele den fra sin Husbond, og sidstnævnte Tiltalte, der gik ind paa Anmodningen, sagde da, at Tiltalte Andersens Enke kunde hente Rugen næstkommende Tirsdag Aften i Brændehuset til Tiltalte Linds Husbonds Gaard. I Henhold til denne Aftale gik Tiltalte Lind Tirsdag Middag, da hendes Husbond og Madmoder vare til Begravelse, og da hun antog, at deres Sønner, som vare paa Gaarden, sov, op paa Loftet, hvortil hun havde uhindret Adgang, og tog der i en hendes Husbond tilhørende Posc noget Rug, som hun derpaa satte over i Brændehuset, der var aabent, og hvor ingen Anden end hun kom, og her blev det efter Aftalen om Aftenen Kl. ca. 11 afhentet af Tiltalte Andersens Enke. Den stjaalne Rug, der under Sagen er kommen tilstede udgjorde ca. 1 Skp. af Værdi 2 Kr. og den er tilligemed Posen, hvis Værdi er ansat til 50 Øre, tilbageleveret Bestjaalne, der ikke har fordret nogen Erstatning.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ere de Tiltalte, Johanna Maria Lind og Karen Siø Nielsen eller Nielsdatter, Andersens Enke, der ere fødte henholdsvis den 20de April 1856 og den 3die Februar 1828 og som ikke tidligere ere fundne criminaliter tiltalte eller straffede, ved den indankede Dom rettelig ansete henholdsvis efter Straffelovens § 228 og efter den nævnte Lovs §§ 52 jfr. § 228, og da den valgte Straf af Fængsel

paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af dem findes passende, og da det ligeledes billiges, at det ved Dommen er paalagt de Tiltalte in solidum at udrede Aktionens Omkostninger, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.»

Nr. 75. **Jens Hansen Lindbæk**

(Advokat Nellemann)

kontra

Sagfører **Rosengaard** (Ingen),

betræffende skyldig Leie m. m.

Kolding Bythingsrets Dom af 23de April 1879: »Indstævnte, Gjæstgiver Lindbæk i Kolding, bør for Tiltale af Citanten, Sagfører Rosengaard sammesteds, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.»

Viborg Landsoverrets Dom af 15de September 1879: »Indstævnte, Selveier J. Lindbæk, bør til Citanten, Sagfører Rosengaard, betale 568 Kr. 75 Øre med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra den 23de Oktober 1878 indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.»

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, forpligtede Citanten sig vel ved den Overenskomst, han den 1ste September 1878 indgik med Eieren af den af ham beboede Gaard i Kolding, til den 15de samme Maaned at fraflytte Gaarden og ophæve den under 13de Juli 1877 oprettede Leiekontrakt om samme, men det bestemtes tillige, at det ham for Leiemaalets Ophævelse tilsagte Vederlag skulde betales, forinden han fraflyttede Eiendommen. Da det derhos, navnlig ifølge Parternes Procedure for Underretten, maa antages at have været Kontrahenternes Mening, at ikke blot Eieren, men ogsaa Citanten ved Overenskomsten erhvervede en Ret til at anse Leieforholdet for ophævet til den vedtagne Tid, maa Bestemmelsen om, at Citanten først skulde flytte efterat have modtaget det ham lovede Vederlag, opfattes som en ham indrømmet Sikkerhedsret. Ved at blive boende i Gaarden udover den 15de September og indtil Vederlaget blev betalt, kan han derfor ikke antages, stiltiende at have fornyet

det ophævede Leieforhold, og det saa meget mindre, som han strax den 16de September underrettede Indstævnte som den fraværende Eiers formodede Konsulent om, at han vilde flytte, saa snart den ham skyldige Sum blev betalt, men at han ikke vilde svare nogen Leie for den Tid, hvori han paa Grund af Betalingens Udebliven endnu maatte forblive paa Gaarden. Dennes Eier, der ved at reise bort, uden fra sin Side at opfylde Overenskomsten og uden at underrette Citanten om sit Opholdssted, havde sat denne ud af Stand til strax at gjøre sin Ret gjældende mod ham, maatte derfor tilskrive sig selv, at Eiendommen ikke blev afleveret til den vedtagne Tid, og kunde, da Citanten kun havde gjort Brug af den ham indrommede Sikkerhedsret, ikke paa den ophævede Leiekontrakt støtte nogen Paastand paa Leieafgift for Tiden efter den 15de September. Da derhos den Indstævnte meddelt Transport paa Leien fra Oktober 1878 til April 1879 ikke kunde give ham nogen større Ret, end der vilde have tilkommet Cedenten, kan hans Paastand om at faa sig denne Leie tilkjendt hos Citanten, ikke gives Medhold, og denne vil saaledes være at frifinde for hans Tiltale. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter og det Citantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salair at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Advokat Nellemann tillægges i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

(Fortættets i næste Nr).

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Færdig fra Trykkeriet den 18. Martz 1881.

Ford. Fjeldsøes Bogtrykkeri, Kjøbenhavn

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protokollsekretærer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1880—81.

Nr. 51—52.

(Fortsættes fra Nr. 50).

Nr. 75.

Jens Hansen Lindbæk
(Advokat Nolleman)

kontra

Sagfører Rosengaard (Ingen).

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: • Ved en den 13de Juli 1877 indgaaet og den 25de s. M. tinglæst Leiekontrakt bortleiede den daværende Eier af Gaarden Matr.-Nr. 88 i Laasbygade i Kolding, bemøldte Gaard til Indstævnte, Selveier J. Lindbæk af Vonsild Mærk, for et Tidsrum af 5 Aar fra Oktober Flyttedag s. A. at regne for en Leie af 1200 Kr. for det første Aar, 1300 Kr. for det andet Aar og 1400 Kr. for hvort af de følgende Aar, hvilken Leieafgift skulde erlægges halvaarsvis forud hver Oktober og April Flyttedag, og efterat den bortleiede Eiendom — med Undtagelse af en til samme hørende Eng og Have — i det paafølgende Foraar var solgt til Eiendomshandler P. Jensen i Kolding, meddelte denne den 30te Juli f. A. Citanten, Sagfører Rosengaard sammesteds, skadesløs Transport paa den ham hos Indstævnte ifølge den ovenomhandlede Leiekontrakt tilkommende, til Oktober Flyttedag s. A. forfaldende, Leieafgift for det paafølgende Halvaar, hvorom Citanten gav Indstævnte Underretning.

Den 1ste September s. A. indgik imidlertid P. Jensen og Indstævnte, uanset den stedfundne Transport, en Overenskomst, ved hvilken Sidstnævnte forpligtede sig til den 15de s. M. at fraflytte Eiendommen og hæve Leiekontrakten til Fordel for P. Jensen, imod at denne, inden Indstævnte fraflyttede Eiendommen, skulde betale Indstævnte i Erstatning 700 Kr., og da Jensen udeblev med Betalingen af dette Beløb, undlod Indstævnte at fraflytte Eiendommen, saaledes som det var vedtaget, hvorimod han, idet han efter sit Anbringende var ubekjendt

med P. Jensens Opholdssted, ved notarius publicus lod Citanten som den, der formodedes at være P. Jensens juridiske Consulent, tilkjendegive, at han i Hønhold til den sidstnævnte Overenskomst var villig til at fraslytte Eiendommen, saasnart som de 700 Kr. bleve ham betalte, men vilde, da han ikke kunde forsvarer at lade Eiendommen henstaa herrelos, indtil nærmere Ordre fra Eierne indløb, forblive boende paa Eiendommen uden dog at villo svare nogen Godtgjørelse eller Leio for denne paa Eierens Vegne stedfindende midlertidige Besiddelse af Gaarden. Citanten afgav imidlertid til notarius den Erklæring, at han ikke havde Noget med den i Rekvisitionen ommeldte Sag at gjøre — hvad ikke heller af Indstævnte er bevist at have været Tilfældet, — og da Indstævnte endnu ikke 8 Dage efter Oktober Flyttedag f. A. havde betalt Citanten den denno, som meldt, tiltransporterede Leieafgift, har Citanten under denne Sag i 1ste Instants sagsøgt ham til at betale sig bemeldte Leieafgift med 650 Kr. med Renter, hvilken Fordring han dog, efterat det af Indstævnte var oplyst, at Jensen ikkun havde været berettiget til at disponere over $\frac{7}{8}$ af den paagjældende Leieafgift, idet den ene Ottendedel af Leien skulde erlægges til Eierne af den ovennævnte Eng og Have, har nedsat til 568 Kr. 75 Øre med Renter. Ved Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og denne har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten. Der maa nu gives Citanten Medhold i, at der, selv om den mellem Indstævnte og P. Jensen den 1ste September f. A. indgaaede Overenskomst maatte kunne hjemle Indstævnte — uanset dennes Kjendskab til den skete Transport — en Ret til den 15de Septbr. f. A. at fordrø Leieforholdet hævet — hvad Citanten ikke for Underretten har bestridt — i ethvert Fald ikke kunde tilkomme Indstævnte nogen Ret til, naar han vilde have Leiemaalet betragtet som ophævet fra den nævnte Dag, desuagtet at forblive boende i Eiendommen, men, at han, der efter Sagens Oplysninger først fraslyttede Eiendommen, da de akkorderede 700 Kr. blevo ham betalte af P. Jensen, i Januar Maaned d. A., altsaa længe efterat den Citanten tiltransporterede Leieafgift ifølge Leiekontrakten forfaldt til Betaling, allerede paa Grund af, at Overenskomsten saaledes ikke er traadt i Virksomhed før efter Oktober Flyttedag, maa være pligtig at tilsvare bemeldte Leieafgift. Indstævnte vil selvfølgelig være at tilpligte at betale Citanten 568 Kr. 75 Øre med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra Forligsklagens Dato den 23de Oktober 1878 indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstændigheder at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 288.

Advokat Halkier
kontra

Jacob Hansen (Defensor Hansen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Leire Herreds Extrarets Dom af 31te August 1880: »Tiltalte, Gaardmand Jacob Hansen af Ny Thorkildstrup, bør straffes med at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger, derunder Salarierne til Aktor, Prokurator Hude og Defensor, Prokurator Jacobsen 12 Kr. til hver af dem. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Oktober 1880: »Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Heckscher og og Jacobsen betaler Tiltalte, Gaardmand Jacob Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Hoiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Hoiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Hoiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: »Under nærværende fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gaardmand Jacob Hansen af Ny Thorkildstrup, sigtet for uterligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det tilstrækkeligt godtgjort, at han en Dag ved Fastelavnstid 1877 har — efterat han allerede om Morgen, da han var alene i Kostalden med sin 16-aarige Tjenestepige Christine Jørgensen, der malkede Køerne, havde taget hende med Haanden om Hovedet, men derefter forladt hende, fordi hun gav sig til at græde — ved Middagstid, da han atter var alene med hende i en aabentstaaende Vognport, hvor hun efter hans Paalæg samlede nogle Muslinger op, mod

hendes Villie og trods hendes Modstand taget hende om Hovedet, trykket hende op mod Væggen, befølt hende uden paa hendes Klæder, kysset hende og søgt at formaa hende til at tage ham om hans mandlige Lem, som stak frem af hans Benklæder, hvorhos han, da hun vægrede sig herved, har fremtaget sin Pengepung og spurgt hende, hvormeget hun vilde have for at lægge sig op med ham i en i Vognporten staaende Vogn, uden at det dog kan antages, at han tænkte paa ved denne Leilighed at have Samleie med Pigen. Paa lige Maade er det godtgjort, at Tiltalte i afvigte Vinter og senere, indtil hans 17-aarige Tjonestepige Ellen Marie Sivertsen den 9de Juli d. A. derom gjorde Anmeldelse til Politiet, mod dennes Villie og trods hendes Modstand dels flero Gange har kysset hende, dels to Gange, naar han har været alene med hende i Kostalden, har taget hendes Klæder op, befølt hende paa Kjønsdelene, knappet sin Buxesmæk ned og fremtaget sit Lem, hvorpaa han i længere Tid har staaet med dette trykket op imod hende, samt endvidere en Gang har forlangt af hende, at hun skulde tage ham om hans Lem, hvad hun dog har vægret sig ved. Det maa efter Sagens Oplysninger antages, at begge de nævnte Piger vare sædelige, og det er ikke oplyst, at de have givet Tiltalte nogen Anledning til at tro, at de vilde finde sig i den Behandling, han har brugt mod dem. For dette Forhold er Tiltalte, der er født den 16de Oktober 1843 og i Aaret 1872 er bleven gift med sin endnu levende Hustru, og som ikke findes tidligere straffet, ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 185, og, da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, ligesom Underretsdømmens øvrige Bestemmelser, hvorved det er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, ogsaa billiges, vil denne Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 193.

Finantsministeriet

paa Statskassens Vegne (den konstituerede
Kammeradvokat Etatsraad Buntzen)
kontra

Møller **Anders Hansen** (Ingen),

angaaende Betaling af 72 Kr. 64 Øre m. m.

Dragsholm Birks ordinære Rets Dom af 5te Mai 1876:
•Indklagede Møller A. Hansen af Egebjerg Mølle bør for Tiltalte af Klageren den konstituerede Kammeradvokat paa Finantsministeriets Vegne i denne Sag fri at være, og bør Klageren erstatte Indklagede denne Sags Omkostninger med 30 Kr. At

efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.*

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Oktober 1879: «Forsaavidt angaar den af Citanten, Finantsministeriet ved den konstituerede Kammeradvokat her for Retten fremsatte subsidiaire Paastand, afvises Sagen. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger her for Retten betaler Finantsministeriet til Indstævnte, Møller Anders Hansen af Egebjerg Mølle, med 60 Kr. Der forelægges Indstævntes Sagfører her ved Retten, Overretssagfører Skibsted, en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stomplingen af hans den 7de Juli d. A. i Sagen fremlagte Indlæg.»

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 5te Marts 1880 er Høiesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, naanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Den af Citanten nedlagte principale Paastand, der for Høiesteret alene gaar ud paa, at Indstævnte tilpligtes at udstede og lade thinglæse ny Obligation istedetfor den under Sagen omhandlede Panteobligation af 30te Januar 1855, findes i Henhold til dot i den indankede Dom under denne Del af Sagen Anførte ikke at kunne tages tilfølg.

Subsidiært har Citanten for Høiesteret paastaact, at Statskassen, saafremt den paastævnte Gjæld ikke inden en fastsat Frist berigtiges ved kontant Indfrielse eller ved, at Indstævnte udstøder og lader thinglæse ny Panteobligation, lydende paa samme Beløb og samme Vilkaar som Obligationen af 30te Januar 1855, kjendes berettiget til enten, navnlig ved Exekution og Udlæg, at søge Fyldestgjørelse af Pantet, eller i Høihold til Lovens 5te Bogs 7de Kapitel at lade sig indføre deri. Sidstnævnte Alternativ af denne Paastand, hvorved sigtes til Bestemmelserne i L. 5-7-8 f. f. vil imidlertid som manglende Hjemmel i Proceduren i 1ste Instants ikke kunne komme i Betragtning; derimod findes der ikke at være nogen processuel Hindring for at tage den øvrige Del af Paastanden under Paakjendelse, idet den kun kan anses at indeholde en Indskrænkning af den for Underretten nedlagte principale Paastand, og

navnlig maa det, da Citanten efter denne dens Beskaffenhed maatte være berettiget til først at fremsætte Paastanden for Høiesteret, blive uden Indflydelse, at en tilsvarende Paastand for Overretten ved dennes Dom er bleven afvist. Det er nu uomtvistet under Sagen, at Indstævnte er Eier og Besidder af Pantet og at Panteobligationen af 30te Januar 1855 er uindfriet og staar uudslettet i Pantebogen, og ligesom Statskassens Panteret ikke, som af Indstævnte forment, kan være bortfalden derved, at Indstævntes og hans Formands Skjoder ere thinglæste uden Bemærkning om denne Ret — saameget mindre som disse Skjoder end ikke udtrykkelig nævne Matr.-Nr. 20 i Ledstrup som indbefattet under det Solgte — saaledes kan der heller ikke gives ham Medhold i, at Gjældsfordringen, da nærværende Sag paaklagedes den 25de Oktober 1875, ifølge Lovens 5—14—4 var præskriberet, eftersom det er oplyst, at Renter af Gjælden stedse, siden Obligationen blev udstedt, ere blevne halvårsvis betalte til Statskassen af Pantets forskellige Eiere, medens der derhos ikke vil kunne tillægges de af Indstævnte fremsatte Indvendinger imod, at Fordringen ved disse Rentydelser er bleven holdt i Kraft, nogen Betydning. Som Følge heraf og da Gjældsfordringen efter Obligationens Indhold maa anses forfalden, hvilket Indstævnte heller ikke har bestridt, findes Citantens fornævnte Paastand, mod hvilken ingen andre Indsigelser end de ovenberørte ere fremsatte, at maatto gives Medhold, dog at Renterne 4 pCt. aarlig, idet de maa antages at være blevne erlagte af Indstævnte ogsaa efter Sagens Anlæg, først blive at beregne fra 1ste Oktober 1880.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Saafromt den efter den ovenomhandlede Panteobligation af 30te Januar 1855 skyldige Kapital, 72 Kroner 64 Øre, med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra 1ste Oktober 1880 ikke indon 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse berigtiges enten ved Betaling eller derved, at Indstævnte udsteder og lader thinglæse en paa samme Beløb og samme Vilkaar lydende Panteobligation, bør Statskassen være berettiget til

for den ommeldte Fordring ved Erekution at søge Fyldestgjørelse af Pantet Matr.-Nr. 20 i Ledstrup, forsaavidt dette kan tilstrække. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: •De med nærværende i 1ste Instants ved Dragsholm Birks ordinaire Ret den 5te Mai 1876 mellem Parterne: Finantsministeriet ved den konstituerede Kammeradvokat som Citant og Indstævnte, Møller Anders Hansen af Egebjerg Mølle, paadømte Sag forbundne nærmere Omstændigheder have efter hvad der under Sagen er blevet oplyst, tildels dog først her for Retten i Henhold til en af Citanten erhvervet Bevilling til Fremlæggelse af ny Dokumenter, været følgende:

Efterat Statskassen i Medfør af Lov af 8de April 1851 om Selveiendoms Indførelse paa det Staten tilhørende Bøndergods havde ved Skjøde af 6te Decbr. 1854 til den daværende Eier af Egebjerg Mølle, den nu forlængst afdøde Nicolai Andresen, afhændet det hertil af ham i Besiddelse havde, under det forrige Odsherredske Gods hørende, Areal Matr.-Nr. 20 af Ledstrup By, Egebjerg Sogn, skyldsat for 2 Fdkr. 1³/₄ Alb. Ager og Engs Hartkorn, for en Kjøbesum af 36 Rdlr. 31 sk., der skulde betingtes ved Udstedelse af en Panteobligation, som blev af forrente med 4 pCt. aarlig, hvorhos det i Skjødet bestemtes, at, saalænge Kjøbesummen eller en Del deraf endnu indestod i Eiendommen efter første Erhververs Panteobligation til Statskassen, maatte hverken Skjøde eller andet Adkomstdokument, hvorved Eiendommen gik over i Andres Besiddelse, antages til Thinglæsning uden at samtidig Panteobligationen fremlagdes med behørig Paategning om at kunne udslettes af Pantebogen, udstedte Nicolai Andresen under 30te Januar 1855 den saaledes fordrrede Obligation, hvorved han til Sikkerhed for skadesløs Betaling af Kapitalen: 36 Rdlr. 31 sk. med Renter og Omkostninger, gav Statskassen 1ste Prioritets Panteret i Eiendommen med alt Tilliggende og Tilbehør saavel som Bygninger, og hvori det udtrykkelig hed, at Gjælden var uopsigelig fra Kreditors Side saalænge Nicolai Andresen og Hustru som Enke besad Eiendommen og opfyldte de indgaaede Forpligtelser, men at, naar Eiendommen gik over i Andres Besiddelse, de, om de da levede, eller den ny Besidder skulde være forpligtede til at indhente Finantsministeriets Bestemmelse, om Kapitalen fordredes udbetalt eller kunde blive indestaaende helt eller delvis, og blev denne Panteobligation thinglæst den 2den Februar 1855. Ved Skjøde af 1ste Mai 1856, thinglæst den 9de Mai s. A., overdrog

nævnte Nicolai Andresen i Henhold til en forud oprettet Kjøbekontrakt, hvis Indhold ikke har kunnet oplyses, til Murmester Hans Jensen den ham efter en Vielsesattest af 1838 og Formandens Skjøde af 1830 tilhørende Egebjerg Mølle med tilliggende Møllegaard, Grund, Have og øvrige Areal med Ager og Engs Hartkorn 1 Fdkr. $\frac{3}{4}$ Alb., saaledes at det i Skjødet bedder, at Kjøberen havde fyldestgjort Kjøbesummen blandt Andet ved at overtage Indfrielsen af de i disse Eiendomme indestaaende, ham opgivne, Prioriteter 6414 Rdlr. 78 sk., men at, hvis de Prioriteter, som Kjøberen havde overtaget sig at indfri befandtes større end som anført, forpligtede Nicolai Andresen sig til at holde Hans Jensen skadesløs i alle Maader, hvorhos Kjøberen overtog og forrentede den Eiendommen paahvilende Bankhæftelse 607 Rdlr. 19 sk. indtil den indfriedes, og ved Skjøde af 6te Juni 1861, thinglæst den 9de August s. A., overdrog dernæst Hans Jensen atter til sin Son Anders Hansen, o: Indstævnte i denne Sag, Egebjerg Mølle og Møllegaard samt tilhørende Grund, Have og øvrige Areal af Ager og Engs Hartkorn 1 Fdkr. $\frac{3}{4}$ Alb., samt den ham ligeledes tilhørende Arvefæsteparcel Matr.-Nr. 4 af Gjeldstrup By, af Ager og Engs Hartkorn 1 Td. 2 Skp. • Fdkr. $1\frac{3}{4}$ Alb., saaledes at Sønnen blandt Andet ligeledes overtog og forrentede Møllens Bankhæftelse 607 Rdlr. 19 sk., o: nu 1214 Kr. 39 Øre, indtil den indfriedes. Anders Hansen udstedte strax efter under 17de Juni 1861 for et ham af Holbæk Amts økonomiske Selskabs Sparekasse tilstaaet Laan af 10,000 Kroner en Obligation til denne med 1ste Prioritets Panteret i de ham tilhørende Eiendomme Egebjerg Mølle og Matr.-Nr. 4 o i Gjeldstrup By med Ager og Engs Hartkorn, ialt 1 Td. 2 Skpr. 1 Fdk. $2\frac{1}{2}$ Alb., ligesom han ses senere i 1861, i 1869 og i 1874 at have optaget yderligere Laan paa 6000, 2000 og 1000 Kroner, med efterfølgende Prioritet, blandt Andet i de samme Eiendomme.

Skjøndt nu det ovenfor omtalte Areal Matr.-Nr. 20 af Ledstrup By ikke findes særlig nævnt i de anførte Skjøder af 1ste Mai 1856 og 6te Juni 1861, maa Arealet dog, efter hvad der under Sagen foreligger, antages ialfald samtidig at være overgaaet som Eiendom fra Nicolai Andresen til Hans Jensen og fra denne til Anders Hansen, og af en fremlagt Panteattest ses der ogsaa i Panteregistret for Dragsholm Birk, Egebjerg Sogn, under Matr.-Nr. 20 i Ledstrup By at være anført som Adkomster paa denne Eiendom, foruden Skjødet fra Statskassen til Nicolai Andresen af 6te Decem্বর 1854 og dennes ovenfor nævnte Vielsesattest, endvidere et af ham til Hans Jensen og et af denne til Anders Hansen under 6te Juni 1861 udstedt Skjøde. Af den nævnte Panteattest ses derhos i Registret som Hæftelser paa bemeldte Eiendom, der i Registret i Forbigaaende synes betegnet som et med Egebjerg Mølle, at være opført en

af Nicolai Andresen i 1838 udstedt Bankhæftelsesobligation paa 1214 Kr., den ovenfor nævnte, af Nicolai Andresen den 30te Januar 1855 til Statskassen udstedte Panteobligation for 36 Rd. 31 sk. eller nu 72 Kr. 64 Øre og de ligeledes ovenfor nævnte, af Anders Hansen i 1861, 1869 og 1874 udstedte 4 Panteobligationer for forskellige Laan, idet det dog derhos i Attesten er tilføjet til Berigtigelse og Supplering, at efter foretaget Eftersyn af de citerede Adkomster indeholde i Virkeligheden kun Panteobligationen af 30te Januar 1855 og den af 1874, nemlig af 1ste Juli, udtrykkelig, at der ved samme er givet Pant i Matr.-Nr. 20 i Ledstrup, hvilket Pant derhos ved den sidstnævnte Obligation ses at være givet med Prioritet efter 1286 Kroner 64 Øre.

Efter hvad der endvidere foreligger, blev derhos ved Tinglæsningen af det under 1ste Mai 1856 af Nicolai Andresen til Hans Jensen og af det under 6te Juni 1861 fra denne til Anders Hansen udstedte Skjøde disse Skjøder ikke forsynede med nogen Retsanmærkning om den tidnævnte, den 30te Januar 1855 af Nicolai Andresen til Statskassen udstedte Panteobligation, skjøndt denne hverken da var eller senere er bleven udsløtt eller indfriet eller afløst af nogen ny Panteobligation fra Hans Jensen eller Anders Hansen. Ikkedestomindre har Anders Hansen, efter hvad der ligeledes foreligger, lige fra 1862, indtil nærværende Sag blev reist, uafbrudt paa vedkommende Oppebørselsstue hvert halve Aar sammen med Skatter og Afgifter af Matr.-Nr. 20 i Ledstrup By, betalt Renterne af den omhandlede Panteobligation af 30te Januar 1855 med 70 sk., nu 1 Kr. 45 Øre, hvilke Renter i hans Skattekvitteringsbog for Tiden fra 1862 til 1ste April 1873 fandtes opførte hver Gang særlig efter de kongelige Skatter som „Renter for $\frac{1}{2}$ Aar“, men uden nærmere Angivelse af den Forpligtelsesgrund hvorefter de beregnes, medens de i det følgende Par Aar, indtil nærværende Sag reistes, i Skattekvitteringsbogen ligefrem bleve medindbefattede under de kongelige Skatter uden særlig at nævnes.

I Slutningen af 1874 tilstillede Finantsministeriet vedkommende Oppebørselsstue den tidnævnte Panteobligation fra Nicolai Andresen af 30te Januar 1855 med Tilkjendegivende om, at samme paa Grund af dens Ælde af henved 20 Aar vilde være at forny af Udstederen, og modtog derefter i December 1874 en Indberetning om, at Nicolai Andresen var død, at den nuværende Eier af Matr.-Nr. 20 i Ledstrup var Møller Anders Hansen af Egebjerg Mølle, og at deno havde erklæret at ville indgive Andragende om at maatte indfri Gjælden, men, da der derpaa i 1875, i Anledning af at intet saadant Andragende var indkommet, var blevet givet Oppebørselsstuen Ordre om at meddele Anders Hansen, at han nu maatte indbetale Gjælden, modtog Finantsministeriet Underretning om, at Anders Hansen vægrede sig herved, idet han nægtede at skyldte denne. Som

Følge heraf lod Finantsministeriet ved den constituerede Kammeradvokat efter foregaaende Forligsmægling anlægge Sag ved Dragsholm Birk mod Indstævnte, hvorunder han paastodes tilpligtet mod Extradition i kvitteret Stand af den paagjældende Panteobligation enten at betale dens Paalydende 72 Kr. 64 Øre med Rønter 4 pCt. p. a. fra 1ste April 1875 til Forligsklagons Dato den 25de Oktober s. A. 1 Kr. 68 Øre og 5 pCt. p. a. af begge Summerne, 74 Kr. 35 Øre, fra den 25de Oktbr. 1875, til Betaling skete, eller under lovlig Tvang til Statskasson at lade udstede og tingløse en Obligation, lydende paa samme Reløb og Vilkaar som Panteobligationen af 30te Januar 1855, samt i begge Tilfælde at udrede Sagens Omkostninger skadesløst. Til Støtte for denne Paastand blev i det Væsentlige fremhævet, dels at den omhandlede Gjæld med Renter ifølge Panteobligationen af 1855 hæftede med 1ste Prioritet i den paagjældende Eiendom, og at Indstævnte som Eier af denne og Skjødehaver var det nødvendige Mellemed, gjennem hvilket Pantecreditor maatte søge sin Fyldestgjørelse af Pantot, at det ifølge Panteobligationen havde været Indstævntes Sag ved Kjøbet at sikkre sig, at Gjælden var bleven indfriet, ved at skaffe sig Obligationen udleveret, og at han maatte bære Tabet ved, at dette ikke var sket, og derhos eventuelt søge Regres hos Nicolai Andresens Arvinger, samt at det maatte blive uden Betydning i saa Henseende, at de i 1856 og 1861 uastedte Skjøder ikke vare blevne forsynede med Retsanmærkning om Panteobligationen, dels at Indstævnte ved i hele sin Besiddelsestid uden Indsigelse at have betalt Renterne af den omtalte Obligation — hvilken Rentebetaling havde foranlediget, at Finantsministeriet ikke havde sat sig i Bevægelse for ved Obligationens Udløbstid og saaledes ikke længere kunde holde sig til den oprindelige Debtors Arvinger — maatte antages at have erkjendt sig selv som Debitor for Gjælden, dels endelig at Indstævnte, da han sidst i 1874 opfordredes ex tuto til at forny Obligationen, strax udtrykkelig havde lovet at indfri Gjælden, og først noget efter afslaaet det. Indstævnte paastod sig derimod ved Underretten frifunden mod Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gjorde gjældende, dels at Panteobligationen af 1855 lød paa en anden Debitor, og at der saaledes ikke paa den kunde bygges et Søgmaal mod ham, samt at han ikke fra først af havde overtaget denne Gjæld, med Hensyn til hvilken det netop ved Nicolai Andresens Salg i 1856 havde været en udtrykkelig Aftale, at Eiendommen skulde frigjøres for samme, og at han ogsaa havde været fuldkommen berettiget til at gaa ud fra, at dette var sket, da saavel Skjødet af 1856 som hans eget af 1861 vare blevne læste uden Retsanmærkning, ligesom han derhos ikke kunde holde sig til Nicolai Andresens milige Arvinger, da Gjælden overfor dem var præsciberet ved Statskassons

Feil, dels at han derhos oiheller ved den fra hans Side skete Rentebetaling havde erkjendt den omhandlede Gjæld, idet denne Betaling kun havde fundet Sted under gjentagne Indsigelser fra hans Side, og fordi han, da man erklærede, at han ellers ikke vilde faa sin Skattokvitteringsbog udleveret, foretrak fremfor at have yderligere Uleilighed, at betale det ringe Beløb, hvorom det hver Gang dreiede sig, dels at det endelig beroede paa en Misforstaaelse, at han, da han sidst i 1874 blev opfordret til at forny Panteobligationen, først skulde have lovet at indfri Gjælden, idet han derimod strax afslog det.

Ved den derpaa afsagte Underrettsdom blev Indstævnto fri-funden og Finantsministeriet tilpligtet at erstatte ham Sagens Omkostninger med 30 Kr. Denne Dom har Finantsministeriet dernæst, efter som anført at have erhvervet Bevilling til From-læggelse af nye Dokumenter, ladet indanke her for Retten, hvor den constituerede Kammeradvokat paa dets Vegne principaliter har paastaaet samme underkjendt og forandret ganske overens-stemmende med den fra hans Side i 1ste Instants nedlagte Paastand, men subsidiært har paastaaet kjendt for Ret, at enten Indstævnto bør indfri Panteobligationen af 30te Januar 1855 med Renter o. s. v. paa en af de i den principale Paastand an-givne Maader, eller Statskassen være berettiget til, hvis saadan Indfrielse ikke finder Sted inden den af Retten fastsatte Frist, da efter foregaaende lovlig Omgang ved Exekution og Udlæg at søge Fyldestgjørelse af Pantet, forsaavidt samme tilstrække kan, eller i Henhold til Lovens 5te Bogs 7de Kapitel at lade sig indføre i Pantet, hvorhos han i alle Tilfælde har paastaaet Sa-gens Omkostninger, derunder Salair til sig, skadesløst paalagt Indstævnto. Indstævnto har derimod paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og Statskassen eller Finantsministeriet paa dennes Vegne tilpligtet at betale ham Appelomkostningerne skadesløst eller efter Rettens Skjøn. Den principale Paastand her for Retten er i alt Væsentligt saavel fra Kammeradvokatens Side bleven støttet som fra Indstævntes Side bleven imødegaaet med de i saa Henseende for Underretten fremhævede ovenfor anførte Grunde, idet Kammeradvokaten dog tillige har anført, at det af den i den fremlagte Panteattest omtalte Panteobligation af 1ste Juli 1874, stor 1000 Kr., fremgaar, at Indstævnto dengang vidste god Besked med og anerkjendte Statskassens Fordring fra 1855 paa de 72 Kr. 34 Øre, idet der ved hin Panteobligation kun blev givet Prioritet i Matr.-Nr. 20 efter 1286 Kr. 64 Øre, hvilket Beløb efter det Oplyste kun kunde omfatte den i Pante-attesten omtalte Bankhæftelse paa 1214 Kr. og Statskassens nysuævnte Fordring: 72 Kr. 64 Øre, hvilket dog fra Indstævntes Side er benægtet, da Bankhæftelsen efter det tidligere Om-talte ikke udgjorde 1214 Kr., men 1214 Kr. 39 Øre, ligesom han har bemærket, at den Omstændighed, at der kun gives

Prioritet i en Eiendom efter et vist Beløb, ikke viser, at man anerkjender dette som prioriteret i Eiendommen.

Sin subsidiaire Paastand her for Retten har Kammeradvokaten støttet paa, at selv om Indstævnte ikke maatte blive anset personlig forpligtet for Statskassens omhandlede Fordring, da han ikke havde underskrevet Obligationen for samme, hæftede Fordringen dog som ubetalt og udslettet vedblivende med Panteret paa Eiendommen, som Indstævnte aldrig havde besiddet uden med Byrden af Statskassens Ret til for Fordringen at holde sig til Pantet og derfor ikke kunde faa Panteobligationen af 1855, der heller ikke var præsciberet, men tvertimod, som anført, senere anerkjendt af Indstævnte, udslettet af Panteregistret, saaledes kunde han heller ikke bygge nogen Indsigelse mod den subsidiaire Paastand derpaa, at Statskassen havde vendt sig direkte til ham om Afgjørelse med Forbigaaelse af den oprindelige Debtors Arvinger, da han ikke blev værre stillet derved, end om Statskassen var mødt med Dom over dem og derefter havde gjort Exekution i Pantet.

Indstævnte har med Hensyn hertil fremhævet, at den saaledes fremsatte, saakaldte subsidiaire Paastand, om den end i Resultatet vilde medføre en mindre Forpligtelse for ham end den principale, dog i Virkeligheden var en udvidet eller dog en ganske ny Paastand, der hvilede paa et helt forskjelligt Fundament, nemlig et tingligt istedetfor et obligatorisk, og derfor mulig endog forudsætte en ny Forligsmægling, men at han dog ikke af den Grund vilde reise nogen Indsigelse mod samme, for ikke derved at fremkalde en ny Sag, hvorimod han overfor den saaledes fremkomne ny Paastand ogsaa maatte være berettiget til uden videre at komme med nye Indsigelser, og han har derefter — næst at bemærke, at Panteretten efter Obligationen af 1855, som ved den principale Paastand allerede anført, maatte være gaaet tabt som Følge af, at de senere thinglæste Skjøder ikke vare blevne forsynede med Rotsanmærkning derom — overfor den subsidiaire Paastand særlig gjort gjældende, at Obligationen af 1855 var over 20 Aar gammel, da nærværende Sag blev anlagt, og at den ved samme stiftede obligatoriske Ret og den dertil accessorisk knyttede tinglige Ret saaledes allerede da var præsciberet, idet Præskriptionen ingensinde i Løbet af den Tid var bleven afbrudt enten ved Paakrav, eller, som ved den principale Paastand anført, ved nogen udtrykkelig Erkjendelse fra Indstævntes eller dennes Forgjængers Side eller indirekte gennem Rentebetaling, da den fra Indstævntes Side paa egen Haand sketo Rentebetaling, selv bortset fra, hvad han ved den principale Paastand havde anført om; hvorfor der ikke kunde tillægges samme nogen Betydning som en indirekte Erkjendelse af Gjælden, dog ialfald ikke havde kunnet holde Obligationen i Live som Gjældsbevægelse overfor dens Udsteder og derfor heller

ikke havde kunnet forbinde den kun som et Accessorium til den obligatoriske Forpligtelse eksisterende Pantrets samtidige Bortfalden.

Hvad nu for det første den af Finantsministeriet nedlagte principale Paastand angaar, da maa der gives Underrettsdommen Medhold i, at samme ikke kan tages tilfølg. Den Omstændighed, at Indstævnte i sin Tid blev Eier af det ifølge Panteobligationen af 30te Januar 1855 behæftede Matr.-Nr. 20 og i denne sin Egenskab kunde blive pligtig til at finde sig i, at Statskassen søgte Fyldestgjørelse for sin Fordring efter den nævnte Obligation i bemeldte Eiendom, kunde nemlig ikke, naar han ikke tillige traadte i Kontraktsforhold til selve Statskassen, hvad han ikke gjorde; medføre nogen direkte og personlig Forpligtelse for ham til enten at indfri Fordringen eller udstede nogen ny Obligation for samme til Statskassen, hvorved han uden Hensyn til Pantets Værdi blev ansvarlig for dens Beløb med hele sin Formue. Og, ligesom det ikke imod Indstævnets Benægtelse er bevist, at han senere har direkte erkjendt sig personlig pligtig til at indfri den omhandlede Gjæld, saaledes kan det heller ikke siges, at der i den Omstændighed, at Indstævnte i en lang Aarrække har betalt Renter af Gjælden, — selv om der ikke kan tillægges hans ubeviste Udsagn om, at dotte kun er sket under Tvang og gjentagne Indsigelser fra hans Side nogen Betydning, — indeholdes en personlig Overtagelse og Aerkjendelse af Gjælden som hans.

Medens der nu dernæst ikke fra Forligslovgivningens Standpunkt findes at være noget til Hinder for, at den af Kammeradvokaten nedlagte subsidiaire Paastand kan komme under Paakjendelse, idet Sagen overhovedet ikke havde behøvet at gjøres til Gjenstand for Forligsmægling som reist paa Statskassens Vogne, findes den nævnte Paastand derimod ikke af den Grund at kunne tages under Paakjendelse her ved Retten, at Overretten ikke er kompetent til, selv hvor Parterne maatte være enige om at begjære det, at tage nogen Del af en Sags Realitet under Paadømmelse, som ikke først har været Gjenstand for Afgjørelse ved Underretten, og dotte kan nu saameget mindre siges at have været Tilfældet med den her for Retten nedlagte subsidiaire Paastand, som det i Underrettsdommen udtrykkelig er udtalt, at det maatte staa hen, om Finantsministeriet ikke efter Ls. 5te Bogs 7de Kapitel kunde have forlangt at blive indført i Besiddelsen af den pantsatte Eiendom, da det ikke havde stillet en saadan Fordring under Sagen. Sagen bliver altsaa for den subsidiaire Paastands Vedkommende at afvise her for Retten.

Underrettsdommens Bestemmelser om Processens Omkostninger bifaldes. Finantsministeriet findes derhos at burde tilsvare Indstævnte Omkostningerne her ved Retten med 60 Kr.,

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Husmand Jens Peter Hansen, der under denne Sag tiltales for Overtrædelse af Lov af 29de December 1857, § 62 cfr. §§ 75 og 78 samt Lov om den offentlige Fred paa Folkekirkenes Helligdage af 7de April 1876, §§ 9 og 10, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, uden dertil erhvervet Tilladelse af Politimesteren, Lørdagen den 25de September sidstleden har i et Telt, som han havde opført i Burgaarde, ladet afholde Dands og tilstedt hvem der vilde mod Betaling at deltage deri, samt at han ved sin Hustru har under Dandsen, der varede til omtrent Kl 2 den paafølgende Nat, beværtet Deltagerne navnlig med bayersk Øl og Kaffe og herfor ligeledes oppebaaret Betaling.

Da Tiltalte, foruden at han i 1861, da han var bleven sigtet for uden Tilladelse at have afholdt Legestue med Beværtning, uden at erkjende dette, indgik paa — for, som han forklarede i Politiretten, at undgaa videre Uleilighed og Tidsspilde — i den Anledning at erlægge ialt 12 Kr. til Amtsfattiggkassen og vedkommende Kommunekasse, har for samme Forseelse i Henhold til Næringslovens §§ 62 og 75 ifølge Forlig i Politiretten af 23de August 1871 med samme Virkning, som om Dom var overgaaet ham, erlagt en Bøde af 10 Kr. til Amtsfattiggkassen foruden en Kjendelse af 2 Kr. til Kommunekassen, vil han for sit ovenmeldte Forhold være at anse, dels for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og første Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter bemeldte Lovs § 62 jfr. § 75 og efter § 78 jfr. § 77, dels efter ovennævnte Lov af 7de April 1876 § 10 cfr. § 9, med Boder respektive til Amtsfattiggkassen og til Politikassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til henholdsvis 30 Kr. og 2 Kr.*

Nr. 40. Snedkorsvend **Simon Rasmussen**

(Hoiesteretssagfører Zahle)

kontra

Bygningssnedkernes Fagforening

ved dens Formand Snedkorsvend H. Pedersen og ved

Snedker C. Forsberg (Ingen),

angaaende Tilbagebetaling af et af Citanten hævet Beløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. 1879: „Indstævnte, Snedkorsvend Simon Rasmussen, bør til Citanten, Bygningssnedkernes Fagforening ved dens Formand Snedkorsvend H. Pedersen, betale 231 Kr. 12 Øre, med Renter

heraf 5 pCt. aarlig fra den 3die November 1877, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.*

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom bemærket, have de Indstævnte erkjendt, at Citanten efter de i den paagældende Forening fulgte Regler maatte have Krav paa et passende Vederlag, forsaavidt det ham overdragne Hverv som Medlem af Foreningens Byggeudvalg maatte have medført betydeligere Tidstab for ham. Ved de Høiesteret forelagte, for en væsentlig Del efter Dommens Afsigelse tilveiebragte, Oplysninger maa det nu vel anses godtgjort, at dette har været Tilfældet, og at, forsaavidt angaar de under 14de og 30te April samt 31te Mai 1877 hævdede Beløb, det af ham beregnede Vederlag af 4 Kr. for hver Dag ikke efter Foreningens Sædvaner var for høit for en hel Dags Arbeide; men Citanten har ikke godtgjort at have anvendt et saa stort Antal af hele Dage som det, der ligger til Grund for hans Ansættelse af Vederlaget, hvorimod dette, hvis Bestemmelse begge Parter maa anses at have overladt til Retten, efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes for de nævnte Posters Vedkommende at kunne fastsættes til Halvdelen af de hævdede Beløb eller 106 Kr. Da det nu fremdeles i Henhold til det i Dommen Anførte billiges, at Citantens Krav, forsaavidt angaar det under 21de Juni 1877 opførte Beløb, er nedsat til det Halve eller med 19 Kroner 12 Øre, vil han have at tilbagebetale Foreningen 125 Kroner 12 Øre med Renter, men forøvrigt være at frifinde, hvorved endnu bemærkes, at der intet Hensyn kan tages til de Indstævntes ubeviste Anbringende om, at Citanten paa anden Maade skulde have faaet Dækning for sit Krav paa Godtgjørelse for det under Sagen omhandlede Arbeide. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til de Indstævnte betale 125 Kroner 12 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 3die November 1877 til Betaling sker, men iøvrigt for deres Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge

Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner og de Indstævnte 10 Kroner.

Den indkandede Doms Præmisses ere saalydende: »Efterat Indstævnte, Snedkersvend Simon Rasmussen, der i November 1874 blev antagen som Kasserer ved Bygningssnedkernes Fagforening, ved en Generalforsamlingsbeslutning af 19de Juni 1877 var bleven afskediget fra bemeldte Post som Følge af, at han uden Bestyrelsens Samtykke og uden senere trods gjentagne Opfordringer at have dokumenteret sin Berettigelse dertil, havde udbetalt sig selv forskjellige Beløb af Foreningens Kasse for Arbejde, han vilde have udført for Foreningen, har Citanten, Bygningssnedkernes Fagforening ved dens Formand, Snedkersvend H. Pedersen, under nærværende Sag søgt ham tilpligtet at tilbagebetale ovennævnte samt et umiddelbart efter hans Afskedigelse hævet Beløb, tilsammen udgjørende 300 Kr. 25 Øre eller dog en saa stor Del af samme, som Retten maatte finde, at han havde været uberettiget til at udtage af Kassen, med Rentor af det tilkjendte Beløb 5 pCt. aarlig, samt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden, subsidiairt mod at betale en Del af Beløbet, samt sig tilkjendt Sagens Omkostninger.

De ovennævnte 300 Kr. 25 Øre bestaa af følgende enkelte Summer:

Udbetalt den 14de April 1877 som Vederlag for Tidsspilde foranlediget ved et Indstævnte overdraget Hverv som Medlem af Foreningens Byggeudvalg	72 Kr.
Udbetalt den 30te April 1877 til Do.	52 —
— - 31te Mai - - Do.	88 —
— - 21de Juni - - Do.	38 — 25 Øre.
— - 30te April - - Do. for	
Skrivning af en Medlemsliste	50 —

Under Proceduren her for Retten har Citanten imidlertid frafaldet Fordringen om at faa det sidstnævnte Beløb tilbagebetalt, og der bliver saaledes kun Spørgsmaal om, hvorvidt Indstævnte har været berettiget til at beregne sig de forommeldte Beløb for Tidsspilde som Medlem af Byggeudvalget. Efter hvad der foreligger i Sagen, kan der nu ingen Tvivl være om, at Indstævnte har været uberettiget til selv at udtage bemeldte Beløb af Kassen uden forinden at faa sine Krav anviste af Bestyrelsen, men Citanten har dog kan fordret dem tilbagebetalt under Forudsætning af, at Indstævnte ikke maatte se sig i Stand til at dokumentere, at han har været berettiget til at kræve dem. Det er nu i saa Henseende indrømmet af Citanten, at Indstævnte efter den i Foreningen gjældende Praxis

maatte være berettiget til at fordrø et passende Vederlag, hvis det ham af Foreningen overdragne Hverv virkelig maatte have medført større Tidsspilde for ham, men han har gjort gjældende, at det tagne Vederlag synes alt for hoit, og at Bestyrelsen derfor maa være berettiget til at fordrø, at Indstævnte nærmere godtgjør, hvilket Omfang hans Arbeide har havt, for at det derfor kan bedømmes, om det tagne Vederlag kan anses for passende. Indstævnte har nu vel villot bønægte, at Bestyrelsen skulde have Ret til at stille et saadant Forlangende, men da han ikke har anført noget Nærmere til Stotte for denne mod Forholdets Natur stridende Paastand, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til samme. Det vil derfor være nærmere at undersøge, hvorvidt de af ham mod Hensyn til de enkelte Poster anførte Frifindelsesgrunde kunne gives Medhold.

Hvad da de under 14de og 30te April 1877 udbetalte Summer paa tilsammen 124 Kr. angaar, har han for det Første gjort gjældende, at hans Frifindelse for at tilbagebetale dem allerede maa følge deraf, at det Regnskab, hvori disse vare optagne, er blevet gennemgaaet af Foreningens Revisorer, uden at disse have gjort nogen Bemærkning ved dem, og at de derfor maa betragtes som godkjendte. Da Citanten imidlertid uimodsagt har assoreret, at de nævnte Revisorers Virksomhed alene bestod i at ofterse, om de til Indtægt og Udgift forte Beløb stemmede med Regnskabsbilazene, samt at Sammentællingen var rigtig, hvorimod det ikke paahvilede dem kritisk at gennemgaa Regnskabet, vil der ikke kunne tillægges den heromhandlede Indsigelse nogen Betydning. Indstævnte har dernæst meddelt forskjellige Oplysninger om Omfanget af de Arbeider, han vil have havt for Foreningen i Anledning af Opførelsen af en Bygning paa Nordvestveien, hvorefter disso skulde have bestaaet dels i en Række af Forhandlinger om Erhvervelsen og Reguleringen af den nødvendige Grund og Udarbeidelse af Byggeplaner, Kontrakter m. v., dels i Tilsyn med Arbeidernes Udførelse. Han har derhos særlig anført, at de fornævnte 124 Kr. udgjøre Betalingen à 4 Kr. pr. Dag for 31 Dage, som han i Marts og April 1877 vil have anvendt paa Tilsyn m. v. ved Byggeforetagendet, samt at de endvidere under 31te Mai 1877 udbetalte 88 Kr. udgjøre Betalingen for 22 Dage, der i Mai Maaned 1877 ere anvendte i samme Øiemed. Der kan nu vistnok, efter hvad Indstævnte saaledes har oplyst, ingen Tvivl være om, at han har anvendt en Del Arbeide i Anledning af det heromhandlede Byggeforetagende, hvad Citanten iøvrigt heller ikke har benægtet, men, ligesom denno har paastaet, at Indstævnte maa have faaet andet Vederlag end det under nærværende Sag omhandlede for en Del af det af ham udførte Arbeide, idet der i et af ham aflagt Regnskab for Tiden fra 1ste November 1876 til 1ste Mai 1877 findes opført som »Betaling

paa Grund og Forarbejder paa samme paa Nordvestveien. et Beløb af 5863 Kr. 83 Øre, medens det kun er dokumenteret, at der heraf til Andre er udbetalt 5000 Kr., saaledes har Citanten ikke villet erkjende, enten at Indstævnte i Maanederne Marts-Mai 1877 har anvendt saa megen Tid som af ham angivet paa Byggeforetagendet, eller at det i ethvert Fald har været nødvendigt at føre et saa omfattende Tilsyn, eller endelig at det berøgnede Vederlag er passende. Ligeover herfor har Indstævnte ikke set sig istand til tilstrækkelig at godtgjøre Rigtigheden af sine Paastande, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at der ikke vil kunne tages noget Hensyn til, hvad Indstævnte har anført om, at det vilde være i Strid med Sagens Natur og med Foreningens faste Praxis, om dens Tillidsmænd skulde bevise Alt, hvad de udførte i deres Tjeneste, for at faa det betalt, og at dette særlig heller ikke tidligere er fordret lige overfor ham, men at man tværtimod endog har ladet sig nøie med laugt mindre specificerede Regninger end dem, der vedrøre nærværende Sag, og det saa meget mindre, som Indstævnte maa tilskrive sig selv, om Bestyrelsen, efter at han har undladt itide, og navnlig forinden han udbetalte sig selv sit formentlige Tilgodehavende, at anmelde sit Krav for Bestyrelsen og derved har vanskeliggjort det for denne at bedømme dettes Berettigelse, nu muligen stiller strængere Fordringer med Hensynet til Beviset i saa Henseende end maaske ellers sædvanligt. Som Følge heraf vil Indstævnte ikke kunne undgaa at tilpligtes at refundere de heromhandlede Beløb i deres Helhed.

Hvad endelig angaar de under 21de Juni 1877 udbetalte 38 Kr. 25 Øre, har Indstævnte paastaet, at han i ethvert Fald maa være fri for at tilbagebetale disse, da han ved Kassens Aflevering afgav en specificeret Regning over samme, der blev godkendt af Bestyrelsens Formand, som endog selv udbetalte ham 14 Kr. af Beløbet. Citanten har imidlertid benægtet Rigtigheden heraf, idet han har paastaet, at Bestyrelsen var nødt til at udbetale de ommeldte 14 Kr. for at faa Kassen udleveret og kun erlagde Betalingen under al Reservation, og Indstævnte har ikke ligeover her for godtgjort Rigtigheden af sin Paastand om, at Regningen udtrykkelig blev godkendt. Derimod har Citanten her for Rotten erklæret sig villig til at anerkjende den nævnte Regning, forsaavidt angaar det deri opgivne Antal Timer, ialt 51, som Indstævnte i Løbet af Juni Maaned 1877 vil have anvendt paa det omhandlede Byggeforetagende, men han har paastaet, at den beregnede Betaling af 75 Øre pr. Time er altfor hoi, og at Halvdelen maa være rigeligt Vederlag. Da nu Indstævnte ikke har gjort nogen Indsigelse herimod, vil han under denne Post være at tilpligte at refundere Foreningen 19 Kr. 12 Øre.

I Henhold til Foranstaaende vil Indstævnte i det Hele have

at tilbagebetale 231 Kr. 12 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 3die November 1877, til Betaling sker.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 337.

Advokat Hindenburg
kontra

1) **Christian Hansen**, 2) **Peter Christian Nielsen**,
3) Sidstnævntes Hustru **Inger Marie Pedersen**
og 4) Forstnævntes Hustru **Johanne Nielsdatter**
(Defensor Levinsen),

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri eller i alt Fald for ubjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, Nr. 2 for Tyveri, Nr. 3 for Hæleri og Nr. 4 ligeledes for Hæleri.

Hvetbo Herreds Extrarøts Dom af 22de Septembør 1880: «Tiltalte Inger Marie Pedersen bør for Aktors Tiltale fri at være. Arrestanten Peder Chr. Nielsen bør hensættes til 8 Maaneders Forbedringshusarbeide og Arrestanten Christian Hansen samt hans Hustru Tiltalte Johanne Nielsdatter bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5 Dage og 5 Dage. Saa bør Arrestanten Nielsen i Erstatning til Husmændene Hans Nielsen Andersen, Niels Jensen og Jens Chr. Jensen betale henholdsvis 15 Kr., 6 Kr. og 6 Kr., hvorhos Aktionens Omkostninger, derunder Salair til Prokurator Winther 10 Kr. og til Prokurator Terndrup 8 Kr. bør udrodes af Arrestanterne Nielsen og Hansen in solidum, dog at luger Marie Pedersen og Johanne Nielsdatter En for Bogge og Begge for En heraf tilsvare $\frac{1}{4}$ in solidum med Arrestanterne. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms løvlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.»

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Novbr. 1880: «Arrestanten Peter Christian Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder. De Tiltalte Christian Hansen, Johanne Nielsdatter og Inger Marie Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 2 Gange 5 Dage og do to Sidstnævnte hver i 5 Dage. Saa udredo og Arrestanten

Nielsen samt de Tiltalte Johanne Nielsdatter og Inger Marie Pedersen En for Alle og Alle for En i Erstatning til Husmændene Hans Nielsen Andersen, Niels Jensen og Jens Chr. Jensen henholdsvis 15 Kr., 6 Kr. og 6 Kr. Aktionens Omkostninger og derunder i Salair til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, hver 20 Kr., udredes af Tiltalte Christian Hansen, hvorhos Arrestanten Nielsen in solidum med ham udreder $\frac{3}{8}$ og de Tiltalte Inger Marie Pedersen og Johanne Nielsdatter in solidum med hinanden indbyrdes og med Hansen og Nielsen $\frac{1}{2}$, samt Tiltalte Johanne Nielsdatter tillige in solidum med Hansen $\frac{1}{16}$ af bemeldte Omkostninger. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det i den indankede Dom omhandlede Tyveri af en Gase efter de foreliggende Oplysninger ikke tør betragtes som forovet ved Indbrud, og at som Følge heraf Dommens Citat af Nr. 4 af Straffelovens § 229 maa bortfalde, og forøvrigt i det Væsentlige i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog med den nedenanførte Forandring i Henseende til Udredelsen af Aktionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Dommen bestemte Salairer.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Christian Hansen og Johanne Nielsdatter En for Begge og Begge for En udrede samtlige Aktionens Omkostninger, hvorhos Peter Christian Nielsen og Inger Marie Pedersen in solidum med dem og med hinanden indbyrdes deraf udrede tre Fjerdedele. Advokaterne Hindenburg og Levinsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Peter Christian Nielsen samt de Tiltalte Christian Hansen, dennes Hustru Johanne Nielsdatter og Inger Marie Pedersen, Arrestantens Hustru, Førstnævnte for Tyveri, Christian Hansen for samme Forbrydelse eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster og de to Sidstnævnte for Hælteri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har deltaget i Udførelsen af efternævnte tre Tyverier af et Faar, en Gaas og en Gase, og har han angaaende det første Tyveri forklaret, at da Medtaltte Hansen — hos hvem han dengang boede tilleie i et ogsaa af denne beboet Hus i Rævhede — en Aften, som det maa antages i Efteraaret 1877 kom ind til ham, efterat han og hans Hustru allerede vare gaaede i Seng, stod han efter Opfordring af Hansen op igjen og fulgte med ham ud paa en nærliggende Mark, hvor de i Forening fangede et Husmand Hans Nielsen Andersens tilhørende Faar, der havde staaet toiret paa Marken, men gik løst omkring, hvilket Faar Hansen derpaa førte til deres fælles Bopæl, hvor de kom tilbage noget før Midnat, og efterat Faaret strax var blevet slagtet af Hansen og Arrestantens Hustru og noget af Indmaden kogt, spiste sammen i Forening med hende og Hansens Hustru inde i dennes Sovekammer, ligesom de senere delte Kjødet af Faaret imellem sig og forbrugte det i deres Husholdninger. Med Hensyn til Deltagelsen i Gaasetyveriet, hvortil Arrestanten ligeledes vil være bleven tilskyndet af Tiltalte Hansen, gaar hans Forklaring ud paa, at han ved det første af disse Tyverier, hvilket de begik hos Husmand Niels Jensen af Sonderby Natten mellem den 22de og 23de Januar 1878 eller sent den foregaaende Aften, stod paa Vagt udenfor Huset, medens Hansen tog en Gaas fra Jensons Faaresti, hvis Dør kun var lukket ved en udvendig anbragt Krog, og at han, da Hansen og han om Aftenen den 9de Februar 1878 eller den paafølgende Nat frastjal Husmand Jens Chr. Jensen af Sonderby Kjær en Gase, ligeledes var stillet paa Vagt en Snes Alen fra Huset, medens Hansen skaffede sig Adgang til Jensens Gaasesti og tog Gasen, i hvilken Hønsende Bestjaalne har forklaret, at da Gaasestien var lige indenfor den af to Halvdøre bestaaende Yderdør til Kostalden, er han sikker paa, at begge Halvdørenes indvendige Kroge vare paasatte Aftenen før Tyveriet, maa Tyven være kommen ind ved at løsne et Par Fjæl af den øverste Halvdør og derpaa aftage Krogene, medens Arrestanten har udsagt, at skjøndt han paa Grund af Mørke og Regntykning ikke kunde se tydelig, hvorledes Hansen bar sig ad, kunde han dog skimte, at denne en Tid stod og lirikede ved Døren, samt at han, da Døren gik op, hørte et Brag, hvorfor han antager, at Hansen sparkede Døren ind. Efterat de havde stjaalet Gæssene, bragte de hver Gang disse

til deres Bolig og plukkede dem samt delte Kjødet, som de senere spiste. Iøvrigt maa det antages, at Arrestanten, da han deltog i de ommeldte Tyverier, var en Del beruset, men dog ikke i en Grad, der kunde have Indvirkning paa hans Tilregnelighed.

Tiltalte Christian Hansen har vedholdende benægtet at have havt nogensomhelst Del i de ommeldte ham af Arrestanten paasigtede Tyverier, og ihvorvel Sigtelsen i en væsentlig Grad bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, navnlig ved Nielsens og Hansens Hustruers Forklaringer, hvorefter Hansen og Nielsen i Forening ved Nattetid have bragt Faaret og Gæssene hjem til Forstnævntes Bopæl, kan der dog ikke anses tilveiebragt tilstrækkeligt Bevis inod ham i den omhandlede Henseende. Forsaavidt denne Tiltalte endvidere er sigtet for ulovligt Forhold med Hensyn til to i hans Besiddelse forefundne Stykker Lærred, som under Sagen ere bragte tilstede og af Retsvidnerne vurderede til ca. 50 Øre, hvilken Sigtelse navnlig gaar ud paa, at disse to Stykker skulde mod Eierens Vidende og Villie være afskaarne et større Stykke Lærred, der tilhorte Husmand Christen Lorentzen af Vedsted og havde henligget udspændt udenfor donnes Hus ved Thisted Landovei, da har Tiltalte vedgaaet at have været i Besiddelse af det ommeldte Lærred, som Lorentzen tror at have savnet en af de sidste Dage i afvigte Juli Maaned, men han har paastaaet, at han en 8 à 10 Dage før den 7de August sidstleden købte Lærredet, der dengang var i et Stykke, af en Haandværkssvend, som han traf paa Landeveien, hvorefter han delte det i et større og et mindre Stykke. Denne Forklaring er nu i og for sig lidet sandsynlig, men med Hensyn til det hos Tiltalte forefundne mindre Stykke Lærred foreligger der dog ikke mod Tiltaltes Benægtelse noget Bevis for, at han paa ulovlig Maade har tilegnet sig samme. Derimod maa der ved de af den Kone, der i sidste Juni Maaned havde vævet det paagældende Lærred til Lorentzen, og hendes Datter afgivne edelige Forklaringer anses tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for Lorentzens Eiendomsret til det ommeldte større i Tiltaltes Besiddelse forefundne Stykke Lærred, og da Lorentzen med Hensyn til samme har aflagt Tilhjemlingsed, maa saaledes Betingelserne for Anvendelsen af det ved D. L. 6-17-10 og 11 cfr. Frdn 8dq Septbr. 1841 § 6 hjemlede indirekte Bevis forsaavidt anses at være tilstede. Tiltalte vil derfor ikke kunne undgaa for sin uhjemlede Besiddelse af det hos ham forefundne større Stykke Lærred at anses med Straf, efter Omstændighederne dog kun for Hæleri.

Tiltalte Johanne Nielsdatter har erkjendt at have deltaget i Fortæringen af Kjødet af Gæssene og det af Arrestanten stjaalne Faar, uagtet hun havde sikker Formodning om, at de vare erhvervede paa ulovlig Maade — hvad hun dog efter sin Forklaring ikke havde faaet nogen Meddelelse om — samt at hun, efterat

hendes Mand en Morgen havde hjembragt det ovennævnte Lærred, ved hvilken Leilighed han efter hendes Forklaring sagde, at han havde kjøbt det af en Reisende, har, skjøndt hun tvivlede om, at dette var sandt, efter hans Anmodning sommet det større Stykke Lærred, der senere er benyttet i deres Barns Seng.

Ligeledes har Tiltalte Inger Marie Pedersen vedgaaet, at hun de tre forskjellige Nætter, da hendes Mand, Arrestanten og Tiltalte Hansen kom hjem med Gæssene og Faaret, hver Gang er bleven kaldt op af Sengen, samt at hun derpaa var inde med hos Hansens, hvor Kjødet af Gæssene blev delt, og holdt Lyset for Hansen, medens han slagtede Faaret, samt selv kogte Indmaden, hvorhos hun maa anses at have erkjendt at have deltaget i Fortæringen af Kjødet af Faaret og Gæssene. Iøvrigt har hun paastaet, at hendes Mand paa hendes Spørgsmaal har fortalt hende, at han havde kjøbt Faaret og Gæssene, men hun har dog erkjendt, at hun paa den Tid, da Faaretyveriet blev begaaet, havde Mistanke om og navnlig Dagen efter næstendels folte sig vis paa, at Faaret var stjaalet, ligesom hun strax efter at Gæssene vare stjaalne, havde en lignende Mistanke med Hensyn til dem, idet hun dog efterhaanden vil have slaat sig til Ro ved sin Mands Forsikringer i modsat Retning.

Ovennævnte Hans Nielsen Andersen har under Sagen paastaet sig tilkjendt 15 Kr. i Erstatning for det ham frastjaalne Faar, hvorimod Arrestanten ikke har havt Noget at erindre, og ligeledes have de ved de ommeldte Gaasetyverier Bestjaalne, Husmændene Niels Jensen og Jens Chr. Jensen, nedlagt Paa-stand om hver at tilkjendes en Erstatning af 6 Kr. for de fra dem stjaalne Gæs, hvorimod Christen Lorentzen har frafaldet Erstatningskrav for det ham frakomne Lærred.

Efter det Anførte ville de Tiltalte — af hvilke Arrestanten og de Tiltalte Johanne Nielsdatter og Inger Marie Pedersen, der ere fødte henholdsvis i Aarene 1851, 1837 og 1855, ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, medens Tiltalte Christian Hansen, der er født i Sverrig i 1831, tidligere her i Landet, hvor han har opholdt sig siden 1855, har været straffet, dels ifølge Overrettens Dom af 8de Juli 1867 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, dels ifølge Kjær Herreds Extrarets Dom af 18de Oktbr. 1878 efter bemeldte Lovs § 268 andet Led, efr. § 54 med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage — for deres ommeldte Forhold være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 1 og 4, sammenholdt med § 47, og de øvrige Tiltalte efter Lovens § 238 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes, for Arrestanten til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Tiltalte Christian Hansen til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage og for hver af de andre Tiltalte til Fængsel af samme Art i 5 Dage,

hvorhos Arrestanten Nielsen og de Tiltalte Johanne Nielsdatter og Inger Marie Pedersen ville være at tilpligte in solidum at betale i Erstatning til Husværdene Hans Nielsen Andersen, Niels Jensen og Jens Chr. Jensen henholdsvis 15 Kr., 6 Kr. og 6 Kr.

Nr. 298.

Advokat Hindenburg

kontra

Niels Bjerg eller **Bierre Thomsen**

(Defensor Hansen),

der tiltales for Hæleri eller efterfølgende Meddelagtighed i Lyveri.

Kolding Herreds Extrarets Dom af 28de September 1880: •Arrestanten Jens Nielsen og de Tiltalte Carl Andreas Nielsen Lysholt, Johan Heinrich Zachau og Niels Bjerre Thomsen bør hensættes, de tre Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brod, henholdsvis i 3 Gange 5 Dage, 6 og 6 Dage, og Sidstnævnte paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage, hvorimod Tiltalte Kirsten Olesen bør for Aktors Tiltale fri at være. De Tiltalte bør derhos samtlige, hver for sig, udrede de med deres Arrest forbundne Omkostninger og bør Aktionens øvrige Omkostninger, herunder Salairerne til den beskikkede Aktor, Prokurator Zahn og til Defensor, Kancelliraad Kralund, 15 Kr. til hvor, udredes in solidum med $\frac{2}{3}$ af de Tiltalte J. Nielsen, C. N. Lysholt og I. H. Zachau og med $\frac{1}{3}$ af Niels Bjerre Thomson og Hustru Kirsten Olesen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste Novbr. 1880: •Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Carl Andreas Nielsen Lysholt bestemmes til 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Aktor og Defensor sammesteds, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Bjerg eller Bierre Thomsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: »Under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik tre andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Carl Andreas Nielsen Lysholt for Tyveri og Niels Bjerg eller Bierre Thomsen for Hæleri eller efterfølgende Meddelagtighed i Tyveri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Lysholt den 25de August d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 11 har i Forbindelse med de to i første Instants Modtiltalte Jens Nielson og Johan Heinrich Zachau i en Pileplantning i den Grosserer Borch i Kolding tilhørende Del af Braudrup Skov afskaaret og tilvendt sig tre Bændter til Kurvefletning tjenlige Vidier, hvilke de bragte til Tiltalte Niels Bjerg Thomsens Bopæl i Bildballe, hvor de ankom midt om Natten eller dog før Solopgang og bankede paa Ruden, hvorpaa Thomsen lukkede de Tiltalte ind og afkjøbte dem Vidierne for 1 Kr. 30 Øre samt noget Smørrebød og Brændevin. Tiltalte Lysholt har vel forklaret, at han, da han blev opfordret af Jens Nielsen til at være med at skære Vidier, spurgte denne, om han havde Skoveierens Tilladelse dertil og fik et bekræftende Svar — hvilket Nielsen iøvrigt har benægtet — men han har dog erkjendt, at han, da han saa, at Vidierne skulde skjæres i Mørke og bringes bort om Natten, var sig fuldt bevidst, at det var et Tyveri, han begik, og Tiltalte Thomsen har forklaret, at han, da han kjøbte Vidierne, havde Mistanke om, at de vare stjaalne. Do borttagne Vidier ere bragte tilstedo under Sagen og efterat være vurderede til 2 Kr. udleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For deres ovenanferte Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Lysholt, der efter sit Opgivende er født i Aaret 1846, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, medens Niels Bjerg eller Bierre Thomsen, der har forklaret at være født i Aaret 1808, tidligere gjentagne Gange har været straffet for Tyveri, sonet i Aaret 1846 for Forsøg paa denne Forbrydelse med Fæstningsarbejde i 8 Aar, være at anse, Lysholt efter Straffelovens § 234 cfr. § 228 og Thomsen efter Straffelovens § 238, og findes deres Straf passende at kunne bestemmes for Lysholt til Fængsel

paa Vand og Brød i 5 Dage og for Thomsen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage. Da Underrettsdommen har saamme Straffebestemmelse for Thomsens Vedkommende, medens Straffen for Lysholt er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger i første Instants det for de nævnte Tiltaltes Vedkommende vil kunne have sit Forblivende, saaledes med den anførte Nedsættelse af Straffetiden for Lysholt være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.“

Hermed endte Høiesteretsaaret 1880 — 1881.

Cyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Færdig fra Trykkeriet den 25. Marts 1881.

Ferd. Fjoldsoes Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.

